Lectura accuratissima Mauritii Hiberniei in .q. doc. subtilis super ysagogis Porphyrii Modorum quoq; significandi seu grammatices speculatiue eiusdem subtilis Scoti. vt fama est. tractatus perutilissimus

✠

Jacobus Philippus de pellibus nigris troianus ad lectorem que3 Mauritius donat suo libello.

Rursus lector opus legis politum:
Quod xantho veneto dicauit olim
Frater Mauritius pater sophiae
Hybernas generatus inter oras.
Et quãquã nitidum (vt patet legenti)
In lucem exierit prius: modo exit
Illaesum auctius eruditiusq;.
Coram liuor edax licet labores.
Hos damnet stomachosus vsq; z vsq;:
Intentus tamen hunc domi libellum
Euoluit: stupidus legit: probatq;:
Ac cunctas numerat perinde chartas.
Tantum Mauritij iuuant lepores.
Ergo cuius amas libelle donum
Post xanthum fieri. nouum patronum
Fas est nunc tibi comparare: sed tu
Lectoris gremium petis disertum.
O foelix: nimium liber sapisti:
Illo vindice nam nihil timendum est.

¶ Frater Mauritius de portu Hybernas ordinis Minorum artiū & sacrae Theologiae professor Lectori foelicitatem.

COmmentarij nostri quos sup q̄ões Joānis Scoti superioribus ānis emisimus: Eniz vero nō fuissent tot exemplis editi nisi me Xithus Maurus Venetae reipublicae ornamentū: ac oluz virtutū specimen impulisset: Js quidē me vt praeceptorē veneratur: Js nostrū mirum in modū extollit ingeniū. Adde q̄ iuuenis doctissimus omnes litteratos ita fouet & recreat: vt nō nisi peritissimorū virorū cōmercio delectetur. Istis igitur de causis impulsus: non potui eius petitioni honestissimae nō morē gerere: Illi itaq̄ labores nostros iam pridē (vt sole clari⁹ patet) dedicauimus. Nūc aūt q̄m omnibus quo ad posse facere satis exoptamus: alios commentarios super eandē lectionē exarauimus: nō q̄ȯ eoꝝ iam impressoꝝ me auctorem extitisse poeniteat: nam illos laudo: & si aequum est laudo iterū & praedico: Verum quia pinguiorē sapiūt doctrinā: sic rudibus logices scholasticis: tunc me gratū fore existimaui: quāq̄ & ipsi sunt sale conditi & difficiles nec inutiles: Hi āt quos illis superaddere mihi visum est: ita tersi ac politi nunc in lucē exeūt: q̄ȯ nec vnus quidē labor ad nostri doctoris tetricos sensus super erit. Suscipe igi᷑ lector cādidissime & has & illas accuratissimas lucubrationes in vnū collectas: quibus si eo animi feruore vacaueris: quo ad man⁹ tuas libentissime deuenīunt: te scotistaꝝ numero subtilissimoꝝ breui ad scribendū nō dubito: q̄m in ipsis & Scoti & Porphyrij: imo omnis dyalecticae. vt rectius loquar: archana recondita a nemine ante hac: ne dicā intellectas: s3 nec quidē excogitatas aperim⁹. Quod si cōfecerim res ipsa studētibus ostēdet. ¶ Ad haec studiosissime lector. vt nostras vigilias aliqua coronide exornarē: tractatū de mō significandi: cui grāmatices theorica inest: titulus: libellis nostris inseruimus: opus apprime aegregiū ac necessarium: quod ob eius mirabile & pene diuinum ingeniū pleriq̄ oēs viri alioquin disertissimi: aut Scoto: aut Alberto referri volunt. Ex.n. in hoc vim aliq̄ nō facio: sit vt cuicq̄: viroq̄ auctore dignus est libellus: Ego propterea q2 eū propediē in florenti nostro Patauino Gymnasio ad vnguem explicare intendimus. Jō nostris scriptis nō ab re impraesentiaꝝ iunximus: ne opus lector amicissime te lateat q̄ȯ cum ol uniēta cōplura tibi est exhibituꝝ. Vale: & vt Pellis nigrae vtar clausula. Sum memor vsq̄ tui: Sis memor vsq̄ mei.

¶ Fratris Hieronymi Bononiēsis ordinis Minoꝝ Sacrae Theologiae Bacchalarij Carmen ad lectorem.

Recipe Mauritij dyaletica turba libellum
  Si cui diuinae palladis ardor inest.
Hic Scoti nodos: & sensa recondita cernes
  Omnia vel medio lucidiora die.
Hinc laberinthaeos enita mille reatus:
  Et maeandraeos effuge mille sinus.
Dillue crisippi crescentes lector aceruos:
  Et stragiraei solue cauilla senis.
Euganei iuuenes & diues hibernia solis.
  Si sapitis grates saepe referte viro.
Hoc vobis praescripsit opus: q̄ȯ in orbe britāno
  Progenitus: vestrae gētis gl'ūmus erat.

¶ Mauritij de portu hybernici ex ordine minorum: Theologie pluriū questiōes dialecticas Diui Joānis Scoti Expositio accurratissima.

Q Uia intētio p̄sentis lucubratiōis ē doctoris. Subtilis dif ficiliū qōnū in logicaȝ Aristotelis ⁊ aliorum ambiguitates: enoda re: absurditates declara re: atq; ipsius lr̄aȝ per modū expōnis de v̄bo ad verbū breui quodā compēdio examinare. Ideo illa octo capitula seu p̄ambula: q̄ recitat Auerroys in p̄hemio suo in phycā: duxi nō omittenda que. vȝ. intentio libri vtilitas: ordo: diuisio: ꝓportio: via doctrine: nomen libri ⁊ nomen auctoris. Intentio nāq; huius opis ⁊ auctoris est indagari veritatem: ⁊ in hac scīa ⁊ in ceteris aliīs: vt postea clari⁹ dicet̄. Finis aūt in trinsecus ei⁹ est cognitio sui subti ⁊ reducib.liū ad ip̄m. pȝ. 2. metaph. c. illo. Q̄m aūt simplr̄ eno. iuxta p̄ri⁹. Ex trinsecus v̄o ⁊ īmediat⁹: p applicationem subti ad alias scīas discernere veꝝ a falso. Mediatus quoq; vt mora li post h̄ habita: sequet̄ vltimata felicitas. Uoluit igitur doc. iste: vltra cōe ingeniū boiuȝ v̄itates logicales inuesti gare: vt p̄zītuēti ꝓcessuȝ ei⁹. Utilitas logice ⁊ maxime harꝝ qōnuȝ est: vt nisi ipsis habitis ⁊ bn̄ discussis: nemo artificialr̄: nec logicā: nec al's scīas adipisci valebit. Naȝ vt veꝝ fatear: ꝓmptitudo in his qōnibus reddit quēcū q; ita habilē: vt fere absq; labore oēȝ speculatiuā possit ꝯseq. Ordo v̄o hui⁹ opis ad cetera isti⁹ viri ⁊ alioꝝ dȝ eē vt statȝ post grāmaticā positiuā ⁊ speculatiuā: ⁊ parua logicalia mēti apprunet: ⁊ si imediate a puero tāto me lius: lȝ ad plenū nisi a ꝓuectis cōprehendi minime pos se causet̄. Diuidit̄ aūt h̄ opus s̄m diuisionē logice que hȝ diuidi (vt vulgo dr̄) in veterē ⁊ nouā vt ifra. q. 3. tan get̄. Uerūtn̄ apud paucos repiunt̄ qōnes huius in no ua logica p̄terq; in lib. elenchoꝝ. Proportio eius ad al's scīas: gn̄aliter loquēdo: pōt assignari tāq; instr̄i vel mo di sciēdi: nāliter itelligēdo: ad illud cuius est. Si v̄o spā liter cōparet̄ ad speculatiuas rōnales: vt ꝯueniūt in ali quo cōi. dic vt dicit cōmē. vbi supra: q̄ est ꝓportio ptis ad totū. Uia v̄o doctrine est certissima: nō mō: q2 oī gn̄e demonstrādi pōt vti: lȝ q2 oēs al's demonstrare docet: lo quor de logica in cōi. Nomē lib. est dubia vel qōnes lo gicales: de quo statiȝ magis. Nomē auctoris: spirituali regnōne est Joānes cuius numē ⁊ omen non deseruit. Dicit̄ vero Duns cognomento: vel potius a loca gn̄a tionis sic dictus. Patria Scotus: sed vt reor de maiori. Artium oxoniē. ⁊ theo⁹ Parisius dignitate doctor. ordi nis seraphici minorum religione. Cuius laudes addi disse (vt inqt diuus Ambrosius) aliqd decerpsisse est. Supuacuū. n. laborat ipendēre q̄ solē facib⁹ nitit̄ iuua re. Possem ꝓfecto p̄rogatiuas illas: q̄s cum piculo sui Auerroys attribuit Aristo. loco p̄allegato: huic hoi fa nissime ⁊ maiora applicare: lȝ facta sat viri cōmēdant. ¶ Solent p̄mitti q̄dāȝ v̄ba in p̄n⁹ huius opis: q̄ an sint doc. an alteri⁹: parū refert: lȝ nolo ea p̄terire: ⁊ sunt ista. Circa logicalia diligēter itendēs vt v̄itates q̄ in eis sunt dubie clarius elucescāt. mouēdo dubia p̄mo supra lib. Porphyrij. Cū dicit (circa logicalia.) ōndit v̄litatē opis ⁊ determinationē itentiōis. bn̄ addit. (diligēter.) Nā di ligētia cuiuslibȝ opis obtusitas ꝓmolit̄: vt de disciplina scholastica inqt Boetius. sequit̄ (intēdens.) Intendere est in aliud tēdere siue a se siue ab alio h̄ hēs itendēs: ⁊ ꝯuenit libero arbitrio vt icludit itellectū ⁊ volūtatē: dū addit (vt v̄itates q̄ in eis sunt dubie) ōndit finē sui opis: vt supra dictū est: ⁊ loquit̄ de v̄itatibus icōplexo: ū in ordine ad itellectū: ⁊ de v̄itatib⁹ cōplexoꝝ: quas di. hēs ab ipso. 6. meta. sue. (dubie.) nō sibi h̄ alqs. q2 q dubitat ignorare vr̄. p̄mo metaph. (mouēdo dubia.) Inest. n. in qt Arist. 3. metaph. t. c. 1. inuestigare volentib⁹ p̄opere bn̄ dubitare: posterioꝝ. n. inuestigatio prioꝝ est solo dubita toꝝ. Soluere nāq; nō est ignorātes vinculū ⁊c̄. sequit̄ (supra libꝝ Porphyrij.) q2 lȝ nō ordine pfectionis: do ctrine tn̄ p̄mus est. ¶ Sed vt lector ordineȝ: in quo: nō mō minimarū rerū verū totius vniuersi i plenitudo pfe ctiōis ꝯsistit. 12. metaph. t. c. 52. vniformē in sequētib⁹ re perlat: h̄nc seruabo. p⁹ ntuluȝ qōnis cuiuslȝ declarabo: qōnis diuisionē ⁊ rōnē ordis subiūgā. 2⁹ lr̄aȝ exponā. ⁊ 3⁹ dubia aliq̄ mouebo ⁊ soluā: vt sic nūero ternario oīuȝ pfectissimo: et s̄ȝ p̄hos. vt. 1. ce. t. c. 1. h̄r̄: ꝯtentus. Diuine trinitatis auxilio fret⁹: rē p̄ncipalē aggrediar. Qō. 1.

Q Uero vtruȝ logica sit scīa. ¶ De pri mo. qō est dubitabilis ꝓposi tio: que aliud querit ⁊ aliud supponit. 7. metaphysi. ad finē. Supponit. n. logicaȝ eē: sed querit an sit scīa vel modus sciēdi: vt voluerunt nōnulli. Qō est duplex. s. gn̄alis vt oīs ꝓ positio cum nota iterrogandi. Spālis: vt propositio ne cessaria dubitabilis: ⁊ sic sunt tm̄ quattuor in genere: q̄ ponunt̄. 2. posterioꝝ. vȝ. Si est. quid est. q2 est. ⁊ ꝓꝓ qd est. de quibus aliqua tangā. q. 3. (Utruȝ) est nota qōnis ꝓblematice. vel gn̄alius cuiuslȝ. Et hȝ locuȝ in opposi tis vt hȝ p̄hs notāter. 10. metaphy. t. c. 17. rōne p̄ma. ad ptem affirmatiuam p̄mi dubij ibideȝ disputari in tertu. Logica est duplex. s. nālis que est q̄daȝ ptās intellectus quā nāliter assentit v̄o ⁊ dissentit falso: ⁊ sic procedit de notitia noti ad ignoti notitiaȝ. Alia est artificialis: q̄ est qdam habitus itellectualis cōiter acqsitus per inuentio neȝ vel doctrinā: quo iudicamus de rectitudine cuiuslȝ rōcinatiōis: vel est illa q̄ d tae est p certas regulas artis logice: quā sic diffiniunt aliqui. Est que a fantasijs que vēr ⁊ nō sunt nos liberat: errores dānat: falsitates ostē dit: ⁊ in oī opere ꝯtemplationis lumenq; rectuȝ p̄bet. Uel sic. Logica est scīa rōnalis directiua actuum rōn. s. Uel sic s̄m Boe⁹ de disciplina scholarū. Logica est rō discer nendi veꝝ a falso. ⁊ multa alia que sequunt̄ pulchra ibi dem. Et s̄m Aug. Logica ē ars artiū ⁊ scīa sciaruȝ: qua apta oēs alie apiunt̄: ⁊ q̄ clausa oēs alie claudunt̄. cū q̄ q̄libet ⁊ sine q̄ nulla. Multi aliī diuersimode diffiniunt ipsam. cuius necessitatē ⁊ vtilitatē tāgit P̄hs. Cōme. aliī in plerisq; locis. Cōis aūt iterpretatio nois ē q̄ logi ca dr̄ a logos qō ē s̄mo ⁊ ycos scīa: q̄si s̄mocinalis scīa: ⁊ lȝ sermo accidat sibi: q2 tn̄ disputatio logicalis aptissi me hȝ fieri p sermonē. io antonomatice dr̄ sermocinalis nō denoīatiōe obtiua: lȝ potius iustr̄ali. Logica v̄o arti ficialis pōt diuidi i docēt ⁊ vtēt vt statiȝ dicet̄. Docēs vero quotiēs sumit̄ q̄tum ad ptes subiuas ⁊ als sui ⁊ subti ipsius: patebit. q. 4. Scīa pōt sumi q̄druplr̄. vt acci pit̄ a Lyncoliēse sup p⁹ posterio. lȝ i ꝓposito sit sermo de ipsa vt diffinit̄ duplr̄ p⁹ posterio. ab Aristo. que sic de scribi pōt. vt. 1. reportationū. q. 1. in p̄ri⁹ solōne habet̄ ab isto doc. in. 3⁹. ⁊ 4. di. Scīa est: hītus necīe: per cām vel p̄n⁹: ei per demonstrationē applicata: certa ⁊ euidēs no titia. In q̄ descriptione quattuor conditiones tangunt̄. vȝ. necessitas obiti: euidentia: certitudo. applicatio: sillo gistica. p⁹ excludit habitum contingentiū: vtputa artes s̄m aliquos ⁊ prudentiam. 2⁹ excludit fidem. 3⁹ v̄o opi nioneȝ. 4⁹ habitum p̄ncipioꝝ. Uel posses assignare. 7.

pditiones scie. vt ponit Franciscus in pslatu i plogo. q. 14. quos omitto gra breuitatis. Hec qo sicut alie cōiter diuidit in tres ptes pncipales. In pa arguit ad vtrāqz ptez quesiti: z pmo cōiter p parte falsa. In scda soluit. q. z 3o rndet ad argumēta pncipalia. Ordo huius. q. ad sequētes pz: qz prius ē scire logicā eē sciaz qz sciam cōem vel pprīā z qz assignare eius subm. Has vo tres. q. circa logicā in cōi nō ab re pmisit doc. doctrinaz Aristo. pmo physico. t. p. 4 z alibi sepe secutus. Ex vlioribus ad minus vlia pcedēs. deinde descēdit ad spālia vt post dicetur.

De secundo arguit inplr q logica non ē scia. dicit igit pa (vr q non) vbi nota q triplex est videre. s. elēchū: topicū z posterio: isticum pm scludit negōnē: qz illud qd sic vr non est. In pposito sic sumit: vel saltē topice: non aut posterio: istice: sequit. (Modus sciēdi nō est scia.) z pbat a sili: qz modus videndi nō est visus. Ubi aduertēdum q modus accipit. vno mō p manerie vel nāli dispōne cuiusl. bz rei. 2o vt ē rei determinatio accntalis: vt in modalibus accipit. 3o p dispōne sillogistica. 4o p accntali mō ipsius vbi. 5o p cō significato partis orōnis: q modus signandi appellatur. In pposito sumit pmo vel scdo mō: lz vr quocūqz capiat: modus nō sit id cuius est modus. Modus naqz videndi est clare vel obscure vel pudice. z sic de alijs. videre: cū igit dr. (Modus sciēdi) ibi determinatio p determinabile. seqtur minor (logica est modus sciēdi) qd pbat p Aristo. z Cōmē. 2o metaphy. sise bz. 4. metaphysi. t. p. 8. p cuius radicali declaratiōe notādū q Arist. ibidē in. 2. t. p. 15. postqz pmisit facilitatē z difficultatē: que accidūt circa psideratiōnē veritatis: z q ad metaphysicū spectat inqsitio veritatis: ondit modū acqrendi veritatē: pmittens pus vtutē psuetudis dicēs: q vt psueuimus ita dignamur dici. t. p. 14. Deinde adducit qnqz modos quos diuersi obseruāt in acqsitiōe scie. pmus est: qz aliqui nihil recipiūt nisi dicat eis mathematice: z hoc: vel pp psuetudinē in mathematicis: vel fortitudinē imaginationis. scdus qz aliq nihil recipiūt nisi p exēpla sensibilia: z h: vel pp psuetudinē: vel pp debilitatē itellectus tertius qz aliq nihil recipiūt nisi per auctem poetaruz: vel alioz: z hoc: vel pp psuetudinem: vel defectū iudicij intellectus. qrtus qz aliq p certitudinē z diligētē inqsitionem voluit oia dici: z h: vel pp psuetudinē: vel subtilitatē itellectus. qntus qz aliq nihil p certitudinē inquirunt: z vocat Aristo. hunc modū tristabilē: z h eis ptingit: vel pp ipotētiā cōpletendi: vel mycrologiā. i. puorū rōcinationē: sm ipsos inopportunam: z exemplificat de symbolis computātibus pua in conuiuijs. Ex qbus infert pbs regulā z modū puenietē acqrendi veritatē vel sciam dicens: pp qd oz erudiri qmo singula sunt recipiēda: z absurdū est simul querere sciam z modū sciēdi: est aūt neutrū facile accipe. Ubi Cōmen. exponit expsse p modū sciēdi logicā debere itelligi: qz est via in alas scias. Ideo oz acqri nō simul cū alijs sciētijs sed prius: z exēplificat de docente viā cū adiscit eā: vel de medente cū adiscit medicinā: sicut qdā fecit q accessit ad egrotū z volēs ppinare medicinā ispexit post librū z mortuus est egrotus. Silr errabit in acqsitiōe aliarū sciarū q ignorat logicam: vel ēt tunc simul cuz alijs querit eam. ¶ Scdm argm pncipale fundat sup illa diuisiōe trimēbri speculatiue. 6. metaph. t. p. 2. que pōt reduci ad bimēbrez: per h q est sepabile a mā sensibilis: vel nō: eē mobile: vel non. Scia. n. ois speculatiua realis: aut est de isepabilibus z mobilibus: z sic est physica: aut de iseparabilibus z imobilibus: z sic ē mathea: aut de sepabilibus z imobilibus: z sic est metaphysica. qrū vlterior psecutio nō hic: sed alibi. Diceret tñ aduersarius ponēs logicam esse practicā. vt Aureolus z alij plures: q argum doct. cōmittit pñs.

Formet g argm sic. ois scia aut est practica aut speculatiua: sz logica nō est practica nec speculatiua. g zc. Maior pz. ex illa cōi diuisione: lz aliq ponant tertiā. vt isra. articu. 3. tagā. Minor p pa pte pbabit ibidē: sed p scda pbat eam doc. in isra: qz nec est physica: nec mathematica: nec metaphysica. ¶ 3m arm pncipale ē: qz scia pcedit ex ppriis. logica autē ex cōibus. g zc. Maior pz: qz demonstratio est ex ppriis. p posterio. t. p. 5. z. 22. cū igitur scia sit effectus demonstrationis: z demōstratio sit ex ppriis pncipijs. igit z scia. Minor vo pz: qz illa de quibus est logica sunt cōia oibus alijs: vt postea dicet. Aduerte q lz tex. logice cōiter diuidat p capla: z nō p cōmēta: vt tñ facilius in lib. ipressis ouenian loca. notaui sp cōmēta: quare lector nō sine cā attēdat z detractores castiget. ¶ pm argm ad oppom pz. z magis in solone. q. ¶ 2m argm fundat sup illa regula. A concretis ad abstracta tz pña. vbi in pcretis est pdicatio p se: q est famosa apud Scotū. vide. 13. q. quolibeti: z vbi ibi notaui: quaz ppōnem isra. ca de genere. q. 3. ptractabo. Sed p nūc itelligatur in pcretis: accntalibus z abstractis: nō vltimatis: de qbus plenius in loco pallegato. Et qz aliq pteruiendo negant illud assumptū. s. q logicus est sciens. pbat sic. po ex cōi vsu auctoz. 2o per rōnem: qz qlibet demōstratiue cognoscēs est sciēs: logicus ē hmōi. g zc. Maior pz. minor pbat in solone. q. z isra declarabit. Itez logicus est hitualr per itellectū cognoscens: aut igit cū certitudine aut cū formidine. si pmo mō: z nō solū certitudie fidei: igit aut per sapientiā: aut p itellectū: aut prudentiā: aut artē: aut sciaz. nō pmis qtuor modis: vt pz. igit 5o mō. Si vo cū formidie. igit erit opio: z p pñs erit: non modus sciendi: sed potius opinādi: qd est pte. Si vlterius pteruiat: pcede pñter. ¶ Consequēter rndet ad. q. affirmatiue dicens: q logica est scia: quā pnē pbat duplr. po qz sicut vitates metaphycales vel geocas ondunt demōstratiue ita vitates logicales. Sicut. n. de ente in cōi vel de suba seu qtitate: z sic de alijs: onditur passio aliqua demonstratiue: ita de sillo in cōi: vel de aliq eius pte subiectiua vel itegrali ondit passio in logica et demōstratiue. Sed qz forte aliqs diceret q reqsita ad demōstrationez non hntur i logica. Io 2o aduigit: q cū demōstratio sit (sillus faciēs scire) pmo posterio. t. p. 5. ad demōstrationē āt requirunt tria. s. subz: passio: z mediū. po posterio. t. p. 22. q ē diffō subti in hntibus diffōnē. vel passio pot respectu alterius: z h in demōstratiōe qd: vel effectus siue signū in demōstratione qr: oia illa repiunt in logica. vt pz discurrendo: de his in. q. 3. sequēti clarius dicā. Deinde cuz dicit: itelligēdū est zc. ad maiorē declarationē dictoz: z vt ois cauillatio tollat: z ne in equoca videat laborare: distiguit logicā in docentē z vtētē. hāc distōnez vr Cōmē. tāgere. 2o metaph. cō. 15. ad finē dicens: q ars logice qdaz est vlis oibus sciētijs z qdam ppa vnicuiqz scie: z hō nō pōt eē istructus in qlibet arte: nisi sciēdo vlia z propria de eis. Siliz ēt distōnez hz iste doctor sup po elēchorū. q. 1. a. 1. ponēs dñiaz iter demōstratiuā z dialecticā: z cōparās logicā z sophisticā ad rōnez scie. Et voluit aliq sequaces hus exponētes cōmē. vbi supra: q logica vtens sit modus sciēdi. docēs vo scia. Sed posset pbabilr dici q ista nō est itētio doc. si bñ aduertat. Uult g doc. ponere dñiaz iter dialeticā z demōstratiuā logicā: ne pclusio illa gnālis possit rephēdi: cū dixit q logica est scia absolute. pcedit. n. demōstrator ex ppriis: z dialeticus ex cōibus. io sillus demōstratius gnat sciaz: z dialeticus opionez. Et adducit doc. pbationē hus distinctiōis qtum ad 2am ptē ex Ari. i nālibus. vbi vocat rōnes logicas rōnes cōes. h. n. facit Arist. in plerisqz locis. vtputa. 4. physicoz. t. p. 87. z. 6. physi. t. p. 1. z. 8. physi. t. p. 70. z. 76. z po ce. t. p. 70. z alibi sepe. Et sup pmo phy. cō. 35. dicit Cōmē. q

logica

logica vsitaṫ dupl̄r: vno modo ḟm q̄ est instr̄m diuidēs verū a falso ⁊ iste modus est ꝓpri⁹. Alio modo ḟm q̄ ea que sunt declarata in logica accipiunṫ ꝓ maximis in destruēdo: aut ꝯstruēdo aliq̄d: ⁊ ista ꝯsideratio cū vsitaṫ in artibus ꝑticularib⁹ nō est ꝓpria. in arte ꝟo vl̄i. i. in ṗma ph̄ia est ꝓpa: ⁊ eandem s̄niam h̄z. 7. metaphy. ꝯmē. 2. Quere eū ⁊ alios expouētes illud. 4. metaphy. Circa idē laborāt ⁊c̄. Quere ēt. Boetiū in sc̄da editiōe sup Porhyriū in ꝓhemio: vbi exꝑsse h̄z q̄ logica ē scia ⁊ ps ph̄ie: ⁊ cuz hoc instrumentū ⁊ suppellex vel mod⁹ sciēdi aliarū: ⁊ declarat optime. Nō tn̄ ꝓ maiori decla/ ratōe dictoꝝ ea que tangam in 3°. arti° :ō dialetica ⁊ de mr̄atiua. ℭ Cōsequēter respōdet ad argumenta ṗnci/ palia. Et ad ṗ^m ponit r̄n̄sionē alioꝝ. vtputa Egidij vel poti⁹ eoꝝ q̄ ꝯcedūt logicā eē sciam ⁊ modū sciēdi dicēs dr̄ q̄ modus sciēdi ⁊c̄. Vbi aduertendū q̄ cōiter doc. in r̄n̄sionib⁹ ꝓpriis vtiṫ his verbis. dico: vel pōt dici. vel dōm. In r̄n̄sionib⁹ ꝟo alioꝝ hoc ꝟo dr̄. Vult ḡ hec r̄n̄/ sio q̄ hec ṗdicatio sit vera: modus sciēdi est scia: forma liter loquēdo. ℭ Cōtra quā r̄n̄sionē arguīt doc. dupl̄r. ṗ⁹ per quandā maximā apud ip̄m. v3. q̄ ōis vera predi catio in abstracto est per se ṗ⁹ mō: q2 eēntialr̄ vera. sed modus sciēdi est abstractū: ⁊ scia ēt: q̄ modus sit abstra ctū. p3: q2 sibi corr̄n̄det ꝯcretū: vt modale vl̄ modificatū veritas āt h⁹ regule ⁊ limitatio patebit i 3° articulo. Qꝫ āūt illa ṗdicatio nō sit in ṗ⁹ mō ōn̄dit (q2 in intellectu subti ⁊c̄.) hec ꝓbō p3 ex diffōne ṗmi modi dicēdi ꝑ se: q̄ hētur ṗ⁹. posterio. t. c. 9. q̄. v3. illa ṗdicanṫ in ṗ⁹ mō que cūq3 ponunṫ in rōne di^m qō qd est subti. ℭ 2° rō quaꝫ adducit doc. ꝯ illā r̄n̄sionē: ꝯcedit ex ordine scie: scire ⁊ modi sciēdi. Scia. n. est actus ṗmus. scire ꝟo ē act⁹ secū dus: s3 modus sciēdi est acc̄n̄s ips̄i⁹ scire. pone exēplum ex dictis eius. ṗ⁹ elēcho. q. 15. ō eē: intelligere: ⁊ signr̄: ⁊ modis eoꝝ corr̄n̄dēter. Cū. n. qcq̄d est posterius po/ steriore sit posterius ṗore: vt h3 in theorematib⁹: sequiṫ q̄ modus sciendi sit posterior scia: q2 posterior est ipso scire: ⁊ scire scie: vt p3. Vbi aduertēdū q̄ nō arguit doc. ex rōne potestatis absolute loquendo: vt isra tangam. alr̄ nō valeret argu^m ꝯcedit ēt hoc argu^m ⁊ ṗcedens lo quēdo de ṗdicatiōe formali. vt p3. Vltimo doc. ponit r̄n̄ sionē ꝓpriā. ṗmo negando mi. ṗncipalē: ⁊ hoc formalr̄ loquēdo: s3 mālr̄ pōt ꝯcedi: ⁊ sic ꝯcedit expō Cōmē. 2° posset dici ad argu^m q̄ maior est falsa mālr̄: vt hn̄t qui/ dā lib. Et l3 aliq̄ velint q̄ nō sit lr̄a doc. tn̄ satis concor/ dat dictis eius. Nā si verū ē q̄ logica est modus sciendi mālr̄: veꝝ est q̄ scia est modus sciēdi: cū logica sit scia: ⁊ vltra seqṫ. ḡ modus sciēdi est scia: ꝑ ꝯuersionē simpli/ cē. 3° diē q̄ si expō Cōmē. v3. copula. i. ly ⁊. in illa auc̄te Absurduz est ⁊c̄. eȝ cadere iter q̄rere sciaꝫ ⁊ q̄rere mo dū sciendi: ⁊ nō est: q2 frustra fit per plura qō pōt fieri ꝑ pauciora. vn̄ ṗferṫ Parmenides ceteris antiq̄rū i pōne ṗncipioꝝ. ṗ⁹ physi. t. c. 4. i. cū igr̄ vnico q̄rere pōt logi/ ca: que est vere scia: vt t3 doc. ⁊ modus sciēdi: ꝑ te saltē: acq̄ri ꝓ q̄to ip̄sa logica est formalr̄ ⁊ eēntialr̄ scia: ⁊ mā liter atq3 accn̄alr̄ modus sciendi: vt dcm̄ ē. lō l3 vnū nō sit formalr̄ reliquū: frustra nihilomin⁹ diuersis qōnib⁹ simul queruntṫ. Exēplū de querēte sortē ⁊ albedinē ei⁹. S3 aduerte q̄ doc. i hoc n̄ cōmēdat expōnē. Auerroys. Nec illa fuit itentio ips̄i⁹ Auerro. vt postea tāgeṫ. Vult igiṫ doctor breuiter illā absurditatē referre: posita veri/ tate sue solonis ad sil̄^m qōnis: nō āt ad idētitatē q̄sitoꝝ cū in ꝟitate nō sint idē formalr̄: nec realr̄. ⁊ iō tanq3 di/ uersa pn̄t q̄ri: ⁊ si nō siṫ plurib⁹ qōnib⁹ pp cām iam assi gnatā. ℭ Qui vellet recurrere ad logicā ꝓpriaꝫ ⁊ cōeꝫ ꝯiūctā oī scie: vt dcm̄ ē. ŝ. de mēte Cōmē. posl3 alr̄ expo/ nere: forte magis ad mētē ips̄i⁹. nā an̄ alias d3 hēri: sed querēdo alias ꝯcomitāter queriṫ: l3 nō adiscēdo: s3 diui/ dēdo ⁊ modificādo: pōt igiṫ copula poni iter ipsa cōnue niēter tāq3 iter diuersa: s3 nō iter ipsoꝝ querere simlr̄ sine absurditate: s3 bn̄ seorsum quo ad logicā tenēdo ipsam eē in se sciam: qō forte nō poneret Cōmē. S3 adhuc q̄/ rēdo ipsammet logicā scientifice: queriṫ silogice modifi catiue: vt alicui videreṫ: qō tn̄ nō assero: q2 respectu alia rum pōt poni quo ⁊ qō: s3 respectu sup̄sius est tm̄ qō: nisi recurrēdo ad logicā ūālē. Argu^m ergo ṗncipale va rie pōt solui: ad rem ⁊ ad formā: vt p3 ꝑcticāti. Elige expōnez que magis gustabit bn̄ masticando. ⁊ applica ad ꝓpositum ea que infra soluēdo ṗ^m principale. 3. q. h3 doc. ⁊ que ibi notabo de sulso: sed illa expō iam dcā sane placet. Et iuxta h̄ p3 ad instantiam de subō ⁊ passione ꝟ quibus diuerse. q. queruntṫ ṗmo posterioꝝ: ibi. n. ē ḟmo de rōnibus formalibus quesitorum. hic loquitur ꝟ rea li inuestigatōe exn̄ie ⁊ ꝯcomitantia accidētali: l3 necel saria. Solo scōi argumenti satis clara est ⁊ magis infra clarescet. Soluēdo 3^m ṗncipale recurrit ad illam distō/ nē de logica docēte ⁊ vtēte. Et tn̄ de scōo.

DE tertio ṗncipali circa dcā doc. In hac. q. ocurrūt q̄dā diffi/ cultates. Et ṗ⁹ circa solonē. q. deide circa argumēta ⁊ solones eoꝝ. Lz nāq3 doc. q̄ logica est sciētia. vtrū aūt sit vna vel q̄liter non determiat. ṗma ḡ difficultas est de vnitate logice. Circa hāc difficultatē diuersi diuersimodi opinati sūt. Sed breuiter dico q̄ vnitas hītus est duplex. s. intrinse ca ⁊ formalis. Alia est extrinseca ⁊ mālis. Voco vnita/ tē intrinsecā ⁊ formalē cuiusl3: illā que ꝯseqtur ens iq̄3/ tū ens reductiue loquendo: sicut eniṁ vnuz vel vnitas est passio entis: ita h̄ hui⁹. Mālē ꝟo vnitatē appello: q̄ maxie repiṫ in accidentib⁹: illā quā participāt rōne ma terie. Et cū mā scie sit duplex. v3. in qua ⁊ circa quaꝫ vel de qua: iō vnitas mālis scie pōt poni duplex. s. subtiua ⁊ obtiua. Obiectiua ꝟo duplex. s. specifica ⁊ gn̄ica: ⁊ gn̄i/ ca adhuc duplex. s. ꝓpinq̄ ⁊ remota. Voco vnitatē spe cificā obtiuā scie que sumiṫ ab obto complexo vel icom plexo formalr̄ in se ⁊ ꝑ se cōsiderata. Gn̄icā ꝟo ꝓpiquā appello q̄ respicit obm ꝯplexū vel incōplexū ꝟiualiter actualr̄ ꝯsideratū vel ꝯtentū. Gn̄icā āt remotā dico que ꝯcernit obm ꝯplexū vel incōplexū ꝑmissiue vel potētia liter apph̄ēsū. Et h̄ sumo specificū ⁊ gn̄icū n̄ ex mō enti tatis obtiue: s3 ex mō ꝯsiderādi. Nā de obto i se singula ri: vl̄ saltē spe^{co} pōt eē scia gn̄ica: ⁊ de obto gnā^{mo} specifi ca: vt nūc ꝓbalr̄ suppono. ℭ Ex his r̄n̄r ad. q. ṗ⁹ q̄ lo/ gica ē vna scia vnitate itrinseca ⁊ n̄iero vt ē hit⁹ vnius ꝯclusiōis: ⁊ spē: vt albedo respcū h⁹ ⁊ illi⁹: ⁊ forte gn̄e vt color. 2° dico q̄ ē scia vna vnitate extrīseca. ⁊ māli sbti/ ua n̄uero tn̄ in vnico itellcū: ⁊ spē ip̄: h⁹: ⁊ forteq gn̄e in alio. 3° dico q̄ ē vna spē vnitate māli obtiua: vt respicit sill3 i se: gn̄e ꝓpiq̄ vt respic̄ alia ꝑ rōnē sill̄i: ⁊ gn̄e remo to vt respicit alia ꝑ rōnes eoꝝ: ⁊ h̄ dico supponēdo sill3 eē sub3 logice: vt. q. 3. sequēti ōn̄deṫ. ℭ Prolixior ḟmo ṗdictoꝝ i aliq̄s. Nō vlteri⁹ q̄ ṗter vnitatē illā quā assi/ gnaui ex ꝑte obti: ⁊ subti: posset pōi vnitas hit⁹ ex ꝑte act⁹ gnātiui ips̄i⁹. s3 ō h̄ eēt videdū an act⁹ sit cā hit⁹ ꝟtu te ꝓpa an ꝟtute obti: ⁊ si sic: a q̄ ṗncipali⁹ sumi d3 vni/ tas hit⁹: ⁊ an precise hēbit vnitatem aggregatiōis. ex ꝑ te actus. Alias quia transcendit propo^m. q̄re. 3. di. ṗ. ad finem: ⁊. 17. eiusdem ⁊ in 2°: in mā de ꝟtutib⁹: ⁊ in. q. col lationū: ⁊ alibi. ⁊ alios bn̄ pōderādo.

Secunda diffi. ē: vtrū logica sit scia realis. Ad qō breuiṫ r̄n̄⁹ q̄ sciaꝫ appellari realeꝫ ṗt itelligi dupl̄r: aut ōnominatōe itrīseca: aut ōnoiatōe extrīseca. Voco ōnoiatōez itrīsecā q̄ apellat formā ōno miato iexn̄tē. Extrīsecā ꝟo dico illā q̄ appellat formā al teri a ōnoiato iexn̄tē. Ex qb⁹ ad ꝓpo^m dico q̄ logica ē

scia real' denoiatõe itrinsa: cũ sit ꝺ a reo ꝑ' ītẽcõal' reponi bil' ĩ ꝑdicamẽto q̄litatis. 2° dico ꝙ ẽ scia rõnalis vl' rõnis ꝺnoiatõe extrĩseca: ñ mõ subiectiua: q2 sic oĩs scia ẽ rõis: ſʒ obiectiua. Aduerte tñ ꝙ absolute dr̃ scia rõnis: q2 sciam importat hitudinẽ ad obꝫ: lʒ in veritate sit habitus realis. Tãge igit' dr̃am iter hituʒ ⁊ sciaʒ. Sʒ q̄liter scia realis põt eẽ de ente rõnis ⁊ plura alia q̄ faciũt difficultatẽ circa logicã videbit' ĩfra. q. 3. sequẽti.

Tertia diffi. est. cui pti phie supponit'. põt dici ꝙ capiẽdo phia ꝑ apphẽsiõe ꝟitat' cuiuscũꝗ entis siue a nobꝫ siue a nã cãti: lʒ amor sapiẽtie vl' amor fabulaꝝ posset appellari: vt ꝑ°. metaphy. in ꝓlogo de pho ingt. Ar. tũc põt diuidi ĩ ſmocialẽ vl' rõnalẽ ⁊ realẽ: lʒ pl'o. vt dic. Aug. 8. ꝺ ci. c. 4. diuidat ipaʒ ĩ ꝯtẽplatiuã: actiuã ⁊ rõnalẽ. vñ posset ar^m sumi ad ponẽdũ logicã eẽ tertiã a speculatiua ⁊ practica: duo tñ ꝑ° mẽbra cõtinent' ſb reali phia: iõ diuisio bimẽbris placet. Sermocinalis ꝺo: q̄ triuiũ appellat': diuidit' ĩ grãmaticã retboricã ⁊ logicã: ꝯsiderãt. n. ꝑncipalr̃ modos signãdi: ⁊ modos ītelligẽdi: ⁊ colores q̄ sũt respectus rõnis: ſʒ dñr ſmocinales pp cãm superi° assignatam. dñr ẽt orgãice vel modi sciendi: ad sensũ tactũ: ⁊ sic pꝫ ad du^m. Ulterior diuisio habituũ alibi ⁊ logice: ĩfra. q. 3.

Quarta diffi. est. an logica sit practica vl' speculatiua: dicũt q̄dã vt. H. o. ponit ĩ prologo suo ĩ libros ⁊ hic. q. 3. ꝙ nec ẽ practica: nec speclatiua: dicit. n. ꝙ aliq̄s hit° ẽ ꝑficiens ītellcm̃ vt speculatiu° ẽ vt meta^{ca}: ali° vt practicus ẽ: vt moralis phia: ali° vt factiu° ẽ: vt mechanice: ali° ꝺo vt ītells ẽ idrñt se hñs ad oẽs alios hit°: ⁊ sic ẽ logica. Quidã ꝺo aliq̄ vt Aureolus ⁊ Ochã. q. penultima ꝓlogi snīarũ volũt ꝙ logica sit practica: q2 diuidit' in docentẽ ⁊ vtẽtẽ ⁊ est directiua aliaꝝ sciaꝝ ⁊c̃. Sʒ q̄cq̄d sit de istis opi. ⁊ ꝯsilib° sequendo tñ viã doc. subtilis: q̄ in ꝑ° snīaꝝ. q. ꝺ practica ⁊ praxi: infert ꝑ ĩcõuenĩẽti logicã eẽ practica. ibidẽ ẽt sustinendo diuisionẽ illã famosã scie ĩ practicã ⁊ speculatiuã. hꝫ ꝑ incõuenĩẽti põere 3^m. dico ꝙ logica ẽ speculatiua: q2 nulla scia ẽ practica: que non est directiua praxis ꝓprie dicte mediate vl' imediate. Pro cui° vlterior declaratõe aduertẽdũ: vt hꝫ Eustracius ꝑ° ethi. ꝯmẽ. ꝑ°. ꝙ praxis põt sumi q̄druplr̃. vno mõ p̄ro opõne cuiuscũꝗ potentie. alio mõ ꝑ opõne agẽtis ꝑ cognitiõeʒ tm̃. 3° mõ ꝑ opõne exñte in nr̃a ptãte. 4° mõ ꝑ opõne elicita ꝯformiter dictamini rõnis ⁊ electõi volũtatis. ad quã cõiter concurrũt q̄tuor. ꝑ° ītellus ostẽsiu° finis ipsi volũtati. 2° volitio finis ⁊ ꝯsiliuʒ de his q̄ sũt ad finẽ. 3° snīa dictatiua. 4° electio. Et praxiʒ illo mõ sumptã describit Cõmẽ. vbi. s. ꝙ ẽ opõ ſʒ electõeʒ: ⁊ doc. subtilis vbi ꝑus: ꝙ ẽ act° alteri° potẽtie q̄ʒ itellus. Ex q̄ seq̄t' ꝙ nullus act° ītellus ẽt a volũtate ĩperat° est vere praxis: nalr̃ posterior intentiõe. Ex q̄ seq̄t' ꝙ solũ act° elicit° vel ĩperatus a volũtate est vere praxis. nat° elici cõformiter ītellectui recto vt sit rect°. Ex q̄ seq̄t' ꝙ act° elicit° ẽ ꝑ° ⁊ ꝑ se praxis: seq̄t' ẽt ꝙ p̄xis ẽ act° q̄ põt recte ⁊ ñ recte elici. Actũ elicitũ volũtatis voco: velle ⁊ nolle. Imꝑatũ ꝺo alterius potẽtie siue cognitiue siue nõ: lʒ semꝑ ꝑsuppõat actum ĩꝑantẽ q̄ ẽ elicit°: vel terti°: si posset assignari: dixi ꝺo supra: mediate vel imediate: pp q̄sdam scias practicas: q̄ cõiter diuidunt' in theoricã ⁊ practicã: lʒ in ꝟitate sint simplr̃ practice. Cũ ḡ logica nõ sit directiua praxis: nec mediate: nec imediate: relinq̄t' ꝙ ñ ẽ practica. Et nõ obstat ꝙ sit directiua aliaꝝ sciaꝝ: cũ intellus in tali directione nõ ex̃ se ẽtẽdat. Et si obĳcias ꝙ cognito mõ sillogizãdi ⁊ arguendi volũtas vult sillõre ⁊ arguere ⁊ ĩpat potẽtie ĩferiori orgãice. igit' logica hꝫ rõneʒ practice scie. ꝯsidera vt scis. Alia arg° alioꝝ ꝑ illa pte facilr̃ soluunt' ex dictis. seq̄t' ḡ ꝙ logica ẽ speculatiua: si diuisio illa Ar. sit ꝑ immediata: siue deꝫ ꝑ drĩas ẽẽntiales scie: siue ꝑ passiões: vt nũerus ꝑ par ⁊ impar. nã nullus ẽ terti° ĩ ſʒ sicut scia diuidit' ĩ realẽ ⁊ rõnalẽ: ita speculatiua. De speclatiua reali loq̄t' Ar. 6. metaph. ⁊ stricte sumpta ⁊ acq̄sibili via sensus: logica ꝺo est speculatiua rõnis: ad h̃ ẽ snīa Cõmẽ. 7. metaph. ꝯ. 2. ¶ Sʒ ocurrit tũc du^m: cũ real' scia diuidat' in practicã ⁊ speculatiuã: q̄re rõnis scia nõ sic diuidit'. ¶ Põt dici ꝙ nõ ĩcõuenit vnũ diuidẽtiũ scie realis reꝑiri ĩ scia rõnis ⁊ alteꝝ ñ: sicẽ ens reale diuidit' in subam ⁊ accñs: ĩ ꝯoẽ ens rõnis sit accñs tm̃: ⁊ nu^m suba.

Circa illud dcm̃ doc. in ꝑ° argu° post oppo^m ⁊ in solutõe ꝑuci^l ꝙ ĩ logica multa demr̃atiue ꝯcludunt': ⁊ cũ demr̃atio sit sills faciẽs scire seq̄t' ꝙ logica sit scia. Ocurrit du^m ⁊ ẽ 5° ꝑncipale: cũ ꝑmisse in cã ꝯclusiõis: ⁊ nullus respect° nec realis: nec rõnis sit ꝺ genere actiuoꝝ: quo igit' scḋe ītẽtiões pñt in genere cãe efficiẽtis eẽ cã ꝯclusiõis. Itẽ ex fundamentis h° doc ponit' distictio faltẽ ex nã rei iter illud qḋ est mediũ in demr̃atõe: ⁊ illud qḋ ꝯcludit' vel de q̄ aliq̄d ꝯcludit': ſʒ in scḋis ītẽtiõib° nõ est distõ ex nã rei: ſʒ precise rõnis. ḡ ibi' nõ põt assignari demõstratio. Sʒ illa de q̄bus est ꝑ se ꝯsideratio logici. sũt secũde ītẽtões. Multa alia tãgã in. q. 3. sequenti ad h̃ ꝓpo^m ꝯferẽtia. ¶ Pro solone h° dubĳ ꝑmitto q̄dã dcã. ¶ ꝑ^m ꝙ ꝯsideratio logicalis nõ ẽ ꝑcise de scḋis intẽtõib° q̄ditatiue sumptis: q2 sic ptinent ad me^{cam}. ¶ 2^m ꝙ ꝯsideratio logicalis nõ est ꝑcise de ꝑmis ītẽtõib°: q2 sic eẽt realis. ¶ 3^m ꝙ consideratio logicalis est de scḋis ītẽtõib° suppositiõib° ꝑ primis: ⁊ h̃ est ꝯcretiue sumptis: ⁊ iõ oẽs diffõnes ⁊ demr̃atiões logicales ꝟificant' ĩ ꝑmis: vñ recte auctas vulgata hꝫ ꝙ logica est de scḋis ītẽtõib° applicatis ꝑmis. Et si dicas ꝙ ꝯsiderat tũc ens ꝑ accñs. Nõ seq̄t': sicẽ nec ꝺ nali ꝯsiderãte oĩa vt ꝯiũcta mãe sensibili. Nõ põt enĩ rel'o ꝯsiderari nisi in vltimata abstractione vel in metaphyca ꝯcretiõe vt ptinet ad metaphycũ nisi in ordine ad fundamẽtũ ⁊ terminũ: ⁊ silr̃ de mõ itelligẽdi respcũ illius cui° ẽ modus. Cõsideratio ꝺo logici de scḋis ītẽtõib° est vt respect° sũt ⁊ vt modi ītelligẽdi: de q̄ ĩfra. c. de genere diffusẽ erit ſmo. ¶ 4^m dcm̃ est ꝙ illa ꝓpõ cõis: ꝑmisse vꝫ. sunt cã ꝯnis. Nõ dꝫ ītelligi ꝓpe ꝯparãdo ĩcõpleta ꝑmissaꝝ ad ĩcõpleta ꝯnis: q2 sic idẽ eẽt cã suĩpĩi°: ſʒ cõparãdo cõplexa ad cõplexũ: vel ꝟitates ad ꝟitatẽ. sic ꝯcedit' ꝑmissas eẽ cãs nõ ꝓpe effectiuas: q2 tẽ dis°ẽẽntiales: nec ꝓpe ꝑductiuas: q2 tũc distõ realis. capiẽdo semꝑ complexa significatiue: ſʒ tm̃ elicitiuas: ⁊ tũc ponit': vt argutum fuit: distictio ex nã rei. ¶ 5^m dcm̃ est: ꝙ lʒ distõ ex nã rei ⁊ formalis ꝓpe repiunt' in ꝑmis ītẽtõib°: suo tm̃ mõ nõ ĩcõuenit ipas attribui scḋis ītẽtõib°. Nã lʒ spẽs vel gen° nõ habeat eẽ seclusa opõne collatiua ītells: ipsis tñ positis in eẽ ꝯuenit distõ ex nã rei ⁊ formalis ⁊ realis ⁊ ẽẽntialis: capiẽdo rẽ ꝑ re rõnis. sic doc. subtilis capit rem ĩ diuersis locis. Alr̃ nõ video q̄õ possent diffiniri: nec adinuicem referri: nec vnũ poni accñs vel passio alteri°. Nisi forte dicas ꝙ oĩs distõ in ipsis hꝫ reduci ad fundamẽta: ⁊ si h̃ sit verũ originalr̃: tñ formalr̃ inter se pñt ꝯparari vt hñt entitates tales q̄les: ⁊ ꝯñter idẽtitateʒ ⁊ distõnẽ. Hec tñ que dico erunt aliq̄bus mira: vide tñ nõnter istũ. q. 2. q̄libetti ad finem: ⁊ alibi plerũꝗ. ¶ 6^m dcm̃ est ꝙ logica põt accipi vt hit° ītellectualis in aĩa subiectiue exñs hñs vnitates supius assignatas. Alio° ĩ strãlr̃ vt tradit' libris logicalib°. ¶ 7^m dcm̃ ẽ ꝙ actio q̄dã est cũ trãsmutatõe: ⁊ q̄dã sine transmutatõe. ¶ Ex his dictis pꝫ solõ ad du^m: siue. n. sumat' logica pro hitu q̄dã gñico siue ꝑ q̄dã aggregato ex oĩb° libris logicalib°. pꝫ: ꝙ in logica multa demr̃atiue ostẽdunt'. vtputa de sillõ ⁊ ptib° eius subiectiuis ⁊ itegralib° ⁊ reducibilibus ad ipꝫ. vt pꝫ discurrẽdo ꝑ oẽs libros logice. Ista ẽt q̄ sic

demonstrantur

demr̄ant p̄dicatione signata in scōis intētionib⁹ verificā tur in p̄mis: ꝛ ibi pōt assignari distō p̄missarū ꝛ ͻ̄nis suo mō vt in p̄mis itētionib⁹: ꝛ ibi lʒ nō inueniat̄ p̄ncipiū actiuū acrōe trāsmutatiuus. pōt nihilominus inueniri actio sine trāsmutatōe: aut totalr̄ ex parte īcelle: aut ex iten⁰ⁿᵐ ptialr̄: aut recurrēdo ad fundamenta: vt in 3.q. tanget̄ altius ꝯsiderādo. Ex his pʒ ad istā iurios lductas: sunt.n. p̄misse cā ͻ̄nis in cognoscendo lʒ nō in eēndo: ꝛ ita subʒ quod cunqʒ hʒ principia q̄rūcunqʒ simpler ꝛ sic s̄m aliquos subm̄ est causa sue passionis: sed qcqd sit de hoc: p̄dicta tn̄ habet iste in prologo p̄ .q.3. ꝛ super lib. elenc. ħ.q.4. ꝛ alibi. Aliud qd̄ tāgitur ibi de his q̄ requirunt̄ ad demr̄ationem. s. subm̄ passio ꝛ mediū: qualiter in scōis intentionibus inueniantur tangetur.q. predicta.

Sexta diffi. est circa illā distōnē quā ponit do. de logica docēte ꝛ vtēte qd itelligit his nolb⁹ an eandē: an diuersam logicā. Pro c⁹ declaratōe aduertēdū dimissis multis modis dōi ꝛ plurioribus circa hāc māna ꝙ p̄ logicā docētē ītelligit doc. illā ptē logice q̄ docet demoustrare ex ꝑp̄ris p̄ncipiis ꝑp̄as ͻ̄nes q̄ tradit̄ maxie in lib. poste. qua aggenerat̄ vera scia. per logicam vero vtētē itelligit illā ptē logice q̄ tradit̄ in lib. topi. que ꝑcedit ex p̄ncipiis cōibus ad ꝑp̄as ͻ̄nes i ol scia: ꝛ fʒ alios: illā ptē q̄ tradit̄ in libris elencho. Vn̄ p̄ hoc mediū: ͻ̄ria hn̄t fieri circa idē: ꝙ locū dyalecticū: ōr iaʒ maxie dicim⁹ ꝛ maximā sibi corn̄dētē: a phis vātis q̄ metaᶜᵒ q̄ et logic⁹: ꝯn̄dunt ͻ̄uē sibi ꝑplā. Sʒ p̄ter talia media q̄lʒ scia hʒ media ꝑp̄ria ad ͻ̄nes ꝑp̄as ex gb⁹ vera scia gn̄at̄. Jō doc. subtilis. q.3. p̄. elencho. dicit ꝙ scia tradit̄ per demōstratōe: vsus vo in ꝓbabilib⁹ ꝯsistit. Docet igit̄ demonstrator in lib. poste. in p̄dicatione signata ꝙ in ꝑp̄riis terminis in q̄libet scia: imo in ip̄amet logica exercet̄: cū.n. dicit: ꝙ demr̄atio ꝑcedit ex p̄orib⁹ notiorib⁹ ꝛc̄. exercet̄. in meta. sic. Oē vnū ē verū. oē ens ē vnū. g̊ ꝛc̄. Jtē omne aial rōnale est risibile. o. h. est aial rōnale. ergo ꝛc̄. Jtē i logica. ois orō in q̄ gbusdā positis ꝛc̄. ꝯcludit i aliq̄ triū figurarū: sillō est hᵘⁱ. g̊ ꝯcludit in aliq̄ triū figurarū. Vel sic: ois argumentatio ꝯstās ex ꝑpōnib⁹ vbi vere saluat̄ dici de oī ꝛ dici de nullo est vere illatiua: sʒ sillis ē hᵘⁱ. g̊ ꝛc̄. Jn hac demr̄atōe est p̄uᵐ: subʒ ꝛ passio: ꝛ sic de aliis. Ex doctrina igit̄ tradita in demr̄atiua scia scit demr̄ator demr̄are ꝛ sillare ꝛc̄. ¶ Sʒ dices vr̄ g̊ ꝙ logica nō sit scia gn̄alr̄ capiēdo sp̄am. ¶ Dōm ꝙ logica in cōi ē scia ꝛ q̄lʒ ps logice ꝛ scia cū ꝑcedat ex p̄ncipiis ꝑp̄riis ad ͻ̄nes ꝑp̄rias: ꝛ ita diaᶜᵃ est scia: ꝛ sophystica: de qua minus vr̄ ē scia: vt hʒ doc. subtilis p̄ elenc. q.3. Jta.n. ꝓbabilitas de sillō dialectico: ꝛ appētia de sophistico: ꝛ nec̄itas illatōis ō sillō simplr̄ sūpto demr̄ant̄ p̄ ꝑp̄ria p̄n⁰. sic ꝑcedere ex nec̄riis ō sillō demr̄aᵘᵒ. ¶ Si obgcias q̄re g̊ pon⁹ demr̄atiua dr̄ docēs ꝛ scia q̄ dialectica ꝛ sophistica: cuʒ in illis eque doceat̄ ꝓbabilr̄: vel deceptorie sillare. sic h̄ demr̄atiue. Dōm ꝙ ꝑ q̄to sic docēt ꝛ sciam p̄ ꝯn̄s gn̄ant̄ sunt demr̄atiuā exercētes ꝛ n̄ dialecticā nec sophiᶜᵃᵐ. ¶ Sʒ tūc vr̄ ꝙ demr̄atiua pōt dici vtens sic dialectica. Dōʒ ꝙ nō seqt̄: q̄ ꝑ tāto dr̄ dialectica vtēs: vbi sp̄ itelligo p̄ actiuā passiuā: ponit̄.n. qō ꝑ quo. sic cū dr̄ ꝙ aia gaudet vel tristat̄. ꝑ q̄to eisdem mediis formalibus q̄ ponunt̄ i dialectica in ꝓblematib⁹ scibilibus ad vtrunqʒ partem ͻ̄dictionis ꝑcedentibus: vtunt̄ alii artifices: vtputa nālis vel metaphysicus: sed eisdem mediis gbus vtitur demonstrator nō vtitur aliquis alius: q̄ semper in oī scia ꝑcedim⁹ ex ꝑp̄riis ad ꝑp̄a demr̄atiue. Ex his igit̄ q̄ dcā sunt breuiter recolligēdo. pʒ ͻ̄ q̄sdā ꝙ demr̄atiua non diuidit̄ in vtētē docentē ꝛ sic dialectica. Vn̄ scđm Thomas super. 4. metaph. t. c. 5. q optie imagiat̄ hūc modū dōi in fine dicit. Et sic apparet ꝙ q̄dam ptes logice hn̄t in ipsa sciam ꝛ doctrinā ꝛ vsuʒ. sicut dialectica tētatiua ꝛ sophistica: quedā aūt doctrinā ꝛ nō vsum sicut demr̄atiua. q̄re cū ibi elegāter. Dauius. n. erā disstuen illū i hac fantasia postq̄ sic scripserā ꝯcordantē q: p̄rib⁹ ē deferēdū. 2⁰. cellꝫ: ⁰pʒ ꝙ logica vtēs nō p̄cessit docentē: ͻ̄ multos alios. Nā vt dcm̄ est. ē. logica artificialis didit̄ in docentē ꝛ vtētē. Jō p̄us fuit artificialr̄ iucta q̄ vsa: verū tn̄ est ꝙ logica nālis p̄cessit artificialē ꝛ nō solū vt ictiatio q̄dā est lʒ exercitiū ꝛ ꝯsuetudo ei⁹: ꝛ sic forte accipiūt aliq logicā vtētē. qd̄ iꝑꝓprie dr̄. 3⁰ pʒ ꝙ in oī scia pōt reperiri dyaletica ꝛ sophistica ꝛ demr̄atiua p̄dicatōe exercitata: lʒ in sola logica reperiat̄ p̄dicatōe signata. 4⁰ seqt̄ vtilitas dyaletice ꝛ logice i cōi atqʒ vtilitas: vt pʒ de fine dyalectice triplici. s. exercitatōe obuiatōe ꝛ disciᶜᵉ: ꝛ vtilitate logice q̄druplici. s. facilitate discernendi verū a falso: ꝓmptitudie arguēdi ꝛ respōdēdi ꝛ habilitate soluendi paralogismos peccātes in mā ꝛ forma: atqʒ docilitate dissinuendi didēdi ꝛ demr̄andi. 5⁰ seqt̄ ei⁹ nec̄itas ꝛ delectabilitas atqʒ bonitas. 6⁰ seqt̄ ͻ̄ alios ꝙ eadē: ꝛ si nō ois logica est docēs ꝛ vtēs: lʒ nō eodē mō. Nā dyaletica ē vtēs q̄ ad media cōia: lʒ ē docēs q̄ ad ꝑp̄ria. 7⁰ ex his oib⁹ pʒ distōnē doc. eē sufficientē. Quis p̄dict⁹ mod⁹ dōi sit satis subtilis tn̄ pōt ꝓbabilr̄ sustineri p̄ p̄ dicta doc. ꝙ q̄lʒ ps logice p̄t sic didi vt aliq̄ voluit. Logica.n. vtēs pōt duplr̄ accipi. vno mō p̄ hītu scientifico logico acq̄sito p̄ demr̄ationē: q̄ vtimur i singulis sciētiis didēdo diffiniēdo ꝛc̄. Alio mō ꝑ hītu acq̄sito ex freq̄ti argᵗⁱᵉ siue dubia siue certa ꝛc̄. p̄⁰ mō pōt dici logicā docētē ꝛ vtētē eē eādē. 2⁰ mō nō vt q̄dā ꝛ ꝓbabilr̄ ponūt. vn̄ iste doc. sup lib. elen. q. 1. dicit: ꝙ lʒ logica q̄tū ad doctrinā sit ex cōib⁹: diuersus tn̄ est vsus doctrine q̄ tradit̄ in dyalectica ꝛ demr̄atiua. Nā dyalectica est ex cōib⁹: ꝛ i singulis sciētiis ad ꝑp̄rias ͻ̄nes arguit ex cōib⁹. ꝯn̄dit.n. ꝙ amor ꝛ odiū sint in eodē susceptibili p̄ hoc mediū. Cōtraria nata sūt fieri circa idē. Jlla tn̄ ps logice q̄ est demr̄atiua in singulis sciētiis arguit p̄ ꝑp̄riū mediū ꝛc̄. q̄re ibi valde notāter. vr̄ igitur velle ꝙ vtraqʒ pars logice est vtēs: lʒ forte nō docēs. Alius ēt est vsus quo ad demonstratōem medio rū cōiū. Alius quo ad directiuitatē. vn̄ logicā dici vtentem intelligo vel per applicatōem denominatiuā intentionū vel cōium medioꝝ ꝓbleᶜᵉ vel per viam regularuʒ directiuitatis ꝛ sibi ꝛ aliis. Posset ēt: alio mō exponēdo ois alia scia p̄ter logicā appellari logica vtēs. videret̄ ēt alicui ꝙ logica vtēs eēt verior scia: cū p̄p ip̄sam ē docēs sʒ h̄ ꝓlixi⁹ hic p̄ tractare nō expedit. videant̄ aliq̄ q hoc diffuse dixerunt. Cōparari breuiter pōt logica ad subm̄ ꝑp̄riū ꝛ ꝑp̄as passiones suas: ꝛ sic ē vā scia ꝛ ex ꝑ p̄riis ꝑcedēs. alio mō pōt cōparari ad subta ꝛ passiones aliarū sciētiarū: ꝛ sic ē scia vtualr̄: lʒ aliqb⁹ videat̄ ꝙ ēt formalr̄ ꝛ alie tn̄ mālr̄ter: sed p̄ᵐ magis sapit. administrat.n. aliis instrm̄ demr̄ationis: p̄ qd̄ aggnātur scia. 3⁰ mō cōparari pōt ad p̄ncipia ꝛ ͻ̄nes aliarū sciarū: ꝛ sic est tm̄ opinio: q̄ ex cōibus ꝛ ꝓbabilibus ꝑcedit: ex quibus opio tm̄ gn̄atur. Hec oīa ꝓbabiliter: ꝛ qd̄ magis placebit eligat̄: p̄ma tamen expositio satis currit. Jdeo proprie distinguendo vtentem contra docentem dyalectica est vtens ꝛ non scia: ꝛ sic intelligo doc. hic.

Septima diffi. est circa p̄ᵐ arᵐ añ oppᵐ: ꝛ p̄. circa me. in qua dr̄ ꝙ modus sciendi nō est scia: ꝛ solonē eius. Vtrū illa ꝑpō sit vera aliquo mō. Rn̄det̄.n. in lr̄a ꝙ est scia cōis: non aūt sp̄ālis. Sed illa rn̄sio improbat̄ ꝛ in sequenti.q. magis apparebit qualr̄ logica sit scia cōis ꝛ sp̄ālis. Aliī vero distinguūt de mō sciēdi obtiuo ꝛ directiuo ꝛ vtrūqʒ subdiuidunt in vlēʒ ꝛ particularem ꝛ applicando ꝯcedunt tam logico docētem q̄ vtentē esse modū sciendi directiuū. p̄mā vlēm ꝛ scđam p̄ticularē. Sed ista nō vr̄ de mēte doc. q simplr̄ tenet istā p̄dicatōeʒ eē falsā formalr̄ loquēdo. Jō tenē

do cu doctore: dico q ista est falsa formalr loquedo: modus sciendi est scia: malr aut est vera. Pro cui declaratioe videdu est qd est pdicatio formalis. et qd malis. Aliq sic notifi. et ipsas. Formalis pdicatio est illa q signat ide ee p q supponit subm et p q supponit pdicatu. Malis aut siue causalis e illa que signat illud p q supponit pdicatu seq ad illud p quo supponit subm. Sz iste no sunt bn dce: pot ali dici: q gnalr ois pdicatio directa in q verificat pdicatu de subo in recto vt logica est ab Ar. tradita siue sit p mi modi siue scdi siue qrti est formalis. Dico aut: vt logica est ab Ar. tradita. ad drias pdicatois idetice de q no tradit ipse logica. No nego et pdicatoes aliqs malr ee i p mo: vt hz Lync. p posterio.c. de per se. Malis vo pot dici ois pdicatio indirecta vel tm in obliq verificabil. Voco aut cotter pdicatoes directa in q pdicat supius de suo iferiori vel passio de subo: vel accns de subo: vl modus de qditate: vel dria de gne. Indirecta vo e oppo: cu igit ista pdicatio. modus sciedi est scia: no possit verificari i recto: seqt q no e formalis: nec hz se aliq dictor modor pdicatois formalis sz potius e oppo: qz pdicatu e stact pmus et subm determiatio accntalis act scdi ipsius. Est g malr va ad hunc itellectu: de mo sciedi e scia .i. de sillo vel argumetatione q sut mod sciedi p substractio salte: vbi melius dr modus sciedi e sillo q sillus pp pdicatione iz absoluti de absoluto: qz ibi posset oriri eade difficultas q inter sciam et modu sciedi. Sz forte pcederet hoc esse per se pmo mo. sillus est modus sciedi. Vlterius aduertendu q cum dicit doc. q illa. modus sciendi est scia: no est vera aliquo modo. intelligit pdicatoe formali: ita q sic non est scia nec cois nec spalis: sz magis stricte loquendo de formali predicatione queratur iste. 7. metaphysice. q. 4. singularissime.

Octaua diffi. est circa illa ppone do. famosa. Q ois pdicatio va in abstracto est p se pmo mo et ecntialr va: vbi aduertedu q triplex e abstractio. s. a subo a fundameto et a supposito: iz no oes i oibus de quibus magis infra. q. 3. de gne. 2°. itelligedu q pdicatio abstracti de abstracto pot ee vel i recto vel i obliquo. Exemplu pmi. vt albedo est color. Exemplu scdi vt ho est ex aliitate. 3° notandu est q talis pdicatio pot ee in termis limitatis vel transcendentibus vel formalr ifinitis siue ipsis copositis. 4° aduertedu e q talis pdicatio pot ee: aut in vltimitate abstractiois: aut i no vltimata. Pono. n. no mo tria gna abstractionu: imo i qlibet gradus psco: vt magis i pdicta. q. hz tagi. Vltio itelligedu est q abstractio hz fieri aliqn p nois p° itetiois. aliqn p nois 2° itetiois. His habitis dom ad diffi. q no ois ver · pdicatio i abstractis salte vltimatis: nec i trascendetibus siue iter se siue de delinquetis: nec in formalr ifinitis siue iter se siue de formalr qtis est p se p mo: imo nulla talis salte i recto. 2°. dom q ois talis pdicatio est va p idetitate: dumo no fiat abstractio p nois 2° itetionis. Iste. n. pdicatoes: vnitas entitas: bonitas: diuia est deitas vl ecntia: pernitas diuia e ecntia: sut ve: no formalr sz idetice. Q oibus. n. formalr ifinitu ideti ficat sibi qcqd e sibi ppose. Trascedentia vo: aut pp ifinitate pmitiua: aut: vt alq volut: pp ambitu sue coitatis sz pm magis placet: verificant de oibus. Iste tn pdicatoes. pternitas diuia e filiatio: vel ceptus siue ro formalr entitatis est ceptus vel ro formalis vnitatis: vl huanitatis: et sic de aliis: non sunt vere: nec formalr nec identice: non qz e i no qtus formalr. 2° vo non qz est in abstractis 2° intetionaliter factis. 3° dico q nulla pdicatio talis est vera nec formalr: nec idetice in vltimitate abstractionis limitatis saltem in recto: iz enim. hec sit va in p mo: humanitas e ex alternitate hec tn est falsa: huanitas e aliitas: iz multi tenet oppositum. Ro at falsitatis huius assignabit ifra loco pallegato. Scio quoqz q plures pdicatoes trascedetiu nego. sz pcessis

sunt vtiles: et ad radicale declaratoes do. necessis. Igit ea ira

Posset vlterius difficultari circa illa 2am rone (duxit. ne do. vbi dic q modus sciedi est posterior scire: et scire qz scia. verz e. n. q sciri posterius e scia. sic igni re igne: et vlr act scds actu pmo: sz vr q modu sciedi cu vt vr capiat p sillo vel argumeto no sit posterior: imo pos e ipa scia q e effect cais ex sillis et argumetationibus. Dicendu vno q iz simplr modus sic sumptus sit por: tn vt iduit rone determinatois no est icoueniens q dicat posterius: sicut iz ho sit por sua albedine tn cu dr: albu ho: hz se vt posterius. Vel dici pt alr. vt. s. tetigi: q modus sciendi pot sumi p formali vel p pcreto seu substracto. pmo mo est posterior. 2° mo pot esse por: et iz arguitur doc. de posterioritate accntali et no iae vel pune. vt. s. dixi. Alia e. n. posterioritas ecntialis coordinatois: alia ecntialis entitatiue dependetie vel ordinis. de pmo no loquit h: sed de 2°.

Decima diffi. e circa illa exponem pme. cu dic q p modu sciendi itelligit Ar. logica: an. vz. sit ad metem phi. Pot dici q iz satis autetica et educer accepta sit: ira tn Ar. alr declarari posset. post qz. n. (vt. s. tetigi) Ar. posuit diuersos mos diuersor sacgredo diuersitate ponit illa ppone. (Absurdu est et c.) deinde reprobans vnu illor modor dicit. Acrobologia vo mathematica no in oibus est expedienda. Vult g q no in oi scia pcededu est hz certitudine mathematica: sed hm mate subiecte exigentiaz. vt dicit. 1. ethi. c. 2. Oz igit in oi scia vti mo pueniete sibi. Aut. vz. certitudine: aut testimonio. aut psuasioe. Sed diceno q logica docet h ois. hoc posset negari. dicit igit pnter: aut tenendo: aut pdicendo Comentatoris. Cetera. h. q. satis patet ex his et in sequentibus patebunt. Q°. II.

Ecunda qo: q breuis et facilis e. An. vz. logica sit scia cois: occurrit pertractada. De p qd logica et qd scia et quo sumant q e appuit pcedete. Coe vo iz posset sumi toties qntos vr: aut. vz i causando vt deus: aut i cognoscedo vt itellus. aut i repntado vt spes itelligibil. aut in distribuedo vt signu vle: aut i pdicado vt ho: aial: tn i pposito audit coe vt distinguit pe spale vt i solone taga. Diuisio e cois. ordo pz. p°. n. videndu erat an logica eet scia qz an cois an spalis.

De secundo maior pmi argume. pz ex hoc q entitas et vnitas: et p pns coitas scie sumunt ex pte subi tanqz ca ipsius. Scie itaqz coes vt ingt Auice. in metaphy. sua hm q sut noticie quedas vles dr in per suba de qbus sunt et ppterea in diffone scie sp cadere dz p dria subali subm de quo iz ille scie inquatu sunt forme quedas decorquentes itellectu exntes de rebus eisde apud diuersos hoies dr an idiuidualr p suba in qbus sut: sicut est aia: cu no sint nisi iduidue queda forme coparatoe eor que iformant ab eis: iz sint vles copatoe eor a qbus abstracte sunt. Mi. vo pz illo. 3. de aia t. c. 38. Secat scia quemadmodu et res. Arg post oppositum satis coe e vt tactu est. s. ex illa auctoritate Boetii: et magis in .q. sequenti declarado eaudem auctoritatem: et illam. 4. metaph. circa ide et c. Rndet doc. distiguendo de coitate scie sumpta a pte subi: q duplr pt dici cois: aut coitate predicationis: aut coitate vel vsu applicationis. Sed ista disto psupponit alia distone qua statim adda. dicit igitur applicando q logica aliis scientiis no e cois pmo mo: qz subm eius no pdicat de subis aliar sciar: et hoc supponendo sillum ee subm logice: vel aliqua aliaz scdaz itetioez: q iz applicet no tn ecntialr pdicat d aliis. Iste. n. sut false. ens est sillus nuerus est sillus et c. iz forte i obliq no negaret talis pdicatio .p.d. nisi forte p accns vbi aliq exponit: et satis subtilr: h debere referri ad icoplexa ex qbus hz fieri sillus: vel ad aliq reducibilia ad ipm: vtputa iz no ccedat q ens sit sillus: ccedi tn pt q ens e p

dicatu

dicatũ vel subm̃ vel icõplexum vl̃ maioꝛ extremitas vel minoꝛ vel mediũ vel subm̃ vel p̃dicatũ ⁊c̃. Sʒ si volueris illud referre nõ ad talia. ſʒ ad subm̃ in se. põt sic exponi. q. vʒ. subm̃ logice est predicabile per accñs. de subiis aliaꝝ sciaꝝ. i. applicabile eis. ⁊ iõ adiũxit doc. imediate. Si subm̃ eius sit applicabile oĩbus aliĩs sciẽtĩis: sicut pꝛobat scõa rõ. quam l̃ram adiũgũt aliq: ⁊ male: clausule sequẽti. s. scõo mõ ⁊c̃. Ubi aduerte q᷑ ibi p̃t ec̃ s̃mo de sbo p̃dicatiõis logice cui⁹ ẽ itẽtio scõa. Nã doc. nõdum assignauit subʒ logice. Jõ loqꝛ dubitatiue: si subʒ ei⁹ ⁊c̃. ens .n. rõnis aliqð vel itẽtio aliq̃ scõa ẽ applicabile subo cuiuslibʒ scie. Aut si volueris referre ad ipsuʒ sillm̃ in se: ẽt sillo põt applicari subio aliaꝝ sciaꝝ. pꝛobaꝛ .n. aliq̃ passio sillogistice de quolibet subo. ⁊ ita sill̃s est applicabil̃ cuilibʒ subo vel p̃dicanõe m̃ali vel foꝛmali vt pʒ ꝯsideranti. D. d. 2° mõ logica est cõis: q2 oẽs alie ⁊c̃. vult ḡ q᷑ logica sit cõis cõmunitate vsus: nõ autẽ perfcice p̃dicationis.

De tertio circa dicta. Prima dis. est: q̃nẽs dr̃ aliq̃ scia cõis. Rñõ: q᷑ dupl̃r: aut cõitate itrĩseca: aut extrĩseca. p̃mõ illa ẽ cõis: q̃ hʒ pl̃es partes subiiuaꝛ: ⁊ sic logica ẽ cõis. 2° mõ illa est cõis: cui⁹ subm̃ est p̃dicabile de subiio aliaꝝ sciaꝝ: ⁊ sic metaphysica est cõis. Aut cui⁹ subʒ ẽ applicabile oĩb⁹ aliĩs sciẽtĩis. ⁊ sic logica ẽ cõis. aut 3°. cui⁹ ꝯsideratio ẽ d̃ oĩb⁹: de qb⁹ alie scie ꝯsiderãt. ⁊ sic logica ẽ cõis: vt magis. q. seq̃nti dicet. Aut cui⁹ sbʒ cadit i vsuʒ aliaꝝ sciaꝝ. ⁊ sic ẽt logica ẽ scia cõis.

Secunda diff. est q̃lr differt 2ᵐ mẽbꝝ di. doc. a p. Nã vr̃ q᷑ idẽ est ec̃ applicabile aliĩs sciẽtĩis: ⁊ cadere in vsuʒ aliaꝝ sciaꝝ. Dõʒ q᷑ p cadere in vsum aliaꝝ sciaꝝ itelligit doc. accipi in aliĩs sciẽtĩis rãq̃ media ad inferenduʒ ꝯnes in eis. ⁊ p esse applicabile aliĩs intelligit eẽ denoiãtiuũ accñtale intẽtiõale respectu aliꝝ eo mõ q̃ itẽtiões scõe p̃dicanꝛ ⁊ attribuunꝛ ab itellectu p̃mis intẽtionibus. Et cũ dic̃ doc. q᷑ oẽs alie sciẽtie vtunꝛ sillo ⁊ aliĩs: de qb⁹ est logica. noie sill̃i intelligo nõ quẽcũq3: ſʒ dialecticum: nõ foꝛmal̃r: ſʒ p substrato: ⁊ maxie q̃tũ ad mediũ. loci .n. dialectici: siue diãa maxime siue maxie sũt cões oĩ scie. secus ẽ de sill̃o simpl̃r sũpto vt est subm̃ logice. q2 sic est scõa itẽtio qua nulla alia vtiꝛ lʒ hẽs qbus vtiꝛ applicari possit. vsus ḡ: vt dixi p̃us: circa pꝛobabilia ẽ. applicatio v̓o circa omnia intentionalia. Aliq̃n tamen vnum p alio ponitur. Adde ad hoc ea q̃ supra q. i. notaui de demr̃atiua ⁊ dialectica: ⁊ vsu vtriusq3.

Tertia dis. ẽ: q2 vr̃ repugnantia in dictis doc. hic ⁊ q. p̃cunte. ibi .n. dic̃ distinguẽdo logicaʒ in docẽtẽ ⁊ vtẽtẽ. q᷑ logica vtẽs nõ est scia. hic v̓o dic̃ q᷑ logica ẽ scia cõis: vt ea de qbus cõsiderat cadũt in vsum aliaꝝ sciaꝝ: ſʒ sic est logica vtens. igiꝛ logica vtẽs est scia cõis. ⁊ vltra sequiꝛ q᷑ si scia cõis: q᷑ scia. a determinatione nõ diminuente ad determinabile: vel a pte in mõ ad totũ. Dõʒ breuiter vt supra tactum ẽ: q᷑ logica vtẽs vt vtẽs nõ est scia: sed vt docẽs. dr̃ .n. vtẽs q̃tum ad media cõia q̃ ministrat aliĩs sciẽtĩis: ſʒ. est docẽs: vt p p̃pa media docet illa ⁊ passiões de suo subo. Jõ: vt dcm̃ est: dialectica est docẽs: ⁊ ẽ vtẽs diuersimode loquendo. Est ḡ logica cõis scia: ab alio tñ scia: ⁊ ab alio cõis: sicẽ ars fabꝛilis ẽ ars cõis. ab alio aũt ars ⁊ ab alio cõis: cõis nãq3 est q̃tũ ad instr̃a que aliĩs artibus administrat: sed ars est p q̃tõ talib⁹ ⁊ talib⁹ p̃ncipĩis: ⁊ regulis dirigiꝛ ⁊ opaꝛ. Uel dic aliꝛ distiguẽdo de logica vtente: vt. ḡ q. i. du⁹ 6° versus fiñe tetigi. Põt dici q᷑ ista ppõ. logica vtens ẽ scia cõis. est v̓a in sensu diuiso: falsa ãt in sensu ꝯposito. ꝯsidera alt⁹. Multa alia possent hic tãgi de perfectione ⁊ pꝛioritate scie cõis ⁊ sp̃ialis: ſʒ alterius negocũ est. Q. 3.

Sequitur 3ª. q. õ sbo logice: an sit sillus. De primo. subm̃ solet sumi multipl̃r: vt pʒ p hos versus. Obm̃ vns positũ: sub: cui: qð: inheret. Qð p̃us est copula ppꝛiq̃ logical̃r ista. Qð simul ars ⁊ hʒ bis sunt suba q̃terna. In proposito capiꝛ vltiomõ p illo. vʒ. circa qð speculaꝛ intellectus in scia: qð veri⁹ obm̃ q̃ subm̃ dici dʒ: ſʒ vt aliq̃ dr̃ id qð totale est: vt ḡ scita: obm̃ ⁊ ppinquũ dicaꝛ. id v̓o qð p̓tiale vt extremũ ꝯnis: ppꝛie subm̃ dr̃ ⁊ remotũ. Aliud est .n. qð sciꝛ: q2 ꝯclo. aliud quo vel p qð: q2 mediũ. aliud de q̃: q2 ꝯclonis subʒ. aliud qð de alio: q2 p̃dicatũ. iõ aliud est dicere scibile ⁊ aliud subm̃: vt. q. 3. p̃logi sillarũ. hʒ iste. Scibile .n. ẽ ꝯclo. subm̃ v̓o extremũ ꝯclonis. Solet ẽt distigui in m̃ale ⁊ foꝛmale. Itẽ in p̃me itẽtionale. ⁊ scõe intẽtionale. Itẽ põt diuidi iu subm̃ p̃dicatiõis: ⁊ attributiõis ⁊ p̃ncipalitatis. Sʒ de necitate subi nõ est vt p̃dicetꝛ de oĩb⁹ in scia ꝯsideratis p̃dicatiue dicẽte. B est B. Nec illud qð est p̃ncipalis pars subiectiua subi in scia assignaꝛ cõiter subm̃ ei⁹: nec illud qð ẽ foꝛmalis rõ subiectiua dr̃ subm̃: ſʒ pot⁹ rõ subiiua: nec itẽtio 2ª applicabilis substrato scibili: q̃ subm̃ dr̃. poniꝛ subm̃: nec ꝯclo scibilis poniꝛ subm̃. Pʒ igiꝛ q᷑ in p̓posito capiꝛ subʒ remotũ p̓me intẽtionale: vel scõe intẽtionale (dũmõ p substrato) m̃ale ⁊ attributiõis qð sic õscribi solet. Est qð hʒ ꝯceptũ q̃ditatiuũ: nõ iclusum v̓tual̓r in aliq̃ pꝛioꝛi a. i. illã sciam ptinẽte. p notũ s̃m rõnẽ foꝛmalẽ: pꝛopꝛiã: ⁊ absolutã virtual̓r p̃ ꝯtinẽs notitiã oĩum v̓itatũ: adeq̃tũ illi scie cuius est subʒ. In ḡ descriptiõe ponũꝛ sex ꝯditiões subti scia: vt hʒ iste in p̃ reportationũ. q. i. Sʒ ex dictis ei⁹ ibidẽ melius colligi põt rõ subiecti m̃alis ⁊ foꝛmalis: ⁊ ꝯditiões vtriusq3 sub hĩs v̓bis. Cui⁹ passiões ⁊ ppꝛietates ꝯsiderantur: pꝛincipĩis subĩciꝛ pꝛimo occurrẽtis alia p ei⁹ rõnem intellectui occurrũt: õ q̃ ꝯsiderata reliq̃ p̃dicanꝛ: d̓significatiuũ: determinatiuũ ⁊ specificatiuuʒ eius existis. Uoco scie subm̃ m̃ale pꝛimũ. Et illaꝫ sub q̃ oĩa cognoscibilia de subo infra ambitũ scie ꝯtinẽtur: ⁊ pꝛĩcipĩis subĩcitur: alia de ipso: ⁊ non eꝯ. queruntꝛ ab intellectu pfecte considerate sciꝛ: ⁊ s̃m quã illa est de ipso: ⁊ q̃libʒ alia per participationẽ ⁊ imitationẽ illius: dignitatemq3 soꝛtiꝛ: appello rõnẽ foꝛmalẽ subiiuã. Uoco subm̃ p̃dicationis logice eius rõis vl̃ itẽtionẽ scõam. Attributiõis sillm̃: ſʒ pꝛincipal̓r sillm̃ demr̃atiuũ: lʒ alĩ alr̃ assignẽt. Exᵐ. i metaphyce: p̃dicatiõis ens attribut. oĩs subaꝝ: ſʒ pꝛincipal̓r gen⁹ subaꝝ sepataꝝ subm̃ ponim⁹. Sʒ teneo pꝛobabil̓r q᷑ idem est subʒ in scia duob⁹ vltimis modis. cui aliq̃n conuenit: lʒ nõ nec̃ario inq̃tũ subm̃: p̃m⁹. vide hãc. q. i. sexti meta. Quid logica. pʒ. q. i. Sillis grece: vt qbusdã placet: disputationẽ signat latine: ⁊ sillogizare disputare vl̃ pꝛobare. vl̃ sillis collectiuũ posset dici. ſʒ p̃hs diffinit euʒ p logos. qð argumẽtationẽ ⁊ oꝛonẽ ⁊ ꝯtrã: ⁊ pene oẽm cõplexionẽ signat. Dũ desunt .n. noĩa grecis dictis logos. ⁊ errare nequeũt. Diuidiꝛ aũt sillis in simpl̓r talẽ ⁊ ꝯcte. Sʒ pꝛius in pꝛime itẽtiõalẽ ⁊ scõe itẽtionaleꝫ diuidi dʒ. scõe intẽtionalis v̓o in illa duo. voco .n. pꝛime intẽtionalẽ sillm̃ in voce vl̃ in scripto vel in mẽte ex tribus ppõnibus foꝛmatũ. scõe intẽtionalẽ v̓o appello reᵐ rõnis habitus p̃missaꝝ ad ꝯclonẽ. vl̃ signi ꝯplexi discursiui ad suum significatũ. vl̃ ſʒ alios est q̃ dã res rõnis q̃ ex multis ꝯnexis aliqð aliud cognosciꝛ iferri. Et dr̃ simpl̓r tal̃ : absolute sumpt⁹. q pꝛimo pꝛioꝛũ sic diffiniꝛ. Est oꝛo in q̃ qbusdã positis nec̃e est aliud accipere: eo q᷑ h̃ sunt. illud qð cõiter addiꝛ. ⁊ ꝯcessis: nõ est nc̃ariũ ad rẽ. lʒ forte ad hoiẽs: vl̃ ad dialecticũ pot⁹ q̃ ad posterioꝛisticũ spectat. Cõtrahiꝛ ãt illa intẽtio sill̃i penes diuersas m̃ãs qb⁹ applicaꝛ. sicut cõiter scõe intẽtiões variãtur penes fũdamẽta. dicim⁹ .n. sillogismoꝝ aliũ topicũ seu dialecticũ: aliuꝫ demr̃atiuũ: aliũ v̓o elẽchũ apparẽtẽ seu sophisticuꝫ. q̃ diuisio est accñtis in suba. m̃ã .n. pꝛobabilis vel nec̃aria. vel s̃. i. ppositiones tales q̃ dñr m̃a ppinq̃ sill̃i accidunt ipsi sillo. sicut ⁊ eꝯ. sicut hʒ doctoꝛ iste sup pꝛimo elenchoꝝ.

q.4. Nõ est inquit de rõne silli q procedat ex veris ne-
q3 ex necessariis neq3 ex probabilib⁹. q2 necĩtas seu posi
tas. ⁊ veritas ⁊ pbabilitas sunt proprietates ipsius rei.
Cum igiẽ sillis fm suũ formale significatũ sit ens rõnis.
ille pprietates nõ erunt silli inquãtũ sills est. vñ l3 sills
procedat ex falsis: obseruatis tñ aliis condicionib⁹ req-
sitis ad sillm: deb3 dici sillus verus. Nam sills se h3 ad
sillm dialecticum ⁊ demratiuũ: sicut circulus ad circu-
lũ ligneũ ⁊ eneũ. Circulus vo nullã mãm sibi determi-
nat. vñ in quacũq3 reperiatur: siue forti siue debili: dum-
mõ fora circuli saluetur circulus dr̃. ita de sillo dõ3 est:
⁊ q̃ sequuntur alias diuisiões ⁊ acceptiões silli p̃ ⁊ scdo poz.
habẽt ptractari. ⁊ aliq̃ ifra l.2.ar⁹.⁊ 3⁹. Diuisio.q. cõis ẽ:
nisi q secũda pars subdiuidi põt: vt statim dicam. Ordo
vero p3. postq̃ enim visu3 est q logica scia ⁊ cõmunis ⁊
spãlis: diuersimode loquendo: cõgruum erat pñter que
rere de subiecto eius. Et tantum de primo principali.

De secundo ad partẽ negatiua3 arguit trib⁹ rõnibus. Prima aliquantulum
tediosa est in forma. iõ formet sic. Ois scia est per sillm.
sed de sillogismo est scia. igiẽ scia de sillo est per sillm di-
scursus bonus: q2 in tertio pme. sed pñs est falsum. igiẽ
aliq̃ p̃missaꝝ. Nõ maior. igiẽ minor. Maior enĩ p3 per
illud pmi posterioꝝ. t.c.5. Scire est effectus demratiõis
demratio vo sillogismus faciẽs scire. ibidẽ. Minor vo
est ponẽtis sillm eẽ sub3 logice. de subo neq3 scie habeẽ
⁊ est scia. falsitas aũt pñtis pbatur dupl̃r. q2 data veritatẽ
ipsius. aut erit pcessus in infinitũ: aut idẽ erit notum: ⁊
ignotum. ⁊ p pñs notũ ⁊ nõ notũ: qd est oppositu3 pmi
pncipij. pmum pbatur: q2 si de sillo habeẽ scia: aut igiẽ per
se aut p aliu3. si per aliũ quero de illo alio: aut de ipso est
scia: aut nõ. si non. igiẽ nec de sillogismo in cõi: q2 suppo
no illũ aliũ esse sillm particularẽ. pñs p3. q2 eadẽ est sciẽ-
tia hois ⁊ huius hois. qd enim sciẽ p̃: ⁊ per se de cõi sciẽ
p sei: l3 non pmo de particulari ipsius: vt habeẽ p̃ poste
rioꝝ. t.c.40. Si vo deẽ q de illo alio est scia. q̃ro vt p̃us
aut per se. aut per aliũ: ⁊ ita pcessus in infinitũ. Infinitũ
aut nõ põt pertrãsiri. 2. meta. t.c.13. Idẽ p̃ posterioꝝ. t.c.
6.34.35.⁊.36.⁊.2. de gñatione. t.c.36. ⁊ ẽ ignotum. ibidẽ
2. meta. ⁊ pmo phys. t.c.35. ⁊ aufert nã3 boni. ⁊ nemo co
natur ad ipm. 2. meta. t.c 8. qd est ptra rõnẽ scibilis ⁊ scie p̃
metaphy. Ocs hoies ⁊c. Scd3 pncipale pbatur. s. q tũc
idem eẽt notũ ⁊ ignotũ: que particula ponitur cõiter in
fine totius argumẽti. sed d3 applicari imediate ante illd
scdm tum: q2 illud de quo q̃rit scientia est ignotũ ante-
q̃ de ipso habeatur scia. igiẽ querẽs sciam de sillo anteq̃
aut per inuentionẽ: aut per doctrinã sciat pprietates ip
sius de ipso demratiue h3 ipm tãq̃ ignotu3. Et cum vt
p̃us: ols scia habeatur per sillm: sequtur q scia de sillo ha-
beatur per sillogismũ: aut igiẽ per seipm: ⁊ tũc idẽ erit no-
tũ ⁊ ignotũ. erit enim notum si per ipm acqrit scia: q2 p
ignotum nihil sciẽ: s3 semp esset petitio pncipij. Si vero
per alium: vtpute particularẽ sillm: tunc ẽt sequtur idem
q2 sicut scito cõi sciẽ qdlibet particulare: posita pstantia
subti. Ita p oppositũ ignoto cõi: ignoratur ⁊ particulare.
⁊ hoc q̃tũ ad notitiã qdditatiuã ⁊ passionalẽ ipsi⁹. Hac
tenus pmu3 pncipale. ¶ Scda rõ pncipalis p3. Ma.
enim illa quã assumit fundatur super illud tertij de ani-
ma. Secãtur enim scie vbi. ⁊.q. ⁊ sup illud. i. posterio.
t.c.43. Scia h3 genus: sub3 ptes ⁊ passiones ⁊ principia
hñs. Sicut igiẽ tota scia ad partem scie: ita subm totius
se videẽ hrẽ ad suba partiu3 scie. Minor vo cõiter poni
tur ab oibus. ¶ Tertia rõ clara est: ⁊ auctoritas q̃ alle-
gatur in de sensu ⁊ sensato est formalr̃ ista. Nec enim inqt
intelligit intellectus: que exterius non cum sensu. Si-
milis auctas i pncipio pmi posterioꝝ. ⁊ alibi sepe. Argu
mentũ post oppositũ tãgit iplicite tres pditiones subti

q̃s infra ponit Doc. cum enim dicit q passiões silli in lo
gica pncipalr̃ de eo demrantur: ondit q sillis h3 passiões:
⁊ quod qd est tãq̃ mediũ: p qd ꝺ ipso demratur: ⁊ quod
postea addit. ⁊ de aliis pter ipm: denotat attributiones
aliuz alioꝝ ad sillm. In scda pte. q.3. facit. p̃ recitat. 6. op̃.
de subiecto logice. 2⁹. reprobat. 5. pozes: ⁊ rõnes eaꝝ sol
uit. 3⁹. sustinet vltimã ipsam declarãdo ⁊ pbando. Pria
op̃. ponit pceptũ formatũ ab actu rõnis eẽ subm logice.
Ubi aduertẽdũ q pcept⁹ põt sumi q̃drupl̃r. Uno mõ p
actu concipiẽdi vel spẽ intelligibili: vt habeẽ p̃ perierme
nias: in pn⁹. q voces sunt note passiõn3 vel pceptuum
aie. Scdo mõ p potentia cõcipiente. l3 iproprie. Tertio
mõ p qditate concepta: vt est sub pcipi. aut motiue: aut
terminatiue. vnde refert dicere obm sub pcipi ⁊ cũ cõci-
pi: vt h3 Bonetus pmo meta. Quarto mõ p respectu rõ
nis cãto vel derelicto in obo cognito. S3 doc. nr̃ in ibeo
rematibus suis sic describit pceptũ. Cõceptum inqt vo
co q actũ intellectus termiat. Dic o^m dr̃: vel intellectus
le: vel itellectum. vel itellectio. pmu3 cõissimũ est: q2 ad
oẽs potẽtias. 2^m cõe ad obm intellis in potentia vel in
actu. 3^m pprium. 4⁹. vtuntur arabes: vt Auic. ⁊ Auer. sic au
tẽ intẽtio equoce dr̃ de obo: po⁹: ⁊ de actu. ita ⁊ cõcept⁹.
Hec ille. In pposito igiẽ sumiẽ q̃rto mõ: vt dicit doc. istã
iprobãdo hãs op̃. dicit enim pmã ⁊ scdam nõ differre. ⁊
arguiẽ iplicite p illa op̃. sic. Illud est subm logice: qd oi-
bus in logica psideratis est cõe: s3 cõceptus format⁹ ab
actu rõnis est h⁹. igiẽ ⁊c. Uel empti^{us} sic: ⁊ magis ad in
tẽtionẽ doc. Cõcept⁹ formatus ab actu rõnis est cõis oi
bus in logica psideratis. igiẽ est subm eius. Assumptũ
pbat discurrẽdo per actus rõnis. Rõ. n. est virtus aie
intellectualis faciẽs currere cãm in cãtũ: vt aliqbus pla
cet. sed in pposito rationem et intellm p eodẽ capio. Uñ
Aug⁹. de spũ ⁊ aia inqt. q rõ est animi aspect⁹ quo p se
ipsu3 veꝝ intuetur. ⁊ h⁹ est itells. vt p3. Cuius act⁹ est tri
plex. s. indiuisibiliũ intelligentia: pposi: ⁊ diuisio: ⁊ discur
sus a noto ad ignotũ: s3 Ar. 3. de aia. t.c.21. ponit tantũ
duos pmos: l3 ex scdo possit tertius iferri. 3⁹ vero potest
subdiuidi in discursum decep^{um}: opinatiuum. ⁊ scietifi-
cũ. De varietate actuũ itells. ⁊ an formaliter: seu obtiue
an certe obtiõe distinguatur h3 videri alr̃: q2 transcẽdit
ppositũ. Nõ op3 oia hic ad plenũ ptractare. cõiter dicta
supponatur. vide ea que alr̃ sup formalitates notaui h̃ ⁊
alibi. Cum aũt dr̃ idiuisibiliũ intelligẽtia. aduertẽdum
q termini incõplexi appellantur in logica indiuisibilia:
q2 resolo logici stat ad terminos. vñ p̃ pozum. in pn⁹. dif
finiẽ terminus q est in quẽ resoluiẽ ppõ. ⁊ sumiẽ in logi
ca per silitudinẽ ad geometriã: in qua terminus indiuisi
bile dr̃: vt h3 doc. in pm 2. q. antepdicamẽtoꝝ. Sicut. n.
resolo grãmatici est ad lrãm tãq̃ ad minimum ⁊ ad ore
tiẽ ppõ tãq̃ ad maximũ. Ita logici ad terminũ: vt ad mi
nimũ ⁊ ad sillm tãq̃ ad maximũ. Et bñ addiẽ: intelligẽ
tia: ad drĩam memorie ⁊ intellectus. Nã intelligẽtia diẽ
intellm sub actu. Appellatur enim intelligẽtia quo ad pri
mũ actũ: mẽs quo ad 2^m. ⁊ rõ quo ad tertiũ. ipse intells
pter cognitionẽ simplicium est necẽarius: scds actus. v3.
ppõ ⁊ diuisio: in quo veritas ⁊ falsitas psistũt. p̃ pierme
nias. in prin⁹. ⁊ vltra scd3 est adhuc necẽarius terti⁹: per
quẽ aut scia aut op̃. aut certe deceptio aggeneratur appli-
cãdo dicit op̃. q de cõceptu formato a pmo actu ⁊c. vbi
intelligiẽ ordo ⁊ originatio: ⁊ non cãlitas. Uult enim di
cere q intẽtiões scde: de qbus est liber pdicamẽtoꝝ. vt-
puta generalissimũ: subalternũ: spẽlissimũ: drĩa: ⁊ gene
ralr̃ incõplexum fundantur in incõplexis: que pmo actu
intelliguntur. ⁊ ita de aliis duobus actib⁹ intellige. Non
q p illos pmos act⁹ causentur: s3 p sequentes collatiuos.
l3 possint poni modi intelligẽdi in pmis actibus. vt. q.
sequẽtibus tangetur. Uel forte loqtur ibi doc. eo modo

quo ifra.q.i.anp:edicamētoꝝ.vł ponere logicā de me⁹:
iter res ꝛ vocē.qḋ qualr̄ itelligi dꝫ notaui copiose ibidē.
ꝛ sup̄ pmo periermenias.ꝛ alibi. Multi.n.ibi palpitant
ꝛ varie loquunt̄ de itentionibus scḋis ꝛ subo logice.sed
oia in sequentibus ptractabo. Et qḋ ibi addit̄ de noua
logica ꝛ subto ipsius itelligēda ē illa nouitas metapho-
rice. qꝛ vt totū dr̄ nouū respectu partiuꝫ: ita scia de toto
respectu scie partiū noua appellari pōt.qḋ de sillo ꝛ suis
pnb⁹ itegralibus ppingo. de qb⁹in lib⁹.piermenias. ꝛ
remotis i lib.pdica.pformiter itelligēduꝫ ē.vel forte illa
nouitas ppue posset itelligi penes iuētionē ꝛ auctores:
vt aliqbus dr̄. Diuisionē aūt logice statiꝫ tangā. ¶ Se
cūda opio ponit itentiones scḋas eē subm: vt vult Boe-
tius.ꝛ arguit ex cōitate earum cōtentis in logica.

Sed quia hic fit sermo de scḋis itentionib⁹ pn
cipalr̄ in hꝭs qōnibus: ne videamur
trāsgredi. ¶ Pro declaratione eoꝝ que sequūtur in se
quentibus puenit videre itentionū scḋaruꝫ.ortū: origi
nem.cāliatem ꝛ entitatē. vt recitat eniꝫ Comē.3.de aia
cō.4. Maximus sermo dꝫ eē in pncipio: sm Platonēꝫ:
qꝛ sm Ar.primo ce.i.c.33. Minimus error in pncipio
fit maximus in fine. Notandū igit̄ pmo q intentio pōt
sumi toties quotiēs pceptus: vt supra: p ipē.vꝫ.vel act⁹
sensus: vel itellectus: p potētia: p obiecto cognito: vel
respectu rōnis: vel cōparatione passiua. ꝛ sicut solet di-
stingui pceptus in pceptum eēntialē ꝛ accūtalem: pma
rium ꝛ scḋarium ꝛc.ita ꝛ itentio. Scḋo aduertendū: q
de scḋis itentionib⁹ diuersi diuersimode opinant̄. Qui-
dam eniꝫ vt sanctus Tho.ꝛ sequaces. voluerūt dicere:
q scḋa itentio est scḋaria rei obiectalis psideratio vel cō
ceptus scḋarius: sicut pma itentio sm ipsos est rei con-
ceptus pmarius. Et aliq subtilius idagantes volūt tam
pmā q̄ꝫ scḋam posse psiderari in abstracto vel in pcreto
vocāt enim pmā itentionē in absoluto pceptū eēntialeꝫ
rei: quo.vꝫ.itelligit itellectus essentiam rei absolute: sed
ipsam pcretiue sumptaꝫ dicūt obm sub cōcipi. Scḋam
aūt itentionē abstractiue dictā appellant pceptū accūta
lem rei: quo.vꝫ. itelligit itellectus aliqd superadditum
essentie rei: vt eē in pluribus: vel eē in vno solo.ꝛ sic de
aliꝭs. Cōcretiue vō sumptā appellāt scḋam intentioneꝫ
obm sub sic concipi. Hūc modum dicēdi reprobat Frā-
ciscus may.in conflatu sup̄ pmo snīarum. dist.23.q.i.ꝛ
posset tāgi ex dictis huius doc. ibidē ꝛ in.4. dis.i.q.2.ꝛ
in ista logica sepe: vt ifra tangā. Aliꝭ vō vt Frācis.in loco
predicto volūt pmā itentionē: nec actum itellectus: nec
spēm itentionalē: nec qdditatē in esse cognito: nec qddi
tatem inesse itell⁹ debere dici. Similr̄ scḋaꝫ itentionē ne
gant esse scḋarium pceptū: seu accūtalē: vel obm sub sic
pcipi: ꝛ qḋ magis absurdum est: nec respectus rōnis: sꝫ
aptitudines quasdā ex nā rei puenīētes ipsis qdditati-
bus. Aliꝭ vō alius volātes: sequētes vestigia doc. subti
lis assignant ordinē ꝛ modum pducēdi seu cāndi secū-
das itentiones h mō. Nā in pmo signo ponūt obiectuꝫ
reale: siue qdditatem mālem. In scḋo itellectū agenteꝫ.
In tertio opationem eius abstractiuā. In q̄rto opus ei⁹
operatū.i.qdditatē ab^{tam} vel specieꝫ itelligibilē. In quin
to motionē actiuā ipsius spēi itelligibilis respectu intel
lectus possibilis: vt passiui. In 6⁰ ipsum itellectū possibi
lem cū sua motione passiua. In 7⁰ pmū actū itellectus
q⁹ dr̄ pductiuus de genere relationis. In 8⁰ 2^{m} actū itel-
lectus pductū per pmū: q est actus intelligendi cū sua
dictione passiua. ꝛ est de gnē q̄litatis p queꝫ nihil reale
pducit̄. In 9⁰ funda^{tm} eius in itellectu possibili p aliuꝫ
actū de genere actiōis. In 10⁰ actuꝫ cōparatiuū seu col-
latiuū cōparātē duas vel plures itentiones pmas adin
uicē. In 11⁰ pductionē itentionis scḋe psurgentē ex cō-
parationem predicta. In 12⁰ ipsam scḋam itentioneꝫ cau

satam cum sua cāliitate ꝛ pductione passiua. In 13⁰ eius
receptionem in obiecto: siue in qdditate prius cognita.
In 14⁰ alium actum reflexum quo ipsa itentio sic causa
ta itelligit̄: ꝛ est simplex ꝛ nō comparatiuus: qꝛ vt vult
Bonetus: alio actu pducit̄ ꝛ alio itelligit̄ scḋa intentio.
Ex hꝭs iferunt quādā diffōnē scḋe itentionis plixam
nimis q̄ in forma breui.ꝛ absq nugis est talis. Intentio
scḋa est relatio rōnis: fundata in aliquo extremo actus
itelligēdi collatiui iquantū cognito: plura obiecta adin
uicē pferentis: terminata ad aliud extremū eiusdē act⁹ꝫ
cāta per actuꝫ itelligēdi scḋariuum: refle^{m}: collatiuū: pri-
mitus moto ipso itellectu ab aliqbus pprietatibus pūti
bus nāliter talia obia cōparata. ¶ Sed lꝫ pdictus mo-
dus dicēdi sit satis apparens ꝛ subtilis: plura tn̄ addit ꝛ
plura omittit si cūcta psiderent̄. Nō dꝫ enim (vt video)
ad cāndū scḋas itentiones operationē itellectus agen-
tis numerare: qꝛ suppono q intellectus diuinus: q sm
cōmunionē opinionē nō diuidit̄ in agentē ꝛ poīem: cau
let vel possit causare scḋas itentiones ꝛ alios respectus
rōnis. ¶ Pe.dubiū est: an scḋe itentiones possint cāri p
actū voluntatis. Itē ex quo illū pcessum ponūt: quare
omiserunt pcessum in cognitione sensitiua exteriori ꝛ
iteriori. que necēario saltēꝫ p hoc statu psupponit̄ cogni
tioni itellectiue. Ideo omittendo tot labores q fastidiū
potius ꝛ obicē ad iram. Doc.intelligēdā iuuenibus idu
cunt. Ultimo id qḋ expedimus p iuuenum itroductiōe
vr̄.hoc mō declarabo. Primo quasdā distinctiones pre
ponēdo. 2⁰ ex hꝭs dicta qdam inferēdo: in qbus supra-
dicti modi dicēdi inquātū saluari pūt collocabo. prima
ergo dis⁰ sit ista. Intentio est duplex. prima.vꝫ. ꝛ scḋa.ꝛ
vtraq pōt sumi pro formali: vel p pnominato seu sub-
strato. voco formalr̄ ꝛ de vtute sermonis ipsam itentio-
nē tam pmā q̄ꝫ scḋam id quo potētia intendēs itendit:
vt hꝫ iste in.2.dist.38. sicut enim formalr̄ albedine aliqd
dr̄ album: ita itentione itendens in aliud tēdit. ꝛ h mō
forte capit pma op. superius recitata ipsam itentionem.
Pro cōnominato vero atq substrato potētia tēdens: ꝛ
obm in qḋ tendit: atq spēs qua ipm repñtat̄ pōt dici
itentio. dr̄ qppe itentio ab in ꝛ tēdo tendis. cui opponit̄
phice remissio. Ueruntamē cōiter logici nō capiunt iten
tionē illo mō. vñ refert dicere itentionē pmā vel scḋam:
ꝛ rem pme vel scḋe itentionis atq termini huius vel il
lius. Intentio enīꝫ est potentia actus vel habitus: vt su
pra dixi. Res vō obm cognitū. vel aliqd in ipso. Termi
nus vō huius vel illius rei signuꝫ ad placitū signifi^{m}.
Conceptus enim sic naturalr̄ repñtātes non appello
terminos cōtra aliquos diuidentes terminū in sic ꝛ sic
figu^{m}. Dico.n. pcise terminū vocē nō quācūq: sꝫ que
est dcō: ꝛ nō oēm talem: sed dū est pars ōrōnis: de quo
alr̄s. Prima ergo itentio: vt in summa dicat̄. ꝛ vt nr̄ates
acutissimi itentionalitate cōiter de mente doct. subtilis
ipsam capiunt: est obm cognituꝫ vel cognoscibile actu
recto vel reflexo: vel formalr̄ vel equaleter. qḋ dico pp
scḋas itentiōes ad modū itentionū pmarū actu simpli-
ci cognitas: sup q̄s actu collatiuo apphēsas pueniūt fun
dare alr̄s scḋa itentiones: vt ifra dicet̄. Terminus vō pri
me itentiōis est qui hmōi obiecta pme intentiōalia pro
prie sumpta significat. vt hō aial: sortes risibile: rōnale
albū.ꝛ sic de aliꝭs. Scḋa vō itentio est rlō nominis pti-
nēs ad extremū actus itellectus cōponētis vel diuiden
tis: vel saltē pferētis vnū ad alteꝝ. Naꝫ itentio scḋa sm
oēs causat̄ vel derelinquit̄ in obo cognito p actū itelle-
ctus negociātis circa rē pme itentionis: q non pōt cāre
circa obm: nisi tm̄ relōnē rōnis: vt hꝫ doc. iste dis.23.i.ꝛ
dis.i.scḋi.q.i.art.2.dicē q itētiōes scḋe pducunt̄ p itellꝫ:
ꝛ nō hñt eē in memoria pus q̄ꝫ in itelligētia: sed Aureo
lus ꝛ aliꝭ plres: ꝛ ñ ab re certe. volūt ipsas nō cāri ppue

vel effici vel pduci: sed potius detelinq ex cōparatione obiectorū cognitorum. Est nāqz scōa itentio tanqz ens in primo ꝯsiderato. et iale vt in sūma dicat non est nisi ens rōnis: qz nihil hz ꝑ esse eē in ꝯsiderato: vt ꝯsiderato: nisi cōparatio q̄ ꝯsiderati cōparat ad aliud p actū ꝯsiderantis: vt vult ille in. 4. dist. i. q. 2. quere A●c. primo meta. Exēplum in pmptu est. Intellectus .n. itelligens hoīez et aial diuersis actibus cōparat sic cognita adinuicē sm rōnem magis cōis et minus cōis: vel superioris et inferioris: que cōparatio passiua est relatio rōnis ex parte extremorum sm eorum diuersas ꝓprietates diuersimode nominata. Exēplifica eodē modo de hoīe et risibili: de hoīe et forte: de hoīe et albo: de hoīe et rōnali. Termini vero significantes hmōi relones rōnis sunt genus: spēs: drīa: ꝓprium: accidēs: superius: iferius: ꝑdicatū: subz: idiuiduū: cōplexū: ꝓpō: sillus. et sic de aliqs. Aliq̄ vō conatur ad tantaz abstratione se ducere: vt dicant tam ꝑmam q̄z scōam itentionē eē respectus rōnis: sed qz illa via ē multum itricata: loquamur vt plures. et maxime fundati doctores. Ex hijs pz ꝑmo qd bene et qd sinistre hūt ꝑdicte opp. ¶ Scōo sequit qꝫ requirit aliq̄ ꝓprietas ex parte rei: a qua originalr mouet itellectus ad causandū hmōi scōas itentiones. Et hoc vel in obiecto imediate cognito et cōparato: vel saltē mediate. ¶ 3° sequit qꝫ in oī illo qd pōt cōcipi ab itellectu actu simplici pōt fundari aliq̄ scōa intentio: siue sit ens reale siue rōnis: siue posi^m siue nō. ¶ Quarto pz q̄re prima itētio: (vt hic loquimur de ipsa) pōt eē ens absolutū: formalr loquēdo: lz scōa sit sp respectus. ¶ 5° sequit error dicentium terminū scōe intentionis significare terminū qui nō est res: qz entia rōnis eo mō quo entia et res sunt. ¶ Sexto sequit qꝫ primeitas et secūdeitas pnt cōpetere itentionibus ꝑdictis: aut rōne substrati vel ꝯnotati: aut etiā rōne formalis significati. ¶ 7° sequit qꝫ scōe itentiones pnt dici eē in intellectu obiectiue vel subiectiue: vel vtroqz mō: vt ifra clarius. dicā. ¶ 8° pz qꝫ in scōis itentionibus pōt fieri processus in ifinitū: saltē sm numerū: qz intellectus milies pōt reflectere sup se et actus suos et obiecta cognita: et totiens negociari cōparatiue. ¶ 9° pz qꝫ logica consideratio que est de secūdis itentionibus: nō est de ipsis abstractiue: sed ꝯcretiue sumptis: qz vt sunt respectus in obiectis cognitis: subiectiue: vt ifra videbit. ¶ Decimo et vltimo pz: qꝫ ois itētio scōa est ens rōnis. et nō econtra. Utrū aūt rōnis per essentiā tm: vel ēt rōnis per participationē: nō hic sed alibi ꝑscrutādū est. ¶ Alia dis° eēt hic ponderāda de noībus prime ipositiōis et scōe ipositiōis. Nomen .n. prime iposiciōis est nomē rei realis vel rōnis: extendēdo rem ad oē attributū rei. s. negationes priuationes nō entia et cē. Nomē aūt prime ipositiōis diuidit in nomen prime itentionis et scōe logicalis: et di°o logicalis: qz nomina scōe ipositionis sunt itētiones scōe grāmaticales: qz modi significādi. de qbus ifra magis. Exemplum pmi. vt hō. scōi. vt spēs. tertij. vt nomē. genus: numerus et cē. Noīa itē scōarū itentionū possent appellari quodāmō noīa scōe ipositionis: vt pz. ¶ Tertia dis° posset itroduci de actu itellectus simplici et cōplexo: et iterū simplici: seu cōplexo absoluto et collatiuo. Et adhuc simplici recto: sub quo forte cōtinet vt subdiuisio: diuisio imediate ꝑcedēs. vide. 5. meta. q. 2. et alibi in doctrina huius: et simplici reflexo: lz reflexus p collatiuo in doctrina huius plerūqz ponatur: qd pōt itelligi p modum ꝯcomitātie non formalr. Quarū diuisionū mēbra alā declarabuntur: et de se satis patent. An ēt hmōi sub diuisiones possint recte poni in actibus cōplexis. ꝯsidera. Itē an idē actus sit rectus et reflexus: et que sit rō reflexionis in potentijs reflexiuis. vide in Fran. may. dist. 3. conflatus. i. q. 2. et alibi. lz in doctrina huius ponat cōiter imālitas rō eius sequēdo Auic. An aūt actus collatiuus sit vnic°: vel plures forte ifra pertractabitur. Hec breuiter sub cōpendio iterposui de scōis itentionibus in generali pp faciliorē itelligētiā dicēdorum. spālius aūt de ipsius in sequētibus ptractabo. quere. G. o. satis copiose in logica sua ad hec et noiales suo modo. vide Occhā in logicalibus suis: et quolibetto scōo. q. 12. et quolibetto 4. q. 19. et quolibetto. 5. q. 15. et alibi. et alios: quorum deliramenta non sunt digna vt hic colligant: salua sp meliori snia. sz expedite et singularissime vide huc sup. 5. meta. q. ij. in solone. ꝯclusione. 2. in quodam notabili et dubijs sequētibus: et alibi sepe. Ad lrāz doc. mō. ¶ 3° op. ponit ens subz logice: auctoritate Ar. 4. meta. t. ꝯ. 5. vbi ingt. Cōmentator. qꝫ genus scribile phie logice et sophistice ē vnum: sed phia ꝯsiderat de eo ꝯsideratiōe demonstratiua. logica aūt ꝯsideratione ꝓbabili. sophistica vero diuidit ab eis per itentionē intentā in vita. Sophista eniz intendit se videri phm: vt acqrat gloriā: aut aliqd gratiarum humanarum. phus aūt tm itendit scire verū. differunt igit in modo sciēdi phs et logicus. et hi duo a sophista vite ꝓheresi. ¶ 4° opio ponit orōnē eē subm logice: qd ꝓbat: tū qz de ipsa ꝯsiderat in tota logica: tū qz por sillo: sicut diffiniēs diffinito. ¶ 5° op. quā sequitur ex fundamentis Alberti thomiste: ponit argu^m esse subm: arguēs ex cōitate adequatiōis et ꝯsiderationis. ¶ 6° et vltima: quā sequit Doc. ponit sillm subz logice. ¶ Pro cuius declaratione tria facit. ꝑmo ꝯditiones subti attributionis ꝑmittit. 1° eas a ꝑmis qnqz positionibus remouet. 3° ipsi sillo ipsas ꝯuenire ostēdit. Scōm ibi (Due ꝑme) 3^m ibi (Habet enim) Dicit igit primo qꝫ tres sunt conditiones subti i scia. lz ꝑmo reportationū. q. i. sex ponat: vt supra notaui: que tn iplicite cōtinent in his tribus. ¶ Prima est: qꝫ de ipso sit notū qd est et qz est. que sunt ꝑcognitiones subti. ꝑmo posteriorum. t. ꝯ. 2. et qōnes. 1. posteriorum. t. ꝯ. i. quorum vlterior declaratio in 3° ar°. ¶ Secūda ꝯditio est: qꝫ per sui qd quid est demonstrent passiones de ipso. vt pz per phum ibidē. Ex quo sequit ꝑmo: qꝫ loquitur Doc. de qd rei: et non noīs. Scōo qꝫ quid subiecti et non passionis est mediū in demonstratione potissima. de quo statim. Tertia ꝯditio est attributio oīum aliorū ad ipm: et ꝯsideratio pp ipm. hoc pz. 4. meta. t. ꝯ. i. et ifra apte. Exēplum de aīa. in lib. de aīa. hz enim quid est: qz diffōnem: et qz est. qz passionē iherentē: vel iherentiam passionum. vel saltē nō repugnantiā horum. 2° de ipsa demonstrant passiones p hmōi qd qd est. 3° oīa ibidez ꝯsiderata hūt attributionem ad ipsam. Deide remouet predictas ꝯditiones a qnqz primis pōnibus et ꝑmo tribus prioribus saltē duas ꝑmas minime ꝯuenire ondit inductiue: et ob nimiā eorum cōitatē. Non solū enim logicus: sz ēt grāmaticus et rethor ꝯsiderāt scōas itentiōes et entia rōnis: vt supra notaui. Et qꝫ nugatorie ponunt: vt diuerse op. ondit ex identitate eorum iter se: qd manifestum est de duabus primis. et de tertia ꝓbat optime disponēdo ens in ens reale et rōis. et vltra ens rōnis in ens ꝯsideratū et cātū: vel derelictū: vtraqz diuisio est equoci in equiuocata: lz aliq tenent opp^m. Esse enim in itellectu ꝯtingit obiectiue et subiectiue. Exēplū scōi. vt spēs actus et habitus. Primū ꝯtigit duplr: aut vt ꝑmo ꝯsideratū: aut vt aliqd in ipso derelictū. ꝑmo mō adhuc duplr: aut scz habitualr ꝯsideratū: aut actualr. et neutro mō est ponēdū subm logice: qz ois scia realis est de tali ente. Restat ergo qꝫ ens rōnis derelictū vel cātū sit ponēdū subz logice. et sic coincidit cū alijs duabus positionibus: vt pz. ¶ Ad rōnes illarū triū op. ꝯsequenter rñdet. Dicit igitur qꝫ ꝑma pro prima procedit ab insufficienti et cōmittit fallaciā ꝯsñtis. quod cōmuniter accidit arguendo affirmatiue ab vna conditione vel ab vna causa veritatis

habētis hmōi plures ad ipm. Exēplū ad idētitatē rea/
lē requiruntur tres cōditōes. Prima est ipossibilitas se
parationis a cā itrinseca. scōa negatio originis vni⁹ ab
altero sic eoꝝ īdē. tertia negatio separationis: ⁊ existētie
in realr distinctis. Modo nō sequit vnū istoꝝ (demrān
do aliq̄ duo) nō originat ab altero. ergo sunt eadē rea/
liter: ꝫ collectiue ex oībus illis trib⁹ ꝯditiōib⁹ seqtur idē
titas talis. Idē arguēdo ex vna exponētiū affirmatiue
ad expositam ꝯueniē vt nō seqtur. hō currit. ergo tantū
hō currit. Sic in ꝓposito: cum p̄dicte tres conditōes re
qrātur ad subꝫ in scia: ꝫ alicui ꝯueniat vna illaꝝ: nō se
quitur ipm eē subꝫ: nisi eidē cōueniant oēs simul: ⁊ pōt
reduci ad pmū modū illi⁹ sa: qꝛ ibi arguit a pōne ꝯn̄s.
Uel potius ad scōm: qꝛ ab isufficiēti enumeratione vel
iductiōe: vt dicit Doctor. vbi melius diceret iductione
q̄ꝫ diuisiōe. vt plures libri habent. ꝫ vtroq̄ꝫ modo pos/
sit stare: vel sine vtroq̄ꝫ: vt aliq̄ habent. ¶ Ad rōnes alia
rūꝫ duaꝝ op. satis clara est rn̄sio. A q̄rta pōne remouet
duas vltimas ꝯditiōes. sed q̄re nō pmaꝫ ēt: cum sm ipꝫ
orō sit equocū: cuius nō est qd: statim tangam. ¶ Ad
rōnē illius vie negat assumptū q̄tū ad diffinitiōeꝫ silli:
qꝛ ibi ponit orō ꝓ argumētatōe: vel aggregato ex pluri
bus orōnib⁹. Orō. n. hꝫ aliā rōnē ꝯueniē o scursiue ⁊ sim
plici orōni. iō equoce. Ubi nota ꝯn̄tiā quā format Doc.
dicens equocū nō est subm in scia: qꝛ nō pōt diffiniri: ō
qua diffōne dꝫ itelligi vt statim tangemus: que pōni oñ/
dit nullaꝫ illaꝝ trium ꝯditionem ꝯuenire. Ex remotōe
pme ꝯditionis pꝫ q̄ loqt de logica: vt pcise est tradita
ab Ar. ⁊ nō ab aliis. pus eni erat artificialr tradita: q̄ꝫ
Boeti⁹ diffinit argumētationē: vt pꝫ: pꝫ ēt q̄ capit qd ꝓ
diffōne ꝓprie dicta: vt infra magis. Ubi aduerte cū d. ē
Doc. Scōm ēt deest sibi: vt manifestū ē sm rōnē gnālē:
q̄ illa rō gnālis pōt eē talis. Argumētatio nō hꝫ qd qd
est. ergo per suū qd qd est nihil demrat de ipsa. Antece
dēs pꝫ ex remotōe pme cōditionis. ꝯn̄tia vō manifesta.
Ex remotōe tertie ꝯditōis pꝫ expsse q̄ itēdit Doc. po/
nere sillm subm attributōis ⁊ nō p̄dicatōis. Ubi aduer
te q̄ psupponit nō vniuocationē eius. Infert igit ꝯn̄eꝫ
responsiuā ad qōnem. Deinde predictas ꝯditiones oñdit
ꝯuenire sillo. ⁊ pmo pmam ex pmo poꝝ. t. c. i. Ubi ad/
uertendū q̄ diuisio toti⁹ logice est sm diuisionem silli
in partes subiiuas vel itegrales: vt pꝫ in applicatiōe ter
tie ꝯditōis: ⁊ qꝛ iacit mentionē de veteri logica: ⁊ parti/
bus sillogismi: applicādo pmaꝫ ꝯditionem: duxi logice
diuisionem hic merito interserēdā. Partiū igit silli que
dam sunt integrales: quedā subiiue. partes integrales:
que mā silli appellātur: diuiduntur in ꝓpinquas. ⁊ re/
motas. de partibus remotis: hoc est de icomplexis est p
mus liber veteris logice. s. lib. p̄dicamētoꝝ: cui admini/
culat liber Porphyrij. De partibus vō ꝓpiqs ipsi⁹ silli.:
cuius sunt enūciatiōes ē scōs liber veteris logice. s. pier
menias. Aristotelis. Liber vō diuisionum Boetij de scr/
ipsit aliis partib⁹ logice. Noua aūt logica diuidit in reso
lutoriā ⁊ in inuentiuam. Resolutoria iteꝝ alia silli in pro
pōnes. ⁊ haꝝ in terminos: que tradit in lib. poꝝ. q ē ō
sillo simplr sumpto: siue nō ꝯcto. de quo ēt est tota logi
ca: ꝫ alr ⁊ alr. Uel ꝫ vniformiter vt statim dicet. Alia q̄
q̄ est resolutoria effectus in cām. ⁊ econtra. que tradit
in lib. posterioꝝ. Inuētiua autē alia est veri loci. que tra
dit in lib. topicoꝝ. Alia apparentis. que traditur in lib.
elēchorum. subdiuisiones hoꝝ in locis suis tangentur.
Qualis aūt diuisio sit silli in topicū ⁊ elēchū dicet sta/
tim. ⁊ quomō dꝫ intelligi q̄ icōplexa ⁊ enūciatio sint ꝑ
tes itegrales silli. Cōsequēter applicādo scōam cōditio
nē subiicibilis. dicit q̄ in eodem. s. pmo prioꝝ multas
passiones oñdit Ar. de sillo: vt modū ⁊ figurā illis ō
tēm: ⁊ de mō. i. de sillo formato ex pmissis de inesse ⁊ mo

dalib⁹. ⁊ seqtur: ⁊ hr̄e tres terminos in illo cap. ⁊ est. 28.
p. prioꝝ. Qm̄ igit in ijs figuris. ⁊ qd seqt nō est de tex/
tu Ar. ibidē. ꝫ est lra Doct. cū dicit. ꝑ hoc q̄ est ex ne
cessitate accipe ꝯclōnē. hoc est dictu: q̄ per illā particu
laꝫ diffōnis silli demōstrātur passiones predicte de ipso
tāq̄ꝫ ꝑ mediū. quā lraꝫ multi forte ptrāseunt sicco pede.
Uerūtamē aliq volunt modus. ⁊ figura sunt principia
formalia silli. dicūt. n. q̄ sills hꝫ pncipia in triplici dr̄ia.
q̄dam. vꝫ. mālia: vt terminos ⁊ ꝓpōnes: quedam forma
lia: vt modus ⁊ figura. ⁊ quedam regulatiua: vt dici de
omni. ⁊ dici de nullo. passiones aūt ipsius appellant cō
stare ex tribus terminis: cōstare ex duabus ꝓpōnibus:
ꝯcludere vlr: cōcludere particulariter: ꝯcludere affirma
tiue vel negatiue. Partes vero subiiuas eius dicunt eē
sillꝫ factū in bar⁹. ⁊ aliis modis: sed sufficit ad ꝓpositū
doc. q̄ habeat aliq̄s passiōes: siue tanq̄ꝫ passiōes: ⁊ non
refert an sint enumerata vel nō. Uel dōm q̄ potius cre
dēdū est doc. Formale eni in sillo est illatio vel euidētia
illatiōis: vel meli⁹ sills scōe itentionalis. de quo hic: nō
hꝫ pncipia formalia: cū sit forma simplex: nisi vt suppo/
nit ꝑsonalr. Applicatio tertie ꝯditōis satis pꝫ ex p̄dicꝫ.
Et q̄ aliq hic pōderāt: q̄. s. aliud est ponendū subm lo
gice: vt est cōplete tradita: aliud: vt icomplete. s. ab Ar.
tm̄. scōo mō est sills. pmo mō argumētatio: nihil valet: qꝛ
argumētatio nullo mō pōt eē subm: vt pꝫ ex dictis: ⁊ qꝛ
falsum supponit: Cōpleta enim notitia logicalis habet
ab Ar. ⁊ hoc est iplicite vel explicite: vt pꝫ cōsideranti.
¶ Demū ad argumēta pncipalia rn̄det. ¶ Ad pmuꝫ
cum dr̄. q̄ ois scia est per sillm: ꝯcedit ꝯn̄am ⁊ ꝯn̄s. Cuꝫ
ꝓbatur falsitas ꝯn̄tis pmo: qꝛ tunc idē notū ⁊ ignotū.
Dicit doc. q̄ nō icōuenit q̄ idē sm diuersa sit notum. ⁊
ignotū: nec isertur ꝯtradictio: nisi per ignorantiā elen/
chi. Uerꝫ est enim q̄ sills in cōmuni est ignotus q̄ꝫtum
ad passionē de ipso demōstrabileꝫ anteq̄ꝫ demōstretur
(apud pmo adiscētē dico) ⁊ sillr quātū ad hoc ēt sills in
ꝑticulari per quē demōstrat: vel ꝑ cuius fundamētū ē
ignotus: imo magis: qꝛ passiones pmo ꝯueniūt cōmu/
nib⁹. ⁊ secūdario particularibus. Sed ille nihilominus
sillus particularis est notus quo ad duo. s. veritatē pre/
missaꝝ ⁊ euidētiā illationis. cuꝫ sit sills ꝑfectus. primo
poꝝ. cap. i. Ad aliam ꝓbationeꝫ negat ꝓcessum in infi
nitū: qꝛ de sillo ꝑ quē acqritur scia nō est alia scia p̄ter
sciam cōmunis: qꝛ eadeꝫ passio que per se pmo cōuenit
cōmuni: ꝑ se: ꝫ nō p⁹ ꝯuenit particulari. Nō est igit icō
ueniēs q̄ idē sit quo: ⁊ qd sciat: eadē ēt scia: sicut lux in
corpore lumioso est q̄. ⁊ qd vr̄ eadē visionē. Sed profe/
cto ꝫ hec rn̄sio sit optima. nō esset tamē icōueniēs dare
illū ꝓcessum in infinitum: maxime in actibus rōcina/
tionis. sicut enim alia demr̄atione demonstrat risibili/
tas de hoīe: alia ō sorte: alia de platone. ꝫ nō alio medio.
Ita posset dici in ꝓposito. iuxta illud p. posterioꝝ. t. c.
29. Augēter demōstrationes: nō per media: sed in post
assumēdo ⁊ in latus. ¶ Ad scōm principale duplr res/
pōdet. pmo distiguendo ō ꝓprietatibus sillogismi. Nā
quedā sunt ꝓpetates formalr ipsum cōsequētes. que/
dā potētialr. Uel sic. quedaꝫ ꝓpetates cōtinētur virtua/
liter actualiter in sillo. quedā virtualr potētialr. q̄ ad p
mā fit sermo de ipso in lib. poꝝum. q̄ ad alias i tota logi
ca. ꝯsideratio enim de sillogismo in lib. porū est precise
de ipso nō cōtracto ad mām determinataꝫ: sed absolute
sumpto. ⁊ de suis partibus subiiuis simplr ipsius noīe
nominatis. ⁊ de ꝓpetatibus sibi pmo conuenientib⁹: ⁊
ꝓrōnem illius suis partibus subiiuis. In tota vero lo/
gica pōit subꝫ attributōis: l q̄ nō modo de ꝓpetatibus
ipsius. imo suaꝝ partiuꝫ determiatur: vt supra dcm̄ ē.
⁊ sic idē diuersimode ꝯsideratū pōt poni subꝫ totius. ⁊
ꝑtis. Ex⁹ ō corpe mobili nō te ꝑturbet: qꝛ consuetudo.

Scotica est de materijs extraordinarijs loqui s͡z cōmuniorē opionē: ꝛ maxime in exēplificādo iuxta doctrinā phīpi aristotelicā pmo poꝝ.t.c.40. Exēpla ponimꝰ: nō ꝙ ita sit ꝛc̄.ꝛ.2.topi.c.1. Loquēdum est vt plēs: sapiēdum vero vt pauciores. Non.n.ingt iste in quolibetto.q.4. iuxta pnᵐ. oīa opꝫ in dubium reuocare. vbi suppositis dictis cōibꝰ ppositum pōt declarare: quā regulā nota valde in his qōnibꝰ vbiqꝫ. ¶ Scđa rn̄sio est: negando maiorem: qꝛ nō icōuenit ꝙ idē sit subꝫ totius. ꝛ partis qn̄ ē tale ad qđ plura attributionē hn̄t. de qbꝰ l diuersis filiꝰ scie partibꝰ oꝫ cōsiderare. de ipso ṽo ad qđ attribuūtur in deter minata eiusdē scie pte ꝯuenit determinare: ꝛ tūc sicut subā ad subiectū: sic scie ad sciam. hoc idē hꝫ infra.q.i.seu in phemio in lib. piermenias. ꝛ maxime ō subto ꝯposito: cuius ē sillogismus. Exemplificat de liᵒ: physicoꝝ. respectu phie naturalis. q peculiariter ꝛ non ob re li. physicoꝝ. vel auditꝰ physicus noiat: sꝫ tota phia nālis physica. vl auditꝰ physicus dr̄. vt hꝫ. Cōmē. in prohēᵒ physicoꝝ. Sꝫ q vellet alr rūdēr ad argᵐ: dicere posset ꝙ n̄ icōuenit idē eē subꝫ adeq̄tū partis scie ꝛ attributōis totius. Exᵐ de suba in metaphysica. ꝛ de aīa in liᵒ. de aīa ꝛ paruis nālibꝰ. ¶ Ad vltᵐ glosat illā vulgatam ppōnē. Arꝫ. in de sensu ꝛ sensato. Nihil est in itellectu ꝛc̄. sꝫ tertꝰ hꝫ sic. Nō.n. itelligit itellectus q̄ exterius. n̄ cū sensu. ꝛ dicit ꝙ veꝝ est de pmo intelligibili. s. motuo p statu isto qđ ē qditas rei mālis vl sensibilis. Nihil.n. pᵒ nāliter mouet itellectū nr̄m p statu isto: nisi cuiꝰ species recipiat in sensu: qꝛ qn̄tūqꝫ intellectus itelligit fanꝰ fantasiat. iuxta illud.3. de aīa.t.cō.30. Nequaqꝫ sine fantasmate itelligit aīa. ꝛ.t.c.39. Intelligentē necesse est fantasmata speculari. Actu vero reflexo ꝛ scđario multa p se itelligunt que non cadunt sub sensu: saltem formalr: vt spēs: actus: habitꝰ: ꝛ suba forte. ita in pposito de sillō ꝛ alijs scđis itentōibus est dōm. Addidit in fine ad ꝯfirmationē dictoꝝ: ꝙ in plus est per se q̄ pmo: vt p̄mo posterioꝝ.t.c.2. ꝛ sequentibus habet. Omne enim qđ iest alicui pmo (nō vt capit.5. physicorum.t.c.1. ꝛ sequētibꝰ: vt scꝫ distinguit ꝯtra scđam partē: sꝫ vt denotet rōnē precisam) cōuenit ei per se ꝛ nō econtra. Exēplū de risibilitate: forte: ꝛ hoīe. vel ysochele: triangulo: ꝛ hr̄e tres. Ideo Arꝫ. nō sine rōne diffiniēs vlēm passionē pmo posterioꝝ. vbi pus dicit ꝙ est qđ ꝯuenit omni per se ꝛ s̄m ꝙ ipm. i. pmo: que tria hn̄t se s̄m magis cōe ꝛ minus cōe. Sile habetur.1. physicoꝝ.t.c.3. diffiniendo nām: ꝙ. vꝫ. est pnᵐ motus ꝛ qetis eius in quo est pᵒ per se ꝛ non s̄m accn̄s. vbi preponitur magis cōe minꝰ cōmuni. vt pꝫ speculanti. ¶ Est ꝛ alia rn̄sio satis pbabilis: concedēdo abꝰ illā auctoritatem. Nihil est intellectu ꝛc̄. qꝛ omne qđ intelligitur pro statu isto cadit sub sensu aliquo modo aut in se. aut in suo simili. aut in effectu. aut in forma. aut in mā. siue subiecto vel fundamēto. aut in suo remisso. ꝛ ita intentiones secunde cadunt sub sensu aliquo mō. aut in fundamento primo aut remoto. ita ꝙ generalr eo mō q̄ itellectio fūdamēti reducit ad sensū ita ꝛ itentionū: siue fundentur in seipsis: siue in alijs quibuscūqꝫ fundamentis.

De tertio

dubitari pōt. p de veritate illiꝰ ppōnis in p argᵒ ante opᵐ. ꝙ. vꝫ. oīs scia ē p sillꝫ. vr̄. n. ꝙ sit falsa. pmo qꝛ pmus iueniēs logicam iuenit sciā: sꝫ nō p sillꝫ. g̃ ꝛc̄. Maior pꝫ minor ṽo pbatur: qꝛ logica docet formare sillm: vt pꝫ. Itē sills vt ō ipso fit hic s̄mo ē scđa itentio siue rō rōnis. p quā nulla scientia acqritur. Itē p oēꝫ spēꝫ argumētatōis acqrit sciētia. g̃ nō solū p sillm. ꝯn̄ia pꝫ. aῄs pbat. qꝛ plures sciētie vtūtur alijs spēbus argumētatōis: ꝛ nūq̄: aut raro sillogismo: vt pꝫ ō moralibꝰ sciētijs. ¶ Rn̄deo pᵒ pmittēdo multiplicē acceptōēꝫ scie: vt supra. q.i. 2ᵒ distiguo de sillō: vt pus articulo pmo huius qōnis. 3ᵒ ly p. pōt sumi vt dicit circūstātiā cause formalis: vt ppe solet sumi s̄m istū in theorematibꝰ suis: aut circūstātiam cause efficientis vel istr̄alis. Ex his dic pmo ꝙ illa ppō est vera de scia pprie dicta ꝛ nāliter acqsita. 2ᵒ ꝙ est vera ō sillō scđe itentōalr sumpto ꝑsonalr supposite. 3ᵒ. ꝙ est ṽa: vt ly per. dicit circūstātiā cause istr̄alis: vel q̄si efficientis: vt tactū fuit aliq̄liter. q. pᵒ. Ex ꝗo ad argumēta. ¶ Ad pmū dico vt supra. q.i. ꝙ pmus iueniēs logicaꝫ habuit pcise logicā nālem: vel: vt alij dicūt: vsualeꝫ anteq̄ iuenisset modū sillogizādi. ꝛ sillm artificialē pcessit nālis vel vsualis. Habito ṽo sillogizādi modo ꝯn̄ter artificialē logicā adiuuenit. Alr posꝫ dici: ꝙ qꝛ logica ē doctrinalis scia: nō solū alijs: sꝫ sibiipsi est modus sciēdi. docēdo g̃ in omni mā demonstrare docet simlr ꝛ in mā ppa: sicut de sillō per quem ꝛ de quo habet scia: dicit hic doctor: ꝛ forte hoc rectius est q̄ ad nālem logicaꝫ recurrere. est igit ꝛ sibi ꝛ alijs modus sciēdi. Applica. q.i. si placuerit bene ponderādo vbiqꝫ oīa. Uel dic ad hoc argumentū hic ꝛ qōne precedente: vt notabiliter hꝫ phs. 9. meta.t.c.14. soluēdo quādā obiectiōēꝫ sophisticā ō adiscente artē: ꝛ actu eiꝰ. qrere ibi. qꝛ singularis doctrina in practicis ꝛ speculatiuis notāda: ꝛ teuemēti. ¶ Ad s̄m pꝫ ꝙ illa ppō est nāliter vera. per sillꝫ habetur scia: vt ly sills. supponit pro substrato. ¶ Ad 3ᵐ dōm: ꝙ oēs alie spēs argumētatōis reducūtur ad sillm: sicꝫ impfecta ad pfectū. alr p ipsas nō acqrit scia ppe dicta.

Secundo

dubitat circa aliā ppōnē l eodē argumēto qua dicit. Doctor. ꝙ in sillis eē pcessum in ifinitū est icōueniēs. ꝛ pbat: qꝛ tūc nihil sciret. ¶ Dōꝫ breuiter ꝙ pcessus in ifinitū eē in sillis pōt itelli duplr: aut. vꝫ. per multiplicationē medij: aut minoris extremitat. Primo mō ē icōueniēs: imo ipole pcedere i ifinitū l ipsis: s̄ꝫ Arꝫ. pᵒ posterioꝝ. vbi supra in solutōe argumēti pncipalis. 2ᵒ. ṽo mō nō. Nam pcessuꝫ in ifinitū in numeris: figuris: actibꝰ reflexis: ꝛ ēt iuētiōibus scđis nō negamus. Illa autem pbatio procedit primo mō pcedendeo in infinitum.

Tertio

dubitat vtruꝫ aliq̄ illaꝝ qnqꝫ pmarū opinionū ē sustētabilis. ¶ Dicēdū ꝙ tres pme sūt sustētabilis. loquēdo de subō pdicatōis. quinta ṽo ꝛ q̄rta minime: qꝛ nec pn̄t illa duo poni subm nec pdicationis: nec attributōis. sexta quoqꝫ opi. tenet de sbiecto attributōis. ¶ Sꝫ q̄re tūc nō ponit suba subꝫ metaphyce. ꝛ nō ens. ꝛ q̄re potiꝰ in scia reali trāscendenti: cuiusmōi est metaphyca. ponitur ens reale subm: q̄ in trāscēdēti rōnali cuiusmōi ē logica: ens rōnis. ¶ Posset dici ꝙ subꝫ metaphyce attributōis posset ꝯuenienter assignari subā: sꝫ qꝛ metaphyci ē ꝯsiderare passiōes trāscēdentes entiū. iō subꝫ illaꝝ. vt puta ens merito dicit metaphyce subm. Et vt ꝯuincātur aduersarij ponentes entis equocationē aut analogiam: de h̄ vide hūc in pᵒ sue meta. q.i. vbi videt tenere subam eē subꝫ metaphysice. ¶ Ad aliud pōt dici ꝙ metaphysicꝰ ꝯsiderat qđlibꝫ sinq̄tū ens ꝛ qditas: ꝛ ita entia rōnis: vt sepe in his qōnibus ꝛ metaphysice hꝫ iste. vt dicit igit diuersitas in nomine subti: ꝛ in transcēdentia: qꝛ hic accidētalis applicationis. ibi ṽo pncipioꝝ ꝛ eēntialr l singulis cuiuslibꝫ sciētie iclusoꝝ: nō ponit hic ens rōnis vt ibi reale subꝫ. Uel alr: qꝛ nedū logicus: sꝫ ēt grāmaticus ꝛ rethoricus ꝯsiderāt. 2. itentōes. ideo alr ens reale ptinet ad solum metaphycū: alr ens rōnis ad logicū. Ul pōt dici ꝙ alr a logico: alr a meᶜᵃ ꝯsiderat qđ qd ꝛ vnitas sbti: vt. j. dicā.

Quarto

dubitari posset circa illā auctate. 4. meta. q̄ꝫ i.3. opione itroducit: ꝛ circa solonē eiꝰ: Circa idē. vꝫ. labora meta. ꝛc̄. ¶ Dōꝫ breuiter. vt supra ꝙ vera est: sꝫ diuersimode: qꝛ metaphysicus consi

derat entia realia per se. logicus vero p accñs. ꝛ ecótra ó entibus rõnis. Est eniz vt inqt iste sup pmo elēchoꝝ. q. i. ens duplex: nãe: ꝛ rõnis. Ens aũt nãe inqȝntũ tale ẽ cui⁹ eẽ nõ depẽdet ab aia. Sȝ ens rõnis dr̃ de qbusdã intẽtionib⁹ q̃s aduenit rõ in ipsis reb⁹: cui⁹ modi sũt gen⁹ spẽs diffinitio ꝛc. Ens aũt dictũ scdo mõ ieq̃paratur fm qdditatẽ enti dicto pori mõ. Nõ. n. est aliqd ens nãe qn possȝ cadere sub ente rõnis: ꝛ qn sup ipm posset fũdari intẽtio aliqua scda vt spẽi generis idiuidui: vel saltez cãe vel cãti vel ãtecedẽtis. qꝛ ḡ logica ẽ ó scdis itentionibus applicat õib⁹ oib⁹ entib⁹ realibus ó qbus per se est me[ta]. Jõ lo[gic]a põt dici: ꝛ silr suo mõ sophi[stic]a laborãt circa idẽ cũ me[taphysic]a. Sȝ lõge diuersa ẽ ꝯsideratio earũ.

Quinto dubitat circa illas tres cõditiones subi q̃s assignat doc. Vr̃. n. pꝰ aut hic diminut⁹: aut alibi superflu⁹: qꝛ p̃ repta[tor]um. q. i. assignat. 6. ꝯditiones subi. p⁹ q sit scie speci[alissi]m[u]m 1⁹ q sit ipsius digniss[imu]m. 3⁹ q de ipso ꝯsiderãte scia dicãtur. 4⁹ q sit p[rimu]m qd occurrit intellectui in illa scia. 5⁹ q possit eẽ sub ꝯ pncipioꝝ scie. 6⁹ q eius passiones in scientia cõsiderant: vt. s. collegi in descriptionib⁹ subi mãlis ꝛ formalis. Item cõtra pmã ꝯditionez spãliter arguit. Aut enim itelligit de qd nois: aut de qd rei. Si p̃ mõ: nõ enti posset cõuenire: qꝛ nõ entia hñt qd nominis. Posset ẽt ꝯuenire intẽtiõi scde in cõi: ꝛ enti rõnis ꝛ cõceptui formato ab actu rõnis a qbus negat ipsum. Si 2⁹ mõ cũ qd rei: hoc est diffinitio nõ ꝯueniat nisi soli spẽi. 7. meta. t. ꝯ. 13. sequeretur q nec deus nec ens nec plura alia que assignant suba sciarum possent poni sba. Itẽ ꝯtra 2[a]m ꝯditionẽ: si per qd qd ẽ sbi ñectio demõstrari debẽt passiões eius de ipso: seqtur q cũ nulla passio entis sic posset de ente ostẽdi: nec de aliq̃ iferiori ad ens q ens nõ erit subȝ me[taphysic]e. ꝛ ita de deo in theo[logi]a. Itẽ hoc est ꝯ cqem doctrinã huius ꝛ seq̃cium. qui vult q passio posterior per poꝛem tanq̃ȝ per mediũ possit ostẽdi: nõ ḡ necessario per qd qd est subi. Itẽ hoc videt ꝯ Ar. 2. posterioꝝ. t. ꝯ. 8. vbi dicit q mediũ demr̃ationis est rõ primi termini. i. maioris extremitatis: vt cõiter expõit. sed huius est passio ꝛ nõ subm. ergo ꝛc. Item ꝯtra tertiam ꝯditionem arguit sic. perfectioꝛa non debẽt reduci ad iperfectioꝛa nec attributionẽ hñt ad ipsa: sed in logica plura sunt pfectioꝛa sylło simplr sũpto cõsiderata: ḡ ꝛc. Ma. videtur manifesta. ꝛ pȝ ex dictis hui⁹. q. 3. plo. Mi. pbo siue loquẽdo de fundamentis intentionuȝ que a logico ꝯsiderãtur: siue de ipsis intentionibus. Naȝ sylłus dmõstratiuus est pfectior q̃ȝ sylłs simplr sumptus. tũ rõe fundamenti. tum: qꝛ pꝰ subius. ergo ꝛc. ¶ Pro solõne huius dubĳ p̃mittendum pmo q qd est ꝛ qꝛ est: pñt cõsiderari dupliciter: vel vt q̃ones: vt. 2. posterioꝝ. t. ꝯ. i. vel vt p̃cognitiones. i. posterioꝝ. t. ꝯ. 2. vt enim: qꝛ est capitur vt ipsuȝ est subi vel dignitatis est p̃cognitio. Ut ṽo ꝯnis vel passionis est qõ: silr quid est subi absolute ꝯsiderati. est qõ. sȝ qd est subi in oꝛdine ad passionem est precognitio. Non est enim incõueniens idez successiue esse certũ ꝛ dubium. ideo illa duo. s. quid est: ꝛ qꝛ est pmo possunt esse q̃ones: ꝛ cum fuerint determinate fiũt p̃cognitiões secus de pp qd est. qꝛ lȝ post dmõstrationẽ vel q̃onis terminationẽ sit cognitio: non tñ p̃cognitio. Reducitur aũt si est ad: qꝛ est: ꝛ pp quid est ad qd est. ¶ Uñ ad vlteriorem notitiã istoꝝ terminoꝛum: qui inuentibus extranei videnẽ: notandum q ois qõ aut est de incõplexo aut de cõplexo. Si primo mõ: aut de ipsius entitate: ꝛ sic est si ẽ aut de ipsius qdditate: ꝛ sic ẽ qd quid est. Si scdo modo aut de inherentia passionis: ꝛ sic est: qꝛ est. aut de cã illi⁹ inherentie: ꝛ sic est pp qd est. Ex[empl]o hec ꝯ: luna est eclipsabilis: anteq̃ȝ demonstret põt esse dubitabilis ꝛ q̃tum ad se totam ꝛ quantũ ad incõplexa ipsius. Põt enim q̃ri an eclipsis sit in rerũ nã: quo ad q̃onem si est. Dabito, aũt

q sic potest queri qd est. Est aũt eclipsis carentia luminis in aliq̃ receptiuo ex iterpõne corpis opaci impedientis luminosum cãre lumen in huius coꝛpe receptiuo luminis. Quo habito põt q̃ri an hec ppõ sit vera. luna est eclipsabilis q̃ȝtũ ad q̃onẽ: qꝛ est. Cognito aũt experimentalr q sic: põt q̃ri pp qd. Dabito aũt q hoc ẽ pp interpõnẽ terre iter solẽ ꝛ lunã: cessat ois q̃ de p̃dicta ꝯne. Secũdo aduertẽdũ. qd qd est tam vt qõ q̃ȝ vt p̃cognitio. pt accipi aut pro qd nois: aut pro quid rei. qd nois est oro explicãs rõnem vocis in suum significatum vel qd de tali orõne: qd vero rei est orõ explicans ipsam rem vel q̃stio de illa. Quid rei est tñ entium. qd nois est taȝ entiũ q̃ȝ nõ entium. Ulterius aduertendũ q in hñtibus quid rei idem est quid nois ꝛ rei: qꝛ rõ quam significat nomẽ est diffinitio. 4. meta. t. ꝯ. 28. cum quo stat q eiusdez sint plura quid nois ꝛ vnũ rei. Secus in nõ hñtibus vt doc. subtilis hȝ in. 4. q. 2. di. i. Ulterius sciendũ q quid rei pt sumi duplr. aut p diffinitiõe. aut pro ꝯcẽtu qdditatiuo. Sciendũ 4⁹ q demõstratio ẽ duplex. s. quid vel pp qd ꝛ qꝛ. pma adhuc duplex. generalis. que fit per quãcũq̧ cãm siue itrinsecam siue extrinsecam: dũmõ sit ꝓpriq̃ ꝓpria: que pp quid ꝛ potissima appellat ꝛ fit per causas intrinsecas tñ. 2⁹ ẽt duplex. vna ab effectu ad cãm. alia a cã remota ad effectũ. 5⁹ notãdum q subm cuiuslibz scie pro statu isto nãliter inuente assignat aliquid cõe: qꝛ cognitio nr̃a itellectiua est vliũm ꝛ pmo talium. Ideo dicit Ar. i. posterioꝝ. t. ꝯ. 43. q subm scie hȝ ptes pn⁹: ꝛ passiones dixi: pro statu isto: ꝛ nãliter inuente: ad dr̃iam notitie btõꝛum ꝛ theo[logi]e atq̧ fidei que sunt de singularibus potius pmo. 6⁹. sciendum q alia sunt poꝛa quo ad nr̃m modũ cognoscendi. alia ṽo quo ad nãm. i. physi. t. ꝯ. 2. ꝛ. 7. meta. t. ꝯ. 10. ꝛ alibi sepe. Ideo attributio vł reductio in scientĳs potest esse vel ad ea que sunt poꝛa simplr vel quo ad nos siue nrȝ modũ cognoscẽdi. vbi tñ datur gradus. qꝛ de numero taliũ aliquid dr̃ pmũ attributiõe: aliquid 1[u]m. aliqd 3[u]m ꝛc. 7⁹ aduertẽdũ q qd rei exp̃ssum p diffinitionem nõ est oium: sed ꝓprie est solius sube ꝛ no cuiuscũq̧: sed precise spẽi. Primũ hȝ iste doc. in. 4. di. i. q. 1. vbi dicit: q diffinitio ꝓprie dicta est entis positiui: p se vnius: realis: compositi realr: vel ꝯceptitudinalr: vlis ꝛ solius talis. 1[u]m hȝ Ar. 7. meta. t. ꝯ. 12. ꝛ. 15. ꝛ alibi ibidẽ sepe. 3[u]m etiam pȝ per ipm in eodez. 7. t. ꝯ. 13. sed nihilominus quid tale est alioꝝ entium ꝛ maxime predicabiliuȝ ꝛ realium p̃dicamẽtaliũ ꝛ rõnis. vt pȝ. vbi pus et Ar. ꝛ doc. subtili. 8⁹ notandũ q nõ incõueniẽt de subo scie presupponere qd est siue nominis vt cõiter dr̃: siue ẽt rei: ꝛ cum hoc in illa scia inuestigare ꝛ venari qd eiusdẽ. Presupponit eniȝ scia ois ꝛ qd nois ꝛ qd rei. i. ꝯceptũ qdditatiuũ sui subi: sed quid rei. i. diffinitionez qdditatiuam venat: vt pȝ in li. de aia ꝛ in logica: vbi earum sube diffiniuntur ꝛ maxime de scdo attributionis est hoc verum. Nec ex hoc seqtur aliquã scientiam pꝛobare p̃ori suũ subm esse qꝛ aliud est entitatem rei declarare diffinitiue aliud ipm esse per cãm pꝛobare. Nam si ad esse diffiniti ostendendũ acciperet p medio qd qd est ipsius: peteret manifeste pn[cipiu]m. Uide optime suiam hui⁹ sup li. elẽchoꝝ. q. 3. soluendo. i. pncipale ad ꝓpo[situ]m. Et his pȝ solo dubĳ. Dico ergo cum doc. q ille tres cõditiones de subo attributionis bene assignantur. ¶ Ad pmuȝ ar[gumentu]m in oppositũ dico q nec hic diminutus nec alibi superfluus est doc. Illud. n. qd explicite p̃ repta[tor]um dixit hic iplicite assignauit. nec hoc est icõueniẽs: qꝛ fm mãe exigentiaȝ alr ꝛ alr in diuersis locis loquit doc. Ex[empl]o in hac. q. assignat doc. iste tres actus itellectus: sed alĳ explicando 3[u]m illoꝝ ponũt alios tres: qꝛ sub discursu a noto ad ignotuȝ inueniẽtur triplex discursus. vt pȝ supra. articulo 1⁹. Uł dici potest q hic imitat fundamenta Ar. p̃dicte. ibi pro ingenio

fe ꝛ resoluit ꝛ addit pla. ¶ Ad 2m dico ꝙ cōiter exponitur de qd noīs. sed saluo meliori iudicio pōt dici ꝙ hʒ veritatē ēt de qd rei. Et cū pbaꝫ ꝙ qd rei nō ꝯuenit nisi soli spēi. Potest dici vno modo ꝙ hoc est verū ꝓprijssime loquēdo. sed hoc quo ad ꝓpositū ꝺ syllo nō nocet. q: forte est spēs spālissima: vt infra tāgā. Sed qr arm est cōe ad oēs scias ꝛ subā ipsaꝝ: dico aliter ꝙ equiuocaꝫ de qd rei vt in vltimo nōbili pʒ. acapio. n. in proposito qd rei pro ꝯceptu qdditatiuo: ꝛ tale qd ꝓcognoscatur de subō cuiuslibet scie siue cōis siue spālis: ꝛ hoc extendendo rem vt extenditur ens. Uide notanter ad hec ea que dicit. q. 4. ꝛ. 5. añpredi. soluēdo. 10m. ꝑncipale illius. 4. ꝛ in solutiōe principali. 5. ¶ Ad 3m qd tāgit bonā difficultatē pt dici ꝙ loqtur doc. app: opriate de subō attributiōis scie naliter inuente. qd cōiter hʒ verām diffinitionē: secus est de subō ꝓdicationis ꝛ scie supnālis: ꝛ in ħ saluaꝫ difficultas de ente ꝛ deo. Loqtur ēt de demrāriōe ꝑꝑ qd potissima ꝛ in hoc saluaꝫ cōtrouersia ibi introducta: ꝛ auctas Ar. Est enim alia auctas in oppositū. 1. posteriorum. t. c. 25. vbi dicit: ꝙ ratio vltimi termini est meᵐ demōstrationis ʒ ibi posset distingui de orᶜ. nāe vel syllo(ce). Aliter enim logicus ꝛ alr metaphysicus accipit ꝙ qd est. Ideo doc. hic proprie logice loquendo interpretatur verba Ar. in meta(ca) autem vel theo(ca) aliter vt pʒ in prologo. p. q. ꝛ sup. 1. meta(e). ideo impugnādo opi. de argu(e). hic dic ꝙ nusqꝫ ab Ar. diffinitur. vbi pʒ expresse ꝙ per qd est intelligi diffōnes. Uel dōm ꝙ ꝯditio est generaliter vera: sic. vʒ. ꝙ eo modo quo subʒ hʒ qd qd est: itaqꝫ qd qd est potest poni meᵐ demonstrationis. s. diffinitionem: diffinitio. s. ꝯceptum qdditatiuū. ꝯceptus qdditatiuus: ꝛ qd ibi tangitur de passionibus entis dic vt prius: excepta prima passione que per ꝯceptum qdditatiuū ostendi pōt. Uerūtñ ꝑꝑ carentiam nominum ꝯceptus talis: ꝛ habentis ipsum: ne videamur petere pnᵐ: vtimur aliqn pro medio ꝛ non ꝯceptu qdditatiuo. Elige etiam quam volueris: ꝛ dic cōsequēter. ¶ Ad 4m patet ex. 6. notabili. Est enim intelligendū illis attributio fm cognitionē: ꝛ non fm entitatem. Et si arguas ꝙ vnūqdqꝫ sicut se hʒ ad eē ita ad cognitionem. 2. metaphysice. t. c. 4. Dicendum ꝙ verum est in se ꝛ intellectu cogno(e). etiā proportionaliter suis entitatibus: cuiusmodi. non ē intellectus viatoris. Uel posset aliter ad argumentū principale dici ꝙ mi. est falsa quo ad per se considerata in logica. quod dico ꝑꝑ fundamenta que per accidens considerantur. Et ad probationes potest distingui de perfectione positiua ꝛ priuatiua. vt cōmuniter distinguitur. Sed ibi eēt specialis difficultas. an intentiones secūde dicant aliquam perfectionem: cum dicere perfectionem negetur a relationibus realibus vt volunt aliqui. sed de hoc infra.

Sexto dubitaꝫ circa ꝯne rñsiuam hᵒ. q. q tenet ꝙ syllo ē subʒ logice. ar. ꝓ ꝙ non. Ois scia hʒ entitatē ꝛ nobilitatē ab obō: ʒ logica nō hʒ entitatē nec nobilitatē a syllo. g ꝛc. Maior est Ar. 1. de anima. t. c. 1. ꝛ. 3. de anima. t. c. 38. ꝛ. 6. meta. t. c. 2. Mi. probatur: q: si sic aut causalitate intrinseca aut extrinseca. Non pᵒ mō: vt pʒ: nec scdō mō. probo: q: nec vt finis: q: ex. 2. physi. t. c. 23. finis non solum est vltimum: sed est optimū eorū q̄ sunt ad finem: ens autē rōnis. cuius est syllo. vt hic loquimur de ipso: nō est nobilius seu perfectius ente reali. loca vō est ens reale: vt supra dictum est: ergo ꝛc. Nec est efficiens reᵘ logice. qd probaꝫ: q: si sic aut vniuocū aut equocū. Non pmū. manifestū est. nec 2m: q: tale ē nobilius effectu. ¶ Sʒ dices vt aliq hic respōdent ꝙ verum est de eqiuoco totali cuius ē obm cuʒ pō: maxime fm doctrinā Scoticā. nō autē de pciali cuiᵘ est obʒ vel subm tm. ¶ Cōtra. ex pncipijs hᵘ. Qñcūqꝫ ꝯcurrūt due cause pciales ad eundem effectū semꝑ sapit nām imꝑfectiōis.

qd dependet ex pluribᵘ nō pt eē ꝯditiōis ꝑfectioris quocūqꝫ illoꝝ: vt. q. 14. quolibeti. arᵒ. 1. hʒ ire. Et 2ᵒ de pmittis reᵘ ꝯnis: deo ꝛ hoie in gñatiōe hoīs: ꝛ sole ꝛ hoīe in gñatione hoīs: sed obm: ibi ēm in ꝓposito: est ignobilius pō. igr si esset ca equoca pcialis loᶜᵉ: sequēret ꝙ logica esset ens rōnis: qd ē falsum. ¶ Forte dices ꝙ cā pncipalis equoca cuius ē intellectus in ꝓposito assimilat sibi effectū: ʒ nō ꝑ veritatē ꝺ assimilatiōe effectiua ꝛ virtuali: nō tñ de assimilatiōe formali. Immo sic magis assimilaꝫ cāe minᵘ pncipali ēt actiōe magis pncipaliter vt hʒ expresse ibi. .di. p. q. penultima. ¶ Ite 2ᵒ pncipaliter arguiꝫ sic. Subm scie ꝯtinet pmo virtualiter oēs veritates illius scie: vt. 3. q. prologi sniarum hʒ ibi: ʒ syllus nō ꝯtinet sic vitates logicas: g ꝛc. Ma. est nota apud Scotistas: ꝛ ꝓpter ibidem. Mi. vero probaꝫ: q: sic continere ꝯuenit subō rōe cāltatis effectiue: ʒ vt ꝓbatū ē: talis causalitas nō ꝯuenit syllo. Ite 3ᵒ: scia est de necessarijs ꝛ impossibilibus aliter se hñe: vt pʒ pmo poste. t. c. 5. ꝛ. 15. ꝛ 6ᵒ ethyco. c. 3. ꝛ. 7. meta. t. c. 53. ʒ syllus nō est hᵘ: g ꝛc. Mi. ꝑꝑ et dictis hᵘ. 30. di. p. q. intentiones 2ᵉ nō hñt eē nisi dum actu intellectu negociaꝫ. sunt igr ꝯtingentia sicut ꝛ actus intelligendi. Ite 4ᵒ de subō scie ꝓsupponitur qd est sed qd est nō ꝯuenit syllo: sm ē rei seu diffō vt hʒ ibi in. 4. d. 1. q. 1. Ite 5ᵒ subm scie est causa passionū suaꝝ ēt effectiua vt hʒ ibi in plerisqꝫ locis. Ita ꝙ posito subō insurgit talis passio vel causaꝫ. sed syllus sicut nec aliqua alia intentio scda non hʒ aliquam cāltatem respectu suarum passionum: eu ʒ etiam a relationibus realibᵘ que sunt maioris entitatis negēt ois cāltas. Nec insurgunt ad pōnem ipsius syllo: q: tunc non essent intentiones scde: qd est inconueniens. Plura alia media possent hic introduci: ʒ his solutis dat facultas soluēdi oia alia. Possunt applicari hec motiua ad pmā. q. ꝓbando logicā non esse sciam. ¶ Pro solutiōe huius dubij sunt quedam ꝓmittenda ex qbus eius solutio elicietur. Primo aduertendum est ꝙ aliquid cognoscit qdm intuitiue: abstractiue: argumentatiue: ꝛ deductiue. Primo mō cognoscit extra vt ꝓnis in se pñ vel similitudine cōstituta: ꝛ non in repñtatiuo formali eius: vt dictū est supra. Secūdo mō ē contra in repñtatiuo. vʒ. ꝛ nō in se. 3ᵒ. mō in discursus ab intuitiue noto vel ēt abstractiue ad ei. ꝺ intuitiue vel abstractiue notū. 4ᵒ. mō ē ꝯ. ¶ 2ᵒ notādum ꝙ eoꝝ que cognoscūt quedam se hñt motiue ꝛ terminatiue: quedam vtroqꝫ mō: quedam neutro mō ad intellectum nrm. ¶ 3ᵒ sciendum ꝙ obm intellectus aliud est pmariū: aliud scdariū: aliud actu directo: aliud actu reflexo cognoscibile. ¶ 4ᵒ intelligendum: vt supra tactum est: ꝙ cōsideratio logica de scdis intētiōibᵘ est in ordine ad fundamēta. ꝛ id ꝯcretiue sumptis. Notitia g scdarum intētionū originaliter est ex ꝓprietatibus reptis in fundamentis a qbus originaliter hnt eē: ꝛ hoc occasionaliter ꝛ motiue: ʒ effectiue ab intellectu hēnt eē: imaginor. n. huc ꝓcessuʒ. Primo nāqꝫ intellectus ꝓsupposita cognitiōe ē virtute sensus: ꝛ opatiōe intellectᵘ agētis. quā aliq volūt. extēdi ad actum ꝛ hitū inclusiue. aliq vō in cētiōe spēi intelligit termini: qd ad ꝓsens omittat: intelligit obʒ reale: vt puta hoīeʒ vel aīal vel aliqd tale: 2ᵒ. plura sic cognita sub diuersis hitudinibus ad inuicē compat. 3ᵒ. illam compationem ex pre oborū diuersimode noīatam intelligit. ꝛ ħ aut tm terminatiue vt cōiter ponitur. aut motiue si respectibus rōis aliqua actiuitas ꝯcedaꝫ. Motiue enim se hēre respectu actus vel habitus est vt cā pcialis cōcurrere cuʒ intellectu ad causandū actum vel hitum. 4ᵒ. etiam illos respectus ꝛ ad se inuicē ꝛ ad fundamenta potest intellectus compare ꝛ in ipsis alios modos intelligēdi vel alias secūdas intentiones: qd idem est. applicare: ꝛ sic in infinitū ꝓcedendo. forte posset concedi: vt supra notaui. Intelligo maxime

ligo marie hoc de intellectu' primitus h3s intētiōes fa
bricāte. sic̄ de modis sigñandi grāmaticalib⁹ ē dōm. Cō
uenit. n. ordie doctrine ꝑus adiscere h⁹ i modos q̄3 sun⁹
eoꝝ: vt saltē sun⁹ sub ipsis cognoscimus: vt. q. sequētib⁹
tangef. 5⁹ ptinen' virtualis quā obto culusl3 scie cōiter
scola Scotistaꝝ attribuit: descriptionē singularē: quē3
Scotus l originali ꝑpo oxoñ. scripsit: ꝑmitto: q̄ talis ē.
Uirtualis ptinētia est qdā respectus disgperātie: itrise/
cus aduenlēs: fundamētalis ꝛ trāscēdēs: ꝑ quē cā equo
ca pōt ꝑducere effectū ꝑducibilē de nō eē sui simplr ad
eē sui simplr. Uñ aduertēdū q̄ ptinētia alia ē potētialis
seu pmissiua phica vt mãe re⁹ formaꝝ. meta⁹ vt supio/
rio re⁹ inferioꝝ: ꝛ gñis re⁹ dr̄iaꝝ. alia actualis seu for/
malis. sic̄ cō. alia virtualis sic̄ cāe extrīsece re⁹ effectus.
alia eminētialis sic̄ in eētiꝭ ordinatis ꝛ marie in eēn/
tia diuia re⁹ oiu3 aliaꝝ. Alia vnitiua q̄ regrit idētitatē3
simul ꝛ dis^m q̄re in. 4. di. 46. q. 3. ꝛ marie rcpif l diuinis
ꝛ l creaturis suo⁹. vt p3 in potētiꝭ aie iter se ꝛ ad aia3 cō
paratis. Cōtinenf igif ṽtualiter ꝯnes l ꝑmissis: ꝛ ꝑmis/
sa me^a: si q̄ sit: l imediate. ꝑdi^m vo imediate i ipsius subo
formalr: si ē ꝑml modi: vel ṽtualr si scōi. igif o ꝑ ad vlt
mū oēs ṽitates hitus ptinenf ṽtualr i ipsius subto ꝑ tā
q̄3 l radice ois cognoscibilitatis. Nec h̄ d3 itelligi de pti
nētia potētionali vel pmissiua ṽtuali: q: talis nullo⁹ est
ponēda nisi multū remote exponēdo. Nec ēt ē distiguē
dū recte de subto ptinētie ṽtualis adeq̄tionis ꝑdicamē
tis seu ꝑncipalitatis in scia. l3 alig ita fingant. Jdē. n. est
subm in scia oib⁹ his modis nisi q̄ ei accidit q̄ sit ꝑdica
bile de oib⁹: q: tñ in meta⁹ ptingit h̄ tenere: cetera to⁹. q̄
dcā sunt. ¶ Ex his ad dubiū rñr cū doc. ¶ Ad ꝑ^m ar^m
dico vno⁹ q̄ illa cālitas scie ex pte obti: si q̄ est in ꝑposi
to ē extrīseca mediate tñ: q: l mediate cātur ex actib⁹ fre/
quētatis vel vno itēso. Et cū q̄rif aut finis: aut efficiēs:
pōt vtrūq3 ꝯcedi. Et cū ꝑbaf q̄ nō quātū ad finē. Dico
q̄ l3 scia possit dici nobilioꝛ obto seorsu3 sumpto: nō tñ
obto scito: ꝛ sic ponif finis eius: vt h3 iste i ꝑlo. q. 3. sol/
uēdo arg⁹ ꝑncipalis ꝑ⁹ lateralis ꝛ alibi. albedo. n. vel ali
ud tale ēt reale nō ē finis scie: s3 albedo sic vel sic cogni/
ta. ita i ꝑposito de sill'o. Cū 2⁹ oñdif q̄ nō ē cā effectiua:
h̄ pōt negari. Cū q̄rif aut equoca ꝛc. dico q̄ equoca. Et
cū ꝑbaf q̄ nō ex pfectiōe cāe talis: satis cōpetēter rñsu3
est ꝑus: q̄. v3. veꝝ ē de cā totali: ꝛ cū vltra ꝑbaf q̄ tunc
logica eēt ens rōnis. Dico q̄ hoc nō sequif: q: nō est as/
similabilis i entitate enti rōnis. si āt eēt ꝛ cū hoc ens rō
nis poneref altera cā participalis: ꝑcederet ar^m de mēte
doc. S3 i ꝑposito nō intētiōe3: s3 fundamētū intētionis
pono cām ꝑrialē: ꝛ q: h⁹ i est vltimate ens reale: iō habi/
tū cātū ꝯgrue ponimus ens reale: ab obto. n. motiuo vl
quo. ꝛ nō terminatiuo vel q̄. h3 suā entitatē3. Uñ ꝑ⁹. q.
q̄rti egregie ingr doc. q̄ obm re⁹ notitie h3 triplicē ꝯdi/
tionē. s. cāre mēsurare ꝛ terminare. due ꝑ⁹ nō ꝯueniunt
intētiōib⁹: nec artificialibus: s3 tñ 3⁹ nisi recurrēdo ad
fundamenta ꝛ nālia. Alio⁹ posset totalis cālitas hitus
logicalis poni ex pte itellectus. Nā l3 in actu recto ob3
sit cā ꝑrialis ꝛ h̄ primariū: in actu tñ reflexo posset tota
lis actiuitas attribui po⁹. Uideaf iste. 3. di. 1. q. 7. ꝑ Go.
ꝛ alios. Uel dic 3⁹ q̄ l3 i actu recto intētiōes nō possent
hre cālitatē: ꝛ silr alie rēones ꝛ forte quātitates: i actu
tñ reflexo nō incōuenit. Elige viā quā volueris. Prima
rñsio est securioꝛ. Posset ēt ꝑbabilr dici q̄ intētiones 2⁹
ptinenf sub obto motiuo itellectus: eo q: ptinenf quo
quo mō virtualr in qditate sensibili. iux̄ declaratiōe3 h⁹
in quolibetto. q. 14. vbi dicit: q̄ itelligit noie eius: i se vl
in suo iferiori sensibile vel iclusu3 virtualr seu eētialr
in qditate sensibili. hec pōdera bñ vbiq3. vide. j. q. 3. ante
ꝑdicamētoꝝ soluēdo 3^m ꝑncipale ad ꝑpo^m aliq̄ bene pō
derando. Posset ēt sustineri q̄ sill's ptinet virtualr oēs

veritates logicales: q: tales veritates sunt respectus vel
ꝯformitates in itellectu cōplexe vl incōplexe q̄ ꝑbabilr
ponunf respectus rōnis. vt. 6. meta. ꝛ alibi in doctria h⁹
h3 videri. Difficultas āt est de fundamētis taliū ꝯformi
tatū ꝛ veritatū vt tāgit alia arg⁹ hic. Continētia ēt vir/
tualis de q̄ loqmur ē obalis ꝛ metaphysica ꝛ nō realis
phyca. q̄re nō dicit nisi simplicē emanatiōnē in incōple
xis ꝛ illationē intētionalē in cōplexis: de qbus ifra alti⁹
deo duce dicemus: q: paulatiue itroducēdi sunt iunio/
res scolastici. possent vba doc. q. vi. ꝑlo. ad finē h̄ pōde
rari de vniuersatione obi re⁹ hitus diminuta saltē. ꝛ silr
quō ob3 ē mēsura scie q̄ vr̄ itelligi debere de obo termi
natiuo vt. vr̄: s3 tu dic ꝯnter bñ masticādo: q: ad alia festi/
no ꝑ nūc. ¶ Ad 2^m de ptinētia ṽtuali p3 ex ꝑdictis. Eo
enl mō q̄ sill'o ꝯuenit cālitas eodē mō ꝛ ptinētia ṽtual.
Si āt totalis actiuitas ponaf ex pte po⁹ regule doct. h3
ṽitatē i sciētiꝭ rēonib⁹ quaꝝ suba hnt actiuitatē ꝑti^m
ꝛ ꝑportiōalr pti^m ṽtualē. Posset ēt pōderari q̄ soli scie
hnt euidētiā ex obo ꝯuenit illa pti⁹ ṽtualis. vt p3. q. 3. ꝑ
logi. Cōtinētia. n. ṽtual' ꝑpe loquēdo ꝯstituit subo sci
hntis vnitatē specificā: cui⁹ i nō ē logica in cōi neq3 sill's.
¶ Ad 3^m dōm q̄ intētiones 2⁹. sic̄ ꝛ entia realia pñt ꝯsi
derari vel ꝑm eē qditatiuū siue eētialr: vel s3 eē actual'
existie. Prio mō sunt nec̄ia ꝛ ipolia alr se hēc. 2⁹ mō sunt
ptingētia ꝛ sic itelligif doc. vbi allegaf supra: q: logf de
rēonibus rōnis vt hnt eē in fundamētis ꝯparatis qō ē
eē existie in ipsis. Uel dic alr recurrēdo ad fundameta.
Posset ēt dici ex ꝑdictis h⁹ in ꝑlogo. q. 4. q̄ de ptingē/
ti est scia ꝛ idē ibidē. q. 3. vbi dic q̄ necitas obi nō ē ꝯdi
tio scie: s3 ad ph3 p3 ibidē q̄ scia est nec̄ioꝝ. s. dictoꝝ de
ptingētibus vel necessariꝭ obis: ꝛ hoc sapit. ¶ Ad 4^m
dico q̄ sill's h3 qd nois ꝛ qd rei eo mō quo est res. s. con
uentū qditatiuū ꝛ diffinitionē expressam ꝑ genus ꝛ dif
ferentia. Et cū ꝑbaf ex doc. in. 4. q̄ diffō nō ꝯuenit en
tibus rōnis: veꝝ est diffinitio ꝑpriissime sumpta de q̄ di
ctū ē du⁹ ꝑcedenti. Jtētiōes tñ 2⁹ diffiniunf vt logicus
diffinit: ex gñe. v3. ꝛ dr̄ia: vt doc. ibidē expresse dic. Sic
ēt ꝑpriissime loquēdo solius sube est diffō. Eo. n. mō q̄
danf gradus in entibus danf ꝛ in diffinitiōib⁹. Uel pos
set dici: l3 forte nō ita ad mentē doc. q̄ diffōnes secūda/
rum intētionū sunt diffōnes entis realis originalr ꝛ oc
casionalr ꝛ fundamentalr: l3 nō formalr ꝛ imediate: ꝛ h̄
sufficit. ¶ Ad 5^m dōm q̄ eo mō quo aliqd h3 principia
essendi ipm ꝯsequunf sue ꝑpetates. Si ex nā rei: ex nā
rei. Si operatiōe itellectū: operatiōe itellectus. Modo
sill's h3 fundamentū tanq̄3 ꝑn^m originale occasionū eēn
di ꝛ intellectū cōpletiue effectiuū sui eē: ꝛ ita passiones
ipsius eodē mō hnt esse. Ex ꝑncipꭌs. n. subi oriṫ passio.
Et qō tangif ibi de subto qō est cā passionis: h3 difficul
tatem spālez. de quo. j. c. de ꝑpo aliq̄ dicā. Posset ēt ꝑ/
babiliter dici q̄ posito ente rōnis in eē ꝑ opus collatiuū
itellectus imediate ipm ꝯsegtur aptitudo talis vel talis
que ēt est intētio 2⁹ fundamētaliter ꝛ idētice ꝛ ēt forma
liter: l3 nō imediate cāta actu collatiuo itellectus: sed h̄
plura eēnt pōderanda q̄ altiori idagini omitto. Posset
ēt pōderari illud arg^m qō fit cōiter. v3. q̄ nulla scia for/
mat vel fabricat suū subm: s3 logica formaf vel docet for
mare sill'm. Dic q̄ veritatem h3 in scia reali. secus est de
scia rōnis. Uel dic q̄ sill's vsualis vel nāliter acqsitus ꝑ
cessit artificialē. Uel recurrēdum est ad fundamenta: s3
prima vis est securioꝛ. vt p3. Uel dic vt ꝑrius ad. 4. rō/
nem est dcm: q: sapit. Posset ēt obꭌci ex dictis doc. i mā
de subto theo⁹. vbi ꝑbat ens in cōi esse subm metaphy/
sice. ꝛ ꝑ metaphy. idē h3. ergo eodē modo dicef de logi/
ca respectu entis rōnis in cōi. Responsionē quere.

Septimo posset dubitari circa diuisionē logice
quā supra assignaui: s3 diuisiōes subi.

Et breuiter dõz. vt supra .q.1. de vnitate scie dictum est. Eo nãqz modo quo scientia hz vnitatẽ ab obiecto: habet etiam ꝛ sectionẽ ad subti diuisionem.

Octauo dubitat̃ circa dcã doc. applicãdo tertiã ↄditionẽ sibi. Ubi dic̃ ꝙ icõplexũ ꝛ enũciatio sunt ptes itegrales sill'i: sillus vo dia'c' ꝛ demr̃atiu' ptes subtiue. Elẽch' aũt ꝓuatio eius. ¶ Cõtra pᵐ: for' simplex ptib' itegralib' caret: sz sill'o ẽ h'i. g ꝛc̃. Maior nõ: qꝛ opp'ᵐ ꝓdicati infert opp'ᵐ subi. Minor pbat̃: qꝛ vt h sp loquimur de sill'o ẽ respectiuo rõnis. Jtẽ spẽs dis'non est ps alteri'. enũciatio vel icõplexũ ꝛ sill'o sũt h'i. g ꝛc̃. ¶ Cõtra 2ᵐ est expssa snia h'.1.elen.q.4. vbi vult ꝙ diuisio sill'i. in topicũ ꝛ necũi ꝛc̃. est diuisio accñtis in subiecta. vt. 5. articulo ꝓ' h'.q. tractaui. Tũc sic. Alia ẽ diuisio toti' in ptes subiectas: alia accñtis in subã. pz: qꝛ vna est p se: alia vo per accñs: sz diuisio sill'i in illa est accñtis in subta. g nõ toti' i ptes. Aliud qõ dicit ibi de li. ꝓoꝝ: ꝙ ibi de pte subtiua sill'i sit fmo: vr̃ falsum: qꝛ tũc idẽ esset ps subtiua suĩpsius: cũ ibi de sill'o i cõi tractet̃. vt h doc. ↄcedit isra soluẽdo. 2. ꝓncipale. ¶ Cõtra 1ᵐ. sill'o sophysticus est eque respectus positiu' applicat' mãe appa'. sicut topic' vel demr̃atiu' mãe ꝓpoꝛ'. g nõ ẽ tm̃ ꝓuatio veri sill'i. Jtẽ de ꝓuatione alicui' nõ est dis' scientia a scia illius c' est ꝓuatio: sed de sill'o sophystico est distincta ps logice. vt puta lib. elench. ꝛ per istũ primo elenchoꝝ. q.3. ¶ Dõm cũ doctore ꝙ recte loqtur. ¶ Ad pᵐ dico: ꝙ lz ꝓncipalis itentio logici sit de sill'o sc'dc itenõalr̃ sumpto: nõ tm̃ ꝓscin' a fun': imo ↄsiderat de ipsius fun': lz igitur sillus formalr̃ sumpt' nõ hẽat ptes itegrales: mãlr̃ tñ acceptus nõ caret ipsis. Uel alr̃ dõm ꝙ sic̃ iste ꝓdicatiões genus ꝓdicat̃ de spẽ: vel orõ ↄstituit̃ ex noĩe ꝛ vbo: hñt exerceri in fundamentis vt isfra magis. Jta ista: sillus ↄstituit̃ ex icõplexo ꝛ enũciatione. hz exerceri in fundamẽtis. ita gñalr̃ ꝙ intẽtio logici ẽ de istis cõceptib' sic ꝓ fundamentis vltimate cũcta ipsis attribuẽdo. Jste expositiões ꝛ sil'es supra: patẽter sũt de mẽte istius. vt isra ca. de gñe ꝛ drĩa expsse hz. Per h ad aliud pz ꝙ ꝓsupponit falsum. Uel dic vt in sill'i de numero maiori ꝛ minori cõiter dr̃ capiendo ipsũ mãliter vel formalr̃: ꝛ silr̃ in ꝓposito: lz nõ sit oĩmoda silitudo. ¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ doc. ꝛ h ꝛ ꝓmo elencho. optime dicit: nec cõtrouersia vlla ẽ nisi in voce si q̃ sit. h. n. dicit ꝙ sill'o dyalecticus ꝛc̃. sũt ptes subiectiue: qõ veꝝ est capiẽdo illa ꝓ formali. Primo vo elẽchoꝝ dicit ꝙ est diuisio accñtis in subõ: qõ verũ est accipiẽdo illa ꝓ substracto. Aliud. n. est ↄsiderare mãz: aliud itentionẽ mãe applicatã. Per idẽ ad aliud ꝙ sillus applicatus tali vel tali mãe de q̃ sit fmo in lib. prioꝝ. est pars subiua sill'i in cõi: qꝛ ille ꝓscidit ab oĩ mã. Uel posset dici ps iꝓpropie ꝓut idẽ sub minori extensiõe ꝛ ↄtinẽtia ꝓt dici ps re' suĩpsius sub maiori: ꝛ hoc mõ loquit̃ infra in solõne. 2. ꝓncipalis Uel dic ꝙ ibi determinat ꝛ de toto ꝛ de partibus subiuis eiuscõ verum dicit: lz aliud tacuit. ¶ Ad 4ᵐ põt dici ꝙ sillus elẽch' põt ↄsiderari formalr̃ vel mãliter. ꝓmo mõ scc'ipm eẽ intentionẽ scdm positiuã. Alio mõ mãliter ꝛ hoc vel vt cedit in vsu sophistice ꝛ decepto' argumentatiõis. Alio mõ vt tradit̃ per determinata ꝓn'. ꝓmo mõ vltime distinctis ꝓcedit ex falsis: nec de ipso est scia. 2' mõ sic. Uult ergo ꝓmo elenchoꝝ: ꝙ de sill'o sophistico 2' intẽtionaliter ꝛ fundamẽtaliter: 2' mõ: sit scia. Hic vo vult ꝙ ille ꝓ' intentionaliter vt ꝓcedit ex falsis ꝛ scdẽ intẽtionaliter vt supponit ꝓ tali sit ꝓuatio veri sill'i. de hoc magis ꝓmo elencho.

Nono dubitat̃ circa solõnẽ ꝓmi ꝓncipalis vbi dicit doc. ꝙ de sill'o in cõi per sillm pticularẽ hr̃ scia: ꝛ ꝙ nõ ẽ scia de particulari nisi per seipsum scito cõi. ¶ Cõtra pᵐ. sill'o per quẽ acqrit̃ scia est fundamẽtalis: aut in voce: aut inscripto: aut in mẽte. sill'o vo de quo querit̃ scia est respectus rõis: vt sepe dcm̃ ẽ vr̃ g ꝙ rñsio non est ad ꝓpositũ. ꝛ silr̃ nec arᵐ. qꝛ faciliter euadi posset dõo: ꝙ ꝓcedit de sill'o fundamentalr̃ sumpto: ꝛ non formalr̃. Eque. n. vt vr̃ posset ostendi p idẽ mediũ ꝙ de hoie non est scia: qꝛ sicut hõ est qõdã icomplexũ de quo hr̃ scia per sillm: ita sillus scdẽ intentionaliter sumptus respectu sillogismi prime intentionalr̃ dicti. ¶ Jtẽ ↄ 2ᵐ vr̃ ꝙ de particulari possit esse scia dis'a scia cõis: sicut ipsum est aliud a cõi. Ad ista faciliter rñdetur ex predictis ¶ Ad primum dico ꝙ quãuis principalis intentio sit de sill'o scdẽ intentionaliter dico: hoc tamen ẽ vt supponit pro fundamento: ꝛ ita itelligitur vniuersalitas ꝛ particularitas per respectum ad fundamenta ꝛ predicationẽ exercitã. ¶ Ad aliud transeendit. n. negotiũ: sz breuiter ꝓ nunc dõm ꝙ non est alia scia de particulari: nec dicit aliã entitatem formalem saltem a suo cõi: licet addat aliq̃ entitatem materialem.

Decimo circa solõnẽ scd'ꝓncipalis posset dubitari. Au. vz. totius ꝛ ptis possit idẽ esse subm. Et breuiter dico ꝙ nõ incõuenit sub diuersis rõnibus: vel saltẽ fm rõnes subordinatas: vel fm eandem rõnẽ ↄpletiorẽ tñ ꝛ minus completaz. Dubitare circa solutionẽ vltimi argumenti magis pertinet ad pħiam naturalem q̃ ad logicã. Jgitur pertransco ad pña: ne ꝓter vtilitatẽ iuuenum prolixus videar.

Ultimo põt breuiter dubitari circa solutionẽ. 4. opi. q̃re cũ orõ ↄuenit equoce enũciatioĩ. ꝛ sill'o ꝓ teporti' ab ea remouet̃ 2' vel 3' ↄditio q̃: ꝓ': cũ equoci nõ sit diffõ. Põt dici ꝙ illa diffõ que ponit̃ ꝓmo peryarmenias de ipsa ↄuẽit ei ꝓ vno significato. i. ꝓ enũciatiõe vt vr̃. ¶ Sed ↄ qꝛ tunc non esset genus enunciationis: qõ cõiter non tenet̃. Jõ dõm ꝙ vel illa est descriptio nominis vel si vera diffõ. tunc capit h equiocatiõez extensiue ꝓ analogia. Uel dõm potius sustinendo ꝓmã rñsionem ad instantiam ↄtra illam ꝙ orõ que est genus enunciationis est per se vna ꝛ continet sub se ne dum indicatiuam: sed imperatiuam ꝛ alias huiusmodi: ꝛ sic negatur ↄsequentia illa: oratio autem que est argumentatio non est per se vna nisi vnitate ordinis vel integritatis: secundum aliquos.

Remissis tribus qõib' circa logicã in cõi dirigit fmonez in ysagogas porphyrianas. Et anteq̃ textuz dubitatiue tãgat. Mouet ler aut. q. (olb' ↄputatis)circa ipsum vle i cõi qões. Et qꝛ itẽtio sua ẽ ↄstituere vle subm h' libri. de subõ vo includendo iherentiã passiõis: quattuor pñt q̃ri. vz. si est: qd est: qꝛ est: ꝛ ꝓꝓ quid est ideo valde ordinate ꝓ informatione radicali iuuenũ hec q̃ttuor ptractat ꝓusq̃ ipz subiectũ esse asserat. Quãtũ igit̃ ad qõnem qd est dicit Jn spãli querendũ est de vli: ꝛ qꝛ oẽm qõnem ꝓcedit: qd of per nomen ꝛc̃. vbi aduertendũ vt supratactũ est: ꝙ qd: ẽ duplex. s. rei ꝛ nominis: ꝛ lz qõ si est ꝓcedat qõnez qd rei scdm ordinẽ quẽ tz Ar. 2' posterio. qõ tñ qd nois precedit oẽs. vt h ꝛ. 4. sũlaꝝ. di. 1. q. 2. hz iste: seqt̃ in lr̃a distinctio trimẽbris hui' nominis vle: sicut ceteroꝝ ↄcretoꝝ accñtaliũ: ꝛ põt reduci i bimẽbrẽ sic. Omne ↄcretũ accñtale: aut sumit̃ ꝓ aggregato ex significato ꝛ ↄnotato: aut seorsum: ꝛ tunc vel ꝓ significato vel ꝓ cõnotato. Jsti. n. termini: pro significato: pro formali: vel pro eo qõ significat: seu ꝓ forma: sũt syno'ma: sicut ex altera parte: ꝓ substrato: pro quo cõnotato: vel pro eo qõ denomiat. Sicut g albũ põt sumi ꝓ illa qualitate quam albedo significat vel ꝓ subõ eius: vel pro aggregato ex vtroq̃. ¶ Cõcretum nãqz ꝛ abstractũ ex ꝓncipijs h' vbiq̃ ꝛ ꝓcipue infra in antepdicamentis idẽ significant: sed differunt in modis significãdi vt magis infra dicet̃. Nã hoc ꝓ modũ

per se

per se entis: illud vō per modū alteri inherentis: ꝛ hoc vel subiūe vel suppositiue significat. Uel magis ad ppositū ponaꝛ exēplū in ꝯcreto ꝑme itentiōali reⁱⁱ°. Siles nāqꝫ signat illā relatōeꝫ eqparentie quā silr̄udo signat ꝯnotat vō subm vt hoīem vel asinū: ꝛ qꝛ requirit necessario fundamentū ad eē reⁱⁱⁱ: ꝯnotat ēt ip̄m vt puta albedinē vel calorē vel aliqd h°. In quo fundamēto ēt possꝫ fieri distinctio ꝓm remoti° ꝛ minus remotuꝫ. Pōt igiꝛ scḋm variatōem ꝑdicamētoꝝ tale ꝯcretū accipi: aut ꝓ formali tm̄: aut ꝓ substrato tm̄: aut pro aggregato. Exēplū pmi: vt albū per se ꝑmo mō est coloratum. Exemplūꝫ scḋi: vt albū currit. Exemplū tertij: vt albū ē ens ꝑ accn̄s. Ita in ꝓposito vle pōt sumi ꝓ respcū rōnis causato vel derelicto actu coll°° itellcūs moti ex aliqua ꝓꝑetate indrie vel cōicabilitatis ex parte rei quā ꝑmo significat: sicut vlitas vel intentio vlis. 2° mō pōt accipi ꝓ substrato vt hoīe vel aīali. ꝛ sic de alijs vel ꝓ fundamento in tali substrato: ꝛ hoc vel ꝓpinquo vel remoto. Uoco fundamentū remotū vlitatis indeterminatōeꝫ ꝑuatiuā vel negatiuā seu cōicabilitatē absolute sumptaꝫ. Fundamētū vō ꝓpinquū dico indeterminatōeꝫ ꝯriā vel cōicabilitatē coparatiue cognitā. 3° mō pōt sumi ꝓ aggregato ex vtroqꝫ. Protestaꝛ ꝗ doc. se locuturū deinceps de vli pmo mō: qꝛ sic ē de ꝯsideratōe logici. ꝛ hoc itellige vt plurimū: qꝛ aliquando loquiꝛ de vli ꝓ substrato. 2° mō pertinet ad ꝯsideratōem artificis realis. vtputa metaph. vꝉ physici. 3° mō nō est de ꝯsideratione alic° artificis per se: cū sit ens ꝑ accn̄s. vt. 6. metap. t. c. 6. ꝛ. 7. habeꝛ. ℭ Circa ꝑdicta posset dubitari vtrū ꝯcretū ꝛ ab°ᵐ idem significent. Sed nō oꝫ h̄ imorari: qꝛ infra loco suo disputabiꝛ. Itē vtꝝ significare ꝛ ꝯnotare idē dicat. Ibidē ēt hꝫ ptractari. Itē vtꝝ de ente accn̄s sit scia. Nō hic: sꝫ. 6. meta. Itē q̈liter vle ꝓ substrato ꝑtinet ad ꝯderatōeꝫ logici. ꝗ. dcm̄ est. ℭ Sequiꝛ de qōe sꝫ est. Qō IIII.

Utrum vle sit ens. ℭ Quo ad ꝑᵐ vle dꝛ ab vniuersus sicut ꝛ vniuersitas: ꝛ differt ꝓm aliquos a ꝑdicabili: qꝛ diffinitur ꝑ esse in ꝑdicabile vō per dici de: de quo infra. Et lꝫ vle possit sumi triplicitur: vt pꝫ ex ꝑdictis tm̄ alr̄ capi solet ꝓ substrato saltem. Nam aliud est i cāndo vt deus. Aliud incognoscēdo vt intellectus. Aliud in representando vt spēs itelligibilis. Aliud in distribuēdo vt signa vlia. Aliud in predicando: ꝛ hoc: vꝉ cōiter vt oē qō enunciaꝛ de aliquo in ꝓpōne quecūqꝫ vel ꝓprie: ꝛ tunc vel transcendens: vt ens limitatū vꝉ ante rē nā ꝛ tpe vt est in intellectu ꝑme cause. Nā tm̄: vt iā ens: vel in re vt sub conditionibus individualibus: post rem vt in esse cognito: de hac vltima distinctione magis infra. q. 8. de triplici acceptione significati termini cōis: in ꝓposito est in ꝑdicando: ꝛ pro formali: vt tamen applicabili: vt ꝑus dictū est: qō sic describitur ꝑ. peryarmenias. t. c. 5. vle est quod est aptū de pluribus predicari. Item 2° posterio. t. c. vlti. vniuersale est vnum in multis ꝛ vnum preter multa. Idem primo posteriorum. t. c. 25. sed non ita expresse: de quibus diffinitionibus erit sermo amplioꝛ ifra. q. 6. Ordo qōnis pꝫ ex predictis. diuisio eius est cōmunis.

Quo ad 2ᵐ arguit tribus rōnib° ad partē negatiuā. Prima rō hꝫ originem. ex Boe° in libello de vnitate ꝛ vno: lꝫ scūs Thomas quollibeto. 9. articu. 6. dicat illū lib. nō eē Boetij: de quo non oꝫ hic discutere. saltē auctoritas famosa ē: ꝛ cōiter acceptaꝛ. vbi aduertēdū ꝙ intentio Boetij vel illius auctoris ibidē ē ondere ꝙ oīa appetunt vnitatē. dicit. n. ibidē: ꝙ qꝛ creator nāe vere vnus est iō reb° quas ꝯdidit hoc in munere dedit: vt ꝛ vnaqueqꝫ hēat eē ꝛ vna eē. Enumerat igr̄ ibidem multos modos vnitatis de qb° ifra. cap. de spē. q. 2. forte erit sermo. vba aūt que recitat doc. nō aperte habetur ibidem: lꝫ implicite possint cong̃ci: ex dictis Boetij. De veritate aūt illius ꝓpōnis in se ifra tangā. 2° rō fundatur in dictis Ap. in ꝑdicamentis. c. de subs. 3° rō sumiꝛ ex distinctione entis in id qō nā est ꝛ in id qō sola ratione ratiocinaute fabricaꝛ. Due rōnes ad oppositū ex duplici auctoritate ꝓcedentes satis patent. Consequenter ꝯclusionem affirmatiuā tꝫ in qōne ista cuius rō fundatur in obo ꝛ rōne ꝯtriua itellectus creati saltē viatorū. Intentiones. n. logicales sunt modi intelligendi: sicut grāmaticales signandi. vt dictum est supra: ꝛ magis infra: ꝛ in tactatu de modis signandi: deo subueniente ꝛ vita comite. Est igitur vle: de quo hic loquimur: modus intelligendi: in tm̄ ꝙ ēt ipsum singulare itelligitur non sub mō singularis: sꝫ vlis: vt hꝫ iste. 2. di. 1. q. 3. soluēdo scḋam rōnem opi. hoc idem in theologi. suis: vbi inqt ꝙ vle ꝑ se ꝛ ꝑus itelligiꝛ: qō tm̄ veꝝ ē de vli ꝓ substrato. Idē. 7. meta. ꝛ ꝑmo hꝫ. Modus aūt intelligēdi ens nō pōt esse non ens. igiꝛ vle nō est nō ens. ꝗ ens: ꝑ locū ab oppositis. Tangit ibidē de mōte intellectus ab itelligibili: qō hꝫ expresse Cōmē. 3. de anis. cōmē. 4. Auctoritas vō Ap. quā adducit ē. 3. de aia. t. c. 5. 14. 17. 18. ꝛ. 27. ꝛ alibi sepe. Qō seqꝛ in lr̄a (ꝙ motus vel potius mouere est actus entis in actu.) hr̄. 3. de anis. t. c. 27. Motus nāqꝫ pōt cōparari ad mouēs vel ad mobile. ꝑ° mō intelligit doc. hic ꝛ Ap. ibidē. 2° mō intelligit doc. 2°. sententiaꝝ. di. 18. ꝛ Ap. 1. physi. t. c. 3. Uel si volueris totū itelligere ex parte mobilis: de actu est distinguēdū. vꝫ. ꝑmo vel eēntiali: ꝛ scḋo vel accn̄ali. ꝛ vba doc. itelligi debent ꝑmo mō: nō scḋo mō. Primū ꝛ scḋꝫ ꝑncipale vnica solutione soluit: sed lꝫ possit obijci ꝯtra solōneꝫ vt referꝛ ad vtrunqꝫ: vt statim ostendā: arguit ꝑcise ꝯtra eā vt applicaꝛ. ad 2ᵐ ꝑncipale ostendendo: ꝙ scḋe subē nō sūt pter op° itellectus: imo ꝙ sunt scḋe intentionis: alr̄ nō opponereꝛ ꝑmis. ꝛ per ꝯn̄s diuisio Ap. nō esset ꝯueniens: cū ois diuisio dꝫ oēri ꝑ opposita. Ad formā ꝗ argumēti negaꝛ minoꝛ ꝓ 1ª pte. ꝛ silr̄ minoꝛ ꝓbationis. Est. n. vaꝛ: lꝫ indirecta ꝑdicatio: vle est subs 2ª. Ad 3ᵐ ꝯcedit vle nō est ens nāe. sed ex hoc non sequitur ipsum esse figmentum: qꝛ huic corr̄ndet ꝓprietas ex nā rei. illi vero minime vnde vult ꝙ vle est effectiue ab intellectu. occasionaliter aūt: ꝛ originaliter a proprietates reali. pro quo adducit auctoritatē Boetij in comcuto.

Quo ad 3ᵐ Circa hāc. q. occurrūt nō nulle difficultates. Primo dubitaꝛ circa vitatē illius ꝓpōnis Boetij an oppoᵐ. Omne vꝫ. qō est: iō ē ꝛc. quā ēt hꝫ Auicē. 1. metaph. c. 1. ꝛ. 7. metap. c. 1. Ur̄. n. qbusdā ꝙ oppᵐ est dōm. s. oē qō vnum est ideo est vnum: qꝛ est. Itē Boe. ibidē enumerat plura que sunt: nō tamē vnū numero sunt: qꝛ illā assigant ab alijs distinctū modū vnitatis. ℭ Pro solōne huius ꝑmittendū ē ꝑmo ꝙ aliqd (vt cōiter dꝛ) pōt dici vnū numero: aut qꝛ cū alijs ponit in numerū: aut vt distinguiꝛ ꝯtra vnū spē genere ꝛ ꝓportione: qō vlterius distingui solet i vnū diffōne ꝓ prio ꝛ accn̄te. ℭ 2° notādū ꝙ ꝑnᵐ vnitas numeralis aliō est intrisecū aliud extrisecū. Intrinsecū ꝓprietas idiuidualis: extrinsecū subꝫ vel aliud h°. ℭ 3° sciendū ꝙ eē ꝑdicat: qn̄qꝫ 2ᵐ: qn̄qꝫ 3ᵐ adiacēs. tunc. n. ꝑdicat 2ᵐ qn̄ nihil addiꝛ rei vbi spēcificatiuū. 3ᵐ vō qn̄ sic: absqꝫ specificatiuo quocūqꝫ extrinsecū ꝑdicat ꝙ in ipso ē h̄ dr̄ ē ens pricipialiter sumptū: qō idē sonat cū existia actuali. Regulariter ꝗ teneꝛ ꝙ qncūqꝫ hoc verbū est ꝑdicat 1ᵐ adiacēs dicit exn̄tiam actualem de subo. vn̄ lꝫ ꝯcedaꝛ ꝙ cesar est homo. nō tm̄ ꝙ cesar est de quo infra in qōnib° libri peryarmenias. ℭ Ex his: tenendo cū Boe° dico ꝙ ꝓpositio sua est vera maxie loquēdo de vnitate numerali ꝑn° itrinseco: que vt ꝓbabitur teneo: ꝑcedit in quocūqꝫ

(nã dico) exñtiã actualẽ maxime in idiuiduis. q2 existentia est modus: ⁊ ppꝛietas idiuidualis: est de rõne intrinseca ipsius idiuidui: s3 per cõparationez ad nãz alr̃ fit dõs. S3 p altiori declaratõe ⁊ castigatione istoꝝ aduerte diligenter ea q̃ h3 iste .in. 2. di. 3. q. 1. in solone qõis. Ualet ḡ hec pñña. hoc est. ḡ hoc est vnũ: nedũ p locũ extrinsecũ: imo per intrinsecũ: ita. v3. q̈ posset esse demõstratio pp qd: vt ita loquar. Cõcederes. n. sc̃o͞ istã. est verũ ḡ vnũ. quare nõ silr̃ vel potius p̃dictã: Uel posset dici alr̃ q̈ cũ dicit Boetius. ideo est: ⁊ nõ reddit cãm precisaz nec a pori: sed oditionẽ ɔcomitãtẽ: q2 vnitas nũeralis est cõditio ɔcõmitans omne p se exñs. Uide tñ p vlteriori declaratione h9 ea que dicit iste in. 4. di. 45. q. 3. soluendo 2m p̃ncipale. Uel posset dici q̈ auc̃tas ẽ vera loquẽdo de vno numero p̃mo mõ: qõ sane pbabile est ⁊ vt p3 ex itẽtione ei9. ⁋ Per hec ad oba. Pꝛima instantia forsã põt negari ex p̃dictis. Ad 2m dico: q̈ l3 sint plures modi vnitatis ibidem enumerati: vnitas nihilominus specificata per exñtiam actualẽ ⁊ psẽitatẽ tertiũ modi in vnoquoq3 ɔcomitanter saltẽ: est numeralis. S3 vt supra dixi: illa additio de vnitate numerali nõ inuenitur expꝛesse in Bo. iõ dic q̈ doc. vulgariter allegatur q̈ nõ icõuenit plerisq3 in his logicalibus. vt supra habes. Sed elige potius modu3 dicẽdi meliorem: vt calũnia omnis abigatur.

Secundo posset dubitari: vt singula tãgã: circa mi. p̃mi argumen. vbi dicit doct. vl̃e non ẽ vnũ in numero: q2 p̃dicat de pluribus. vtrũ illa cõsequentia te3. hoc p̃dicat de plurib9: ḡ nõ est vnũ in nuõ. Dico breuiter q̈ valet logice loquẽdo ⁊ p̃dicatiõe vniuoca sumpta: sed theo͞ ⁊ p̃dicatione equoca ⁊ vniuoca nõ vniuoce sumpta: h3 instantiã. Exemplũ pꝛimi. vt essentia diuina de trib9 psonis ⁊ alijs que sunt in deo. Exẽplum scdi. vt sortes de hoc ⁊ illo sorte. Exemplũ terũ. vt sortes nũc alb9 ⁊ statim niger de albo ⁊ nigro

Tertio circa 2m p̃ncipale ⁊ obiectionẽ ɔ̄ p̃mã, solutionẽ ad ipsum ⁊ vltimã solonẽ ei9: insurgit difficultas. Utrum vl̃e. vt hic sumit: sit scda suba vel eɔ̄: ⁊ q̈ non. p3 argum in tertiu: q̈ sic h3 vltima solo. ⁋ Pro solutione hu9 sciendũ q̈ suba tam p̃ma q̃3 scda põt accipi vel pro formali vel p substrato. Pꝛimo mõ sũt intentões scde. Nã p9 sba sic accepta idẽ iportat qõ singulare vel indiuiduũ de p̃dicamẽto sube. 2a aũt idẽ qõ genus vel spẽs: que ɔstat esse scdas intentiones: ⁊ hoc mõ accipit doc. hic p̃mã ⁊ scdam subam: ⁊ infra. c. de suba vbi inqt q̈ diuisio sube in p̃mã ⁊ scdam est subi in accñia qõ intelligo: non vt suba in subas: sed vt per p̃meitatem ⁊ secundeitatẽ: que sube accidunt diuidit̃ scdo mõ: vt. s. accipiuntur pro substrato. sic idem denotant q̈ sortes ⁊ homo vel aial. sicut. ergo hec conceditur: vl̃e est genus vel spẽs: ita ista. vl̃e est suba scda pꝛimo modo sumpta econtrã vero est predicatio per se: nisi qs dicat q̈ est determinatio ɔtrahens: vt albus respectu hominis vel eɔ̄: qõ forte verius est nisi q2 non ponitur ex parte eiusdem extremi. vt infra. c. de specie dicetur ⁊ alibi. Nam tã3 p9 q̃3 scda suba potest sumi transcendenter vel limit̃. ad h̃ pondera ea que h3 in pꝛimo. dis. 26. ⁊ in quolibetto. q. 3. de suba p̃ma ⁊ secunda: ⁊ ita vl̃e respectu scde sube põt esse determinatio ⁊ determinabile diuersimode loquendo: ⁊ in hoc exponi potest doc. vbi dicit: q̈ vl̃e est qd cõis ad scdam subam: ⁊ q̈ secunde sube sunt accñtia non realia sed intentionalia. Non est. n. incõueniens q̈ ens reale ɔ̄hat ens rõnis ⁊ eɔ̄. sicut subm suũ accñs ⁊ eɔ̄ vt infra. c. de spẽ. q. 2. ⁋ Sed vr̃ adhuc q̈ argm non soluit̃ q2 l3 aliqõ vl̃e sit ens. vt puta illud qõ est suba 2a. hoc non arguit oẽ vl̃e esse ens: nec vl̃e in cõi: de quo queritur hic. ⁋ Põt dici q̈ oia vl̃ia reducunt̃ ad gen9 ⁊ spẽm: ⁊ ita ad subas secũdas: pono. n. pbabilr̃ subam p̃mã ⁊ scdam in omni genere: l3 anthono͞ pbs posuit eas in p̃dicamẽto sube tñ: de quo alr̃. Uel alr̃ q̈ inquantũ oñditur de inferiori euntas: in hoc hẽtur pticulariter saltẽ de superiori ⁊ hoc sufficit doc. ⁊ maxime ɔ̄ aliã rñsionẽ quã ipugat. Uel tertio dõm q̈ vl̃e in subis est suba 2a: ⁊ sic dr̃ de in accñtib9 võ ẽ pꝛiũ vel accñs ⁊ sic est in pꝛimis: nec sequitur in eisdez termis a p̃dicatione signata ad exercitã q̈ p9 suba est vl̃e: vt infra dicet̃ copiosius: l3. n. albedo in cõi nt in hac albedine: ⁊ albedo in cõi sit vl̃e vel accñs: non tñ h̃ albedo. sic ni̇q3 arguendo est figura dictionis ⁊ fa9 accñtis. silr̃ l3 albedo sit vl̃e: ⁊ albedo sit in sorte: non iõ sortes est vl̃e: q2 si attributum alicuius extraneat̃ eius p se supposito: multo fortius: vt vr̃: eius per accñs supposito: ⁊ hoc inquantũ est talis. sunt enim h9i accñia i p̃mis f̃m eẽ mãle: s3 formant̃ intentionib9 f̃m esse cognitũ: vt ifra dicet̃. Adhuc posset fieri vis de sillogisme ⁊ enun͞: ⁊ sic de alijs eodẽ mõ arguendo. Dic q̈ oia reducunt̃ ad ppositũ. Uel aliter: vt pꝛius.

Quarto circa eandẽ obiectionẽ vbi dicit doct. q̈ suba p̃ma ⁊ scda non opponũt̃ vt sũt p ter opus intellect9: sed vt sunt scde intentiões. sic occurrit dubitũ: q̃re magis opponunt̃ sic q̃3 sic. ⁋ Põt breuiter dici q̈ sicut pr̃nitas ⁊ filiatio q̃ sũt relones opposite: vt saltẽ cõparant̃ ad idẽ ⁊ f̃m idẽ: fundant̃ in idiuiduis eiusdẽ spẽi: vt puta in sorte ⁊ platõe: vel i eodẽ idiuiduo respectu diuersoꝝ. vt p3. Ita respectus rõnis: vt in ppo sito: suba p̃ma ⁊ scda: pñt fundari in his que sunt eadẽ realr̃: s3 nõ f̃m idẽ. sicut igit̃ pr̃ ⁊ fili9 p formali sunt re͞ opposita ⁊ nõ p substrato: ita hic. sunt ḡ respctus oppositi ⁊ nõ fundamẽta: s3 hñt ppꝛietates in fũdamñtis. ⁋ S3 ɔ̄ p̃dicta instat̃: qua rõne suba 2a est intẽtio scda: eadẽ ⁊ p̃ma: vt ẽt doc. expꝛesse t3 hic: ⁊ ifra. c. de accñte. q. 2. ex ipse pbari põt: sed hoc est falsum. qõ pbat̃. q2 Ar. diffinit eis subam p̃mã diffinit ipsam vt opponit̃ 2e: s3 illa diffõ nõ põt ɔpetere intẽtioni. ḡ. Mi. p9. p p̃ncipalr̃: ⁊ maxie substare: ⁊ nõ eẽ in. nec dici de non pñt ɔpetere itentiõi scde. vt p3 inductiue p singulas pticulas. ḡ ⁊c̃. Itẽ oppm nõ est in opposito: nec destruit̃ ad destructionẽ ipsius: s3 sube scde sunt in pꝛimis ⁊ destruunt̃ per Ar. c. de suba destructis pꝛimis. ḡ ⁊c̃. ⁋ Ad pm ɔcedo p̃mam subaz eẽ scdaz intentionẽ sicut scdaz ⁊ ɔcedo illã diffõnẽ sibi ɔuenire: sed q̃liter: q2 longiorẽ tractatũ expostulat: loco suo h3 videri. ⁋ Ad 2m ɔcedo q̈ oppositũ vt sic non est i oppositio: acci9 oppõnez pꝛopꝛie oppm aũt dici de opp9: nõ tñ vt oppm tin p̃di signata nõ est inconueniens. Non sũt .n. relatiua opposita nisi respectu eiusdem ⁊ f̃m idem. h̃ ergo est falsa. suba p̃ma est scda ⁊ ecõtra: saltẽ capiendo vtrũq3 vt qd vel vt modus: hec tñ est vera: suba scda predicat̃ de p̃ma ⁊ forte ecõtra: q2 sic supponunt p fundamentis: vt infra de alijs dicetur.

Quinto circa eãdẽ solonẽ põt dubitari vbi inqt doc. q̈ sube scde sunt accidentia: nõ realia qbus ɔuenit eẽ in. s3 intẽtionalia qb9 ɔuenit dici de. vr̃. n. q̈ vtrunq3 sit minus verũ. pm q2 oi accidenti conuenit eẽ in. ⁊ maxime tenendo: vt iste infra t3: itẽtiones secundas hr̃e esse subm ⁊ non mõ obiectiuũ: vt alijs placet. scdm ẽt: q2 accidentia realia p̃dicãtur de suis inferioribus ⁊ subiectis: vt p3 in. 9. generib9 accñtiũ. ⁋ Dõ3 q̈ doc. loqtur de intentionib9 personaliter siue p substratis suppositionib9 ⁊ vt modus non vt qd de quo infra ⁊ sic verũ est: q2 aliqbus secundis intentionib9 ɔuenit dici de: ⁊ nõ esse in vt sunt 2e sube: aliqbus aũt eẽ in: ⁊ nõ dici de: vt p3 ifra. c. de ppꝛio. q. 2. Aliqb9 võ vtrũq3 ⁊ aliqb9 neutrũ: l3 igit̃ scde sube formalr̃ sumpte ⁊ vt qd hñt eẽ in: nõ tñ p subrato nisi vt supius est i inferioribus qõ nõ est ad ppom. Et sic p3 ad pm. ⁋ Ad 1m dico q̈ q̃3uis accidentia realia dicãt̃ de suis inferioribus vt gnã vel

spẽs

ſpēs: nō tñ vt accñtia: q̄uis ēt dicanꝰ de ſubiecto. ꝑuo tñ
hñt eſſe q̄ dici de iō per eſſe in pñt diſtingui ab illis que
nō ſunt in ſʒ dñr de hñ ḡ dicit doc. ꝙ ſunt accñs itētiōs
illa qb⁹ per ſe p̄dicatōe. ſ. ſignata ꝯuenit dici de: vt ꝓ ſun-
damētis in p̄dicatōe exercita ſupponūt. Nā hec: ſuba ſe
cunda dr̄ de p̄ma: eſt per ſe: vt iſta. ſortes eſt hō: qō p̄t ap
plicari ꝯ eos q dicunt h⁹ⁱ eſſe per accñs minus loꝗ cōſi
derātes. dicit aūt ꝙ nō ſūt accñtia realia de qbus ponit
Ar. aliud mēbꝝ. ſ. eēītia. ꝓ qb⁹. Ex quo ſeqꝛ gñaliter
ꝙ magis ꝯuenit oībus ſcdis itētionibus dici de: q̄ eē in
lʒ vtriūqꝫ ſibi ꝯueniat. vt pʒ alnus ītuēti. De hoc magis
īfra. c. de ꝓprio. q. 2. 7. c de accñte: ⁊ īfra. caꝰ de genere qō
eſſe eſt reꝝ ⁊ dici itentionū. applicanꝰ. n. itentiones fun
damentis nō ꝓ eſſe materiali vel qditatiuo ſed cognito
⁊ intentionibus attribuimus illa que fundamētis con
ꝯueniūt vt infra ad longū dicā. Nō negat igiꝰ doct. vlr̄-
ter ab oībus intētionibus eſſe in ⁊ maxime vt qd ſum-
ptis: ſed vult ꝙ aliquib⁹ ꝯuenit appropriate dici de aliq
bus eē in oībus aūt dici de: ⁊ maxime vniuerſalibus: qꝛ
ratio vniuerſalis eſt predicari. omnibus etiā ꝯuenit eſſe
in: lʒ verius hoc ꝯueniat accidentibus realib⁹. vt pʒ. Te
nendo vō: vt aliq̄s placet intentiones hr̄e p̄ciſe eſſe ob
iectiuū ſimpliciter vera ſunt dicta doct.

Ulterius

hic iueſtigari poſſet circa dicta fratris Joan. ſoꝛal: an hec ſit vera. ſuba p̄ᵃ ē
ſuba ſcda: ⁊ hec: ſuba p̄ma eſt vl̄e. Dico breuiter ꝙ non
ſit de rigore ſmonis ⁊ ꝓprie loquendo ꝯcedēde. p̄ᵃ non
qꝛ ſuba ſcda eſt vl̄e nō q̄ocūqꝫ: ſed applicabile fundamē
tis prime intentionalibus metaph. generis ſubē: cuius
non eſt ſuba prima: nec realiter: nec ꝯceptibilr̄ ꝯſidera-
ta. ſecunda ēt non: qꝛ vt infra. q. de ſufficientia vliū ha
betur. Indiuiduū lʒ ſit ſpēs intentionis: non tñ vlis. ſilr̄
dicatur de ſubſtantia ſecunda.

Ulterius

etiā poſſet dubitari de illo vli qō ꝯcedītur eſſe ſubſtātia ſcda: quale ſit: an
ſ. genus vel ſpēs: an indifferens. ⁊ ita ſextū. P̄ōt dici ꝙ
eſt indifferens indeterminate determinate tñ: vel dic vt
caᵒ. de ꝯria in ſimili hʒ: plura ꝯſideranda.

Sexto

circa ſolutionē p̄ncipalē ī qua tʒ doct. vl̄e eſſe ens per hoc ꝙ eſt rō vl̄ modus itelligē
di oē itelligibile: ⁊ in q̄ōne ſequēti idem de intelliꝰ ipſius
hʒ: ⁊ in. 2. ſniarū. di. 1. q. 5. vl̄r de oībus ſcdis itentionib⁹
hoc dici. imo: qō fortius eſt: ꝙ ſūt modi itelligēdi p̄mas
intētiones in p̄mo actu: occurrit difficultas nō modica.
Nā ex p̄habitis. q. 3. itētiōes ſcde cāuꝰ vel ōrelinquunꝰ
actu collatiuo q p̄ſupponit actū ſimplicem ſeu abſolu-
tū circa extrema cōparata ⁊ p̄cognita. Tūc ſic: nihil eſt
modus: nec rō itelligēdi anteq̄ ſit ſed vl̄e añ cognitionē
qditatū realiū nō hʒ eē. ḡ in illo p̄ori nō eſt rō: neqꝫ mo
dus intelligēdi. falſa eſt ḡ illa ꝓpō: ꝙ vʒ. qcqd itelligiꝰ:
itelligiꝰ ſub rōne vlis. Ma. eſt h⁹ in ſimili. di. 2. ſcdi. q. 10.
Mi. vō nō eſt. Hec rō facit mihi ſingularē difficultatem.
¶ P̄. qō ibi tāgiꝰ de motiōe intellect⁹ ab itelligibili. vr̄
falſum. tū qꝛ oē qō moueꝰ hʒ mām. 2. metaph. t. c. 12. tum
qꝛ corp⁹ non agit in ſpūm. tū qꝛ p̄ſtātius ē agēs paſſio ſʒ
Ar. ⁊ Auerro. 3. de aīa. t. c. 19. ¶ P̄. circa illa alia que tā
gunꝰ in eadē ſolōne. vʒ. ꝙ itellect⁹ eſt vtus paſſiua: ⁊ ꝓ
ꝯñs non opaꝰ niſi moueaꝰ ab obto: ⁊ ꝙ ens nō pōt mo-
uere vt obm: ⁊ ꝙ mouere eſt entis in actu: lʒ trāſcēdant
negocium. qꝛ ad lib. de aīa: ⁊ ad p̄hiam reelem magis ſpe
ctat. Breuiter tñ ꝯ p̄ᵐ eſt ꝙ intellectus agens eſt oīa face
re. 3. de anīa. t. c. 18. ⁊ ꝙ a nullo mouetur. ꝯ 2ᵐ eſt ꝙ non
entia intelliguntur. ꝯ 3ᵐ ꝙ mā p̄ma ⁊ pl̄a alia potentia
lia intelliguntur a nobis.

Pro ſolutione

p̄dicatoꝝ p̄mittendū eſt p̄ᵒ ꝙ duplex eſt cognitio ꝯfu-
ſa. ſ. ⁊ diſtincta. ꝯfuſam appello q̄ aliqd cognoſcimus vt
per diffiᵐ exprimiꝰ. diſtinctā vō qua vt per diffinitionem
declaꝰ. ¶ 2ᵒ ſciendū ꝙ idem intelligibile apud diuerſos
diuerſimode cognoſciꝰ. Exemplū. hō apud meᵘᵐ vt qdi
tas vel ens: apud phycum vt cōpoſitū ex mā ⁊ forma vel
moᵗ vel hᵒⁱ: apud geometrā vel aſtrologū vt ſubijciꝰ paſ-
ſionibus eoꝝ: ita apud logicū vt ſpēs vel diffiᵐ vel ſubm
⁊ hᵒⁱ. Unde. 3. di. 2. q. 1. ī ſolone p̄ncipali dicit iſte: ꝙ qdi
tas realis vel quecunqꝫ vt talis ne dū eſt indifferēs de ſe
ad eſſe vl̄e ⁊ ſingulare. Sed ⁊ ipſa hñs eſſe in intellectu
nō hʒ p̄mo ex ſe vl̄itatē: lʒ. n. intelligaꝰ ſub vl̄itate vt ſub
mō intelligendi ipſam: tñ vl̄itas nō eſt pars ꝯcept⁹ eius
p̄mi: qꝛ nō ꝯceptus metaᶜⁱ ſed logici. logicus. n. ꝯſiderat
ſecundas intētiones applicatas p̄mis ſʒ Auicē. Primo
ḡ intellectio vel intentio eſt ipſius nāe vt nō cointelligi
tur aliqs modus: neqꝫ qui eſt eius in itellectu: neqꝫ qui
eſt eius extra intellectū lʒ illius intellecti modus intelli-
gendi ſit vl̄itas: ſed non modus intellecti vel intellectus
h ille. Nota valde h vba ⁊ ꝓ argumento ⁊ ꝓ ſolone ip-
ſius vt ea itroduco. ¶ 3ᵒ aduertendū ꝙ ea q apud nos
ſunt p̄nᵃ opatiōis: apud p̄mos inuentores erant finis ⁊
opatū. Exēplū in metaph. ſerra vel icus eſt p̄ᵐ quo opa
tur iſte opatiuꝰ: lʒ a p̄mo inuētore aliq̄s induſtriis formaba
tur: ita apud grāmaticū nomē vel vbū: ⁊ ſic de aliq̄s mo
dis ſignādi: ſunt p̄nᵃ diſcernendi dictiones ſignificati
uas adinuicē ⁊ intelligēdi diſtincte ipſas. ¶ Silr̄ et his
ad ꝓpoſitū dico ꝙ loqꝛtur doc. hic de mō intelligēdi di-
ſtincte ⁊ logice ⁊ p̄ſupponente inuētionē ſiue fabricatio-
nē ſcdaꝝ intentionum. hʒ enim logicus iſtas intētiones
tāq̄ p̄ncipia ⁊ p̄us nota: ⁊ ēt quilibet alius artificialr̄ in
telligens: itelligit igiꝰ hoiem ſub mō vlis vel ſubiecti vel
ſuperioris: ⁊ ſic de aliq̄s. ⁊ lʒ intelligit ſingulare: non tñ
ſub rōne ꝓpria eius. Uel poſſet dici ꝙ loqꝛtur hic de vli
aptitudinalr̄ vel in potentia ꝓpinqua vel de ſpē intelli-
gibili: que apud ipm pōt dici vl̄e: ſed hoc eſſet ꝯtra prote
ſtationē ipſi⁹ doc. q deinceps ꝓmiſit ſe dictuꝝ hic de vli
ſcde itentionalr̄ dicto: ſed hoc paruʒ eſt: qꝛ ꝓteſtatus eſt
vt in pluribus: ſed nō ſp̄ ſe ſic locutuꝝ. Breuiter ḡ dici
pōt ꝙ ꝓpō doc. eſt vera de cognitione viatoꝝ naturali ⁊
logicali: vel gñali⁹ quacūqꝫ articuli. ⁊ h loquēdo de actu
nō quātūcūqꝫ p̄mo: nec in quocūqꝫ intelligēte: ſed q ge-
neret intentiones ſcdas eē aptitudines reales faciliꝰ eius
deret. ¶ Per hoc ad arᵐ ꝯcedo ꝙ nihil eſt ratio itelli-
gendi qñ non eſt: ⁊ cū dr̄ ꝙ intentiones ſcde p̄ſupponūt
cognitionē extremoꝝ: veꝝ eſt in p̄mo inuētore: vel ſi cō-
tēdas ipſas fabricari a quocūqꝫ p̄mo: recurrendū eſt ad
cognitionē ꝯfuſam ⁊ diſtinctā ⁊ multiplicē modū cogno
ſcendi ab eodē idē. Aliter poſſet ꝓbabiliter dici ꝙ loqui
tur ſʒ illā opi. que attribuit actiuitatē oēm intellectui agē
ti. vt vr̄ loq. q. ſeqntē: ꝙ vl̄e eſt finis eius. ⁊ tūc faciliꝰ dice
reꝰ ad motiuū. Sed qꝛ hoc nō vr̄ ꝯſonū dictis huius ali
bi: ⁊ maxime qꝛ ꝯferre vnū ad aliud videtur ipſius intel
lectus potentialis. iō dōm vt p̄us. poſſet. n. dici ꝙ ſicut
doctor appellat vl̄e actu ⁊ obiectū actu intelligibile ipam
quiditatem habitualiter cognitā ⁊ in potentia ꝓpinqua.
vt. 3. diſt. 1. q. 6. hʒ ita appellat vl̄e logicū modū intelligē
di omne intelligibile etiam in p̄mo actu: pro quanto eſt
in potētia ꝓpinqua ad eſſe ⁊ applicari: vel dic aliter vt
ſupra: vel vt aliq̄ imaginātur ꝙ ſimul tempore ſit impreſ
ſio paſſionum talium ⁊ cognitio obti: ſed hoc eſt ſatis du-
bium. ideo pondera bene modū: ⁊ vide ea que dicit in. 2.
diſ. 1. q. 1. articu. 2. de cognitione ⁊ ꝓductione ſcdarū in-
tētionū. Q. aūt dicit doc. ꝙ relatio ē rōnis mod⁹ obti in
primo actu intellectus: pōt dici ꝙ eſt amphibologia vel
ꝙ ponitur gradus ꝓ gradu. nihil enim aliud vult niſi
ꝙ intentiones ſcde ſunt modi intelligendi p̄marum: ⁊
p̄me p̄mo intelliguntꝰ: ⁊ ſecunde ſecundario. ⁊ ideo pri-
mo ſunt quo ⁊ ſecundario qō. Poſſet etiam dici ꝙ ibi

ponit positiuū vel superlatiuū p ꝯparatiuo. vel nomen p aduerbio: vt solet sepe poni. vide. 6. di. pⁿⁱ i fi: possꝫ hic applicari illud qđ supra. q. 3. artic. 3. dubio. 2. ad finē notaui ex. 9. metaphy. t. c. 14. pōdera bñ cogitādo vbiqꝫ. ¶ Ad 2ᵐ arᵐ q̄ ad pᵐ motiuū dico ꝙ pħs loquit de motu physico ꝛ ꝓprie dicto: nō aūt metaᶜᵒ vel aīaᶜᵒ ꝛ spūali atqꝫ transumptiue dicto q̄ est in ꝓposito. obm. n. mouere intellectū: qđ sit dcm̄ est supra. ꝙ nihil aliud est q̄ ꝯcurrere partialr ad actū vel hitū cāndū p idē ad 2ᵐ ꝛ 3ᵐ. Agens. n. totale est pstātiuo: ꝛ corpᵒ mō corporali ñ agit sꝫ bñ spūali ꝛ sine transmutatōe in spūm. lapis. n. nō est in aīa: sed species vel imago eius. 3. de anima. t. c. 38. Uide optimā ꝺclaratione illius auc̄ris in pbᵒ. di. 3. q. 7. soluēdo rōnes pme opīonis. ibidē et. q. 8. pꝫ ꝙ intellectus nō mouet ab obo nisi vt supra notaui: imo pᵒ motionē ipsius intellectus. ¶ Ad 3ᵐ dico ꝙ loqtur de intellectu poss ꝛ quo ad pmā eius opationē. Qđ addit de nō entibᵒ ꝛ entibus in potentia. Dico ꝙ intelligunt terminatiue: non aūt motiue. Sed adhuc posset obijci ꝯ illā ꝓpōnē. Quicqđ itelligit: intelligit sub rōne vlis: q: tūc seqret ꝓcessus ī infinitū: q: ipm vle intelligit. ḡ sub rōe vniuersalis: aut sui aut alterius: non sui: vt vr: ḡ alteriᵒ. Et de illo alio querā eodē mō itē tūc qđ itelligeret ꝛ modᵒ intelligendi repugnarēt: q: singulare intelligitur. ḡ sub mō vlis per te: ꝛ sic repugnantia inter quo ꝛ qđ. Pōt dici ad pᵐ ꝙ ꝓpō ē vera quo ad pᵐ actū: nō āt quo ad actᵒ reflexos. Uel aliter ꝛ melius: ꝙ nō inconuenit vle ꝛ ceteras scđas intentiones intelligi sub mō vlis. Et cū queris aut sui: aut alterius: dici pōt ꝙ sui ꝑm rem: sed alterius ꝑm rōnem: ꝛ hoc eo mō quo ponimus in intētionibᵒ idētitatē vel distᵒᵐ realē: vel si ꝯcedat ꝙ alterius: nullū inꝯueniens est q: in intētiōibᵒ nō iꝯuenit ꝯcedere ꝓcessum in infinitū: vt pus dixi. ¶ Ad aliud dico ꝙ qđ qđ ꝛ modus mō opponunt ꝛ nō modus qđ vel eꝯ: vt infra dicetur: ꝛ supra etiam notaui.

Septimo dubitari posset circa solutionem duorum argumētoꝝ pncipaliū vt applicat ad pᵐ. An. vꝫ. ꝓpō Boetij sit va tm̄ in his q̄ hñt eē se clusa opatiōne collatiua intellectus. Et dico breuiter ꝙ maxime ꝛ pncipaliter in illis hꝫ veritatem. tum q: existia pseitatis tertij modi in illis pse ꝯuenit: lꝫ non oibᵒ: tum. q: sunt de perfectiōe ꝛ ꝯplemēto vniuersi: de quo loquitur ibidem vt supra. Sed qui voluerit obijcere ꝯtra solutionem vt est ad pmum ꝛ defendere ipsam vt est ad scđum consideret euasionem ꝛ instantiam. Altiori enim indagini plura omitto.

Octauo circa solutionē tertij pncipalis: vbi dr ꝙ vlī aliqđ corrñdet i re: figmēto vo nihil. Cōtra. ptes figmenti sūt i re: lꝫ totū non. Dico ꝙ lꝫ ptes corrñdeant partibus: toto vo nihil: imo partiū incōpossibilitas. iō figmentū ꝛ impoīe dr. Ipsis vo intentionibᵒ corrñdet cōpossibilitas ꝛ occasionarius ꝓprietas ꝛ applicabilis veritas: iō entia possibilia sunt.

Nono circa illā ꝓpōnē Boetij. spēs est tenuis similitudo ꝛc̄. Et similis fnia hētur a pħo. c. de sbā. ꝓpetate 2ᵃ. ad finē diffōnis īnqt genᵒ plus ꝯplectit ꝛc̄. dubitat q̄liter est ad ꝓpositū. Dico ꝙ ꝓ tanto est ad rez q: ꝓprietas corrñdens in q̄ditate specifica pme intentionali ipsi spēi scđe intētiōali ē minus abstracta ꝛ a paucioribᵒ q̄ ꝓprietas q̄ditatis gñice. istā igit magis tenue qđ in plura ptit. ē ḡ spēs pme intētiōalis tenuis similitudo. i. ꝯceptᵒ vel forᵒ declaratiua singulariū ꝛ genus magis tenuis spēꝝ. vide huc. 5. meta. c. de relatione: ꝛ alibi: ꝛ. 3. di. 1. ad h vel si volueris intelligere de ipsis scđis itētionibᵒ applica in ordine. ad fundamenta ꝓporᵗᵃ. Cōicabilitas ḡ ꝛ idētitas realis ex nā rei: lꝫ maior: ꝛ mīor corrñdet ipsis itētiōibᵒ gñis ꝛ spēi: ꝛ ita de alijs itētionibᵒ suo mō est obm. Et obijcit de scđis intētionibᵒ fundatis i alijs. de genere. n. dr spēs: ꝛ de hoc genere indiuiduū: Dicendum ꝙ vltᵉ reducuntur ad proprietatem realem ꝛ hoc sufficit: vt infra magis.

Ultimo dubitat vtrū intentiones scđe fiant effectiue ab itellectu. vt dicit doct. Pōt dici ꝙ loquit extēsiue eo mō q̄ relōnes reales itrinsecᵒ adueniētes dnr effici: que tm̄ nō hñt aliā passiuā causalitatē a cālitate fundamenti ꝛ termini: vel teᵒ itentiones esse respectus extrinsecus aduenientes suo mō. pōt dici ꝙ sicut respectus tales reales cāūt. ꝛ efficiunt et alij qm̄ p motū ꝛ alia cālitate a cālitate fundamenti ꝛ. termini: ita in ꝓposito hoc mō magis loquit doc. vbiqꝫ: lꝫ Aureolus: ꝛ alij aliter opinent. elige viā quā volueris. Sed de hoc infra forte erit plurior sermo.

Questio. V.

Quinto querit an vle sit per se intelligibile: ꝛ ptinet ad qōnem q: ē. vnde quo ad primū pꝫ ordo ex ordine. qđ est ꝛ si est ad ipm: q: est quotiens sumitur vle ꝛ q̄liter in ꝓposito capiat ꝛ qđ sit: pꝫ pus. Dicit aūt: p se: ad drīā eoꝝ q̄ p accns itelligibilia sūt vt entia p accns ꝛ negationes ꝛ pnationes ꝛc̄. de qbus nō ponit p se aliq̄ scia: ꝛ itelligit de perseitate scđi modi ꝛ non tertij. Intelligibilitas vo est passio entis simplr. i. cōis deo ꝛ creature ꝯsis oē ens ꝑm gradū sue entitatis q̄ mediāte vnaqueqꝫ entitas est manifestatiua suipiᵒ ꝛ ē intelligibilitas pcedēs iureᵒᵐ. vñ doc. iste i theo. ꝓpōne pᵃ. Itelᵒᵐ itelligibile nā pcedit. qđ ꝓbat: qm̄ passio psupponit agens: ꝛ ois actio circa aliqđ ē: ꝛ illud circa qđ est intellectio est alterꝫ: quā pp pᵐ itelligibile intētione causari est ipossibile comparādo inteᵒᵐ ꝛ intelligibile ad eūdē intellectū. Per se igit itelligibile audiat: aut primum intelligibile: aut aliqđ per se iclusuꝫ in ipso: aut modᵒ intelligendi ipsius: dūmō possit aut moᵉ aut p se terminare actū itellectus. Multa ad ꝓpositū supra. q. 3. ꝛ in sequētibus articulis tangent. ¶ Diuisio. q. cōis.

Quo ad 2ᵐ arguit duabus rōnibus ad partē negatiuā. Prima pus hita ē. q. 3. 2ᵃ ꝓcedit ex ordine obti ad potētiā qđ psupponit in actu: ꝙ nō dꝫ intelligi de actuali existia ipsiᵒ: lꝫ potius itētionali ꝛ repsentatiuo: ꝛ qđ addit ꝙ. vꝫ. potētia capit suū actū ab obiecto per que pōt opari: pt itelligi de spē itelligibili: qua hita itelligimus cū volumus: vel de actu pᵒ intelligēdi nō totalr: sed partialr: quo hito itellectᵒ per se pōt i actᵒ sequētes ꝛ hitus. Qđ addit ex Cōmēta. hētur. pmo de aīa. cōmē. 8. An loquat de itellectu agente vel poss: a diuersis diuersa dnr. ¶ Ad oppᵐ vnica rōne ostēdit affirmatiuā arguendo ex diffinibilitate itelliᵒᵐ. vel ex diffiniri itelligi: ꝛ hoc per se. Rñdendo ad. q. tꝫ partē affirmatiuā ex hoc ꝙ primum obm: qđ appellat qđ quid est intelligitur sub rōne vlis: cui talis modus nō est saltē essentialiter: idem: lꝫ accñtaliter sit quare itellectus pōt distinguere inter illa: ꝛ per ꝯñs vtrunqꝫ per se cognoscere ex. 2. de aīa. t. c. 145. ꝛ in sequentibus atqꝫ precedentibus. Nā sic Ar. arguit sensū cōeꝫ ee aliū a pticlaribᵒ. ꝛ addit ꝙ ille modus cognoscendi est reflexiuus non soluꝫ modi intelligēdi obti p. sed ꝛ actus ꝛ potētie ꝛ aliorūꝫ que insunt eidem. ¶ Ad primum arguᵐ respondet vt supra ꝛ addit alium modū dicendi non longe diuersuꝫ. ¶ Ad 2ᵐ dicit: ꝙ lꝫ intellectus possibilis sit virtus passiua: nō tm̄ intellectus agens. vle vero est obm intellectus possibilis: sed est non obm: sed finis intellectus agentis: cuiᵒ obiectum est quod quid est insen. que solutio est satis ambigua vt infra. Sed est cōformis dictis huius in theorematibus. ꝯclōne. 3. sed ambigue ibi loquitur. vt patꝫ subtiliter consideranti. Idem etiā potest sequi ex dictis eius in primo. di. 3. q. 6. ꝛ in. 2. di. 3. q. 1. ꝛ alibi.

Quoad 3ᵐ circa solonē ꝑncipalē dubitaꝛ. Videꝛ .n. ꝙ vle nō sit per se itelligibile. tū q: intelligibilitas est passio entis realis. g͠ nō ꝯuenit vl. scḋ deiutēti ḋaſr sumpto. ꝯñia pȝ. Añs ꝓbaꝛ: q: intelligibilitas cōuenit ꝑ se illi qḋ est obm adeq̈tū intellectus: h° est ens reale. ex p̄ncipio huius doc. subm .n. meta^ce. obiectū itellectus: ⁊ formalitas sunt equalis ambit°. vt habet. 4. metaph. sed subm meta^ce est ens reale. g͠ ⁊ obȝ intellectus. tū 2°. ⁊ est ꝓbatio ꝑme ꝯñie. de quo nō ꝑdicatur ꝑmo mō subm passionis: nec scḋo mō ipsa passio: sȝ ens reale non ꝑdicaꝛ per se ꝑmo mō de vli: nec vliter de aliqua alia scḋa itētione. igr̄ nec itelligibilitas scḋo mō. tū 3° qḋ ꝯuenit per se subo ꝯuenit p accñs accñti illi°: sȝ intelligibilitas per se ꝯuenit ipsi qḋ qḋ est c° accñtalem modū ponis ipm vle. g͠ nō per se ꝯuenit ipsi vli. Maior pȝ a sili de hoīe albedine ⁊ motu: albedine silitudie ⁊ visibilitate. Minor aūt est nota ⁊ discursus bonus: alia argumenta gr̄a breuitatis omitto. ℭ Dōȝ sȝ Ap. 2. meta. t.c. 4. ꝙ vnūqḋq; sicut se hȝ ad entitatē ita ad veritatē ⁊ intelli^em. Si poneretur igr̄ ens vniuocuȝ enti reali ⁊ enti rōnis: ita ēt itelligibilitas. Sed ille modus dicendi nō ē de mēte. Scoti: lȝ in quolibetto. q. 3. videaꝛ eū tangere: si tñ bñ itelligaꝛ hoc nō itendit. vt pȝ in ꝑ. dis. 29. ⁊ in his logicalib° sepe: ⁊ maxime logice loquēdo: q̈uis. i. 25. di. ꝑmi reportationū: ⁊ in. 29. eiusdē: nō asserēdo: tñ ponat enti reali ⁊ enti rōnis aliqḋ cōe vniuocū: vt q̈ntitatē nūero ⁊ q̈ntitati ꝯtinue: ⁊ ꝑn^m ꝑn° cētrali ⁊ notō alivñ forte aliq sequaces opinati sunt h°i vniuo^cm ponēdā. Jḋ tenēdo equocatiōeȝ entis ad illa: posset vno mō negari aliqḋ vnū eē adequatū obm itellect°: vt tāgit (lȝ nō assertiue) iste in. 1. dis. 24 ad finē: qḋ forte ꝓbabilr̄ teneri posset: ⁊ in hoc distingueretur potētia nō organica ab orgāica. vt ibideȝ dicit. Sed sustinēdo cōem modū dicēdi: ⁊ de vnī° ⁊ adequatiōe obiectiua entis realis cōis deo ⁊ creature pōt breuiter dici: ꝙ sicē entia rōnis hñt esse predicabile ⁊ de ꝯsideratōe meta^ci. s. reductiue ad entia realia. Nō tamē nego lter ipsa trāscendētia aliqua: ita hñt itelli^em totaliter motiue reductiue: lȝ terminatiue vt entitatē: ita ⁊ itelligibilitatē formalr̄ hñt ens g͠ reale ē obm itellectus ꝑncipalr̄ ⁊ anto^ce: in quo ēt danꝛ gradus cōparando substantiā ad accñs ⁊ subas inter se hoc tñ nō obstāte itētiones scḋe eo mō quo ⁊ esse ⁊ diffiniri: ita itelligi ⁊ sciri fortiunꝛ. Ad hoc vide pħm. 4. metap. in ꝑn°. ⁊ hūc ⁊ alios doc. ⁊ spāliter isra. q. 4. añpredi^em ad finē. ad idē ēt facit q͂ i. 26. ⁊. 32. di. 1. ⁊. 5. q. q̄libetti. ⁊ alibi sepe hȝ de eo: q: ē esse de se formalr̄ tale ⁊ ab alio origiatiue siue fundamētaliter. vide idē. 43. di. ꝑ. dici g͠ resolute pōt ꝙ vt hȝ doc. 3. di. 1. q. 3. Ens qḋ est obm adeq̈tū itellect° hȝ duplicem ꝑmitatem respectu oium intelligibilium sub distinctione. s. vel vniuoce vniuocis vel v̇ualiter. 2°. mō ꝯtinētur sub eo intētiones secunde. vt patet speculanti. ⁊ hoc effectiue recurrendo ab intellectum ⁊ radicalr̄ recurrendo ad fundamenta: ⁊ hoc facit mihi fidem stabilem in hac difficultate: imo posset probabiliter dici ꝙ ꝯtinentur sic sub quiditate rei sensibilis vt iste doct. exponit illam esse obm intellectus. 3. dist. ꝑ. ⁊. 2. ⁊. 14. q. quolibetti. vt supra. q. 3. notaui ⁊ alibi. Per hoc ad ꝑ^m argu^m pȝ: intelligibilitas enim equoce analogice sicut ⁊ ens conuenit vtriq;. s. enti reali ⁊ enti rationis: sed per anthonomasiam dr̄ passio ꝑ. Vel aliter ꝙ est formalr̄ vnius ⁊ reductiue alterius. Silr̄ ad secundum concedo ꝙ passio entis realis non ꝑdicaꝛ de ente rationis sed sua ꝓpria. ℭ Ad 3^m dico ꝙ hȝ veritatem in limitatis non aūt in transcendētibus. Vel melius: cōcedo ꝙ intelligibilitas que per se ꝯuenit fundamento per accñs conuenit itentioni fundate in ipso: sȝ hoc non obstat quin sua propria ꝑ se sibi ꝯueniat: vt pȝ in exemplo tuo: lȝ enim moueri ad motuȝ hoīs per accñs cōueniat albo: si tñ separaretur ab homine moueri per se sibi ꝯuenire posset. Vide supra. q. 3. plura ad faciliorem declarationem dictoꝝ ⁊ considera aliis si valeoꝛ in oibus. posset enim ponderari qualr̄ dr̄ie vltīme ⁊ alie: de quibus nō predicatur ens quiditatiue: sint intelligibilia. Et sustinendo ꝙ per se: oȝ dicere ꝯsequenter intelli^em esse passionem entis transcendentis ad q̈ditatiue ⁊ non q̈ditatiue ens. vt pȝ supra: vel alr̄ speculari. quere hunc in me^ca sua ⁊ in theo.

Secundo dubitari posset circa illā ꝓpōnem q̈ plerūq; in his qōnib° vtiꝛ doc. vȝ. ꝙ qḋ q̈d ē: ē obm ꝑ^m intellectus. Dico breuiter: vt tactuȝ ē ꝑus: ꝙ intelligit de obo motiuo itellect° creati viatoris: non aūt de obo terminatiuo. vt pȝ. Pro cuius vlteriori declaratione nota ꝙ obm intellectus aliud ē terminatiuū: ⁊ hoc sic ē ens in sua maxia cōitate ⁊ analogia: aliḋ motiuū ⁊ vel nāle vel voluntariū seu super nāle. Primo mō adhuc est duplex: q: vel ex nā potentie vel ꝓ isto statu. ꝑmo mō est ens finitū absolutū: vel sȝ respectiuum: ad finitū tñ terminū. scḋo mō est q̈ditas rei sensibilis: ⁊ hoc vel formalr̄ in se vel in suo iferiori vel v̇tualr̄. Motiuuȝ autem supernaturale est deus. vlterior prosecutio istorum non hic sed alibi.

Tertio dubitaꝛ circa illā ꝓpōnē que ē tanq̈ ꝑn^m scoticū. s. ꝙ ois potētia ponēs dr̄iā iter aliqua duo cognoscit vtrūq; extremū sub ꝓpria rōne. Vr enim falsa. tum q: nos ponimus dr̄iam iter singulare ⁊ vle: sed singulare nō cognoscimus sub ꝓpria rōe. ex fundamentis h°. tum q: deū a creatura. Itē nō ens ab ente. Itē figmēta a veris entibus distinguimus: quoꝝ alterū sub ꝓpria rōne nō itelligimus. ℭ Dōm ꝙ aliqḋ itelligi sub ꝓpria rōne pōt duplr̄ ꝯsiderari. Uno mō ꝙ ipsuȝ sit motiuū ⁊ terminatiuū actus itellectus: ⁊ ꝙ sua rō q̈ditatiua sit ipsi° itellectui nostro manifestatiua. Alio modo ꝙ sit illud ad qḋ terminaꝛ actus intellect°: ⁊ nō solū pa cōcepti vel modus eius ipsius tñ rō q̈ditatiua distincta ⁊ ꝑcisa nō sit rō itelligēdi: nec in ꝓprio representatiuo mouet itellectū: sed vel in cōceptu cōi vel in cōceptu aggregato: vel a ꝑori; vel a° posteriori. Primo mō ꝓpō do:. nō est vera: sed scḋo mō. ⁊ tunc ad ꝑ^m de singulari pȝ. Intelligiꝛ enim terminatiue vt ꝙ. deum ēt in conceptibus cōibus sibi ⁊ creaturis. Nō entia ēt itelligimus terminatiue negatiue saltē. Jdē in ꝓposito de vli: ⁊ aliis intēt. oib° secundis est dōm. sunt enim quo secundarium ⁊ accñtale respectu intellectionis alioꝝ ⁊ ēt suppsitiue: sed nō primariū nec motiuū: sunt tñ ꝙ terminatiuū ꝓprie cognitionis: ⁊ hoc sufficit ad intentionem doc.

Quarto circa solonem secundi argumēti vbi dic doc. ꝙ intellectus poss ē v̇tus passiua: dubitaꝛ an hoc assertiue velit. Dōm vno mō ꝙ loquitur ſm viā cōem attribuentē oēm actiuitatē itellectui agenti: ⁊ lȝ problematice in quolibetto. q. 15. pertrāseat hanc mōȝ: magis tñ de mēte sua attribuiꝛ actiuitas itellectui poss ꝙ negeꝛ: ipsum aūt in mā reali in his logicalib° loqui ſm viā cōem dixi ꝑus. Vel dōm aliter ꝙ vult itellectū posem esse passiuū vno mō: ⁊ actiuū alio mō. ē. n. passiuus vt recipit: ⁊ actiuus vt operaꝛ ⁊ dicit. Et ideo a proprietate vr̄ per quādā spālitatē loquiꝛ vt ponat dr̄iāȝ eius ab intellectu agente: ⁊ q: intelligere est qōdam pati ⁊ istius intelligere. ideo ⁊c.

Quinto dubitaꝛ: q: vr̄ velle ibidem doc: ꝙ itellectus poss ꝑsupponat vle tanq̈ obȝ. Circa qḋ laborāt q̈dā hic multū. vt supra. q. 3. tetigi assignātes ordinē ⁊ modū ꝓducēdi vle ⁊ alias secūdas intētiones. Dico ꝓbabilr̄: ⁊ saluo meliori iudicio: ꝙ idē itellectus itelligit ⁊ itellecta cōparat: cū g͠ itelligere ꝯueniat tñ intellectui poss: sequitur ēt ꝙ ꝯferre conuenit eidē ⁊ ꝑ

ↄſis cāre ſcđas intētiones: ⁊ tūc dico ꝙ intellectus poſſis hʒ ſe ꝑ effectiue reᵘ ipſaꝝ: ⁊ ita non ꝓſupponit eas. ipſis aūt ad inuētia hʒ ſe receptiue reᵘ intellectiouis ipſarū: ⁊ ita ꝓſupponit vl̄e vel obm̄ ⁊ ꝓcedit vt cā. Qui vellet recurrere ad ꝓmū inuētorē intentionū. vt. d. poſſet alr̄ imaginari: ſed iſte modus dn̄i eſt ſatis ſecurus vt video.

Ultimo cū dicit doct. ꝙ vl̄e nō eſt obm̄ itellectus agētis: ſed qđ qd eſt in fantaſmatibꝰ. ipʒ aūt vl̄e eſt finis eius. dubitari poſſet. Dn̄m ꝓbabilr̄ abſqʒ argumētis ꝙ vl̄e: nec reale: nec logicale in actu ē obʒ intellectus agētis. vt. 3. di. 2. q. 1. hʒ iſte: ſed bn̄ vl̄e in potentia ⁊ hoc in ꝑ actu vel recto ⁊ loquēdo de obto moᵗᵒ qđ ſpēm cū ↄditionibꝰ mātibus ⁊ indiuidualibꝰ gignit. ꝑ in poᵃ exteriori: ⁊ ↄſiter in fantaᵃ circa quā opaꝛ intellectus agens aliqđ omittēdo ⁊ aliquid abſtrahendo vt in theo. ꝓpōne 3ᵃ hʒ iſte: ⁊ tunc facit vl̄itatem. ſ. realē ⁊ repſentatiuā in rebus. cāt nāqʒ ſpēm itelligibilē que eſt vl̄e in repn̄tando ⁊ de vl̄i in potētia remotū mediāte illa ſpē facit vl̄e in potētia ꝓpiqua: ⁊ tūc vl̄e reale ī actu: ⁊ ēt logicū eſt finis eius. vt in q2 egregie doc. Non dixit. n. effectꝰ eius: ſed finis. i. ad qđ termiaꝛ operatio ſua excluſiue. vt in ſili hʒ. 12. di. 4. q. 3. de actōe accn̄s ⁊ termio dupli ci eius in ꝑnᵒ ſolenis: ſʒ nō obſtat obtio. Forſan dato ꝙ ꝑ loqueretur doc. de vl̄i reali: q2 lʒ vt in pluribus vel ꝓncipalr̄ proteſtatus eſt ſe determinaturum de vl̄i ſcđeintionali: non tn̄ ſemper. Sʒ pōt verificari vt dixi de vl̄i loᵒ. Eſt enim terminus excluſiuus opōnis itellectus agentis ⁊ effectus poſſibilis atqʒ modus intelligendi in actu recto: obm̄ vo in actu reflexo. Et ſic termiaꝛ ſnīa profundiſſima hꝰ. q. vbi recurrendū eſt in pluribus ad ea que ſupra. q. 3. ⁊ 4. notaui. Q. 6. VI.

Sexto querit: an vl̄e hʒ aliq̄s ꝓꝑetates ⁊ ꝑtinet expliᵗ ad qōnē q2 ē ī pliᵗ ꝟo ad qōnē ꝑꝑ qd eſt. ❡ Quo ad ꝑᵐ pʒ ordo qōnis: ⁊ diuiſio eſt cōis. Quid ſit vl̄e ⁊ quonēs accipiaꝛ: pʒ ꝓus. ꝓꝑetas. vt ꝓpoſita ſpectat: capiꝛ ꝓ paſſione cōiter ſūpta: q̄ eſt entitas q̄cūqʒ de aliquo demonſtrabilis: quomō nō ſolū accn̄a ſbītētia alicui ſunt paſſiones: ſed ēt diffōnes mātes que per formales demōſtranꝛ. vt 2ᵒ poſterioꝝ. vocatur ēt propria paſſio. i. adequata: vel verius: vl̄e ꝑm ꝙ ipſum ⁊ ꝑmo ſubo ſuo ↄuēiēs: vt ꝑmo poſterioꝝ. Quotiens aūt ſumiꝛ propriū patebit infra. capl̄o de ꝓꝑo: ⁊ ꝑter hoc ſumitur primeintentionalr̄: ⁊ ſecundeintnonalr̄ ⁊ ſcđo modo vt qd vel vt modus: vt ſtatim dicetur. proprium autem vl̄is loᵈᵗ: ſi qđ eſt, erit intentio ſecunda: aliter excederet ſubiectum ſuum.

Quo ad 1ᵐ quattuor rōibus pars negatiua ꝓbatur. ꝑma rō itendit oñdere ꝙ ſi vl̄e haberet aliquā ꝓꝑietatē: ꝙ tūc aut ſingularis eēt paſſio vl̄is aut idē eſſet paſſio ſuꝑflua. ꝑmū eſt incōueniens ꝑꝑ nō cōuertiᵗᵐ que reqriꝛ inter ſubm̄ ⁊ paſſionē: imo oppoᵐ eſſet paſſio oppoſiti. 2ᵐ aūt eſt incōueniens ꝑꝑ diuerſitatem in eſſentia paſſionis ⁊ ſubti: vt oñdit ex pho. ꝑmo topic. c. 4. ❡ 2ᵃ rō infert hoc icōueniēs: ꝙ. vʒ. poſita hypotheſi aliqđ ↄtineretur ſub ſpē: ⁊ ↄuerteretur cū genere: qđ eſt abſurdū. Et ꝙ hoc ſequaꝛ pʒ q2 ꝓꝑium ſpēs eſt vl̄is: ꝓꝑiū aūt ꝑdicaꝛ de oī ꝓꝑia paſſione: ſaltē limitata. ḡ ꝑdicaretur de paſſione vl̄is: ſi qua ſit: que paſſio ↄuertiꝛ cū vl̄i. vt pʒ. ❡ 3ᵃ rō fundaꝛ in pho. 4. met. t. c. 14. vbi dicit ꝙ accn̄s accn̄ti nō accidet: niſi q2 ambo eidem accidunt vl̄e aūt eſt accn̄s. vt pʒ: ⁊ ꝓꝑiū eius nō eſt ſubs: vt pʒ. ḡ ⁊c̄. ❡ 4ᵃ rō ꝓcedit ad hoc incōueniēs ꝙ. i. ꝓꝑiuʒ vl̄is eēt nihil: qđ pʒ: q2 minus ens minimo ente eſt nihil: vl̄e ēt cū ſit ens rōnis: ē minimū ens: ꝓꝑiū vo eius: ſi qđ ē: eſt minus ens ipſo. ſicut vl̄r in alīs: q2 poſterius ⁊ depēdēs ⁊ inherens ⁊ accidens eius. ❡ Ad oppoſitum arguit auctoritate Porphyrij quā ↄfirmat auctoritatē phyloſophi. ꝑmo poſterio. t. c. 22. ⁊ alibi ibidē. ❡ Cōſequēter ↄcluſionē reſponſiuaʒ affirmatiue dicit: quā oſtēdit hac rōne. Oē habens diffinitionem indicantem ſufficienter eſſentiā eius: ⁊ ꝑter hoc aliud ↄuertibile atqʒ per eandē diffinitionē de ipſo demonſtrabile hʒ ꝓꝑietatē vel paſſionem: vtputa tale ↄuertibile: ſed vl̄e eſt hꝰi. ḡ ⁊c̄. Maior ē nota. Minoreʒ oñdit auctoritate phi. i. peryarmenias. t. c. 5. ⁊ ꝑmo poſterioꝝ. t. ↄ. 25. ⁊. 2. poſte. t. c. vltimi. vtrobiqʒ enim aſſignaꝛ rō vl̄is. quaꝝ vna pōt poni diffō ⁊ altera paſſio: ſʒ hꝰ vlterior iueſtigatio articu. ſequenti. ❡ Ad ꝑmū principale concedit paſſionē vl̄i eſſe vl̄e: vt modus: nō vt qd. Et ne hos terminos tranſgrediamur: q2 ſingulares ⁊ in his qōnibꝰ pluries replicati ⁊ iuuenibus obſcuritatē ingerunt. Notādū ꝙ vl̄e vel quodlibet aliud accipi: vt qd: eſt ipſum ↄſiderare in ſua ꝓꝑa qditate ⁊ eſſentia. Quiditas nāqʒ eētia: nā ⁊ ſubs: vt cōiter apud formalitas: idē dicunt: ſed non cōuertibiliter. Qđ enim eſt ſubs eſt nā: ⁊ qđ nā eētia: ⁊ qđ eſſentia qditas ſed non ↄuertiꝛ. Unūquodqʒ enim in ſuo genere eſt qđ .1. topicoꝝ. capitulo. 7. hoc hʒ iſte. q. ſequēti. vbi hos terminos breuiter declarans dicit: ꝙ qn̄ aliquid ē illud qđ intelligiꝛ, eſt quid: quando vero rō ſub qua aliquid intelligiꝛ. tūc modus. Sicut ergo vl̄e hʒ entitatem ita quiditatem: ⁊ vt dcm̄ eſt ꝓus: iſte intentiones dn̄r modi intelligēdi ⁊ maxime vl̄e. vt. q. duabus ꝑcuntibꝰ. Non ſoluʒ aūt ſunt modi intelligendi ꝑmaꝝ itētionū: imo ēt ⁊ ſecūdaꝝ: ⁊ aliqn̄ idem ſuꝑfluus. ſicut de modis ſignificandi dicimus. Naʒ vt nomen vel declinatio vel numerus eſt modus hꝰ vocis ſignificatiue. Mauritius: ita qōlibet ſui ipſius vt nomen nomis ⁊ declinatio declinationis: ⁊ numerus numeri: ⁊ vnū alterius. vt pʒ: ſed poſſet aſſignari diſſimilitudo hincinde: que parū refert. vt ergo hō intelligiꝛ ſub mō vl̄is: ita ſpēs ⁊ genus ⁊ ꝓꝑiū ipſius vl̄is ꝙ voceꝛ. a. ⁊ ſiṁmet vl̄e qđ eſt alioꝝ modus: eſt ēt ſuꝑfluus modus: ⁊ reſpectu eiuſdē pōt idē eē qd ⁊ modus: vt clare hʒ iſte infra in poſtpredicamētis ſoluendo vltimuʒ argᵐ prime. q. vel. 2. numerando lateralce. Quando igitur vnūqnodqʒ accipiꝛ vt intelligibile: vt obm̄: vt determinabile: vt gn̄aliter ꝓncipale. Tunc dr̄ qd: qn̄ vero vt modus intelligēdi vt determinatio vt accn̄s obi: ⁊ vt acceſſoriū vel minus principale ſumiꝛ vt modus. Poſſunt poni plura exempla groſſa que omitto lectori. queratur iſte in quolibetto. q. 3. ⁊ Frā. mayr. in primo confla. diſt. 2 q. q. 1. ad finem. Pulchre igitur dicit doctor: ꝙ vl̄e predicatur denominatiue de ſuo proprio: non obſtante ꝙ ſit eius ſubm̄ vt quid ſumptum. Ex quo habes ꝙ aliqđ eſt proprium alicuius ⁊ ſubm̄ eiuſdem: ⁊ ꝙ ſubm̄ eſt accidens per accidens ſue paſſionis: lʒ nō vt ſubm̄: ⁊ plura alia mira: ſed hꝰi ſtuporem aufert priuilegium ſecundaꝝ intentionum. multis enim imunitatibus gaudere perhibentur. Rationem aūt huius aſſignat iſte in quolibetto. q. 6. articulo primo in fine. Sile hr̄ in determinabili ⁊ determināte. ſubm̄ enim ponitur quādoqʒ determinatio ſui accn̄tis vt homo reſpectu albedinis de quo infra. q. 2. de ſpecie. Quod ibi tangitur cuʒ dicit doctor. A. eſt vl̄e: non ꝙ ſit eſſentialiter idem ſuo ſubo: pōt itelligi de ſubo illius locutionis. ſ. a. vel eꝫ de ipſo vniuerſali: quod eſt ſubiectuʒ paſſionis: ⁊ qñocunqʒ intelligaꝛ: ſubaudiatur ibi: eſſentialiter: vt idem. eſt qđ de eſſentia vt cōiter hic loquitur doc. Uel dic ꝙ opi. famoſaʒ ſequātur ſemper vbi occurrit conſideratio meta. ſed primum magis placet. Uult igitur doct. quo ad primum argumentum ⁊ replicā eius ꝙ vniuerſale vt quid non ꝑdicatur de ſua paſſione niſi per accn̄s vel materialiter: ſed vt modus bene ꝑdicaꝛ formaliter. Per idem ſoluit ſecūdū principale ꝙ ꝓꝑiū vt quid nō predicatur de. a. ſʒ bene

vt modus

vt modus sicut de risibili. sz igitur sit scōuenies aliqd cō tineri eēntialr ⁊ qditatiue sub specie. ⁊ 𝔭uerti cū genere cōtineri tamē modalr vel denoīatiue sic: ⁊ cōuerti sic: nō scōuenir. ℭ Tertiū pncipale soluit de subo distiguēs. Nā aliud est ppiquū vel imediatū. Aliud remotū ⁊ mediatū. ⁊ pnt assignari plura itermedia: qr dātur extrema multū remota: ⁊ marie in pposito. In suba. n. fundaꝛ imediate q̄titas: in q̄titate q̄litas: in q̄litate relo: i relone reali relo rōnis: ⁊ ita de aliis. Nō tn̄ sic itelligo ꝙ non possꝫ in suba fundari itētio: nisi mediāte q̄titate. ⁊ sic de aliis: sz ꝙ itētio subiectata in posteriori hꝫ vltimate quo ad eē resolui vsqꝫ ad subaꝫ: sz de hoc est bn̄ difficultas vt isra tangā: qr videꝛ ꝙ aliud sit de accn̄tib⁹ realibus quo ad hoc. ⁊ aliud de accn̄tibus rōnis: vt isra. q. 2. añpdicamētoꝝ hꝫ notabilr soluēdo 2m pncipale. Posset ēt distingui de accn̄te per se ⁊ per accidēs. de quo isra. Possꝫ ēt ō absoluto ⁊ respectiuo accn̄te fieri via: ⁊ silr de accn̄te reali ⁊ rōnis. ℭ Ad 4m dicit: ꝙ est latitudo entitatis relationib⁹ vł entibus rōnis suo mō: sicut in entib⁹ realib⁹. sicut igr̄ in gn̄e sube poniꝛ mā pma in vltimo gradu: qō veꝝ est: loquēdo de rebus: sz alr sit de realib⁹: ⁊ i aliis generib⁹ sua vltia suo mō. vide in sc̄ti. 8. di. pmi. q. vltia. pte 2ª. In solone pncipali. ita in entibus rōnis poīꝛ latitudo vniformis. ppriū aūt vlis 𝔭tineꝛ isra illā latitudinē. iō ē ens: simile hꝫ sup. 5. meta. q. de diuisione logica vnius.

De tertio Prio dubitaꝛ circa 𝔭ñaꝫ pmi argumēti. vꝫ ꝙ si ppriū vlis nō ē singulare. g̃ vle. Contra. ppriū entis. vtputa vnuꝫ veꝝ bonum nō ē singulare: nec vle. igitur illa 𝔭ña non valet pma pars antecedētis pꝫ. scōa pbaꝛ. qr sicut ens nō est vle: ita nec ei⁹ ppriū. ꝙ aūt ens nō sit vle: videbiꝛ infra. ℭ Dōꝫ vno mō ꝙ loqꝛ de pprio logice loquēdo ⁊ pdicamētalr. ens aūt ⁊ si hꝫ ppriū: nō tn̄ pdicamētale: sz trāscendēs. vle q̄ qꝫ ⁊ eius spēs applicantur dūtaxat limitatis ⁊ pdicamētalibus. Abstrahit nāqꝫ ens sicut a cāto ⁊ incausato: ita ab vli ⁊ singulari. Uel dōꝫ alr. ꝙ ens ē equocū: logice loqndo: vt infra magis. iō negaꝛ ipm hr̄e ppriū. vt logic⁹ loqtur. Uel 3º. sustinendo vniuocationem entis pōt distingui de vli trāscendenti ⁊ limitato: in gn̄e ⁊ extra genus. vno mō assūptum est falsum. alio modo verū. Uel distingue de pprio prime intētionalr ⁊ scd̄e itētionalr dicto: vt infra. c. de pprio. q. 1. ⁊ applica ad passiōes entis. Aliud qō tāgitur in eodē argumēto: an propriuꝫ sit idē illi cuius est: vel possit esse: 𝔭tinet ad metaphysicum. ⁊ forte infra in questionibus. c. de pprio tangetur.

Secūdo circa solonē illius primi argumēti. ⁊ circa scōm pncipale: pōt dubitari. vtrū vle vel ppriū sumptū: vt qd: ⁊ sumptū vt modus sit idē simplr: vel aliud sic ⁊ sic acceptū. videꝛ ꝙ aliud: alr de eodeꝫ respectu eiusdē verificarētur extrema 𝔭dictionis. vtputa modus: nō modus: qd nō qd. ⁊ sic de aliis. Q. autem sit idē videtur: qr alr pcessus in infinitū: qr si vle vt modus esset aliud ab vli vt qd qō denoīat: adhuc ille mod⁹ in suo gn̄e est qd. igitur sibi pōt applicari vle vt modus. ⁊ de illo arguā vt prius. g̃ ⁊c̄. Iteꝫ hoc videꝛ ex isra. doc. vbi dicit. ꝙ non est incōueniēs aliqd 𝔭uerti cū genere. ⁊ denoīari a spē: sz ppriū vt qd est spēs vlis ⁊ denoīatiue sumiꝛ vt modus. g̃ vt qd. ⁊ vt mod⁹ ē idē. ℭ Dōꝫ ꝙ iste itentiones pnt cōparari inter se: vel ad seinuicem: vel ad alia: vtputa. aliud est dicere: genus est spēs ⁊ spēs est species. pmo mō clarum est ꝙ illud idē: ēt in numero: qō ē in se qd est respectu alterius modus: vt pꝫ in accidētibus realibus. hec enim albedo in se considerata ē qd: ⁊ respectu lapidis est modus. Scōo modo est maior difficultas vbi breuiter: saluo meliori iudicio: dico ꝙ cum dr̄. vle ē vniuersale. vel spēs est spēs: vbi a parte subti sumuntur vt qd. a parte vero pdicati vt modus: subm ⁊ predicatū distiguūtur sola rōne: ⁊ non qditatiue: nec essentialr: eo mō quo tales distictiones in scd̄is itentionibus inueniūtur. Et tūc ad argm dico: ꝙ nō icōuenit extrema 𝔭dictiōis: quoꝝ neutrū ē reale verificari de eodē qditatiue: diuerso tn̄ rōne: qr sicut distinctio ex nā rei tollit 𝔭dictionē realē: ita distinctio rōnis rōnalē. Ad alia argumenta que pbant idētitatem: pꝫ ex dictis ⁊ altiore idagine.

Tertio dubitaꝛ circa veritateꝫ illius ppōnis in 3º argumēto. ⁊ solonē eius. vꝫ. ꝙ accn̄s non est subm accn̄tis. Uidetur enim ꝙ sit falsa. tū qr accn̄tia in eucharistia nō sunt subiectiue in suba sm fidem: sed ibi vnū accn̄s est subm alterius etiā vltimatuꝫ: vtputa q̄titas q̄litatis: ⁊ q̄litas relonis. ⁊ sic de aliis: tum qr accn̄tia respectiua cōiter insunt absolutis accn̄tibus: vt silitudo q̄litati: ⁊ eq̄litas q̄titati: tū qr spēs accn̄tiū: sicut ⁊ sube hn̄t pprias passiones de ipsis demr̄abiles: alr ma⁰ periret. ℭ Dico pmo ꝙ tertius Ar. corrupte allegaꝛ hic: ⁊ hoc forte fecit doctor vulgarē allegationē sequēdo. Corrigit autē in 4º. snīaꝝ. illam allegationē di. 12. q. 2. vt supra arti. p. notaui tertiū. Scōo dico ꝙ illa ppō cōiter glosatur: vt eā glosat doc. in isra. distiguēdo de subo vltimato vel ppinquo. ⁊ sm hoc ad instantias facilr rn̄deꝛ. prima enim trāscēdit logicū ⁊ phm: vt talis. Sz qr veritas nō 𝔭dicit vitati: ⁊ vera phia initiꝛ pme veritati: ⁊ reuelatis ab ea. Iō dico: ꝙ lꝫ accn̄tia in eucharistia sint separata sm actū a suba: nō tn̄ sm aptitudineꝫ. ⁊ iō semp suba est vltimatum subm. ℭ Ad 2m dico: ꝙ vltimatuꝫ subm respectiuū est illud qō est ppiquū absolutoꝝ saltē vltimorū. ℭ Ad 3m per idē. Tertio pōt dici ad illam auctoritatē. ꝙ intelligiꝛ in accn̄tibus disparis. i. nō hn̄tibus ordinē quo ad inherere. ō qbus exēplificat Ar. ibidē: vt albū ⁊ musicū. de accn̄tibus vo hn̄tibus ordinē inherētie: vt q̄litas ⁊ q̄titas: vel respectiuū ⁊ absolutū nō est v̄a. 4º. ⁊ vltio pōt dici: ꝙ illud dcm̄ Ar. est illatū tāqꝫ inconueniēs nō affirmatū tāqꝫ veꝝ. Arguit. n. ibidē 𝔭 negantes primū principiū ex scōa via principali. s. ex noīe pdicatione. arguit enim sic. si 𝔭dictoria sint sil vera. g̃ ois pdicatio est p accn̄s. ⁊ per 𝔭ñs necesse est pdicationē in infinitū ire. sed in infinitis non est ordo. qr 2º. metaphy. t. c. 10. vbi nō est aliqō primum nō est aliqō habitū. igiꝛ nullum accidens habebit ordineꝫ ad aliud accn̄s. ⁊ per 𝔭ñs nō magis accidet hoc accn̄s illi q̄ econuerso. ⁊ huic mō exponendi consonat isra. Nō enim ait ꝙ accn̄s non accidit accidēti: nisi qr ambo 3º. Sed dicit ꝙ accn̄s accn̄ti non accidet: nisi qr ⁊c̄. per qō innuit se illam ppōnē non asserere tāqꝫ verā. sz ex prioribus inferre tanqꝫ icōueniēs. Sed adhuc obijciꝛ. Sicut substātie conuenit substare: ita accidēti inherere. ergo sicut sube repugnat iherere. ita accidēti substare: sed cōmune est omni sube in subo nō eē cap. de suba. in pdicamētis. ergo cōe erit omni accn̄ti nō substare. Itē nihil terminat depēdentiam eiusdē rōnis illi qua depēdet. sed omne accn̄s dependet ad subm. ergo nullū accn̄s pōt subiectiuā dependētiā alterius terminaꝛ. ℭ Ad pmū dico. ꝙ vltimate substare est propriuꝫ sube: ⁊ tale non conuenit accn̄ti. Uel alr ⁊ redit in idē. Prima 𝔭ña pōt negari: qr arguiꝛ a remotione vniuoci ad remotionem equoci. ℭ Ad 2m dico ꝙ maior est vera de depēdētia oīmoda eiusdē rōnis: que non ē in proposito. sicut eniꝫ alia idepēdētia reqritur in vltimo terminante: ⁊ alia in propinquo. ita depēdentia ad hoc ⁊ ad illud est alia ⁊ alia. Exemplū de depēdētia ois creature ad deuꝫ: vt ad cām efficiētē cū quo stat depēdentia vnius ad aliam: vt ad cām talē. Multa alia discutienda hic relinquo me⁰. Sed adhuc posset obijci ꝙ responsio doctoris non satisfacit: qr nō ē ordo in iherentia accidentis intentionalis. sicut est in accn̄tibus realibus: vt patet. Ideo posset dici ꝙ doc. soluit argm ex cōmuni mō dicendi: sz proprie lo-

quēdo auctoritas nō sit ad ꝓpositū de scđis itētionibus.
Uel dōꝫ sustinēdo rn̄sionē eē optimā: qđ ē in īherentia
itentionū est vltimata resolo ad subam: vt notaui ꝑus.

Quarto dubitat᷑ circa q̄rtuꝫ argm̄ ⁊ solonē eius. Uidet᷑.n.ꝙ illa ꝓpō. oīs passio ē minus
ens ⁊c̄. sit falsa. tū ꝓpter vnū ⁊ ens que significāt eādeꝫ
nāꝫ. 4°. metaphy. t. c. 3. tū qꝛ gnālr oīs passio: vt nūc sup
pono: est eadē realr suo subo. ⁊ ꝑ ꝯñs nō minus ens. Itē
ꝯ illud qđ dr̄ in solone illius argumēti. ꝙ. vꝫ. in ente rō
nis sunt multi gradus. arguit᷑. Minoris ꝑfectiōis vidē
tur eē entia rōnis q̄ꝫ entia realia: sed hr̄e q̄ꝫtitatem v̄tutꝭ
remouet᷑ ab entibus realibus: saltem respectiuis. ḡ mul
to magis ab entibus rōnis. Maioritas v̄o vł minoritas
entiū in ꝓposito hꝫ intelligi. vt videt᷑: ꝓpter q̄ꝫtitatē vir
tutis. Itē oīa entia rōnis sunt minoris entitatis q̄ꝫ mā ꝑ
ma: sed mā ꝑma ē ita minime entitatis ꝙ est ꝓpe nihil.
igit᷑ entia rōnis oīa: aut erūt nihil aut fere tale. ¶ Dōm
sustinēdo docto:ē ꝙ aliqd eē magis ens pōt intelligi du
plr: aut qꝛ ꝑfectius in entitate: aut qꝛ ꝑus prioritate ori
ginis vel nāe. Scđo aduertēdū ꝙ pōt eē ordo eoꝝ que
sunt vnius generis ad illa q̄ sunt alterius: vel hoꝝ ⁊ il
loꝝ seorsum. Tertio ꝑmittēdū ꝙ subm ⁊ passio pn̄t cō
siderari: aut ſm rōnes suas qditatiuas: aut ſꝫ realitates
subtiuas. Ex hijs ad instātias. ¶ Ad ꝑmē dico. vno mō
ꝙ loqt᷑ doc. logice de passione ⁊ subo: vt supra dixi. ⁊ ita
excludit᷑ ens: tū qꝛ trāscēdēs: tū qꝛ equocū. Alr pōt dici
ꝙ itelligit de entitate formali ⁊ qditatiua. ⁊ quātum ad
maioritateꝫ ꝑoritatis: ⁊ sic ens est magis: lꝫ abstrahat a
q̄ꝫto ⁊ non q̄ꝫto. ¶ Ad 2m. data ẏpothesi stat maioritas
formalitatū: aut q̄ꝫtitatiua. aut alia. ¶ Ad tertium licꝫ
Frācisꝯ may. teneat illā minorē. Nō tn̄ est de mēte do
ctoris subtilis: vt pꝫ ex ꝑsse ⁊ in ꝑmo Anglico. ⁊ in ꝑ re
portationū. di. 26. Nō habeo ḡ ꝓ icōueniēti ꝙ entia rō
nis dicāt sicut entitatē. ita suo mō entitatiuā ꝑfectionē.
Et sicut forte in relatiōibus realibꝰ eēt recursus ad fun
damēta. ita hic ⁊ multo magis. Uel dic ꝙ itelligit doc. h
per maioritatē: ꝑoritateꝫ aut originis: aut nāe: aut ꝯñe.
Gradus. n. alius est eētiaꝝ. alius formaꝝ alius ꝑfectio
num vnitiue ꝯtentaꝝ vt hꝫ alibi iste. ¶ Ad aliud ō mā
ꝑma pꝫ: qꝛ lꝫ sit minimū in gn̄e sube: non tn̄ in latitudīe
entiū: imo formalr loquēdo: est maioris entitatis q̄ꝫ oīa
nouē genera accn̄tiū: in qbꝰ ⁊ inter que dat᷑ ordo entita
tis: lꝫ igitur entia rōnis per cōparationem ad alia sint se
re nihil: inter se nihilominus hn̄t ordinē: vbi tamē ſm ꝓ
ꝑietates substratoꝝ attēditur maioritas ⁊ minoritas ꝑ
ciis: sic ⁊ entitas. De graduali v̄o latitudine entium: vlte
rius inuestigare: est altioris speculationis.

Contra etiā illa v̄ba doc. in fine arguunt aliq sic. capio ens rōnis in vltimo gradu: quero:
aut est intelligibile: aut nō. si sic. ergo ipso datur minus:
cū passio: cuius est itelligibilitas: sit minus ens suo sbo.
si n̄ ḡ nō ē ens. Ad h̄ facilr rn̄det᷑. Uno mō negādo sup
positum. s. ꝙ det᷑ ens rōnis in vltimo gradu: qꝛ in ipsis ē
ꝓcessus in infinitū: vt dcm̄ est sepe. Uel alr. ꝙ si det᷑ ta
le. nō erit intelligibile nisi per accn̄s: qꝛ est ita quo ꝙ nō
qđ: sed ꝑmꝰ modus dicendi satis securus est. Itē posset
alr argui ꝯ illaꝫ solonem doc. qꝛ absolute dꝫ illa cōcedi.
Minus ens ente rōnis est non ens: sicut forte ista. Mi
nus rōnale hoīe est nō hō. qꝛ ꝯparatiuus gradus ꝯfun
dit cōfuse ⁊ distributiue sbā casuale nisi ipediat᷑. Intelle
igit᷑ est: ꝙ illud qđ est minus ens isto ente rōnis ⁊ isto. ⁊
sic de singulis est nō ens: qđ est veꝝ: etiā parte: vr̄ igit᷑ ex
ignorātia huiꝰ distributionis ꝓcedere in solone. imo ista
est faˢ. passio est minus ens ente rōnis: qꝛ sic esset minor
seipsa. Posset dici ꝙ ꝑsupponit hāc distributionem tāq̄ꝫ
notā. ⁊ ꝯcedo illam. ꝙ passio est minus ens ente ratiōis
⁊ ꝙ minus ens ente rōnis est nō ens. ⁊ cum dicis ꝙ pas
sio esset minus ens seipsa. nego ꝯñam. ꝑsupponit eni fal
suꝫ. s. ꝙ passio entis rōnis sit ens rōnis: qđ nego: ꝓpe lo
quēdo. ⁊ hoc negādo vniuocationē entis ꝛalis. Uel da
to ꝙ sit vniuocū adhuc negat᷑: qꝛ sicut in entibus reali
bus: ita in entibus rōnis imaginor suo mō. hec aūt ē fal
sa. risibilitas est hō: sed est aliqd hoīs: ita ꝙ vlr passiões
non sunt res alie a suis subis: ſꝫ quedā realitates vł for
malitates suboꝝ. sic silr in entibus rōnis est veꝝ ꝙ pas
sio entis rationis est aliqd entis ꝛalis. nō tn̄ aliud ens ab
eo. ⁊ iō non seqt᷑ passio entis rōnis est minus ente rō
nis. ḡ est minus seipsa: ⁊ hec declaratio videt᷑ ad menteꝫ
doc. in lr̄a. vbi dicit. ꝙ in ente rōnis sunt multi gradus.
quoꝝ qđlibet est ens. lꝫ nō ꝓpe loquēdo: vt iā dixi. ſꝫ qꝛ
nō sunt nihil. ideo sunt ens. verius aūt dr̄ ꝙ sunt aliqd.
entis. Lꝫ hec imaginatio satis ꝓbabilis sit ⁊ subtilis: pos
set tn̄ aliter dici ꝙ doc. in lr̄a illā distributionē ex ꝑmit.
cum dicit: in ente rōnis sunt gradus ⁊c̄. ⁊ nō ignorauit
ipsam. Et tūc hec ꝓpositio non habet᷑ ab ipso: passio. vꝫ.
entis rōnis est minus ens ente ratiōis: nisi referēdo ad
illud idem in numero cuius est sicut ꝑus dixit ꝙ passio
est minus ens: non absolute: sed suo subo. Elige qđ ma
gis sapit. Aduerte tn̄ ꝙ ibi ē ꝯparatio abusiua. omne ens
minus ente rōnis: qꝛ alter terminoꝝ nō participat illud
in quo fit cōparatio. aliter non eēt nihil. plura alia lecto
ri omitto. vide. 8. dis. ꝑ. q. vltima. in solutione. simile.

Quinto circa solonem ꝑncipalem qōnis dubita tur q̄ illaꝝ rōnū sit v̄a diffō: ⁊ q̄ passio
vlis. ⁊ videtur ꝑmo ꝙ neutra illaꝝ sit ipsius diffō: tū qꝛ
dātur per respectus aptitudinales. tū qꝛ si quelibꝫ idiffe
rēter pōt eē diffō vel passio: vt videtur seq ex dictis doc.
tūc nō erit dr̄ia iter passionē ⁊ diffōnē: qđ ē ꝯtra pħm ꝑ
mo ⁊. 6. topicoꝝ. diffō. n. indicat eēntiam diffiniti. passio
v̄o est extra eēntiā subti. Item tūc posset dari demr̄atio
circularis ꝯ Ar. ꝑmo posterioꝝ. t. cō. 6. ¶ Dōm breui
ter ꝙ illa rō que ponitur ꝑmo periermenias ē potiꝰ po
nenda diffō q̄ꝫ illa que ponitur ꝑmo ⁊. 2. posterioꝝ: tūꝫ
qꝛ Porphyrius in diffōne oīum quinꝫ vliūm vtitur illa
vel sibi equiualenti. Tum qꝛ formalior. alia v̄o magis hꝫ
rōneꝫ posterioris ⁊ mālis diffōnis. Uerū tamē forte neu
tra illaꝝ rōnū ē ꝓpe siue stricte diffō: ex gn̄e. vꝫ. ⁊ dr̄ia. ⁊
precipue ſm ꝓtates ꝑdicabile: ⁊ esse in multis: eē passio
nes vł. e circūlocutiue ad minꝰ veraꝝ rōnū pn̄t eē. Sed
sustinēdo illā ꝑam eē diffōnē: pōt dici ꝙ ꝑdicabile ē genꝰ
qđ ꝯtrahit᷑ ꝑ plura ⁊ vnū que sunt scđe intētiones. vt in
fra. cap. de differentia. q. 5. Esse aūt in multis cōseqtur ꝑ
dicari de ipsis. tanq̄ꝫ passio vel diffō mālis. ꝯuenit enim
vli ſm eē māle eius: vt infra. q. 8. vel. 9. siue ergo ponat᷑
passio siue diffō mālis pōt demr̄ari de vli sic. Omne qđ
predicatur de pluribus est vnuꝫ in multis ⁊ de multis.
vle est hꝰi. ergo ⁊c̄. Triplex nāq̄ꝫ esse vniuersalis tangi
tur in illis verbis. s. esse māle: cū dr̄ vnum in multis esse
qditatiuū ⁊ essentiale. cum dr̄ vnū de multis eē itelligi
bile vel ꝯparatiū: cū dr̄ vnū ꝑter multa. Et q̄ꝫuis ista ve
rificant᷑ ꝑncipalr de vli ꝓ substrato: non negātur tn̄ ab
vli formalr sūpto: vt ifra. q. sequēti. Et si obijcias ꝙ ꝑus
hꝫ eē in multis q̄ꝫ dicat᷑ de illis. Negat᷑ vt vle in actu est
lꝫ vt vle in poᵃ forte sit veꝝ. Priꝰ ergo q̄ꝫtum ad rōnem
qditatiuā ē illud qđ ſm eē qditatiuum. q̄ꝫ qđ ꝯuenit ſm
eē idiuisibile. vide singularissime istuꝫ sup. 7. meta. q. ō
singulari ⁊ vli. Ex hijs ad oba. ¶ Ad primuꝫ dico ꝙ ꝑ
v̄ba vł alios termīos aptitudinē iportātes circūloqmur
dr̄ias vł gnā plerūq̄ꝫ. vt pꝫ in diffōne hoīs. Uel sic distin
guit᷑ de rōnali ita distigue. ō ꝑdicabili. Uł dici pōt ꝙ sūt
descriptiões ꝯuertibiles circūloquētes veras diffōnes.
¶ Ad 2m dico vno mō ꝙ doc. non specificat q̄ illarū sit
diffō: sed dicit ꝙ si vna accipiat᷑ ꝓ diffōne: reliquum erit
passio. Uel alr ꝙ non inconuenit idem esse diffō ⁊ passio:

vt sumit passio in proposito: vt supra arti. p̄ dcm̃ est. circũ loquimur enim passionẽ per diffõnẽ. ⁊ ecõtra. Et hoc cõfirmat p̃ phm̃. 2. topi. vbi dicit q̄ diffõ ⁊ ppriũ nulli aliud est. ¶ Ad aliud dico q̄ Ar. hz p̃ icõuenieti circulariter demrãre in eodẽ gñe cãe ⁊ demrãtionis: nõ aũt in alio ⁊ alio: vt est in proposito. Posset etiaz dubitari quõ passio hꝫ sequitur vel emanat: ⁊ quomõ causat ab obto: sz hec sunt supra tacta. q. 3. ideo ⁊c.

Questio. VII.

Septimo viso q̄ vle hꝫ conditiones requisitas ad subz. vz. qd est. ⁊ qz est passiões demrãbiles: de qbus supra. q. 3. Ubi aduerte q̄ cõiter libri hñt sic: quia. vz. ẽ ens ⁊ diffinibile. sz locõ diffinibilis posset põi itelligibile: q̃m ad scõaz triũ qstionũ p̄cedẽtiũ. Hoc tñ nõ obstat: qz eẽ diffinibile icludit eẽ itelligibile: lz nõ ecõ. ⁊ hoc diffinitione distincte quid rei. Nunc querit an vle sit subm libri Porphyrij.

De primo qd vle. qd subm. prius dictum est: ⁊ quotiens sumantur. liber hic ponit pro contentis: in eo. s. pro habitu sciali instrumentaliter per librum iportato. Porphyrium vero cõstat auctorez ⁊ causam efficientem: lz non principalem huius lib. fuisse: vt cõiter tenetur. Ordo. q. pz. Diuisio eius cõmunis.

De secundo parte negatiuã arguit trib⁹ rõnibus. Prima p̄cedit p̄ locũ a diuisiõe vlis vt itẽtio: vel vt rei applicabile: q̄ vt. vz. põt reduci ad istã. Ule põt cõsiderari: aut inq̃tuz in se qditas vel ens vel abstractũ: aut inq̃tũ alteri liberẽs vel cõcretũ: vel in alio ens. Nec sic nec sic est subm. g̃ nullo mõ. Mẽbra p̄bãtur satis clare in lra. ⁊ magis ifra patebũt. Scõa rõ p̄cedit ex distictione obtiua scie realis ⁊ rõis. Tertia rõ p̄cedit ex negatione cõditiõis subtiualis. p̄ncipalis. vz. cõsiderationis ⁊ determinationis. ¶ Ad oppõm vnica rõe arguit que p̄cedit ex vnitate scie extrinseca saltem.

Aliam qõnẽ ortũ hñtez ex argumẽto post opp̃m d̃ vniuocatiõe vlis re⁹ istoꝝ. s. mouet: quã lateralẽ appellare possum⁹. ⁊ cõsiles plerũq; in oĩ facultate in qua scribit mouet iste. ⁊ hoc vel qz cõnexiõnẽ hñt in solonibus. vel gr̃a breuitatis: vel qz dũ vnũ: lz min⁹ p̄ncipale vel cõe. interdũ discutit: alteꝝ mẽti occurrit. ⁊ tales laterales hic sub eodẽ numero cum p̄ncipalibus cõputo: lz possem ponere in numeꝝ: vt cõiter numerant: sed in aliis h̃ non seruabo. Quid vniuocũ pz ex p̄n⁹ p̄dicamẽtoꝝ. Solet apõ scotistas vniuocũ accipi tripl̃r. vz. metaphysice: physice ⁊ logice. Itẽ vniuocum aliud vniuoce dcm̃. aliud denoĩatiue. ⁊ hoc aut denoĩatione a p̄ori: aut denoĩatiõe a posteriori. Itẽ vniuocũ aliud vniuocãs. aliud vniuocatũ. Itẽ aliud pro substrato: aliud pro formali. Item vniuocatiõis q̃ttuor solẽt assignari gradus. De hijs oĩb⁹ ifra forte erit sermo. ⁊ alibi vbi occurrẽt. Breuit in proposito itelligo vniuocum logicũ vniuoce dcm̃ p̄ substrato: ⁊ vniuocãs ifra vltimuz ⁊ p̄mum vniuocationis gradũ. Qõ addit in titulo. q. p̄ᶜ ad hec qnq; pz. qz ly h̃. ẽ p̄nomẽ demrãtiuũ ad itellectũ vel sensum. p̄mo mõ sumit h̃. qnarius vero est spẽs numeri iparis: cuius pprietates cõsiderare spectat ad aritmetricum. Ordo qõnis. lz videat p̄postꝰ us. saluatur tñ ex p̄oritate solonis. Diuisio fere cõis. Arguit vnica rõne negatiua: ⁊ ratio clara est: nisi qz maior est ambigua. de q̃ in 3°. ar. Eãdẽ p̄põnẽ hz ifra. q. 4. añpredicamẽtoꝝ post oppositũ. rõne 3ª. ⁊ videt regula famosa in his logicalibus. Adiugit eãsᵐ immediate: quã infra tenet: qõ sepe solet facere: vt inducat replicas alioꝝ vel pprias. Cõtra quã arguit dupl̃r in primo arg°. cũ dicit q̄ spẽs opposita nõ p̄dicat de alia cum hoc v̇bo est: hz itelligi vt dispate sunt. i. sepate vel distincte. non tñ formal̃r opposite: nisi large sumpta cõrietate. Sũt aũt spẽs sube dispate: taz in cõcreto q̃ in abstracto. Accñtiũ v̇o in abstracto tñ. dicit etiã cũ h̃ v̇bo ẽ. ad differentiã v̇boꝝ accñtaliũ actũ signatũ iportantiuz: vt genus predicatur vel dr̃ vel refertur ad spẽm. Alia rõ ẽ ex Porphyrio. c. de dr̃ia vbi dicit. q̄ neq; genus s̄m magis ⁊ minus predicatur de eo cuius est genus: neq; generis dr̃ie: s̄m qs diuidit. p̄bando minorẽ dicit q̄ gen⁹ ẽ vl̃e⁹ q̃ spẽs: qz p̄dicat de pluribus. ly pluribus. dz accipi cõparatiue ⁊ nõ positiue. ¶ Cõsequẽter soluit scõaz qõnẽ p̄mo qz ex eius solone depẽdet solo p̄me. p̄us. n. vidẽdũ est vle eẽ vniuocũ q̃ subm alicui⁹ scie ipm assignare: cũ de eqnocis nõ sit scia. Et p̄ ponit op̃. alioꝝ. ⁊ maxie Alber. tenẽtium analogiam vlis ad h̃. s. Imaginãt. n. analogiã tãq̃ mediũ iter vniuocatiõnẽ ⁊ equocationẽ ⁊ male. Analogia nãq; cõiungit: nũc equocationi: nunc vniuocatiõi: qz põt esse in sola voce. ⁊ tunc est in equocis. ⁊ maxie a cõsilio. põt ẽt eẽ in cõceptu: ⁊ tũc stat cũ vniuocatione. iter vniuocationẽ v̇o ⁊ equocationẽ nullus cadit mediũ: sic̃ iter cõdictoria mediũ. vt pz ex rõnibus earuz in añp̄dicamẽtis. Quotiens ãt sumit analogia infra. q. 4. añp̄dicamẽtoꝝ hz iste egregie. ⁊ sup̄ lᵒ elẽch. q. 15. optie logice ad p̄positũ hz. ¶ Cõsequẽter rñdet ad primã. q. ponẽtes. s. vlia subz hui⁹ lib. ⁊ nõ vle: qz sicut nec purũ equocũ: ita nec analogũ esse subm alicui⁹ scie opinant. ⁊ in h̃ cõcedũt arg᷑ p̄ncipalia illi⁹. q. Ad arg̃m vero post oppõm rñdet q̄ vnitas scie nõ sumit a subo adeq̃ro sz a pte p̄ncipali eius quã in p̄posito genus eẽ asserunt. Arguit doc. cõ hũc modũ dicẽdi. ⁊ p̄ cõ solonẽ scõe. q. ex sententiã Ar. 10. meta. t. c. 5. ⁊ 6. 17°. phy. t. c. 21. Ubi aduertẽdũ q̄ q̃ttuor assignant gradus vniuocatiõis. Primus ⁊ maxim⁹ est qñ est idẽtitas rõnis: modi eẽndi. ordinis ⁊ gradus p̄fectiõalis. Scõs vbi sunt tria p̄ora: dẽpto q̃rto. 3° vbi remouent duo vltia. 4° ⁊ minimus vbi tñ p̄mus repit. Ex̃m p̄mi. vt spẽs spãlissima est vniuoca. Ex̃m scõi vt gen⁹ aliqõ subalternũ: ⁊ gñalissimum ẽt. puta aial vel suba. ⁊ h̃ in spẽs imediatas diuisuz. Ex̃m tertij. vt numerus vel figura. Ex̃m q̃rti. trãscẽdẽtia. puta ens ⁊c. Equocationẽ g̃ phycã: vl̃ vt oppõit vniuocationi strictissime dicte latere in gñib⁹ dic̃ hñt. Iõ Aureolus ait. q̄ alia occulta vt generis. alia mãifesta: vt spẽi spãlissime ẽ vniuocatio. Cũ h̃ tñ stat q̄ logice loquẽdo gen⁹ sit v̇e vniuocũ ⁊ h̃ applicat doc. ad p̄positũ de vlĩ: qõ est gen⁹ ad hec qnq;. Et cũ dic̃ in fine argumẽti. lz gen⁹ sit aliq̃ mõ p̄fecti⁹ aliqᵒ: optie dixit doc. Aliq̃ mõ ⁊ ñ absolute. Nã hñdo respectũ ad sobstrata spẽs vl̃ dr̃ia eẽt p̄fecti⁹: sz hñdo respectuz ad h̃ qõ est de plibus p̄dicari. videt quodãmõ id p̄fecti⁹ tale qõ extẽsi⁹ p̄dicat. ⁊ h̃ loquẽdo d̃ p̄fectiõe p̄missiua ⁊ non positiua. de q̃ forte stati in 3° articulo.

Consequenter cõ solonẽ scõe. q. arguit ex itẽtione phy. 7. me. t. c. 4. ⁊ 5. Rõnẽ ãt cui initunt ad ponẽdũ analogiã. ⁊ ad negãduz vniuocationẽ vlis ad h̃ qnq;. quã dic̃ doc. eẽ 3ᵐ ad p̄mã pre. s. negatiuã scõe. q. q̃ iñ ẽ scõa replica cõ euasionẽ rõis vniuoce: sz p̄ q̃to fac̃ ad p̄ncipale p̄t dici tertia. vbi dic̃ arguẽs q̄ gen⁹ ẽ magl vle: qz p̄dicat d̃ plib⁹ cõpatiue vt p̄dixi tollit doc. p̄ istãtiã triplã ex diffõe nũeri: quã põit pho 10. meta. t. c. 4: ⁊ Boe⁹ p̄ arithᵉ. c. 3. ¶ Cõseq̃nter tꝫ cõclusiue vniuocatiõez vlis ad hec qnq;. ⁊ i h̃ soluit scõaz qõnẽ. Deide rñdẽdo ad p̄ᵐ argᵐ p̄ᵉ. q. tꝫ rñsionẽ p̄us data. s. q̄. vz. itentio generis. i. genus p̄ formali (vt modus tñ) applicat vlĩ respcũ istoꝝ qnq;. qz vt dcm̃ est p̄us: nõ mõ p̄ moꝝ itẽtionũ: imo ẽt sibiq̃nuicẽ sũt modi itelligẽdi scõe itẽtiões. dic̃ igit applicat. vt d̃notet p̄dicarie modalis ⁊ denoĩatiue vt distiguit cõ qditatiuã. Et addit q̄ p̄p̄ distĩõnẽ ⁊ dispationẽ istoꝝ iter se nullus eoꝝ p̄dicat eẽntialĩr ⁊ i actu exercito de alio: sz bñ i actu signato. Nec ẽt sic aliqd aliõ d̃ vno eoꝝ sub rõe alteri⁹ p̄dicat. Ubi breuiter p̄ nũc scieᵐ q̄ act⁹ signat⁹ vl̃ significat⁹. vl̃ p̄dictis

signata vel significata.pōt.n. vtroqȝ mō dici: ſȝ meli⁹ so
nat signat⁹ vel signata.vbi actiuū dȝ itelligi p̄ passiuū:
sit mediātibus verbis: vel aliīs terminis verbalib⁹ scd̄e
intētionalibus.vtputa predicari:dici subijci:signari:ex-
cipi:diffiniri ₇c̄. p̄dicatio exercita fit mat̄ie mediātibus
verbis subſtātiuis:vel sibi equalētibus. Dr̄ enim p̄dica
tio signata q̄si significatiua vel figuratiua: vel iplicite ſi
ue obscure īportās in cōibus cōceptiōibus p̄dicationes
exercitā. Exercita vō qȝ ad exercitiū ₇ opationē vel pra
cticā (vt ita loquar) ꝯducit id qd̄ theorice ₇ mystice ₇ cō
fuse ₇ indifferenter p̄us dcm̄ est. Nā cū dicit̄.gen⁹ predi
catur de spē:vel diffō cōuertit̄ cū diffinito: vel subm in-
fert predicatū:non habet aliq̄ determinatā notitiā.ſȝ ad
huc expectat̄ exercitiū hui⁹ locutiōis: ₇ verificatio in fū
damētis vt dicēdo.hō est aial. vel.aial rōnale ē.ḡ hō.vel
hō est.ḡ aial.₇ sic de aliīs.Ois enim in figura: ₇ mistice
ptingūt illis p̄dicationibus.iō merito signate: qd̄ meli⁹
dr̄ q̄ȝ significate: qȝ magis indifferēter ad actiuū ₇ passi
uū:qd̄ tn̄ parꝝ refert.dicunt̄:de q̄ predicatione magis in
fra.c.de gn̄e.q.i.habet̄.₇ vbiqȝ in his logicalibus p̄sup-
ponit̄ notitia eius.Bn̄ ēt addidit doc.ibi ly eēntiali.qȝ lȝ
hec sit vā.genus est spēs.nō tn̄ p̄dicatiōe eēntiali: ſȝ dno
minatiua accn̄tali. Sed ad p̄bādū illud scd̄m dictum vbi
dicit.q̄ nec aliqd de vno istoꝝ sub ratione alterius pre-
dicatione exercita ₇ eēntiali predicat̄. Jn quo magis du
bitari posset:adducit p̄bationē satis obscuraȝ multis:di
cens:q̄ rō generis extraneat̄ vn̄ qn̄ vnit̄ istis p̄ h̄ v̄bum
est:sicut ₇ aiali cū dr̄.hō est aial. Ubi aduertēduȝ q̄ s̄m
diuersas acceptiōes significat termini cōis vel singula-
ris etiam termino tali attribuunt̄ diuersa p̄dicata.₇ ali-
qua sibi vno mō ꝯueniūt: ₇ alio mō eadē discōueniūt si
gnificatū aūt hui⁹ termini hō:vt.q.sequēti habet̄ pōt ac
cipi tripl̄r.vȝ.s̄m eē mat̄ale vel supponibile vel physicū:ſȝ
eē qditatiuū vel p̄dicabile.vel metaphysicū:vel s̄ȝ eē in
telligibile:vel actu vl̄e vel cōparatū vel logicū.p̄ mō cō-
ueniūt sibi accn̄tia cōia ₇ physica. Scd̄o mō p̄dicata qdi
tatiua. Tertio mō itētiōes scd̄e. Eodē mō intelligēdū ē
de aiali ₇ aliīs fundamētis.₇ nō mō istud hȝ verificari:lȝ
tn̄ p̄ncipalius in primis intētionib⁹:ſȝ ēt in scd̄is:qȝ suo
modo pn̄t hr̄e illud triplex eē. Jn duabus igit̄ p̄mis ac-
ceptiōibus p̄prie fit actus exercitus: ₇ extraneus ē act⁹
signatus.variat̄ tn̄ actus exercitus ibi q̄tū ad eē exn̄tie
₇ eēntie:caute intelligendo illoꝝ distinctionē. Jn 3ª vō
p̄pe fit actus signatus ₇ extraneatur exercitus. ¶ Et
si q̄ras q̄l̄r hȝ discerni illa triplex acceptio termini. Dōm
q̄ s̄m exigētiā p̄dicati. iuxta illā regulam Boetij de tri.
lȝ eꝫ ponat eā.vt pȝ ibi.ſȝ h̄ parꝝ refert. Talia iuīt subā
q̄lia pmittunt p̄dicata.i.s̄m exigētiā predicati variat̄ ac-
ceptio ₇ suppō subti. Refert ḡ dicer̄.hō est aial. ₇ dicere
aial p̄dicat̄ de hoie.qȝ variat̄ suppō ₇ acceptio: lȝ non si
gnificatio. Scd̄o mō sibi conuenit rō generis.p̄pe.p̄ mō
extraneat̄ ei pp̄ descensum ad particularia.quoꝝ nullū
est genus. Uult ḡ breuiter doc.q̄ rō generis vt est intē-
tio scd̄a: ₇ modus intelligēdi cuiuslibet cōicabilis pluri
bus spēb⁹.₇ p̄ ꝯn̄s vl̄is re⁹ istoruȝ qnqȝ fit extranea vl̄i:
cū dr̄.gen⁹ est vl̄e:vel spēs est vl̄e:qȝ in talib⁹ predicatiōi
bus supponit vl̄e ꝑsonal̄r:sicut aial cū dr̄ hō ē aial. dum
aūt sibi ꝯuenit rō generis:vt modus:supponit simpl̄r.si
cut ₇ aial cū dr̄.aial est gen⁹. vel aial p̄dicat̄ de homine.
Ul̄r.n.intētiōes scd̄e attribuunt̄ p̄mis suppōnibus sim
pl̄r.i.p̄ significato adeq̄to ₇ absolute sumpto:vt hȝ tn̄ eē
cognituȝ qd̄ est eē diminutū. Jn suppōne nāqȝ simplici
idē supponit terminus qd̄ significat.₇ hoc formal̄r ₇ nō
mal̄r:p̄ ineptias quorundā de istis suppōnib⁹ logicā de-
struētiū: ꝯ q̄s in tractatu p̄ se forte erit sermo:de his eti-
am īfra magis vbi locus p̄prie cōsiderationis occurret.
Et in 3⁰ articulo vlterius circa ista aliqua tāgam.

Deinde ad duas replicas ꝯ rn̄sionem hic ₇ supra
in pede.q.datā rn̄det. Dicit igit̄ vno mōq̄
ad p̄mā:q̄ nō est icōueniēs spēs eiusdē generis accidēta-
les de seinuicē p̄dicari:denoīatiue saltem: ₇ aliqd de vno
sub rōne alteri⁹ eodē mō. ¶ Sȝ obijcit: qȝ h̄ nō est verū
etiā in accidētibus.₇ exēplificat de albedine ₇ nigredie.
Dicit ad hoc doct.q̄ lȝ forte istātia hēat locū i absolutis
accn̄tib⁹:nō tn̄ in relatiuis. Jdem hȝ īfra.q.6. an̄predica
mētoꝝ.soluendo 2ᵐ p̄ncipale. Et bn̄ dixit:forte: p̄pter
p̄dicamētū q̄titatis:cuius vna spēs denoīat aliā. vt in-
fra.c.de q̄titate tāgit. Propter ēt aliq̄s q̄litates.dispatas
saltē:q̄ de seinuicē p̄dicant̄:vt albuȝ est musicuȝ.₇ sic de
aliīs. Sȝ ibi posset forte negari p̄dicatio denoīatiua q̄ p̄
prie est qn̄ qd̄ natuȝ est subijci subijcit̄:₇ qd̄ natuȝ est p̄di
cari p̄dicat̄:₇ vt breuiter dicat̄que ē accn̄tis de subo:nō
aūt accn̄tis de accidēte. nō hn̄te magis rōnē subti q̄ȝ ac-
cidentis:qd̄ dico p̄pter ea q̄ tacta sunt.q.p̄cedēti. Decla
rat aūt q̄ hoc est veꝝ in accidētibus respectiuis: qȝ hec
est vā.pr̄ est filius:qd̄ probat:qȝ nō magis repugnat cōe
cōi q̄ȝ particulare particulari.ſȝ hic pr̄ ₇ hic filius dnr̄ de
eodē.₇ p̄ ꝯn̄s de seinuiceȝ: vt demr̄ aro forte veꝝ est dice
re q̄ est pr̄ hui⁹.puta ciceronis.₇ filius huius.puta pla-
tonis. Sȝ ad pr̄em hui⁹ seqt̄ pr̄. sicut totū in mō ad par
tē.₇ ad filium hui⁹ filius.sic ḡ an̄tia stant sil̄.s.pr̄ huius:
₇ filius hui⁹ respectu diuersoꝝ de eodē ₇ in eodē nō fū-
damētal̄r:sed subiectiue. Jta ₇ ꝯn̄s.puta pr̄ ₇ filius. vbi tā
git dr̄iam inter re¹ⁱˢ ₇ reᵗᵉʳ oppo⁹ p̄pter instātiā vel obie-
ctionē tacitā.ne qs dicat q̄ opposita p̄dicarent̄ de eodē.
Nō oia.n.re¹ⁱᵃ vt sic sunt reᵗᵉʳ opposita:ſȝ opȝ p̄ter hoc q̄
ꝯparent̄ ad idē ₇ s̄m idē. Relatiue.n.opposita icludunt
duo.s.relōnē ₇ oppōnē. Jnquātuȝ relatiua sunt diuersa
lquātuȝ hn̄t oppōnē hn̄t ꝯparari ad idē ₇ s̄m idē:quod
forte nō ē gn̄ale oībus oppositis: de quo magis infra in
post predicamētis.₇ alibi. Tāgit vlterius de relatiuis p̄
mo ₇ nō p̄ se lcīdētal̄r.₇ applicat. ¶ Al̄r rn̄det ad arḡᵐ:
recurrendo ad illas distinctioneȝ de qd ₇ modus descri-
bēdo vtrūqȝ:vt supra tetigi.₇ applicat. General̄r ḡ lȝ q̄
iste intentiones de seinuicē p̄dicantur denoīatiue capiē
do vnum vt qd:₇ alteꝝ vt modus.₇ non seqt̄ oppō aliq̄
qȝ non opponuntur:nisi dū vniformiter accipiuntur.₇
sic nō p̄dicant̄ de seinuicē formal̄r ₇ p̄ se saltē. Pondera
tn̄ optimā istātiā hic vt hȝ infra.c. de q̄litate .q. vltima
ān op⁹. ₇ ca. de oppōne. vbi hec resoluūt̄ egregie . vt pȝ.
Et exēplificat in modis significandi grāmaticalibus:vt
plurale est singulare.qd̄ exēplū est difficilius aliqbus ip
so p̄ncipali. Ubi notādū q̄ numerus est qdā modus si-
gnificādi attributus parti ōrōnis ad designādū rē suam
p̄ modū vnitatis actualis:vel pluralitatis talis: vt huic
dictioni hō:singularis.huic vero dictiōi hoies pluralis
numerus applicat̄. Sicut igitur hec dictio hō . declinat̄
in numero singulari ₇ plurali. ita hec dictio plurale : vt
hic ₇ hec pluralis ₇ hoc plurale:vel hoc plurale absolu-
te hui⁹ pluralis.plurale igitur ē singulare .i. singularis
numeri.vt modus:sicut hō.material̄r capiendo vtrūqȝ.
Jllud.n.qd̄ significat̄ per singulare.i. ille modus signifi
candi.vȝ.vnitas actualis est modus eius qd̄ significat̄ p̄
plurale.i.pluralitatis actualis immo dico q̄ plurale pōt
eē modus suīp̄siue:vt pluralis ē pluralis numeri:₇ sin-
gulare singularis: vt singulare est singularis numeri:si
cut nomē est modus significādi nedū aliarū partiū ōrō-
nis formal̄r vl̄ mal̄iter significatarum. imo suīp̄siue.vt
nomē est nomē:sicut v̄bū est nomē. Aduertēduȝ tamen
q̄ isti modi significādi sunt in itellectu effectiue: ₇ i vo-
ce significatiua subiectiue. ₇ in reb⁹ significatis fūdamēta
liter ₇ original̄r:qȝ sunt respectus rōnis vt itētiōes logi-
cales. Jō cuȝ dr̄:q̄ singulare est modus eius qd̄ signifi-
catur per plurale : debet itelligi q̄ ē modus illius vocis

plurale.significatiue tamē capiendo ipsam.iō dr̄ modus significati: qꝛ modus vocis significantis.subtiue dico: ſʒ fundamētalr̄ absolute veꝝ sit. Sed doc. dicit ꝙ aliqbus videt̄ oppositū hui⁹ qd̄ dr̄ i exēplo.vʒ.ꝙ cū dr̄.plurale ē singulare.sumit̄ plurale vt mod⁹: ꝛ singulare vt qd qꝛ significatū pluralis nō est singulare vt modus: ſʒ potius plurale. Sʒ qꝛ disputatio vlterioꝛ hui⁹ nō est ad ꝓpositum: sed potius specrat ad grāmaticum speculatiuū.iō dicit doc.ꝙ nō refert siue sic siue sic dicat̄: qꝛ vtroqꝫ mō habet̄ intentū.vʒ.ꝙ duaꝝ speꝝ diuidētiū aliqd̄ genus.vna denotat aliā vt modus: sicut pʒ in his duab⁹ speb⁹ tm̄ meri scđe intētionalr̄ accepti: ſʒ aliquātulū de hoc in 3⁰ ar⁰.ꝛ magis in tractatu modoꝝ significādi: quē intēdo vita comite adiūgere huic expōni: sine quoꝝ cognitiōe ǭsi ipoſe est in doctrina hui⁹ doctoris ꝓficere. ¶ Demū soluit scđam replicam pncipalem p distōnē hoꝝ terminoꝝ magis ꝛ maius: ꝛ satis clara est. Deīde pmā qōnē soluit tenēdo ꝯnē affirmatiuā: quā ꝓbat applicādo tres cōditiones subti.de qbus supra.q.3.ad ꝓpositum.vʒ.ꝙ hʒ qd est: ꝛ qꝛ est: ꝛ ꝙ p suū qd ē.demōstrant̄: implicite saltem.in h̄ lib.passiones ipsius de ipso. Ubi nota in applicatiōe scđe ꝯditiōis subti: qd̄ videt̄ determinare se doct. vbi pira.q.pcedēti.ꝓbleumatice ꝓcessit.vʒ.ꝙ illa ratio que ponit̄ p pier menias sit propꝛia rō diffinitiua ipsius vlis. Itē ibidē cū dicit doc.ꝙ mediū demr̄atiōis equatur passiōi.alr̄ ꝯn̄s.i.fallacia ꝯn̄tis. vbi libꝛi ꝯmuniter: ꝛ male: hn̄t: cōius. Ex^m hui⁹. Nā si qs vellet demr̄are risibilitatē de hoīe p subām aīatā sensibilē: ꝯcomittere fallacia ꝯn̄tis: sic arguēdo.hō est subā aīata sensibil. ḡ risibil̄ est pō ꝯn̄tis: vt pʒ.vel si vellet qs ꝓbare aliqd nō eē sensibile p hoc ꝙ nō est aīal rōnale: ꝯmitteret ꝯn̄s a d̄structione an̄tis. Reqrit̄ ḡ adeqtio passiōis ꝛ mediȷ d̄mr̄ationis. Idē tāgit īfra.q.1.an̄p̄dica.ad fi.ꝛ.q.i.c.de relōne.ꝛ alibi sepe.hʒ ēt tertiā ꝯditionē.vt pʒ reducēdo spēm ad gen⁹. Est ḡ subʒ attributiōis hui⁹ libꝛi vle formalr̄ dcm̄.

Ad primum pme.q.dicit: ꝙ diuisio illa nō ē cōueniēs q̄ diuidit̄ vle in itentionē ꝛ in applicabile rei: qꝛ mēbꝛa coincidūt: cūʒ ois intentio sit applicabilis rei. Incōuenientēr enīʒ corpus aīatū diuideret̄ p aīal ꝛ hoīem.tenet ḡ ꝙ vtroqꝫ mō ē subʒ. ¶ Ad ar^m ꝯ pmū mēbꝝ vno mō rn̄det p distōnē entis realis ꝛ rōnis. Alio modo ꝓcedendo ꝙ metaphysicus ꝯsiderat ēt entia rōnis vel intētiones secūdas: inq̄ꝫtum hn̄t rōnē entis.i.quiditatis.nō tn̄ ex h̄ seqt̄ ꝙ ꝯsideret intentiones inq̄ꝫtū tales: qꝛ aliud est intētio inq̄ꝫtū itētio: ꝛ aliud itentio inq̄ꝫtū ens.qꝛ p mō ꝯsiderat̄ in ꝯcernētia ad subm.2⁰.mō abstractiue ꝛ absolute vt saltē respectiue ꝯuenit absoluta ꝯsideratio.de quo statim. Iō p modū regule dicit ꝙ h̄ vlr̄ accidit ꝛc̄. Et iō ex^m de hoīe non est ad ꝓpositū: qꝛ hō significat absolute eēntiā: cū significet subām q̄ nō ꝯcernit subm nec fundamētū: sec⁹ ē de mortali ꝛ vli. ¶ Ad aliud ꝯ scđm mēbꝛū negat assumptum. Aliud.n.est ens absolutū vel ad se.aliud est ad aliud: aliud ens p se: aliud ens p accn̄s: vt hō pf.lapis lapis albus. Intētio ḡ vt applicabile rei nō īdicat ens p accn̄s ſʒ ens ad aliud: de quo hn̄ pōt eē s̄ iale: de nullo accn̄te scia; cū oē accn̄s dicat ordinē ꝛ depēdētiā ad subaꝫ: ſʒ diuersimode tn̄. Dicit ḡ optime doc.ꝙ cū dr̄. Intētio vt applicabile rei: nō dr̄ totū per accn̄s: cui⁹ vna ps est intētio ꝛ alia res. Sʒ denotat̄ ꝯcernētia aptitudinalis: vel respectiua ēt actualis ipsi⁹ itētiōis ad fūdamētū ꝛ terminum. cadit ḡ res ibi vt terminās illā depēdētiā. Idē dicit ex ꝓfe.2.q.4^a sniaꝝ.arti⁰.i. ꝛ lʒ itentio sit subiectiue in illa re abstrahētiū tn̄ nū est mēdaciū. ¶ 2^m pncipale soluit per distinctionē vlis supꝛa habitā. Et cum dicit ibi: logica intelligendū est partialr̄ p scia huius libꝛi: vel si vlr̄: intelligēdū est de vli vt mō: non vt qd. ¶ 3^m arg^m soluit ex his que dicta sunt in corpore qōnis: applicando secundam ꝛ tertiam conditiones subiecti.

De tertio circa pmū arg^m pme qōnis.ꝛ solonē eius possʒ dubitari. Uidet̄.n.ꝙ aliud sit intētio inq̄ꝫtū itētio.aliud itētio iq̄ꝫtū applicabile rei: siue ly iq̄ꝫtū teneat̄ ꝓpꝛie redu^ue siue specificatiue.ꝛ maxime si reduplicatiue: vt hic videt̄ accipi: qꝛ applicabilitas ad rē pme itētionis nō est de rōe formali ipsi⁹ scđe intētionis. Unūqdqꝫ aūt ē formalr̄ ipʒ. Igit̄ videt̄ ꝙ metaphysicus cōsideret itentionē inq̄ꝫtū intentio: qꝛ considerat nō solū absoluta: ſʒ respectiua: ꝛ vnūqdqꝫ ſm̄ suā rōnē formalē: ſʒ plerūqꝫ in ꝓpꝛietatibus cōibus: cū igit̄ intentio sit formalr̄ ad aliud ꝯsiderat̄ a metaphysico: vt ens ad aliud. ꝛ ita seqt̄ ꝙ si intētionē inq̄ꝫtū ens: ꝛ intētionē inq̄ꝫtū itētio: cū nihil possit qditatiue considerari absqꝫ illo qd̄ includit̄ in rōne sua qditatiua: hui⁹ in respectiuis est depēdētia: ad terminum matie. Per idē posset ꝓbari ꝙ idē sit mobile inq̄ꝫtū mobile: ꝛ mobile inq̄ꝫtū ens. Itē ꝯ illō qd̄ dr̄ in pn⁰.rn̄siōis.vʒ.ꝙ itē⁰ iquātū itētio est applicabil̄ rei. Abstractū vt tale nō ē applicabile rei: ſʒ hui⁹ est intētio inq̄ꝫtum itentio.ḡ ꝛc̄. Assūptuʒ pʒ infra.c.de ꝓpō.q.2.soluēdo 3^m pncipale.vbi dr̄ ꝙ ꝓprietas supposito ꝙ sit scđa itentio significat̄ sub modo opposito ei cui conuenit actu accidere .s. sub mō abstractiōis.igit̄ ꝛc̄. Itē ꝙ intētio vt applicabile rei sit ens per accn̄s. ꝓbo. Oē cōplexū icludēs plures concept⁹ ex quib⁹ nō fit p se vn⁹ ꝯcept⁹ est ens. vel totum p accn̄s. h⁹ı est h̄ totū. ḡ ꝛc̄. Itē ꝙ nō sit idē hō inq̄ꝫtū hō: ꝛ hō iq̄ꝫtum ens videt̄: qꝛ hō inquātum hō includit ens ꝛ subaꝫ ꝛ alia gn̄a ꝛ drīas vsqꝫ ad vltimā: ſʒ inq̄ꝫtum ens nō icludit illa: qꝛ pꝰus est ens q̄ꝫ suba.ꝛ sic de aliīs.ḡ ꝛc̄.

Pro solutiōe hui⁹ dubiȷ sciēdū.p ꝙ aliq̄ sꝰ de ꝯsideratione me^e.p se: ꝛ p. aliq̄ p se non p̄: aliq̄ reductiue: aliq̄ per accn̄s. p se ꝛ p̄ vt ens ꝛ passiones entis.per se nō p̄ vt partes subtiue entis reductiue ꝛ p accn̄s: vt nō entia: ꝓuationes. nega iōes: scđe intētiōes. ¶ 2⁰ aduertēdū ꝙ considerare aliqd inq̄ꝫtū ens est cōsiderare ipʒ sub pcisissima rōne entitatis trāscēdētis. Considerare vō ipm inq̄ꝫtū tale est considerare eū nō solū sub rōne entis: ſʒ ꝓpꝛiā qd̄ qd est: qd̄ plerūqꝫ plura addit ipsam entitatē. ¶ Tertio notādum ꝙ aliqd eē applicabile alteri potest itelligi aptitudialr̄ vel actualr̄. ꝛ hoc vel ī rōne termini vel fundamēti vel subiecti. ¶ 4⁰. cōsiderādū est ꝙ depēdētia vel habitudo ad terminū in formalr̄ relatiuis ē de rōe formali depēdēt. Iō Arꝫ.c.de ad aliqd diffiniēs relationē igt.ꝙ ipi⁹ esse scʒ qditatiuū ꝛ formale est ad aliud se hr̄e. ¶ 5⁰. pmittēdū est: ꝙ ens p accn̄s solet ex fūdamētis hui⁹ doc.distingui in metaphysicū ꝛ logicū. p mō icludit ꝯcept⁹ diuersoꝝ generꝝ.ex qb⁹ nō fit vnū p se 2⁰ mō sumit̄ i elenchis pꝛo extraneo: qn̄.vʒ.aliq̄ q̄ꝫtū.ūqꝫ eadē nō dicūt eūdē ꝯceptū formalē: vel quoꝝ vnuʒ nō icludit formalr̄ alterum: vel ambo saltē non icludunt̄ in ꝯceptu tertio.

Ex his ad oba rn̄o. ¶ Ad p^m dico ꝙ applicabilitas tal̄ si ipoꝛtat respcm̄ ad terminū est de rōne formali ipi⁹ itētiōis. si ad subʒ cū sit aptitudial̄ nō est aliud: imo idē sibi. ¶ Ad 2^m dico ꝙ qrit illā difficultatē nodosaʒ de ꝯsideratiōe metaphyci.vʒ.an i vli an certe in particulari cōsiderat qditates. ¶ Sed breuiter ad ꝓpositū dico: ꝙ nō seqt̄ de forma.metaphysic⁹ ꝯsiderat itētionē inq̄ꝫtū ens. igit̄ iq̄ꝫtū itentionē.qꝛ pma ꝯsideratio abstrahit a scđa.dato ēt ꝙ cōsideraret itētionē inq̄ꝫtū tale ens: puta ens ad aliud. Non seqt̄ ꝙ vt applicabile rei.s.sub toti vel tali: qꝛ sic considerat eā logic⁹ p passiones .n.alias ꝛ alias cōiter cōsideratoꝝ differ logic⁹ a metaphysico. Intētio aūt inq̄ꝫtuʒ itentio icludit: aut formalr̄ aut concomitanter vel identice illaʒ applicabilita

se ⁊ resoluit ⁊ addit pka. ¶ Ad 2m dico ꝙ cōiter exponitur de qd nois. sed saluo meliori iudicio pōt dici ꝙ hʒ veritatē ēt de qd rei. Et cū pbat ꝙ qd rei nō ꝯuenit nisi soli spēi. Poterit dici vno modo ꝙ hoc est verū proprijssime loquēdo. sed hoc quo ad ppositū ō syllo nō nocet. q: forte est spēs spālissima: vt infra tāgā. Sed q2 srm est cōe ad oes scias ⁊ subā ipsaꝝ: dico aliter ꝙ equiuocat de qd rei vt in vltimo nōbili pʒ. accipio. n. in proposito qd rei pro ꝯcētu qdditatiuo: ⁊ tale qd ꝑcognoscitur de subō cuiuslibet scie siue cōis siue spālis: ⁊ hoc extendendo rem vt extenditur ens. Unde notanter ad hec ea que dicit. q. 4. ⁊ 5. añpredi. soluēdo. 1om. ꝑncipale illius. 4. ⁊ in solutiōe principali. 5. ¶ Ad 3m qd tāgit bonā difficultatē ꝑt dici ꝙ loqtur doc. appropriate de subō attributiōis scie nāliter inuente. qd cōiter hʒ veram diffinitionē: secus est de subō ꝑdicatiōis ⁊ scie supnālis: ⁊ in ħ soluat difficultas de ente ⁊ deo. Loqtur ēt de demrātiōe pp qd potissima ⁊ in hoc soluat cōtrouersia ibi introducta: ⁊ auctas Ar. Est enim alia auctas in oppositū. 1. posteriorum. t. c. 25. vbi dicit: ꝙ ratio vltimi termini est mem demōstrationis ꝫ ibi posset distingui de orōnae vel syllo. Aliter enim logicus ⁊ alr metaphysicus accipit ꝙ qd est. Ideo doc. hic proprie logice loquendo iterpretatur verba Ar. in meta autem vel theo aliter vt pʒ in prologo. p. q. ⁊ sup. 1. metaꝭ. ideo impugnādo opi. de argu. hic dic ꝙ nusq̄ ab Ar. diffinitur. vbi pʒ expresse ꝙ per qd est intelligi diffōnes. Uel dōm ꝙ ꝯclusio est generaliter vera: sic. vʒ. ꝙ eo modo quo subʒ hʒ qd qd est: suū qd qd est potest poni mem demonstrationis. s. diffinitionem: diffinitio. s. ꝯceptum qdditatiuuʒ. conceptus qdditatiuus: ⁊ qd ibi tangitur de passionibus entis: dic vt prius: excepta prima passione que per ꝯceptum qdditatiuuʒ ostendi pōt. Uerūtñ pp carentiam nominum conceptus talis: ⁊ habentis ipsum: ne videamur petere pnm: vtimur aliqn pro medio ⁊ non ꝯcētu qdditatiuo. Elige etiam quam volueris: ⁊ dic cōsequēter. ¶ Ad 4m patet ex. 6. notabili. Est enim intelligendū illa attributio ꝑm cognitionē: ⁊ non ꝑm entitatem. Et si arguas ꝙ vnūqdq̄ sicut se hʒ ad eē ita ad cognitionem. 2. metaphysice. t. c. 4. Dicendum ꝙ verum est in se ⁊ i intellectu cognoꝭ. entia proportionaliter suis entitatibus: cuiusmodi non ē intellectus viatoris. Uel posset aliter ad argumentū pncipale dici ꝙ mi. est falsa quo ad per se considerata in logica. quod dico pp fundamenta que per accidens considerantur. Et ad probationeʒ potest distingui de perfectione positiua ⁊ priuatiua. vt cōmuniter distinguitur. Sed ibi eēt specialis difficultas. an intentiones scđe dicant aliquam perfectionem: cum dicere perfectionem negetur a relationibus realibus vt volunt aliqui. sed de hoc infra.

Sexto dubitat circa ꝯne rinsuam h[illegible]. q. q̄ tenet ꝙ syllo ē subʒ logice. ar. ꝑ ꝙ non. Ois scia hʒ entitatē ⁊ nobilitatē ab obō: ꝫ logica nō hʒ en[illegible]tatē nec nobilitatē a syllo. g̃ ⁊c. Maior est Ar. 1. de an[illegible]a. t. c. 2. ⁊. 3. de anima. t. c. 38. ⁊. 6. met[illegible]. t. c. 1. Mi probatur: q2 si sic aut causalitate intrinseca aut extrinseca. Non ꝑ mō: vt pʒ: nec scđo mō. probo: q2 nec vt finis: q: ex. 2. physi. t. c. 23. finis non solum est vltimum: sed est optim[illegible] eoruʒ q̄ sunt ad finem: ens autē rōnis. cuius est syl[illegible]s. v[illegible] b[illegible]c loqmur de ipso: nō est nobilius se[illegible] pe[illegible] reali. loco vō est ens reale: vt supra dictum est: er[illegible]. Nec est. efficiens reꝭ logice. qd probat: q2 si [illegible] aut vni[illegible]ocuʒ aut equocū. Non ꝑmū. manifestū est. nec 2m: q2 tale ē nobilius effectu. ¶ S[illegible]cēs vt aliq hic respōdent ꝙ verum est de eq[illegible]oco tota[illegible] ē obm cuʒ pō: maxime ꝑm doctrinaʒ [illegible]cotice. nō autē de pnculi cuiꝰ est obʒ vl' subm [illegible]. ¶ Cōtra. ex pncipio hꝰ. Qñcūq ꝯcurrūt due cause ꝑtiales ad eundem effectū semp sapit nām imꝑfectiōis. qd depēdet ex pluribꝰ nō ꝑt eē ꝯdiciōis pfectioris quocūq illoꝝ: vt. q. 14. quolibeti. ar. 1. hʒ iste. Ex 2m de pmissis reꝭ ꝯnis: deo ⁊ hoīe in gnatiōe hois: ⁊ sole ⁊ hoīe in gnatione hois: sed ē simlitudinem in ꝓposito est igitur. bilius pō. igr̄ si esset ca equoca pticularis loꝭ: sequi ꝙ logica esset ens rōnis: qd ē falsum. ¶ Forte dices ꝙ cā pncipalis equoca cuius ē intellectus in ꝓposito assimilat sibi effectū: ꝫ ħ hēt veritatē ō assimilatiōe effectiua vl' virtuali: nō tñ de a[illegible]milatiōe formali. Immo sic magis assimulat cāe minꝰ pncipali ēt actiōe magis pncipalis: vt hʒ expresse iste. [illegible]. di. ꝑ. q. penultima. ¶ Ite 2o pncipaliter arguit sic. Subm scie ꝯtinet ꝑmo v̄tualiter oēs veritates illius scie: vt. 3. q. prologi sniarum hʒ iste: ꝫ syllus nō ꝯtinet sic v̄itates logicas: g̃ ⁊c. Mi. est nota apud Scotistas: ⁊ ꝑ[illegible]ter ibidem. Mi. vero probat: q: sic continere ꝯuenit subo rōe cāitatis effectiue: ꝫ vt ꝓbatū ē: talis causalitas nō ꝯuenit syllo. Itē 3o: scia est de necessarijs ⁊ impossibilibus ait se hr̄e: vt pʒ ꝑmo poste. t. c. 5. ⁊. 15. ⁊ 6o ethyco. c. 3. ⁊. 7. meta. t. c. 53. ꝫ syll[illegible]s nō est hꝰ. g̃. ⁊c. Mi. pp ex dictis hꝰ. 30. di. ꝑ. q2 inter[illegible] nones [illegible] nō hñt eē nisi dum actu intellectus ne[illegible]ociat. sunt igr̄ ꝯtingentia sicut ⁊ actus intelligendi. Ite 4o de subo scie ꝑsupponitur q[illegible] est sed qd est nō ꝯuenit syllo: saltē rei seu diffō vt hʒ iste in. 4. d. 1. q. 2. Ite 5o subm scie est causa passionuʒ suaꝝ ēt effectiua vt hʒ iste in pleri[illegible] locis. Ita ꝙ posito subo insurgit talis passio vel causat. sed syllus sicut nec aliqua alia intētio scđa non hʒ aliquam cāitatem respectu suarum passionum: cuʒ etiam a relationibus realibꝰ que sunt maioris entitatis negeē ois cāitas. Nec insurgunt [illegible] pōnem ipsius s[illegible]: q: tunc non essent intentiones scđe: qd est inconueniens. Plura ali[illegible] media possent h[illegible]oduci: ꝫ his solutis dat[illegible] [illegible]acu[illegible]tas soluēdi oia alia. P[illegible] applicari hec mo[illegible] ꝑme. q. ꝓbando logicā n[illegible] e[illegible] s[illegible]m. ¶ Pro solutiōe [illegible]ius dubij sunt quedaʒ ꝑm[illegible]nda ex qbus eiu[illegible] so[illegible]o in[illegible]retur. P[illegible]imo aduertēdū [illegible] ꝙ aliquid cogno[illegible]it q[illegible] [illegible]. vʒ intuitiue: abstractiu[illegible] [illegible]tuitiue: ⁊ scđu[illegible] m[illegible]. [illegible] mo mō cognoscit ex[illegible]s v[illegible] in se pso vel iemitu[illegible] [illegible]ō[illegible]ut: ⁊ non in repñtatiuo formali eius: vt dictū est supr[illegible]. Secūdo mō econtra in repñtatiuo. vʒ. ⁊ nō in se. 3o. mō fit discursus ab intuitiue noto vel ēt abstractiue ad aliō intuitiue vel abstractiue notū 4o. mō eꝯ. [illegible]o notēm ꝙ coꝝ que cognoscit quedaʒ se hñt motiue [illegible]m terminatiue: quedam vtroq̄ mō: quedā [illegible]m ēt lo. ic neutro mō ad intellectum nr̄m. ¶ [illegible]o sciend[illegible] ꝑ[illegible] [illegible]ntellectus aliud est ꝑmariū: aliō scđariū: aliō actu rec[illegible]: aliud actu reflexo cognoscibile. ¶ 4o intelligendum: vt supra tactum est: ꝙ cōsideratio logici de scđis itētiōibꝰ est in ordine ad fundamēta. ⁊ nō ꝯcretiue sumptis. Notitia g̃ scđarum intētionū originaliter est [illegible] ꝓprietatibus repertis in fundamentis a qbus origin. s[illegible]nt eē: ⁊ hoc occasionalr ⁊ motiue: lʒ effectiue ab intellectu hēant eē: in magno. n. huc ꝓcessuʒ. Primo nāq intellectus ꝑsupposita cognitiōe iuuitiua sensus: ⁊ opatiōe itellectꝰ agētis. quā aliq voluūt extēdi ad actum ⁊ hītū inclusiue. aliq vō in cāiōe spēi intelligit termini: qd ad ꝑlene omittat: itelligit obʒ reale: vt puta hoieʒ vel aial vel aliqd tale: 2o. plura sic cognita sub diuersis hītudinibus ad iuicē compat. 3o. illam compationem ex pte obiecti diuersimode noistam itelligit. ⁊ ħ aut im termínatiue vt cōiter ponitur. aut motiue si respectibus rōis aliqua actiuitas ꝯcedat. Motiue enim se hēre respectu actus vel habitus est vt cā ꝑtialis cōcurrere cuʒ intellectu ad causanduʒ actum vel hītum. 4o. eos illos respectus ⁊ ad se inuicē ⁊ ad fundementa potest intellectus compare ⁊ in ipsis alios modos itelligēdi vel alias secūdas intentiones: qd idem est. applicare: ⁊ sic in infinitū ꝓcedendo. forte posset concedi: vt supra notaui. Intelligo maxime

ligo marie hoc de intellectu' primitus h3s intētiōes fa
bricāte. sic de modis signandi grāmaticalib⁹ ē dōm. Cō
uenit. n. ordie doctrine p̄us adiscere h⁹ı modos q̄ⱥ sun⁹
eoꝝ: vt saltē sun⁹ sub ipsis cognoscimus: vt. q. sequētib⁹
tangeꝭ. 5⁹ ptinen⁹ virtualis quā obto culusl3 scie cōiter
scola Scotistaꝝ attribuit: descriptiōnē singularē: quaꝫ
Scotus ı originali p̄ho oxoñ. scripsit: p̄mitto: q̄ talis ē.
Uirtualis ptinētia est qdā respectus disq̄perātie: intrīse/
cus aduenies: fundamētalis ꝛ trāscēdēs: p quā cā equo
ca pōt p̄ducere effectū p̄ducibilē de nō eē sui simplr ad
eē sui simplr. Uñ aduertēdū q̄ ptinētia alia ē potētialis
seu p̄missiua phīca vt māe re⁹ formaꝝ. meta⁹ vt supio/
ris re⁹ inferioꝝ: ꝛ gn̄is re⁹ dr̄iaꝝ. alia actualis seu for/
malis. sic eꝫ. alia virtualis sic cāe extrīsece re⁹ effectus.
alia eminētialis sic in eēntijs ordinatis ꝛ marie in eēn/
tia diuia re⁹ oīuꝫ aliaꝝ. Alia vnitiua q̄ reqrit idētitateꝫ
simul ꝛ dif^{tm} q̄re in. 4. di. 46. q. 3. ꝛ marie repiꝭ ı diuinis
ꝛ ı creaturis suo⁹. vt p3 in potētijs aie iter se ꝛ ad aiaꝫ cō
paratio. Cōtinenꝭ igiꝭ v̄tualiter ꝫnes ı p̄missis: ꝛ p̄mis/
se me⁹: si q̄ sit: ı imediata. p̄di^{m} v̄o imediate ı ipsius subo
formalr: si ē p̄mi modi: vel v̄tualr si scd̄i. igiꝭ a p̄ ad vlti
mū oēs v̄itates hitus ptinenꝭ v̄tualr ı ipsius subto p̄ tā
q̄ȝ ı radice ois cognoscibilitatis. Nec h̄ d3 itelligi de pti
nētia potētionali vel p̄missiua v̄tuali: q2 talis nullo⁹ est
ponēda nisi multū remote exponēdo. Nec ēt ē distiguē
dū recte de subto ptinētie v̄tualis adeq̄tionis p̄dicamē
tis seu p̄ncipalitatis in scia. l3 aliq ita fingant. Idē. n. est
subm in scia oib⁹ his modis nisi q̄ ei accidit q̄ sit p̄dica
bile de oib⁹: q2 tm̄ in meta⁹ ptingit h̄ tenere: cetera to⁹. q̄
dcā sunt. ¶ Ex his ad dubiū rn̄r cū doc. ¶ Ad p̄^{m} ar^{m}
dico vno⁹ q̄ illa cālitas scie ex pte obti: si q̄ est in p̄posi
to ē extrīseca mediate tm̄: q2 imediate cātur ex actib⁹ fre/
quētatis vel vno itēso. Et cū q̄riꝭ aut finis: aut efficiēs:
pōt vtrūq3 pcedi. Et cū p̄baꝭ q̄ nō quātū ad finē. Dico
q̄ l3 scia possit dici nobilior obto seorsuꝫ sumpto: nō tm̄
obto scito: ꝛ sic poniꝭ finis eius: vt h3 iste ı p̄lo. q. 3. sol/
uēdo arg⁹ p̄ncipalia p̄⁹ lateralis ꝛ alibi. albedo. n. vel ali
ud tale ēt reale nō ē finis scie: s3 albedo sic vel sic cogni/
ta. ita ı p̄posito de sillo. Cū 2⁹ ōndiꝭ q̄ nō ē cā effectiua:
h̄ pōt negari. Cū q̄riꝭ aut equoca ꝛc. dico q̄ equoca. Et
cū p̄baꝭ q̄ nō ex p̄fectiōe cāe talis: satis cōpetēter rn̄suꝫ
est p̄us: q̄. v3. veꝝ ē de cā totali: ꝛ cū vltra p̄baꝭ q̄ tunc
logica eēt ens rōnis. Dico q̄ hoc nō sequiꝭ: q2 nō est as/
similabilis ı entitate enti rōnis. si āt eēt ꝛ cū hoc ens rō
nis poneret altera cā participalis: p̄cederet ar^{m} de mēte
doc. S3 ı p̄posito nō intētiōeꝫ: s3 fundamētū intētionis
pono cām ptialē: ꝛ q2 h⁹ı est vltimate ens reale: iō habi/
tū cātū ꝯgrue ponimus ens reale: ab obto. n. motiuo vl
quo. ꝛ nō terminatiuo vel q̄ h3 suā entitateꝫ. Uñ p̄⁹. q.
q̄rti egregie ingt doc. q̄ obm re⁹ notitie h3 triplicē ꝯdi/
tionē. s. cāre mēsurare ꝛ terminare. due p̄⁹ nō ꝯueniunt
intētiōib⁹: nec artificialibus: s3 tm̄ 3ᵃ nisi recurrēdo ad
fundamenta ꝛ nālia. Alio⁹ posset totalis cālitas hitus
logicalis poni ex pte itellectus. Nā l3 in actu recto ob3
sit cā ptialis ꝛ h̄ primariū: in actu tm̄ reflexo posset tota
lis actiuitas attribui po⁹. Uideaꝭ iste. 3. di. 1. q. 7. ꝫ Ho.
ꝛ alios. Uel dic 3⁹ q̄ l3 ı actu recto intētiōes nō possent
hr̄e cālitatē: ꝛ silr alie rōnes ꝛ forte quātitates: ı actu
tm̄ reflexo nō incōuenit. Elige viā quā volueris. Prima
rn̄sio est securior. Posset ēt p̄babilr dici q̄ intētiones 2⁹
ptinenꝭ sub obto motiuo itellectus: eo q2 ptinenꝭ quo
quo mō virtualr in q̄ditate sensibili. iuꝫ declaratiōeꝫ h⁹
in quolibetto. q. 14. vbi dicit: q̄ itelligit nole eius: ı se vl
in suo iferiori sensibile vel iclusuꝫ virtualr seu eēntialr
in q̄ditate sensibili. hec pōdera bn̄ vbiq3. vide. j. q. 3. ante
p̄dicamētoꝝ soluēdo 3^{m} p̄ncipale ad p̄po^{m} aliq̄ bene pō
derando. Posset ēt sustineri q̄ sillo ptinet virtualr oēs
veritates logicales: q2 tales veritates sunt respectus vel
ꝯformitates in itellectu cōplexe vl incōplexe q̄ p̄babilr
ponunꭍ respectus rōnis. vt. 6. meta. ꝛ alibi in doctria h⁹
h3 videri. Difficultas āt est de fundamēto taliū ꝯformi
tatū ꝛ veritatū vt tāgit alia arg⁹ hic. Continētia ēt vir/
tualis de q̄ loquimur ē obalis ꝛ metaphysica ꝛ nō realis
phyca. q̄re nō dicit nisi simplicē emanationē in incōple
xis ꝛ illationē intētionalē in cōplexis: de q̄bus ifra altis
deo duce dicemus: q2 paulatine itroducēdi sunt iuuio/
res scolastici. possent v̄ba doc. q. vl. p̄lo. ad finē h̄ pōde
rari de vniuersatione obi re⁹ hitus diminuta salti. ꝛ silr
quō ob3 ē mēsura scie q̄ vr̄ itelligi debere de obo termi
tiuo vt. vr̄: s3 tu dic ꝯiter bn̄ masticādo: q2 ad alia festi/
no p nūc. ¶ Ad 2^{m} de ptinētia v̄tuali p3 ex p̄dictis. Eo
enī mō q̄ sillo ꝯuenit cālitas eodē mō ꝛ ptinētia v̄tual.
Si āt totalis actiuitas ponaꭍ ex pte po⁹ regula doct. h3
v̄itatē ı sciētijs rōnalib⁹ quaꝝ suba hn̄t actiuitatē ptia^{lem}
ꝛ p̄portiōalr pti^{m} v̄tualē. Posset ēt pōderari q̄ soli scie
hn̄ti euidētiā ex obo ꝯuenit illa pti⁹ v̄tualis. vt p3. q. 3. p
logi. Cōtinētia. n. v̄tual p̄p̄e loquēdo ꝯstituit subo sci
hn̄tis vnitatē specificā: cui⁹ı nō ē logica in cōi neq3 sills.
¶ Ad 3^{m} dōm q̄ intētiones 2⁹. sic ꝛ entia realia pn̄t ꝯsi
derari vel s̄m eē q̄ditatiuū siue eēntialr: vel s3 eē actualꭍ
exñtie. Prio mō sunt necīa ꝛ ipossia alr se hic. 2⁹ mō sunt
ꝯtingētia ꝛ sic itelligiꭍ doc. vbi allegaꭍ supra: q2 loqꭍ de
rōnibus rōnis vt hn̄t eē in fundamētis ꝯparatis qō ē
eē exñtie in ipsis. Uel dic alr recurrēdo ad fundamēta.
Posset ēt dici ex p̄dictis h⁹ in p̄logo. q. 4. q̄ de ꝯtingē/
ti est scia ꝛ idē ibidē. q. 3. vbi dic q̄ necītas obi nō ē ꝯdi
tio scie: s3 ad ph3 p3 ibidē q̄ scia est necioꝝ. s. dictoꝝ de
ꝯtingētibus vel necessarijs obis: ꝛ hoc sapit. ¶ Ad 4^{m}
dico q̄ sills h3 q̄d nois ꝛ q̄d rei eo mō quo est res. s. con
uentū q̄ditatiuū ꝛ diffinitionē expressam p genus ꝛ dif
ferentiā. Et cū p̄baꭍ ex doc. ııı. 4. q̄ diffō nō ꝯuenit en
tibus rōnis: veꝝ est diffinitio p̄prijssime sumpta de q̄ di
ctū ē du⁹ p̄cedenti. Itētiōes tm̄ 2⁹ diffiniunꭍ vt logicus
diffinit: ex gn̄e. v3. ꝛ dr̄ia: vt doc. ibidē expresse dic. Sic
ēt p̄prijssime loquēdo solius sube est diffō. Eo. n. mō q̄
danꭍ gradus in entibus danꭍ ꝛ in diffinitiōib⁹. Uel pos
set dici: l3 forte nō ita ad mentē doc. q̄ diffōnes secūda/
rum intētionū sunt diffōnes entis realis originalr ꝛ oc
casionalr ꝛ fundamentalr: l3 nō formalr ꝛ imediate: ꝛ h̄
sufficit. ¶ Ad 5^{m} dōm q̄ eo mō quo aliq̄d h3 principia
essendi ipm ꝯsequunꭍ sue p̄prietates. Si ex nā rei: ex nā
rei. Si operatiōe itellectū: operatiōe itellectus. Modo
sills h3 fundamentū tanq̄ȝ p̄n^{m} originale occasionū eēn
di ꝛ intellectū cōpletiue effectiuū sui eē: ꝛ ita passiones
ipsius eodē mō hn̄t esse. Ex p̄ncipijs. n. subi oriꭍ passio.
Et qō tangiꭍ ibi de subto qō est cā passionis: h3 difficul
tatem spālē. de quo. j. c. de p̄p̄o aliq̄ dicā. Posset ēt p̄/
babiliter dici q̄ posito ente rōnis in eē p opus collatiuū
itellectus imediate ipm ꝯseq̄tur aptitudo talis vel talis
que ēt est intētio 2⁹ fundamētaliter ꝛ idēticeꝛ ēt forma
liter: l3 nō imediate cāta actu collatiuo itellectus: sed h̄
plura eēnt pōderanda q̄ altiori idagini omitto. Posset
ēt pōderari illud arg^{m} qō fit cōiter. v3. q̄ nulla scia for/
mat vel fabricat suū subm: s3 logica format vel docet for
mare sillm. Dic q̄ veritatem h3 in scia reali. secus est de
scia rōnis. Uel dic q̄ sills v̄sualis vel nāliter acq̄situs p̄
cessit artificialē. Uel recurrēdum est ad fundamenta: s3
prima via est securior. vt p3. Uel dic vt p̄uus ad. 4. rō/
nem est dcm̄: q2 sapit. Posset ēt obijci ex dictis doc. ı mā
de subto theo⁹. vbi p̄bat ens in cōi esse subm metaphy/
sice. ꝛ p̄ metaphy. idē h3. ergo eodē modo diceꭍ de logi/
ca respectu entis rōnis in cōi. Responsionē quere.

Septimo posset dubitari circa diuisionē logice quā supra assignauiꭍ s3 diuisiōes subi.

Et breuiter dico3. vt supra .q.1. de vnitate scie dictum est. Eo nãq3 modo quo scientia h3 vnitatẽ ab obiecto: habet etiam ꝛ sectionẽ ad subti diuisionem.

Octauo dubitat circa dcã doc. applicãdo tertiã ↄditionẽ sibi. Ubi dic ꝙ icõplexũ ꝛ enũciatio sunt ptes itegrales silli: sillus do dia[us] ꝛ demrãtiu[us] ptes subtiue. Elech[us] aũt puatio eius. ℂ Cõtra p[m]: for[us] simplex ptib[us] itegralib[us] caret: s3 sillo e h[oi]. g ꝛc. Maior nõ: qꝛ opp[m] pdicati infert opp[m] subi. Minor pbat: qꝛ vt h sp loqmur de sillo e respectus rõnis. Itẽ spẽs dis[us] non est p[ro] alteri[us]. enũciatio vel icõplexũ ꝛ sillo sũt h[oi]. g ꝛc. ℂ Cõtra 2[m] est expssa snia h[us] 1. elen. q. 4. vbi vult ꝙ diuisio silli in topicũ ꝛ nec sũ ꝛc. est diuisio accñtis in subiecta. vt. 8. articulo p[us] h[us] q. tractaui. Tũc sic. Alia e diuisio toti[us] in ptes subiectas: alia accñtis in sub3. p3: qꝛ vna est p se: alia do per accñs: s3 diuisio silli in illa est accñtis in subta. g nõ toti[us] i ptes. Aliud qd dicit ibi de ll. poꝝ: ꝙ ibi de pte subtiua silli sit smo: vr falsum: qꝛ tũc idẽ esset ps subtiua suppflua: cũ ibi de sillo i cõi tractat. vt h doc. ↄcedit ifra soluẽdo. 2. pncipale. ℂ Cõtra 3[m]. sillo sophysticus est eque respectus positiu[us] applicat[us] mãe appa[n]. sicut topic[us] vel demrãtiu[us] mãe ppor[e]. g nõ e tm puatio veri silli. Itẽ de puatione alicui[us] nõ est dis[us] scientia a scia illius c[ui]us est puatio: sed de sillo sophystico est dstĩcta p[ar]s logice. vt puta lib. elench. Et per istũ primo elenchoꝝ. q. 3. ℂ Dõm cũ doctore ꝙ recte loqtur. ℂ Ad p[m] dico: ꝙ l3 pncipalis itentio logici sit de sillo scdo iteñoalr sumpto: nõ tn pscin[us] a fun[us]: imo ↄsideras de ipsius fun[us]: l3 igitur sillus formalr sumpt[us] nõ hẽat ptes itegrales: mãlr tñ acceptus nõ caret ipsis. Uel alr dõm ꝙ sic iste pdicatiões genus pdicat de spẽ: vel oro ↄstituit ex noie ꝛ vbo: hñt exerceri in fundamentis vt infra magis. Ita iste: sillus ↄstituit ex icõplexo ꝛ enũciatione. h3 exerceri in fundamẽtis. ita gñalr ꝙ intẽtio logici e de istis cõceptib[us] ale p fundamentis vltimate cũcta ipsis attribuẽdo. Iste expositiões ꝛ siles supra: paiẽter sũt de mẽte istius. vt ifra ca. de gñe ꝛ dña expsse h3. Per h ad aliud p3 ꝙ psupponit falsum. Uel dic vt in silĩ de numero maiori ꝛ minori cõiter dr capiendo ipso mãliter vel formalr: ꝛ silr in ppositõ: l3 nõ sit oĩmoda silitudo. ℂ Ad 2[m] dico ꝙ doc. ꝛ h ꝛ pmo elencho. optime dicit: nec cõtrouersia vlla e nisi in voce si q̃ sit. h. n. dicit ꝙ sillo dyalecticus ꝛc. sũt ptes subiectiue: qd ver[um] est capiẽdo illa p formali. Primo do elenchoꝝ dicit ꝙ est diuisio accñtis in sub3: qd verũ est accipiẽdo illa p substracto. Aliud. n. est ↄsiderare mã3: aliud itentionẽ mãe applicatã. Per idẽ ad aliud ꝙ sillus applicatus tali vel tali mãe de q̃ sit smo in lib. prioꝝ. est pars subtiua silli in cõi: qꝛ ille pscidit ab oĩ mã. Uel posset dici ps iproprie put idẽ sub minori extensiõe ꝛ ↄtinẽtia pt dici ps re[ali] suppflua sub maiori: ꝛ hoc mõ loquit infra in solone. 2. pncipalis. Uel dic ꝙ ibi determinat ꝛ de toto ꝛ de partibus subiuis eius: cũ verum dicit: l3 aliud tacuit. ℂ Ad 3[m] põt dici ꝙ sillus elẽch[us] põt ↄsiderari formalr vel mãliter. pmo mõ pce[us] ipm e intentionẽ scdm positiuã. Alio mõ mãliter ꝛ hoc vel vt cadit in vsu sophistice ꝛ decepto[ri]e argumentatiõis. Alio mõ vt tradit per determinata pn[us]. pmo mõ vltime distinctis ↄcedit ex falsis: nec de ipso est scia. 2[o] mõ sic. Uult ergo pmo elenchoꝝ ꝙ de sillo sophistico 2[e] intẽtionaliter ꝛ fundamẽtaliter: 2[o] mõ: sit scia. Hic do vult ꝙ ille p[er] intentionaliter vt pcedit ex falsis ꝛ scdo intẽtionaliter vt supponit p tali sit puatio veri silli. de hoc magis pmo elencho.

Nono dubitat circa solonẽ pmi pncipalis vbi dicit doc. ꝙ de sillo in cõi per sillm pticularẽ hr sciã: ꝛ ꝙ nõ e scia de particulari nisi per seipsum scito cõi. ℂ Cõtra p[m]. sillo per quẽ acqrit scia est fundamẽtalis: aut in voce: aut in scripto: aut in mẽte. sillo do de quo querit scia est respectus rõis: vt sepe dcm e vr g ꝙ rñsio non est ad ppositũ. ꝛ silr nec 2[m]. qꝛ faciliter euadi posset dõo: ꝙ pcedit de sillo fundamentalr sumpto: ꝛ non formalr. Eque. n. vt vr posset ostendi p idẽ mediũ ꝙ de hoie non est scia: qꝛ sicut hõ est qddã icomplexũ de quo hr scia per sillm: ita sillus scdo intentionaliter sumptus respectu sillogismi prime intentionalr dicti. ℂ Itẽ ↄ 2[m] vr ꝙ de particulari possit esse scia dis[tinct]a scia cõis: sicut ipsum est aliud a cõi. Ad ista faciliter rñdetur ex predictis. ℂ Ad primum dico ꝙ quãuis principalis intentio sit de sillo scdo intentionaliter dico: hoc tamen e vt supponit pro fundamento: ꝛ ita itelligitur vniuersalitas ꝛ particularitas per respectum ad fundamenta ꝛ predicationẽ exercitã. ℂ Ad aliud transcendit. n. negotiũ: s3 breuiter p nunc dõm ꝙ non est alia scia de particulari: nec dicit aliã entitatem formalem saltem a suo cõi: licet addat aliq̃ entitatem materialem.

Decimo circa solonẽ scdi pncipalis posset dubitari. An. v3. totius ꝛ ptis possit idẽ esse subm. Et breuiter dico ꝙ nõ incõuenit sub diuersis rõnibus: vel saltẽ sm rõnes subordinatas: vel sm eandem rõnẽ ↄpletiorẽ tñ ꝛ minus completa3. Dubitare circa solutionẽ vltimi argumenti magis pertinet ad phiam naturalem q̃ ad logicã. Igitur pertranseo ad pño: ne pter vtilitatẽ iuuenum prolixus videar.

Ultimo põt breuiter dubitari circa solutionẽ. 4. opi. q̃re cũ oro ↄuenit equoce enũciationi. ꝛ sillo p te poti[us] ab ea remouet 2[a] vel 3[a] ↄditio q̃: p[us]: cũ equoci nõ sit diffõ. Põt dici ꝙ illa diffõ que ponit pmo peryarmenias de ipsa ↄuẽit ei p vno significato. i. p enũciatiõe vt vr. ℂ Sed ↄ qꝛ tunc non esset genus enunciationis: qd cõiter non tenet. Jõ dõm ꝙ vel illa est descriptio nominis vel si vera diffõ. tunc capit h equiocatiões extensiue p analogia. Uel dõm potius sustinendo pmã rñsionem ad instantiam ↄtra illam ꝙ oro que est genus enunciatiõnis est per se vna ꝛ continet sub se ne dum indicatiuam: sed imperatiuam ꝛ alias huiusmodi: ꝛ sic negatur ↄsequentia illa: oratio autem que est argumentatio non est per se vna nisi vnitate ordinis vel integritatis: secundum aliquos.

PRemissis tribus qõib[us] circa logicã in cõi dirigit smonẽ3 in ysagogas porphyrianas. Et anteq̃ textu3 dubitatiue tãgat. Mouet ier aut. q. ꝛ oib[us] ↄputatis circa ipsum vle i cõi qões. Et qꝛ itẽtio sua e ↄstituere vle subm h[ui]us libri. de subo do includendo iherentiã passiõis: quattuor pñt q̃ri. v3. si est: qd est: qꝛ est: ꝛ pp quid est ideo valde ordinate p informatione radicali iuuenũ hec q̃ttuor ptractat pus q̃ ip3 subiectũ esse asserat. Quãtũ igit ad qõnem qd est dicit In spãli querendũ est de vli: ꝛ qꝛ oẽm qõnem pcedit: qd dr per nomen ꝛc. vbi aduertendũ vt supra tactũ est: ꝙ qd: e duplex. s. rei ꝛ nominis: ꝛ l3 qd si est pcedat qõne3 qd rei scdm ordinẽ quẽ t3 Ar. 2[o] posterio. qd tñ qd nois precedit oẽs. vt h ꝛ. 4. sniaꝝ. di. 1. q. 2. h3 iste: seqt in lra distinctio trimẽbris hui[us] nominis vle: sicut ceteroꝝ ↄcretoꝝ accñtaliũ: ꝛ põt reduci i bimẽbrẽ sic. Omne ↄcretũ accñtale: aut sumit p aggregato ex significato ꝛ ↄnotato: aut seorsum: ꝛ tunc vel p significato vel p cõnotato. Isti. n. termini: pro significato: pro formali: vel pro eo qd significat: seu p forma: sũt syno[nim]a: sicut ex altera parte: p substrato: pro quo cõnotato: vel pro eo qd denominat. Sicut g albũ põt sumi p illa qualitate quam albedo significat vel p subo eius: vel pro aggregato ex vtroq3. ℂ Cõcretum nãq3 ꝛ abstractũ ex pncipãlo h[ui]us vbiq3 ꝛ pcipue infra in antepdicamentis idẽ significant: sed differunt in modis significãdi vt magis infra dicet. Nã hoc p modũ

per se

per se entis: illud vō per modū alteri inherentis: ⁊ hoc vel subiectiue vel suppositiue significat. Uel magis ad ꝓpositū ponaᵗ exēplū in ꝯcreto ꝑme ītentiōalis reᵐ. Silr nāqꝫ significat illā relatōez eqparentie quā similitudo significat ꝯnotat vō subm vt hoiem vel asinū: ⁊ qꝛ requiriᵗ necessario fundamentū ad eē reⁱˡ: ꝯnotat ēt ipm vt puta albedinē vel calorē vel aliqd hmōi. In quo fundamēto ēt possꝫ fieri distinctio ꝑm remotiꝰ ⁊ minus remotuꝫ. Pōt igiᵗ secundū variatōem ꝑdicamētoꝝ tale ꝯcretū accipi: aut ꝓ formali tm̄: aūt ꝓ substrato tm̄: aut pro aggregato. Exēplū primi: vt albū per se ꝑmo mō est coloratum. Exemplū scōi: vt albū currit. Exemplū tertij: vt albū ē ens ꝑ accñs. Ita in ꝓposito vle pōt sumi ꝓ respectū rōnis causato vel derelicto actu collatiuo ītellectꝰ moti ex aliqua ꝓprietate indifie vel cōicabilitatis ex parte rei quā ꝑmo significat: sicut vlitas vel intentio vlis. 2ᵒ mō pōt accipi ꝓ substrato vt hoie vel aiali. ⁊ sic de alijs vel ꝓ fundamento in tali substrato: ⁊ hoc vel ꝓpinquo vel remoto. Uoco fundamentū remotū vlitatis indeterminatōez ꝑuatiuā vel negatiuā seu cōicabilitatē absolute sumptaꝫ. Fundamētū vō ꝓpinquū dico indeterminatōez ꝯriā vel cōicabilitatē cōparatiue cognitā. 3ᵒ mō pōt sumi ꝓ aggregato ex vtroqꝫ. Protestaᵗ ḡ doc. se locuturū deīceps de vli pꝛimo mō: qꝛ sic ē de ꝯsideratōe logici. ⁊ hoc itellige vt plurimū: qꝛ aliquando loquiᵗ de vli ꝓ substrato. 1ᵒ mō pertinet ad ꝯsideratōem artificis realis. vtputa metaph. vl physici. 3ᵒ mō nō est de ꝯsideratione alicꝰ artificis per se: cū sit ens ꝑ accñs. vt. 6. metap. t. c. 6. ⁊ 7. habeᵗ. ¶ Circa ꝑdicta posset dubitari vtrū ꝯcretū ⁊ abstm̄ idem significēt. Sed nō oꝫ h̄ imorari: qꝛ infra loco suo disputabiᵗ. Itē vtꝝ significare ⁊ ꝯnotare idē dicat. Ibidē ēt hꝫ ꝯtractari. Itē vtꝝ de ente accñs sit scia. Nō hic: sꝫ. 6. meta. Itē qliter vle ꝓ substrato ꝑtinet ad ꝯsideratōez logici. ḡ. dcm̄ est. ¶ Sequiᵗ de qōe si est. Qō IIII.

Utrum vle sit ens. ¶ Quo ad ꝑᵐ vle dr̄ ab vniuersus sicut ⁊ vniuersitas: ⁊ differt ꝑm aliquos a ꝑdicabili: qꝛ diffinitur ꝑ esse in ꝑdicabile vō per dici de: de quo infra. Et lꝫ vle possit sumi triplicter: vt pꝫ ex ꝑdictis tm̄ alr capi solet ꝓ substrato saltem. Nam aliud est i cāndo vt deus. Aliud incognoscēdo vt intellectus. Aliud in repꝛesentando vt spēs itelligibilis. Aliud in distribuēdo vt signa vlia. Aliud in pꝛedicando: ⁊ hoc: vl cōiter vt oē qō enunciaᵗ de aliquo in ꝓpōne quecūqꝫ vel ꝓpꝛie: ⁊ tunc vel transcendens: vt ens limitatū vl ante rē nā ⁊ tpe vt est in intellectu ꝑme cause. Nā tm̄: vt iā ens: vel in re vt sub conditionibus indiuidualibus: post rem vt in esse cognito: de hac vltima distinctione magis infra. q. 8. de triplici acceptione significati termini cōis: in ꝓposito est in ꝑdicando: ⁊ pꝛo formali: vt tamen applicabili: vt ꝑus dictū est: qō sic describitur ꝑ. peryarmenias. t. c. 5. vle est quod est aptū de pluribus pꝛedicari. Item 2ᵒ posterio. t. c. vlti. vniuersale est vnum in multis ⁊ vnum pꝛeter multa. Idem pꝛimo posteriorum. t. c. 25. sed non ita expꝛesse: de quibus diffinitionibus erit sermo amplioꝛ ifra. q. 6. Oꝛdo qōnis pꝫ ex pꝛedictis. diuisio eius est cōmunis.

Quo ad 1ᵐ arguit tribus rōnibꝰ ad partē negatiuā. Pꝛima rō hꝫ oꝛiginem ex Boeꝰ in libello de vnitate ⁊ vno: lꝫ sctūs Thomas quollibeto. 9. articu. 6. dicat illū lib. nō eē Boetij: de quo non oꝫ hic discutere. saltē auctoritas famosa ē: ⁊ cōiter acceptaᵗ. vbi aduertēdū ꝙ intentio Boetij vel illius auctoris ibidē ē ondere ꝙ oīa appetunt vnitatē. dicit. n. ibidē: ꝙ qꝛ creatoꝛ nāe vere vnus est iō rebꝰ quas ꝯdidit hoc in munere dedit: vt ⁊ vnaqueqꝫ hēat eē ⁊ vna eē. Enumerat igr̄ ibidem multos modos vnitatis de qbꝰ ifra. cap. de spē. q. 1. forte erit sermo. vba aūt que recitat doc. nō aperte habetur ibidem: lꝫ implicite possint ꝯijci: ex dictis Boetij. De veritate aūt illius ꝓpōnis in se ifra tangā. 1ᵃ rō fundatur in dictis Ar. in ꝑdicamentis. c. de subā. 3ᵃ rō sumiᵗ ex distinctione entis in id qō nāe est ⁊ in id qō sola ratione ratiocinante fabricaᵗ. Due rōnes ad opposituū ex duplici auctoritate ꝓcedentes satis patent. Consequenter ꝯclusionem affirmatiuā tꝫ in qōne ista cuius rō fundatur in obō ⁊ rōne ꝯtrius itellectus creati saltē viatorū. Intentiones. n. logicales sunt modi intelligendi: sicut grāmaticales significandi. vt dictum est supꝛa: ⁊ magis infra: ⁊ in tactatu de modis significandi: deo subueniente ⁊ vita comite. Est igitur vle: de quo hic loquimur: modus intelligendi: in tm̄ ꝙ ēt ipsum singulare itelligitur non sub mō singularis: sꝫ vlis: vt hꝫ iste. 1. di. 1. q. 3. soluēdo scōam rōnem opi. hoc idem in theologi. sua: vbi ingt ꝙ vle ꝑ se ⁊ ꝑus itelligiᵗ: qō tm̄ veꝝ ē de vli ꝓ substrato. Idē. 7. meta. ⁊ ꝑmo hꝫ. Modus aūt intelligēdi ens nō pōt esse non ens. igiᵗ vle nō est nō ens. ḡ ens: ꝑ locū ab oppositis. Tangit ibidē de mōte intellectus ab itelligibili: qō hꝫ expꝛesse Cōmē. 3. de anima. cōmē. 4. Auctoritas vō Ar. quā adducit ē. 3. de aia. t. c. 5. 14. 17. 18. ⁊. 27. ⁊ alibi sepe. Qō seqᵗ in lra (ꝙ motus vel potius mouere est actus entis in actu.) hr̄. 3. de aia. t. c. 27. Motus nāqꝫ pōt cōparari ad mouētē vel ad mobile. ꝑᵒ mō intelligit doc. hic ⁊ Ar. ibidē. 2ᵒ mō intelligit doc. 2ᵒ. sententiaꝝ. di. 18. ⁊ Ar. 1. physi. t. c. 3. Uel si volueris totū itelligere ex parte mobilis: de actu est distinguēdū. vꝫ ꝑmo vel eēntiali: ⁊ scōo vel accñali. ⁊ vba doc. itelligi debent ꝑmo mō: nō scōo mō. Pꝛimū ⁊ scōꝫ ꝑncipale vnica solutione soluit: sed lꝫ possit obijci ꝯtra solōnes vt referᵗ ad vtrumqꝫ: vt statim ostendā: arguit ꝑcise ꝯtra eā vt applicaᵗ. ad 2ᵐ ꝑncipale ostendendo: ꝙ scōe sube nō sūt ꝑter opꝰ itellectus: imo ꝙ sunt scōe intentionis: alr nō opponerenᵗ ꝑmis. ⁊ per ꝯñs diuisio Ar. nō esset ꝯueniens: cū oīs diuisio dꝫ dari ꝑ opposita. Ad formā ḡ argumēti negaᵗ minoꝛ ꝓ 2ᵃ pte. ⁊ silr minoꝛ ꝓbationis. Est. n. vā: lꝫ indirecta ꝑdicatio: vle est suba 1ᵃ. Ad 3ᵐ ꝯcedit vle nō est ens nāe. sed ex hoc non sequitur ipsum esse figmentum: qꝛ huic corrñdet ꝓpꝛietas ex nā rei. illi vero nullo me vnde vult ꝙ vle est effectiue ab intellectu. occasionaliter aūt: ⁊ oꝛiginaliter a ꝓpꝛietates reali. pꝛo quo adducit auctoritatē Boetij in comento.

Quo ad 3ᵐ Circa hāc. q. occurrūt nō nulle difficultates. Pꝛimo dubitaᵗ circa vitatē illius ꝓpōnis Boetij an oppoᵐ. Omne vꝫ. qō est: iō ē vnū. quā ēt hꝫ Auicē. 1. metaph. c. 1. ⁊. 7. metap. c. 1. Ur. n. qbusdā ꝙ oppᵐ est dōm. s. oē qō vnum est ideo est vnum: qꝛ est. Itē Boe. ibidē enumerat plura que sunt: nō tamē vnū numero sunt: qꝛ illā assignant ab alijs distinctū modū vnitatis. ¶ Pꝛo solōne huius ꝑmittendū ē ꝑmo ꝙ aliqd (vt cōiter dr̄) pōt dici vnū numero: aut qꝛ cū alijs ponit in numerū: aut vt distinguiᵗ ꝯtra vnū spē genere ⁊ ꝓpoꝛtione: qō vlterius distingui solet i vnū diffōne ꝓ pꝛio ⁊ accñte. ¶ 2ᵒ notādū ꝙ ꝑnᵐ vnitatꝭ numeralis aliō est intrīsecū aliud extrīsecū. Intrinsecū ꝓpꝛietas idiuidualis: extrinsecū subꝫ vel aliud hmōi. ¶ 3ᵒ sciendū ꝙ eē ꝑdicat: qñqꝫ 2ᵐ: qñqꝫ 3ᵐ adiacēs. tunc. n. ꝑdicat 2ᵐ qñ nihil addiᵗ rei vbi specificatiuū. 3ᵐ vō qñ sic: absqꝫ specificatiuo quocūqꝫ extrinsecū ꝑdicat ꝙ in ipso ē h̄ dr̄ ē ens ꝑncipaliter sumptū: qō idē sonat cū exntia actuali. Regulariter ḡ teneᵗ ꝙ qñcūqꝫ hoc verbū est ꝑdicat 2ᵐ adiacēs dicit exñtiam actualem de subō. vñ lꝫ ꝯcedaᵗ ꝙ cesar est homo. nō tm̄ ꝙ cesar est de quo infra in qōnibꝰ libri peryarmenias. ¶ Ex his: tenendo cū Boeᵗ dico ꝙ ꝓpositio sua est vera maxie loquēdo de vnitate numerali a ꝑnᵒ itrinseco: que vt ꝓbabitur teneo: ꝑcedit in quocūqꝫ

(nã dico) exñtiã actualẽ maxime in idiuiduis. qꝛ existentia est modus: ꝛ ꝓprietas idiuidualis: est de rõne intrinseca ipsius idiuidui: lꝫ per cõparationes ad nãꝫ alr sit dõꝫ. Sꝫ ꝓ altiori declaratõe ꝛ castigatione istoꝝ aduerte diligenter ea q̃ hꝫ iste .in. 2. di. 3. q. 1. in soloне qõis. Ualet ꝫ hec ꝯñtia. hec est. ꝫ hoc est vnũ: nedũ ꝑ locũ extrinsecũ: imo per intrinsecũ: ita. vꝫ. ꝙ posset esse demõstratio ꝓpter qd: vt ita loquar. Cõcederes. n. scoꝰ istã. est verũ ꝫ vnũ. quare nõ silr vel potius ꝑdictã: Uel posset dici alr ꝙ cũ dicit Boetius. ideo est: ꝛ nõ reddit cãm precisaꝫ nec a ꝓori: sed ꝯditionẽ ꝯcomitãtẽ: qꝛ vnitas nũeralis est cõditio ꝯcõmitans omne ꝑ se exñs. Uide tñ ꝓ vlteriori declaratione hꝰ ea que dicit iste in. 4. di. 45. q. 3. soluendo 2m ꝑncipale. Uel posset dici ꝙ auctas ẽ vera loquẽdo de vno numero ꝑmo mõ: qõ satis ꝓbabile est 2 vt pꝫ ex intẽtione eiꝰ. ¶ Per hec ad oba. Prima instantia forsan põt negari ex ꝑdictis. Ad 2m dico: ꝙ lꝫ sint plures modi vnitatis ibidem enumerati: vnitas nihilominus specificata per exñtiam actualẽ ꝛ ꝑseitatẽ tertũ modi in vnoquoqꝫ ꝯcomitanter saltẽ: est numeralis. Sꝫ vt supra dixi: illa additio de vnitate numerali nõ hẽtur expresse in Bo. iõ dic ꝙ doc. vulgariter allegat: ꝙ nõ icõuenit plerisqꝫ in his logicalibus. vt supra habes. Sed elige potius moduꝫ dõi ꝑorem: vt calũnia omnis abigatur.

Secundo posset dubitari: vt singula tãgã: circa mi. ꝑmi argumen. vbi dicit doct. vle non ẽ vnũ in numero: qꝛ ꝑdicaꝫ de pluribus. vtrũ illa cõsequentia tꝫ. hoc ꝑdicaꝫ de pluribꝰ: ꝫ nõ est vnũ in nuõ. Dico breuiter ꝙ valet logice loquẽdo ꝛ ꝑdicatõe vniuce vniuce sumpta: sed theoce ꝛ ꝑdicatione equoca ꝛ vniuoca nõ vniuoce sumpta: hꝫ instantiã. Exemplũ primi. vt essentia diuina de tribꝰ ꝑsonis ꝛ alijs que sunt in deo. Exẽplum scdi. vt sortes de hoc ꝛ illo sorte. Exemplũ tertij. vt sortes nũc albꝰ ꝛ statim niger de albo ꝛ nigro

Tertio circa 2m ꝑncipale ꝛ obiectionẽ ꝯ ꝑmã, solutionẽ ad ipsum ꝛ vltimã solonẽ eiꝰ: insurgit difficultas. Utrum vle. vt hic sumiꝫ: sit scda suba vel eꝯ: ꝛ ꝙ non. pꝫ argum in tertio: ꝙ sic hꝫ vltima solo. ¶ Pro solutione huiꝰ sciendũ ꝙ suba tam ꝑma q̃ꝫ scda põt accipi vel pro formali vel ꝓ substrato. Primo mõ sũt intentões scde. Nã ꝑꝰ sba sic accepta idẽ iportat qõ singulare vel indiuiduũ de ꝑdicamẽto sube. 2a aũt idẽ qõ genus vel spẽs: que ꝯstat esse scdas intentiones: ꝛ hoc mõ accipit doc. hic ꝑmã ꝛ scdam subam: ꝛ infra. c. de suba vbi inqt ꝙ diuisio sube in ꝑmã ꝛ scdam est subi in accña qõ intelligo: non vt suba in subas: sed vt per ꝑmeitatem ꝛ secundeitatẽ: que sube accidunt diuidiꝫ scdo mõ: vt. s. accipiuntur pro substrato. sic idem denotant ꝙ sortes ꝛ homo vel aial. sicut. ergo hec conceditur: vle est genus vel spẽs: ita ista. vle est suba scda primo modo sumpta econtra vero est predicatio per se: nisi qs dicat ꝙ est determinatio ꝯtrahens: vt albuꝫ respectu hominis vel eꝯ: qõ forte verius est nisi qꝛ non ponitur ex parte eiusdem extremi. vt infra. c. de specie dicetur ꝛ alibi. Nam taꝫ ꝑa q̃ꝫ scda suba potest sumi transcendenter vel limite. ad h̃ pondera ea que hꝫ in primo. dis. 26. ꝛ in quolibetto. q. 3. de suba ꝑma ꝛ secunda: ꝛ ita vle respectu scde sube põt esse determinatio ꝛ determinabile diuersimode loquendo: in hoc exponi potest doc. vbi dicit: ꝙ vle est qd cõis ad scdam subam: ꝛ ꝙ secunde sube sunt accñtia non realia sed intentionalia. Non est. n. incõueniens ꝙ ens reale ꝯhat ens rõnis ꝛ eꝯ. sicut subm suũ accñs ꝛ eꝯ vt infra. c. de spẽ. q. 2. ¶ Sed vꝫ adhuc ꝙ argm non soluiꝫ qꝛ lꝫ aliqõ vle sit ens. vt puta illud qõ est suba 2a. hoc non arguit oẽ vle esse ens: nec vle in cõi: de quo queritur hic. ¶ Põt dici ꝙ oĩa vlia reducunꝫ ad genꝰ ꝛ spẽm: ꝛ ita ad subas scdas: pono. n. ꝓbabilr subam ꝑmã ꝛ scdam in omni genere: lꝫ antiquo ꝑhs posuit eas in ꝑdicamẽto sube tm: de quo alr. Uel alr ꝙ inquantũ ꝯditur de inferiori entitas: in hoc hẽtur ꝑticulariter saltẽ de superiori ꝛ hoc sufficit doc. ꝛ maxime ꝯ aliã rñsionẽ quã ipugat. Uel tertio dõm ꝙ vle in subiõ est suba 2a: ꝛ sic dꝫ de in accñtibꝰ doẽ ꝓpriũ vel accñs ꝛ sic est in primis: nec sequitur in eisdeꝫ termĩs a ꝑdicatione signata ad exercitã ꝙ ꝑa suba est vle: vt infra diceꝫ copiosius: lꝫ. n. albedo in cõi sit in hac albedine: ꝛ albedo in cõi sit vle vel accñs: non tñ h̃ albedo. sic nãqꝫ arguendo est figura dictionis ꝛ faꝰ accñtis. silr lꝫ albedo sit vle: ꝛ albedo sit in sorte: non iõ sortes est vle: qꝛ si attributum alicuius extraneaꝫ eius ꝑ se supposito: multo fortius: vt vꝫ: eius per accñs supposito: ꝛ hoc inquantũ est talis. sunt enim hꝰi accña i ꝓbis ꝫm eẽ mãle: lꝫ formanꝫ intentionibꝰ ꝫm esse cognitũ: vt ifra diceꝫ. Adhuc posset fieri vis de sillogisme ꝛ enunc: ꝛ sic de alijs eodẽ mõ arguendo. Dic ꝙ oĩa reducunꝫ ad ꝓpositũ. Uel aliter: vt prius.

Quarto circa eandẽ obiectionẽ vbi dicit doct. ꝙ suba ꝑma ꝛ scda non opponuꝫ vt sũt ꝓpter opus intellectꝰ: sed vt sunt scde intentiões. sic occurrit dubiũ: q̃re magis opponunꝫ sic q̃ꝫ sic. ¶ Põt breuiter dici ꝙ sicut ꝑ̃nitas ꝛ filiatio q̃ sũt relones opposite: vt saltẽ cõparanꝫ ad idẽ ꝛ ꝫm idẽ: fundanꝫ in idiuiduis eiusdẽ spẽi: vt puta in sorte ꝛ platõe: vel i eodẽ idiuiduo respectu diuersoꝝ. vt pꝫ. Ita respectus rõnis: vt in ꝓposito: suba ꝑma ꝛ scda: ꝑñt fundari in his que sunt eadẽ realr: lꝫ nõ ꝫm idẽ. sicut igiꝫ pꝫ ꝛ filꝰ ꝓ formali sunt relatiue opposita ꝛ nõ ꝓ substrato: ita hic. sunt ꝫ respectus oppositi ꝛ nõ fundamẽta: ꝫ hñ ꝓprietates in fũdamẽtis. ¶ Sꝫ ꝯ ꝑdicta instaꝫ: qua rõne suba 2a est intẽtio scda: eadẽ ꝛ ꝑma: vt ẽt doc. expresse tꝫ hic: ꝛ ifra. c. de accñe. q. 2. ex ꝑ se ꝓbari põt: sed hoc est falsum. qõ ꝓbaꝫ. qꝛ Ar. diffiniens subam ꝑmã diffinit ipsam vt opponiꝫ 2e: ꝫ illa diffõ nõ põt ꝯpetere intẽtioni. ꝫ. Mi. ꝓ. ꝑ ꝑncipalr: ꝛ maxime substare: ꝛ nõ eẽ in. nec dici de non ꝑñt ꝯpetere itentiõi scde. vt pꝫ iductiue ꝑ singulas ꝑticulas. ꝫ ꝛc. Itẽ oppm nõ est in opposito: nec destruiꝫ ad destructionẽ ipsius: ꝫ sube scde sunt in primis ꝛ destruunꝫ per Ar. c. de suba destructis primis. ꝫ ꝛc. ¶ Ad pm ꝯcedo ꝑmam subaꝫ eẽ scdaꝫ intentionẽ sicut scdaꝫ ꝛ ꝯcedo illã diffõnẽ sibi ꝯuenire: sed q̃liter: qꝛ longiorẽ tractatũ expostulat: loco suo hꝫ videri. ¶ Ad 2m ꝯcedo ꝙ oppositũ vt sic non est i opposito: accĩꝰ oppõneꝫ proprie oppm aũt dici de oppꝰ: nõ tñ vt oppm: in ꝑdi signata nõ est inconueniens. Non sũt . n. relatiua opposita nisi respectu eiusdem ꝛ ꝫm idem. h̃ ergo est falsa. suba ꝑma est scda ꝛ ecõtra: saltẽ capiendo vtrũqꝫ vt qd vel vt modus: hec tñ est vera: suba scda predicaꝫ de ꝑma ꝛ forte ecõtra: qꝛ sic supponunt ꝓ fundamentis: vt infra de alijs dicetur.

Quinto circa eãdẽ solonẽ põt dubitari vbi inqt doc. ꝙ sube scde sunt accidentia: nõ realia qbus ꝯuenit eẽ in. ꝫ intẽtionalia qbꝰ ꝯuenit dici de. vꝫ. n. ꝙ vtrunqꝫ sit minus verũ. pm qꝛ oi accidenti conuenit eẽ in. ꝛ maxime tenendo: vt iste infra tꝫ: itẽtiones secundas hꝫe esse subm ꝛ non mõ obiectiuũ: vt alijs placet. scdm ẽt: qꝛ accidentia realia ꝑdicãtur de suis inferioribus ꝛ subiectis: vt pꝫ in. 9. generibꝰ accñtium. ¶ Dõꝫ ꝙ doc. loqtur de intentionibꝰ personaliter siue ꝓ substratis suppositionibꝰ ꝛ vt modus non vt qd de quo infra ꝛ sic verũ est: qꝛ aliqbus secundis intentionibꝰ ꝯuenit dici de: ꝛ nõ esse in vt sunt 2e sube: aliqbus aũt eẽ in: ꝛ nõ dici de: vt pꝫ ifra. c. de ꝓprio. q. 2. Aliqbꝰ võ vtrũqꝫ ꝛ aliqbꝰ neutrũ: lꝫ igiꝫ scde sube formalr sumpte ꝛ vt qd hñt eẽ in: nõ tñ ꝓ subrato nisi vt sugius est i inferioribus qõ nõ est ad ꝓpom. Et sic pꝫ ad pm. ¶ Ad 1m dico ꝙ q̃uis accidentia realia dicãꝫ de suis inferioribus vt gnã vel spẽs

spēs: nō tñ vt accñtia: q̄uis ēt dicant de subiecto. pus tñ hñt esse q̄ dici de iō per esse in pñt distingui ab illis que nō sunt in sʒ dñr de hñ ḡ dicit doc. q̄ sunt accñā itētiōs ista qb⁹ per se pdicatōe. s. signata ꝯuenit dici de: vt ꝑ sun damētis in pdicatōe exercita supponūt. Nā hec: suba secunda dr̄ de pma: est per se: vt ista. sortes est hō: qđ pt applicari ꝯ eos q dicunt h⁹i esse per accñs minus lo^{ce} cōsideātes. dicit aūt q̄ nō sūt accñtia realia de qbus pon. t Ar. alıud mebꝝ. s. eēin. i. ꝑ qb⁹. Ex quo seqᷓ gñaliter q̄ magis ꝯuenit oībus scdis itētionibus dici de: q̄ eē in lʒ vtrūq̄ sibi ꝯueniat. vt pʒ altius ītuēti. De hoc magis īfra. c. de ꝓprio. q. 2. ꝛ. c de accñte: ꝛ īfra. ca⁹ de genere qđ esse est reꝝ ꝛ dici itentionū. applicant. n. itentiones fundamentis nō ꝑ esse materiali vel qditatiuo sed cognito ꝛ intentionibus attribuimus illa que fundamētis conꝯueniūt vt infra ad longū dicā. Nō negat igit doct. vlr ter ab oībus intētionibus esse in ꝛ maxime vt qd sumptis: sed vult q̄ aliquib⁹ ꝯuenit appropriate dici de aliqbus eē in oībus aūt dici de: ꝛ maxime vniuersalibus: q2 ratio vniuersalis est predicari. omnibus etiā ꝯuenit esse in: lʒ verius hoc ꝯueniat accidentibus realib⁹. vt pʒ. Tenendo vō: vt aliqs placet intentiones hr̄e precise esse obiectiuū simpliciter vera sunt dicta doct.

Alterius hic iuestigari posset circa dicta fratris Joan. fo. al: an hec sit vera. suba p⁹ ē suba scda: ꝛ hec: suba pma est vle. Dico breuiter q̄ non sit de rigore smonis ꝛ ꝓprie loquendo ꝯcedēde. p⁹ non q2 suba scda est vle nō qđcūq̄: sed applicabile fundamētis prime intentionalibus metaph. generis sube: cuius non est suba prima: nec realiter: nec ꝯceptibilr ꝯsiderata. secunda ēt non: q2 vt infra. q. de sufficientia vliū ʒ habetur. Indiuiduū lʒ sit spēs intentionis: non tñ vlis. silr dicatur de substantia secunda.

Alterius etiā posset dubitari de illo vli qđ ꝯceditur esse substātia scda: quale sit: an s. genus vel spēs: an indifferens. ꝛ ita tertiū. Pōt dici q̄ est indifferens indeterminate determinate tñ: vel dic vt ca⁹. de vñia in simili hʒ: plura ꝯsiderando.

Sexto circa solutionē pncipalē i qua tʒ doct. vle esse ens per hoc q̄ est rō vl̄ modus ītelligēdi oē ītelligibile: ꝛ in qōne sequēti idēʒ de intellu⁹ ipsius hʒ: ꝛ in. 2. sniarū. di. i. q. 5. vlr de oībus scdis itentiomb⁹ hoc dici. imo: qđ fortius est: q̄ sūt modi ītelligēdi pmas intētiones in pmo actu: occurrit difficultas nō modica. Nā ex pbabitis. q. 3. ītētiōes scde cant vel ōrelinquunt actu collatiuo q ꝑsupponit actū simplicem seu absolutū circa extrema cōperata ꝛ pcognita. Tūc sic: nihil est modus: nec rō ītelligēdi anteq̄ sit sed vle añ cognitionē qditatū realiū nō hʒ eē. ḡ in illo ꝑori nō est rō: neq̄ modus intelligēdi. falsa est ḡ illa ꝓpō: q̄ vʒ. qcq̄d ītelligit: ītelligit sub rōne vlis. Ma. est h⁹ in simili. di. 2. scdi. q. 10. Mi. vō nō est. Hec rō facit mihi singularē difficultatē. ¶ P. qđ ibi tāgit de motiōe intellect⁹ ab ītelligibili. vr̄ falsum. tū q2 oē qđ mouet hʒ mām. 2. metaph. t. c. 12. tuʒ q2 corp⁹ non agit in spūʒ. tū q2 pstatiuꝰ ē agēs passio fʒ Ar. ꝛ Auerro. 3. de aia. t. c. 19. ¶ P. circa illa alia que tāgunt in eadē solōne. vʒ. q̄ itellect⁹ est ṽtus passiua: ꝛ ꝓ pño non opat nisi moueat ab obto: ꝛ q̄ ens nō pōt mouere vt obm: ꝛ q̄ mouere est entis in actu: lʒ trāscēdant negocium. q2 ad lib. de aia: ꝛ ad phiam realeʒ magis spectat. Breuiter tñ ꝯ p^m est q̄ intellectus agens est oīa facere. 3. de aīa. t. c. 18. ꝛ q̄ a nullo mouetur. ꝯ 2^m est q̄ non entia intelliguntur. ꝯ 3^m q̄ mā pma ꝛ plā alia potentialia intelliguntur a nobis.

Pro solutione pdicatoꝝ pmittendū est p⁹ q̄ duplex est cognitio ꝯfusa. s. ꝛ distincta. ꝯfusaʒ appello q̄ aliqd cognoscimus vt per diffi^m exprimit. distinctā vō qua vt per diffinitioneʒ declarat. ¶ 2⁹ sciendū q̄ ideʒ intelligibile apud diuersos diuersimode cognoscit. Exemplū hō apud me^{cum} vt qditas vel ens: apud phycuʒ vt cōpositū ex mā ꝛ forma vel mo^r vel h⁹i: aput geometrā vel astrologū vt subiicit passionibus corꝝ: ita apud logicū vt spēs vel diffi^m vel subʒ ꝛ h⁹i. Unde. 3. di. 2. q. 1. i solōne pncipali dicit iste: q̄ qditas realis vel quecunq̄ vt talis ne dū est indifferēs de se ad esse vle ꝛ singulare. Sed ꝛ ipsa hñs esse in intellectu nō hʒ pmo ex se vlitatē: lʒ. n. intelligat sub vlitate vt sub mō intelligendi ipsam: tñ vlitas nō est pars ꝯcept⁹ eius pmi: q2 nō ꝯceptus meta^{ci} sed logici. logicus. n. ꝯsiderat secundas intētiones applicatas pmis fʒ Auicē. Prima ḡ intellectio vel intentio est ipsius nāe vt nō cointelligitur aliqs modus: neq̄ qui est eius in ītellectu: neq̄ qui est eius extra intellectū lʒ illius intellecti modus intelligendi sit vlitas: sed non modus intellecti vel intellectus h ille. Nota valde h vba ꝛ ꝑ argumento ꝛ ꝑ solōne ipsius vt ea ītroduco. ¶ 3⁹ aduertendū q̄ ea q̄ apud nos sunt pn⁹ opatiōis: apud pmos inuentores erant finis ꝛ opatū. Exēplū in metaph. serra vel scus est p^m quo opatur iste oparius: lʒ a pmo inuētore aliqs instris formabatur: ita apud grāmaticū nomē vel vbū: ꝛ sic de aliqs modis signandi: sunt pn⁹ discernendi dictiones significatiuas adinuicē ꝛ intelligēdi distincte ipsas. ¶ Silr ex his ad ꝓpositū dico q̄ loqtur doc. hic de mō intelligēdi distincte ꝛ logice ꝛ psupponente iuētionē siue fabricationē scdaꝝ intentionum. hʒ enim logicus istas intētiones tanq̄ pncipia ꝛ pus nota: ꝛ ēt qlibet alius artificialr intelligens: itelligit igit hoieʒ sub mō vlis vel subiecti vel superioris: ꝛ sic de aliqs. ꝛ lʒ intelligit singulare: non tñ sub rōne ꝓpria eius. Uel posset dici q̄ loqtur hic de vli aptitudinalr vel in potentia ꝓpinqua vel de spē intelligibili: que apud ipm pōt dici vle: sed hoc esset ꝯtra protestationē ipsi⁹ doc. q deinceps ꝓmisit se dictuꝝ hic de vli scde itentionalr dicto: sed hoc paruʒ est: q2 ꝓtestatus est vt in pluribus: sed nō sp se sic locutuꝝ. Breuiter ḡ dici pōt q̄ ꝓpō doc. est vera de cognitione viatoꝝ naturali ꝛ logicali: vel gnāli⁹ quacūq̄ articuli. ꝛ h loquēdo de actu nō quātūcūq̄ pmo: nec in quocūq̄ intelligēte: sed q teneret intentiones scdas eē aptitudines reales facilr euaderet. ¶ Per hoc ad ar^m ꝯcedo q̄ nihil est ratio ītelligendi qn̄ non est: ꝛ cū dr̄ q̄ intentiones scde psupponūt cognitionē extremoꝝ: veꝝ est in pmo inuētore: vel si cōtēdas ipsas fabricari a quocūq̄ pmo: recurrendū est ad cognitionē ꝯfusaʒ ꝛ distinctā ꝛ multiplicē modū cognoscendi ab eodē idē. Aliter posset ꝓbabiliter dici q̄ loquitur fʒ illā opi. que attribuit actiuitatē oēʒ intellectui agēti. vt vr̄ loq. q. seqūēte: q̄ vle est finis eius. ꝛ tūc faciliter diceret ad motiuū. Sed q2 hoc nō vr̄ ꝯsonū dictis huius alibi: ꝛ maxime q2 ꝯferre vnū ad aliud videtur ipsius intellectus potentialis. iō dōm vt pus. posset. n. dici q̄ sicut doctor appellat vle actu ꝛ obiectū actu intelligibile ipaʒ quiditateʒ habitualiter cognitā ꝛ in potentia ꝓpinqua. vt. 3. dist. 1. q. 6. hʒ ita appellat vle logicū modū intelligēdi omne intelligibile etiam in pmo actu: pro quanto est in potētia ꝓpinqua ad esse ꝛ applicari: vel dic aliter vt supra: vel vt aliq̄ imagināter q̄ simul tempore fit impressio passionuʒ taliuʒ ꝛ cognitio obti: sed hoc est satis dubium. ideo pondera bene modū: ꝛ vide ea que dicit in. 2. dis. 1. q. 1. articu. 2. de cognitione ꝛ ꝓductione scdarū intētionū. Q. aūt dicit doc. q̄ relatio ē rōnis mod⁹ obti in primo actu intellectus: pōt dici q̄ est amphibologia vel q̄ ponitur gradus ꝑ gradu. nihil enim aliud vult nisi q̄ intentiones scde sunt modi intelligendi pmarum: ꝛ pme pmo intelligunt: ꝛ secunde secundario. ꝛ ideo primo sunt quo ꝛ secundario qđ. Posset etiam dici q̄ ibi

ponit positiuū vel superlatiuū ꝑ ꝯparatiuo. vel nomen ꝑ aduerbio: vt solet sepe poni. vide. 6. di. ꝓmi i fine: possꝫ hic applicari illud qͦd supra. q. 2. artic. 3. dubio. 1. ad finē notaui ex. 9. metaphy. t. c. 14. pōderās bñ cogitādo vbiqꝫ. ¶ Ad 2ᵐ arᵐ q̄ ad pᵐ motiuū dico ꝙ pħs loquit̄ de motu physico ⁊ ꝓprie dicto: nō aūt metaᶜᵒ vel aīaᶜᵒ ⁊ spūali atqꝫ transumptiue dicto q̄ est in ꝓposito. obm̄. n. mouere intellectū: qd̄ fit dcm̄ est supra. ꝙ nihil aliud est q̄ꝫ cōcurrere partialr̄ ad actū vel hītū cāndū ꝑ idē ad 2ᵐ ⁊ 3ᵐ. Agens. n. totale est ꝓ̄ātiuo: ⁊ corpᵒ mō corporali n̄ agit sꝫ bñ spūali ⁊ sine transmutatōe in spūm. lapis. n. nō est in aīa: sed species vel imago eius. 3. de anima. t. c. 38. Uide optimā dclarationē illius auc̄tis in pͦ hᵒ. di. 3. q. 7. soluēdo rōnes ꝓme opinonis. ibidē et. q. 8. pꝫ ꝙ intellectus nō mouet̄ ab obō nisi vt supra notaui: imo pᵒ motionē ipsius intellectus. ¶ Ad 3ᵐ dico ꝙ loqtur de intellectu poss ⁊ quo ad ꝓmā eius opationē. Qd̄ addit̄ de nō entibᵒ ⁊ entibus in potentia. Dico ꝙ intelligunt̄ terminatiue: non aūt motiue. Sed adhuc posset obijci ꝯ̄ illā ꝓpōnē. Q̄nicqd̄ itelligit̄: intelligit̄ sub rōne vl̄is: q: tūc seq̄ret̄ ꝓcessus ī infinitū: qꝛ ipm̄ vl̄e intelligit̄. ḡ sub rōe vniuersalis: aut sui aut alterius: non sui: vt vꝫ: ḡ alteriᵒ. Et de illo alio querā eodē mō itē tūc qͦd itelligeret̄ ⁊ modᵒ intelligendi repugnarēt: qꝛ singulare intelligitur. ḡ sub mō vl̄is per te: ⁊ sic repugnantia inter quo ⁊ qͦd. Pōt dici ad pᵐ ꝙ ꝓpō ē vera quo ad pᵐ actū: nō āt quo ad actᵒ reflexos. Uel aliter ⁊ melius: ꝙ nō inconuenit vl̄e ⁊ ceteras scḋas intentiones intelligi sub mō vl̄is. Et cū queris aut sui: aut alterius: dici pōt ꝙ sui f̄m rem: sed alterius f̄m rōnem: ⁊ hoc eo mō quo ponimus in intētionibᵒ idētitatē vel distᵒᵐ realē: vel si ꝯcedat̄ ꝙ alterius: nullus incōueniens est qꝛ in intētiōibᵒ nō icōuenit ꝯcedere ꝓcessum in infinitū: vt ꝓius dixi. ¶ Ad aliud dico ꝙ qͦd qd̄ ⁊ modus mō opponunt̄ ⁊ nō modus q̄d vel eꝯ: vt infra dicetur: ⁊ supra etiam notaui.

Septimo dubitari posset circa solutionem duorum argumētoꝝ ꝓncipaliū vt applicat̄ ad pᵐ. An. vꝫ. ꝓpō Boetij sit v̄a tm̄ in his q̄ hñt eē seclusa opatiōne collatiua intellectus. Et dico breuiter ꝙ maxime ⁊ ꝓncipaliter in illis hꝫ veritatem. tum qꝛ extītia pseitatis tertij modi in illis ꝓcise ꝯuenit: lꝫ non oibᵒ. tum. qꝛ sunt de perfectiōe ⁊ cōplemēto vniuersi: de quo loquitur ibidem vt supra. Sed qui voluerit obijcere cōtra solutionem vt est ad ꝓmum ⁊ defendere ipsam vt est ad scḋum consideret euasionem ⁊ instantiam. Altiori enim indagini plura omitto.

Octauo circa solutionē tertij ꝓncipalis: vbi d̄r ꝙ vl̄i aliqd̄ corrn̄det ī re: figmēto v̄o nihil. Cōtra. ptes figmenti sūt ī re: lꝫ totū non. Dico ꝙ lꝫ ptes corrn̄deant partibus: toto v̄o nihil: imo partiū incōpossibilitas. iō figmentū ⁊ impossē d̄r. Ipsis v̄o intentionibᵒ corrn̄det cōpossibilitas ⁊ occasionatiua ꝓprietas ⁊ applicabilis veritas: iō entia possibilia sunt.

Nono circa illā ꝓpōnē Boetij. spēs est tenuis similitudo ⁊c̄. Et similis sn̄ia hētur a pħo. c. de sbā. ꝓprietate 2ᵒ. ad finē diffōnis inqt genᵒ plus ꝯplectit̄ ⁊c̄. dubitat̄ q̄liter est ad ꝓpositū. Dico ꝙ ꝓ tanto est ad rem qꝛ ꝓprietas corrn̄dens in q̄ditate specifica ꝓme intentionali ipsi spēi scḋe intētiōali ē minus abstracta ⁊ a paucioribᵒ q̄ꝫ ꝓprietas q̄ditatis ḡn̄ice. istō igit̄ magis tenue qͦd in plura ptit̄. ē ḡ spēs ꝓme intētiōalis tenuis silitudo. i. ꝯceptᵒ vel forᵒ declaratiua singulariū ⁊ genus magis tenuis spērū. vide hūc. 5. meta. c. de relatione: ⁊ alibi: ⁊. 3. di. 1. ad h̄ vel si volueris intelligere de ipsis scḋis itētionibᵒ applica in ordine. ad fundamenta ꝓporᵗᵃ. Cōicabilitas ḡ ⁊ idn̄is realis ex nā rei: lꝫ maior: ⁊ minor corrn̄det ipsis itētiōibᵒ ḡn̄is ⁊ spēi: ⁊ ita de alijs itētionibᵒ suo mō est dōm. Et obijcit̄ de scḋis intētionibᵒ fundatis ī alijs. de genere. n. d̄r spēs: ⁊ de hoc genere indiuiduū: Dicendum ꝙ vltᵉ reducuntur ad proprietatem realem ⁊ hoc sufficit: vt infra magis.

Ultimo dubitat̄ vtrū intentiones scḋe fiant effectiue ab itellectu. vt dicit doct. Pōt dici ꝙ loquit̄ extēsiue eo mō q̄ relōnes reales itrinsecᵒ aduenientes dn̄r effici: que tn̄ nō hñt aliā passiuā causalitatē a cāl[i]tate fundamenti ⁊ termini: vel teᵒ itentiones esse respectus extrinsecus aduenientes suo mō. pōt dici ꝙ sicut respectus tales reales cānt̄. ⁊ efficiunt̄ et ali qn̄ ꝑ motū ⁊ alia cālitate a cālitate fundamenti ⁊ termini: ita in ꝓposito hoc mō magis loquit̄ doc. vbiqꝫ: lꝫ Aureolus: ⁊ alij aliter opinent̄. elige viā quā volueris. Sed de hoc infra forte erit plurior sermo.

Questio. V.

Quinto querit an vl̄e sit per se intelligibile: ⁊ ptinet ad qōnem qꝛ ē vnde quo ad primū pꝫ ordo ex ordine. qd̄ est ⁊ si est ad ipm̄: qꝛ est quotiens sumitur vl̄e ⁊ q̄liter in ꝓposito capiat̄ ⁊ qd̄ sit: pꝫ ꝓus. Dicit aūt: ꝑ se: ad d̄r iā eoꝝ q̄ ꝑ accn̄s itelligibilia sūt vt entia ꝑ accn̄s ⁊ negationes ⁊ ꝓuationes ⁊c̄. de q̄bus nō ponit̄ ꝑ se aliq̄ scia: ⁊ itelligit̄ de perseitate scḋi modi ⁊ non tertij. Intelligibilitas v̄o est passio entis simplr̄. i. cōis deo ⁊ creature ꝯ̄s oē ens f̄m gradū sue entitatis q̄ mediāte vnaqueqꝫ entitas est manifestatiua suijpsiᵒ ⁊ ē intelligibilitas ꝓcedēs intē ᵒᵐ. vn̄ doc. iste i theo. ꝓpōne pᵒ. Itellᵒᵐ itelligibile nā ꝓcedit. qͦd ꝓbat: qm̄ passio ꝓsupponit agens: ⁊ ois actio circa aliqd̄ ē: ⁊ illud circa qͦd est intellectio est alteꝝ: quꝰ ꝑꝑ pᵐ itelligibile intētione causari est ipossibile comparādo inteᵒᵐ ⁊ intelligibile ad eūdē intellectū. Per se igit̄ itelligibile audiat̄: aut primum intelligibile: aut aliqd̄ per se iclusuꝫ in ipso: aut modᵒ intelligendi ipsius: dūmō possit aut moᵉ aut ꝑ se terminare actū itellectus. Multa ad ꝓpositū supra. q. 3. ⁊ in sequētibus articulis tangent̄. ¶ Diuisio. q. cōis.

Quo ad 2ᵐ arguit duabus rōnibus ad partē negatiuā. Prima ꝓus hita ē. q. 3. 2ᵃ ꝯcedit ex ordine obti ad potētiā qͦd ꝓsupponit̄ in actu: ꝙ nō dꝫ intelligi de actuali existētia ipsiᵒ: sꝫ potius itētionali ⁊ representatiuo: ⁊ qͦd addit̄ ꝙ. vꝫ. potētia capit suū actū ab obiecto per quē pōt opari: ꝓt itelligi de spē itelligibili: qua hita itelligimus cū volumus: vel de actu pᵒ intelligēdi nō totalr̄: sed partialr̄: quo hito itellectᵒ per se pōt ī actᵒ sequētes ⁊ hitus. Qd̄ addit ex Cōmēta. hētur. ꝓmo de aīa. cōmē. 8. An loquat̄ de itellectu agente vel poss: a diuersis diuersa dn̄r. ¶ Ad oppᵐ vnica rōne ostēdit affirmatiuā arguendo ex diffinibilitate itellᵒᵐ. vel ex diffiniri itelligi: ⁊ hoc per se. R̄ndendo ad. q. tꝫ partē affirmatiuā ex hoc ꝙ primum obm̄: qͦd appellat qͦd quid est intelligitur sub rōne vl̄is: cui talis modus nō est saltꝫ essentialiter: idem: lꝫ accn̄taliter sit quare itellectus pōt distinguere inter illa: ⁊ per ꝯn̄s vtrunqꝫ per se cognoscere ex. 2. de anīa. t. c. 145. ⁊ in sequentibus atqꝫ precedentibus. Nā sic Ap. arguit sensū cōeꝫ eē aliū a pticularibᵒ. ⁊ addit ꝙ ille modus cognoscendi est reflexiuus non soluꝫ modi intelligēdi obti ꝓ. sed ⁊ actus ⁊ potētie ⁊ aliorūꝫ que insunt eidem. ¶ Ad primum arguᵐ respondet vt supra ⁊ addit alium modū dicendi non longe diuersuꝫ. ¶ Ad 2ᵐ dicit: ꝙ lꝫ intellectus possibilis sit virtus passiua: nō tn̄ intellectus agens. vl̄e vero est obm̄ intellectus possibilis: sed est non obm̄: sed finis intellectus agentis: cuiᵒ obiectum est quod quid est in sen. que solutio est satis ambigua vt infra. Sed est cōformis dictis huius in theorematibus. ꝯclone. 3. sed ambigue ibi loquitur. vt patꝫ subtiliter consideranti. Idem etiā potest sequi ex dictis eius in primo. di. 3. q. 6. ⁊ in. 1. di. 3. q. 1. ⁊ alibi.

Quo ad

Quoad 1ᵐ circa solonē pncipalē dubitat. Videt .n. q vle nō sit per se itelligibile. tū q: intelligibilitas est passio entis realis. g nō ouenit vli secū de intētiōalr sumpto. ꝯñtia pz. Añs pbat: q: intelligibilitas cōuenit pcise illi qd est obm adeqtū intellectus: h°i est ens reale. ex pncipijs huius doc. subm .n. meta'. obiectū itellectus: τ formalitas sunt equalis ambit°. vt habet. 4. metap. h. sed subm meta' est ens reale. g τ obz intellectus. tū 2°. τ est pbatio pme ꝯñtie. de quo nō pdicatur pmo mō subm passionis: nec scdo mō ipsa passio: sz ens reale non pdicat per se pmo mō de vli: nec vliter de aliqua alia scda itētione. igr nec itelligibilitas scdo mō. tū 3° qd ouenit per se subo ouenit p accñs accñtiali illi°: sz intelligibilitas per se ouenit ipsi qd qd est c° accñtalem modū ponis ipm vle. g nō per se ouenit ipsi vli. Maior pz a sili de hoie albedine τ motu: albedine silitudie τ visibilitate. Minor aūt est nota τ discursus bonus: alia argumenta gra breuitatis omitto. ℂ Dōz sz Ar. 2. meta. t. c. 4. q vnūqdqz sicut se hz ad entitatē ita ad veritatē τ intelli°. Si poneret igit ens vniuocuz enti reali τ enti rōnis: ita ēt itelligibilitas. Sed ille modus dicendi nō ē de mēte. Scoti: lz in quolibetto. q. 3. videat eū tangere: si tū bn itelligat hoc nō itendit. vt pz in p. dis. 29. τ in his logicalib° sepe: τ maxime logice loquēdo: q̃uis. i. 15. di. pmi reportationū: τ in. 29. eiusdē: nō asserēdo: tū ponat enti reali τ enti rōnis aliqd cōe vniuocū: vt qtitatē nūero τ qtitati ꝯtinue: τ pnᵐ pn° cētiali τ notōali vn̄ forte aliq sequaces opinati sunt h°i vniuo°ᵐ ponēdū. Jō tenēdo equocatiōez entis ad illa: posset vno mō negari aliqd vnū eē adequatū obm itellect°: vt tāgit (lz nō assertiue) iste in. 1. dis. 24 ad finē: qd forte pbabilr teneri posset: τ in hoc distingueret potētia nō organica ab orgāicis. vt ibidez dicit. Sed sustinēdo cōem modū dicēdi: τ de vni° τ adequatiōe obiectiua entis realis cōis deo τ creature pōt breuiter dici: q sic entia rōnis hñt esse predicabile τ de ꝯsideratōe meta''. s. reductiue ad entia realia. Nō tamē nego iter ipsa trāscendētia aliqua: ita hñt itelli°ᵐ totaliter motiue reductiue: lz terminatiue vt entitatē: ita τ itelligibilitatē formalr hñt ens g reale ē obm itellectus pncipalr τ anto'': in quo ēt dant gradus cōparando substantiā ad accñs τ subas inter se hoc tū nō obstāte itētiones scde eo mō quo τ esse τ diffinitīz: ita itelligi τ sciri sortiunt. Ad hoc vide pbm. 4. metap. in pn°. τ hūc τ alios doc. τ spāliter isra. q. 4. añpredi°ᵐ ad finē. ad idē ēt facit q̄ i. 26. τ. 32. di. 1. τ. 5. q. qlibetti. τ alibi sepe hz de eo: q: ē esse de se formalr tale τ ab alio origiatiue siue fundamētaliter. vide idē. 43. di. p. dici g resolute pōt q vt hz doc. 3. di. 1. q. 3. Ens qd est obm adeqtū itellect° hz duplicem pmitatem respectu oium intelligibilium sub distinctione. s. vel vniuoce vniuocis vel v̄ualiter. 1°. mō ꝯtinētur sub eo intētiones secunde. vt patet speculanti. τ hoc effectiue recurrendo ab intellectum τ radicalr recurrendo ad fundamenta: τ hoc facit mihi fidem stabilem in hac difficultate: imo posset probabiliter dici q ꝯtinentur sic sub quiditate rei sensibilis vt iste doct. exponit illam esse obm intellectus. 3. dist. p. τ. 2. τ. 14. q. quolibetti. vt supra. q. 3. notaui τ alibi. Per hoc ad pᵐ argu°ᵐ pz: intelligibilitas enim equoce analogice sicut τ ens conuenit vtriqz. s. enti reali τ enti rationis: sed per anthonomasiam dr passio p. Vel aliter q est formalr vniuoce τ reductiue alterius. Silr ad secundum concedo q passio entis realis non pdicat de ente rationis sed sua ppria. ℂ Ad 3ᵐ dico q hz veritatem in limitatis non aūt in transcendētibus. Vel melius: cōcedo q intelligibilitas que per se ouenit fundamento per accñs conuenit intentioni fundate in ipso: sz hoc non obstat quin sua propria p se sibi ouenit: vt pz in exemplo tuo: lz enim moueri ad motus hois per accñs cōueniat albo: si tū separaret ab homine moueri per se sibi ꝯuenire posset. Vide supra. q. 3. plura ad faciliorem declarationem dictoꝝ τ considera aliquis si valeant in oibus. posset enim ponderari qualr dr̄ie vltime τ alie: de quibus nō predicatur ens quiditatiue: sint intelligibilia. Et sustinendo q per se: oz dicere ꝯsequenter intelli°ᵐ esse passionem entis transcendentis ad qditatiue τ non qditatiue ens. vt pz supra: vel alr speculari. quere hunc in me'' sua τ in theo.

Secundo dubitari posset circa illā ppōnem q plerūqz in his qōnib° vtit doc. vz. q qd qd ē: ē obm pᵐ intellectus. Dico breuiter: vt tactuz ē pus: q intelligit de obo motiuo itellect° creati viatoris: non aūt de obo terminatiuo. vt pz. Pro cuius vlterior declaratione nota q obm intellectus aliud ē terminatiuuz: τ hoc sic ē ens in sua maxīa cōitate τ analogia: aliud motiuū τ vel nāle vel voluntariū seu super nāle. Primo mō adhuc est duplex: q: vel ex nā potentie vel p isto statu. pmo mō est ens finitū absolutū: vel si respectiuum: ad finitū tū terminū. scdo mō est qditas rei sensibilis: τ hoc vel formalr in se vel in suo iferiori vel vtualr. Motiuuz autem supernaturale est deus. vlterior prosecutio istorum non hic sed alibi.

Tertio dubitat circa illā ppōnē que ē tanq pnᵐ scoticū. s. q ois potētia ponēs drīa iter aliqua duo cognoscit vtrūqz extremū sub ppria rōne. Vr enim falsa. tum q: nos ponimus drīam iter singulare τ vle: sed singulare nō cognoscimus sub ppria rōe. ex fundamentis h°. tum q: deū a creatura. Jtē nō ens ab ente. Jtē figmēta a veris entibus distinguimus: quoꝝ alterū sub ppria rōne nō itelligimus. ℂ Dōm q aliqd itelligi sub ppria rōne pōt dupl'r ꝯsiderari. Uno mō q ipsuz sit motiuū τ terminatiuū actus itellectus: τ q sua rō qditatiua sit ipsi° itellectui nostro manifestatiua. Alio modo q sit illud ad qd terminat actus intellect°: τ nō solū pa cōcepti vel modus eius ipsius tū rō qditatiua distincta τ pcisa nō sit rō itelligēdi: nec in pprio representatiuo mouet itellectū: sed vel in cōceptu cōi vel in cōceptu aggregato: vel a priori: vel a posteriori. Primo mō ppō do: . nō est vera: sed scdo mō. τ tunc ad pᵐ de singulari pz. intelligit enim terminatiue vt q. deum ēt in conceptibus cōibus sibi τ creaturis. Nō entia ēt itelligimus terminatiue negatiue saltē. Jdē in pposito de vli: τ alijs intēt. oib° secundis est dōm. sunt enim quo secundarium τ accñtale respectu intellectionis alioꝝ τ ēt suppositus: sed nō primariū nec motiuū: sunt tū q terminatiuū pprie cognitionis: τ hoc sufficit ad intentionem doc.

Quarto circa solonem secundi argumēti vbi dic doc. q intellectus posis ē v̄tus passiua: dubitat an hoc assertiue velit. Dōm vno mō q loqtur fm viā cōem attribuentē oēm actiuitatē itellectui agenti: τ lz problematice in quolibetto. q. 15. pertrāseat hanc mām: magis tū de mēte sua attribuit actiuitas itellectui posi q negei: ipsum aūt in mā reali in his logicalib° loqui fm viā cōem dixi pus. Vel dōm aliter q vult itellectū posem esse passiuū vno mō: τ actiuū alio mō. ē. n. passiuus vt recipit: τ actiuus vt operat τ dicit. Et ideo ap proprietate vr per quādā spālitatē loquit vt ponat drīa 3 eius ab intellectu agente: τ q: intelligere est qōdam pati τ istius intelligere. ideo τc.

Quinto dubitat: q: vr velle ibidem doc: q itellectus posis psupponat vle tanq obz. Circa qd laborāt qdā hic multū. vt supra. q. 3. tetigi assignātes ordinē τ modū pducēdi vle τ alias secūdas intētiones. Dico pbabilr: τ saluo meliori iudicio: q idē itellectus itelligit τ itellecta cōparat: cū g itelligere ouenit tū intellectui posi: seqtur ēt q ꝯferre conuenit eidē τ p

ↄƥa cāre scōas intētiones: ꝛ tūc dico ꝙ intellectus possi bꝫ se ꝑ effectiue reꝝ ipsaꝝ: ꝛ ita non ꝑsupponit eas. ipsis aūt ad inuētis bꝫ se receptiue reꝝ intellectioīs ipsarū: ꝛ ita ꝑsupponit vle vel obm ꝛ ꝑcedit vt cā. Qui vellet recurrere ad ꝑmū inuētorē intentionū. vt. ā. posset alr imaginari: sed iste modus dōi est satis securus vt video.

Ultimo cū dicit doct. ꝙ vle nō est obm itellectus agētis: sed qō qd est in fantasmatibꝰ. ipꝫ aūt vle est finis eius. dubitari posset. Dōm ꝓbabilr absꝙ argumētis ꝙ vle: nec reale: nec logicale in actu ē obꝫ intellectus agētis. vt. 3. di. 2. q. 1. bꝫ iste: sed bñ vle in potentia ꝛ hoc iit ꝑ actu vel recto ꝛ loquēdo de obto moᵘˢ qō spēm cū ↄditionibꝰ mālibus ꝛ indiuidualibꝰ gignit. ꝑ in poˢ exteriori: ꝛ ↄsiter in fantaˢ circa quā opaꝛ intellectus agens aliqd omittēdo ꝛ aliquid abstrahendo vt in theo. ꝓpōne 3ᵃ bꝫ iste: ꝛ tunc facit vlitatem. s. realē ꝛ repsentanuā in rebus. cāt nāꝗ spēm itelligibilē que est vle in repñtando ꝛ de vli in potētia remoti mediate illa spē facit vle in potētia ꝓpiqua: ꝛ tūc vle reale ī actu: ꝛ ēt logicū est finis eius. vt ingt egregie doc. Non dixit. n. effectꝰ eius: sed finis. i. ad qō terminaꝛ operatio sua exclusiue. vt in sili bꝫ. 12. di. 4. q. 3. de actōe accñtia ꝛ termio duplici eius in ꝑnᵒ sofonis: ꝫ nō obstat odrio. Fortasl dato ꝙ ꝑ loquereꝛ doc. de vli reali: qꝛ lꝫ vt in pluribus vel ꝑncipalr protestatus est se determinaturum de vli scōeintionali: non tñ semper. Sꝫ pōt verificari vt dixi de vli loᵒᵉ. Est enim terminus exclusiuus opōnis itellectus agentis ꝛ effectus possibilis atꝗ modus intelligendi in actu recto: obm vō in actu reflexo. Et sic terminaꝛ sua profundissima hꝰ. q. vbi recurrendu3 est in pluribus ad ea que supra. q. 3. ꝛ. 4. notaui.

Qō. VI.

Sexto querit: an vle bꝫ aliq̄s ꝓꝑetates ꝛ ptinet expliᶜ ad qōnē qꝛ ē i pluˢ vō ad qōnē pp qd est. ❡ Quo ad ꝑᵐ pꝫ ordo qōuis: ꝛ diuisio est cōis. Quid sit vle ꝛ quonēs accipiaꝛ: pꝫ ꝑus. ꝓꝑetas. vt ꝓpositō spectat: capiꝛ ꝓ passione cōiter sūpta: q̄ est entitas q̄cñꝗ de aliquo demonstrabilis: quomō nō solū accñā iherētia alicui sunt passiones: sed ēt diffōnes mālēs que per formales demōstranꝛ. vt 2ᵒ posterioꝝ. vocatur ēt propria passio. i. adequata: vel verius: vle ꝑm ꝙ ipsum ꝛ ꝑmo subo suo ↄuciēs: vt ꝑmo posterioꝝ. Quotiens aūt sumiꝛ propriū patebit infra. caplō de ꝓꝑō: ꝛ ꝑter hoc sumitur primeintentionalr: ꝛ secundeintionalr ꝛ scōo modo vt qd vel vt modus: vt statim dicetur. proprium autem vlis loᵍᶜ: si qō est, erit intentio secunda: aliter excederet subiectum suum.

Quoad 1ᵐ quattuor rōibus pars negatiua ꝓbatur. ꝑma rō itendit oñdere ꝙ si vle haberet aliquā ꝓꝑietatē: ꝙ tūc aut singulare eēt passio vlis aut idē esset passio sugꝑsiua. ꝑmū est incōueniens pp nō cōuertiᵒᵐ que reqriꝛ inter subm ꝛ passionē: imo oppoᵐ esset passio oppositi. 2ᵐ aūt est incōueniens pp diuersitatem in essentia passionis ꝛ subti: vt oñdit ex pho. ꝑmo topic. c. 4. ❡ 2ᵃ rō infert hoc icōueniēs: ꝙ. vꝫ. posita hypothesi aliqd ↄtineret sub spē: ꝛ ↄuerteret cū genere: qō est absurdū. Et ꝙ hoc sequaꝛ pꝫ qꝛ ꝓpriū spēs est vlis: ꝓpriū aūt ꝑdicaꝛ de oi ꝓpria passione: saltē limitata. ḡ ꝑdicareꝛ de passione vlis: si qua sit: que passio ↄuertiꝛ cuꝫ vli. vt pꝫ. ❡ 3ᵃ rō fundaꝛ in pho. 4. met. t. c. 14. vbi dicit ꝙ accñs accñti nō accidet: nisi qꝛ ambo eidem accidunt vle aūt est accñs. vt pꝫ: ꝛ ꝓpriū eius nō est subā: vt pꝫ. ḡ ꝛc̄. ❡ 4ᵃ rō ꝓcedit ad hoc incōueniēs ꝙ. s. ꝓpriuꝫ vlis eēt nihil: qō pꝫ: qꝛ minus ens mimo ente est nihil: vle āt cū sit ens rōis: ē minimū ens: ꝓpriū vō eius: si qō ē: est minus ens ipso. sicut vīr in alīs: qꝛ posterius ꝛ depēdēs ꝛ inherens ꝛ accidens eius. ❡ Ad oppositum arguit auctoritate Porphyrij quā ↄfirmat auctoritatē phylosophi. ꝑmo posterio. t. c. 22. ꝛ alibi ibidē. ❡ Cōsequēter ↄclusionē responsiuaꝫ affirmatiue dicit: quā ostēdit hac rōne. Oē habens diffinitionem indicantem sufficienter essentiā eius: ꝛ ꝑter hoc aliud ↄuertibile atꝗ per eandē diffinitionē de ipso demonstrabile bꝫ ꝓprietatē vel passionem: vt puta tale ↄuertibile: sed vle est hꝰi. ḡ ꝛc̄. Maior ē nota. Minorꝫ oñdit auctoritate phi. i. perymermenias. t. c. 5. ꝛ ꝑmo posterioꝝ. t. ↄ. 25. ꝛ. 2. poste. t. c. vltimi. vtrobiꝗ enim assignaꝛ rō vlis. quaꝝ vna pōt poni diffō ꝛ altera passio: sꝫ hꝰ vlterior iuestigatio articu. sequenti. ❡ Ad ꝑmū principale concedit passionē vli esse vle: vt modus: nō vt qd. Et ne hos terminos transgrediamur: qꝛ singulares ꝛ in his qōnibꝰ pluries replicati ꝛ iuuenibus obscuritatē ingerunt. Notādū ꝙ vle vel quodlibet aliud accipi: vt qd: est ipsum ↄsiderare inᵗ sua ꝓꝑa qditate ꝛ essentia. Quiditas nāꝗ eēntia: nā ꝛ subā: vt cōiter apud formalitas: idē dicunt: sed non cōuertibiliter. Qō enim est subā est nā: ꝛ qō nā eēntia: ꝛ qō essentia qditas sed non ↄuertiꝛ. Unūquodꝗ enim in suo genere est qd 1. topicoꝝ. capitulo. 7. hoc bꝫ iste. q. sequēti. vbi hos terminos breuiter declarans dicit: ꝙ qñ aliquid ē illud qō intelligiꝛ, est quid: quando vero rō sub qua aliquid intelligiꝛ. tūc modus. Sicut ergo vle bꝫ entitatem ita quiditatem: ꝛ vt dctū est ꝑus: iste intentiones dnr modi intelligēdi ꝛ maxime vle. vt. q. duabus ꝑcuntibꝰ. Non soluꝫ aūt sunt modi intelligendi ꝑmaꝝ itētionū: imo ēt ꝛ secūdaꝝ: ꝛ aliqñ idem sugꝑsiue. sicut de modis significandi dicimus. Naꝫ vt nomen vel declinatio vel numerus est modus hꝰ vocis significatiue. Mauritius: ita qōlibet sui ipsius vt nomen nomis ꝛ declinatio declinationis: ꝛ numerus numeri: ꝛ vnū alterius. vt pꝫ: sed posset assignari dissimilitudo hincinde: que parū refert. vt ergo hō intelligiꝛ sub mō vlis: ita spēs ꝛ genus ꝛ ꝓpriū ipsius vlis ꝙ voceꝛ. a. ꝛ ipmmet vle qō est alioꝝ modus: est ēt sugꝑsiuus modus: ꝛ respectu eiusdē pōt idē eē qd ꝛ modus: vt clare bꝫ iste infra in postpredicamētis soluendo vltimuꝫ argᵐ prime. q. vel. 2. numerando laterales. Quando igitur vnūqnodꝗ accipiꝛ vt intelligibile: vt obm: vt determinabile: vt gnaliter ꝑncipale. Tunc dr qd: qñ vero vt modus intelligēdi vt determinatio vt accñs obi: ꝛ vt accessoriū vel minus principale sumiꝛ vt modus. Possunt poni plura exempla grossa que omitto lectori. queratur iste in quolibetto. q. 3. ꝛ Frā. meyr. in primo consia. dist. 29. q. 1. ad finem. Pulchre igitur dicit doctor: ꝙ vle predicatur denominatiue de suo proprio: non obstante ꝙ sit eius subm vt quid sumptum. Ex quo habes ꝙ aliqd est proprium alicuius ꝛ subm eiusdem: ꝛ ꝙ subm est accidens per accidens sue passionis: lꝫ nō vt subm: ꝛ plura alia mira: sed hꝰi stuporem aufert priuilegium secundaꝝ intentionum. multis enim imunitatibus gaudere perhibentur. Rationem aūt huius assignat iste in quolibetto. q. 6. articulo primo in fine. Silr hr iu determinabili ꝛ determināte. subm enim ponitur quādoꝗ determinatio sui accñtis vt homo respectu albedinis de quo infra. q. 2. de specie. Quod ibi tangitur cuꝫ dicit doctor. A. est vle: non ꝙ sit essentialiter idem suo subo: pōt itelligi de subo illius locutionis. s. a. vel eꝫ de ipso vniuersali: quod est subiectuꝫ passionis: ꝛ quocunꝗ intelligaꝛ: subaudiatur ibi: essentialiter: vt idem. est qō de essentia vt cōiter hic loquitur doc. Uel dic ꝙ opi. famosaꝫ sequitur semper vbi occurrit consideratio meta. sed primum magis placet. Uult igitur doct. quo ad primum argumentum ꝛ replicā eius ꝙ vniuersale vt quid non ꝑdicatur de sua passione nisi per accñs vel materialiter: sed vt modus bene ꝑdicaꝛ formaliter. Per idem soluit secūdū principale ꝙ ꝓpriū vt quid nō predicatur de. a. ꝫ bene vt modus

vt modus sicut de risibili. sȝ igitur sit icõueniẽs aliqd cõtineri eẽntialr ⁊ qditatiue sub specie. ⁊ ꝯuerti cũ genere cõtineri tamẽ modalr vel denoĩatiue sic: ⁊ cõuerti sic: nõ icõuenit. ¶ Tertiũ pncipale soluit de subto distiguẽs. Nã aliud est ppiquũ vel imediatũ. Aliud remotũ ⁊ mediatũ. ⁊ pñt assignari plura itermedia: qꝛ dãtur extrema multũ remota: ⁊ maxie in ꝓposito. In suba.n. fundaꝛ imediate q̃ntitas: in q̃ntitate q̃litas: in q̃litate relo: i relone reali relo rõnis: ⁊ ita de alijs. Nõ tñ sic itelligo ꝙ non possȝ in suba fundari itẽtio: nisi mediate q̃ntitate. ⁊ sic de alijs: sȝ ꝙ itẽtio subiectata in posteriori hȝ vltimate quo ad eẽ resolui vsqȝ ad subaȝ: sȝ de hoc est bñ difficultas vt isra tangẽ: qꝛ videꝛ ꝙ aliud sit de accñtib⁹ realibus quo ad hoc. ⁊ aliud de accñtibus rõnis: vt ifra. q. 2. añ pdicamẽtoꝝ hȝ notabilr soluẽdo 1ᵐ pncipale. Posset ẽt distingui de accñte per se ⁊ per accidẽs, de quo isra. Possȝ ẽt õ absoluto ⁊ respectiuo accñte fieri vis: ⁊ silr de accñte reali ⁊ rõnis. ¶ Ad 4ᵐ dicit: ꝙ est latitudo entitatis relationib⁹ vl̃ entibus rõnis suo mõ: sicut in entib⁹ realib⁹. sicut igr̃ in gñe sube poniꝛ mã pma in vltimo gradu: qõ veꝝ est: loquẽdo de rebus: lȝ alr sit de realib⁹: ⁊ i alijs generib⁹ sua vltia suo mõ. vide in sñi. 8. di. pmi. q. vltia. pte 2ᵃ. in solone pncipali. ita in entibus rõnis põiꝛ latitudo vniformis. ppriũ aũt vlis ꝯtineꝛ ifra illã latitudinẽ. iõ ẽ ens: simile hȝ sup. 5. meta. q. de diuisione logica vnius.

De tertio Prio dubitaꝛ circa ꝯñaȝ pmi argumẽti. vȝ ꝙ si ppriũ vlis nõ ẽ singulare. ḡ vle. Contra. ppriũ entis. vtputa vnũ veꝝ bonum nõ ẽ singulare: nec vle. igitur illa ꝯña non valet pma pars antecedẽtis pȝ. scõa pbaꝛ. qꝛ sicut ens nõ est vle: ita nec ei⁹ ppriũm. ꝙ aũt ens nõ sit vle: videbiꝛ infra. ¶ Dõȝ vno mõ ꝙ logꝛ de pprio logice loquẽdo ⁊ pdicamẽtalr. ens aũt ⁊ si hȝ ppriũ: nõ tñ pdicamẽtale: sȝ trãscendẽs. vle q̃ ꝗ ⁊ eius spẽs applicantur dũ arat limitatis ⁊ pdicamentalibus. Abstrahit nãqȝ ens sicut a cãto ⁊ icausato: ita ab vli ⁊ singulari. Uel dõȝ alr. ꝙ ens ẽ equocũ: logice loq̃ndo: vt infra magis. iõ negaꝛ ipm hr̃e ppriũ. vt logic⁹ loqtur. Uel 3ᵒ. sustinendo vniuocationem entis põt distingui de vli trãscendenti ⁊ limitato: in gñe ⁊ extra genus. vno mõ assũptum est falsum. alio modo verũ. Uel distingue de pprio prime intẽtionalr ⁊ secũde itẽtionalr dicto: vt infra. c. de pprio. q. i. ⁊ applica ad passiões entis. Aliud qõ tãgitur in eodẽ argumẽto: an propriũȝ sit idẽ illi cuius est: vel possit esse: ptinet ad metaphysicum. ⁊ forte infra in questionibus. c. de pprio tangetur.

Secũdo circa solonẽ illius primi argumẽti. ⁊ circa scõm pncipale: põt dubitari. vtrũ vle vel ppriũ sumptũ: vt qd: ⁊ sumptũ vt modus sit idẽ simplr: vel aliud sic ⁊ sic acceptũ. videꝛ ꝙ aliud: alr de eodẽ respectu eiusdẽ verificarẽtur extrema ꝯdictionis. vtputa modus: nõ modus: qd nõ qd. ⁊ sic de alijs. Q. autem sit idẽ videtur: qꝛ alr ꝓcessus in infinitũ: qꝛ si vle vt modus esset aliud ab vli vt qd qõ denoiat: adhuc ille mod⁹ in suo gñe est qd. igitur sibi põt applicari vle vt modus. ⁊ de illo arguã vt prius. ḡ ⁊c̃. Itẽ hoc videꝛ ex ifra. doc. vbi dicit. ꝙ non est incõueniẽs aliqd ꝯuerti cũ genere. ⁊ denoiari a spẽ: sȝ ppriũm vt qd est spẽs vlis ⁊ denoiatiue sumiꝛ vt modus. ḡ vt qd. ⁊ vt mod⁹ ẽ idẽ. ¶ Dõȝ ꝙ iste itentiones pñt cõparari inter se: vel ad seinuicem: vel ad alia: vtputa. aliud est dicere: genus est spẽs ⁊ spẽs est species. pmo mõ clarum est ꝙ illud idẽ: ẽt in numero: qõ ẽ in se qd est respectu alterius modus: vt pȝ in accidẽtibus realibus. hec enim albedo in se considerata ẽ qd: ⁊ respectu lapidis est modus. Scõo modo est maior difficultas vbi breuiter: saluo meliori iudicio: dico ꝙ cum dr̃. vle ẽ vniuersale. vel spẽs est spẽs: vbi a parte subti, sumuntur vt qd. a parte vero pdicati vt modus: subm ⁊ predicatũ distiguũtur sola rõne: ⁊ non qditatiue: nec essentialr̃ eo mõ quo tales distictiones in secũdis itentionibus inueniũtur. Et tũc ad argᵐ dico: ꝙ nõ icõuenit extrema ꝯdictiõis: quoꝝ neutrũ ẽ reale verificari de eodẽ qditatiue: diuerso tñ rõne: qꝛ sicut distictio ex nã rei tollit ꝯdictionẽ realẽ: ita distinctio rõnis rõnalẽ. Ad alia argumenta que pbant idẽtitatem: pȝ ex dictis ⁊ altiore idagine.

Tertio dubitaꝛ circa veritatẽ illius ꝓpõnis in 3ᵒ argumẽto. ⁊ solonẽ eius. vȝ. ꝙ accñs non est subm accñtis. Uidetur enim ꝙ sit falsa. tũ qꝛ accñtia in eucharistia nõ sunt subiiue in suba fm fidem: sed ibi vnũ accñs est subm alterius etiã vltimatuȝ: vtputa q̃ntitas q̃litatis: ⁊ q̃litas relonis. ⁊ sic de alijs: tum qꝛ accñtia respectiua cõiter insunt absolutis accñtibus: vt silitudo q̃litati: ⁊ eq̃litas q̃ntitati: tũ qꝛ spẽs accñtiũ: sicut ⁊ sube hñt ꝓprias passiones de ipsis demrãbiles: alr ma⁹ periret. ¶ Dico pmo ꝙ textus Arꝭ. corrupte allegaꝛ hic: ⁊ hoc forte fecit doctor vulgarẽ allegationẽ sequẽdo. Corrigit autẽ in 4ᵒ. sniaꝝ. illam allegationẽ di. 12. q. 1. vt supra arti. p. notaui textũ. Scõo dico ꝙ illa ꝓpõ cõiter glosatur: vt eã glosat doc. in ifra. distiguẽdo de subo vltimato vel ppinquo. ⁊ fm hoc ad instantias facilr rñdeꝛ. prima enim trãscẽdit logicũ ⁊ phm: vt talis. Sȝ qꝛ veritas nõ ꝯdicit vitati: ⁊ vera phia innitiꝛ pme veritati: ⁊ reuelatio ab ea. Iõ dico: ꝙ iȝ accñtia in eucharistia sint separata fm actũ a suba: nõ tñ fm aptitudineȝ. ⁊ iõ semꝑ suba est vltimatum subm. ¶ Ad 2ᵐ dico: ꝙ vltimatuȝ subm respectuũ est illud qõ est ppiquũ absolutoꝝ: saltẽ vltimorũ. ¶ Ad 3ᵐ per idẽ. Tertio põt dici ad illam auctoritatẽ. ꝙ intelligiꝛ in accñtibus dispatis. i. nõ hñtibus ordinẽ quo ad iherere. õ qbus exẽplificat Arꝭ. ibidẽ: vt albũ ⁊ musicũ. de accñtibus võ hñtibus ordinẽ inherẽtie: vt q̃litas ⁊ q̃ntitas: vel respectiuũ ⁊ absolutũ nõ est vꝭa. 4ᵒ. ⁊ vltio põt dici: ꝙ illud dcm̃ Arꝭ. est illatũ tãq̃ȝ inconueniẽs nõ affirmatũ tãq̃ȝ veꝝ. Arguit. n. ibidẽ ꝯ negantes primũ principiũ ex scõa via principali. s. ex nois pdicatione. arguit enim sic. si ꝯdictoria sint sil vera. ḡ ois pdicatio est p accñs. ⁊ per ꝯñs necesse est pdicationẽ in ifinitũ ire. sed in ifinitis non est ordo. qꝛ 2ᵒ. metaphy. t. c. io. vbi nõ est aliqõ primum nõ est aliqõ habitũ. igiꝛ nullum accidens habebit ordineȝ ad aliud accñs. ⁊ per ꝯñs nõ magis accidet hoc accñs illi q̃ȝ econuerso. ⁊ huic mõ exponendi consonat ifra. Nõ enim ait ꝙ accñs non accidit accidẽti: nisi qꝛ ambo 3ᵒ. Sed dicit ꝙ accñs accñti non accidet: nisi qꝛ ⁊c̃. per qõ innuit se illam ꝓpõnẽ non asserere tãq̃ȝ verã. sȝ ex prioribus inferre tanq̃ȝ iconueniẽs. Sed adhuc obijciꝛ. Sicut substãtie conuenit substare: ita accidẽti inherere. ergo sicut sube repugnat iherere. ita accidẽti substare: sed cõmune est omni sube in subo nõ eẽ cap. de suba. in pdicamẽtis. ergo cõe erit omni accñti nõ substare. Itẽ nihil terminat depẽdentiam eiusdẽ rõnis illi qua depẽdet. sed omne accñs dependet ad subm. ergo nullũ accñs põt subiuuã dependẽtiã alterius terminarẽ. ¶ Ad pmũ dico. ꝙ vltimate substare est propriũȝ sube: ⁊ tale non conuenit accñti. Uel alr ⁊ redit in idẽ. Prima ꝯña põt negari: qꝛ arguiꝛ a remotione vniuoci ad remotionem equoci. ¶ Ad 1ᵐ dico ꝙ maior est vera de depẽdẽtia oĩmoda eiusdẽ rõnis: que non ẽ in proposito. sicut enĩȝ alia idepẽdẽtia reqritur in vltimo terminãte: ⁊ alia in propinquo. ita depẽdentia ad hoc ⁊ ad illud est alia ⁊ alia. Exemplũ de depẽdẽtia ois creature ad deuȝ: vt ad cãm efficiẽtẽ cũ quo stat depẽdentia vnius ad aliam: vt ad cãm talẽ. Multa alia discutienda hic relinquo me⁹. Sed adhuc posset obijci ꝙ responsio doctoris non satisfacit: qꝛ nõ ẽ ordo in iherentia accidentis intentionalis. sicut est in accñtibus realibus: vt patet. Ideo posset dici ꝙ doc. soluit argᵐ ex cõmuni mõ dicendi: lȝ proprie lo-

quēdo auctoritas nō sit ad ppositū de scdis ītētionibus. Uel dōz sustinēdo rñsionē ee optimā: qḋ ēt in īherentia ītentionū est vltimata resolō ad subam: vt notaui pus.

Quarto dubitaṫ circa q̇rtuz argm̄ ꝛ soloné eius. Uideṫ.n. ꝙ illa ppō. oīs passio ē minus ens ꝛc. sit falsa. tū ppter vnū ꝛ ens que significāt eādez nāz. 4°. metaphy. t. c. 3. tū qꝛ gnālr oīs passio: vt nūc suppono: est eadē realr suo subo. ꝛ p ꝯñs nō minus ens. Itē ꝯ illud qḋ dr̄ in solone illius argumēti. ꝙ. vz. in ente rōnis sunt multi gradus. arguiṫ. Minoris pfectiōis videtur eē entia rōnis q̄ȝ entia realia: sed hr̄e q̇titatem v̇tutis remoueṫ ab entibus realibus: saltem respectiuis. ġ multo magis ab entibus rōnis. Maioritas v̇o vl̄ minoritas entitatis in pposito hȝ intelligi. vt videṫ: ppter q̇titatē virtutis. Itē oīa entia rōnis sunt minoris entitatis q̄ȝ mā pma: sed mā pma ē ita minime entitatis ꝙ est ppe nihil. igiṫ entia rōnis oīa: aut erūt nihil aut fere tale. ¶ Dōm sustinēdo docto: ē ꝙ aliqḋ eē magis ens pōt intelligi dupl̄r: aut qꝛ pfectius in entitate: aut qꝛ pus prioritate originis vel nāe. Scḋo aduertēdū ꝙ pōt eē ordo eoꝝ que sunt vnius generis ad illa q̄ sunt alterius: vel hoꝝ ꝛ illoꝝ seorsum. Tertio pmittēdū ꝙ subm ꝛ passio pñt cōsiderari: aut ſm rōnes suas qditatiuas: aut ſȝ realitates subiectiuas. Ex hijs ad instātias. ¶ Ad pmā dico. vno mō ꝙ loqṫ doc. logice de passione ꝛ subo: vt supra dixi. ꝛ ita excludiṫ ens: tū qꝛ trāscēdēs: tū qꝛ equocū. Alr pōt dici ꝙ ītelligit de entitate formali ꝛ qditatiua. ꝛ quātum ad maioritatez pōritatis: ꝛ sic ens est magis: lȝ abstrahat a q̄to ꝛ non q̄to. ¶ Ad 2m. data ypothesi stat maioritas formalitatū: aut q̄titatiua. aut alia. ¶ Ad tertium licȝ Frāciscus may. teneat illā minorē. Nō tñ est de mēte doctoris subtilis: vt pȝ expsse ꝛ in pmo Anglico. ꝛ in p reportationū. di. 26. Nō habeo ġ p icōueniēti ꝙ entia rōnis dicāt sicut entitatē. ita suo mō entitatiuā pfectionē. Et sicut forte in relatiōibus realib' eēt recursus ad fundamēta. ita hic ꝛ multo magis. Uel dic ꝙ ītelligit doc. h per maioritatē: pōritatez aut originis: aut nāe: aut ꝯñe. Gradus. n. alius est eēntiaꝝ. alius formaꝝ. alius pfectionum vniuue ꝯtentaꝝ vt hȝ alibi iste. ¶ Ad aliud ō mā pma pȝ: qꝛ lȝ sit minimū in gñe subē: non tñ in latitudie entiū: imo formalr loquēdo: est maioris entitatis q̄ȝ oīa nouē genera accñtiū: in qb' ꝛ inter que daṫ ordo entitatis: lȝ igitur entia rōnis per cōparationem ad alia sint fere nihil: inter se nihilominus hñt ordinē: vbi tamē ſm pprietates substratoꝝ attēditur maioritas ꝛ minoritas essētie: sic ꝛ entitas. De graduali v̇o latitudine entium: vlterius inuestigare: est altioris speculationis.

Contra etiā illa v̇ba doc. in fine arguunt aliq sic. capio ens rōnis in vltimo gradu: quero: aut est intelligibile: aut nō. si sic. ergo ipso dabit minus: cū passio: cuius est ītelligibilitas: sit minus ens suo sbo. si n̄ ġ nō ē ens. Ad h̄ faciłr rñdeṫ. Uno mō negādo suppositum. s. ꝙ deṫ ens rōnis in vltimo gradu: qꝛ in ipsis ē pcessus in infinitū: vt dcm̄ est sepe. Uel alr. ꝙ si deṫ tale. nō erit intelligibile nisi per accñs: qꝛ est ita quo ꝙ nō qḋ: sed pm' modus dicendi satis securus est. Itē posset alr argui ꝯ illaȝ solonem do. qꝛ absolute dȝ illa cōcedi. Minus ens ente rōnis est non ens: sicut forte ista. Minus rōnale hoīe est nō hō. qꝛ ꝯparatiuus gradus ꝯfundit cōsule ꝛ distributiue spā casuale nisi ipediaṫ. Intellectus igiṫ est: ꝙ illud qḋ est minus ens isto ente rōnis ꝛ isto. ꝛ sic de singulis est nō ens: qḋ est veꝝ: etiā parte: vr̄ igiṫ ex ignorātia hui' distributionis pcedere in solone: imo ista est fa'. passio est minus ens ente rōnis: qꝛ sic esset minor seipsa. Posset dici ꝙ psupponit hāc distributionem tanq̄ȝ notā. ꝛ ꝯcedo illam. ꝙ passio est minus ens ente rationis ꝛ ꝙ minus ens ente rōnis est nō ens. ꝛ cum dicis ꝙ passio esset minus ens seipsa. nego ꝯñam. psupponit eni falsuȝ. s. ꝙ passio entis rōnis sit ens rōnis: qḋ nego: ppe loquēdo. ꝛ hoc negādo vniuocationē entis talis. Uel dato ꝙ sit vniuocū adhuc negaṫ: qꝛ sicut in entibus realibus: ita in entibus rōnis imaginor suo mō. hec aūt ē falsa. risibilitas est hō: sed est aliqḋ hoīs: ita ꝙ vl̄r passiōes non sunt res alie a suis subis: ſȝ quedā realitates vl̄ formalitates suboꝝ. sic sl̄r in entibus rōnis est veꝝ ꝙ passio entis rationis est aliqḋ entis talis. nō tñ aliud ens ab eo. ꝛ iō non seqtur. passio entis rōnis est minus ente rōnis. ġ est minus seipsa: ꝛ hec declaratio videṫ ad mentez doc. in lr̄a. vbi dicit. ꝙ in ente rōnis sunt multi gradus. quoꝝ qḋlibet est ens. lȝ nō ppe loquēdo: vt iā dixi. ſȝ qꝛ nō sunt nihil. ideo sunt ens. verius aūt dr̄ ꝙ sunt aliqd. entis. Lȝ hec imaginatio satis pbabilis sit ꝛ subtilis: posset tñ aliter dici ꝙ doc. in lr̄a illā distributionē expmit. cum dicit: in ente rōnis sunt gradus ꝛc. ꝛ nō ignorauit ipsam. Et tūc hec ppositio non habeṫ ab ipso: passio. vz. entis rōnis est minus ens ente ratiōis: nisi referēdo ad illud idem in numero cuius est sicut pus dixit ꝙ passio est minus ens: non absolute: sed suo subo. Elige qḋ magis sapit. Aduerte tñ ꝙ ibi ē ꝯpatio abusiua. omne ens minus ente rōnis: qꝛ aliter terminoꝝ nō participat illud in quo sit cōparatio. aliter non eēt nihil. plura alia lectori omitto. vide. 8. dis. p. q. vltima. in solutione. simile.

Quinto circa solonem pncipalem qōnis dubitatur q̄ illaꝝ rōnū sit v̇a diffō: ꝛ q̄ passio vlis. ꝛ videtur pmo ꝙ neutra illoꝝ sit ipsius diffō: tū qꝛ dātur per respectus aptitudinales. tū qꝛ si quelibȝ īdifferēter pōt eē diffō vel passio: vt videtur seq ex dictis doc. tūc nō erit drīa īter passionē ꝛ diffōnē: qḋ ē ꝯtra phm pmo ꝛ. 6. topicoꝝ. diffō. n. indicat eēntiam diffiniti. passio v̇o est extra eēntiā subti. Item tūc posset dari demr̄atio circularis ꝯ Ar. pmo posterioꝝ. t. cō. 6. ¶ Dōm breuiter ꝙ illa rō que ponitur pmo periermenias ē poti' ponenda diffō q̄ȝ illa que ponitur pmo ꝛ. 2. posterioꝝ: tū qꝛ Porphyrius in diffōne oīum quinq; vlium vtitur illa vel sibi equalenti. Tum qꝛ formalior. alia v̇o magis hȝ rōnez posterioris ꝛ mālis diffōnis. Uerū tamē forte neutra illaꝝ rōnū ē ppe siue stricte diffō: ex gñe. vz. ꝛ drīa. ꝛ precipue ſm ꝯtates pdicabile: ꝛ esse in multis: eē passiones vl̄s circūlocutiue ad min' veraꝝ rōnū pñt eē. Sed sustinēdo illā p'm eē diffōnē: pōt dici ꝙ pdicabile ē gen' qḋ ꝯtrahiṫ p plura ꝛ vnū que sunt scḋe intētiones. vt infra. cap. de differentia. q. 5. Esse aūt in multis cōseqtur pdicari de ipsis. tanq̄ȝ passio vel diffō mālis. ꝯuenit enim vli ſm eē māle eius: vt infra. q. 8. vel. 9. siue ergo ponaṫ passio siue diffō mālis pōt demr̄ari de vli sic. Omne qḋ predicatur de pluribus est vnuȝ in multis ꝛ de multis. vle est h'i. ergo ꝛc. Triplex nanq; esse vniuersalis tangitur in illis verbis. s. esse māle: cū dr̄ vnum in multis esse qditatiuū ꝛ essentiale. cum dr̄ vnū de multis eē intelligibile vel ꝯparatū: cū dr̄ vnū pter multa. Et q̄ȝuis ista verificanṫ pncipalr de vli p substrato: non negatur tñ ab vli formalr supto: vt ifra. q. sequēti. Et si obijcias ꝙ pus hȝ eē in multis q̄ȝ dicaṫ de illis. Negaṫ vt vle in actu est lȝ vt vle in po' forte sit veꝝ. Pri' ergo q̄tum ad rōnem qditatiuā ē illud qḋ ſm eē qditatiuum. q̄ȝ qḋ ꝯuenit ſm eē īdiuisibile. vide singularissime istuȝ sup. 7. meta. q. d singulari ꝛ vli. Ex hijs ad oīa. ¶ Ad primuȝ dico ꝙ p v̇ba vl̄ alios termīos aptitudinē īportātes circūloqmur drīas vl̄ gnā plerūq;. vt pȝ in diffōne hoīs. Uel sic distinguiṫ de rōnali ita distīgue. ō pdicabili. Ul̄ dici pōt ꝙ sūt descriptiōes ꝯuertibiles circūloquētes veras diffōnes. ¶ Ad 2m dico vno mō ꝙ doc. non specificat q̄ illarū sit diffō: sed dicit ꝙ si vna accipiaṫ p diffōne: reliquum erit passio. Uel alr ꝙ non incōueniens idem esse diffō ꝛ passio:

vt sumit passio in pposito: vt supra arti. p̊ dcm̄ est. circū
loqmur enim passionē per diffonē. ꝛ ecōtra. Et hoc ɔfir
maṫ p phm̄. 2. topi. vbi dicit ꝙ diffō ꝛ ppriū nulli aliud
est. ¶ Ad aliud dico ꝙ Arꝫ. hꝫ p icōueniēti circulariter
demr̄are in eodē gn̄e eē ꝛ demr̄ationis: nō aūt in alio ꝛ
alio: vt est in pposito. Posset etiaꝫ dubitari quō passio h̄
seqtur vel em̄anet: ꝛ quomō causaṫ ab obto: sꝫ hec sunt
supra tacta. q. 3. ideo ꝛc. Questio. VII.

Septimo viso ꝙ vl̄e hꝫ conditiones
requisitas ad subꝫ. vꝫ. qd
est. ꝛ qꝛ est passiōes demr̄abiles: de qbus
supra. q. 3. Ubi aduerte ꝙ cōiter libri hn̄t
sic: quia. vꝫ. ē ens ꝛ diffinibile. sꝫ loco diffi
nibilis posset pōi itelligibile: q̄ꝫm ad scōaꝫ
triū q̄stionū p̄cedētiū. hoc tn̄ nō obstat: qꝛ eē diffinibile
icludit eē itelligibile: ꝫ nō eɔ̄. ꝛ hoc diffinitione distīcte
quid rei. Nunc queriṫ an vl̄e sit subm̄ libri Porphyrii.

De primo qd vl̄e. qd subm̄. prius dictum est: ꝛ
quotiens sumantur. liber hic poniṫ
pro contentis: in eo. s. pro habitu sciali instrumentaliter
per librum iportato. Porphyrium vero cōstat auctoreꝫ
ꝛ causam efficientem: ꝫ non principalem huius lib. fuis
se: vt cōiter tenetur. Ordo. q. pꝫ. Diuisio eius cōmunis.

De secundo parte negatiuā arguit trib⁹ rōni-
bus. Prima pcedit p locū a diui-
siōe vl̄is vt itētio: vel vt rei applicabile: q̄ vt. vꝫ. pōt redu
ci ad istā. Ule pōt ɔsiderari: aut in q̄ꝫtuꝫ in se qditas vel
ens vel abstractū: aut in q̄ꝫtū alteri iherēs vel ɔcretū: vel
in alio ens. Nec sic nec sic est subm̄. g̊ nullo mō. Mēbra
pbātur satis clare in lra. ꝛ magis ifra patebūt. Scōa rō
pcedit ex distictione obtius scie realis ꝛ rōls. Tertia rō
pcedit ex negatione ɔditiōis subtiualis. pncipalis. vꝫ.
ɔsiderationis ꝛ determinatiōis. ¶ Ad oppo^m vnica rōe
arguit que pcedit ex vnitate scie extrinseca saltem.

Aliam qōnē ortā hn̄teꝫ ex argumēto post opp^m ō
vniuocatiōe vl̄is re^u istoꝝ. s. mouet: quā la
teralē appellare possum⁹. ꝛ ɔsiles plerūqꝫ in oī facultā-
te in qua scribit mouet iste. ꝛ hoc vel qꝛ ɔnexionē hn̄t in
solonibus. vel grā breuitatis: vel qꝛ oñ vnū: ꝫ min⁹ pnci
pale vel cōe. iuterdū discutit: alteꝝ mēti occurrit. ꝛ tales
laterales hic sub eodē numero cum pncipalibus cōpu-
to: ꝫ possent ponere in numeꝝ: vt cōiter numeranṫ: sed
in alijs h̄ non seruabo. Quid vniuocuꝫ pꝫ ex pn⁹ pdica
mētoꝝ. Solet apō scotistas vniuocū accipi tripl̄r. vꝫ. me
taphysice: physice ꝛ logice. Itē vniuocum aliud vniuoce
dcm̄. aliud denoiatiue. ꝛ hoc aut denoiatione a pori: aut
denoiatiōe a posteriori. Itē vniuocū aliud vniuocās. ali-
ud vniuocatū. Itē aliud pro substrato: aliud pro forma-
li. Item vniuocatiōis q̄ttuor solēt assignari gradus. De
hijs oīb⁹ ifra forte erit sermo. ꝛ alibi vbi occurrēt. Breuiṫ
in pposito itelligo vniuocum logicū vniuoce dcm̄. p sub
strato: ꝛ vniuocās ifra vltimuꝫ ꝛ pmum vniuocationis
gradū. Qō addiṫ in titulo. q. p̊ ad hec gnqꝫ pꝫ. qꝛ iy h̄. ē
ɔnomē demr̄atiuū ad itellectū vel sensum. pmo mō su-
miṫ h̄. quarius vero est spēs numeri iparis: cuius ppri
tates ɔsiderare spectat ad aritmetricum. Ordo qōnis. ꝫ
videṫ pposterus. saluatur tn̄ ex portate solonis. Diui-
sio fere cōis. Arguit vnica rōne negatiua: ꝛ ratio clara
est: nisi qꝛ maior est ambigua. de q̄ in 3°. ar. Eādē ppōnē
hꝫ ifra. q. 4. anpredicamētoꝝ post oppositū. rōne 3°. ꝛ vi
deṫ regula famosa in his logicalibus. Adiigit eua^m im
mediate: quā infra tenet: qō sepe solet facere: vt inducat
replicas alioꝝ vel pprias. Cōtra quā arguit dupl̄r in pri
mo arg°. cū dicit ꝙ spēs opposita nō pdicaṫ de alis cum
hoc vbo est: hꝫ itelligi vt dispate sunt. i. sepate vel distin-
cte. non tn̄ formal̄r opposite: nisi large sumpta ɔtrietate.
Sūt aūt spēs subē dispate: taꝫ in ɔcreto q̄ꝫ in abstracto:

Accn̄tiū vo in abstracto tn̄. dicit etiā cū h̄ vbo ē. ad dif-
ferentiā vboꝝ accn̄taliū actū signatū iportātiuꝫ: vt ge
nus predicatur vel dr̄ vel refertur ad spēm. Alia rō ē ex
Porphyrio. c. de drīa vbi dicit. ꝙ neqꝫ genus sm̄ magis
ꝛ minus predicatur de eo cuius est genus: neqꝫ generis
drīe: sm̄ qs diuidiṫ. pbando minorē dicit ꝙ gen⁹ ē vl̄i⁹
q̄ꝫ spēs: qꝛ pdicaṫ de pluribus. ly pluribus. dꝫ accipi cō-
paratiue ꝛ nō positiue. ¶ Cōsequēter soluit scōaꝫ qōnē
pmo qꝛ ex eius solone depēdet solo pme. pus. n. vidēdū
est vl̄e eē vniuocū q̄ꝫ subm̄ alicui⁹ scie ipm̄ assignare: cū
de equocis nō sit scia. Et p̊ ponit op̄. alioꝝ. ꝛ maxie Al-
ber. tenētium analogi am vlis ad h̄. s. Imaginaṫ. n. ana
logiā tāq̄ꝫ mediū iter vniuocationē ꝛ equocationē ꝛ ma
le. Analogia nāqꝫ ɔiungiṫ: nūc equocationi: nunc vni-
uocatiōi: qꝛ pōt esse in sola voce. ꝛ tunc est in equocis. ꝛ
maxie a ɔsilio. pōt ēt eē in cōceptu: ꝛ tūc stat cū vniuoca
tione. iter vniuocationē vo ꝛ equocationē nulluꝫ cadit
mediū: alr̄ iter ɔdictoria mediū. vt pꝫ ex rōnibus eaꝝ
in anprenicamētis. Quotiens āt sumiṫ analogia infra
. q. 4. anpdicamētoꝝ hꝫ iste egregie. ꝛ sup li° elēch. q. 15.
optie logice ad ppositū hꝫ. ¶ Cōsequēter rn̄dēt ad pri-
mā. q. ponētes. s. vlia subꝫ hui⁹ lib. ꝛ nō vl̄e: qꝛ sicut nec
purū equocū: ita nec analogū esse subm̄ alicui⁹ scie opi
nanṫ. ꝛ in h̄ ɔcedūt arg⁹ pncipalis illi⁹. q. Ad arg^m vero
post oppo^m rn̄det ꝙ vnitas scie nō sumiṫ a subo adeq̄to
ꝫ a pte pncipali eius quā in pposito genus eē asserunt.
Arguit doc. ɔ hūc modū dicēdi. ꝛ p̊ ɔ solonē scōe. q. ex i
tētiōe Arꝫ. 10. meta. t. c. 5. ꝛ. 6. ꝛ 7°. phy. t. c. 11. Ubi aduer
tēdū ꝙ q̄ttuor assignanṫ gradus vniuocatiōis. Primus
ꝛ maxim⁹ est qn̄ est idētitas rōnis: modi eēndi. ordinis ꝛ
gradus pfectiōalis. Scōs vbi sunt tria pora: dēpto q̄r-
to. 3° vbi remouenṫ duo vltia. 4° ꝛ minimu vbi tn̄ pmuꝫ
repiṫ. Ex^m pmi. vt spēs spālissima est vneloca. Ex^m scōi
vt gen⁹ aliqō subalternū: ꝛ gn̄alissimum ēt. puta aīal vel
suba. ꝛ h̄ in spēs imediatas diuisuꝫ. Ex^m tertij. vt nume
rus vel figura. Ex^m q̄rti. trāscēdētia. puta ens ꝛc. Equo
cationē g̊ physcā: vl̄ vt oppōiṫ vniuocationi strictissime
dicte latere in gn̄ib⁹ diē nāl. Iō Aureolus ait. ꝙ alia oc-
culta vt generis. alia maīfesta: vt spēi spālissime ē vniuo-
catio. Cū h̄ tn̄ stat ꝙ logice loquēdo gen⁹ sit ve vniuocū
ꝛ h̄ applicat doc. ad ppositū de vl̄i: qō est gen⁹ ad hec gn
qꝫ. Et cū diē in fine argumēti. ꝫ gen⁹ sit aliq̄ mō pfecti⁹
alīs: optie dixit doc. Aliq̄ mō ꝛ n̄ absolute. Nā hn̄do re
spectū ad sobstrata spēs vl̄ drīa eēt pfecti⁹: sꝫ hn̄do respe
ctuꝫ ad h̄ qō est de plibus pdicari. videṫ quodāmō id p
fecti⁹ tale qō extēsi⁹ pdicaṫ. ꝛ h̄ loquēdo ō pfectiōe pmis
sius ꝛ non positiua. de q̄ forte stati in 3° articulo.

Consequenter ɔ solonē scōe. q. arguit ex itē
tione phy. 7. me. t. c. 4. ꝛ. 5.
Rōnē āt cui initunṫ ad ponēdū analogiā. ꝛ ad negāduꝫ
vniuocationē vlis ad h̄ gnqꝫ. quā diē doc. eē 3^am ad pmā
ptē. s. negatiuā scōe. q. q̄ tn̄ ē scōa replica ɔ euasionē rōis
vniuoce: sꝫ p q̄ꝫto fac ad pncipale pt dici tertia. vbi diē ar-
guēs ꝙ gen⁹ ē magi vl̄e: qꝛ pdicaṫ ō plib⁹ ɔpatiue vt pdi
xi tollit doc. p istātiā sūptā ex diffōe nūeri: quā pōit pho
lo. meta. t. c. 4: ꝛ Boe⁹ p arithe^e. c. 3. ¶ Cōseqnter tꝫ cō-
clusiue vniuocatiōeꝫ vlis ad hec gnqꝫ. ꝛ i h̄ soluit scōaꝫ
qōnē. Deide rn̄dēdo ad p^m arg^m p^e. q. tꝫ rn̄sionē pus da
tā. s. ꝙ. vꝫ. itentio generis. i. genus p formali (vt modus
tn̄) applicaṫ vlī respcū istoꝝ gnqꝫ. qꝛ vt dcm̄ est pus: nō
mō pmaꝝ itētionū: imo ēt subgn̄ulicē sūt modi itelligēdi
scōe itētiōes. diē igiṫ applicaṫ. vt ōnoteṫ pdicatis moda-
lis ꝛ denoiatiua vt distiguiṫ ɔ qditatiuā. Et addit ꝙ pp
diffōnē ꝛ dispationē istoꝝ iter se nulluꝫ eoꝝ pdicaṫ eēn
tial̄r ꝛ i actu exercito de alio: sꝫ bn̄ i actu signato. Nec ēt
sic aliqd aliō ō vno eoꝝ sub rōe alteri⁹ pdicaṫ. Ubi bre-
uiter p nūc scie^m ꝙ act⁹ signat⁹ vl̄ significat⁹. vl̄ pdictis

plurale. significatiue tamē capiendo ipsam. iō dr̄ modus significati: qꝛ modus vocis significatiue. subtiue dico: lꝫ fundamētalr̄ absolute veꝝ sit. Sed doc. dicit ꝙ aliqbus videt̄ oppositū huiꝰ qđ dr̄ i exēplo. vꝫ. ꝙ cū dr̄. plurale ē singulare. sumit̄ plurale vt modꝰ: ꝛ singulare vt qd qꝛ significatū pluralis nō est singulare vt modus: ſꝫ potius plurale. Sꝫ qꝛ disputatio vlterioꝛ huiꝰ nō est ad ppositum: sed potius spectat ad grāmaticum speculatiuū ꝫ. iō dicit doc. ꝙ nō refert siue sic siue sic dicat̄: qꝛ vtroqꝫ mō habet̄ intentū. vꝫ. ꝙ duaꝝ speꝝ diuidētiū aliqđ genus. vna denoiat aliā vt modus: sicut pꝫ in his duabꝰ spēbꝰ numeri scđe intētionalr̄ accepti: ſꝫ aliquātulū de hoc in 3ꝰ arꝰ. ꝛ magis in tractatu modoꝝ significādi: quē intēdo vita comite adiūgere huic expōni: sine quoꝝ cognitiōe q̄si ipossibile est in doctrina huiꝰ doctoris pficere. ℭ Demū soluit scđam replicam pncipalem p distōnē hoꝝ termiorū magis ꝛ minus: ꝛ satis clara est. Deīde p̄mā qōnē soluit tenēdo ꝯnē affirmatiuā: quā pbat applicādo tres cōditiones subti. de qbus supra. q. 3. ad ppositum. vꝫ. ꝙ hꝫ qd est: ꝛ qꝛ est: ꝛ ꝙ p̄ suū qd ē. demōstrant̄ implicite saltem. in B lib. passiones ipsius de ipso. Ubi nota in applicatiōe scđe ꝯditiōis subti: qđ videt̄ determinare se doct. vbi pus. q. p̄cedēti. pbleumatice pcessit. vꝫ. ꝙ illa ratio que ponit̄ p̄ periermenias sit propria rō diffinitiua ipsius vlis. Itē ibidē cū dicit doc. ꝙ medium demr̄atiōis equatur passiōi. alr̄ ꝯñs. i. fallacia ꝯñtis. vbi libꝛi ꝯmuniter: ꝛ male: hñt: cōlus. Exm̄ huiꝰ. Nā si qs vellet demr̄are risibilitatē de hoie p̄ subam aiatā sensibilē: ꝯcomittere fallaciā ꝯñtis: sic arguēdo. hō est suba aiata sensibil. ḡ risibil est pō ꝯñtis: vt pꝫ. vel si vellet qs pbare aliqd nō eē sensibile p̄ hoc ꝙ nō est aial rōnale: ꝯmitteret ꝯñs a ꝯstructione antis. Reqrit̄ ḡ adeq̄tio passiōis ꝛ mediū ꝯmr̄ationis. Idē tāgit ifra. q. 2. anpredica. ad fi. ꝛ. q. i. c. de relone. ꝛ alibi sepe. hꝫ ēt tertiā ꝯditionē. vt pꝫ reducēdo spēm ad genꝰ. Est ḡ subꝫ attributiōis huiꝰ libꝛi vle formalr̄ dcm̄.

Ad primum p̄me. q. dicit: ꝙ diuisio illa nō ē cōueniēs q̄ diuidit̄ vle in itentionē ꝛ in applicabile rei: qꝛ mēbꝛa coincidūt: cū ꝫ ois intentio sit applicabilis rei. Incōuenienter enī ꝫ corpus aīatū diuideret̄ p̄ aial ꝛ hoiem. tenet ḡ ꝙ vtroqꝫ mō ē subꝫ. ℭ Ad arm̄ ꝯ p̄mū mēbꝝ vno mō rñdet p̄ distōnē entis realis ꝛ rōnis. Alio modo ꝯcedendo ꝙ metaphysicus ꝯsiderat ēt entia rōnis vel intētiones secūdas: inq̄ꝫtum hñt rōnē entis. i. quiditatis. nō tñ ex B seqt̄ ꝙ ꝯsideret intentiones inq̄ꝫtū tales: qꝛ aliud est intētio inq̄ꝫtū itētio: ꝛ aliud itentio inq̄ꝫtū ens. qꝛ p̄ mō ꝯsiderat̄ in ꝯcernētia ad subm. 1ꝰ. mō abstractiue ꝛ absolute vt saltē ꝫ respectiuis ꝯuenit absoluta ꝯsideratio. de quo statim. Iō p̄ modū regule dicit ꝙ B vlr̄ accidit ꝛc̄. Et iō exm̄ de hoie non est ad ppositū: qꝛ hō significat absolute eēntiā: cū significet subam q̄ nō ꝯcernit subm nec fundamētū: secꝰ ē de mortali ꝛ vli. ℭ Ad aliud ꝯ scđm mēbꝛū negat assumptum. Aliud. n. est ens absolutū vel ad se. aliud est ad aliud: aliud ens p̄ se: aliud ens p̄ accñs: vt hō pr̄. lapis lapis albus. Intētio ḡ vt applicabile rei nō idicat ens p̄ accñs ſꝫ ens ad aliud: de quo bñ pōt eē sialr̄: de nullo accñte scia; cū oē accñs dicat ordinē ꝛ depēdētiā ad subaꝫ: lꝫ diuersimode tñ. Dicit ḡ optime doc. ꝙ cū dr̄. Intētio vt applicabile rei: nō dr̄ totū per accñs: cuiꝰ vna ps est intētio ꝛ alia res. Sꝫ denotat̄ ꝯcernētia aptitudinalis: vel respectiua ēt actualis ipsiꝰ itētiōis ad fūdamētū ꝛ terminum. cadit ḡ res ibi vt terminās illā depēdētiā. Idē dicit exp̄ssē. 2. q. 4ꝰ sniaꝝ. artꝰ. i. ꝛ lꝫ itentio sit subiectiue in illa re abstrahētiū tñ nū est mēdaciū. ℭ 2m̄ pncipale soluit per distinctionē vlis supra habitā. Et cum dicit ibi: logica intelligendū est partialr̄ p̄ scia huius libꝛi: vel si vlr̄: intelligēdū est de vli vt mō: non vt qd. ℭ 3m̄ argm̄ soluit ex his que dicta sunt in corpore qōnis: applicando secundam ꝛ tertiam conditiones subiecti.

De tertio circa p̄mū argm̄ p̄me qōnis. ꝛ solōnē eius possꝫ dubitari. Uidet̄. n. ꝙ aliō sit intētio inq̄ꝫtū itētio. aliud itētio iq̄ꝫtū applicabile rei: siue ly iq̄ꝫtū teneat̄ pprie reduplicatiue siue specificatiue. ꝛ maxime si reduplicatiue: vt hic videt̄ accipi: qꝛ applicabilitas ad rē p̄me itētionis nō est de rōe formali ipsiꝰ scđe intētionis. Unūqđqꝫ aūt ē formalr̄ ipꝫ. Igit̄ videt̄ ꝙ metaphysicus cōsideret itentionē inq̄ꝫtū intentio: qꝛ considerat nō solū absoluta: ſꝫ respectiua: ꝛ vnūqđqꝫ scḋm suā rōnē formalē: lꝫ plerūqꝫ in pprietatibus cōibus: cū igit̄ intentio sit formalr̄ ad aliud ꝯsiderat̄ a metaphysico: vt ens ad aliud. ꝛ ita seqt̄ ꝙ si intētionē inq̄ꝫtū ens: ꝛ intētionē inq̄ꝫtū itētio: cū nihil possit qditatiue considerari absqꝫ illo qđ includit̄ in rōne sua qditatiua: huiꝰ tñ respectiuis est depēdētia: ad terminum maxie. Per idē posset pbari ꝙ idē sit mobile inq̄ꝫtū mobile: ꝛ mobile inq̄ꝫtū ens. Itē ꝯ illō qđ dic̄ in pnꝰ. rñsiōis. vꝫ. ꝙ itēꝰ iquātū itētio est applicabil̄ rei. Abstractū vt tale nō ē applicabile rei: ſꝫ huiꝰ est intētio inq̄ꝫtum itentio. ḡ ꝛc̄. Assumptuꝫ pꝫ infra. c. de ppo. q. 2. soluēdo 3m̄ pncipale. vbi dic̄ ꝙ pprietas supposito ꝙ sit scđa itentio significat̄ sub modo opposito ei cui conuenit actu accidere. s. sub mō abstractiōis. igit̄ ꝛc̄. Itē ꝙ intētio vt applicabile rei sit ens per accñs. pbo. Oē cōplexū icludēs plures conceptꝰ ex quibꝰ nō fit p̄ se vnꝰ ꝯceptꝰ est ens. vel totum p̄ accñs. hꝰ est B totū. ḡ ꝛc̄. Itē ꝙ nōt sit idē hō inq̄ꝫtū hō: ꝛ hō iq̄ꝫtum ens videt̄: qꝛ hō inquātum hō includit ens ꝛ subaꝫ ꝛ alia gñā ꝛ drīas vsqꝫ ad vltimā: ſꝫ inq̄ꝫtum ens nō icludit illa: qꝛ pus est ens q̄ꝫ suba. ꝛ sic de aliqs. ḡ ꝛc̄.

Pro solutiōe huiꝰ dubiꝫ sciēdū. p̄ ꝙ aliq̄ sūt de ꝯsideratione meꝰ. p̄ se: ꝛ p̄. aliq̄ p̄ se non p̄: aliq̄ reductiue: aliq̄ per accñs. p̄ se ꝛ p̄ vt ens ꝛ passiones entis. per se nō p̄ vt partes subtiue entis reductiue ꝛ p̄ accñs: vt nō entia: puationes. nega iōes: scđe intētiōes. ℭ 2ꝰ aduertēdū ꝙ considerare aliqd inq̄ꝫtū ens est cōsiderare ipꝫ sub p̄cisissima rōne entitatis trāscēdētis. Considerare vō ipm inq̄ꝫtū tale est considerare eū nō solū sub rōne entis: ſꝫ ppꝛiū qđ qd est: qđ plerūqꝫ plura addit ipsam entitatē. ℭ Tertio notādum ꝙ aliqd eē applicabile alteri potest itelligi aptitudialr̄ vel actualr̄. ꝛ hoc vel i rōne termini vel fundamēti vel subiecti. ℭ 4ꝰ. cōsiderādū est ꝙ depēdētia vel habitudo ad terminū in formalr̄ relatiuis ē de rōe formali depēdētis. Iō Aꝛ. c. de ad aliqd diffiniēs relationē iqt. ꝙ ipiꝰ esse scꝫ qditatiuū ꝛ formale est ad aliud se hr̄e. ℭ 5ꝰ. p̄mittēdū est: ꝙ ens p̄ accñs solet ex fūdamētis huiꝰ doc. distingui in metaphysicū ꝛ logicū. p̄ mō icludit ꝯceptꝰ diuersoꝝ geneꝝ. ex qbꝰ nō fit vnū p̄ se 2ꝰ mō sumit̄ i elenchis pro extraneo: qn. vꝫ. aliq̄ q̄ꝫuis sūt eadē nō dicunt eūdeꝫ ꝯceptū formalē: vel quoꝝ vnuꝫ nō icludit formalr̄ alterum: vel ambo saltē non icludunt̄ in ꝯceptu tertio.

Ex his ad obā rñō. ℭ Ad p̄m̄ dico ꝙ applicabilitas tal̄ si iportat respcm̄ ad terminū est de rōne formali ipsiꝰ itētiōis. si ad subꝫ cū sit aptitudial̄ nō est aliud: imo idē sibi. ℭ Ad 2m̄ dico ꝙ q̄rit illā difficultatē nodosaꝫ de ꝯsideratiōe metaphyci. vꝫ. an i vli aut certe in particulari cōsiderat qditates. ℭ Sed breuiter ad ppositū dico: ꝙ nō seqt̄ de forma. metaphysicꝰ ꝯsiderat itētionē inq̄ꝫtū ens. igit̄ iq̄ꝫtū itentionē. qꝛ p̄ma ꝯsideratio abstrahit a scđa. dato ēt ꝙ cōsideraret itētionē inq̄ꝫtū tale ens: puta ens ad aliud. Non seqt̄ ꝙ vt applicabile rei. s. sub tali vel tali: qꝛ sic considerat eā logicꝰ p̄ passiones. n. alias ꝛ alias cōiter cōsideratoꝝ differ logicꝰ a metaphysico. Intētio aūt inq̄ꝫtuꝫ itentio icludit: aut formalr̄ aut concomitanter vel identice illaꝫ applicabilita

tem: ꝛ hoc concretiue designata: vt logicus eam cōsiderat. Ad hoc vide optime ea que dicit iste sup p̄mo clenchoꝝ.q.i.ad finē. Et cū dr̄: ꝙ respectus ad terminum sit de rōne formali intētiōis: data veritate hui9: nō opꝫ metaphysicū cōsiderare intētionē cū illo respectu in particulari: sed in vlī tm̄: vꝫ puta ꝙ est ens ad aliud. vel si cōcedas ꝙ metaphysicus cōsiderat hoc in particulari: pōt dici ꝙ h̄ est per accn̄s. logicus ṽo hoc per se considerat: ꝛ in hoc dr̄ut. Uel alr: ꝙ logicus ↄsiderat applicationes subiectiuā ꝛ p̄dicationē actualē. metaphysicus ṽo obiectiuam tm̄ abstrahendo: vt in alijs. ¶ Sꝫ quō tūc logica ē scia? Rn̄o. quō phia nālis scia: ꝛ quō differt a metaphysica in ↄsideratiōe reꝝ nāliū? Sic ibi saluas apparent. a. ita hic meditare. ¶ Ex his pꝫ dici ad arm: qō fieret de mobili i q̄tū tale. ¶ Ad aliud dico: ꝙ doc. hic per intētionē itelligit rē scd̄e intētionis ↄcretiue sūptā: quā cōīter logici intētionē appellant: lꝫ ipropꝛie. vt supra dixi. q. i. Uł alr dato ꝙ eēt abm: adhuc est applicabilis aptitudinalr: ꝛ i potētia remota saltē. ꝛ sic ↄsiderat eā logicus. Et p hoc pꝫ ad cōfirmationē. ꝛ facit optime ad ꝓpositū ꝛ veritatē hui9 rn̄sionis. cū dicit doc. ibi. cui cōuenit actu: nō dicit aptitudine ꝛ potētia: sed actu. ¶ Ad aliud dico: ꝙ si reoponit ibi tanq̄ꝫ termin9: vt dicit doc: non accidit: imo necessario ꝛ formalr dependētia talis cōuenit itentioni. Si aūt tāq̄ꝫ subm: adhuc cū ly applicabilis dicat h̄re etiam aptitudinalē. ꝛ si ibi ē per accn̄s logicuꝫ: nō tm̄ metaphysicū: qō negat doc. in ꝓposito accidere. Breuiter. n. aliud est aggregatū. aliud totū per modum iformabilis ꝛ iformātis. aliud per modū terminabilis ꝛ terminātis. Ad h̄ nota ea q̄ tāgit infra in antep̄dicamētis. q. 8. ¶ Ad vltimū qō tāgit bonā difficultatem. dico vno. modo ꝙ non asserit doc. in solone. hoīem inq̄ꝫtum ens ꝛ inquātū tale eē oīno idē: sed dicit ꝙ ibi minus apparet diuersitas ꝓpter entitatē abm quā significat hō in qua non includit respectus ad aliud extrinsecū. Jō minus apparet diuersitas hic q̄ꝫ ibi. Uel alr: ꝙ hō inq̄ꝫtū hō icludit p se ꝛ formalr entitatē. ꝛ iō est idē formalr ꝛ p se enti. H̄ est igitur p se: hō est ens. Intētio ṽo inq̄ꝫtū talis vt icludit applicm ad substratū. forte nō ē p se ꝛ formalr ens: q2 de cōceptu nō formalr vno nihil formalr ꝛ per se p̄dicari pōt. Non tm̄ ex h̄ seqꝉ ꝙ sit ens p accn̄s: mec loquēdo: vt dix. Cōsidera istātias vlteriores q̄ trāscēdūt ꝓpositū. Uū aliud est dicere itionē cū re ꝛ intentionē applicabilē rei: ꝛ rem sub itentiōe. q̄re in sili Bonetū p̄ meta. vt supra notaui.

Secundo p̄ncipalr posset dubitari circa 2m p̄ncipale. vbi dr ꝙ oīs scia est de vlī: q2 singularium nō est scia. Instātia de theo9: ꝛ de singularib9 p se p̄dicabilibus. Sꝫ q2 hoc est altioris negocij. Dico breuiter ꝙ ꝓpositio illa est vera de scia nāliter ꝓ statu isto acq̄sita respectu obiecti per se ꝛ pꝛimo eius.

Tertio dubitari posset circa illā ꝓpōnē ma. in pꝛimo arg9 scd̄e q̄ōnis Dē vnio cuꝫ multis ꝛc̄. Uidetur enim falsa: tm̄ tenēdo vniuocationeꝫ entis: qō negat iste alibi esse vlē: tum q2 deus de tribus suppositis diuinis vniuoce p̄dicatur. ¶ Dōꝫ breuiter ꝙ ꝓpō est ṽa de vniuoco vniuoce dicto ꝛ logice sumpto: qō p̄ se est limitatū ꝛ predicabile. ¶ Uel ꝙ logꝉ de vlī taꝫ in gn̄e q̄ꝫ extra genus. Ens igiꝉ pōt dici vle trāscēdēs: vel extra gen9: lꝫ nō in gn̄e. de quo infra. Qō tangiꝉ de deo respectu pꝫonaꝝ diuinaꝝ. posset negari assumptū loq̄ndo de p̄dicatione vniuocā vniuoce sumpta ꝛ perfecta. ō quo alias. Uel dic: dato ꝙ assumptū eēt veꝝ: ꝙ nō ē ad ꝓpositum: q2 nō limitatū ꝛc̄. bene ēt dic̄ doc. Dē vniuocuꝫ multis: ad dr̄iam vniuocationis singularis persone. n. diuine nō sunt plures vel multa. nisi cum determinatiōe diminuēte. vt pꝫ in p̄ h9. dist. 14.

Quarto dubitaꝉ circa illā ꝓpōnē in scd̄a rōne ↄ eusem. vꝫ. ꝙ genus nō p̄dicatur de sp̄ebus ṡm magis minus. videꝉ enim hoc eē falsum: vt pꝫ in nūeris ꝛ figuris. ꝛ in ꝓposito de vlī: ꝛ vlr in ol gn̄e. io. meta. t. c. 5. ꝛ 6. ꝛ aliqualr idē ibidē. t. c. 2. 3. ꝛ 4. In omni gn̄e est vnū p̄m qō ēt ifra. ↄ op. doct. asserit. ꝛ pꝫ ex illis gradib9 vniuo. supra. ¶ Dico breuiter ꝙ sp̄es generis pn̄t ↄparari: vel ṡm rōnē gn̄is: vel ṡm rōnes dr̄iaꝝ qb9 abūdāt a gn̄e. pꝛimo mō oēs sunt coequeue ꝛ eiusdē pfectiōis. genus enī cū sit ꝓportionale māe non suscipit magis ꝛ minus: nec aliq̄ ṡꝫ rōnē eius. ꝛ sic logꝉ doc. 2o mō sp̄es sunt sic nūeri: vt habeꝉ 8o meta. t. c. io. q2 dr̄ie sunt vt formē: inter q̄s daꝉ p̄ma ꝛ vltima ṡꝫ entitatē ꝛ pfectioneꝫ. ꝛ illo mō solutur istātie. genus igiꝉ vt genus nō dicitur ṡm magis ꝛ minus: ſꝫ bn̄ genus vt contractū per tale vel tale determinans. Jdeo latent equiuocationes in generibus.

Quinto posset dubitari circa illā ꝓpōnē i p̄ rōe ↄ op. vbi dic̄ lꝫ gen9 sit q̄dāmō pfecti9. ¶ Sꝫ dic breuit vt supra tetigi i expōne ꝙ logꝉ de extēsiua vł pmissiua pfectiōe: nō aūt positiua vel intensiua.

Sexto posset dubitari circa illā ꝓpōneꝫ 7l me9. ꝙ ad determinādū de analogo suffic̄ determinare de p̄ analogatoꝝ. ¶ Dico breuiter: q2 alteri9 negocū. ꝙ logꝉ antonomasice: vt hꝫ Comē. ibidē. q2 suba est p̄9 oiuꝫ qditatiuū ad quā mltiplicē dependentiā hn̄t oia alia. Jdeo ipsa cognita faciliter alia cognoscūtur. non excludit tm̄ ex hoc alia a consideratione meta. vt pꝫ ibi. t. c. 14. Sed secus forte est de alijs analogatis. lꝫ aliqualiter potest verificari in omnibus. Sed de hijs alias.

Septimo qō igiꝉ de tāgie nūero: ꝛ diffōne ipi9 possꝫ hr̄e spālē difficltatē. ¶ Sꝫ breuiter dic ꝙ ē ens p se formalr capiendo ipm: ꝛ vnitates sūt ipi9 mālia. suā ṽo formalē vnitatē: vt cetera entia hꝫ. lꝫ aūt doc. dicat ipm vniuoce p̄dicari de suis sp̄eb9. ꝛ per ↄn̄s nō analogice vt excludit vnicm: nō tm̄ ex h̄ intēdit in nūeris negare ordinē ꝛ analogiā vnicm ↄcomitātē: imo maxie in nūeris reperiꝉ. Diuidiꝉ. n. p par ꝛ ipar: pfectū ꝛ impfectū. ꝛ sic de alijs. Inter q̄s est ordo: vt pꝫ. Utruꝫ tm̄ ille ordo dicat simplr pfectionē dubiū hꝫ ꝓpter ꝓcessum in infinitū: de q̄ ad metaphysicū spectat ptractare. Quere singularissime istum super 4o metaphy. q. 2. ꝛ p̄mo reportationum. dist. 25. ꝛ alibi. ꝛ alios.

Octauo circa solonē scd̄e q̄ōnis dubitaꝉ. Uideꝉ enim ꝙ vle nō sit vniuocū ad hec q̄nq̄ꝫ. Tū quia nullū vniuocū ↄhiꝉ ad vniuocans p equocans: ſꝫ vle vel rō ei9 ↄhiꝉ p equoca. puta p i qd ꝛ in q̄le ad h̄. 5. q̄ ꝛc̄. Maior videꝉ manifestū. Minor est istius ifra. c. de dr̄ia. vbi tꝫ ꝙ in qd est equocū ad gen9 ꝛ sp̄ēm. Eodem mō vel magis in q̄le ad q̄le eēntiale ꝛ accn̄tale erit equocū: tū q2 sic aial: hoi rōnali: risibili: ꝛ albedini nihil ē cōe vniuocū logice loquēdo: vt iste ↄcedit sepe in his logicalibus. Ita videtur: ꝙ nec istis q̄nq̄ꝫ intentionib9 illis applicabilibus: cum sicut entitas: ita ꝛ vnitas scd̄aꝝ itētionū accipiaꝉ a p̄mis. Alias instantias ↄsiderabis: q2 curo p̄cise dare occasionē iuuenib9 inuestigandi subtilitates in his q̄ōnibus latitātes. ¶ Ad p̄mū tenendo cum doc. suam ↄnem patebit infra. ca. de differētia. q. 5. ¶ Ad 2m dico ꝙ maior pōt esse vniuocatio in itētionibus q̄ꝫ in fūdamētis. de quo ifra. c. de genere. ꝛ alibi plenius.

Nona circa solonē p̄mi argumēti scd̄e q̄ōis dubitaꝉ p̄. n. ↄ illō qō dic̄ ꝙ nullū istoꝝ de alio p̄dicatiōe exercita ꝛ eēntiali p̄dicaꝉ. pt argui sic. Per te. n. maior vnitas erit istaꝝ itentionū q̄ꝫ fundamentoruꝫ. vt supra iam in dcm̄ est. ſꝫ fundamētuꝫ generis: ꝛ sp̄ēi sic sunt vnū vel idē ꝙ alteꝝ de altero p̄dicatione exercita ꝛ eēntiali p̄dicaꝉ. vt hō est aial. q̄ silr vel poti9 genus de specie: sp̄ēs igiꝉ genus eēntialiter erit. Jtē ↄtra aliud qō imediate seqtur. Nec aliq̄d de vno istorum suo rōne

alterius. arguit sic. vle vere predicatur de istis. s. ꝑdica/
tione exercita. Nam genus est vle ꝛ spēs similr. ꝛ sic de
aliis. Sȝ oē qḋ predicat: ꝑdicatur sub rōne alicuius vlis
ex ꝑncipiis huius. igit ꝛc. Ulterius ex hoc sequitur ꝙ rō
generis nō est extranee vli cuȝ predicat de istis per hoc
vbum est: q2 nō sub rōne alterius vlis predicat de istis:
vt pȝ inductiue: essentialr aūt ꝛ nō extranee de ipsis dr.
ergo modus sub quo dr̄ nō ē sibi sic extraneus. Per ideȝ
pōt argui ꝙ rō generis nō est extranea aiali cū dr̄. hō est
aial. ❡ Ad ꝑmū dico ꝙ iste ītētiones possūt comparari.
vel inter se. ꝛ h̄ vel vt abstrahūt a ꝯcernētia substratorū:
vel cū illa cōcernētia: vel quelibet illaꝝ seorsum pōt cō/
siderari. vl̄ 3°. ad sua superiora in qbꝰ ꝯueniūt. Si ꝑmo
mō ꝛ in ꝑmo mēbro sic sunt incōplexe: sicut quelibȝ alia
disparata. In scḋo vō mēbro ꝑmi modi ꝯcedo ꝯpositatē il/
loꝝ: sicut fundamētaꝝ: nō tñ in eodē gñe ꝑdicatiōis: sȝ
iste ꝑdicatiōe signata. ꝛ illa exercita: lȝ illis. s. fundamētis
pōt vterqȝ modus ꝑdicādi ꝯuenire ꝑm tñ diuersas acce
ptiōes. Isto igit mō q̄ꝫtum ad vtrūqȝ mēbrū non est ma
ior vnitas: imo minor intentionū q̄ꝫ rerū: q2 eo mō quo
ꝯcedit ꝑdicatio vnius de altero: ꝯcedit in eis vnitas vel
idētitas: vt supponūt ꝓ fundamētis. 2° vero ꝛ 3°. mō ꝑn
cipali ꝯcedo maiorem vniuocationē in eis. ꝛ vnitateȝ. ꝛ
sic intelligit doc. magis enim in se: ꝛ in aliq̊ cōi hn̄t vni/
tatē vel vniuocationē ista q̄ꝫ oīa fundamēta qbus appli
centur. Nō sequitur igit q̄ꝫtū ad formā argumenti. hō est
aial. ģ spēs ē genus: sic̄ nō seqt. hō amat. ģ nomē est ver
buȝ: q2 denotat ꝑdicatio cēnuat vel modalis: q̄ꝝ nulla ē
in ꝓposito. ꝯsiderant enim in eē qditatiuo vt sic de sein/
uicē ꝑdicant. ꝛ sint disparata. affirmatiua falsa: nisi alterū
vt modus subaudiat: forte tñ ista ꝑdicatio: genus spēs.
vt supponūt ꝓ substractis posset ꝯcedi. ꝛ eēt vera in sen
su quo sit. i. illud ꝙ est genꝰ est spēs. vt aial respectu diuer
sorum: in sensu tñ quē facit: secus. Spēs etiā absolute di
cta accipit pro speꝛ. ❡ Sed dices. quare ista ꝯcedit. al/
bum est dulce: cum ꝑcise sit ibi veritas rōne identitatis
subiēi. pȝ rñsio ex ꝑdictis. Uel dic ꝙ alr permittit ille mo
dus ꝑdicādi in ꝑmis itentionibus: alr in scḋis: tū ꝓpter
ꝯsuetudinē loquētiuȝ: tū ꝓpter diuersitatē modi īhere/
di. ❡ Ad 2ᵐ dico ꝙ illa ꝓpositio. oē qḋ ꝑdicat ꝛc. vera
est ꝑdicatiōe signata: vt iste hȝ infra. vel si generalius in
telligendum est in potentia ꝓpinq̄: vt supra. q. entitate
vlis dictum est in illa ꝓpōne. Quicquid intelligitur ꝛc.
Extraneatur igit ratio generis ipsi vli: sicut ꝛ aliis fun/
damentis quibus applicatur. vt modus intelligendi qn̄
predicatur predicatione exercita. ꝛ hoc ꝓpter rationem
in scḋo articulo assignatam: habent enim se i illis diuer/
sis acceptionibus tanq̄ꝫ duo termini: vt infra dicit.

Decimo dubitat q̄re magis spēs eiusdē gñis pñt
de seinuicē ꝑdicari in acceptionibꝰ q̄ꝫ in
substātiis. ❡ Dico breuiter ꝙ rō hꝰ ē maior ꝯueniētia spē
rū subē q̄ꝫ accñtis. nec. n. inter se qditatiue: nec in 3°. ꝯue
niūt. ꝛ h̄ loquēdo de spēbꝰ nō subalternatī. Spē at acci/
dētis ꝯueniūt in 3°. Iō ꝯcretiue: ꝑ accñs tñ vna de alia ꝑ
dicat. lȝ forte formal̄ denoiatiua sit in spēbꝰ q̄ꝫlitatis. ō h̄
tñ ibi erit ꝑmo. Sic tñ ꝯuenire: ꝛ de seinuiceȝ ꝑdicari ar/
guit potius ipfectionē q̄ꝫ ꝑfectionem in accidētibus.

Undecimo dubitat vtꝝ h̄ sit veꝝ in oibꝰ accñ
tibꝰ. ❡ Rño. accñtiū qdā sī absoꝰ.
formalr saltē: qdā respectiua. Absolutoꝝ āt qdā ꝯriē: q
dā disparata tñ. Dico igr̄ ꝙ tāl accñtibꝰ absolutī q̄ꝫ respe/
ctiuis disparatis saltē pt vīficari illa ꝓpō: lȝ forte nō in oi/
bus. In ꝯriis āt absolutis dūmō sit extrema ꝯrieta nō
erit vā: vt arguit doc. i lr̄a. In respectiuis vō ē vā. lȝ nō in
oibꝰ de eē generꝝ. Sȝ dubitat q̄re potꝰ in respectiuis q̄ꝫ i
absolutis ē vā. dico ꝙ ꝑꝑ formalē repugnātiā in absolu/
tis q̄ non est in respectiuis: vt iste hȝ. io. di. q̄rti. ꝛ 2ᵃ scḋi

Duodecimo dubitat vtrū ꝑdicatio vniꝰ accñ
tis de alio ꝓpter ꝯuenientiā eo
rum in 3°. debeat dici denoiatiua. ❡ Rño. ꝙ ꝑdicatio ō
noiatiua est triplex. ꝓpria que est ꝯcreti accñtales de suo
subō: cōmunis que est cōcreti cuiuslibet. aut de subiecto
aut de supposito seu ꝯctiuo quocūqȝ. cōissima cuiuslibȝ
predicati de quolibet subō. Silem distōnem hȝ iste itra
. c. de accñte. q. 1. Aliq distinguūt ꝑdicationē denoiatiuā
in denoiatiuam a posteriori aut a ꝑori: siue ꝑus sit ō cō
ceptu posterioꝝ: siue nō: ꝛ ita est iteꝝ triplex. Exᵐ ꝑmi.
vt hō est albus. Exēplum scḋi. vt rationale est suba vel
aial. Exēplū tertiū. vt hō est ai l. sȝ alia distō magis ē hic
ad ꝓpositū. lȝ vtraqȝ bona. Item accñtium qdā hn̄t ordi
nē subiectiualē: vt q̄ꝫtitas: q̄litas: relatio: qdā nō: vt spēs eius
dem generis. vel diuersoruȝ aliquando. Dico ergo ꝙ ꝑ/
dicatio vnius accidentis de alio ꝓpter solem conuenien
tiam eorum in 3°. non est ꝓprie denoiatiua. cōiter tamē
vel saltem cōissime sic. ꝛ ita intellexit doctor.

Posset vlteriꝰ dubitari circa illa q̄ tāgit de rela/
tiuis ꝛ reˡᵉ oppositis ꝛ relatiues ꝑ ꝛ non
ꝑmo. sȝ vsqȝ ad cap. de relōne ꝛ de oppōne omitto.

Decimoquarto dubitat quō differt secun
da rñsio de qd ꝛ modꝰ ab
illa ꝑª de denoiatiua ꝑdicatiōe. ❡ Pōt dici ꝙ in ꝑª ꝯpe
rant ītētiōes adīuicē ꝑꝑ ꝯueniētiaȝ eaꝝ i 3°. In scḋa vō
vt vna ē accñs vel modus formalr denoians aliaȝ. Uel
dici pōt alr q2 nō dr̄nt nisi in vbis tñ. Nā ītētio que ꝑdi
cat de alia: vt modus denoiatiue sibi conuenit. Scḋa igi
tur rñsio est declaratiua ꝑme in terminis specialibus.

Decimoquinto dubitat q̄ illoꝝ duorum
modoꝝ dicēdi in illo exē/
plo de plurali ꝛ singulari sit cōuenientior. ❡ Dico: saluo
meliori iudicio: ꝙ ꝑmus: tū q2 qd nō ꝑdicat de mō: pro
prie loquēdo: sȝ eꝯ: tū q2 modus significādi rꝰspectu illiꝰ
cuiꝰ est modus nō est qd. singulare aūt vt modus signi/
ficādi attribuit ipsi plurali ꝛ nō eꝯ. ģ non sumit vt qd
respectu eius. tū q2 rō illius itellectus male assignat: vt
dcm̄ est in 2° arti. Non attribuit enim singularitas rebꝰ:
significatis ꝑ plurale absolute: sȝ vt per vocē singulareȝ
vel singularis nūeri iportant. vel alr ꝙ falsum suppōit.
plurale eni vt modus significādi est nō significans plures
res: sȝ vox cui adiūgit vt modus. vt ly hoies. vel lapides
ꝛc. Uerū tamē est ꝙ differt dicere plura vel pluralitas.
ꝛ dicere plurale vel pluralis numerus: vt in tractu ō mo
dis significandi hȝ per tractari. facit ad hoc mihi fidem
modus exemplificandi eodem exemplo huius doc. in ꝑ
mo. di. 2. q. 2. vt patet ibi soluendo argumenta oꝑ. infra
etiam cap. de differentia. q. penul. idem habet.

Decimosexto posset dubitari. vtꝝ vlī veruȝ
sit ꝙ qlibet ītētio pōt sumi vt
qd. vel vt modus. Et videt ꝙ nō: q2 lȝ aliqd sit quo ꝛ qḋ
respectu diuersoꝝ. aliqd tñ est qḋ ita ꝙ nō quo: aliqd q̄
ita ꝙ nō qō. Item sicut in mouentibus ꝛ motis. 7. ꝛ. 8.
physicoꝝ. est reperire mouēs ꝛ motū: mouēs ꝛ non mo
tū: ꝛ motum nō mouēs. Ita videt in modis itelligendi
❡ Sȝ dico breuiter ꝙ secus est in respectibus rōnis. se/
cus in rebus. In hiis enim cōtingit ꝓcedere in infinitū.
in illis vō non: quantūcūqȝ nāqȝ sit aliqd quo vel mini/
me entitatis itellectus: adhuc potest ipsum comparare:
ad aliud: vel aliud ad ipsum. ꝛ ita habebit rationem q.

Decimoseptimo dubitat. vtꝝ illa ꝓpō sit
tñ vera in secundis iten
tionibꝰ. ❡ Dico ꝙ non: lȝ marie hēāt veritateȝ in illis.
Accñtia ēt reˡᵃ. ꝛ quedā subē pñt sumi vt qd: vel vt mo/
dus. vt albedo est modus cognoscēdi cignū vel Marga
ritā: in se tñ est qd itelligibile. Itē dyadema ē modus co
gnoscēdi regē, ꝛ habitus cuȝ chorda fratrem minorem.

Signa sensibilia sacramentoꝝ gratiā inherētē vel subsistentē. In quibus oībus verificant̄ ille descriptiones notabiles Doctoris. Q̄ñ. vz. sunt ꝙ intelligimus sunt qd: q̄ñ vō quo alia cognoscimus sunt modus. Sed q̄re in rebus idē nō est modus suipsius. in intētionibus vero sic. vt spēs est spēs: non tñ albū album: nisi per se vel idētice. Rñsionem quere ex iam habitis.

Decimooctauo dubitat̄ circa solōnem vltimi argumēti. 2. q. tū q2 vr̄ ꝯdictio in dictis doc. cū dicit ꝙ genus nō est magis: lꝫ sit maius vle. ⁊ hoc q2 magis dicit intētionē forme que ptinet ad pfectionē gradualē reꝝ: supra tñ dixit in prima rōne ꝯ op. ꝙ genus est quodā mō pfectius alijs: tū q2 maius ⁊ magis idē vident̄ significare. ⁊ valet argu^m ab vno ad aliud p locū a casibus: sicut sequit̄. iustuz est bonū. ergo qđ iuste fit bene fit. Ita hic. genus est maius vle: ergo qđ generice predicat̄ magis predicat̄. ❡ Ad p^m dcm̄ est p̄us: ꝙ nō itelligit pfectionē positiuā vel intensiuā: ſꝫ extēsiuā. Cōtra. p^m anologū est pfectius. Dico ꝙ veꝝ est q̄ñ est analogica ꝯcernēs entitatē vel pfectionē: cuiusmodi nō est in ꝓposito. Sed qualr̄ genus p̄dicat̄ de pluribus cōparatiue q̄ꝫ spēs: loquēdo de intētiōibus. j. ca. de genere dicet̄. ❡ Ad 2^m dico ꝙ maius ⁊ magis ꝯueniūt duplr̄: ſꝫ differūt quadruplr̄. ꝯueniūt. n. q2 vtrobiq3 cōparatio: ⁊ cōparatio nō quecūq3: ſꝫ disquiparantie. differūt aūt q2 maius dicit cōparationē duoꝝ p̄cise. magis vō in ordine ad 3^m. maius ēt est nomē. ideo q̄ntitatē vel formā signāt. magis vō aduerbiū iō modū forme dicit. Itē maius de ipsa forma. magis vō de participātib^9 formā vr̄. Ultimo maius p̄supponit̄ magis: ⁊ nō ecōtra. Ex q̄bus ad arg^m pꝫ ꝙ nō signāt idē penitus. aliud. n. est loq̄ de ꝯiugatis: aliud de casib^9: q2 ibi vnuz ab alio. hic ambo a tertio oriunt̄. Et qđ ibi arguit̄. Forte posset ꝯcedi ad bonū intellectū: ꝙ illud qđ generice p̄dicat̄ magis p̄dicat̄. Uel melius ꝙ locus a casibus tꝫ faltē cū ly magis. in suscipiētibus intentionē ⁊ remissionem: cuiusmodi nō sunt intētiōes: vt supra tactū ē: nisi forte rōne fundamēti. Dictū est aūt in 4^a dr̄ia: ꝙ vbicūq3 est magis: ibi est maius: ⁊ nō ecōtra: vt pꝫ de quātitate. Maius ēt molis: magis vō v̄tutis quātitatē ꝯcernit.

Circa solutionē prime. q. nihil ꝓ nūc gratia breuitatis dico preter ea que dicta sunt supra. q. 3. de illis tribus ꝯditionibus subiti: ⁊ alia que in q̄ōnibus de vli supra dicta sunt. Sed pp scrupulū synderesis occurrit ibi vnicū v̄bū nō ptrāseūdū. cum dicit doct. ꝙ nō ēēt possibile aliq̄ꝫ spēm vllo scire ignoto de ipso quid est. Contra. prius cognoscit̄ spēs q̄ꝫ genus: ⁊ indiuiduū q̄ꝫ spēs s̄m alios. Dico breuiter: ꝙ lꝫ hoc sit veꝝ de cognitione ꝯfusa: mō tñ scientifica ⁊ distincta. iō dixit optime doc. scire: ⁊ nō absolute cognoscere. Q̄ō. VIII.

Octauo p̄ncipalr̄ q̄rit in quo est vle: vt in subo cū sit accn̄s: p̄supponēdo ēt accn̄s eē in subo. iuxta illud. 7. meta. t. c. 2. accn̄s est ens in eo qđ entis. ⁊ alibi sepe idē hr̄: ⁊ q2 oē accn̄s subiectiue existens: aut est in aīa: aut in rebus extra aiam. iō specificat se ad illa duo: ⁊ strictius: q2 in aīa sunt plures potētie p̄ter eēntiā eius: lꝫ aūt respectu rōnis possint cāri opatione cuiuslibet potētie collatiue: intentiones tñ secūde de q̄bus loquit̄ logicus fiūt operatione intellectus maxime. iō specificat se ad intellectū ad differentiam aliaruꝫ potentiaꝝ. vel pōt exponi intellectus per essentiam: vel per participationem: vt supra de rōne dixi.

De primo qđ sit vle: ⁊ quotiēs dr̄. s. habitū est. Accn̄s qualr̄ hic accipit̄ vide. j. ca. de accn̄te. q. 1. in diuisione accn̄tis valde notabili. Subiectū hic itelligit̄ ꝓ subo inhesiōis vel informatiōis vel ꝓ mā in qua. Res hic amplissime sumi dꝫ: vt dr̄ de omni illo qđ nō est nihil: vel vt dr̄ a reor: ⁊ nō mō a ratus. Intētiones. n. scđe sunt applicabiles: vt dcm̄ est p̄us: oībus q̄ pn̄t ab intellectu apprehēdi. Uel forte potius loquit̄ Doc. vt. j. dicā de reb^9 hic q̄ hn̄t eē in eē subiectiuo: ⁊ nō in tellectiuo vel obiectiuo. Sed p^m magis placet: q2 tꝫ vle esse in re: ſꝫ nō nisi vt in eē cognito. Intēdit igit̄ noīe rei omne plurib^9 cōicabile: siue sit reale siue rōnis: siue positiuū siue negatiuū: dūmō pluribus possit cōicari: vt. j. in antepredicamētis. q. vltima hꝫ. excluso solo itellectu. ⁊ qualr̄ illa exclusio hꝫ intelligi in 3°. arti. forte tangam. Ordo ꝯueniēs est: q2 p̄us determinādū erat de vli s̄ꝫ eē q̄ditatiuū ⁊ scientificū ⁊ obiectiuū: q̄ꝫ s̄m eē subiectiuū. diuisio vero cōis. Alias duas q̄ōnes laterales introducit. p^a est de veritate p̄dicatiōis: in q̄ intentio 2^a p̄dicat̄ de p^a. vt dicēdo. hō est vle. Ubi aduertēdū ꝙ veritas h̄ intelligi dꝫ ꝓ veritate cōplexa: que hꝫ eē in itellectu formaliter: lꝫ mediāte actu cōplexo ⁊ obtiue q̄ est habitudo ꝯformitatis ⁊ silitudinis actus cōplexi ad obm cōplexum. ꝓpō sumit̄ hic ꝓ denoiato. qđ hō: qđ vle: qđ intētio: qđ res: p̄us dcm̄ est. ⁊. j. de hōie magis. Ordo huius ad p̄cedētē pꝫ. q2 p̄us accn̄s inest q̄ꝫ vle p̄dicet̄ de aliq̄. Ideo. q. de iherētia p̄cedit. q. de veritate iherētis inherētie. Tertia qđ est de pseitate talis p̄dicationis. Quid sit p se ⁊ quotiēs accipit̄ pꝫ p̄ posterioꝝ. t. c. 9. ⁊. j. in 2° arti^o. magis. Breuiter s̄m ꝙ hꝫ iste p̄ reportationū. di. 26. q. 2. illa est p se q̄ñ in subo includit̄ cā p̄dicati. Illa vero per accidens q̄ñ in subo nō includit̄ cā predicati: vt pꝫ inductiue. Ordo huius pꝫ ad p̄cedētes. Prius. n. cōuenit de veritate q̄ꝫ de pseitate ꝓpositionis disputare. cū oīs per se vera: non econtra: ⁊ cōmuniora ordine doctrine sunt priora. Diuisio haꝝ duarum cōis.

De secundo triplici rōne arguit ad. 1. q. ꝙ vle nō sit in re subiectiue. p^a rō isert h̄ incōueniēs: ꝙ vle si eēt in re ex intellectū inesset iduiduis. ⁊ tūc indiuiduū esset vle. q2 in quocūq3 est albedo est albū. vbi tāgit illam dr̄iam accn̄tiuz cōiuz. ⁊ p se. q2 h̄ p̄ insunt idiuiduis. illa vō spēbus. Sꝫ secūdario h̄ illis. ⁊ illa istis: quā ponit Porphyrius in cōitatibus. ibi etiā tangit auctoritatē Ar. p̄ posterioꝝ. t. c. 8. 9. ⁊. 11. ꝙ. vꝫ. p se p̄supponit de ol. ❡ Scđa rō ꝓcedit ex fundamētis Ar. 3. de aīa. vbi. s. q. 1. de vli. ⁊ p̄ topicoꝝ. c. 2. ⁊ pōt cōfirmari ex. 2. ō aīa. t. c. 51. ⁊ sequētibus. ⁊ maxime. t. c. 59. ⁊. 74. ❡ Tertia rō ꝓcedit ex auctoritate Auerroys super 3° de aīa. ꝯ. 5. lꝫ nō formalr̄ in eisdē v̄bis: ſꝫ in silibus faltē. vbi cōparat vnionē intētiōis itellecte in actu cū intellectu mālī ad vnionē materie cū forma. Ubi aduerte tres ꝯclusiones que patēt ex supradictis. ❡ Ad oppositum triplici rōne arguit: quaꝝ p^a ꝓcedit ex illa auctoritate vulgata que ponit̄ Ar. 2. phy. ſꝫ nō hr̄ expresse in textu. elici tñ pōt. t. c. 70. vbi vult ꝙ tres cause. s. forma efficiens ⁊ finis coincidunt: aut in idē numero. vt forma ⁊ finis: aut in idem spē. vt forma ⁊ efficiēs. Ex quo elicit̄ ꝙ quarta cā. s. mā non coincidit. nec i idē spē nec in ideꝫ numero. Ibi ēt doc. adducit aliam ꝓpōnem cōez de mō accidentiū. que hr̄ originaliter. 8. meta. t. c. 12. Secūda ratio fundat̄ in auctoritate Cōmen. primo de aīa. cōmento. 8. Tertia ratio procedit ex denominatione intrinseca. scilicet accidentis. ⁊ patet.

Consequenter ad negatiuā p^e lateralis arguit triplici rōne. Quaruꝫ p^a ōndit ibi eē p̄dicationē obti de obto. que vr̄ est falsa. vbi tāgit̄ distictio de ente nāe ⁊ ente rōnis: vel s̄m itellectū. Scđa rō isert hōiem: posita ypothesi esse scđaz intētionē que pōt ꝯfirmari p illam regulā antepredicamētales. Q̄ñ alteꝝ de altero ⁊c. ⁊ per locū a spē ad genus cōstructiue. Tertia rō initit̄ illi regule supra. q. 1. habite. ⁊

infra

infra.q.3.de gñe. ¶ Ad opp^m vnica rône arguit p locũ a diffône ɔstructiue. Demũ ad affir^m fcðe lateralis arguit tripl'r. pma rõ ꝓcedit p locũ a diffône ɔstructiue. 2° ex intelligente q per se vñ ɔuenit. 2. de aia. ⁊ p poste. ⁊ alibi. 3° ex abstractione subi in tali pdicatiõe ab oĩbus pdicatis accñtalibus. ꝙ ergo sic sibi ɔuenit necesse ẽ vt p se ei cõueniat. ¶ Ad opp^m vna rõne arguit que ꝓcedit ex fundamentis. Ar. primo poste .1. c.8.9.⁊.11. Deinde ad pmã qõnem rñdet vbi tꝫ ɔclusiue ꝙ vle ẽ in re subtiue: ꝙ ꝓbat resumẽdo tertiã rõnẽ post opp^m. In intellectu tñ est vt in efficiente: sicut vl'r oĩs effectus dr̃ eẽ in sua cã: ⁊ ẽt vt cognitum in cogno^e l. sicut lapis dr̃ esse in aĩa: vel alia obta cognita vel in se vel ĩ suis repñtatiuis. Pro maiori tñ declaratõe h^o ɔnis: ⁊ ꝓp solonẽ argumẽtoꝝ: vt ẽt cauillatiões ⁊ ipugnatões plures excludanꝭ. adducit vnã distõnẽ siue valde in his logicalibus necciam: vꝫ certe ni fallor aureã talẽtũ. Imprime igiꝭ ipsaꝫ findere si tercꝫ q̃ tercꝫ resume: q̃ talis ẽ. Signatũ termini cõis signãtis verẽ nãm tripl'r põt ɔsiderari. dixit notabil'r signatũ termini cõis. ⁊ n termin^o cõis ɔ̃ terministas vlia vl' cõia realia negantes ⁊ asserentes terminũ cõem signãre adeq̃te oĩa sua singularia: ⁊ bestialiter certe. Nam qð vnũ non signãt nihil signãt. saltẽ vniuoce. 4. metap.t.c.10.qño. g̃ magis vniuocũ hõ q̃ꝫ canis: sꝫ de hoc ɔ̃ istos alĩs erit sermo. Item ex hoc qð dicit signatũ: ⁊ nõ terminus nota ɔ̃ eosdem ꝙ suppositio simplex: sicut personalis conuenit termino nõ ꝓ signãto mali: qð ponunt aliud a formali. Iõ subdit signãtis verẽ nãꝫ: qð ẽt forte addidit ɔ̃ terministas. Itẽ ad dĩaꝫ terminoꝝ signãntiũ nõ entia ⁊ q̃ nõ hñt esse mãle: lꝫ possint hr̃e eẽ q̃ditatiuũ vel saltẽ cognitũ de quo magis in 3° arti. Ubi vlterius aduertendũ ꝙ p^m eẽ vel p^a acceptio talis signãti põt dici esse physicum. 2^m metaphycũ: ⁊ 3^m logicũ. Esse namꝫ mãle est indiuiduale eẽ qð appellaꝭ mãle siũtudinarie: q2 sic ens ẽ i vltima subĩciẽte ⁊ susceptiuũ oĩuꝫ pdicatoꝝ realiũ suppositis ꝓsonal'r ɔuenientiũ. vt puta cũ hic ⁊ nũc ⁊ ceteris circunstantĩs indiuiduantibus et mã oĩum formaꝝ: ⁊ sic insit ei. Inqt doc. accñia cõia. s. pmo: ⁊ ẽt ꝓpria: sꝫ non p^o. Uerũtñ sciẽtifica physici ɔsideratio abstrahit suo^e. Eẽ q̃ditatiuũ ẽ eẽ abstractũ ab hic ⁊ nunc ⁊ pdicabile. ⁊ igñabile ⁊ in corruptibile ⁊ eternũ. ⁊ ɔcernit tñ sua supposita de q̃bus q̃ditatiue pdicaꝭ: ⁊ hoc vt ẽt pdicamẽtal'r cõsideranꝭ: ⁊ sic ɔuenit sibi suppõ personalis determinata indeterminate tñ nisi nã adiũcti aliud expostulat. pmo hõ mõ cõĩter suppõit determinate ⁊ determinate plerũꝫ: sed interdũ idetermĩate fm exigentiã additi vel pdicati. Esse v̊o intelligibile vel cõparatũ vel cognitũ: lꝫ cõparatũ aliqd addat: est qñ per formã itelligibilẽ .i. spẽm vel repñtatiuũ apphẽdiꝭ ab intellecto tale signãtũ ⁊ sic supponit simpl'r. i. p ipsa nã absente sumpta nõ habẽdo re^m: nec ad ɔcreta: nec ad ɔtinentia: ⁊ sic intentões logicales insunt pmiorẽt sibĩpsis ad modũ pmaꝝ: vt supra de vli: ⁊ infra magis diceꝭ: ⁊ tangit qual'r moueꭍ itellectus ad cãndũ scðas intentiones. vt supra dixi: ⁊ exẽplificat in modis signãndi. Nam aliud ẽ coꝝ subm ⁊ aliud efficiens. Et nota breuiter ꝙ summaria cognitio h^o diuerse acceptionis põt hñi fm exigentiã pdicati. Nã talia subã .i. tal'r accipiunꭍ ⁊ supponunt q̃lia pmittunt pdicata. vt inqt. Boe. 1. õ tri. lꝫ e ɔ̃ vr̃ dicere: sed nihil ad ꝓpositũ. vt pꝫ. Exẽpluꝫ cũ dr̃ hõ currit: accipiꭍ fꝫ esse mãle: q2 tale acciõ nõ ɔuenit sibi vt abstrahit a ɔditiõib^o mãlib^o. Cũ aũt dr̃ hõ ẽ aĩal vel rõnalis vel ens vel risibilis accipiꭍ fm eẽ q̃ditatiuũ ⁊ essentiale: q2 siue actu existat siue nõ talis pdicatio est v̊a. Cũ v̊o dr̃ hõ est spẽs vl' vle vl' pdi^m vel subm. ⁊ sic de aliĩs: tunc accipiꭍ fm esse cognitum ⁊ cõparatũ: q2 illi respectus rõis nõ attribuunꭍ sibi nisi dũ actu est vle vel cõparatuꝫ vel cognitũ esse hꝫ ꝙ esse põt vocari recte eẽ rõnis ⁊ bñ illud esse pt vocari ens rõis vel rõ vt singularissime hꝫ iste. q.3. quolibeti. arti.2. ⁊ alibi et notaui ibi ꝙ declat plura dicta auctoꝝ de talibus. Ubi aducrte ꝙ lꝫ exemplificaui p ꝓpões: intelligo tñ in duobus pmis membris ɔpõi eẽ ex nã rei pcedẽtẽ oẽm actũ intellectus q̃ l 3° mẽbro non põt esse: ⁊ ita varianꭍ quo ad eẽ cognitũ vel quo ad esse cognitũ pcise ⁊ non pcise. In tertio. n. mẽbro reqriꭍ pcise eẽ cognitũ: l duobus aliĩs reale esse vel actu quo ad pmum: vel possibile quo ad 2^m vt infra magis. Uult ergo doc. ꝙ intentiões scðe puta vniuersale etiã subiectiue sunt l rebus ⁊ non in intellectu. hoc tñ dꝫ intelligi non fm quãcunꝫ acceptionẽ rei sed precise in illa tertia acceptione: ⁊ hoc idẽ hꝫ ex psic. 35. di. pma. ⁊ alibi sepe: ⁊ sic ad. q.

Ad primum argu^m rñdet ꝙ ꝓcedit de accidẽte reale qð ɔuenit. s. rebus fꝫ eẽ mãle vel q̃ditatiuũ: nõ aũt de itẽtiõib^o: q2 illa eoꝝ supponũt simpl'r abstrahendo ab oĩ ɔcernentia ad supposita ⁊ subã. hoc idẽ hꝫ infra. c. de accñte. q.1. optime. ¶ Ad 2^m dicit ꝙ intellectus nõ attribuit aliqd ex se per trãsmutationẽ realẽ: q2 nõ est v̊tus factiua: sed bñ actiua. re^m rõnis q̃ est hitudo rei ad intellectũ vel vnius cogniti ad aliud: vbi semper ɔnotaꭍ habitudo ad intellectum: põt attribuere. Exemplificat de modis signãndi: vel posset al'r dici ꝙ nõ agit extra mittendo: q2 obꝫ cognitũ cui attribuit intention. m nõ est extra ipsum. vt magis l 3° ar. ¶ Ad 3^m valde signiscaꭍ. pmo excludendo intellectum fm auẽris Cõmen. glosat ipsam siue illa fuerit intentio cõmẽ. siue nõ saltẽ vt põt saluari illa debuit eẽ itẽtio sua ⁊ vult breuiter dicere ꝙ intellectus ⁊ intelligibile fiunt verius vnũ q̃ꝫ mã ⁊ forma: q2 nũq̃ꝫ mã est forma: nec ɔ̃: ⁊ hoc intelligenduꝫ est de mã pma ⁊ forma specifica vel quecunꝫ. aliquid. n. re^m vnius põt dici forma ⁊ re^m alterius mã vel quasi mã: ⁊ eɔ̃. vt pꝫ in formis ordinatis i hñtibus plures formas. pꝫ ẽt in gñe ⁊ dĩa. Intellectus aũt fit intelligibile: q2 intellectus nõ mõ alia: sed seipsuꝫ põt intelligere. 3° de aia. t. c. 8. lꝫ nõ ante intelligere alioꝝ. ibidẽ. tex. cõ. 5. cũ g̃ intelligit seipsum. tunc idẽ numero est intelligẽs ⁊ itellectũ. fit igiꭍ veri^o vnũ: q2 ex mã ⁊ for^e fit 3^m: nõ tñ vnũ est alteꝝ. Iõ minus vnũ q̃ꝫ intellectus ⁊ intelligibile: ⁊ hoc cũ intelligit seipsum vbi aduertẽduꝫ: ꝙ ẽt non omisit doc. ꝙ ille actus quo intellectus intelligit se est reflexus. Et notaliter dicit: intellectus in actu etiã: q2 lꝫ ista sit vera: mã est in potentia ad formaꝫ: vel forma est in potentia mãe: vel mã hꝫ formam in potentia. ⁊ sic de aliĩs non tñ ista: mã est forma. sicut ista. intellectus est intellectus. vel intelligibile in actu ⁊ ẽ.

Deinde ad pmã. q. lateralẽ dicit partẽ affirmatiuã: ⁊ lꝫ accipiendo subã talium propositum in illa 3° accipiendo predicta. Sed statim obĩcit inferendo ꝙ potius fm esse mãle intelligendo suba tales sunt vere. Respondet recurrendo ad predicationem exercitam ⁊ signatam. Nam prima conuenit fundamentis intentionum fm duas primas acceptiones. secunda vero secundum tertiam.

Ad primum principale rñdet: ꝙ lꝫ v̊a nã possit sumi tripl'r: vt iã in solone p^me. q. dcm̃ est. ꝓpõ tñ non est distinguenda in qua non vera nã predicatur de vera nã: sed simpl'r ɔcedenda: ⁊ lꝫ in illa acceptione in qua nõ vera nã. i. entia rationis vel intentiones secunde nata est ɔuenire vere nãe. i. enti nature: ꝙ hoc est in illa 3° acceptione predicta. vbi notabiliter dicit ꝙ diuersitas suppositionis stat cuꝫ vnitate subiecti vel significati: ⁊ hoc est verum fm variationeꝫ pdicati. vt dictum est prius. In istis enim tribus propõnibus: hõ est albus: homo est aĩal: ⁊ hõ est spẽs iste terminus homo idẽ significat. suppõ tamen alia ⁊ alia. Di

et igit q ibi est multiplicitas figure dictionis si qua sit
quã iantasticã multiplicitatẽ appellat. Et ponit exẽpluʒ
de hac ppõne. soz. ẽ hõ: que lʒ sit multiplex: nõ tñ distin
guenda. ¶ Ad 2m dicit: q illa est falsa. spẽs est itentio qz
pdicat ab'm superius de ɔcreto iferiori: vt albũ est coloꝛ
quã dicit esse falsã. Statiʒ obgcit: ad qz minus h: spẽs ẽ
itentõale: vbi ɔcretũ superi' de ɔcreto iferiori pdicat: est
vera: vt ista: albũ est coloratum. si g vere hõ est spẽs vere
est intẽtionale: qd. l. est falsum. Dicit doc. ɔñtiam nõ va
lere propter accidens Mutat. n. me'm respectu extremo
rum: qz respectu vnius est quid. ex pmo topi. c. 7. respe
ctu alterius vt modus Est ẽt figura. d. ¶ Ad 3m negat
assumptum pro 2a parte mi.

Ad secundam q. lateralẽ ɔ̃clõnẽ negatiuã discurendo per oẽs mõs dõi
per se. Ubi aduertẽdũ q quattuoꝛ sũt modi dõi per se.
p' posterio. vbi pus vbi dicit Lyncõ. q ppõ p se est illa:
cuius qditas vni' extremi egredit a qditate alteri'. Qñ
cũqz igit qditas subti egredit a qditate pdicati talis pdi
catio est in pmo mõ dicendi per se. Habet aũt pmus mo
dus vt cõiter dr: quattuoꝛ gradus. Primus quãdo p se
supius in qd pdicabile pdicat de suo per se iferiori: siue
tale supi' sit trãscẽdens: siue gen': siue spẽs. Scõs grad'
qñ pdicatũ itrinsecũ dicẽs quale pdicat de illo cuius est
itrinsecũ cõstitutiuũ: siue sit dña: siue modus itrinsecus
sm aliquos. Terti' gradus qñ tota rõ itrinseca pdicatur
de suo ɔstituto. Quart' qñ idẽ pdicat de seipõ: sʒ de hoc
vltimo varia est opi. Lyncon. tñ vbi. s. alr assignat illos
gradus. Scõus modus dõi per se est qñ qditas pdicati
egredit a qditate subi: 7 hʒ duos gradus. pmus qñ pas
sio adequata pdicat de suo subo adequato. secũdus qñ
passio adeqta supiori predicat de inferiori. Sʒ Lyncon.
assigant 3m gradũ: qñ. vʒ. passio inferioris de supiori pdi
cat. hoc tñ min' recte dicit: qz p se psupponit de oi: lʒ pos
set sustẽtari. Terti' modus: vt cõiter dr: non ẽ modus p
dicãdi: sed potius ẽẽndi: 7 sic oẽ illud est per se qd nõ est
in alio vt deus 7 subẽ pme: reducit ãt hic modus ad age
re 7 opari. Quart' modus est qñ effectus formalis pdi
cat de aliq mediãte sua cã formali: vl qñ actus egrediẽs
a cã formali dr de effectu formali mediante cã formali.
Uel qñ effectus per se de suo imediato pnci'. pductiuo.
Exẽplũ pmi. vt hõ est albedine alb'. Exemplũ scõi. vt al
bũ albedine disgregat. Exẽplũ tertũ. vt intellectus itelli
git: voluntas vult. Uel sm Lyn. quart' modus est qñ sub
iectũ est causa qre pdicatũ sibi iest: 7 hʒ tres gradus sm
ipm. pmus qñ subʒ est cã imediata q pdicatũ iest sibi 7
alys. vt aial rõnale est risibile. scõs qñ subm icludit eẽn
tialiter cãm pdicati vt hõ est risibilis. tertius qñ actus
alic' cause formalis pdicat de effectu illius cãe: vt calefa
ciẽs calefacit. Sed alt' modus assigãdi magis sapit. Dif
ferunt aũt isti modi: qz duo pmi modi sunt modi dõi si
ue pdicãdi. terti' vo ẽẽndi 7 qrtus cãndi. Dicit igit doc.
q ppõ ista de q querit nõ est in pmo mõ: qz intẽtio scõa
non ẽ pars diffõnis: nec tota diffõ rei pme itẽtõis. vbi tã
git iplicite tres gradus. de qrto vo pʒ: qz non sit simplr
idẽ: 7 q non sit: nec diffõ: nec ps eius ondit: qz tũc talis
res partim esset ab intellectu. p qrto dependeret essen
tialiter ab intẽtione scõa que hʒ esse ab intellectu 7 par
tim a nã: qz ens reale vel res pme itẽtionis: 7 ita a diuer
sis nõ ordinatis: lʒ enim ab his q hñt ordinem in cãndo
qtũcunqz inter se diuersa: aliquid possit produci vel cõ
stitui: secus in non hñtib' ordinẽ: vt sunt res pme inten
tionis 7 scõe: ex qb' nihil per se vnũ: lʒ bñ per accñs põt
ɔstitui. Q aũt nõ sit in scõo mõ ondit 7 pʒ. Q ẽt non in
quarto mõ ondit: 7 vr loqui sm Lynconien. vel sm aliũ
modum assignãdi qrtum modum: remouet a proposito
tertiaʒ partẽ disiunctiue pdicte sed an quartus modus

sit modus iherendi dubiũ ẽ: de quo forte infra, 7. l. poste
rioꝛ sm diuersas opi. hʒ videri. Et addit: ne omittat 3m
modũ: q nec vlr aliquo alio mõ: qz tunc res esset suffici
ens cã talis pdicati vel accñtis: qd falsum est qz sit ab in
tellectu 7 si assumptũ esset verum. tunc cũ illa nã vt hõ
ẽt seclusa operatione intellectus sit in suis indiuiduis sʒ
esse mãle. Illa intentio sibi inesset: 7 ẽt in indiuiduis sm re
le esse. sicut igitur hec est vera. hõ est alb': vel risibilis:
vel ridet. 7 per ɔñs soz. vel pla. Ita sequeret de spẽ: qz ac
cidentia que ex nã rei seclusa opatõe intellectus insunt
cõibus: 7 ẽt insunt suis inferioribus

Ad primum ar'm illi'. q negat mi. cũ dr. hõ p se pdicat de pluribus 7c. Sed
stati replicat. Si nõ p se igit p accñs: 7 infert. igr. h hõ ẽ
aial. est per accñs: vl vt hñt aliq li. h. Soz. est hõ 7 est ma
gis ad ppositũ: lʒ vtraqz littera possit stare. Uult dicere
doc. si hõ pdicat per accñs 7 nõ per se de plurib' igr mu
tando. l. predicationẽ signatã in exercitã. h erit p accñs.
soz. est hõ. vel sic: vt saluet aũs lra: qua rõne hõ per acci
dẽs pdicat de plurib' pari rõne 7 aial: h igit p accñs. hõ
est aial: 7 adiugit q talis ɔ̃clusio est ɔtra cõem moduʒ di
cendi. Iõ alr rñdet dicẽs q ly per se: pt determiare inhe
rentiã vel iherẽs: q termini sunt spãles. Iõ itelligẽdũ q
pter eẽntialis ppõnis que sunt mã 7 forma eius. Mãm
aũt ppõnis appello subʒ 7 pdicatũ: 7 loquoꝛ hic de ppõ
ne pme itentionalr sumpta. 7 silr de subo 7 pdicato. For
mã vo copulã lʒ pdicatũ respectu subi sit forma maxime
in pdicatione formali. Addunt alia accñtalia vel deter
miatões quedã: vt ly per se. per accidens: formaliter: in
pmo mõ: vl scõo mõ mãliter: 7 sic de alijs: 7 h'i determi
nationes aliquãdo determinant iherẽtiã que ẽ respect'
fundatus in copula cõiungente predicatũ cũ subo: salte
imediate. sicut similitudo in forma cõi vtriqz similiũ. vt
cũ dr homo per se est aial. ly per se põt determinare inhe
rentiã. 7 est sensus. Inherentia aialis respectu hois que
fundat in hoc verbo. est exprimente vnũ esse in alio: vel
icludere aliud: est inherentia perfecta: 7 nõ per accidẽs.
Uel forte verius est ipsam inherentiã fundari ipso pdi
cato 7 terminari ad subm. vt isra. q. 13. pmi peryarmẽias
hʒ iste est. n. habitudo predicati ad subm: 7 põt diuidi in
actualẽ potẽtialẽ seu aptitudinalẽ. vt hʒ videri. 7. meta
physice huius: 7. 12. dif. 4. sũt igit in ppõne subm 7 pdi
catum que cõpõunt. sicut mã 7 forma: 7 ẽ compositio
que est ipsum vbũ: qd se tʒ maxime a pte pdicati: vel vt
totũ vel vt pars: vel vt specificatio eius: 7 pter ista sũt ha
bitudines forte plures: quoruʒ vna est inherentia talis.
Aliquando vo determinãt inherẽs. i. ipsiuʒ pdicatũ vel
respectũ in pdicato: vt tñ personalr psupponit. Inherẽs
enim inherentia inheret. sicut sile similitudine ẽ simile.
Predicatũ aũt pro quãto psupponit subiectuʒ velut for
ma mãm: merito inherens nũcupat: lʒ nõ semper accñ
tius cẽseat. Et de hoc mẽbro est exẽplũ in lra cũ dr. ho
mo est per se spẽs: vel homo per se pdicat de plurib'. Sʒ
cũ dicit doc. Accidẽs est per se ens. ppositũ eniʒ doc. est
de vno membro distinctiõis: 7 exemplũ de opposito: qd
ɔueniẽter põt fieri: qz vnũ opposito p facilius cogno
scitur reliquo intellecto. Intentio igit secũda: cuius est
spẽs vel pdicari de pluribus: nõ inheret per se: sed per ac
cidens rei prime intentionis. Ideo illa inherentia nõ est
perfecta: sed denominatiua accidentalis. Cum tamen
vnumquodqz non per accidens vnum sit quid in suo ge
nere: 7 ipsum per se sit ipsum: 7 qd querens: quare ipsuʒ
sit ipsuʒ est nulla. 7. metaph. t. c. 59. Ideo spẽs est per se
spẽs: 7 pdicari de pluribus per se est tale: 7 album per se
album. 7 sic de alys: qre lʒ hec predicatio non sit per se:
homo est species vel homo predicat de pluribus. 7 iõ in
herentia nõ est perfecta: vt tñ ly per se cadit super ipsum
predicatum

predicatū qḋ inherēs dr̄. In se tunc est vera ꝓpō: ⁊ est sensus: homo est spēs: que spēs est per se spēs: ⁊ pōt di/stingui in talibus ſm ꝯpōnem ⁊ diuisionē: qꝛ est multi plicitas potentialis in eis. vt pꝫ infra. c. de acciñte. q. vlti ma. Inherentia igit̄ est per accñs: ⁊ inherēs per se. No tandū vlteri⁹ ad maiorem h⁹ passus declarationem ꝙ aliqñ ly per se (⁊ ita contingit in aliis determinatiōib⁹) determinat tā inherentiam ꝙ̄ inherens: vel saltē deter minare pōt: vt hic. homo per se est anial. Aliqñ inheren/tiā tm̄ vt in exemplo doc. Accñs est per se ens: qꝛ si ly p se determinaret īherentiā ⁊ inherēs: tūc cū ens diuidit̄ in ens p se ⁊ in ens in alio. Ens vō p se est suba. In alio āt accñs. eēt sensus: ꝙ accidēs eēt suba: qḋ est impoſe. Aliqñ āt iherēs tm̄ vt in ꝓposito qōnis. Aliqñ neutrū vt cū dr̄: hō albus est anial currens: ⁊ vl̄r vbi de ente p accñs vno aliqd dr̄. vel ipsum de aliquo: vel aliqd ō ip so: ⁊ maxime qñ ponit̄ a parte p̄dicati. Et sicut dixi de ly p se: ita itellige suo mō de aliis determinatōibus. Se cūdū pncipale soluit recurēdo ad eandēꝫ distōnem. 3ᵐ vō recurēdo ad illam distīnē significati termini cōis: ⁊ duplicem abstractioneꝫ homis respectu duplicium acci dentium sibi conuenientium.

De tertio posset pmo dubitari circa tituluꝫ. q. tum qꝛ vr̄ ꝙ vle nō sit accidens: qꝛ tūc nō eēt genus ad alia q̄tuoꝛ. Tū qꝛ illa diuisio non vr̄ conueniēs cū dicit. vtrū in re vl' in itellectu: qꝛ mem bꝛa coincidūt. Intellectus. n. est res. vt pꝫ. ¶ Ad pmū dico ꝙ ē accñs vt modus: vel meli⁹: ꝙ accñs est equo/cū. vt ifra. q. i. de accidēte. Sustinēdo pmā rñsionē pos set dici ꝙ. sicut in ordine ad sua ſteriora eiusdē denomi nationis eī cōuenit modus spēi ⁊ alterius denoīatiōis modus generis. Ita i ordine ad subm ꝯuenit sibi mod⁹ accidētis. vt est. 5. vle. Nā sic pōt dici p̄dicatū in q̄le acci dētale nō ꝯuertibile sicut album. Et si obiciat̄ ꝙ tunc inesset pmo idiuiduis sicut albedo: ⁊ tunc idiuiduū eēt vle. Posset dici ꝙ illud famose dcm̄ de acciñte cōi dꝫ in/telligi de fundamēto accñtis qḋ hꝫ esse ex nā rei. nā sic orit̄ ex pncipiis idiuidui: secus est de fundamento eius fabricato ab itellectu. Ibi. n. sufficit saluari ꝙ eētiale ē in accidente: ⁊ si nō ꝙ accidentale. Et si istet̄ de esse nā li vlis. vt supra dcm̄ est: distingue de accidēte cōi ꝑsa ad dendo. ¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ accipit rem nō simplr̄: sed con tracte vt cōuenit p̄cise his que nō sūt itellectus: vel gn̄a lius: que nō sunt ipsa aīa: ꝫ eē saltē q̄ditatiue: ꝫ ñ sub iectiue vel obtiue. Si obiicit̄ ꝙ itellect⁹ p̄dicat̄ de pluri bus: sicut alie q̄ditates igitur est vlis. Pōt dici ꝙ doc. h̄ loqtur de itellectu hoc vel illo p modū potentie ⁊ nō p modū q̄ditatis ꝯsiderato. Intellect⁹. n. potest ꝯsiderari subtiue vel obiectiue: sicut alie res: ⁊ ita potest titulus. q. itelligi gn̄aliter noie rei de quocūqꝫ de pluribus p̄di camētali ⁊ noie itellis de po⁹ vt ꝯsideratiua est: ⁊ non vt quiditas obiectiua. Uel posset negari assumptum: vt alias habet tractari.

Secundo posset dubitari circa pmuꝫ argu^m ⁊ solonē eius: q̄re accidentia cōia idi uiduis: ꝓpa vō spēb⁹ pmo insūt. ⁊ quare ñ ita de accī/dentib⁹ itentionib⁹ eque verificat̄: sicut de realib⁹. Sꝫ. h̄ isra. c. de ꝓpō ⁊ accidēte. hꝫ examinari. Breuiter p̄o nūc dōm ꝙ accidentia cōia sequunt̄ pncipia idiuidui. vtputa māꝫ vl' qualitates actiuas vel passiuas. vt infra caplo de ꝓpō. q. 3. vel. 4. ſꝫ aliū ordinē. Accidētia vō p se sequunt̄ pncipia spēi vel specificā formā: ⁊ h̄ q̄tū ad p^m. Accidētia āt realia cōueniunt subiectis suis suppo sitiōib⁹ ꝑsonalr̄. Intelligibilia vō suppositiōib⁹ simplr̄. Ideo illa verificat̄ de idiuiduis imediate vel mediate. h̄ vō minime: ⁊ h̄ q̄ ad 2ᵐ. ¶ Quātū ad 2ᵐ argu^m ⁊ solo nē ei⁹ ptrāseo: qꝛ difficultates q̄ ibi occurrūt ad pꝫ na

turalē ⁊ ꝓspectiuū pertinēt. Et supꝛa. q. 4. ⁊. 5. aliqualiter tacta fuit. Sed qḋ ibi tangit̄ de modis significādi ⁊ subto eoꝝ: videbit̄ in tractatu suo.

tertio dubitari posset circa 3ᵐ argu^m ⁊ solonem ei⁹. Utꝝ glosa illa doct. qualr̄ ex itellectu ⁊ itelligibili fit verius vnū: ⁊ sit ad mētē Cōmenta. Et dico breuitr̄: ꝙ lꝫ ñ videat̄ loq ibi saltē. vbi supꝛa. s. cōmē. 5. ad h̄ ꝓpositū: ꝫ ibi illas ineptas balbutiētesqꝫ imagi/natiōes: qs nec ipse: nec ali⁹ ō mēte sua exp̄mere valet: de cōtinuatiōe itellect⁹ agentꝭ cuꝫ mālī introducit. vt tn̄ aliquē bonū itellectū habere pōt subtilissime euꝫ doct. glosat. Est ḡ glosa aurea sup textu plumbeo. Ibi āt pos ses iuenire ꝯdictionē i dictis Auerro. ⁊ in p⁹. phys. ꝯ. 17. de 3ᵃ entitate: quā negat ipe: ⁊ Scotus ponit.

Quarto dubitat̄ vtꝝ argumēta post oppositū sufficiēter ostēdant ꝓpositū docto. vꝫ ꝙ i re subtiue ē vle. Dico breuiter: ꝙ lꝫ ꝑsuade āt ad ho minē. nō tn̄ simplr̄ ꝯcludūt: imo pmū eoꝝ soluit doc. in simili. itra caplo de ꝓpō. q. 3. vel. 4. ſꝫ aliū ordinem vbi distiguit de mā ⁊ efficiēter. ¶ 2ᵐ vō pōt solui ex dictis ei⁹. 7. metaph. de vli distinguēdo. Facit. n. itellcūs ō vle in potentia rēota vle in po^a ꝓpinquā: ⁊ illud est vle rea le: ⁊ loqtur scōꝫ aliquos: de intellectu agente. ¶ 3ᵐ ar/gu^m efficacius est. Sꝫ posset distingui de denominatio ne itrinseca. ⁊ extrinseca. pmo mō ma. est vera: ꝫ sic sor te posset negari mi. secundo mō ma. est falsa: ⁊ forte mi. eēt vera. Oporteret igit̄ ꝓbare mi. de denoīatiōe intrin seca: ⁊ tunc argumētū esset efficax. Posset āt faciłr̄ ꝓba ri mi. sic: sed omitto grā breuitatis.

Quinto dubitat̄ circa solonē pncipalē h⁹. q. Ui det̄. n. ꝯtradictio hic i dictis hui⁹ doct. ⁊ in. 7. metaph. ibi. n. lꝫ vle eē in itellectu ⁊ nō in re: ⁊ ñ p̄cise tanq̄ in efficiente ꝫ subtiue. Itē vr̄ ꝙ. sicut eē co gnitū ꝯuenit lapidi p denominationeꝫ extrinsecā a co/gnitōe. vꝫ. que ē in aīa ⁊ nō in lapide formaliter. Ita esse vle ꝯuenit homini vel aniali. ¶ Rñō. hic ē triplex modus dicēdi. q̄busdā. n. videt̄ ꝙ itentiones secunde: ⁊ vl̄r entia rōnis nō habēt esse subiectiuuꝫ in aliquo: nec vꝫ. in itellectu. nec in re extra itellectuꝫ: ⁊ h̄ forte pp mi nimā eoꝝ entitatē: ⁊ facit ad ꝓpositū ipoꝝ h̄ motiuū: lꝫ quodāmō altioris negocii. Secundum veritatem. n. theo^cum in deo nullū accidens cadit subtiue: ꝫ de deo dicunt̄ aliqua entia rōnis. vtputa dn̄s creatoꝛ cōserua/toꝛ: indiuiduū terminus icomplexū subꝫ predicatū ⁊ē. Immo itellectus diuinus comparat ⁊ se ⁊ suā eēntiam ad alia: ⁊ ita videt̄ causar̄ respectus rōnis. lꝫ nō nouos. In quo ergo erunt subtiue: si in deo. igit̄ accidēs i deo. si in itellectu diuino: idem: qꝛ deus. Nec valet dicere ꝙ transirēt in idētitatē cum essentia diuina: qꝛ ens ratio/nis transire in idētitatē cū ente reali videt̄ impossibile. vt hꝫ iste. 5. metaphy. ⁊. 3. q. quolibeti ⁊ alibi sepe. Uide tur āt aliis ꝙ in itellectu hn̄t eē nō mō obtiuū sed subie ctiuū. Aliis quoqꝫ videt̄ ꝙ in rebus comparatis. vt tn̄ hn̄t esse cognitū vel volitū. Sed tenēdo cū doct. placet mihi ꝯclusio sua. Uult. n. plerūqꝫ in his qōnibus ꝙ lo gic⁹ ꝯsiderat itētiōes secūdas vt ꝯcernūt cōcretionē ad subꝫ ⁊ sūdamentū pmas. ⁊ h̄ vult Boe⁹. Nec ꝯdicit si. bꝫ ipsi doc. Uult. n. 7. metaph. ꝙ vle hꝫ eē obtiuū i itelle ctu vl' si ꝯcēdas ꝙ itēdit ō eē subtiuo. adhuc pōt saluari ꝯtrouersia: qꝛ itēdit in meta^ca: ꝙ vle logicū nō est in re. eē vt rem cōsiderat meta^cs. vꝫ. ſm esse q̄ditatiuuꝫ: vl' vt rem cōsiderat physicus. vꝫ ſm esse māle. Non tamē ex hoc seqtur ꝙ nō sit in re vt rem cōsiderat logicus. vide lꝫ ſm esse cognitū. Ideo dixit ꝙ vle est in itellectu. scꝫ mediate: qꝛ in re que hꝫ esse in intellectu imediate. sicut albedo q̄ imediate inheret quantitati dr̄ esse in suba: lꝫ mediate. Uide eū sup. 5. metaph. q. i. de relone. ꝯclusi

ne.3.ad finē.vbi expresse hec glo.hētur. Hic vō dicit q̄ ē in re.i.imediate:vt tñ hʒ eē in itellectu. Ideo illā distōnē de signato termini cōis nō ab re adiungit. Nec moti ua pme vie mouet. Cū pmo dr̄ q̄ pp eoꝝ minimā enti tate habēt tm̄ eē obiectiuū:facit ad oppo^m. Accidens enim ideo eē subiectiuū exigit:q2 p se eē negt: ꝫ aliud concurrat:q̄quāto āt minoris ētitatis tāto magis eget subsistēte fulcīu^r.minusqꝫ p se stare valet.igit si minime entitatis maxime subm reqrit.pʒ ꝯsequētia p regulā.3.topi. Si simplr ad simplr:magis ad magis:maxime ad maxime hʼ ēt ꝯfirmatio ē q̄ accidētia respectiua non mō subiecta ꝫ fundamēta expostulant. Q̄ tangit de respectibus rōnis deo cōuenientib^9. Posset vno mō dici:q̄ nō est necessariū ponere huiōi respect^9 in deo ad creaturā:saltē q2 pōt termiare relōnē creature ad ipm absqꝫ quocūqꝫ respectu in ipso.vt.30.d.li.p.hʒ iste:ꝛ alibi sepe. Uel dici pōt scdō q̄ sūt in deo vt hʒ eē obiectiuū in itellectu creato:qđ nō iconuenit. Uel dic 3°.q̄ nō ē iconueniēs ponere hʼ^d respectus in deo:vt ēt hʒ esse cognitū vel volituʒ in itellectu vel voluntate sup̄ptiue. Et q̄ dr̄ de accidentib^9 hʒ itelligi de accidētib^9 realib^9 pficientib^9 sui subiectū atqꝫ superuenietib^9 post ei^9 esse cōpletum: qđ nō ꝯuenit deo.tales vō respectus rōnis nō sūt hʼ^i. Nō magis repugnat deo vt video:q̄ sibi attribuant̄ fm esse cognitū modi itelligēdi logicales vel saltē transcendētes q̄ʒ modi signādi grāmaticales:quos nullus sibi cōuenire negat. Uide huic in.2.disti.i.q.5.ꝛ.35.di.p. Et alibi sepe explic ad h. Sed videt̄ repugnantia in dicꝭ docto. q2 supra.q.4.dixit q̄ eē i.ꝯueniat accidētib^9 realib^9:ꝛ dicit de itentionib^9. Ad h ibi dixi satꝭ diffuse:ꝛ infra caplo ꝺ accidēte.q.vltima patebit. Ad h facit expsse qđ hʒ iste in.4.di.12.q.i.in solōne pncipali de inherētia accidētali accñtiu respectiuoꝝ:ꝛ.q.i.eiusdē dist. Sʒ ꝯsidera istantias altius. Alij duo modi dicendi possunt concordari vt pus. Stāt.n.simul q̄ itentiōes scōe sint in itellectu: ꝛ q̄ sint in re eē.itelligēdo ista vt pdixi.hñt.n.esse subiectiuū:diminutū tñ:q2 in hñtib^9 esse obiectiuū io dicūt̄ hēre esse obiectiuū cū accñs ñ sit maioris entitatis suo subiecto:ꝛ i h saluabis ꝯtrouersias:plura addendo dis^9 de esse obiectiuo ꝛ subiectiuo vt nosti.

Sexto dubitari posset iuxta illā regulā doc.de significati termini cōis triplici eē. Utruʒ significato termini discreti ꝑticularis possit cōuenire hʼ^i triplex eē. Dico breuiter q̄ sic:alio tñ ꝛ alio mō:hʒ nāqꝫ p^m eē:nō q̄ sit in suis iferiorib^9:q2 nulla hʒ. Sʒ q2 ꝯsiderat̄ vt iduiduū circūstātiōatū:vt.vʒ. hic ꝛ nūc:ꝛ cū talibus ꝛ talib^9 accñtib^9:ꝛ vt gñabilis ꝛ corruptibilis:ñ mō vt q̄: ꝫ vt qđ.sicut. M. Jo.filius illustris albus ꝛc. hʒ ēt fm esse.vʒ.qditatiuū nō q̄ sit pdicatū: nec pmo habēs rōneʒ qditatiuā. Sʒ vt iduiduū signatū heccetate tm̄: vel certe vt iduiduū vagū de quo pdicant̄ p se ꝛ necessario sua supiora: ꝛ de quo vere est scia: ꝫ ñ pmo (vt huic sequar) ꝫ alijs alr videat̄: ꝛ sic p se est in genere ꝛ ingenerale ꝛ icorruptibile vt qditates specifice. Habet ēt 3^m eē:q2 nō solū qditatib^9 cōibus: verū ipsis singularibus:ꝛ modos itelligēdi ꝛ signādi:ꝫ alr itellectus attribuit.dicunt̄ eniʒ: supposita:ꝑsone:singularia:indiuidua:particularia:subā ꝛc. Dixit tñ doc.signatum termini cōis.tum q2 in talibus magis pʒ illa triplex receptio. tum q2 in ꝓposito loquitur de vli qđ nō cōuenit nisi cōmunibus. tum vt terministrarū nouitates excluderet. Quare autem dicit verā nōm tetigi supra. Non solum hoc in istis hʒ verificari: sed ēt in oībus in qb^9 coordinatio repit̄ vt tactum est pus de vlē: verū tñ est q̄ in entibus realibus expressius patet. Possent contra regulaʒ istam adduci aliqua ex dictis huius in quolibetto. q.3. ꝛ.4. que relinquentur sagaci lectori.

Septimo dubitat̄ iuxta eandē regulam: q2 nō videtur congrue loq cum dicit assignado pmum modū fm esse in suppositis: q2 supposituʒ conuenit pcie substātiqꝫ ēt viuentibus. Dico q̄ licʒ ꝑsona ꝓprie capiatur p supposito vel subsistente in nā intellegibili vel generalius in nā sensitiua. Suppositū vero reperiat̄ in nā sensitiua vel saltem viuente. Indiuiduū quoqꝫ vel singulare qđ tripl̄r accipi pōt (vt supra) reperitur in omni genere: imo extra genus saltem incerta^{ct}. Doctores nihilominus vtunt̄ indifferenter his terminis ꝛ maxime supposito ꝛ indiuiduo vel singularis loquitur igitur doc.vt plures:ꝫ sētiat vt pauciores.iuxta doctrinaʒ scdi topicoꝝ. Exemplū.subā.nā ēētia quiditas vel formalitas accipiunt̄ plerūqꝫ indifferenter:ꝫ ꝓprie loquendo hñt se vt maius ꝛ minus cōe. Ita hic. quere in.5.di.pmi.q.i.ad hec. Quid aūt sit ꝑsona. vide. 23.di.p. Quid vō suppositū.pʒ.9.q.quolibetti. Et.n.p se ens hñs vltimatam actualitatē non ordinabilē ad vlteriorē p se actū:nec ē alteri rō essendi formalis. Quid ēt sit idiuu^m.pʒ ex Prophy^o.ca^o.de spē:ꝛ alibi sepe hētur vel posset alr describi suppo^m q̄ est ens completum nō ꝯstituēs cū alio aliqđ vnu:nec alteri ihērēs:nec ab alio sustentatum: qua discriptio potest colligi ex.9.ꝛ.19.q. quolibetti:ꝛ alibi sepe.

Octauo dubitat̄ circa solonē.i.q.lateralis cum soluēdo obiicē imediate factā ꝯ solutionē:dicit doc.q̄ spēs iest homini vt pdicat̄ de indiuiduis:loquendo de pdicatiōe signata nō exercita. Cōtra.talis pdicatio acadit reb^9 p ipm.ifra.c.de genere.q.i. Itē cum glosando se dicat.i.nō fm q̄ est ideʒ supositis videtur igit̄ q̄ hō fm esse cognitū nō sit idē suppositis: qđ videt̄ falsū:q2 sicut cū identitate signati stat diuersitas acceptionis vel suppōnis. Ita ꝛ identitas signati cū q̄cūqꝫ nō variat̄ pp variatiōeʒ acceptiōis ei^9. ¶ Ad p^m dico q̄ stāt simul accñtalitas pdicatiōis signate homis de suis iferiorib^9:ꝛ veritas ꝓpōis enunciatiuis inten^{me} spēi vel vlis de homie. Uel posset dici q̄ loqtur doct.infra de rebus fm esse qditatiuum vel māle.hic vō fʒ eē cognitū:in q̄ forte nō accidit eis talis predicatio. pma tñ responsio magis sapit. ¶ Ad 2^m nego illud qđ ifert̄. Nā ꝫ hō i eē cognito abstrahat a suppositis:maxie cū sibi applicat̄ itentio secunda. In re tñ est identitas:q2 abstrahentium non est mendacium:ꝛ nō ē abstractio diuisiua sed precisiua: p tanto tamē est non identitas: q2 non supponit pro eis:nec predicatum quod sibi sic conuenit verificat̄ de aliquo: nec pro aliq̄ suppositoꝝ:sec^9 in pma acceptiōe. Uel posset dici q̄ nō est identitas totalis licet partialis:vel q̄ est identitas meta^{ca} vel phy^{ca} ñ autem logica: vel q̄ non est identitas in esse fm quid: sed bene in esse simpliciter. Consideratur enim in predicatione exercita homo vel aliud comune maxime respectu predicamentorū accñtium realium non vt aliō: nec abstractum a suis suppositis: sed pro vno vel omnibus. In pdicatiōe vero signata vt cōmune ꝛ abstractū: ꝛ ex natura rei distinctū. In secūda etiaʒ acceptiōe forte similiter est dicendum.

Nono dubitatur circa solutionem pmi argumēti eiusdē.q. videtur enim primo q̄ non soluat formaliter ipsum argumentū. Item illa ꝓpō.videlicet.q̄ diuersitas suppositionis stat cum vnitate significati non videt̄ vera.tum q2 tunc terminus supponēs māliter personaliter: ꝛ simplr idem significare: qđ est falsum:maxime fm ponentes significatum māle ꝛ formale: etiam fm ponentes terminum communeʒ significare sua singularia saltēʒ secundario.aliud ergo significatuʒ in suppositiōe māli:quia materiale: ꝛ personali: q2 formale secundariū saltē ꝛ simplici:q: fʒ alios mate

tiale: vel fm alios: ꝛ melius: pmarium formale. Itē vi-
detur ꝙ terminus in illa triplici acceptione predicta ad
quas referunt ẽba doc. hic. nō significet idē: qꝛ qḋ ē sim
plicit tale: ꝛ qḋ ē fm qd tale: non sunt idē. sicut hō ꝛ hō
mortuꝰ. homerus ꝛ homerus in opione: imo arguen-
do in talibꝰ fit fallacia a fm qd ad simpliciter: ꝛ vr̃ secūdꝰ
modus ꝙ equiocatiōis. vt habet pmo elēchoꝝ. sed hō
fm esse mãle est simplr̃ homo fʒ eē ẽo cognitū vel itel-
ligibile est fm q̃d hō. ḡ nō manet identitas significati.
sic nec suppōnis. Eodē mō posset argui de scḋa acce-
ptione ꝛ 3ª. Ma. est nota. Minor ẽo pʒ fʒ mltus in mul
tis locis: q tʒ ꝙ eē actualis exñtie cuiuslibet est simpli
ter ꝛ perfectissimuʒ eē eius: sitē iquātū tale: lʒ nō abso
lute. ꝛ ħ marime l ordine ad itellectū ꝯ̃lectiorē entitate
cogniti. Itē respōdēs ad multiplex n̄ ꝯ̃facta dist. nōc ō
facili reducit ad metas. Multiplex naqꝫ ldistinctio gn̄t
cōfusionē: vr̃ igit̃ minus recte loq doc. cū cōcedit ꝓpō-
nem in qua ꝑdicat secūda ĩtentio de hoie eē multi^{cem}: ip
sam tñ dicit non eē distinguēdā. Item ꝙ figura dictōis
nō icludat nisi fanta^{cem} multi^{em}. vt vr̃ velle doc. arguit
sic. qḋ vere ipedit formam sillo^{cem}: vera operat̃ multi^{cem}:
sed figura dictōis est huiusmodi. ḡ ꝛc̃. Ma. pʒ: qꝛ si non
esset vera multiplicitas mediū in veritate poss. vniri ex
tremis. Minorē probo: qꝛ oēs loci in dictiōe ꝛ eē pec-
cant: eo ꝙ sunt huiusmod. fican. Item Ar. pmo elenchoꝝ
caplo. 4. dicit: ꝙ equocatio amphiꝰ ꝛ similis figurano.
peccant fm duplex: sed vbi duplicitas ibi multiplicitas.
Item oēs loci in dictiōe fiunt ex hoc ꝙ eisdem nomibꝰ
ꝛ orōnibus nō idem significamus: sed figura dictionis
est locus in dictiōe. ḡ ꝛc̃. ℂ Ad pmū dico: ꝙ lʒ si expres-
se: simplicite tamē respondet doc. ad formā argumēti ne
gando ꝯ̃ñam: qꝛ est fallacia figure dictionis ꝓp varia^{cem}
vere nature in maiori ꝛ in minori: ꝛ hoc formando argu
mentū sillo^{ce} sic. Quandocūqꝫ predicat̃ nō vera natu-
ra de vera natura ꝑdicatio est falsa: qꝛ oppositū de oppo
sito: sʒ dicēdo. hō est vniuersale: predicat̃ nō vera natu-
ra ꝛc̃. Sed aliq̃ distinguūt hic de vera ꝛ nō vera natura
aut. s. formalr̃: aut materialr̃ loquendo: sed hec distinctio
parū valet hic. tum qꝛ manifestū est ꝙ loqtur doct. de
substratis illoꝝ extremoꝝ. tum etiam: qꝛ forte illa distin
ctio non est vera. tum etiam: qꝛ capiendo illa formalr̃ ter
adhuc predicatio vnius de altero saltem signata potest
sustineri. Illud igit̃ qḋ est nō vera natura. l. ens ratio se-
cunda que non est ens nature pōt predicari de illo qḋ ē
vera natura. l. de re pme itentiōis: vel de pma intentiōe
vt cōmuniter loqmur: ꝛ hoc non fm quacūqꝫ accep^{cem}:
sed precise fm esse cognitum: ꝛ quando sic predicat̃ nō
oportet distinguere ꝓpositionem: qꝛ talis sunt subiecta
ꝛc̃. Ideo dixit egregie doct. ꝙ si qua ē multiplicitas nisi
figure dictionis. potest enim teneri ꝙ nulla ē multipli-
citas: qꝛ multiplicitas figure dictionis nunqꝫ operatur
nisi addat̃ mi. vel cōsequens ad ma. vel antecedens. dicꝰ
igit̃ absolute homo est vniuersale: vel spēs: nulla ē mul
tiplicitas ꝓpter. Sed si addat̃. sortes ē hō. ergo ꝛc̃. tūc
est figura dictionis. Ad formam tñ argumenti doct. so
leo aliter respondere. sicut ad illud ex. 5. physicoꝝ. tex.
cō. 8. quo ꝓbat̃ mā non esse ens. Qḋ mouet̃ ē ꝛc̃. distin
guo enim de non vera natura: aut sumit̃ pro illo ꝙ nul
lo modo est aliqd posi^{m}: nec reale: nec rōnis. Aut ꝓ illo
qḋ non est ens nature seu ꝑter opus intellectus: sʒ ꝑ-
cise habet esse per opus collatiuū intellectus: vel habet
esse diminutū. Eodem modo pōt distingui per opposi-
tum de vera natura. pmo mō sunt opposita contradi-
ctoria ꝛ vnum non predicat̃: nec qditatiue: nec ō nomi
natiue vere de alio. secundo mō: lʒ vnū non possit pre-
dicari ō alio qditatiue: denoĩatiue tñ sic: ꝛ ne est ī ꝓpo
sito. Pōt poni exemplū de suba ꝛ accidēte ẽt reali ꝛ ap

plicari vt scis. ℂ Pro scḋo argumēto soluēdo dico pꝰ
ꝙ voces [illegible] vt [illegible] vide
ri super lib. periyarmenias. nō sunt pme rerꝫ vt [illegible]
qꝛ existentia actualis accidit significa[illegible] vt [illegible]
vt in esse cognito: qꝛ etiā cognitio [illegible] eis: sʒ sunt rerꝫ
vt differenter se habentiuʒ ad talia esse. Equ[illegible]
est tñ ipsa. Nec obstat ꝙ voces dicant̃ not[illegible] passionuʒ
in aīa. ex pmo periyarmenias: qꝛ hoc dēt [illegible] ordines
signoꝝ in significando. vox enim. lʒ significet rem me-
diante ꝯ^{m}. ꝛ per ꝯ̃sequens vt cognitam permissiue: vel
spea^{re}: non tñ redu^{re}: nec tamē ipsum conceptum vere
significat nisi eo modo quo pma pars medq illumina-
ta illuminat secundā. ℂ Scḋo dico ꝙ bestialis [illegible]
est illa imaginatio quorūdam dicentiū terminos cōmu-
nes significare pmo ꝛ adequate sua singula [illegible] imo po
sito ꝙ nullum singulare haberent idem significarent. ō
struunt. n. [illegible] leo ꝛ sciam ꝛ diffōnes ꝛ de[illegible]ones
ꝛ vni^{cem} vt alias dicet̃: pōt tñ quodammodo di[illegible]
ficent sua inferiora secūdario: pmario aūt [illegible] qditates
cōmunes. ℂ 3ª dico: ꝙ lʒ significare ꝛ supponere dr̃it
loquēdo de suppositiōe personali nō: tñ loquēdo ō sup
positiōe simplici: qꝛ sic terminus suppo[illegible] qḋ [illegible], vt
infra in antepredicamentis. q. 8. hʒ iste. ideo [illegible] dice-
re terminū aliqd supponere: ꝛ ipsum pro al[illegible]
qbꝰ supponere. ℂ 4ª dico ꝙ illa distꝰ multoꝝ [illegible]
ficatione mãli ꝛ formali terminoꝝ: saluo melio[illegible]
cio: videt̃ mihi nulla. Voces enim ita sunt sig[illegible]
signata saltem vocum: lʒ ẽt supponunt pro seipsis
maliter supponere: quā tamē suppositionē aliq: ꝛ [illegible]
ad suppositionē simplicem extendunt: nō tamē seipsas
signant. Ex his patet ad arm. Non dixit enim doct. ꝙ i
omni suppositione terminus idem signaret: iō qḋ tan-
git de suppositiōe mãli pōt solui. ꝛ hoc pꝰ significatuʒ
mãle: sed nega[illegible] dic ꝯ̃sequenter loqtur ẽt de signifi-
cato pmario ꝛ non secundario. ℂ Ad aliud patʒ: ꝙ iste
terminus homo significat qditatem indifferentem ad
esse cognitum ꝛ exñne actualis. Et qḋ tangit̃ de fʒ qd
ꝛ simpliciter ꝛ de fallacia equocatōis. patet ꝙ iste termi
nus homo nō hʒ illa diuersa esse tanqꝫ diuersa signifi-
cata: sed adueniunt ipsius significato. ideo inter se com
parata causant fallacias secundum exigentiā verbi vel ꝑ-
dicamenti. nullo. n. homie exñte ista est vera: hō est ani
mal. lʒ ista sit falsa. hō est. ō quo tamē aliꝰ super lib. per
yarme. habet pertractari. Arguendo igr̃ a signato ter
mini indifferenter sumpto ad determinatam ipsius ac-
ceptionem: vel ab vna acceptiōe ad aliā: ac. idit illa mul
tiplicitas vel fallacia que nō est ex parte ipsius signati
in se. Ad aliud dr̃ cōmuniter ꝛ marime de mēte huius.
i. elenchoꝝ. q. 19. ꝙ multiplex aliud actuale: ꝛ hoc vel ī
voce tñ vt equocatio: vel in oratione vt amphiꝰ. Aliud
potēriale: ꝛ hoc iterū vel in voce vt accentus: vel in ora
tione vt compositio vel diuisio. Aliud fanta^{um} vt figura
dictōis. respōdēs igit̃ ad multiplex actuale vl̃ potenale
ñ ꝯ̃facta distinctiōe cito redarguit̃ sicꝰ ī multiplici fan^{cꝰ}
ℂ Ad alia argumēta q̃ ꝓbant figurā dictionis icludere
re verā multi^{cem}: ꝛ nō solū fanta^{cem}: qḋ forte verū ē: nō
hic sed super pmo elenchoꝝ. aliq. n. voluerunt ꝙ dicit
tñ appa^{cem}. vt Alexan. Cōmentatoꝝ: cuius auctoritas ē
in lra hic: quam recitat hic. pmo elenchoꝝ. q. 35. ꝛ 36.
(numerādo singulas.) Aliq ẽo ꝙ includit veram. Doc.
at nr̃ ibi mediā viā tʒ. que e ibi cū valde subtilem.

Decimo dubitat̃ circa solutiōes secūdi argumē
ti eiusdē. q. vbi neg[illegible] doc. hanc ꝑdica
tionem spēs est intentio. videt̃ enī qbusdā ꝙ hic nō loq-
tur fm opīo. ꝓ[illegible]. Nā cōiter ipse ꝛ oēs logici appellat
h. s. itentiōes scḋas ꝛ bene seqtur. spēs est itētio scḋa. ḡ i
tētio: qꝛ equalr̃ est absti actū vtrobiqꝫ: ꝛ qꝛ nō arguit̃ cū

determinatione diminuēte: nec distrahēte: q̄ tñ posset negari. Itē ad qḋ refert relatiuū iferius p se p̄mo ꝛ relatiuū superi⁹ per se: ſ3 nō p̄mo. igit̄ seqtur. sp̄ēs est generis sp̄ēs. igr̄ sp̄ēs est itentio generis. sicut seqtur. duplū est dimidij duplū. igit̄ est multiplex dimidij. q̄re hūc in p̄°. vi. 25. in fin. S3 sustinēdo hanc respōsionē eē de mente docto. vt satis reor. pōt dici q̄ siue sumat̄ itentio p actu cōcludēdi vl̄ p respectu rōnis. vt. s̄. dcm̄ est de multiplici acceptiōe itentiōis. h pōt negari. sp̄ēs est itentio: ꝛ etiā h. sp̄ēs est itentio scd̄a. ꝛ hoc stricte ꝛ pp̄rie logice loquēdo. vt loqtur doct. hic: q2 nō vt plures: ſ3 vt pauciores hic sentit. grā tñ breuitatis ꝛ vulgariter sic cōiter loqmur cū potius itentiōale: vel res scd̄e itentiōis: vl̄ respectus rōnis dicere deberemus: ꝛ hoc itelligo loquendo de p̄dicatiōe formali. vt loqtur doct. hic: q2 forte predicatiōe idētic° eēt cōcedendum: sed de tali p̄dicatione nō tradidit Ar. logicā. vt. 8. dist. p. h3 iste. h3 etiā3 talis p̄dicatio locū in his que sunt formalr̄ vel permissiue īfinita: cuius nō est itentio scd̄a: dato q̄ sit transcendens. h3 ēt locum dū ab^{cm} de abiecto vel cōcretū de cōcreto verificat̄: qḋ ꝯuenit in ꝓposito. vt patet. Ad illam rōnē de re^{lio} inferiori ꝛ superiori. patet q̄ ꝓcedit accipiēdo illa vniformiter .s. concretiue: qḋ nō ꝯuenit hic.

Undecimo

dubitat̄ circa solonē replice immediate sequentis. vbi doc. concedit istā. sp̄ēs ē ītētionale: ꝛ tñ negat istā: hō est itentōale. vl̄ enim bene seq: si hō est sp̄ēs: q̄ sit itētōale. sicut seqtur. hō est albus. igr̄ colorat⁹: ꝛ generalr̄: de quocūq3 predicat̄ ꝯcretū iferius: ꝛ superi°. pōt dici vno mō q̄ doctor negat hanc predicationem: hō est itentionale: sed negat ꝯñas de forma valere pp̄ accñs. Aliter enim arguit̄ hic. hō est sp̄ēs. igit̄ itentionale: ꝛ hic hō est sp̄ēs: species ē itentionale. g̃ ꝛc̄. sicut in alio exemplo de homie albo ꝛ colorato. Uel alr̄ poss3 dici q̄ illa p̄dicatio. hō est intentōale. posset simplr̄ negari nō solū pp̄ causam dictā3: ſ3 q2 h p̄di^{m} itentiōale vel ē equocū: vel si in vno sensu sumat̄ adhuc est ꝯcretū multū ab^{cm} a ꝯcernentia ꝓpiqua ad subm: nec causat̄ a ꝓprietate rei imediate: sed abstrahitur a sic originatis: ꝛ hoc ē ut cōcretia acci^{ntia} realiū ē verū. Nā l3 cōcedatur q̄ homo est albus vel coloratus: nō tñ q̄ sit qualis: vel l3 ꝯcedatur q̄ hō sit pater: nō tñ q̄ re^{tiuū} suppositiōis v. re^{u} absolute: ꝛ forte veri° ē h in respectiuis q̄3 in absolutis: ꝛ in respectiuis rōnis q̄3 realibus. vñ frater Adā in p̄mo°di. 8. inqt: q̄ aliq̄ sunt predicamēta que nō sunt nata in sua forma reguleri nisi ó illis de qbus immediate dicunt̄. Exemplum. accñs dr̄ de albo ꝛ nō dr̄ de socrate qui est albus: q2 accñs non ē natum ꝯuenire nisi illis quib⁹ p̄imo ꝛ imediate conuenit: ꝛ applicat ad ꝓpositū de p̄dicamentis que dicunt̄ a deo per cōicationē3 idiomatū ꝛ que nō. Nam dr̄ q̄ d̄us est passus: sed nō q̄ sit creatura vel compositum vel distinctus a deo: sed nō dicit pp̄ quid. Sed posset obijci de quantō ꝛ aliis. Respōsionē quere. Prima respōsio vl̄ sufficiens ad mentē docto. Si volueris seq̄ secundā cōsidera plura alte ꝛ vi armata te defende. Multa enim que vniformē habēt veritatē ex parte rei vel significati diffo: mitur se hñt quantū ad cōcedi vel negari. vt habet iste in 3°. di. i. q. 2. ad finem. vbi dicit: q̄ hec concedit̄ natura est assumpta ad vnitatem ꝑsone: nō tñ hec: natura est assumpta ad vnitatē nature: posito q̄ terminus p̄mus illius vnionis esset nā: vbi p̄ctse est varietas modi cōstruendi ꝛ loquendi: sic. 8. di. 4^{i}. ꝛ. 5. dist. p. ita in ꝓposito: denotatur enim ex vsu loquendi q̄ h: hō est intentionale: signat vel formalr̄ vel identice ip̄m esse respectū rōnis. Et ad hoc pōt applicari illa regula docto. in quolibeto. q. 6. articulo. 2. dicentis: q̄ nihil dicit̄ vere competere alicui. f̄m. a. si a. sit rō transcēdēs: ꝛ hoc siue ratio formalis siue fundamentalis: ꝛ hoc inqt ipse verum est logice loquendo: ita igit̄ est dōm hic q̄ hec ó nominatio ē nimis trāscēdēs. ideo ꝛc̄. vñ si ꝯcederet ista consequentia: homo est sp̄ēs. igitur intentionale. posset consequenter probari consequentia facta i littera per illam regulā famosam. Quintus ꝯñtis entime^{ti} tenet ꝛc̄. sed tu consequenter stude.

Duodecimo

dubitat̄ circa solonem. 2. q. lateralis. videt̄ enim q̄ predicatio itentionis h̄ōe de fundamēto sit in secundo mō dicendi p se. iuxta illā discriptiōe3 scd̄i modi sup:a tactā. ex Lyncon. Item videt̄ q̄ itentiones secunde possunt diff inire primas: q2 accñtia magnā3 partem conferunt ad cognoscendū: q̄ quid est. p̄mo de aīa. t. c. 11. Ite3 q̄ econtra: q2 omne accñs habz diffiniri per subm: ꝛ re^{tiū} p fūdamentū: ꝛ mātum per materiā. erit igit̄ ad minus predicatio fundamēti de secundis intentionalib⁹ per se p̄imo modo saltē in obliq̄ f̄m doctrinā. Lynco. Ite3 vl̄ q̄ male dicat q̄ itentio. ꝛ res sunt diuersa nō ordinata q2 subā oīum p̄or: ꝛ accñs h3 ordinem ad subm. Itē vl̄ q̄ res sit cā efficiēs intentionis: q2 est causa eius ꝛ non in alio genere. vt p3 discurrendo. Itē qḋ dr̄ tn̄ siue solonis de perseitate tertij modi illa^{tiue}. in quocūq3. igit̄ ꝛc̄. videtur falsū3. dato enim q̄ sortes per se trahat nauē ꝛ sit sufficiens cā tractus: nō tñ seqtur q̄ vbicūq3 sit trahat nauē. Ad ista respōdeo. ¶ Ad p̄mū dico: q̄ illa descriptio intelligit̄ qñ p̄dicamentū ex na rei egredit̄ ex principijs qditatiuis subiecti: quod nō ꝯtinuit in ꝓposito. ¶ Ad scd̄m dico: q̄ illa auctoritatis itelligit̄ de accñtibus realibus: quo2 cognitio precedit cognitionē subi: nō de intentionalib⁹ q̄3 cognitio seqtur. itelligit̄ ēt maxime de accñtibus proprijs: ꝛ ita non ē ad ꝓpositum. ¶ Ad 3^{m} dato q̄ diffiniant̄ per sub°. nō tñ seqtur ꝑseitas predicamentus. q2 in qditatiue diffinitionib⁹ ꝛ nō in addi^{tis} h3 attendi perseitas talis. Uel vt īfra videbit̄: posset negari accñs intentionale diffiniri per subm. Qḋ iāgit̄ ó p̄dicatione materie in obliquo: dico q̄ etsi verū sit de mā ex qua: nō tñ de mā in qua. Si querat̄ de ista p̄dicatiōe itentio est ab itellectu: vel pp̄ cognitionē fūdamēti: posset forte cōcedi q̄ eēt per se. ¶ Ad 4^{m} dico l3 ibi possit reperiri ordo quodāmō in eēndo: nō tñ in causando vl̄ intrinsece cōstituendo aliqḋ 3^{m}. ¶ Ad 5^{m} dico q̄ nō est ꝓp̄e causa itentionis: efficiēs di°. nisi dicat̄ q̄ causa occasionatiua vel siue qua nō h3 reduci ad causa3 efficiētē. potius igit̄ reducit̄ ad cām māle: q2 mā in qua ꝛ quodāmō ex qua. vt p3 consideranti. ¶ Ad vltimū. p3 supra. articulo. 2. Et breuiter hic dico: q̄ l3 nō teneat illa ꝓpō doc. in libere agentibus: l3 tñ in necessario vel nālīter agētib⁹: cui⁹ esset fundamētū respectu itētionis: sī hēret actū^{cm} perseitatis tertij modi.

Decimotertio

dubitat̄ circa solonē p̄mi argumenti illius. q. videt̄ enī q̄ p̄ª respōsio ibi data sit ꝯueniēs: q2 sicē sp̄ēs p accidens ꝛ nō per se p̄dicat̄ ó homie: ita diffō sp̄ēi nō per se ſ3 per accñs sibi ꝯuenit. bene igit̄ negat mi. argumēti. Na3 sicē homo per accñs est albus: ita per accñs est coloratū disgrega^{tiū} visus. Nec obēctio seu re^{ta} ꝯsequēs val3. pōt. n. concedi p̄ma ꝯñtia eius ꝛ negari scd̄a: q2 arguit a negatione perseitatis in predicatio signata ad negatione3 perseitatis in predicatiōe exercita: ꝛ l3 valeret ex intentionalibus ꝓportiōalib⁹ ad fundamēta: nō tñ ex fundamentis ad fun^{ta}. Item vl̄ q̄ illa distinctio de determinatiōe inherētis vel inherens sit inconueniens: q2 sic oīs propō esset p se: ꝛ ita ista: hō est asinus: q2 asinus est per se asinus: qḋ coincidit cum illa dementia quorūdam dicentiū hūc eē in p̄mo mō: distinguēntiū de formalit̄ ꝛ raductiue ꝑseitate p̄mi modi. Item vl̄ q̄ h sit vera. accidens est per se

est per se ens: vt ēt ly per se determinat inherens: ꝛ hoc ponēdo cōcedi ḡt ōēs entis. vt cōīter hic ponit doc. q: tūc ens accipit pro ipsomet accñte. ꝛ accñs est p se accidens. ¶ Ad pᵐ dico ꝙ q̄uis illa responsio possit sustineri: q: tñ est ꝯ eādem modum dōī: nec ita subtilr̄ inuestigat illam dōnē. iō doc. postponit eā. Arguit aūt cōtra ipsam ex cōiter apparentibꝰ ꝛ toˢ. Et forte argᵐ t3 vt predicatio figurata supponit ꝑ exercita. Et ꝗ nō teneat ꝯ̄ña illa de forma. vt lr̄a patebit: tenet tñ de mā. ¶ Ad aliud nego ꝯ̄ñtiā: q: nec ṗdicatio: nec ꝓpō dr̄ per se nisi vt ly per se. determinat īherentiā. dr̄ tñ vera aliqñ sic: aliqñ vt determiat iherētē: aliqñ vtroq3 mō. vt supra notaui. Uult igitur do. subtilr̄ inuestigare veritatē ꝛ falsitatē illiꝰ ṗdicati hō per se ṗdicaꝛ de pluribꝰ: vel hō per se ē spēs ꝛc̄. Nec illud qđ infert de ṗdicatione ṗmi modi ꝯm illos balbutientes est sile: q: qñ ūq3 dr̄ ṗdicatio ṗmi modi denotaꝛ perseitas īherentie: que ibi non h̄r: de quo alr̄s forte erit ꝯmo. Notabilis igr̄ ꝛ valde singularis est illa distꝰ. doc. quam ēt in mā aliori. vt in theoᵉ ꝛ metaᶜᵉ recitat. ¶ Ad vltimū dico ꝙ etsi ista possit concedi: accidens est per se accidens. vt ly per se determinat inherens. Non tñ ista accidens est per se ens: q: statim cum dr̄ per se ens: intelligitur sub ꝓpter formosam diuisionem entis in ens per se: ꝛ in ens in alio: ꝛ equiuocationem logice loquēdo. Refert ergo dicere accidens est ens ꝛ per se ens: q: in primo accipitur ens pro significato qđ est accidens. ꝛ in scđo pro subā ꝛ maxime ex vsu loquendi. de quo super lib. elenchoꝝ. q. 16. ꝛ infra. cap tulo de accidente. adhuc ista habent videri ꝛ alibi.

Qõ. IX.

Ꝺ ono querit de nūero vl̄iū3. De p̄. Quid vl̄e gđ nu nerus: gđ tm̄: gđ gnarꝰ: satis p3: l3 d' nūō ꝛ quinario multa possent dici q̄ arithᶜᵉ relinquenda. sunt. ly tm̄. in ꝓposito d3 exponi rōne pluralitatis ꝛ nō alienitatis: q: addiꝛ termio numerali. prima expositus est quinq3 sunt vl̄ia. 2ᵃ, ꝛ nō plura ꝛc. Diuisio cōīs nisi ꝙ in 4ᵃ pte tria facit ꝯm q t ꝰs modos dicendi adducit ṗmos duos impugnat. 3ᵐ tenet. Ordo vero satis patet. primo enim de eutitate intelligentie scibꝭ ꝛ vnitate atq3 modo essendi ꝛ predicādi ipsius vniuersalis habendus erat sermo: ꝙ̄ de ipsius in ptes subiectiuas diuisiōe: sufficiētia: nūōq3. vt p3 cuil3 speculāti.

De secundo

arguit partē negatiuā q̄druplici rōne. Prima rō oñdit primo ꝯ̄ ṗmā3 expoᵒᵐ: ꝙ non sint. 5. tū q: tm̄ q̄tuor. tū q: tm̄ tria ex fundamentis Aꝛ. 1. to. c. 1 vbi q̄tuor ṗdicata. s. genꝰ diffōnē ꝓprium: ꝛ accñs assignat. 2ᵃ. ꝯtra scđam expoᵒᵐ ostendit ꝙ sunt plura. 5. 3ᵃ rō est ꝯtra secundam expoᵒᵐ ex Aꝛ. 1. topico. cap. 12. 3ᵃ rō est contra eandem expoᵒᵐ. 4ᵃ rō est ēt ꝯtra eandem expoᵒᵐ ex fundamentis Aꝛ. 3. metaph. t. c. 10. ꝛ. 4. metaph. ꝛ. 10. ꝛ. 8. expressius. t. c. vltimi de qua erit sermo prolixior statim. ¶ Ad oppoᵐ arguit auctoritate Porphyrij tm̄. 5. positis. vt p3 ex ꝓcessu suo cū quo ꝯueniunt oēs logici. Deinde ꝯ̄uem affirmatiuam ponit: sed circa modum ponendi sufficientiā3 vl̄ium tres modos dicendi recitat. Primus est penes significare subam ꝛ accidens: qui satis clarus est. Contra hunc modum duplici medio arguit. Prima rō ostendit ꝙ talis diuisio nō est per se: nec ṗma Scđa ꝙ est insufficiens vel non per opposita. Scđus modus dicendi ē penes coordinatione3 predicamentalem eiusdem generis ꝛ alioꝝ ad alia. Contra hunc modum arguit. 5. rōnibus tres tñ vltimas ponderat. vt d3 in lr̄a cum dicit: propter istas tres rōnes ꝛc̄. Prima rō ostendit ꝙ ex hoc mō sequitur ꝙ potius penes predicari deberet sufficientia eorum assignari. Scđa ratio idem confirmat. Tertia ostendit ꝙ tunc dr̄ia potius ab Aꝛ. habuit possit inter ṗdicata q̄ a Porphyrii inter vl̄ia: q: nō directe ordinaꝛ: sorin illi tñ ꝛ qdit nunc ṗdicaꝛ. 4ᵃ rō oñdit ꝙ indiuiduū nunc eēt vl̄e qđ per se in genere ordinabile: ꝛ hoc vt abstrah ab hic ꝛ nunc. vt deū est ṗus: ꝛ maxime verū est lo ēdo de intentionibꝰ. 5ᵃ rō ostendit ꝙ tūc essent. 7. vl̄ia. Tertius modus: quē sequit: ponit sufficientiā eoꝝ penes ṗdicari sic. q: oē vl̄e ṗdicaꝛ de pluribus que ē ī vl̄is l cōī sicut oē aial est suba aiata sensibilis. Aut igiꝛ ṗdicaꝛ in qđ: aut i quale. Si ṗmo mō: aut ṗdicat partē eēntie sui subti ꝛ maxime īdiuidui: aut totū. si ṗmo mō sic est genus. si scđo mō: sic est spēs. Si aūt ṗdicaꝛ in q̄le: aut in quale subale vel essentiale: ꝛ sic est dr̄ia aut i q̄le accñtale: ꝛ h̄ dupliciter: aut. s. ꝯuertibiliter. ꝛ sic est ꝓpriū: aut non ꝯuertibilr̄: ꝛ ē accidens per accñs vel cōe. Quid aūt sit ṗdicari in quid declarat doc. notabili dicēs: ꝙ est ṗdicari essentiam per modum eēntie. i. per modū subsistentis ꝛ non denoīantis. Sicut enim phyce loquendo mā ē tanq3 basis fundamētū ꝛ receptaculū formarū. ita metᶜᵉ vel logice genus h3 se tanq3 fundamentū dr̄iaꝝ ꝛ receptaculū eaꝝ ꝛ ṗncipiū radicale qditatiuū spēi. ꝛ sicut totū physicū est qđdam perfectū ex partibꝰ ita spēs vel qditas spēᶜᵉ metaᶜᵉ. ꝛ sicut forma subalis est tanq3 perfectio eēntialis ꝛ intrinseca ipsiꝰ cōpositi ita dr̄ia spēi. Uult igitur doctor. ꝙ ṗdicari in qđ. sicut diffinitum conuenit ṗncipio mālī. vt parte generi qđ predicat eēntiā per modū subsistentis ꝛ ꝓprie partē approp̄riat e tñ p modū ratiue. Importat enim partē qditatis: sed q: concretiue ꝛ in recto ṗdicaꝛ. iō ex ꝯsequēti totā qditatē dat intelligere. Spēs vō ṗdicat totā qditatē indiuiduoꝝ. vt ēt ṗmus modus dicendi asserit: qđ ꝓbat doc. q: aliter in essentia indui aliqđ preter spēm ꝛ in spē inclusū ꝯtineret: ꝛ qua rōne in vnius parti rōne ꝛ in alterius: ꝛ ita distinguerentur abīni. ē essentiaꝰ per talia: ꝛ sic possent diff. uirindiuidua ꝛ spēs vt genera diuidi. verbi grā. si in sorte ꝛ in platone ṗter nām humanā includereꝛ a. ꝛ b. igitur natura humana ꝯtraherenꝛ ad vnū per a. ꝛ ad aliud per b. sicut aial p rōale ꝛ irrōale q̄ accipiunꝛ ab alijs rebꝰ vel realibus a re vel realitate corrñdente ai li. ꝛ tunc non esset status ad spāliss. maxime ꝯtra platonem. De indiuiduis esset scia ꝛ demonstratio ꝛ plura alia cōtra ṗncipia phie ꝛ veritatē sequerentur. Quoꝺ aūt genus nō dicat totā quiditatē: saltē ex ṗmaria institutione vel significatione ostēdit ꝛ idē infra magis. caplo de genere. q. 5. ꝛ penultima. vbi ista: oīa tractanꝛ ꝓlixius. Quid aūt sit ṗdicari in quale ostendit d cens: ꝙ est predicare essentiā subti vel suppositi per modum denominantis. vbi distinguit de denoiatione eēntiali ꝛ accñtali. vtrūq3 tñ formalis. Quoꝺ aūt dr̄ia possit ṗdicari in q̄le ꝛ ꝙ sit q̄litas. p3. 5. metaphy. t. c. 19. Predicari vero in quale accñtale subdiuidit. vt ṗus ꝯm ꝙ duplex est accñs. ꝓpriū3. v3. ꝛ cōe: ꝛ adducit ꝓ scđo testimonium Porphyrij. ca. de genere. vbi dicit: ꝛ accñia cōiter ꝛ non ꝓpria alicui: de quibus in locis suis videbitur. Exempla predicatoꝝ patent in his ṗdicationibus. sortes est aial. sortes est homo. sortes est rōnalis: sortes ē risibilis. sortes est albus. Uel potius exemplificat accipiendo spēm pro subō preterq3 in scđo. Cō ludit ꝯ̄iter hanc diuisionē esse sufficientē3 ꝛ ꝯuenientē: ꝛ per se: q: generis in spēs per dr̄ias essentiales: ꝛ qualiter ordo determinationis Porphyrij correspondet huic sufficiētie adiungit. Deinde obijcit ꝯtra dicta sed remittit se ad solonem primi argumenti vbi talis obiectio euacuaꝛ. Dicit igiꝛ ad pᵐ ṗncipale ꝙ alr̄a penes alia assignat Aꝛ. numerum ṗdicamentoꝝ. ṗmo topicorum: ꝛ Porphyrius hic numerum vniuersalium. Diuersificat namq3 Aꝛ. ṗdicari penes has duas combinationes: quaꝝ vna nō est subdiuisio alterius. videl3 penes predicare essentia3 vel non: conuertibilr̄ vel nō: ꝛ supple lr̄a3 vt scis. duo enim

de numero. 4. pdi. puertibilit pdicantur. s. diffo ⁊ ppriu
alia duo nõ puerti' ilr. Itẽ duo pdicãt eẽntiá. s. genus ⁊
differẽtia duo nõ. vt ppriũ ⁊ ac. ño. ppriũ. n. lȝ sit idem
eẽntialr subo: nõ tñ pdicat essentiã: q2 nõ est de essentia:
nec formalr ipsa eẽnt a subi. h aũt. 5. diuersificant penes
pdicari in qd ⁊ in qle ab' nõ hñdo respectũ ad eẽntiaȝ:
nec puertibilitatẽ: ⁊ ita pȝ ad pmã ptẽ argumẽti. Deĩde
ondit. q̃re dña ponit hic ⁊ ibi nõ expsse. vocat. n. Ar.
ibi aliq̃ añtera pdi^orum: vt dña ⁊ spẽs respcũ gñis. Eadẽ ḡ
doctrina pstruere ⁊ destruere genus ⁊ dñam docet Ar.
4. top. Assignat aliã rõnẽ. q̃re forte dñã nõ posuit Ar.
pdi^m p se vnũ: q2 duplex est dña: vltima. vȝ. ⁊ itermediã.
vt isra patebit. reducit ḡ vltima ad diffõnẽ ⁊ itermediã
ad gen^o. Quãtũ ad aliã partẽ argumẽti d diffõne decla
rat. q̃re hic ponit diffõ vt vle. q2. vȝ. nõ hȝ vnũ modũ pre
dicãdi hoȝ de quib^o hic agit: lȝ bñ illoȝ de qb^o ibi: q2. n.
icludit genus ⁊ dñaȝ. iõ rõne vnius puenit sibi pdicari
in qd: ⁊ rõne alteri^o in q̃le. iõ remãet quale qd nõ ḡ vle.
Quare aũt spẽs nõ ponit ibi inter pdicata. assignat du
as rões vel duos modos dicendi. pma q2 est annexũ
diffõnis. imo oĩa pdicata sunt annexa diffõnis: vt ibi hȝ
Ar. vel vt plus d. m e: ⁊ hȝ Ar. expresse ibidẽ: hȝ redu
ci ad genus: q2 pueniunt in modis pdicãdi de qb^o ibi: ⁊
pfirmat hoc ex. 4. topi. 2^a rõ vel scõus modus dicendi ẽ
q2 spẽs nõ est pdi^m: sed tñ subm in ppõne dia^ca: q2 spẽs
est cõis tñ singularib^o: ⁊ hoc loquẽdo de spẽ spãlissima.
ppõ vo dia^ca nõ est singularis saltẽ cõiter qd pbat au
ctoritate Ar. 1. topi. caplo. 9. vbi dicit sic. Non opȝ autẽ
oẽ pblema: nec oẽm põneȝ pderare: sȝ qñ dubitabit ali
quis rõnis idigentiũ ⁊ non pene sensus. Nã q dubitãt
vtrũ opoȝteat deos vereri ⁊ parentes honoȝare vel non
pene indigent: q vo vtrũ sit nix alba vel non est sensus.
Neq3. n. quoȝ ppinqua est demonst^o neq3 vo quoȝ val
de longe. Nã h qdẽ nõ habent dubitationẽ: illa vo ma
gis: qm̃ fm exercitatiuã: h ibi. Similẽ sniam ibidẽ ca. 8.
hȝ phus. Propter ergo minimã cõitatẽ spẽi vr̃ potius i
ppõne dia^ca debere subijci q̃ predicari. ¶ Ad 2^m pnci
pale respondet notabilr glosando illã ppõneȝ famosaȝ.
Quot modis ⁊c. qd. s. dȝ intelligi quo ad correspondẽ
tiã significatoȝ non suppositoȝ: hoc est dictu: si vnum
oppositoȝ ẽ equiuocũ ⁊ significat: aut dua: aut tria ⁊c.
significata: alteȝ significabit tot. vt pȝ de acuto ⁊ obtu
so: sano ⁊ ergo. ⁊ hoc si fm oẽm significationẽ opponun
tur: secus si nõ. Non opȝ tñ q si vnum oppositoruȝ pre
dicatur de multis iuferioribus tanq̃ de suppositis ⁊ vni
uoce q alterum de tot dicatur. vt patet de rationali ⁊ ir
rationali: sano etiam ⁊ egro in vna acceptione sumptis
albo ⁊ nigro: ⁊ sic de aliis. vt infra. capitulo de dñtia. q.
vltima tangitur. Sicut. igitur vle aliud causando: aliud
in pdicando: aliud in repñtando ⁊c. ita põt distingui de
singulari si forte fȝ oẽȝ significationẽ opponant de quo
infra. ¶ Ad 3^m dicit: q lȝ indiuiduum sit spẽs intentio
nis scõe: non tñ vlis: ⁊ q illa sit predicatio modalis. In
diuiduum est spẽs ⁊ q̃liter potis: vt modus dictum est
pus. q. 7. ⁊ alibi. sumit enim indiuiduum vt quid com
mune respectu huius indiuidui ⁊ illi^o ⁊ species vt mo
dus. ¶ Ad 4^m negat ens esse vle: q2 equiuocum. omne
autem vle vniuocum est. In equocis enim non est predi
catio: neq3 contradictio: neq3 psequentia: neq3 superiori
tas: saltẽ respectu equiuocatoȝ. Sed replicat statim: ca
piatur ens pro vno significatorum. vtputa pro suba tñ
tunc vr̃ esse vle: ⁊ nullum istorum. 5. vt prius. ergo 6^m.
Rñdet ⁊ videtur responsio aliena: q adh^c est equiuocuȝ
fm q in pdicamẽto sube sunt tres coordinationes. vna
vȝ. specierum in recta linea: ⁊ due dñtiarum collateraliũ.
Nõ vr̃ possibile aliqd vniuoce predicari de speciebus ⁊
dñtijs nisi ptraberetur ad illa per aliquam vnam diffe
rentiã que vniuoce predicaret de illis: sicut nõ pdicatur
aial de asino ⁊ hoie vniuoce: nisi q2 ptrahit per se ad ho
minẽ per rõl^e: ⁊ ad asinũ p irrõl^e: ⁊ q2 rõ aialis. vtputa.
suba aiata sensibilis puenit vtriq3 vniuoce: ita dico de
suba respectu oium spẽrum sube corpee: in qbus vniuo
ce icludit h dña. vȝ. corp^eum q: subdiuidit per alias differẽ
tias pstitutiuas spẽrũ inferioȝ. Si sic iuq3 pdicaret suba
de corpeo ⁊ icorporeo: ⁊ de aliis dñtijs inferiorib^o opor
teret q ptheret ad illa per alias dñas: ⁊ sic dñe esset dña
⁊ dña diuideret ⁊ ptheretur per dñas alias: ⁊ ita dñe
q̃ erãt collaterales i recta linea eẽnt spẽs: ⁊ sic dñe spẽrũ
essent spẽs disparate ⁊ distincte vel opposite contra su
as spẽs ⁊ essent gñã re^m aliaruȝ inferioȝ: ⁊ ita pcessus
in ifinitũ: ⁊ multa inconuenientia sequerent. Breuiter
igitur vult hec responsio q ens nõ ẽ vle: q2 equocũ siue
sumat indifferenter ad oĩa gñã. siue pro vno significato
rum: q2 ens pdicat de differentijs ⁊ spẽb^o lȝ equiuoce in
vno tamen sensu forte adh^c vniuocũ: ⁊ in alio ⁊ alio ad
illa ⁊ illa vt statim tangã: ⁊ pfirmat hoc auctre. Aulcẽ. ⁊
pȝ lr̃a. Tertius tñ cõiter discorrect^o ⁊ obscurus: quẽ sta
tim amplius declarabo in 3° articulo.

De tertio p̃ circa pmũ ar^m ⁊ solone eius: lȝ pos
sent moueri plura dubia: sub vno tñ
oĩa tangam ne lectorẽ tedio afficiã. Primo vr̃ q illa p
põ sit falsa. vȝ. q pdicari sit ppriũ vli. tũ pter transcen
dentia. tũ pp illi^o tum propter singularia. Itẽ ibi posset
queri qd sit pdi^m. vt de eo loquit Ar. in topicis. Iteȝ vr̃
q illa ppõ vulgata. s. dña vltima cõuertit cũ spẽ. sit fal
sa: q2 a parte ad totũ: loquendo de pte essentiali vel qdĩ
tatiua: non tȝ pñtia: sed teneret si conuerteret. differẽtia
aũt para spẽi est. Item vr̃ q male reducit topicus spẽm
ad genus: cũ eȝ deberet fieri propter perfectionẽ ⁊ spẽi.
Imperfectũ aũt ad pfectũ ⁊ non eȝ hȝ reduci. Ideȝ põt
argui de dña ⁊ genere pter eandem cãm. Item videt
q spẽs possit eẽ pdi^m ppõnis dia^ce. vt pȝ ex diffõne pdi
cati ppõnis dia^ce ⁊ pblematis. p to. Est. n. pdi^m dia^cum
qd aptũ natũ est pdicari de aliquo in ppõne dialectica
terminabili p arte dialeticã nõ reducibile ad aliqd pus
eo fm easdẽ psiderationes: vbi tangunt tres pditiões.
p^o q sit natũ pdicari: p qd excludunt idiuidua. 2° q pos
sit esse pñs pñtie dialetice p locũ dialeticũ pbabile. 3° q
non sit reducibile ad aliqd pus: per qd excludunt anne
xa pdicatoȝ. de qbus ibi. Propositio dia^ca est interroga
tio pbabilis: aut oib^o: aut plurib^o: aut sapientib^o: ⁊ his
vel oib^o vel plurib^o vel maxime notis nõ extraneã. 1. to
pi. c. 8. Problema dia^cum ẽ speculatio, pcedẽs ad electio
nem vel fugam: vel ad veritatẽ ⁊ sciam: aut ad ipsum:
aut ad adminiculans: aut aliqd aliud h^o i. c. eodem. vbi
tangit phs tres diuisiões pblematũ. Prima q quedã
sunt de quibus neutro mõ opinamur: ⁊ quedam de q
bus plures. i. vulgares priantur sapientibus: ⁊ sapiẽtes
pluribus: ⁊ quedam de quibus sapientes contrariant
sapientibus ⁊ plures pluribus. Exemplum pmi. vt vtȝ
mũdus sit eternus vel nõ. Aut vtȝ astra sunt pia vel im
pia. Exemplum scdi. vt vtȝ dia^ca sit melior sutoria arte.
Exemplũ tertij. vt vtȝ q̃libet stella fixa visibilis a nobis
sit maior tota terra. Ex^m quarti. vt vtrum quiditas gñis
sit dist^o formalr ex nã rei a qditate dñtie vel a spẽ. Ex^m
qnti. vt vtrũ ars pellisparia sit melior arte sutoria. 2ª diui
sio est: q pblematũ quedã sunt pp electionem ⁊ fugã
vt vtrũ voluptas sit eligenda vel nõ: quedã pp scire tñ
vt vtrum mundus sit eternus vel nõ quedã volum^o nõ
pp se: sed pp aliud scire. s. vt p illa alia cognoscamus. 3^a
diuisio est q pblematum neutrorũ: quedã hñt rões
pbabiles ad vtrãq3 ptem: quedã de qb^o nõ hẽmus rõ
nes pp eoȝ diffi^tem: vt vtȝ mundus sit etern^o. Problem
ma vo neutrȝ appellat de quo pñt esse prie rões Diffe
rũt aũt

runt autẽ. ppõ diaͤ ⁊ pbleuma: q2 ppõ diaͤ q̃rit solum vnã ptem pdictionis: vtputas nc aial gressibile bipes sit diffinitio hoīs? Problema q̃rit vtrãq3 ptẽ pdictionis: vtputas ne aial gressibile bipes sit diffõ hoīs vl nõ. Sũt tñ eq̃lia numero: q2 oīs ppositio fit pblema ⁊ ecõ tra transumpto mõ iterrogãdi. h pmo topi. c. 3. Positio de qua ẽt doc. facit mentionẽ in lfa vt hic accipit est opi. extranea alicuius notoꝝ fm phiaꝝ: vt q nõ ptingit con tradicere: vt adiserere: sicut dicebat Antistens. aut q oia mouent: sicut dicebat Eraclitus. aut q oia sint vnũ ens sicut dicebat Mellissus. Lõtra quos nõ obemus disputare: vt etiã pmo de phico auditu. t. p. 9. habetur. vel põ est. ppõ de qua rõnẽ habem⁹ sm opinõibus: vt q nõ oẽ qd est factum vel eternũ vt dicunt sophiste. Ois autẽ positio est pbleuma: sed nõ ecõtra. h. i. topicoꝝ. c. 9. alr tamẽ diffinitur. i. posterioꝝ. t. p. 5. Ex descriptionibus iãq3 predictis ques pro notitia hoꝝ terminorũ iuuenibus insolitoꝝ ad plenũ introduxi. videt q species possit poni p diᵗᵐ diaᵘᵐ ptra doc. ℭ Ad ista sustinẽdo cõtra dicta doc. rñdeo. Ad pmũ dico q pdicari sicut pdicabile vel predᵐ põt dupl'r cõsiderari. vno modo cõmuniter: vt. s. est vna scda itẽtio cõis ol illiqõ est aptũ natũ pdicari: vel ol ex tremo ppõnis posito post copulã siue sit singularẽ: sit lue vlẽ siue equocũ siue vniuocũ siue limitatũ siue transcẽdẽs: ⁊ sic ẽ in plus q̃ vlẽ: ⁊ per pñs nõ est ppriũ eius. alio mõ capit spaliter ⁊ ppe. f. p scda itentione fundata sup nã limitata nata pdicari de pluribus vniuoce: vel saltẽ que in se est vniuocũ: ⁊ sic ẽ ppriũ vlis: ⁊ l3 vocalr sonet actũ pdicãdi: dz tñ itelligi vt dicit aptitudinẽ: ⁊ sic loqtur doc. Uel alr potest distigui de vlẽ itũ limitato: vel de vlẽ indifferẽti ad trãscẽdẽs ⁊ limitatũ vt scio. Possz ẽt distingui de proprio ⁊ dici q in pposito nõ accipit q̃rto mõ. Posset etiam pdicari dñaliter dici ⁊ pdicari. Nam predicari est ppie paᵒ dici vt doc. q. pñti in fi. bz: ⁊ cõuenit stricte loquẽdo his que cõtinentur in coordinatione pdicamẽtali: quibus ⁊ non aliis applicatur intẽtio vlis: vt hic accipit. Quo mõ tunc ppriũ vel accñs pdicat cõsidera. Tene viã quã voluerĩs: prima ẽ secura: semp pmittendo dist'ᵐ de pdicari pme itẽtionali ⁊ 2ᵉ intentionalr sumpto. ℭ Ad 2ᵐ patet ex dictis. ℭ Ad 3ᵐ dico q alia est ꝯuertibilitas diffõis cum diffinito. alia pprie passionis cũ subo. alia vltime dñe cũ spẽ. pma enim est ex cõpleta idẽtitate totali. 2ᵃ ex identitate reali ⁊ necessaria itertẽtia. 3ᵃ vero ex vltimate actuᵉ ⁊ specificatiõe formali. Nõ. n. dicit totã rei entitã cõphensiue: sed bñ vltimate ⁊ cõpletiue. est nãq3 vltima dña vltime forme vel realitati: qua posita necessario ponit hũs spẽs: ⁊ hoc aliis reqsitis presuppositis cõcurrẽtibus. est igit ꝯuertibilis vltimi actus cõpletiue dñis cẽ reᵉ illius cui⁹ ẽ. Et si obiciat q quelibet pa diffõnis et in plus q̃ diffinitũ dico q dz intelligi de pribus cõiter diffinientibus: cuius nõ est dña vltima: q2 eius notitia minime hẽm⁹ nisi circũloᵐ. loqtur igit Ar. vt expus est: non q ita sit in re: si dña vltima cognosceret. h. 7. meta. t. p. 35. dicit q ptes rõnis sunt priores aut oẽs. aut quedam. vbi nõ ly que dã: pp dñas vltimã. ℭ Ad 4ᵐ dico q illa reductio non est rõne pfectionis entitatiue: l3 modi pdicãdi: qui pmo cõuenit gñi: vt p3. Per idem ad aliud de dña. ℭ Ad vltimũ dico q doc. nõ asserit spẽm nõ esse pdᵐ sed tangit hoc tanq̃ vnũ moᵐ dicẽdi. ℭ Uel alr: sustinẽdo illũ modũ dicẽdi: põt dici q diffinitio pdicati non sibi ꝯuenit q̃ sit ad vltimã ptẽ eius. Est enim aliqñ gñis: vt dictũ ẽ pus. Quidã tñ tenẽt sup pmo topicoꝝ: ⁊ spẽm q̃ dñas cẽ pdᵃ sicut doc. Uel dicendum q licet sit pdᵐ: non tñ distinctum modũ pdicandi a gñe hñs: vt loqnit ibi Ar. iõ ne superflũs videret: posuit tantũ q̃tuo: hic autem ponit distinctum: q2 aliũ modũ pdicãdi hz: vt l

fra dicet. vide ad h̃ ⁊ ad solonem. 4. at. hulus. q. ol. 8. p. q. 2. in fine solõis. optime expõnẽ h⁹ oc. 4. pdicamẽtis.

Secundo dubitat circa illud dẽ3 doc. in solõne 2. pncipalis. Si s3 oẽm significationẽ alteꝝ alteri opponat: q2 videt q oia opposita s3 oẽm significationẽ opponãt. Dico breuiter q nõ incõueniẽt aliquã s3 aliq̃ significata opponi: l3 nõ s3 alia. Et 1ᵐ p3. 5. met. 2. vbi ponit significata vniᵘ ⁊ multitudinis: que non opponitur sm omnia: vt p3 ibi. vel si diceres q ista non sunt opposita equiuoca. vt infra videbitur: pone exẽplũ in aliis: vt forte in acuto ⁊ obtuso pueniret. vel etiã in pposito de vniuersali ⁊ singulari. considera bene. Adhuc etiã in infra. c. de differẽtia. q. vltima de rationali ⁊ irrõnali. p3 exẽpᵐ: de ente ẽt reali ⁊ rõnis posset exemplificari.

Tertio dubitat circa solutionẽ tertij argumẽti. vi detur enim q indiuiduum nõ possit dici spẽs nec vt qd nec vt modus. nõ vt qd p3: q non vt modus. probo. q2 idiuiduũ sm Porphyriũ predicat ẽ vno solo saltem vniuoce. equicum autem non est spẽs vt p3. Et si dicas q intelligitur illa descriptio Porphyrij p sũ demẽto vel denomiato: nõ autem pro significato. Lontra: sm doctrinam huius: diffõnes logicales intelligunt pncipaliter de intentionibus: ⁊ pro intentionalibus. Itẽ si indiuiduũ est species. ergo vlẽ sicut p3 de hoie. cõsequẽs est falsum. q2 predicat oppositũ de op°. Põt dici q l3 ibi diffiniatur intentio indiuidui: vt tñ supponit pro fundamento. qd tñ de vno solo pdicatur Intellectus tñ ab hoc indiuiduo ⁊ illo abstrahit intentionem idiuidui ⁊ cõi: cui applicat intuitio spẽi vt modus. Et si obiĩas q ab hoc forte ⁊ illo nõ abstrahit aliquod vniuocũ. Dico q põt esse maior vnitas in intẽtionalibus q̃ in rebus vt ista magis. Uel posset dici q descriptio illa Porphyrij ẽ intelligẽda de idiuiduo signato: nõ aũt de idiuiduo vago. hoc tñ h3 infra. c. de subs. q. i. amplius inuestigari. ℭ Ad aliud dico q vlẽ vt modus ⁊ idiuiduũ vt qd nõ opponit. sec⁹ pportionalr accidẽdo vtrũq3: q qd. n. qd vel modus mõ. ⁊ nõ modus qd. vel ecõtra aduersatur ꝗ

Quarto dubitatur ⁊ est pricipale in hoc. q. circa solonẽ quarti argumẽti. l3 vt singula diligentius videantur recitabo pmo arᵐ: deide solutiones ⁊ vltimo adducam motiua cõtra doc. Dicit igitur q ens est vniuersale: ⁊ hoc p3 per locum a diffinitione: l3 nullum istoꝝ. s. ergo tertiũ: ꝯsequentia p3 cuz ma. Mi. pbat inductiue. pmo q nõ ẽ genus: de quo magis videtur allegãdo Ar. vbi supra vbi. aduertẽdũ q Ar. disputãdo illã. q. vtrũ prima principia sint pma generũ. i. gñia generalissima: aut vltime pdicata de idiuiduis. i. spẽs specialissime: ⁊ pbando q nõ sunt colᵐᵃ genera: dicit q non pma genera: sed alia colora cõ: vtputa ens ẽ vnũ sint pma pncipia. eis autem ⁊ vnum nõ sunt genera: q2 tũc ofe eorũ essent nihil. quod est impossibile. hẽc autẽ põnz p'bat. q2 impossibile est species pdicari. s. qditatiue vt ibi loqtur de suis differentijs nec genus sine suis speciebus dñas autẽ cuiuslibet generis necesse est esse ens ⁊ vnũ. Ex quo habetur q ens predicatur de differẽtijs generis per se: vt dicit doc. in lfa. S3 forte hoc nõ sequitur si ad tertatur. Argumenta. n. Ar. in illo tertio pleriq3 para logisant: vt habet iste in pmo di. 3. q. 2. ad ppositũ optie. Tenet tamẽ iste idem ens per se predicari de aliquibus differentijs: ⁊ si non de oibus. Refert nãq3 ad h̃ q sumatur ab alia re vel ab realitate ab illa qua sumitur genus: de quo infra. Ibi etiaz habetur q genus non predicatur per se de dña. Idem 4ᵒ topicoꝝ. Ens ergo nõ est genus: nec est spẽs. q2 tũc nõ sumerẽt: cũ sup se spẽs gen⁹ poneret: qõ maxime verũ est de spẽ subiecta: sed an de spẽ pdicata: ut infra videbit. nec ẽ dña nec ppriũ nec accñs: q2 illa pdicãt in q̃le. Ens vo in qd de oib⁹. Nã est pᵐ quid

nō hñs gd īclusum in cuiuslibet qd. Ad h̄ argᵐ rñdet: q̄
rñsio satis clara est vsq3 ad rñsionē: replice que sic īcipit.
vr̄ q ad h̄ ē equocū ad.3. īpossibile est enim aliqd vni
uocū p̄dicari p se p̄mo mō de spēbus τ dr̄ns. s. sed bñ de
nominatiue denominatione p̄ori τ necessario. vel de dr̄ia
vna: τ alia oppō nisi dr̄ia supior de dr̄ns īferioribus op
positis p̄dicaret vniuoce: qd. s. est īcōueniens ppe q̄ se
quitur. vz. q: tūc reᵐ eiᵒ. s. dr̄ie supioris dr̄ie spēꝝ. i. dr̄ie
īferiores essent spēs in recta linea. Nam si aīal p̄dicaret
vniuoce τ per se de rōnali τ irrōnali sicut de hoīe τ asi
no. q̄ g̃ rōne sensibile per se dicitur de hoīe pari rōne τ d̄
rōnali. Et tunc rationale esset species ꝯstituta ex aīali τ
.a. vel saltē ex sensibili τ .a. sicut hō ex aīali τ rōnali: τ h̄
in linea recta. s. aliaꝝ spēꝝ: vl ad modū illius recta. lineē
enim spēꝝ q̄rūcūq3 rectā appellamus. videas ergo q il
la lr̄a. s. τ tūc respectu eius τc. pōt h̄re duplicē intellectū
s̄m q ly eius. pōt referri ad genus cōstitutū: l3 nō vt
genus per dr̄iam superiorē vel ad ipsam dr̄iam superio
rē qd magis videt. τ seqtur. Et per ꝯñs dr̄ie respectu spē
rū q̄rum sunt: vbi aliqui volunt loco spēꝝ: debere scribi
dr̄iaꝝ. Sed lr̄a potest intelligi vt iacet: dr̄ie essent gñā.
vel vt aliis placet: essent spēs: qd magis sapit: l3 vtraq3
littera saluetur. Uult dicere doctor q si ex ypothesi p̄di
caretur differētia superior vniuoce τ per se de inferiori:
vt sensibile de rationali vl' aīal meᵉ. sensibili s̄m aliū iteᵐ
tūc rōnabile reᵘ hoīs: cuiᵒ est dr̄ia ꝯstitutiua: eēt spēs. s.
disparata in recta linea sic asinus vel leo. Uel s̄m aliā lr̄a3
dr̄ie. s. spēꝝ subalternarum eēnt gñā vt sensibile reᵘ aīa
lis esset genᵒ: nō aīalis: sed rōnalis τ irrōnalis: que in il
lo casu eēnt spēs eius. Eēt g̃ sensibile genus subalternū
disparatū ꝯ aīal. Uel dic 3ᵒ q dr̄ia. s. superiores essent gñā
reᵘ spēꝝ. i. dr̄iaꝝ inferiorum q̄ru3 sunt dr̄ie. s. supiores.
Uel dic 4ᵒ vt exponit Fonsal. Duo tñ p̄mi intellectᵒ mi
hi satisfaciūt: h̄ aūt dicit doc. eē ipossibilia. Nā ipse osten
dit 7ᵒ meᵉᵉ dr̄iam īferiorem nō includere formalr̄ nec p
se superiorē. τ tū q: tūc pcessus in īfinitū in dr̄ntijs. tu3 q:
tūc dr̄ia eēt spēs vt hic infert: τ tūc plura genera p̄mia
q̄3 .io. tum q: ēt in diffōne nugatio. q̄re ibi τ. 4. sniaꝝ h3
idē di. ii. τ infra tangeт aliq̄liter. 7ᵒ aūt meta. ostendit q
genus nō predicat per se de dr̄ia: q̄re. Alis originalis sic
h̄nt. Jmpossibile est eni3 aliqd vniuocū p̄dicari per se p̄
mo mō de spēbᵒ τ differētijs: vel de dr̄ia vna τ alia oppo
sita per dr̄iam supiorē: que de differētijs inferioribᵒ op
positis p̄dicat vniuoce: q: tūc reᵘ spēꝝ reᵘ q̄rū sūt dr̄ie es
sent spēs: qd est ipossibile τc: τ expōne vt p̄us: videas q̄3
obscura τ ambigua sit h̄ lr̄a prudens lector. īō plūritatē
pce. Cōcludit ergo equocᵐ entis ēt pro vno significato
ru3. s. suba τ̄tū: τ patet lr̄a sano. Qui aūt vellet postpone
re tantā difficultatē τ hāc rñsionē ambiguā3 que: videt
eē aliena: posset breuiter ad illā replicā rñdere sic. cū enī
dr̄. Accipiatur ens in gñe sube ibi ē vniuocū. transeat
g̃ vl'e: concedo: s3 nullu3 istorum. s. nego: q: ens in gñe
sube ē idē q suba: sicut igitur sba est genus: ita τ ens sic
sūptū. Sed q: doc. cu3 nō obijciat ꝯtra illā rñsionē vide
tur ea3 sustinere. Nec obstat q incipit a dr̄ cum sit vlti
mo. Jō melius ē saluare ipa3 vt infra faciā imo simplr̄ est
melior: τ ista quā nūc notaui patit īstātias: logice loqu
do. ❡ Nūc circa hoc argᵐ τ solutionē eiᵒ occurrūt diffi
cultates. vr̄ enī q ens non p̄dicet per se de dr̄ia: q: tunc
dr̄ie ñ eēnt simplr̄ simplices: nec p̄mo diuerse: imo dr̄ie:
eēt dr̄ia. Jtē aliq formaliste tenent ens esse genus τ mo
dos intrinsecos dr̄ias eius: vt Bonetᵒ. Jtē quā valet illa
ꝯñā qua p̄bat ens nō eē spēꝝ. tenent enim plerisq3 docto
rū eēntiā diuinā vel deū eē spēꝝ: nō tñ ali. uius generis.
Jtē multi posuūt spēm p̄dicatā īrñ. imo vr̄ de mente hu
ius ītre: qui t3 risibile eē spēm: sed tñ sustinēdo fūdamē
ta ipsius: vt cōiter Scotiste tenēt: nō est alicuiᵒ gñis spe

cies. q: tūc pro. q̄ p̄cessū in īfinitū: tūc ēt eēt per se in p̄
dicāto: tunc ēt forte distingueret regulariter a sbo. Jtem
vr̄ q sicut ens abstrahit a q̄litate τ sba q sic a p̄dicari ī
qd τ in q̄le. Male igit dic̄ q p̄dicat in qd de quolibet.
Jtē istud est falsum s̄m istū alibi vbi excipit plura de q
bus nō p̄dicat in qd ip3 ens. Jtē vr̄ expssa ꝯdictio in di
ctis huiᵒ hic τ. 4. meᵉ. τ. i. sniaꝝ. di. 3. τ. 8. τ alibi sepe vbi
tenet vniuocationē entis deo τ creature sbe τ accñti. Jte3
vr̄ q illa expō huiᵒ vbi: p̄dicat: sit diminuta. Jtē quō dē
p̄us vniuocū: cum diuisu3 sit p̄us diuidētibᵒ. Jtem quō
valebit illa. famosa diuisio p̄dicatiōis in equocē vniuo
cē τ denoīatiuā. Jtē cū rō vl'is. s. p̄dicari de pluribus cō
ueniat enti. q̄re nō ē sīmᵐ. Jtē q̄liter valet illa ꝯñā repli
cē: vniuocū igit vl'e: singulare igit nᵐ vniuocū. Jtē vr̄
q vl'e in cōi possit applicari vt modᵒ alicui: dato q luo
rū suppositoꝝ nullū illi cōueniat: τ ita nō seqtur posito
q ens sit vl'e: q eēt aliqd istoꝝ. s. sic̄. n. fundamentū ad
fūdamēta: ita vr̄ denoīatiuū ad denoīatiue. Jtē illa vlti
ma rñsio vr̄ mirabilis: imo aliq volūt q nō sit de mente
doc. Jō dic̄. vr̄ τ nō dico. Ens. n. sūptū in gñe vel p gñe
sbe ē idē qd ipsa sba quō ergo cōcedit cōiter q sba vniᵘᵃ
sit: si ens pro ipsa acceptū est equocū. Jtē q̄re potius sbe
genus gñalissimū q̄3 ens sic dcm̄. vr̄ ergo h̄ rñsio ꝯ oēm
rōnē. Jtē arᵒ. 3ᵒ añ oᵐ. q. 3. de gñe infra vr̄ iste alleᵒ. Ar̄.
velle q differētia supior icludat per se in īferiori. Jtem
quō valēt ille ꝯñe de illis differētijs supiorᵇᵘˢ τ īferiori
bus. Jte3 quō tria p̄ᵒ entis in oī gñe. Ad ista breuiter re
spondeo. ❡ Ad p̄ᵐ dico q l3 de aliqbus: non tñ de oibᵒ
dr̄ijs vt dcm̄ ē. s. ens p se p̄dicat. Nec h̄ seqt ex dcis Ar̄.
.3. metaphi. dū igit τ dr̄ie corrñdēt alie τ alia res: talis p̄
dicatio ꝯceditur. Sz tūc nō erit dr̄ie dr̄ia. s3 bñ modus ī
trīsecᵒ τ hoc tenēdo vniuocᵐ entis. Tenēdo āt equoca
tionē poterit eē p̄dicatio eiusdē de se forte. h̄ aūt altius ī
uestigare ptinet ad metᵃᵐ. Dr̄ie. n. vltime tñ sūt simplr̄
simplices. ❡ Ad aliud dico q p̄p̄e accipiēdo genus: τ
dr̄ia3 nec ens ē genᵒ nec modi intrīseci. dr̄ie: s3 forte me
taphorice. vbi tñ plus est dissiliē q̄3 simo. Uel pōt distin
gui de gñe. vz. limitato τ trāscēdēti. vel ō gñe ī gñe: τ ge
nere eē genᵒ. vide hōc. 3. di. p̄. anᵗⁱ. τ reptaiō3. vbi disputat
an deus sit in gñe. Nā ibi hēs q̄liter ens possit vl nō
possit dici genᵒ. τ pondera vba phi. 4. topicoꝝ ibidem.
❡ Ad 3ᵐ dico q doc. accipit hic ꝯplete τ p̄p̄e spēm que
nō mō est p̄dicata s3 ēt sba. Jn diuisio āt dr̄ eē spēs meᵉ.
An āt deē spēs sube dificiū cōtra p̄dicatū vel eꝯ. infra.
c. de spē videbitur. Qō tāgit sibi ō resibilitate ē ifra. c. ō
p̄prio h3 locū. ❡ Ad 4ᵐ dico q p̄dicari ī qd τ in q̄le sic̄
qd τ q̄le τ q̄3ᵐ vel sube quātitas τ q̄litas sūt trāscēden
tia: τ sic p̄dicari in qd ꝯuenit enti: τ p̄dicari ī q̄le passio
nibᵒ entis: ❡ Ad aliud dico q illud est vl'e accōmoda
tū. p̄dicat. n. ens in qd de q̄l3. s. qd est qditas non simplr̄
simplex: τ ī h̄ excludūt passiōes entis τ modi intrīseci τ
dr̄ie vltie. An aūt excludat deᵘˢ: alias erit s̄mo: s3 p nūc
teñe breuiter q nō. An vō ꝯceptᵒ dei sit simplr̄ simplex
dīᵐ ē de q̄ alis. Aīr posset dici τ singlalr̄ ad argᵐ. q illa
vl'is est vlr̄ vō: accipiēdo qd l3 vt qd: l3 nō vt moᵐ. quere
hūc. 4. meᵉ. q. i. τ cōsidera bñ. ❡ Ad aliō l3 infra in anī p̄
dicamētis. q. 4 ꝯlixe bēt discuti illa difficultas sat] gra
uis. p nūc tñ breuiter dico q logt doc. hic de equocatiōe
stricte τ logice loquēdo: τ nō mō phice: vt aliqbᵒ vr̄: q:
sic ēt oīa gñā equoca sūt. Sic̄ g̃ vniuocū est duplex: limi
tatū. vz. τ trāscēdēs: ita per oppoᵐ τ equocū. Uoco autē
vniuocū limitatū ꝯceptū p̄dicabile3 de multis s3 hitudī
nē alicuiᵒ. 5. vliu3 a Porphyrio assignatorum. h̄ quoq3
mō ens ñ ē vniuocū: saltē ñ vniuoce p̄dicat. Jō dic̄ Por
phyriᵒ q siqs oīa entia vocet equoce nūcupabit. Tran
scēdēs āt seu meᵗᵘᵐ. vniuocū dico ꝯceptū ex nā rei natū
p̄dicari de oibᵒ vl multis gñibᵒ gñalissimis vl ō vno gñā

lissimo: vel repoti ipso: ⁊ de aliquo q̄d nō ꝯtinet in gñe. Nō obstāte igit̄ vniuocatione tacta ipsius entis vle mi nime dicet: q̄ ꝑ se ꝯceptibus limitatis ꝯuenit: ⁊ repo- nibilibus in p̄dicamēto. Itē vle includit imꝑfectiões q̄ldā: vz. diuisibilitatē ⁊ determinabilitatē ⁊ pōtē ⁊ pl'ificatiōē vt hʒ iste i reportatio di. 19. q. 5. ⁊ alibi sepe ⁊ aliq̄: que: vt ali quibus vr̄ nō pñt ꝯuenire enti: eo ꝙ q̄dditatiue icludit in deo. Sed ꝓfecto iste non ipediūt: q̄ si bñ videtur. oīa ista enti ꝯueniunt lʒ nō ināe diuine in se vel enti isinito: vt. 5. di. ꝑ. hʒ iste. Sed potissima rō ꝙ ens non est vle: vt puta genus vel spēs: ad que oia alia reducunt: vt supra dixi: est q: non est diuisibile nec ꝯhibile ꝑ realitates: nec ꝯstitutū ex ipso ⁊ suo ꝯtractiuo est cōpositum vt ꝑ se tale nec cōpositiōe rep̄: nec cōpositiōe realitatū. vide hūc. i. reportationū. di. 25. q. 2. ⁊ alibi. Et si dicat ꝙ q̄dā sequa ces. Scoti ponūt ens eē vniuocū nō mō me sed logice ⁊ explicite videnť dicere ipm eē vle. Dico ꝙ nō repio hoc de mēte. Scoti: lʒ in. q. li. de aīa: que sibi attribuunť ali- q̄liter repiat: vt infra. q. 4. añpredi tangaʒ. Sed vt ipsis satisfaciaʒ: dico ꝙ accipiūt multū ample vniuocationez logicā ⁊ vle ꝓ vniuocate: vz. ꝯceptis sub aliq̄ itētione 2ª. siue sit limitata siue trāscēdens: accipiūt ēt vle ꝓ cōi vel trāscendenti vel ex̄ gen: hic vō loqtur doc. amittēdo Porphyriū: cuius ꝯsideratio de vli est vt applicabile est his q̄ Arl. in li. p̄dicamētoꝝ ꝯsiderat. Nam ex ꝓhemio suo huic li vt i troductionē in Arl. cathegorias ordina- uit. ille aūt tm̄ sūt limitata ⁊ nō trāscēdētia. Qui vellet dicere ꝙ doc. loqtur hic de equiuocatione entis fʒ: vnā cōem: fm̄ quē cōit loqtur in his q̄ōnib: vbi aliq̄ meta- phisicalia vel realia occurrūt. hēret aliť dicere: sʒ: vt infra i añp̄cedēns tāgā: credo ꝙ loqť simplr̄ fm̄ ꝓpriam opi nionē in ꝓposito. Nō est ḡ ꝯdictio in dictis doc. hic ⁊ i me vel theo. q: diuersimode loqtur de vniuocatione.

¶ Ad illud dico ꝙ accipit doctor hic p̄dicari ꝓpe vt ē superioris de inferioribus: iter q̄ est positas ꝯtie ⁊ nāe: q̄d eq- uocis nō ꝯuenit: nec forte trāscēdētib. ¶ Ad aliud di- co ꝙ nō oē diuisū est p̄us: vt loqtur doc. hic de p̄oritate: suis diuidentib. Sed p̄cise vñ dicit vnū ꝯceptuʒ ⁊ forte nō oē tale. ¶ Ad aliud dico ꝙ nunq̄ est p̄dicatio in equocio vera nisi accipiēdo p̄dicatū pro vno signifi- catoꝝ tm̄: oť in p̄dicatio equoca sicut oppō reiat illa: ꝯcō muniter. ¶ Ad aliud dico ꝙ rō vlis sane intentionata nō ꝯuenit enti. Illud nāq̄ est p̄dicabile de plurib: vt ē rō vlis: q̄d ē plificale per realitates diuersas in illa plu- ra. Uel dic vt p̄us distinguēdo de vli: ⁊ sitr̄ de p̄dicari de plurib. ¶ Ad aliud dico ꝙ vniuocatio cōpleta: vt eaʒ diffinit. Arl. ꝯuenit termis ⁊ nālis eōibus: ⁊ sic loqtur doc. terminus aūt singularis respectu pluriū ē equoc lʒ respectu vni vni. sed nō ꝓpe: q̄ nō hʒ ꝓpriā rōnez q̄dditatiuā: sʒ de h̄ alibi. ¶ Ad aliō dico ꝙ nec accñtia realia nec rōnis ihērēt vel cāns vel fundant nisi in suis inferiorib. Maxime. n. superiora abstrahūt a ꝯcernentia sibi: vt p̄us dictū est. ideo. 2. topicoꝝ dicit Arl. ꝙ q̄cq̄d d̄ nominat a gñe denomiat ab aliq̄ suaꝝ spērū. Sicut ḡ sbe 2ᵉ ie bñt ad gñari vl̄ corrūpi vel subijci: accñtib saltē cōibus: ita accñtia cōia. i. vlia: cuius est vniuersale ad in formare vel iherere. Nego igr̄ silitudiēz vt i ferť. ¶ Ad aliud: q̄d ceteris difficilius vr̄: sustinēdo illā rōnem eē de mēte doc. aduertēdū p̄mo ꝙ vniuocū esse ⁊ vniuoce p̄dicari: vt supra aliquātulū tetigi: differūt: ⁊ h̄ hʒ iste i- fra in añp̄cedentis. q. 3. ⁊. i. sniarū di. 3. ⁊. 8. Ad vniuo- ce. n. p̄dicari reqrit̄ vnitas vocis ⁊ rōis: ⁊ p̄ter h̄ ꝯtinētia q̄dditatiua p̄dicamentū ⁊ rōis ei in sbo. Ad vniuocū vō p̄dicari sufficiūt duo p̄ma. 2º p̄mittēdū fʒ Boe de hebdo- madib. ⁊ auctorē de cāis ꝓpōne. 4. ꝙ p̄ma reꝝ creatarū ē ipsʒ eē. differt aūt eē ⁊ id q̄d ē. Nā ipsuʒ eē nōdū ē. At vō q̄d est accepta essendi forma est atq̄ ꝯsistit. Primū ḡ

in vnoquoq̄ est sua entitas cui aduenit cetera siue sit in gñe siue sit ex̄ genus. Nihil. n. subterfugit rōnem en- tis siue sit q̄dditas siue ꝑs q̄dditatis: siue sba siue accñs. 3º p̄mittendū ꝙ sba pōt sumi duplr̄: vt infra. c. de sba. q. 4. Uno mō vt ens per se: ⁊ sic est gñalissimū. alio mō vt d̄r de p̄ncipiis entis per se: pʒ hec dist? 2. de aīa. t. ꝯ. 2. 4º notandū ꝙ sba vt est gñalissimū p̄dicat per se tm̄ mō de his que sunt in recta linea. de his vero que sunt collate- ralia p̄dicať per accñs: lʒ necessario. Rōnale nāq̄ nō est sba: ⁊ hoc accipiēdo rōnale pro formali: q̄ est idez ei q̄d est sba: vt puta hoī: ⁊ ita de alijs. vide hunc. c. de sba. q. 3. Uerior est igit̄ p̄dicatio sbe ⁊ cuiuslibet predicamēti de suis differētijs in obliquo p̄dicatiōe distinguite h̄ ē hu- ius. q̄ʒ h̄ est hoc. ¶ Ex his ad ar dico ꝙ optime dicit doc. ꝙ ens in gñe sbe est equocū. i. vt indifferēter se hʒ ad illa que sunt i recta linea ⁊ collateralia: vbi accipit gen ꝓ coordinatione p̄dicabili. Diuisio. n. entis per totuʒ ⁊ p̄tē est diuisio equoci i equocata. ⁊ h̄ lo: q̄ sic trāscēdit oia gña. Ens aūt vt dicit de his que sunt in recta linea est totuʒ. vt vero de collateralibus ꝑs. alia ergo ⁊ alia ḡ ⁊ alia rō cū vniuocate vocis. Et cū d̄r ꝙ idē cū sit idem ipsi sbe seqtur equocatio i sba: q̄d nullus ponit. Dico ꝙ sba vt p̄us est ēt equocū. ⁊ hoc vt est indifferens ad oia il- la que sunt in coordinatione p̄dicabili. Si aūt accipiat vt est genus gñalissimū: pōt dici ꝙ adhuc est equocū: q̄ illi q̄d est per se tale: ⁊ illi q̄d est ꝑ accñs tale nihil est vni- uocū saltē noīe tali: vt hʒ iste di. 19. ꝑ. ⁊ infra in p̄dicamē- tis. Et si obijcias ꝙ est genus. igit̄ vniuocū. dico ꝙ ē ge- nus per se specierū: per accñs vero dr̄iarū. Uel dici pōt ꝙ sba illo mō est vniuocū re oīum que sunt illius gñis vel coordinis: nō tm̄ vni p̄dicatur: ⁊ sic loqtur doc. hic accipit nāq̄ equocū vt opponit vniuoco vniuoce dicto q̄d ꝑ se logicus appellat vniuocū. nō aūt opponit vni- uoco tm̄. Et cū queris. quare igit̄ magis ꝯceditur sba eē genus q̄ʒ ens. Dico ꝙ ꝓpterea q: dr̄ie nō sunt ꝓpe sba sed potius sbe. Sunt tn̄ vere entia. Ens igit̄ absq̄ distin- ctione non pōt dici genus: ⁊ sic intendendo rōnem de fendit optime doc. Ulterior vero inq̄sitio hoꝝ infra ⁊ i me. ¶ Ad aliud dicez infra vbi allegat. ¶ Ad aliud pʒ ex dictis. ¶ Ad vltimum: dico ꝙ illa tria entia sunt ipsa quidditas generalissimi ⁊ q̄dditates ⁊ realitates seu formalitates duarum primarum differentiarum: vt saltem in ipsis includunť. Et si q̄ras q̄re non eque pre dicant quidditates primarum differentiarum ⁊ cōtra- hunt ad differentias inferiores. sicut quidditas gene ris ad species: ⁊ de speciebus. rn̄ q̄ h̄ pars, ⁊ ex cōsequē- ti totum harū: ille vero nec partes nec tota illaꝝ. Que re igitur non tot prima entia quot differentie. rn̄ illa prioritas intelligitur diuisiue ⁊ constitutiue: non autez predicatiue.

Quinto dubitatur circa solutiones p̄ncipalē. q. videtur enim p̄mo ꝙ p̄ma rō contra p̄- mum moduʒ dicendi non ꝓcedat: q̄ licet medic per se consideret relationes reales: distinguit tn̄. 5. metaphysi- ce. t. ꝯ. 20. modos relatiuorum penes fundamēta. Item q̄uo accipit genus cum dicit ꝙ oia vniuersalia inueniun- tur in gñe accñtis: q̄uo ēt accñs: ⁊ q̄uo eē in. Uidet etiaʒ eodem mō ꝙ diuisio vocis significatiue per significare sbam vel accñs nulla esset. Item videtur ꝙ ille modus non accipit subām vt distinguitur contra alia genera: aliter nihil valeret. Item qualiter valet consequentia p̄- me rōnis ꝯ 2 modum dicendi. Itez q̄uo ad esse ⁊ ab. eē ⁊ etiam inesse omni ⁊ soli ⁊ ē. equiualet predicari. Item q̄uo indiuiduum per se in genere cum relinquendum sit ab arte. Item q̄uo subiectum ordinatur ad accñs. Item q̄uo predicari in q̄d ⁊ in q̄le sunt p̄mi modi p̄dicādi: cū diuisio p̄ma entis nō sit ꝑ q̄d ⁊ q̄le. Item ⁊ pōt pondera

[illegible]qd de pdicari i qd: cum sit intentio scda: ⁊ per pñs e
sp̄s [illegible] roīs: pñ describitur.vz. q̄ est pdicare eēntia in
modū ec [illegible] Itē qre oīa nō pdicat sic eētiā cū sit ō
eētias. sicut genus vel ipobilioꝝ mō. ⁊ qō addit expositi
uel p modū cītiis ⁊ nō denoian tis. q̄liter h̄ sit verum
de scda intentiōe q̄ nō existit nisi i alio vel p̄ase eē obie
ctiuū p̄cipat. Itē cū oīa 2ª intentio sit accñs: quō nō pdi
cat per modū denoiatiuis. Itē cū genus ⁊ spēs sint eque
respectiue rōnis sicut alia tria: q̄re h̄ potius i qd pdicari
tur q̄ alia. Itē quō genus p̄tē: spēs vō totū eē indiuidui
pdicat: accipiēdo genus ⁊ spēz 2ª intentionalr̄. Itē si ac
cipiant p̄me intentionalr̄ adhuc vr̄ falsum: tū q̄ pe nō
pdicat in recto de toto. 4. topicoꝝ. tū q̄ p̄ter nāz specifi
cā indiuidui. icludit aliā realitatē positiuā formalr̄ disti
ctaz a spēz vt h̄z iste. 7. meta. ⁊ in 2° snīaꝝ. di. 3. vr̄ igitur
q̄ddītas specifica eē pōlis p̄nalis ⁊ 2bibilis. rō ergo sua
de diuisione spēi ⁊ diffinitione indiuidui vr̄ 2cludere verum
alr̄ ab ipso soluēda est alibi. Itē vtrū respectu eiusdē dī
cat genus eē ptē ⁊ spēz totuz. Itē quō dr̄ia cū sit ītentio:
pdicat in q̄le eēntiale potius q̄ alia duo. Itē quō p̄priū
egredit a principijs subiecti: cū causet actu collatiuo in
tellectus. Itē vr̄ q̄ diuisio. 5. sint vnū vl̄e: q̄ oia accidē
tis forma sr̄. Itēz vr̄ q̄ sint plura. 5. q̄ pdicari i qd vt est
indifferēs ad genus ⁊ spēz vr̄ 2stituere vnā spēz cōem ad
genus ⁊ spēz. Eodē mō pōt argui de pdicari in q̄le vt ē
indifferens ad alia tria. ⁊ de pdicari in q̄le accidentale vt ē
indifferēs ad alia duo: ⁊ sic octo. Et q̄ h̄ sequat p̄bo: ge
nus hec diuisio dat i spēs spālissimas: aut in spēs subal
ternas. si scdo mō hēo intentū. si p° mō: erge genus gnāa
lissimū ⁊ sbalternū tm̄ numero differūt. Siliter arguit de
spē spālissima ⁊ sbalterna ⁊ de dr̄ia vltima ⁊ intermedia.
silr̄ de accñte separabili ⁊ inseparabili: ⁊ de p̄prio spēi spā
lissime ⁊ subalterne. imo de p̄prio generum ⁊ trāscēdē
tium. Item cum diffō 2uertat cū spē q̄re potius 2uenit
vnus modus pdicādi spēi q̄ diffōni. Item sm̄ hāc sufi
cientiam vr̄ q̄ p̄us debuit Porphyrius determinare de
spē q̄ de gñe: ⁊ p̄us de dr̄ia q̄ de gñe. Uel si attenditur
penes p̄oritatē ptiū ad totū: q̄re ergo nō p̄us de dr̄ia q̄
de spē habuit sermonē. plura alia q̄ occurrunt relinquo
lectori. ¶ Tenēdo cuz doc. rñ° ad ista. Ad p̄m dico q̄ il
la diuisio Ar. p̄supponit aliam p dr̄ias eēntiales: quaz
circuloquit Ar. per illā. ⁊ si fuissent nola iposita ⁊ co
gnita alr̄ diuisisset. Dic autez nomina imposita sūt ⁊ co
gnita vt pz. p̄cedit ḡ ar. doc. de diuisiōe p se ⁊ p°: quem
logicus: cuius est p̄prie ⁊ strictē diuidere dz attendere:
sc° de p̄bo resibili. Uel posset negari similitudo: eo q̄ illa
diuisio est trāscēdētis per trāscēdētia. hic aūt q̄rit de di
uisiōe generis in spēs: q̄ per dr̄ias eēntiales debet dari.
¶ Ad 2ᵐ dico q̄ genus ibi pōt sumi p̄prie pro denola
to: ⁊ accñs vt se h̄z indifferēter ad 9. gña: vel p vno signa
toꝝ ita q̄ sit sensus q̄ oia vl̄ia puta genus spēs ⁊c̄. i
ueniunt in aliquo. 9. pdicamētoꝝ imo in quolibet. Nā
in oī pdicamēto sunt gña spēs ⁊ dr̄ie ⁊ p̄prie passio. ac
cidens eī: p accñs: l3 non respectu rerū illius gñis. sunt
igit ille q̄ncꝫ lectio [illegible] ab ileo i eb° pdicamēti acci
dētalis: v puta q̄ [illegible] vel quātitatis ⁊c̄. sicut respect°
fundamento vel accñs suo sbo: ⁊ sic pz q̄liter accipit ibi
eē in. Uel si volueris accipere vl̄ia p denoiatis: tūc a. d
pe esse ue vt 2uenit tot re genus ⁊ c 2. Posset alr̄ dici q̄
gen° accñtis ibi sumit p accñte: vt est cōe ad. 9. gña: qō
tn̄ nō p̄prie nec vt gen° est: sed p quādā metha: q̄ di
ci illi eius 2 sbam q̄ est genus. Qō ibi tāgit de vocibus
significatiuis. p3 in trac. de modis significādi. prima tn̄
sio placet. ¶ Ad 3ᵐ 2cedo illū modū n̄ valere vt arguit
doc. siue accipiant sbāz p eēntia: siue nō. ¶ Ad aliud dico
q̄ p isto valet: q̄ logic° nō 2siderat ordinē eoꝝ q̄ sunt
in linea pdicamētali nisi p q̄nto attribuit eis vt sic ītēn

tiones scdas: puta pdicari subici dr̄ias [illegible] spēz ⁊c̄. Sē
cundū ergo ea que p se 2siderat dz sufficientiā vel diui
sionē assignare: merito cū intēnōes 2nuidit: vt hic. ¶ Ad
aliud dicet isra. c. de p̄prio ⁊ accñte. ipse eī doc. ibi opti
me declarat. ¶ Ad aliō dictū ē p̄us disponēdo de idiui
duo. ¶ Ad aliō dico q̄ nec dū ordo dicat re° vnī ordia
toruz: imo vtriusꝫ: ita igit p̄oris ad posteri° sicut eꝰ: h̄
bñ differēter: vt pz discurrēti. Ita i p̄posito applica sm̄
diuersaz p̄oritatē ⁊ posterioritatez sbe: vel gñalius sbi ⁊
accñtis. ¶ Ad aliud posset negari forte q̄ p° diui[illegible] en
tis nō sit i qd ⁊ q̄le: accipiēdo qd p q̄dditate: ⁊ quale p
mō. Uel pōt dici alr̄: q̄ in p̄posito pdicari in qd ⁊ qua
le accipiunt limitate: ⁊ nō trāscēdēter: ⁊ ita nō est [illegible] ō
ente. ¶ Pro aliquo in° ⁊ plurib° sequētib° solue[illegible] ō
p̄mo q̄ ola descriptio logicalis p pdicationem signataz
data h̄z verificari p pdicationē exercitā in fūdamētis: vt
isra patebit: ⁊ supra aliq̄liter tactū ē. Exm̄: cū dr̄ gen°
est qō pdicat ō plurib° ⁊c̄. verificat sic: hō est aial: asin°
ē aial ⁊ sic de aliis. Supponunt. ii. pdicamēta ⁊ sba pro
pōnū scdē ītētionaliū vt eas 2siderat logic° p sun tamē
tis mutādo actū signatū i exercitū. 2° sciēdū q̄ cū [illegible] o
nes scdē originalr̄: ⁊ occasionalr̄ a p̄prietate rei depēdeāt
⁊ h̄ gnalr̄ rē accipiēdo: 2ditiones modos atꝫ [illegible]rieta
tes reꝝ p q̄bus supponunt plerūꝫ ipsis attribu[illegible]nius.
vnde isra. c. de dr̄ia. q. 5. dicit iste q̄ dr̄ia 2ª ītētionalr̄ sū
pta trāsumit a dr̄ia p̄me ītentionalr̄ dicta. Et hic pz q̄
re pdicari in qd est pdicare eēntiā p modū eēntie: q̄ vel
hoc verū est mutando pdicationez signatam in ex[illegible]tā
vel vt supponit pro fundamētis: vel vt sibi attribuit mo
dus vel p̄prietas sui fundamenti. ¶ Ad aliud dico q̄
non omne qō est de eēntia pdicatur per modū eēntie:
sed requirit vltra hoc q̄ sit vt mā vel vt totū. Nā sicut
phisice loquendo: vt p̄us tactū est: mā est tan[illegible] basis ⁊
fundamentuz radibile totius. forma vero ⁊ si p̄fectior:
non tn̄ primum exñs nec fundamē[illegible] ita metaphysice
genus se h̄z vt mā: ⁊ dr̄ia vt forma. Ut vero [illegible] cipiuntur
2ª ītentionalr̄ eis suppositiōib° p fundamēta attribuit
intellectus modū pdicandi ex p̄prietat[illegible] fundamentoꝝ
⁊ nō solū hoc veruz est in pdicamēto sbe. sed ⁊ est cuiusl
libet accñtis: ⁊ ē in scdis intēnonib° lic[illegible] pdi[illegible]bilit er
2sideratis. Contra. si dr̄ia ē de q̄dditate: igit predicat in
qd: vel per modū q̄dditatis ⁊ non in quale: vel per mo
dū: alr̄ qō pdicat ⁊ modus eius sunt incōpo°. Rñsiōez
quere infra. c. de dr̄ia. q. 6. ad finem. ⁊ in theore. huius
vbi dicit q̄ eēntiale in plus se h̄z q̄ dictū in qd. Per p̄e
dicta patet ad illud qō tangitur 2tra expōnē illā descri
ptionis pdicari in qd. ¶ Ad aliud dico q̄ in scdis ītēn
tionibus pōt attendi duplex pdicatio: exercita. vz. vel si
gnata. ⁊ exercita adhuc est duplex. aut. vz. de p̄prio sup
posito: aut de sbo. ⁊ loquor 2cretiue ⁊ de pdicatione p̄a
p̄mo mō cōiter est predicatio eēntialis: ⁊ variat sm̄ qd
⁊ q̄le sm̄ exigētiā fundamentoꝝ. ⁊ ita loquit doc. hi[illegible]
Aliqn̄ tn̄ est accñtalis: ⁊ hoc q̄ toles pdicatiōes verifica
tur in fundamētis mutādo actuz. Predicatio vero exer
cita p̄mo mō est eēntialis in intentionalib° su[illegible] mō. vt in
rebus. sed pdicatio exercita scdo mō est accñt[illegible] ⁊ ita
p̄cedit ar°. Cōparando ītentiones ad funda[illegible] vt
sunt modi itelligēdi eoꝝ accñter pdicat de eis: ⁊ cōiter
sit actu exercito. Uel breuiter dicēduz q̄ ītentiones pñt
comparari inter se vel ad fundamenta. p̄mo mō repit inter
eas p̄dicatio q̄dditatiua vel vt concernūt fundamen
ta: vel vt abstrahunt. scdo modo in[illegible]naliter pre
dicat: ⁊ sic sunt accidentia. Sed de mul[illegible]i accepti o
ne huius nois accñs isra. c. de accñte videbit. Qō enim
est accidens vnius est qd alterius. Recurrēdū est etiaz
vt p̄us [illegible] d p̄prietates fundamētoꝝ. ¶ Ad aliud pz ex
dictis: aut ⁊ de suppōnis aut attributiōis vt p̄us. ¶ Ad

aliud dico ꝙ genus ⁊ spẽs accipiunt ibi vt supponunt pro fundamentis. vel si itentionalr dic vt ꝑus ex 2° notabili supra. ¶ Ad aliud quãtũ ad illud qd̓ tangit de p̄dim̄ ptis de toto patebit ĩfra.q.3.de gñe.quantũ vero ad aliud de entitate idiui. Dico breuiter ꝙ ĩtẽtio doc.est ꝙ spẽs p̄me ĩtentionaliter loquẽdo dicit totũ eẽ indiui dui quantũ ad p̄dicamẽta formalia qdditatiua vt ipse 3.di.2.li.q.6.exponit. Nullũ.n.p̄dim̄ qdditatiuũ icludit in idiuiduo nisi spẽs ⁊ iclusa i spẽ. Nec diuidit spẽs per drĩas formales nec diuisiõe scietifica: q2 descendentib⁹ ⁊ gñalissimis ⁊c̃. Diuidit tñ diuisiõe mali. ⁊ ꝯcedo ꝙ ꝑ realitates positiuas q̃ sunt de rõne idiuiduoꝝ: nõ in ꝑ pte qdditatiua: q2 talẽ rõnẽ nõ hñt p̄ter rõnẽ spẽi. Differentia nãqȝ idiuidualis mã drĩ: vt h3 iste in plurib⁹ locis: l3 aliq̃ mõ h3 rõnez forme. Rõ igit doc. optima ẽ ad ꝓbandu3 spẽm totã qdditatẽ idiuiduoꝝ p̄dicare. Sed de h̄ magis in meta.q.13.7 li.subti⁹ ꝓ ⁊ ꝯtra. Ideo notanter dicit iste l.4.di.1.q.2.ar.1.ꝙ idiuidui nõ est diffõ. q2 si sic tũc i ipsa poneret aliqd qd̓ non ꝑtinet ad qd̓ qd erat esse. Ad itẽtiões ẽt spẽi ⁊ idiuidui potes applicare rñsionem vt supra. ¶ Ad aliud dico ꝙ nõ: sed respectu diuersoꝝ q2 genus est ꝑs spẽi: species vo totũ idiuiduorum: l3 vltimate i indiuiduo repiat realitas corrñdens gñi. distingue ergo fm mediate ⁊ imediate. ¶ Ad aliud p3 vt prius ⁊ silr ad ꝯseq̃ns. verificant.n. tales ꝓpões rõne suppositionis vel attributionis. ⁊ ita vlr i oĩbus ꝓpõnib⁹ logicalibus est dicẽdum. ¶ Ad aliud equocat de accñte: vt ĩfra.c.de accñte. vel recurrẽdũ est ad illã distĩctionẽ de qd ⁊ modus. ¶ Ad aliud qd̓ tãgit pulchra3 difficultatẽ nego plĩatẽ illã. Ad ꝓbationẽ p̄t ꝓbabilr sustineri vtraqȝ via. dato.n.ꝙ h̄ diuisio sit in spẽs subalternas nõ sequit qd̓ iferf: q2 p̄dicari i qd ẽ equocũ: vt infra.c.de drĩa.q.5.equocũ vo nulla3 ꝯstituit spẽm: q2 nec diffinit sicut nec diffinit ⁊ ꝑꝑ alias nõnullas rõnes. Similiter dicẽdũ est de p̄dicari in quale vt idifferẽs ad eẽntiale ⁊ accñtale: ⁊ silr de predicari in q̃le accñtale: vt cõe ad vltia duo. Sed tũc eẽnt nõnulle difficultates. vr̃.n. ꝙ genus nõ possit diuidi nec rõ gñis per drĩas equiuocas. Sed de h̄ ĩfra vbi ꝑus.c.de drĩa. Esset ẽt spãlis dif. de p̄dicari in q̃le accñtale q2 ponit in diffõne ꝓprij vt ĩfra. equocũ aũt nõ diffinit. Sed de h̄ ibi dicetur. Breuiter pro nũc dico ꝙ accipit pro vno significatio vt p3 ex addito. Silr alia ꝑs ꝓbabilr posset sustineri. Et cũ ostẽdit opp᷑ de genere gñalissimo ⁊ subalterno ⁊ ita de aliis. Põt dici ꝙ eq̃lis drĩa formalr loquẽdo est iter illa: q2 ois drĩa numeralis vt talis est eq̃lis. drĩa aũt accñtis ꝑ mã3 cui applicat ẽ numeralis q2 mãlis ⁊ non formalis: igit nõ specifica. vt ĩfra.c.de gñe.⁊ alibi sepe.⁊ in.2.di.3.q.4.⁊ hoc itelligo q̃ntũ ad drĩam distinctoꝝ ⁊ nõ distinguentium. Et si obijceret q2 plus distiguunt genus gñalissimũ ⁊ subalternũ q̃ȝ vnũ gñalissimũ an alio. ⁊ loquor sꝑ de scdĩs intentionib⁹. Sed h̄ distiguunt numero igit illa spẽ. Potest negari assumptu3 pro maiori nisi rõne distiguẽtiũ. Ex̄ albedo in hoĩe ⁊ asino solũ numeralr variat sicut albedo in sorte ⁊ platone. Maior tñ distinctio hois ⁊ asini q̃ȝ sortis ⁊ platonis. Sed dubiũ est adhuc an gñalissimũ ⁊ subalternum sint rõnes vel drĩe formales diuidentes genus in cõi vel tñ mãles: vt masculus ⁊ femina respectu hois. de hoc ĩfra.c.de gñe. sed spãliter ꝓ p̄ma via facit qd̓ ĩfra in anp̄redicamẽtis 13.ꝙ gñalissimũ i ĩtentionalr est s̄3 li.p̄dicamẽtoꝝ: ⁊ ꝑ ꝯsequens erit spẽs: q2 s̄m demr̃ationis ⁊ ꝑ ꝯñs diffinibile ⁊c̃. dic ꝯñter bñ põderando. ¶ Ad aliud dico ꝙ hoc est rõne totalis qdditatis quã dicit species que icludit tam q̃ȝ ꝑtes genus ⁊ drĩam q̃re ꝯstituunt ipsam diffõnez ⁊ hoc icõplere. diffinitio vo q̃si qd̓dã cõpletũ ẽ: ideo nu᷑ vnũ modũ p̄dicandi dicat. Et si q̃ras q̃re potius in quid q̃ȝ in quale p̄dicat spẽs. Potest dici ꝙ p̄dicat qd totale icludens vtrũqȝ. vel ꝙ denominatio plerũqȝ fit ab ignobiliori. Uel posset dici ꝙ licet species icludat qd ⁊ quale: predicatur tñ in quid ⁊ nõ in quale: q2 respectu indiuiduoru3 h3 se vt mãle ⁊ ꝯtrahibile per drĩas idiuiduales: ideo p̄dicat essentiam per modũ essentie ⁊c̃. Refert igitur ad modũ p̄dicandi ꝯsiderare qdditatẽ rei in se v in cõparatione ad s̄m: ⁊ sicut ista vera sunt de fundamentis. Ita habes dicere ꝯñter de intentionib⁹. Sed q teneret diffinitionẽ dicere tertiã entitatẽ sicut diffim. adhuc haberet soluere vlteriores istãtias circa diffõnez q̃re non haberet aliquẽ vnũ modũ p̄dicandi sicut diffinitum: de quo als. ¶ Ad vltimũ patebit in seq̃ntibus rõ ordinis istoꝝ.5. Sed pro nũc dico ꝙ ordo attẽditur in istis ratione modi p̄dicandi: sed p̄supponentis modum essendi. p̄us ergo de gñe q̃ȝ de speciei q2 vt mã eius est ⁊ maius predicabile. p̄us aũt de drĩa: ꝑꝑ easdem cãs: q̃ȝ õ spẽ determinare debuit: sed mutauit ordinẽ ꝑꝑ similitudinem modi p̄dicandi gñis ⁊ spẽi: ⁊ ꝑꝑ correla᷑ rationẽ cuius vnũ per alterum diffinibile est ⁊ cognoscibile fm ipm in ĩra. differentia aũt: vt ĩfra patebit: dicit respectũ ad genus ⁊ spẽm: idõ p̄supponit id notitiã vtriusqȝ. Porphyrius aũt in cõitatibus mutat ordinem: q2 p̄us cõparat genus ad drĩam q̃ȝ ad speciem ꝑꝑ causam dictã. cu3 tam in p̄mo tractatu qdditatiue cognita sunt. Sed de ordine istoꝝ nõ est maximus periculũ ꝯscie. Recollige ex dictis sufficientiã vliũm applicando ea ad 2ᵃ intentiones vt scis bone indolis lector. Questio. X.

Postquam expediuit se doc. circa difficultates cões toti logice: quo ad tres p̄mas.q. ⁊ oĩbus.5. vniuersalibus ⁊ ipsi vli in cõi: quo ad als.9. Nunc descẽdit ad p̄ncipale tangẽdo difficientes spãles circa qd̓libet.5. vliũm inchoando a gñe. Et q2 assignando tres significatiões generis dicit Porphyrius in secunda significatione ꝙ locus vel p̄ria est p̄n᷑ gñationis quẽadmodum ⁊ p̄r. Ideo doc. breuiter ⁊ facilr mouet vnam questionem (que potius dubiũ ĩrale q̃ȝ.q. ordina⁹ dici d3) circa veritatem huius ꝓpõnis ⁊ numerando eam inter.q.est.10.principalis.

De primo locus est vltimũ corpis ꝯtinentis immobile primu3.4.phi.t.ꝯ.4.i.⁊ ibi ĩtelligitur de loco mãliter sumpto. Ubi aduertendu3 ꝙ locus põt accipi vel ꝓ corpe locante vt aer est locus aque vel ꝓ superficie vltima illius corporis vt hic diffinitur: vel ꝓ respectu extrinsecus adueniente ꝑ motũ acq̃sibili.q vbi actiuu3 est. Na3 vbi vt est generalissimu3 ẽ cõe ad vbi actiuu3 ⁊ passiuũ: l3 auctor sex p̄ncipioꝝ tñ vbi passiuu3 describat: qd̓ nomẽ generis famose retinet: ⁊ h̄ plerũqȝ accidit quando spẽbus desunt propria nõia: ⁊ põt sic describi locus.i. vbi actiuũ est circũscriptio. s. actiua corpis ꝯtinẽtis circũscriptionẽ. s. passiua3 corpis ꝯtẽti efficacis. vel illa diffinitio.4.phi. de ipso loco ꝓ formali est itelligẽda per p̄dicationẽ materialẽ fundamẽti de respectu vt cõiter re᷑ diffiniunt. Potest ẽt vlterius loc⁹ accipi pro aggregato ex vtroqȝ: ⁊ hoc vel icludendo q̃litates actiuas ⁊ passiuas ⁊ celestem ifluentiam vt eũ accipit doc. ⁊ porphyrius in ꝓposito. Uel illis exclusis: diuiditur ẽt multis diuisionibus vt puta innãlẽ ⁊ violẽtũ fm per se ⁊ per accñs: in qui ⁊ quo in cõem ⁊ ꝓpriam: in adequatũ vel non. in circũscriptiuũ diffinitiuum ⁊ ꝑ naturalẽ ⁊ sic õ aliẽ. quoꝝ prosecutio ⁊ declaratio ꝑtinet ad p̄hiam naturalem ⁊ theologia3. Quid sil generatio p3.5.phi.t.ꝯ.4.⁊ sequentibus. Quid p̄n᷑ patet.5.me᷑ in p̄n°.⁊ quotiens accipiuntur ibide3 habes. Quid vo pater satis notum est cuiqȝ. Quẽadmodũ: quoqȝ est rõ silitudinis. Plures aliẽ sunt modi accipiendi locu3 qui

non sunt ad propositum hic. Ordo p3. diuisio cōis est.

De secundo arguit ne^um duabus rōnibus. pma pcedit ex dissimilitudine pncipiȷ̄ p se ꝛ p accńs. de qbus 2° phisicoꝝ.ꝛ.5.me^ce:2° pcedit a siliu destru^ue. vbi aduertēdū q mēsura alia itrinseca. alia extriseca: ꝛ loquoꝛ mō de mēsura q̄titatia cōtiuoꝝ. itriseca vo ꝑm vnā dimēsionē vt linea: ꝑm duas vt supficies: ꝑm tres vt corp°. Extriseca vo alia ppria: alia cōis. vel sic. alia pmanētium. alia successiuoꝝ. pma vt locus. 2° vt tps. de qbus ifra. c. de quātitate. ꝛ alibi plenius. ℭ Ad opp^m est auctoritas. Deinde pclusionē rnsiuā idifferētez ꝑm vnā distinctionē ponit. dist° est ista. q illa ppō similitudinaria de qua querit pōt dupl'r pside, rari. aut vt silitudo refert ad genus cāe. aut vt refert ad modū cāndi. p mō ps affirmatiua est vera. scdo mō negatiua. Notanter ibi dicit. q oppropzietate efficiēs dicitur pn^m: q2 ppzie quelibet cā est pn^m. 5. me^ce. Et q loc° ptinet ad genus cāe efficientis ad qd ptinet pr̄ respectu gn̄ationis ostēdit q2 pseruare genitū est qddaz efficere. locus aūt pseruat locatū. Itē coadiuuat ad gn̄ationē rei pmordialez. ista patent experimentialr. Nā videam° cōiter res melius pseruari i loco gn̄ationis q̄ alibi: l3 opp^m ptingat per accńs vt p3 ō colericis genitis in locis calis ꝛ siccis q diutius ꝛ melius cōseruant in locis humidis ꝛ ita de alijs. Uidem° ēt q locus coadiuuat ad gn̄ationem: q2 multa in qbusdā climatib° ꝛ regionibus gn̄ant que minime in alijs pn̄t gn̄ari: imo si in illas deferantur penitus corrūpunt: vt p3 de oībus venenosis aīalib° q̄ nullo mō in. Scotia maiori que hybernia cōiter noiat viuere pn̄t sed illico dū terrā illā attingūt moriunt. Patet ēt de leonibus q ꝛ si in alijs climatibus gn̄ant nō tn̄ ita pfecti vt in 2° ꝛ 3°. Silr de fructibus ꝛ herbis p3 vt q l3 expit. Qr aūt locus ꝛ pr̄ alio ꝛ alio mō cānt ostēdit q2 iste p se ꝛ ille per accńs vt pus in ar° añ opp^m. sed per se ꝛ per accńs gn̄are est alio ꝛ alio mō generare vel efficere p3. 2. phisicoꝝ. t. c. 33. ꝛ. 5. me^ce. t. c. 3. ꝛ alibi sepe. Deinde soluit ar°. p^m ex iam dictis pcedēdo dissimilitudinez quo ad modū. Ad 2^m negat silitudinē q2 tps nec coadiuuat ad gn̄ationē nec pseruat genitū sed potius est causa corruptionis vt. 4. phisicoꝝ. t. c. 117. vbi dicit phus q tps tabefacit ꝛ senescunt oīa sub tpe ꝛ obliuiscunt propter tps. Sed non didicit neq3 nouū factū est neq3 bonum. corruptionis. n. causa per se tps est. Numerus. n. motus est. Motus autem distare facit quod est ꝛc.

De tertio circa solonē. q. dubitat. vr̄. n. q male dicat genus cāe: q2 tūc deus vel aliqd dictū ō deo esset in gn̄e. Itē qd est p se tale ꝛ p accńs nō pn̄t eē spēs eiusdē gn̄is cū de ipsis dicat equoce tale: sed pr̄ ꝛ locus sunt hmōi igit ꝛc. Itez q pr̄ nō sit cā filiȷ̄ vel geniti vr̄: q2 rō cāe ꝛ cāti arguit distictionē nō mō realem sed in esse ꝛ nā vt. 3. di. p. q. 7. ꝛ. 25. 2° h3 iste. pr̄ autē nō distinguit nā a filio: q2 pr̄ est q de sui substātia pduxit sibi silem in nā itellectuali vel saltē sensitiua. pr̄nitas vo hitudo pducētis nāliter silis pducto in nā tali: ꝛ p o^m filius ꝛ filiatio describi pn̄t. Item q locus nullo mō sit cā efficiēs arguit q2 sic aut loc° p formali aut p substrato: aut pro aggregato. Non p mō q2 respectiua nullam acti^em h3 ne dū realē sed nec spūalez vel itellectualē ꝑm aliquos. Nec scdo mō q2 sic est quātitas que siue ponat ab^ua siue respectiuū nō ē de gn̄ere actiuoꝝ vt ifra. c. de quātitate. ꝛ alibi sepe ꝑm istuz ꝛ cōiter ꝑm oēs. Si vo pro aggregato: idē seqtur q2 si nulla ptiuz est actiua nec totū. Ibi ēt non ponit 3^a entitas cōiter. Itē q̄re pn^m magis puenit efficienti q̄ alijs cāis cum q̄nēs cā touēs pn^m. 5. me^ce. t. c. 1. Itē vr̄ q pr̄ n̄ sit ps efficiēs gēnti: q2 si ne tps genitū posset pduci a cā supiori. Quicqd. n. pt pma cā cū 2° p se pōt. posset ēt p alia ptē de accnitalitate effectiuitatis loci argui: sed omitto p nūc. ℭ Sustinēdo doc. dico ad pmū q ibi sumit genus metaphisice eo mō q̄ dr̄ cōe gen° vulgo appellat. ℭ Ad aliud q cā p per se ꝛ p accńs nō dicunt spēs cāe efficiētis: s3 modi. 5. me^ce. ꝛ. 2. phisicoꝝ vbi supra. ℭ Ad aliud q cā in ppoito sumit vt se extēdit ad pducendis. Uocat aūt ste in aliqbus locis: ꝛ silr alij. illud qd est gn̄ans vel pducēs vel originans vel pullulans causans ēt effectiue: vt infra. c. de ppzio forte dicet. vel dic q doc. vbi. ō. allegat loquit de distinctiōe i nā scōm numeꝝ: nō spēz. ℭ Ad aliō q locus p substrato nō imediato sed pro corpe locāte icludēte ifluētiā celestē: ꝛ tales q̄litates ꝛ cōplexionem est cā efficiens. Et si q̄ras qua rōne ifluētie celestis vnus locus est pueniētior ad aliquoꝝ gn̄ationē q̄ ali° vt dcm̄ ē supra: cū tota terra sit vt pūctus respectu celi ꝛ sit minoris quātitatis vt astrologi volunt fere quolibet corpore celesti. Dico q hic op3 recurrere ad diuersitatē aspectuū ꝛ figuras pstellationū ꝛ dispōnē recidētis: qd nō op3 hic declarare: q2 trāscēdit ppositū. ℭ Ad aliud nō dicit doc. q magis puēit pn^m vni q̄ aiȷ̄ ppzie loquēdo: s3 bn̄ approbate. Cā. n. ele^um ꝛ pn^m sint syno^ma vt h3 Cōmentator. i. phisicoꝝ. cōmento. i. approbate tn̄ cā cōpuenit ipsi fini. ele^um vo māe ꝛ forme ꝛ pn^m efficiēti. S3 cāz h° pfundius iuestigare ptinet ad phiā realē. ℭ Ad vltimū q nō icōuenit aliqd eē per se cā extriseca alicui° sine quo tpm possit eē sec° de itriseca est dicēdū. Uel q nāliter loquēdo itelligi d3 illa pscitas. vel q respec^ue vt miliū magnū: vel q iu p se cāis sicut in dependētia cāti ab eis datur similiter ꝛ ꝑm qd tale: vt pater.

Secūdo dubitat q̄re dicit i p° ar° q loc° est cā p accńs q2 non mouet. videt igit q ois p se cā in cāndo mouet. igit deus est cā per motuz. silr arguī pōt de itellectu re^u itellectiōis ꝛ sic de alijs. Itē accipiēdo locū vt pus vr̄ q moueat cū ꝟtutē actiuā p phicum ptractū respectu locumēti hēat: patet in pluribus expimētis. ℭ Dico breuiter ad p^m q loquit doc. de agēte phyco corporali agēte p motuz vn̄ nō sequit itentio de ite^u nec de deo. Uel l3 deus nō imediate agat per motum: me^e tn̄ sic. ℭ Ad aliud a forte doc. nō negaret locū sic sumptū agere per motū: sed illam particulā addidit propter diffinitionem loci. 4° phi^m vbi prius, in qua ponitur immobilitas. vel aliter q si mouet non itē principaliter ꝛ per se propter genitum sicut pater.

tertio posset dubitari circa scōm argumentuz ꝛ solutionem eius q̄ōi tps est causa corruptionis ꝛ quare non similiter generationis. quare neq3 didicit neq3 nouū factum in tempore neq3 bonum: sed q2 plura hic tangenda essent que lo^cis ꝛ maxime iuuenibus extranea suntiō in philosophia videant ꝛ ad mere logicalia accedamus.

Questio. XI.

Undecimo querit circē diffōnem gn̄is in 3ª acceptione a Porphyrio assignata: añq̄: de bonitate vl sufficientia ipsius disputet qd pncipalr p ipsaz declarat. An. v3. intentio gn̄is pcre^te designata an certe substratū eius. ꝛ h nō sine cā querit. Multi enim ista logicalia nimis grosse ꝛ realiter accipiūt: ita q ex suis scriptis minimā driam iter phisicā cōsiderationē ꝛ logicam videbis. Alij vero alteruz extremū non minus vitiosum eligentes ad voces ꝛ noia oia logicalia ꝛ quod bestialius est phi^lie transferūt. p quos 4. methaꝑi. i. elencho ꝛ pncipio phi^m ꝛ alibi sepe Ar. ꝛ Cōmētator exclamāt. taceo h° viri ꝛ alioꝝ sapiētū grauēs iuectiuas i ipsos. Uoluit igr̄ ꝟtuose ꝛ subtilr mediū iuestigare doc. nr̄. Iō psiderandos logicales. neq3 pncipalr ipsis rebus q2 tūc reales: neq3 ipsis vocib° q2 tūc vocales: sed ipsis scdis intentionib° puenire ostēdit. ideo

rōnales vere dicuntur denolatione obiectiue.

De primo qd sit diffinitio.p3 p̄ topi.c.4. vbi dr̄ q̄ terminus est oro qd est eē signifi/cās.7.et me.1.8.1.6.topi.de pditōib 1 regsit) 1 ptib ipsius habet. Boe ēt in li diffōnu3 qrat. pōt aūt sumi pro substrato 1 pro formali. pmo mō sumit in ppposito. Quotiēs aūt dicit tactū est supra.q.3. aliq̄r. dr̄ aūt diffinitio a dis. 1 finio finis: vbi trāsit.i.l.f. qd est diuersis modis finire determinare ostēdere qd vel q̄le vel q̄tum sit aliqd. Gen dr̄ a gigno gignis vel a genos qd est nā. Et pōt accipi.5.modis vt p3 p hos v̄sus. Ulic gen gen ē discretio ser. Propetasq3 rei. soboles genitorq3 minoru3. Prio mō accipit hic: qd adhuc pōt distigui vt supra habitū ē de vli. Aut.v3.pro formali aut p substracto: aut p aggregato. diuidit ēt a Porphyrio in lra. Itē diuidit in physicū 1 logicū. sed de logico absolute sūpto est pñs intētio. Du tñ ē an diffō Porphyrij h̄ 1 Ar. p̄ topicorū.c.4.1.5.me.t.c.33. debeat intelligi de ipso gñe pro formali an certe pro substracto. De gñe pro aggregato non est du: q2 ipsi nō ē diffō nec scia. cū sit ens p accñs.6.me. Quid sit pdicari de pluribus: p3 prius. Quid differentibus spē 1 in qd patebit lra. Quid res qd itētio: prius notū est. Ordo p3: q2 prius erat du pcedens circa scōa3 generis accep declarandū q̄3 dubia orta circa ipsius 3 signationē. Itē prius est determinādū qd diffinit q̄3 ō sufficiētia diffōnis disputādū. Quare aūt prius de gñe q̄3 de aliis determinat: dictū ē supra. 1 nō. Boe singulariter in pntē.2. editionis in Porphy.c. de gñe. in pn. Diuisio cōis nisi q̄ 2 ps subdiuidit vt patebit statim.

De secundo arguit q̄druplici rōne. q̄ h̄ non diffinit itētio gñis: 1 semp intelligo de secūda intētione. pma rō pcedit a destructiōe vltime particule diffōnis ab intētione. diffinitio.n.1 q̄libet ps eius puenit diffinito. Sicut igit ppositū ad propositum: ita op ad op. Mi. tñ arg. possei negari: l3 doctor alr rńdeat. 2 rō pcedit a destructione penultime pticule: vbi tangit tres ppōnes famosas apud ipm. pma q̄ intētio non pdicat nisi de hac.1 illa: que tñ materialr distinguūtur. vbi itētio psonalr d3 accipi. vtputa pro intētiōe gñis vl spēi 1 nō simpliciter: ponēdo. vniuocationē e vt statim dicā. Sitem sniaz hēt sepe in his.q.1. in q̄libeto.q.6. articulo p in fine. l3 in p di.23. in op. videt alr dōm: sed nō de mēte ppria vt p3. 2 ppō. s3 implicite: habet hic: q̄ dr̄ia nūllis est tñ numeralis: quā infra tangit 1 marime in añpredicamentis.q.3.1 in 2 suo.3 q̄ dr̄ia specifica est formalis 1 e3. secus de dr̄ia formarū. Idem hēt in 1.di.3.q.4.1 alibi sepe. 3 rō deducit ad hoc incōueniēs: q̄ stāte ypothesi gen nō pdicat ēe de spē: qd est ptra oēs. quarta rō pcedit ex verificatiōe 1 exēplificatiōe Porphyrij i textu. ¶ Ad op arguit vnica rōne satis demōstrāte ppo: que pcedit ex per se itētiōe 1 per se obo. 1 ex pñti ex per se pportionalr diffōibus logici: 1 satis p3. Dein de soluēdo.q. duo facit. p recitat opi. quā sequūtur multi reali 1 illā iprobat. 2 ppriā opi. cōclusiue ponit 1 declarat. Uult igit pma via: q̄ l3 res pme intētiōis que est fundamētū gñis (vbi cōiter accipimus fundamētum pro subō: sicut ēt in relationib realib. s3 oz imaginari tūc q̄ duo in ipso v3.1 q̄. sic in sorte cū dicimus q̄ ē filius platoni. quo. s. vt albedine 1 qd vt ipse sortes albus ita aial est qd est genus sed quo est gen est cōicabilitas talis) nō diffiniatur nec consideret absolute a logico: q2 tūc eēt artifex real. ipm tñ vt sub intētiōe gñis cōsiderat ab eo: 1 ita diffinit sic ma considerat eo vel aurū vt spericū vel triāgulare: 1 sic de aliis. 1 sic faciliter soluunt argumēta q2 principalis faciūt p hac 3nē. Ar autē post o soluit negādo q̄ solū intētionē per se 3siderat logic sed ēt rē sub itentione. ¶ Contra hūc modū dicendi arguit doc. ex vni 3ueniētia illius q̄ hic diffinitur rebus oium generum. 1 bene dixit: 3uenit: 1 nō predicat: vt infra: bn̄ dixit: rebus indefinite 1 non vlr. bn̄ ēt generū ad dr̄iam trāscendētium 1 illiricorū. Sicut.n. aial de pdicamēto subē est genus. ita color de pdicamēto q̄litatis: 1 figura de pdicamēto quātitatis: 1 relo suppōnis de pdicamēto relōnis 1 sic de aliis. p3 ēt de.10. pdicamentis quorū quodl3 est gen. Idē hēt infra.q.3. anpredicamentorū. in solōne. talis aūt cōueniētia non pōt 3uenire alicui rei sub intētione: qd pbat satis bn̄: 1 patuit supra. q̄ ens nō est genus. Ad hoc ar rńdet: 1 illā respōsionem seqt. Uel saltē nō iprobat doc. infra.q. seqnti. 1 sepe alibi distinguendo de vnitate vniuocationis 1 pportionis: q̄ru3 1 sufficit in pposito. Uoco autem vnitatem vniuocationis vnitatem vocis 1 rōnis sic vnius: vnitatē vero pportionis appello vnitatē cōformitatis: vel in similr se habendo nō vnius: sed plurium: 1 cōiter regulariter diuersorū: 1 hoc s3 pportionē aritmeticā vel geometricā l3 metaphy. loquēdo. seu me 1 entitatiue. vt.5.q. q̄libeti. arti. pmo hēt. sicut.n. se hēt aial ad hominē 1 asinum. ita color ad albedinē 1 nigredinem: figura ad quadratū 1 triangulum. 1 sic de aliis. Res igit vna vnitate pportionis subest intentioni generis in cōi. Deinde nō directe ptra hāc euasionē: sed contra opionem in se alio medio arguit doc. iferēdo q̄ logicus non per se sed p accidēs tūc rē diffiniret: sic subā per accidens videtur: q2 vt sub colore. sed omne per accidens tale reducit ad per se tale.2.phy.t.c.66.1 alibi sepe. cū igit res nō diffinitur a logico nisi vt sub intentione. ergo intentio magis 1 per se. Ex quo vlterius arguit q̄ res non diffinitur fundamētalr loquendo ex ypothesi. cū iplicet diffinitiones nō conuenire per se diffinito: vt supra visum est.

Consequenter ponit opionē ppriā. vbi sic pcedit. p 3nē negatiuā premittit q̄ triplex eē pōt. p q̄ res absolute loquēdo nō diffinit hic. secūdo q̄ nec aggregatū ex re 1 itentiōe. tertio q̄ nec res sub itentione. p p3: q2 alr artifex relationalis secūdā pbat ex.6. meta.t.c.4.5.1.6.1.7. me.t.c.11.1.13 20. atq3.21. tertiā ońdit a sufficiēti diuisione. 3 s gñalis negatiua. v3. res nullo modo diffinit saltē vt qd 1 principaliter: licet forte pro quo et 3cōitāter p3. 2 3nem affirmatiuam adiungit. quam probat ex perfectate cōueniētie huius diffinitionis (de qua queritur) ipsi soli intentioni que est necessaria conditio diffinibilis vel diffiniti p se. diffō enim ex secundis intentionibus constituta non 3uenit per se nisi secunde intentioni. q̄ h̄ sit hi. patebit ex.q. sequētibus. Sed pro maiori declaratiōe hui cōclusionis distinguit de intentiōe: nō quo ad eius eēntiam: sed quo ad modos itelligēdi 1 significandi ipsius dicens: q̄ potest significari concretiue vel abstractiue. Ex quo sequitur s3 ipsu3 identitas significati concreti 1 absoluti. p modo quantu3 ad propositum significatur per hoc nomen genus: cuius abstractū est intētio generis: 1 non generatus: vt aliq ponunt. Nullius eni istorū.5. vniuersalium abstra tū vno noie potest exprimi vt infra.c. de dr̄ia. 1 proprio. habet iste. Accidēs autē oē siue reale siue rōnis cōcretiue sumptū ē applicabile subo pdicatiue saltē: 1 connotat siue consignificat ipsu3 1 non in abstracto: l3 sic insit. nō tamē per modū inherentis: s3 per modum per se stantis: 1 absolute essentie significat. Cū igit logica sit de secūdis itentionibus: nō quōcūq3: s3 applicabilitatis pmis. Igit logicus diffinit itētiones gñis: 1 sic de aliis. in cōcreto 1 nō in abstracto: vt. l. connotat 3cernit 1 suppōit pro fundamēto. verificatur igitur ois diffinitio logicalis in fundamentis: l3 in alia et alia pdicatione: nō tñ ex hoc sequit q̄ fundamētum sit id qd diffinit. sed secūdariū pro quo. Intentio quoq3 ab

v^m est: vt tñ mo[illegible] spēi vel generis īdult: vel 3°. v^m ē: p pric: nō tñ approprīate: vel 4°. z coicidit cū 2°. vel est ō bis q̄ per se i gñe aliq̄ repo^{ta} sūt: cū^o sūt tm̄ gña z spēs.

Secūdo dubitaē circa [illegible] p̄ncipale z solonē ei^o. vī. n. q̄ male dicit intentionē nō p̄dicari nisi de hec z ill[illegible] que tm̄ numero differūt: z hoc siue accipiat itentionē in cō: siue vt īplicite itelligit de intētione gñis. In itentionib^o nāq̄ scdis ponim^o coor^{tem} z gña z spēs suo modo: sicut in p̄nis vt antep̄dictis. q. vita. hz iste. Item gen[illegible] generalissimū z subalternum in [illegible] differūt [illegible] gñalissimū ab alio loquēdo ō intētōib^o scdis: z sūr. p̄t argui ō spē spālissima z subalterna z forte subiecta z p̄dicata: z eodē mō de d̄ria p̄po z accidēte. Sed hoc gñalissimū z illud differūt numero. igit gñalissimū z subalternum plus q̄z numero. d̄ria ō maior numerali ad min^o est specifica. Sic de vni^s minor numerali in sīū hz iste. ¶ Et si dicat q̄ d̄rūt gñalissimū z subalternū tm̄ p ea q̄b^o ap[illegible] licāē: z ita actionalr. sicut masculus z femīa in spē hūāta: z eodē mō de aliis oībus est dōm. ¶ Cōtra q̄ [illegible] ōne gen^o z spēs solum numero distinguerent. imo potius in his v^m erit: q̄ eidē fundamento applicari p̄nt saltem te^u diversor. gñalissimū aūt z subalternū minime. Itē fm istū in [illegible] qōnibus per totū: diffōnes z diuisiōes logicales p̄bicūq̄ p̄nt verificari de scdis itentionib^o sp intelligende sūt: cū igit genus a Porphyrio diuidat i gñalissimū z subalternū: z vtrūq̄ diffiniat. vt p3. ca^o. de spē. seqt ur q̄ tales diffōnes z diuisiones dant per distinc formales z s. scd intentionales: non per māles. Item 3°. q: eodē mō poterit diuisio vlis in. b. 5. dici mālis: z sicut p̄us dcm̄ est [illegible] gñe z spē in p̄ma replica: ita potest argui de d̄ria z spē: z similit[illegible] r de spē [illegible] p̄p̄o: z sic de alijs. ¶ Sed tūc quō coordinatio predicamentalis in scdis intentionib^o. z quō scia de ipsis: quō demōstr[illegible]tio: quō ordo: quō diffō. ¶ Pro solone h^o dubij [illegible] vi. ō. q. 9. tenēt: vtraq̄ pars p̄babilr sustinerī possi[illegible] n vt clarius vtraq̄ via sustinea[illegible] o[illegible] du[illegible] q̄ [illegible] accn̄ bus siue realibus s[illegible] potest attendi [illegible] duplex: māliter z formaliter: vt expresse hz [illegible] q. 5. soluēdo argūsta opi. z. 3. di. [illegible] vt p̄dicte talis) est [illegible] dz [illegible] distinguēdū poss[illegible] ificā vel [illegible] v[illegible] fice ad minus. nisi extendat ad hec [illegible] Scdo advertēdū q̄ supposita sūt in duplici d̄ria: quedā eiusdez denoīatōis cū suo cōi: quedā alterius. Exēplū vt hō re^u aīalis z hoc aīal cōuet in suppositū eiusdē denoīationis p̄dicaē de supposito alterius denominationis scz idētitate p̄cretiōis. [illegible] scdū vt sepe fun[illegible] dcm̄ ē q̄ alr logicus [illegible] metaphisic^o has scdas itentiōes [illegible] derat: vt b̄ q̄ applicabiles [illegible] intentiōis similit de vt abstrahūt ab illis. Ex [illegible] dubij pōt dici: sustinēdo ip̄m genus p̄dica[illegible] de solū numero differētibus: q̄ loqtur doc. de d̄rūtis mālr accīētī z [illegible] ō formaliter cū tūc forte in h via cōez q̄ acci^o spēs sūbs dic̄ numero distingui. Vel alr q̄ loqtur logice z nō meta^c de p̄s itentiōib^o vel alr pōt sic sāluari dc̄ doc [illegible] ō suppositas [illegible] denoīatiōis. Predicaē [illegible] gen^o de h differēte spē. z de illo q̄ tm̄ numero [illegible] fferūt. vt ista patet. Vel vltimo posset dici. q̄ loquitur pformiter [illegible] eius suis alibi dicit. q̄ vnūqōq̄ genus: vel generalius vnūqōq̄ cōe p̄us descēdit in suū p̄p̄iū idiuiduū q̄ in aliquā ei^o spēz. hz tale indiuiduū forte p̄t bñ dici de pluribus: vt puta h ens: sicut ens. hoc aīal sicut aīal. z ita h genus sicut gen^o z sic posset dici q̄ duplex est p̄dicatio cuiuslibet cōis. p̄ma. s. z 1ª duplex suppo^{um}. s. eiusdē vel alterius denoīatiōis. p̄ma de solum numero d̄ntib^o. scda vo de spē differentib^o z aliq̄n de solū nūero talib^o

dicēretur. 3 hec r̄nsio querit maiorē difficul[illegible] soluere. ideo tenebi r̄nsione[illegible] de [illegible] Qui vellet tenere aliā viam [illegible] solvat in [illegible] magis mihi sapit: quid aūt dōm sit [illegible] subalterne: z de d̄ria z p̄p̄o z ac[illegible] suo [illegible] in suo locis pertractandum erit.

Tertio circa solonē. q. pōt dubitari [illegible] a no ois sb vno dubio p̄t [illegible]. Videt. [illegible] q̄ male dicat 3 p̄mā viā arguēdo: q̄ [illegible] uenit vniuoce reb^o oiūz gñz. tñ q: de illo[illegible] e z [illegible] ter eis p̄uenit. tū q: multe res generu[illegible] 3 [illegible] a. [illegible] ens sub intentiōe vlis vel cōis. aut transc[illegible] de[illegible] uenit vniuoce reb^o oiūz gñz. igr̄ p̄pō ille ē fal[illegible] m[illegible] le ē aliquā rem z ē. Item circa idē labor[illegible] dial[illegible] met[illegible] taphisic^o z sophista. 4. met. t. c. 5. Metap[illegible] diffinit genus vt res p̄me iētiōis ē: ēdē ē t d[illegible] ōne [illegible] Porphyrius. vt p3. 5. meta. t. c. 33. igr̄ z logicus [illegible] dic q̄ res nullo mō diffinit. sed intentio. Itē [illegible] derat ille ppōnes. oē per accīīs redu[illegible] it ad [illegible] se z diffō p̄uenit diffinito p se: sed pertransco p nūc. Item qd dicit p̄nter: q̄ intentio. vz. diffinit p se hic v[illegible] est [illegible] cretū: vr̄ falsum ex. 7. meta. t. c. ij. Item cū p̄cre[illegible] z abstractū idē significet p̄t infra. q. de denoīati[illegible] ab stractū significet qd sequtur. q̄ z cōcretum male igi[illegible] cit q̄ itentio vt qd ē hz diffiniri a metaphysico: vt in cōcretiue sumpta a logico. Itē abstracta vt sic nō p̄nt [illegible] nit. q: oē qd p̄be diffinit supponit p̄onalr qd abstractio nō cōuenit. Itē illud p̄mū notabile vr̄ falsum. q: h vera. aīal per se p̄dicaē de homie: z hec genus est vlē: z hec. genus est genus. In omni. n. genere ē qd z eēn^a z p̄dicatio essentialis per pñs: z hoc mediante hoc vbo est. Item illud p̄mū corre^m vr̄ repugnare soloni. q. z similiter 2^m notabile. Nā si noīa scde intentionalia p̄cretiue accepta re^u vbi p̄dicari: supponunt p fūdamētis: z talis p̄d.^o hz exerceri in p̄mis. videtur ergo q̄ diffō genris hz verificari z exerceri in rebus. Res ergo sub intentione diffinit. vt p̄ma via tenet. Item ex scdo corre^o vr̄ seq q̄ p̄d.^o signata in scdis intentionibus fit per se: vt puta ista. genus p̄dicaē de spē: z tūc disparatum per se de disparato p̄dicaē. Itē ista p̄po genus p̄dicatur de vlī: nō exercet in rebus: sed [illegible] ip[illegible] scdis intentionibus dicēdo vlē est genus. Itē circa illā trām in qua notaē diffi ectius signati z exerciti multa essent īagēda. Sz breuiter di[illegible] pōt. q̄re ista aduerbia: nō tñ: z p̄cise denotāt actū exercitū magis q̄z vba sibi corrñdentia: z aduerbia adiectiua vbop̄ sūt: z i[illegible] per pñs eniris. Item circa solonē p̄mā obiectionis que ponit in fine solonis. q. iōtra 2^m corre^m. vbi negat pñam. q: pñs ē nil ius verum q̄z antecedēs vr̄ dubit[illegible] ndum: q: tūc pñs in qua necīuz īseraē ex ipo. vel contingēti deberet negari. Item vr̄ q̄ male dicatur scda r̄nsione q̄ terminus variatus in sa^o accītis est duo termini. cum sa^o accītis fit s[illegible] extra dictionē. Multiplicitas. n. accītis pōt stare cū vnitate termini. vnde supra. q. 8. dcm̄ est: p diuersitas suppōnis stat cū vnitate subti z sign̄ti. Cum. n. appa^{te} in sa^o accītis: fm illd p̄mo elencho. q. 46. est identitas apparens alicuius diuersitatis ita q̄ si aliqd vnus pro medio comparatū ad extrema fm diuersas [illegible] in ipso extrēos: ipsa tñ diuersitas est cā non existentie. Et ibidē. q. 44. dicit q̄ accīīs vr̄ sumit in sa^o accīentis: est cū rō aliq^o nō sit eadē totalr cuz rōe alterius put ad 3^m comparaē. Ex his p3: q̄ terminus nō variaē in sa^o accīdētis sed rō formalis significa[illegible] Item posset spālr argui q̄ superius nō accidit suo inferiori: dimi[illegible] tamē p nūc: q: de hoc est ibi spālis qō. ¶ Sustinēdo igitur doctorem nrm r̄ndeo ad ista. Ad p̄mū nego assumptū. Ad p̄mā p̄bationē dico q̄ licet sūt aliqd dici denoīati

ne de aliquo: et cum hoc esse pdicatum vniuocum illis: vt infra n ante [illegible] dicetur: et sic intelligit doc. conuenienter in vniuocatione [illegible] non vt vniuoce dictum: sed vt vniuocum pdicatum. A [illegible] dico quod ly rebus supponit determinate et non distributiue. vt imaginaris. ¶ Ad 2m pot dici quod ens est vniuocum metaphysice non logice. vt supra tactum est. vel pt negari [illegible] vt plus visum est soluendo illam difficultatem de ente. q. 9. ¶ Ad 3m dicendum vno modo: quod ista laborant circa idem diuersimode tamen. vt patet per phm et Commen. ibidem: non inconuenit igitur quod idem per se ab vno diffiniatur. sed non ab alio. Uel pt etiam dici negando minorem: quia metaphysicus non solum entia realia. sed etiam rationis et negationes non entia considerat. vt patet. 4. meta. Sed hic est dubium per predicta doc. supra quod aliter metaphysicus aliter vero logicus considerat. quia hic in concreto: ille vero in abstracto: quod tamen in proposito est falsum. quia vterque in concreto diffinit. Dici pot quod metaphysicus maxime in. 5. meta. accipit vt plurimum descriptiones vulgares terminorum communium de quibus ibi determinat nunc ex logica nunc ex aliqua facultatibus. vt patet inuestiganti quidditates tales abstractiue: et ita est in proposito. Uel intelligendo primam rationem distingue de abstractione. scilicet metaphysicus consideret quidditates rerum absolute. non tamen in vltimata abstractione logicali: quia sic forte de ipsis nihil posset pdicari. consideret ergo abstractiue. i. absolute et abstracte de precisione: in vocem concernentia et in re differentia de hoc alio aliter. Uel breuiter dicendum: quod Ar. ibi determinat de genere prout est quoddam totum accidenter et ponit multiplicem acceptionem eius: vt de aliquo termino ibi fac. scilicet igitur reiicit acceptionem eius logicalem: non tamen vt sic ipsum considerat: sed secundum reales eius acceptiones. vt patet. vel dic quod plura in metaphysica non metaphysice. sed physice vel logice determinatur. vt habetur infra. q. metaphysice. ¶ Ad 4m de 7. meta. dicendum quod ibi loquitur phus de concreto pro significato et connotato simul: et non pro significato tantum. hic vero intentio generis per se diffinitur in concreto pro significato tantum: licet verificetur in connotato. de hoc amplius. q. sequente. ¶ Ad 5m dico quod vtrumque significat quid sed diuersimode: quia hoc cum casu: illud vero absolute. Et hec diuersitas sufficit ad distinguendum diffinitiones logicalem a medicali. bene ergo dicit doc. quod vt quid est habet diffiniri a metaphysico: quia omnes quidditates et maxime accidentales abstractiue designate appetunt diffiniri quid concretiue vel modum alterius. Et quia logicus considerat secundas intentiones vt sunt modi intelligendi primarum. ideo conuenienter in concreto et propriquo diffinit eas. Ad aliud posset negari assumptum secundum aliquos hec. n. est vera secundum ipsos humanitas est animalitas: sicut ista homo est animal et posset confirmari hoc ex dictis h. di. 3. 1. q. 1. in declaratione illius dicti Aui. quod. scilicet equinitas est tantum ipsa. Uel aliter posset dici quod abstractum et vltimatum pot diffiniri ex obliquo vel pdicatione materiali: sed non ex recto: vel pdicatione formali: vt illa capiuntur pro eodem. Exemplum huius. n. est primi modi humanitas est ex animalitate et rationalitate. sicut hic: homo est animal: quere super primum posteriorum. Uel 3o et clarius ad mentem huius dicendum quod diffinitio medicinalis: licet sit abstracti: non tamen vltimate talis. de hoc magis infra. q. 13. ¶ Ad aliud patet solo ex dictis doct. concedo. n. hanc esse veram: animal pdicatur de homine: et hoc per et pro quanto illa significata exercet dicendo. homo est animal: dicitur tamen vel pdicari per accidens conuenit animali: sicut esse genus vel superius vel huiusmodi. Cum dicitur consimiliter quod hec est per se: genus est vle: hoc genus est genus etc. Dico quod cum logicus consideret secundas intentiones vt applicabiles primis. ideo comparatio secundarum intentionum apud logicum secundum pdicationes et subiectionem debet attendi per se in illo actu: qui est exercendus in fundamentis pro quibus supponunt. et dicta doc. debent intelligi proprie logice: sed metaphysice: vt procedit argumentum: in secundis intentionibus possit esse predicatio exercita suo modo. sicut in primis: et tunc induunt modos primarum intentionum: quia eis vt sic considerantis sunt applicabiles: aut sibi ipsis: aut aliis secundis intentionibus vt modis: et ita tales exercent suppositionem

num signata in se vel aliis logice consideratis. Uel posset breuiter dici: vt plus ad aliam partem argumenti quod licet hoc genus est vle: sit pdicatio per se accidit nihilominus ex eius quod comparentur inter se per hoc verbum est. ¶ Ad aliud nego quod licet. Dico. n. quod doc. in solutione. q. optime dixit in eis aut absolute: aut sub intentione: sic non diffinit. Non primo modo: quia tunc esset diffinitio realis et non logicalis: non secundo modo quia talis est eius per accidens: cuius non est diffinitio. Nihilominus tamen illa diffinitio in actu signato in secundis intentionibus assignata verificatur in primis in actu exercito: et ita datur pro primis concretiue ad verificationem: licet sit per se primo intentionis secunde et pro ipsa detur pro natura in actu tali. Nec mirum est hoc in diffinitionibus: logicus maxime: quia si aliorum sunt et pro aliquo dantur: quia considerantur diffinibilia ab ipso logico: vt egregie inquit doctor concretiue et in suppositione personali vt modi applicabiles rebus: et non vt quid vel abstractiue. et vt supra declaratum est. et ita si bene aduertitur nulla repugnantia est in dictis doc. Ad aliud pt concedi quod infertur tanquam inconueniens. Et cum dicis quod disparatum pdicatur per se etc. Dico quod illud est secundum inconueniens in pdicatione exercita in qua denotatur pdicatum esse de ratione sibi vel econtra: si pdicatio sit per se saltem in primo vel secundo modo: non autem in pdicatione signata vbi extrema supponunt pro fundamentis. Uel aliter posset dici: quod ex dictis doc. non sequitur illud quod infert. Non dicit. n. doc. quod pdicatio signata in secundis intentionibus sit per se: sed dicit quod pdicari per se in intentionibus ad esse in fundamentis etc. hoc est quod ipsum pdicari conuenit per se intentionibus esse vero rebus. vt dictum est supra. ¶ Ad aliud dico: vt iam tactum est. scilicet quod ipse iam secunde intentiones induunt modos fundamentorum. quamuis ipse de aliis medius pdicantur: et ita est in proposito argumento. Et similiter hic indiuiduum pdicatur de pluribus que non [illegible] dicit exercentur in rebus prime intentionis saltem quantum ad formam. quod dico propter eccentiam dictionum forte. n. non pdicatur de pluribus vniuoce. vt dictum est. q. 9. Ideo pot sic exerceri hoc indiuiduum est indiuiduum: et sic de aliis. Sed dices quod ista sunt contra doc. qui dicit quod non tenet consequentia [illegible] in eisdem terminis. Dicendum vt dicit doc. soluendo. Bon in illam in solutione. q. ad finem: quod tales consequentie non sunt per se et formales et de talibus intelligit doc. contrarium suum. Uel aliter negari pot quod sint in eisdem terminis: saltem quantum ad identitatem acceptionis et suppositionis: licet sit identitas materialis. Possent ponderari verba doc. infra. ca. de spe. q. 2. soluendo. 4. principale. vbi dicit. quod ad hoc sequitur illud: infertur hoc esse illud: sed hoc ibi habet exponi. et controuersia: si qua est: tolli. Sed breuiter dici pot quod illud dictum doc. scilicet quod ab actu signato in intentionibus tenet ad actum exercitum in fundamentis: est verum vbi intentiones sunt alterius denominationis: non autem vbi sunt eiusdem. vnde tenet genus pdicatur de specie. igitur homo est animal: non ita sequitur genus pdicatur de hoc genere igitur similiter in fundamentis cuius vlteriorem inuestigationem forte alias notabimus. ¶ Ad aliud dico quod illa aduerbia non sufficiunt ad actum exercitum. [illegible] in eis correspondentia sufficiunt ad actum signatum: et ita argumentum: quod dannon ad oppositum: quia igitur per hoc verbum est: quod dicit actum positiuum non pot exerceri totum illud quod importatur per verbum includens negationem vel exclusionem etc. vel per nomen verbale huiusmodi. ideo oportet addere aduerbia talium verborum huic verbo est. ad exprimendum seu exercendum totum illud quod signatum est. Ideo dicit doc. quod per non exercetur negatio etc. quia illud quod obscure importabatur per verbum dicens actum signatum: iam exprese ponitur et formaliter: licet de se sine verbo non sufficiat ad actum exercitum. Et cum dicis quod sunt adiectiua verborum: concedo. igitur minoris entitatis pt concedi. igitur non dicunt actum exercitum concedo: sed addunt verbis principaliter dicentibus talem: vel aliter: quod licet minoris entitatis. non tamen ex expressionis illius quod quodam quasi sub velamine importatur per verba sibi correspondentia: et hoc non inconuenit: sicut per accidentia que sunt minoris

cnitatio ipsa suba pficiunt ꝛ clari⁹ cognoscunt res mā
les. Ulterioꝛ speculatio hui⁹ h3 videri in tractatu de mo
dis significandi. Ideo ꝑ nunc differat. ℂ Ad aliud dōz ꝙ
doct. loquit de ꝯsequentia formali: istantie vō hūt locū i
ꝯūtia mali. Uel dō ꝙ vlt in oī consequentia inferens dz
esse magis tale vel tāle nō minus ꝙ̄ illatū: ꝛ ita in veri
tate ꝛ falsitate: ꝛ ptin⁹ ꝛ ipossibilitate: ꝛ sic tenet ille ꝯse
quentie māles. vt p3. ℂ Ad hoc optime nota ea q̄ dicit
sim^{us} super pmo elenc. q. 8. soluendo 1^m ar^m pncipale. vi
de ēt in añpredicamentis. q. 9. ad finem. vbi tangit silem
ꝯnaz ꝛ solutionē notabilē eius. ℂ Ad aliud pōt dici bre
uiter ꝑ nūc ꝙ terminum vaz lari ꝯuenit: vel quo ad māle
eius: vel quo ad formale. ꝛ hoc vel quātū ad significa〈tū〉
pmariū vel secundariū: vel quātū ad modū significādi
seu accep^{tio}. nunc vō l3 termini sint idem in ꝑposito mā
liter accepti: nō tñ formaliter: qꝛ in añte pro significatis
pmariis ꝛ quasi sub modis significādi absolutis. In ꝯñte
āūt ꝑ secundariis ꝛ modis respectiuis accipiunt: variat
igit acceptio: l3 nō pncipalis signi⁹. ꝛ hoc sufficit ad fal
laciā accidentis. In alqs quoqꝫ fallacijs secus ē de hoc
magis super qōnibus elencorum. Qō aūt tangitur in fi
ne de acci⁹ superioris inferiori dicetur infra: ꝛ super l b.
elenchorum magis. Ad hoc nota ea que habet infra. q.
5. antepredica. soluendo vltimum principale ꝯsimili
singularissime. Qō. XII.

Uodecimo

queritur an diffō gñis sit ꝯuenienter data. De p⁹ qd sit diffō: ꝛ qd gen⁹: ꝛ que ticis sumunt: ꝛ q̄lr in ꝑposito satis. p3. q. pcedēte. ℂ Sdin dcs vō diffōnis patet. 6. topi. 7. metaphysice: ꝛ aliqualr ptractabunt in sequētib⁹ articulis. Diuisio cōis nisi ꝙ 2^a ps subdiuidit. Ordo p3: qꝛ post ꝙ̄ visum ē qd diffinit: merito sequit examinatio diff. nibilis ad sequentes ēt p3 ordo. vt statim dicetur.

De secundo

sic rōnibus arguit ꝑ parte nega-
tiua. p⁹ sumit ex Ar. 7. metaph.
t. c. 4. 2⁹ ēt ibidē t. c. 11. ꝛ ꝑbatio assumpti. p⁹ ꝑ auctē3 hē
ibidē. t. c. 10. ꝛ. 2c. 2⁹. ꝑbat illud idē assumptū i ꝯñte: ꝛ ad-
ducit phm. 3. topi. cap. 1. ꝛ vr ꝙ phs loquit ibi de genere
pdicabili ꝛ non de genere moris. vt p3 ꝑ exempla q̄ po-
uit de hoīe asino ꝛ coloꝛe: ꝛ iō hō soluo doct. ad hoc ar^m
magis sapit. 1⁹ cō fūdat. s. metaph. t. c. 1. ꝛ in Boe. lib.
diuisionū. ꝛ. 6. topi. 4⁹. rō est clara. 5⁹. rō fundatur. 6. to-
pico. cap. 1. ꝛ. 4. 6⁹ rō ꝑcedit per viā nugationis inuēte
in hac diffone: allegatur phus. 5. metaphy. ꝛ ē in illa pte
post textum commē. 15. cui nō ꝯrñdet cōmentum nec
textus: ꝛc. Idē ēt. 10. meta^{ph}. t. c. 10. 11. ꝛ. 17. ꝛ alibi ibi-
dem. Ubi ꝑaduerte ꝙ vnū ꝛ multa opponunt: ꝛ iō quo-
tiens accipit vnū: ꝛ aliud: vnū autem quotiens sumitur
p3 ibidē: ꝛ tanget infra cap. de spē. Ideo multitudo to-
tiēs accipit vel multū. partes aūt vni⁹ quedā sūt pma⁹ꝛ
vt identitas: quedā scdarie vt similitudo ꝛ h⁹i. silr est de
multitudine. partes. n. eius pmarie sūt diuersitas ꝛ dif-
ferētia. scdarie opposita: dicit ergo doc. ꝙ multitudo ab
stractiue sumpta diuidit ad modū generis in spē in dif-
ferentiam ꝛ diuersitatem. differentia igitur concretiue
sumpta. s. in plurali numero: descendens ab hoc singula
ri differens includit multa: sicut alba colorata in plura-
li numero: qꝛ sicut abstractum ad abstractū: ita concre
tū ad ꝯcretū quātū ad inclu^{sionem} ꝛ pdicationē ꝛ superiori
tatem essentialem: maxime vbi saluatur vniformis coꝝ
vnius. Uidetur ergo ꝙ i diffinitiōe generis sit nuga-
tio cum dicitur: multis differentibus. sicut si diceret co-
lorata alba: vel animalia homines: ꝛ addit notāter doc:
si ly pluribus. ponitur pro multis: vel si comparatiue ad-
huc idem significat. Nam in diffinitione generis ponit
Porphyrius: pluribus differentibus specie: ꝛ expositores communiter exponunt: ly pluribus. pro m[illegible]
plerūqꝫ solet comparati[illegible] exponi per posi[illegible]
tra: vel dato ꝙ ibi teneret cōpara[illegible]
cū cōparatiuus gradus ꝛ posi[illegible]
diuersis modis significandi. vt p3 in [illegible]
ficādi: ꝛ in ꝑposito attēdit nugatio nō rōne m[illegible] signi
ficādi: s3 significati. p3 aūt ꝙ il multū: iō h3 aliū cōpara
tiuū. q̄3 ly plures. Nō enī regulariter pñt s[illegible] : vt
p3 cuilibet grāmatico. ℂ Adducit doc. [illegible] apparentē
eius^{dem} ad hoc arg^m ex cōi [illegible] grāmat[illegible] ꝯ-
gruitatē ꝛ pfectionē orationis: in q̄ magis cōe pce[illegible] mi-
nus cōe ex eadē parte orōnis: ꝛ h ꝑ quandā [illegible] quā
appellāt appōnē. Nā tūc min⁹ cōe specificat ꝛ determinat
magis cōe. ita ꝙ orō que aliis gñaret ꝯfusum ꝯceptum.
nūc cāt dis^{tinctum}. vt aīal currit: ꝛ aīal hō currit: sed e contra
fieret nugatio: qꝛ tūc idē bis diceret man[illegible] sic. nam nō
possum dicere hoīem qui dicā actu aīal: sed bene eꝯ. vt
p3. Cōtra hanc eius^{dem} arguit ex duplici auctē. ꝛ l3 qdam
hic dicant exponentes doct. ꝙ nō intēdat i[illegible] p⁹ ꝑ rō
nū ipugna[illegible] re rñsionē: s3 ondere ꝙ nugatio ē in p[illegible]
do inferius supiori ex eadē parte orōnis: qꝛ hoc vr [illegible]
ex lrā. vt pma facie apparet. hoc tñ ē minus bñ d[illegible]
qꝛ Ar. hoc nō intēdit ibi: imo opp^m tū qꝛ doc. q iā sub-
tilis erat: rē ita manifestā nō curauit tāz subtilr [illegible] bare.
Nullus. n. dubitat: tūc esse nugationē. Doc. igr mu[illegible]
breuiter idu[illegible] textū phi: ꝛ iō ille bo⁹ pater: q non vidit
ipsum in fonte deceptus est. lēa igit phi. 6. to. ca. 3. ē ista.
Rursum si vū dicto addidit ꝛ particulare: vt si demē iā
diminu^{tio} expedientiū ꝛ iustoꝝ. Nā iustū expediēs qd.
quare ꝯtinet i expedīte: abūdās ē iustū. na q dixit vle
addidit ꝛ particulare. Et si medicinā disciplinam sanan
doꝝ aīali ꝛ hoī: aut legē imaginē eoꝝ que naturaliter
sunt bona ꝛ iusta. nā iustū bonū qd quare sequēter idē
dicit: hec ibi. Uideo igit ꝙ doc. adducit hūc textū dice-
ete contra cēsionē. lrā igit: vt cōiter hr̄ est supplenda ꝛ
castiganda. Aliā auctēm adducit. ex. 7. metaph. t. c. 43.
cuius duplicē ꝑbōnem ex eodē loco adducit: ꝛ ibi vltā
doctrinā de nugatōe cognoscenda assigat. v3. ꝑ trans^m
terminoꝝ: ꝛ ꝑ assignatōem rōnum loco noium. ℂ Ad
opp^m arguit auctē Porphyrij. ꝛ Ar. pmo top. 4. co⁹.
In. 2. parte. ꝛ. facit. pmo assignat quēdā modū dicēdi ali-
quoꝝ: quē ipugnat cōmib⁹ fortissimis: deinde ponit ꝑ-
priā solōnem. Est igit modus dicēdi quorūdā: ꝙ nō ē
vera diffō: sed descriptio. hoc āūt iter diffonē ꝛ descriptio-
nem assignat cōiter ꝛ dr̄is: ꝙ hec ꝑ intrinseca: illa vero
pec extrinseca q di aliue dat: ꝛ ꝯfirmant dcm̄ suū ex lrā
Porphyrij. doc. q̄si subridēdo pmo dicit: ꝙ sic faciētr po-
terit euadi ois ingsitio de diffōne alicui⁹. Et soluit dcm̄
Porphyrij ex scripto. scdo arguit ex dcō Porphyrij applī
cādo illam aliam famosam phi. 4. metaphy. t. c. 18. 3⁹ tā
git ꝯuertibilitatē ꝛ ꝯfectatē h⁹ rōis re^{sp}ctu gñis. Ubi ꝑ attē
dendum ꝙ bona diffinitio debet esse conuertibilis cum
diffinito ꝛ adequate exprimens totā essentiam eius: ꝛ
distinguens ipsum ab omni non ipso. 2⁹ notandum ꝙ
aliquid esse conuertibile cum aliquo potest esse vel eēn
tialiter vel accidentaliter. pmo modo est diffinitio saltē3
adequate: l3 dr̄ia vltima ponat h⁹i: sed hoc est in adequa
te ꝛ gratia materie. scdo modo ē ꝑpria passio vel descri
ptio. Nota 3⁹ ꝙ cum dicit doc. ꝙ quodlibet eiusdem ge
neris: qō predicatur per se ꝛc. intelligit de predicatione
primi modi: vel de his que per se ꝛ non reductiue sunt
in eodem genere cum specie. Uel loquitur sm̄ cōez mo
dum dicendi: quem sequitur in his. q. de propria passio
ne: ꝙ. v3. est in alio genere a suo subto. 4⁹ arguit ex di-
ctis phi. 7. metaphy. t. c. 11. ꝛ. 13. Textus ibi expressus
est iste. In quis igit non fuerit rōne ipluz dicēte ips h rō
eius ꝙ qd erat eē singlis: ꝛ notāter dicit: in quoꝝ diffō-

[illegible] cadit sub m° vt excludat p'cdi° secudi modi que [illegible] sed descriptionē cū dicit in fine: q: [illegible] ℞c. ibi est varia lra in diuersis origi li. [illegible] poneret nulli° diffinitiui vel diffinictiua: vl nul [illegible] su pledo ly partis: sic: s nulli° ptis diffi niti [illegible] cadit diffinitū: ꝛ intellige h tanq̄ pars gdi tatiu [illegible] bn̄ ponit tanq̄ additū: q: spēs ē pars diffōnis gene [illegible] ge' us cadit in diffōne eius. Uel dic q loqui tur de pa[illegible]ub° per se intrinsecis diffōnis gn̄is: ꝛ sic abso lu[illegible] erit verū. [illegible]° tangit iterū p̄ſcitatē ꝛ ꝯuertibilitatē h° rōnis ꝛ excl[illegible] dit ītentiās de ꝓprio ꝛ dr̄ia vltima que p se ꝛ [illegible]ertibilr p̄dicat: ꝛ satis clara sunt que dicit. vbi no tab[illegible]r tangit q dr̄ia vltima nō dicit adeq̄te essentiā spēi ex [illegible] luso [illegible] ℞c. Abiecta g̃ illa opi. ponit modū dicēdi p prīū ten[illegible]o partē affirmatiuā declarādo qd hic loco ge neris ꝛ qd loco drīe ponit. vbi aduertēdum q̄ ꝙuis su pra. q. 6. assignauit duas rōnes vlis: magis tn̄ lauitat illā p. ꝓxime. tanq̄ ꝓpriā eius: ꝙ illam ꝑmi ꝛ s'cdi posterio rū q: Porphyri° vtit loco vlis in diffōne cuiuslz istorū. 5. illa que magis vr̄ esse qditatiua ei°: h° est p̄dicari de plu ribus: diuidit aūt p̄dicari de pluribus per qd ꝛ quale ꝛ vtrūq3 hoꝝ per differens spē ꝛ numero. per has g̃ duas drīas cir[illegible]loquendo vnā. vz. dr̄ntib° spē ꝛ in qd: ꝛ p ra tionē vlis loco eius: diffinit ipsum gen° ꝛ notāter ibi di cit doc. q de dr̄ntib° genere l quantū talis nihil per se p̄dicat. dn̄. n. per accñs hoc ꝯuenit: ꝛ loqtur doc. de p̄di cari ꝓprie logice: ꝛ tenēdo eque[illegible]entis. 10. p̄dicamēt: s posito adhuc q de ipsis p̄dicat vniuoce ꝛ p se: non tn̄ in quātū drīa generis: sed iquātū partes subiectiue: ꝛ hoc ma xime tenendo ly lquantū ꝓprie reduplicatiue. Sūalissi mū. n. hoc intermedia in linea p̄dicabili p se dcm̄ non dr̄ de eis inquātū gn̄a īferioꝝ: s3 inquātū spēs ipsius. sunt. ꝯcludit igit ꝯuertibilitatē ꝛ sufficientiā h° rōnis. Cōse quēter soluendo p°m ar°m p̄ncipale adducit ꝑmo vnū mo dū dicendi: ꝯ quē replicas nō nullas p ordinē ꝓsequen do rōnes iducit ꝛ ipm sustinet multū subtilr euacuādo deinde assignat aliū modū dicendi faciliorē ad ipsū p̄n cipale arg°. Dicit igit: vt ē̄ lfra. ca° de ꝓprio. ꝛ. q. deno minatiuis h3: q dcm̄ Ar. intelligi d3 accñtib° copulati de qbus. 7. meta. t. c. 17. ꝛ. 19. cuius nō sunt iste s'cde in tiones: que nullā rē sibi determiāt: cū vniuoce oibus ap plicent. vt supra tactū est: ꝛ notabiliter dicit vbiq3 appli cant ꝓp ea que supra notaui. Sed ꝯ hoc vltimū de vni uoca applicatione arguit dupl̄r. p̄ ex vniformitate pas sionis ꝛ subiecti quantū ad vniuoce p̄dicari vel applicari. ex. 2. poste. Idē ē̄ h3 r. 1. posterioꝝ. t. c. 29. 2° arguit ex vni formitate actus ꝛ potētie quo ad idē. Rn̄det q ista hn̄t veritatē de passione reali ꝛ actu' silr: atq3 potētia sibi cor respondente ex nā rei. Intentio vero est effectiue ab itel lectu ꝛ nō est in rebus ꝑme intētionis: p° per oa° ad h° intentiones: sed tn̄ per accñs. sustinet igitur q nō inco uenit intentionem generis vniuoce applicari rebus oi um generum: l3 nulla res prime intētionis sit eis vniuo ca: ꝛ hoc semper: vt tactum est supra: sustinendo equiuo cationem entis in his logicalibus. Sed ꝯ hoc instat in ferenda q sicut entitas secundarū intentionū accipitur ab entitate primarum ꝛ presupponit illam: aliter esset ficti°m: ita vnitas vel vniuo° in his presupponit vnitatē vel vni°m in illis. Rn̄det: vt tactum est in qōne precedē te q sufficit vnitas proportionis ex parte rerū a qua mo uetur intellectus ad attribuendū vnam intentionem ꝛ vniuocam omnibus illis. Non requiritur igitur vnitas vniformis hīcinde. Replicat subtiliter ꝯ: q: tunc maior vnitas sumeretur ex minori. hoc enim p3: q: illi. 4. mo di vnitatis. 5. metaphy. assignati hn̄t se per ordinē ꝛ sm maius ꝛ minus. vz numeralis spēc° gn̄ica ꝛ ꝓportiōis. cū igit vnitas vniuocationis requirat ꝓprie in duob° iter medijs: aut saltē in trib° ꝑmis: sequtur q sit maior vnita te ꝓportionis q̄ est minima oium. Rn̄det optime q ma iorē vnitatē sumi a minori ꝯuenit vel causalr ꝛ cōplete: aut occasionalr seu originalr ꝛ icomplete. p̄mo mō cōcedit q est icōueniens: cū effect° non possit excedere suā cāz totalē. 2°. mō non est inconueniens ꝛ sic est in ꝓposito. Nā sic̄ itellect° cāt īctionē: ita ē̄ ab ipso effectiue h3 suā vnitatē. Alio mō rn̄det ad illā replicā que ꝯcludit q tūc intētio cēt figmētū ꝛ vnitas ei°: ꝛ sere coīcidit cū p2 ma rn̄sione. vt p3 vltimate ipsam resoluendo. Eadē ē̄ rn̄sio pōt applicari ad illas duas p̄mas replicas de passione ꝛ subo: ꝛ de po° ꝛ actu. Dicit enim doc. q res p̄ine itētio nis pōt ꝯsiderari. vno mō in se ꝛ absolute. alio mō vt ꝯsi derat a rōne. p̄mo mō ꝯcedit q nulla res est vniuoca re bus oium generū: sed bene secūdo mō. hec videt esse in tentio doctoris. ꝛ resolo rn̄sionis. Uult dicere breuiter q l3 res diuersoꝝ generꝝ: in qbus fundat itentio gene ris nō sit vnū in re: nec ꝯueniunt in aliquo sic vno tn̄ vt itellectus in eis ꝯsiderat illā ꝓprietatē: a q̄ mouet vt at tribuat eis intētionē gn̄is: ꝛ inuenit illā in oib° vniformi ter: vz cōicā°m plurib° spēb°: ℞c. h° ꝛ. tunc ꝯsiderat ola ip sa q̄tūcūq3 iter se diuersa vt vnū fundamentū h° inten tionis in cōi: ita q nullū ipsoꝝ seorsuz accidit vt adequa tū fundamentū ei°. Illa igit que in re sunt plura p̄nt i in tellectu accipi vt vnū. Exēm de subo adeq̄to nūeri q̄ter narij. Exēm ē̄ de corpore hūano ꝛ ei° mēbris i ordie ad aīam itellectiuā ꝛ inter se: sed de hoc forte in sequentib° altius. Ultimo rn̄det aūt ad ar°m p̄ncipale: omissa tota ꝓ lixitate replicaꝝ ꝛ euasionū: ꝛ rn̄sio ꝯsistit breuiter in h q dictū. Ar. intelligit de accñtibus realibus: quoꝝ eē dependet a subo ꝛ quo ad iherere: ꝛ quo ad esse: nō aūt de intentionib° q̄ p̄cise fiunt ab intellectu. ¶ Ad 2m p̄n cipale negat aña. ad p̄mā g̃ ꝓbationē: glosat optime p3 q nomie albi vel musici intelligit aggrega°m ex subo ꝛ accñte. nā sic pōt accipi oē ꝯcretū accñtale in 3° sui acce ptiōe. vt dcm̄ est supra. ꝯcretum aūt formalr sumptū pōt vere diffiniri: ꝛ sic accipit in ꝓposito: nō aūt p aggrega to: q: sic ipsius nō est diffō: nec demonstratio. Ad aliam ꝓbōnem dicit: vno mō q loqtur Ar. ibi de genere mo ris: ꝛ non de genere logico vel p̄dicabili. Justicia. n. est qōdā genus moris: vel potius virtus in cōi: cuius vna spēs est ipsa iusticia: ꝛ cū virtus in cōi. ex 2° ethicoꝝ. sit habitus qui facit hn̄tem bonum: ꝛ opus eius reddit bo nu3: iō nihil p se est in genere moris: nisi id quo hn̄s est bonū. Justū vō nō est quo: s3 qō: vt cetera ꝯcreta. iō non est per se in genere moris. Sed q: vt tetigi supra: vr̄ ibi loq phs de genere p̄dicabili. iō alio mō: ꝛ bn̄: rn̄det doc. ꝛ cōsistit breuiter in hoc. Aliquid esse in gn̄e pōt dupliciter itelligi: aut per se ꝛ simplr: aut reductiue. p̄mo modo sūt tn̄ abstracta in genere ꝛ maxime acci°m. s'cdo mō sūt ꝯcreta i genere. s. accñtis: cū hoc tn̄ stat q in ipsis reperia tur superius ꝛ inferius ꝛ ꝯtentiua: ꝛ sic genus ꝛ dr̄ia suo modo: l3 nō alia abstractis: ꝛ per ꝯñs diffō ꝛ demonstra tio de ipsis suo mō vt de abstractis: s3 hoc magis infra. ¶ Ad 3m p̄ncipale recurrit ad ea q: dixit supra. q. 8. vel 6. potius. ¶ Ad 4m p3 solo in corpore. q. ¶ Ad 5m drīā ponit notabilē iter diffōnē absolutā ꝛ re°m. p̄ma. n. datur p p̄ora ꝛ notiora cōiter: s3 s'cda daf ꝛ per p̄ora ꝛ per ea que sunt simul natura ꝓpter habitudinem diffiniti eēn tialē ab h°i: ꝛ hoc ē qō solet dici distinguēdo de diffōne qditatiua ꝛ ge°a. sed de hoc magis stat3 ꝛ alibi ptracta bit. Posset ē̄ aūt dici ad illud arg°m negando spēz ponit in hac diffōne: l3 ponat in aliā quā pōit Porphyri°. vn̄ refert dicere differens spē: ꝛ spēz absolute. Solo tn̄ doc. sustineri d3. ¶ Ad 6m. breuiter se expediendo dicit doc. q ibi nō est nugatio: q: ibi nō ponunt ly plurib° ꝛ ly dif ferentib°. tanq̄ participala diuersa: s3 ponit tanq̄ expō

alterius

alterius vt sit sensus de plurib⁹.i.de differentibus spē:sʒ
an sufficienter euadat hec rn̄sio difficultatē argumēti: ⁊
an sic sit necessario fugiendū: statim ꝑtractabo.

De tertio circa dcā in solone .q. ⁊ ꝑmo circa ꝑᵐ modū dicendi ꝙ vʒ.hec rō gn̄is sit de
scriptio ⁊ non ꝓprie diffo. vr̄ esse ꝓbabilr dcm̄: tuʒ q: vt
tactum est sup:a.q.3.ex fundamentis huius:⁊ ēt pħi.7.
metaphy.t.c.12.⁊.15.diffō est solius subē: vel saltē rerūʒ
ꝑme intentionis:imo vt hʒ.O.kā. quolibetto .5.q.20.dif
finitio est est rei singularis extra aīam: tū q: ꝑʒ ipm ibi/
dē.q.19.diffō exꝑmens qd rei que est ōro longa cōposita
ex gn̄e ꝓprio ⁊ differentijs eēntialib⁹ significātibus ptes
essentiales diffiniti est tm̄ noīum absolutoꝝ signifiᶜᵃᵗⁱᵘᵘᵐ cō
posita ex mā ⁊ forma.sicut hō leo ⁊c̄. diffō vo exꝑmens
qd nōis que est ōro explicite declarās qd per vnā dictio
nē iportat ē noīum ꝯnotatiuoꝝ ⁊ relatiuoꝝ que signifi
cant vnum inrecto ⁊ aliud in obliquo. sicut albū calidū
pater filius ⁊ hm̄oi.vbi assignat.4.drīas harꝫ diffōnum vt
vt pʒ ibi genus igit cū nō sit nec subā: nec res aliqua ex
tra aīam:nec nomē absolutū:sed cōnotatiᵘᵘᵐ vel relatiuū
sequit ꝙ nō diffinit ꝓprie diffōne dicēte qd rei.hʒ igr̄ rō
aut erit discriptio vel saltē diffō qd nōis tm̄. Ad h̄ breui
ter rn̄deo ⁊ hoc supponendo ea que dicta sūt sup:a. q.3.
ꝙ hec rō nō est ꝑcise qd nōis diffō:sed ēt qd rei:⁊ hoc ac
cipiendo rē. vt.3.q.quolibetti.arti c.1.accipit iste ꝓ oi po
sitiuo qd nō est simplr nihil. Nā in oi genere ē qd ⁊ res
illo mō:lʒ ꝙ ꝯtinḡˢ subē est diffō:sicut ⁊ qd:tm̄ alioꝝ ēt
est suo mō.vt pħs.7.metaph.vbi supra ꝓtestat:⁊ ne dū
rerū extra aīam sed ēt in aīa suo mō:q tm̄ vt diffiniuntur
sumunt per modū rerū ꝑme intentionis:⁊ h̄ est expres/
sa snīa h⁹ in.4.di.1.q.2.Et in 2.di.1.q.5.⁊ ad dcm̄.Ockā
pʒ:q: suis falsis imaginationib⁹ innitit:q: nō ponit aliqd
reali nisi singularia. ¶ Ad aliud dcm̄ eius simplr negā
dū ē ꝙ diffō nō sit nisi ꝑcise absolutoꝝ.ruinosis.n.fun
damētis adheret.vt pʒ intuēti: iō teneat snīa doctoris fir
missima ꝯ illū ꝑmū modum dicendi:⁊ argumenta eius
efficacissima. ¶ Sed circa.3.rōnem doc. vbi dicit ꝙ hec
rō ꝯuertit ⁊c̄ . posset obījci ꝯ ipꝰum : q: videt ibi velle ꝙ
accidens ꝯuertibile:cuius est ꝓpria passio non sit eius/
dē gn̄is cū eo cuius ē.q enim poneret hanc eē discriptio
nem diceret ea ex qbus sit esse itētiones:q: passio inten
tionis nō pōt eē nisi intētio.vt pʒ . Item cum dicit ꝙ oē
qd ꝑdicat per se de aliquo est superius ad ipsum ⁊c̄ . vr̄
fal ꝓ ꝑdicationem passionis per se:⁊ ꝑdicationem
eiusdē de seipso:que ponit cōiter in ꝑ mō.Dico ꝙ vel lo
quit doctor formose.vt supra sepe notaui.vel ꝙ intelli/
git de his q sūt eiusdē generis ꝑ se ⁊ nō solū reductiue.
Et sic pʒ ad.1.arᵐ de passione. ¶ Ad aliud dico ꝙ intel
liget de ꝑdicatiōe ꝓprie sūptu loⁱⁱ ⁊ ꝑmi modi:⁊ sic: nec
passio nec idē de se ꝑdicat.Intelligit ēt de predicatione
terius a subiecto.vt pʒ in lr̄a:⁊ eiusdem generius .s. per
se ⁊ ne dum reductiue:quotiens autem accipit predica/
ri de vel dici patebit infra.capitulo de accidente:⁊ tactū
est sup:a.qualiter ēt ꝓprium habet rōnem cōis ⁊ ꝑdica
bilis:⁊ qualiter non:⁊ respectu quorum.infra:capitulo
de ꝓprio hʒ videri ꝓlixius. ¶ Ulterius cum dicit doct.
in vltimo argumento ꝯ opl. ꝙ hʒ rō ꝑdicat conuertibili
ter ⁊ non vt ꝓprium:q: tunc tota hec rō posset diffiniri
posset obījci:q: ex hoc videt iferre ꝙ ꝓprium est diffinibi
le:qd tm̄ non est ꝯcedendum ꝑm. Scotistas: q: nihil est
per se diffinibile:qd non est per se spēs alicui⁹ generis:sʒ
ꝓprium non est hm̄oi.ergo ⁊c̄. Dicendum : vel ꝙ famose
loquitur:vel extendendo diffōnem ad descriptionē vel
diffinitionem qd nominis:sed sic forte loquendo nō eēt
conueniens qd ifert. Recurre ad ea q dīr primo ⁊ scdo
posterioꝝ.de medio demonstrationis:an.s.sit diffō sub/
iecti:an certe passiōis :⁊ applica ad ꝓpositū. Qd vlteri⁹
dicit.s.ꝙ non est vltima drīa:q: addēdo vlē eēt nugatio
posset obījci ꝯ q: multi ꝑ ly:qd:in diffōne gn̄is itelligūr
vlē tanq̄ genus. Reliquū qd sequitur ponūt ꝓ dr̄ . Pōt
dici ꝑ interceptionē expositionis.imo potius intelligitur
fundamentum per ly:qd. vt alij alius exponunt: vel su
stinendo expōnem illoꝝ dic ꝯiter. Pōt .n. dici ꝓbabilr
ꝙ per hoc totū:qd ꝑdicat: circūloqtur ipsuʒ ꝑdicabile:
ita ꝙ sit sensus:genus est ꝑdicabile de pluribus ⁊c̄.

Secundo ꝑncipalr circa solonē ꝓpriā doc. ad.q.occurrūt qdā istantie. Primo. q̄re
Porphyrius vtit rōne vlis ꝓ vli in diffōnib⁹ istoꝝ.5.cū
nō ita fiat in alijs diffōnibus.vt pʒ cōiter. Item vr̄ decla
ratio doc.in hac solone ⁊ solo vltimi argumēti repugna
re. Naʒ vr̄ hic velle: ꝙ drn̄tib⁹ spē:⁊ in qd: ponunt hic
tanq̄ drīe diuisiue huius:qd est ꝑdicari de pluribus.vt
pʒ expresse in lr̄a:⁊ ꝯstitutiue ipsius gn̄is.in solone vero
vltimi argumenti ꝑncipalis dicit ꝙ drn̄tibus spē: poni
tur vt expō h⁹ qd est:ꝑdicari de pluribus. Iteʒ videt eē
nugaᵒ in diffōne: q: preponitur inferius superiori ex ea
dem parte orōnis.vʒ.differentib⁹ spē:ipsi:in qd. ⁊ hʒ p:o
bat:q: sup:a.q.de sufficientia vliuʒ: ⁊ hic in littera dicit
ꝙ in qd ⁊ q̄le:sunt ꝑmi modi vel drīe ꝑdicabilis:quoꝝ
qdlibet subdiuidit in drn̄tibus spē ⁊ numero. Iteʒ sicut
differens spē per se ꝑdicat de hoc drn̄te spē ⁊ illo:vt lr̄a
dicet.ita differens genere de hoc ⁊ de illo.ergo male di/
cit doc.in lr̄a:ꝙ de drn̄tibus genere inquātū talia nihil
per se predicat. ¶ Ad ꝑmum pʒ solutio ex sufficientia
doc.supra de.5.vniuersalibus.vt de his loquit Porphy
rius.⁊ ex his que dicta sunt.q.precedente. In ratiōe.n.
predicabilis ⁊ applicabilis fundamentis considerat lo/
gicus has intētiones.ideo loco vniuersalis ponit ꝑdica
cabile de pluribus. Uel si placuerit exponere diffinitio/
nes istas in ꝑdicatione mali.vt tactū est sup:a:ita ꝙ sen
sus huius diffōnis:genus est qꝑdicat ⁊c̄.sit iste.genus
est vniuersale fundatū in illo vel applicabile illi qd pre/
dicatur de pluribus ⁊c̄.sed hec expositio: lʒ bona sit nō
tamen ita ad mentem doct. Uel aliter:ꝙ ēt in diffōnib⁹
realibus hoc idem ꝯuenit vbi per genus ꝑmum ⁊ alias
descēdēdo dant diffinitiones: vt si dicatur ꝙ homo est
substantia aīata sensibilis rōnalis . ibi ponit rō aīalis
loco ipsius. Uel 3ᵒ. ꝙ hoc fecit Porphyrius vt euitaret
nugationem. Nam si dicat genus est vniuersale. opor/
teret addere predicabile vel dicibile ⁊c̄ . Breuiter enim
proprie logice diffiniendo sic deberet diffiniri : genus ē
vniuersale .n. sed quietatiue ⁊ explicatiue diffinitur. vt
Porphyrius ⁊ bene: ⁊ sic de alijs . ¶ Ad aliud dico ꝙ
nulla est repugnantia in dictis si bene examinentur. si/
ue enim ponatur differētibus specie expositiue siue nō
ꝓcedit declaratio doc. ¶ Ad aliud negatur nugatio: ⁊
cum dicis ꝙ inferius preponitur ⁊c̄.dico ꝙ aliter con/
siderantur inferius ⁊ superius in linea recta : ⁊ aliter in
linea collaterali . primo modo per modum includentis
per se ⁊ inclusi . secundo modo per modum diuidentis
⁊ diuisi:vel potius subdiuidentis ⁊ subdiuisi: vel ordi/
nate deuidentium alicuius tertij.primo modo esset nu/
gatio:non autem secundo modo. Sed q: adhuc posset
obījci contra talem modum diffiniendi:potest aliter di/
ci:ꝙ lʒ ordine scripture ⁊ loquendi seu euphonie prepo
natur vnum alteri : sententialiter tamen ⁊ constructiue
debet intelligi econtra. Sed ꝯ hoc est qd dicit doc. drn̄/
tibus spē ibi addi expositiue qd nō ꝯueniret nisi imedia
te poneretur. Dico igit ꝙ ista non se habent subordina/
te essentialiter diuidentes : sed vnū indifferenter potest
poni vt subdiuisio alterius . predicabile enim imediate
⁊ conᵘᵉ respicit subiectale: ⁊ illud est differēs specie vel
numero. Deinde conuenit ei talis:vel talis modus pre/
dicandi:q: talia sunt predicata ⁊c̄. Et qd dicit docto.in

quid ⁊ quale esse ꝑ duos modos ꝑ. sicundi: concedo: sed ex hoc nō sequit q ꝑ eo conueniant predicabili q̃ respectus ad subiicibile: imo ꝑsupponunt ꝑdicabile: subiicibile ipsis modis. Et sic pz q argumentum est ad oppositum: q: ibi ꝑ ponit superflue: vel ꝑncipalius saltem minus ꝑncipali. Breuiter ergo fm comparationem ꝑdicabilis duplicē. vz ad subiicibile ⁊ ad modum predicandi: datur ista duplex diuisio: ⁊ adequate vna euacuat aliam vna tamen simpliciter ꝑor: sz vnitate possunt indifferēter diuidere. Uel dic breuiter q in tōe vniuersalis īcludū tur due ꝑpredicabilitas ⁊ plitas: ⁊ differētie diuisiue. ꝑmi sunt in qd ⁊ in quale: ⁊ secūdi dr̄n sb⁹ specie ⁊ numero: ⁊ sic nō ē subordinatio ec̄minatis. ¶ Ad aliud potest negari q differens gn̄e predicaꝫ ⁊c̄. q. 5. metaph. differētia dicunt aliquid idem entis: ⁊ q: differens genere maxime attribuereꝫ gn̄alissimis que non sunt dr̄a: sz primo diuersa: ideo sz dicatur congrue diuersa genere: non tn̄ drīa: ⁊ hoc ꝑprie logice loquendo. vt supra ⁊ sepe notaui. Et si dicaꝫ q genus ⁊ species dicunꝫ cor̄ⁱᵉ. ergo eodem mō differens gn̄e ⁊ differens specie. Potest negari consequentia: q: differens specie ⁊ numero sunt drn̄tie subiicibilis ⁊ non ꝑdicabilis nisi terminatiue. genus vero vt genus est tm̄ predicabile. Et si obijciatur de generibus subalternis vt animali ⁊ planta ⁊c̄. que possunt dici differentia genere denominatiue. ergo differens genere vt est intētio eis applicaꝫ: ⁊ ita arᵐ stabit. vt ꝑus. Posset dici vt supra q generalissimū ⁊ subalternū sūt drn̄ne materialis generis. Uel pōderari possunt verba doctoris. vbi dicit inquātū talia. ⁊ hoc maxime vt actus signatus pōt verificari in fundamētis: ⁊ in hoc cessat eis instatia. plura alia hic omitto lectori gratia breuitatis: ⁊ infra. q. 14. amplius ista pertractabunꝫ. dato enim q differēs genere prediceꝫ de hoc ⁊ de illo: nō tn̄ vt differentia genere sunt vt modus: sz bene vt qd: ⁊ sic intelligit doct. vt infra dicetur. Posset vlterius ad ꝑncipale argui similiter contra diffōnem speciei ⁊ alioꝝ applicari sic. Omnis bona diffinitio conuenit cuilibet per se contento sub diffinito: sed h nō est h⁹i. ergo ⁊c̄. patet consequentia cum ma. minor ꝓbaꝫ: q: hoc genus: cū sit indiuiduū nō ꝑdicatur de pluribus ⁊c̄. Ad hoc potest dici negādo minorem. ad ꝓbationem dico q in actu signato non inconuenit indiuiduum predicari de pluribus. secus est de actu exercito. Uel posset negari ma. loquendo de diffinitionibus in actu signato assignatis: q: sic diffinita supponūt simpliciter: sed considera altius.

Tertio ꝑncipaliter posset dubitari circa ꝑmū argumentū pncipale ⁊ solutionē eius: sz consideratio eius magis ad metaphysicum q̃ ad logicum ꝑtineat. veritas enim sz illius dicti phi. examinatur. 7. meta. ⁊ in. 4. sententiarum. di. 12. ab isto. ideo recurre ad ea q̄ ibi habet. quantum autem ad primam solutionem illius argumenti non videtur recte dictum: q tm̄ accidentia copulata diffiniantur per substantiam: nisi teneretur illa opi. que vult omne accidens esse copulatum: ita q sz vni insit per accidens vel contingenter: alteri tamen necessario vel per se: de quo infra magis. phs enim vniuersaliter loqtur. 7. metaphy. t. c. 4. ⁊ sequentibus: vt patz ⁊ hec est sententia huius infra. q. d' denominatiuis ⁊ in 4. vbi ꝑus. ⁊ super. 7. metaphy. ꝑ illa tamen solutione videtur facere intentio phi: ⁊ Ap. 7. metaphy. tex. com. 41. Sed pro nunc breuiter dico q non solum accidens copulatum: sed vniuersaliter omne accidēs maxime reale habet diffiniri diffinitione quietatiua per substantias vel aliqd ei equiualēs: ⁊ hoc mediate vel imediate. Responsio igitur docto. famosa est. vt patet per ly dicitur: in illis enim accidentibus est manifestius verū dictum phi. Secunda ergo respōsio infra post omnes replicas ē melior quā statim pertractabo. due ꝑme replice cum solutionibus earum satis clare sunt: sz ibi possent tāgi plura de potentia ⁊ actu ⁊ emanatione passionū a subiectis de quibus al's. Sz circa alias replicas ⁊ solutiones earum possent instātie nōnulle applicari. illa responsio de vnitate ꝓportionis sepe in his logicalibus hr̄. Sed cōtra aliā sequētem: ⁊ c̄ illam. vbi dicit doc. q maior vnitas est i intentionibus q̃ in fundamentis: sz h ab illa accipitur. arguitur sic ex fundamentis huius. 10. di. 4. ⁊ 2. disti. 2. ⁊. 10. q. quolibeti: cum vnitate ꝑoris pōt stare pluralitas posterioris ⁊ nō ecōtra: sz fundamenta intētionum sunt ꝑora. vt patet. ergo ipsis plurificatis ꝓportionaliter plurificantur intentiones: imo ipsis nō plurificatis adhuc possent plurificari itētiōes. iuxta dictā ꝓpositionem. Ad hoc respōdeo sustinēdo illas solutiones famosas quas c̄t. 8. dist. ꝑmi. q. 2. ⁊. 13. di. 3. q. 1. tāgit in simili: q posterius plurificari potest intelligi dupliciter: aut numeraliter: aut specifice. ꝑmo mō ꝯcedo regulam doctoris vbiqꝫ. secūdo mō non tenet. Non opz enim q locus lapidis ⁊ hominis sint alterius speciei: sz sunt alii numeraliter: ⁊ sic verum est q alia ⁊ alia intētio est in alio ⁊ alio fundamento: sz non alterius rōnis. In eodem ēt fundamento: saltē remoto: possunt esse plures intentiones etiam alterius rōnis. Uel aliter posset dici: q dictum illud doc. tenet in essentialiter ex natura rei ordinatis: vt de actu ⁊ potentia iam dixit in littera. sed ꝑma respōsio sufficit. Uide notabiliter eū in ꝑma di. tertij. q. 1. soluendo argumenta opionis. ¶ Circa aliā responsiones doct. ad illā replicā de vnitate fūdamenti vbi dicit. Aliter concedi potest q habet subiectum vniuocū ⁊c̄. posset dubitari. ꝑmo an differat a prima de vnitate ꝓportionis ⁊ si non: vr̄ superfluitas: vel si sic: quō pōt verificari. Dico breuiter q potest sustineri probabiliter q differat a ꝑma: q: in ꝑma ostendit precise vnitatē ꝓportionis esse in fundamentis. in s̄cda vero vnitatē vniuocationis. Et aūt verificari potest sic. vt in. 3. di. 11. q. 1. habet iste: q: recipientia formam eiusdem rōnis possunt dupliciter ꝯsiderari. vno modo vt talia vel tali entia. alio mō vt recipientia. ꝑmo modo bene possunt esse alterius rōnis: sz non secūdo modo. Exemplū. sicut albedo est eiusdem rōnis in lapide ⁊ ligno: ita ista vt comparātur ad albedinē nō sunt alterius rōnis: imo accidit eis eē alterius rōnis vt recipiunt formam eiusdem rōnis: ita dico in proposito q aīal ⁊ color: sz sunt alterius rōnis: tn̄ vt sub intentione generis ꝯsiderantur: possunt dici esse eiusdem rationis: ⁊ ita habere vnitatē vniuocationis: equaliter saltem. sicut ex alia parte forma accidentalis ex distinctione subiectiua: vt tali nunq̃ est alterius rationis: vt. q. precedente dictum est q dist⁹. materialis que est accidentis per subiecta est numeralis tantū. ¶ Ulterius circa secundam solutionem primi principalis potest dubitari: q: videtur esse repugnantia in dictis doctoris hic, ⁊. 7. meta; h. ⁊ in. 4. distinctione. 12. q. 1. videtur namqꝫ velle hic: q causa huius qd est accidens diffiniri per substantiam: est: q: substantia est causa efficiēs ipsius: ⁊ ne dum materia in qua: cuius oppositum dicit vbi supra q: aliter potius poneret deus in diffinitione cuiuslibet creati q̃ subs: cum ad deum sit dependentia essentialis simpliciter. accidentis autem ad subiectum in ratione efficientis est dependētia essentialis fm quid ⁊ maxime absoluti. Item omnis forma habet diffiniri per illud: c⁹ est vt susceptiui: vt habet doctor. in loco preallegato: ēt anima intellectiua. vt patet. 2. de anima: cum ergo intentiōes habeant esse subiectiue in rebus. vt supra dictum est: ⁊ nō in intellectu: ⁊ sicut in alijs rebus: ita ⁊ in subiectis vt prius. q. 3. d' vniuersali dixit. quare ergo i diffōne secundarū intentionū nō poneret subs: nulla videtur ratio.

Ad h

Ad h lz multa ppositū transcēdentia dici possent: tñ p:o nunc dico: vel q loqtur famose: vl' alr q i accñtib' realib' ↄcomitanf se: ⁊ effici ex pncipijs subiecti vl' formalibus vel materialibus: ⁊ recipi in eodem vt act' ei' fm esse reale. Intentōes vō lz recipiant quodam modo: ñ tñ fm esse reale: sed tm̄ cognitū. vt supra dcm̄ est. Dictū ergo doct. verū ē hic ⁊ nō repugnat alibi dictis: accidētia realia diffiniunf per subam: q2 hñt esse per ipsam: ⁊ in ratione substantie susceptiui ⁊ efficientis: lz hoc vltimū nō sit rō pncipalis: ⁊ sic ēt forme subāles ⁊ aīa intellectiua ⁊c. diffiniunf per mām. Intentōes aūt ñ habent magis esse per subam q̄; per res alioꝝ generū: ⁊ si que fundanf in ipsa: hoc est inquantū hz esse in intellectu: ⁊ sic verū est q totū esse suū habent formalr ab intellectu. Non tamē nego fun' debere poni in diffōnib' accñtiū intentionaliū eo modo quo hñt esse per ipsa vel in ipsis. vt patz in hac diffōne. gen' est qd ⁊c. vbi p: ly qd: pōt intelligi fun̄dm generis: vt qdam probabilr exponunt hic. Posset ēt dici. vt dicit doct. in. 4. vbi prius. q. 2. q nō omne accidēs imediate diffinitur per subaz: vt pus dixi. ⁊ infra. q. 3. antepredicametoꝝ notabilr declarat. vbi ponit dr̄iam inter accidentia realia ⁊ itentionalia in comparatōe ad subiecta. Qui āt velle pertractare verba docto. vbi prius in. 4. ⁊ in metaphyca forte posset negare q accñtia nō diffiniunf p subaz: eo q2 est sicietis coꝝ est: sz de h alibi magis p h pz ad formam argumentoꝝ. Posset etiam dici q loqtur hic de diffōne logica. ibi vero de diffōne meta^ca vt ibi habet: ⁊ hec de argumēto pmo pncipali ⁊ solutiōib' eius dicta pbabiliter sint. Cetera argumenta cum suis solutionib' vsq3 ad penultimum ar^m satis patent. Illud qd tangif in. 2. pncipali de dictis fm accñs ⁊ identitate qd qd est cū eo cuius est: hz videri plixius. 7. metaphy. ⁊ in. 3. di. 22. ⁊ alibi sepe. Sed breuiter dico q vnūquodq3 est idez cuz suo qd qd est: eo mō quo habet qd quid est. Aliud qd ibi tangif de cōcretis ⁊ abstractis infra. q. penultima ⁊ vltima añpredicamētoꝝ videbif altius.

Circa solonē. 5. pncipalis dubitari posset: q2 videtur velle absoluta oīa sufficiēter posse diffiniri p essentialia: ex quo seq vr̄ q in diffōne quantitatum ⁊ qualitatū nō est ponenda suba: ↄ phm ⁊ pcdeterminata. Itē extrema relonis sunt pora relone. ergo relatio pōt diffiniri per pora ⁊ notiora. sicut ⁊ absoluta: nō abstante q diffiniaf per extrema: diffōne per ad^dum data. ¶ Ad ista dico q solō docto. est singularis ⁊ subtilis ⁊ irrefragabilis. Unde aduertendum q diffō alia qdditatiua: alia getatiua. vt in. 7. metaphy. ⁊. 11. dist. 4. hz iste. que lz aliqñ coincidat nō tñ sp. in subijs. n. coincidit in accñtalib' vero: lz 2^m inferat pmū: non tñ ecōtra: q2 pter eēntialia addunf alia: vt subz vl' fun^dm vel terminus. Ulterius sciendū q secus est de relatiōe ⁊ secus de relatiuo ⁊ in diffiniendo ⁊ in cognoscendo. Relatio eni est quo ⁊ relatiuū qd. vnde in diffōne relonis debent poni terminus ⁊ fundamentū cum sit habitudo vnius ad aliud. In diffōne vō relatiui debet poni correlatiuum vt ad qd dr̄. Extrema ēt relonis possunt duplr considerari. Uno' absolute vt talia vl' talia entia. Alio modo sub relonibus oppositis vel disperatis. primo modo sunt priora ⁊ notiora: saltem quo ad naturā. secundo modo non. Et his ad primum dico q: accidentia ēt absoluta diffiniuntur per additamentum: nec oppo^m habet doct. vnde dicit q absolutum potest cognosci in se per essentialia ⁊ notiora: vbi tangit duo. Nō. n. omne prius diffinito ⁊ notius est ei essentiale intrinsecum: lz bene econtra cōmuniter: lz igif in diffōne quantitatis vel qualitatis ponaf suba: diffinif nihilominus per prius ⁊ notius. Uel alr posset dici q accipit doctor absolutū pro suba tm̄: ⁊ oīa accñtia sub alio membro. Et si dicaf vt iam notaui: q accñtia absoluta diffiniuntur per subam ⁊c. dico q nullum accñs est simplr absolutū: lz aliquod sit formalr tale. Et vlterius dico q sbstantia pōt duplr cōsiderari. vno mō absolute vt sbstantia. alio modo vt subm. pmo modo est prior. scdo mō ñ. Non ponitur āt in diffōne acci^ntis nisi vt subm: ⁊ per cōsequens nō vt pus. hec respōsio est pbabilis: sed pma cōior. Ad aliud cōcedo q relo diffinif per priora ⁊ notiora: vel saltem potest sic diffiniri. relatiuū vō vltra illa includit in diffōne getatiua ei' suū corre^m qd est simul nā. ⁊ de tali loquitur doc. in lr̄a comparando genus ad spēm vt patz. hec solō facit mihi fidem: lz posset dici vt aliq volunt: vtrūq3 per pora et notiora diffiniri: q2 terminus vnius est fun^dm alterius. Ponunf nihilomin' ipsa correlatiua aliqñ in diffinitionibus circūloquēdo absoluta. Posset etiam dici q extrema relonū vt sub relationib' considerant nō sunt pora: nec notiora. vt pri^s: ⁊ ita tam de relatiuis q̄; de relonibus pōt verificari solutio docto. sed infra magis. cap. de resolutiōe: ⁊ alibi hec altius pertractari hñt.

Ultimo circa ar^m vltimū pncipale ⁊ solonem ei' dubitari posset. Uidef pmo q dr̄ntia ñ sit spēs multitudinis: tum q2 multitudo nō est genus: cum sit transcendens: tum q2 multitudo opponif vnitati. 5. metaphysice: cū igif vnū sit equocū ⁊ multitudo similiter erit vt patet. pmo topicoꝝ. ⁊ per cōsequens non est genus: q autem vnū sit equocuz infra. caplo de differentia. ⁊ cap' de spetie videf dicere iste. ⁊. 5. ⁊ 10. metaphy. cōmuniter de mēte. Arꝫ. ponif. Itē videf q illa solutio que impugnatur. ex. 6. topicoꝝ. ⁊. 7. metaphy. sit bene assignata aliter figura grāmaticalis: quaz appositōez appellant: nō saluaret in oratione congrua non eē nugatōez vbi preponitur superius inferiori ex eadem parte oratōis: vt anial homo currit. Itē philosophus. 2. physicoꝝ. tex. cō. 3. in diffōne nature videf preponere superius inferiori: cū dicit. pmo. p se: ⁊ nō fm accidēs: vbi eōrio debēt ↄstrui. similr. pmo posterioꝝ in diffōne passionis vniuersalis cū dicit: de omni p se: ⁊ fm q ipz Item. 7. metaph. tex. cō. 43. docet phs et intentōe duplr diffinire. vno mō p genus pmum ⁊ oēs dr̄ntias vsq3 ad vltimam. alio mō p genus proximum ⁊ dr̄ntiam specificam. Sed patet. q primo modo diffiniendo pponif dr̄ntia superior inferiori ex eadem parte orationis: vt hic. homo est suba corpora aiata sensibilis rōalis: aut igif phus inconuenienter docet artem diffiniendi: aut non erit nugatio preponendo dr̄ntiam superiorem inferiori: ⁊ sic stabit solō illa. Item si nugatio vitiaret diffinitionem sequeref ↄtra Scotistas q ens non esset vniuocum. probo consequentiā: q2 dato opposito ↄsequens cum ens includaf in ↄ^u generis per se: ⁊ similiter in ↄ^u dr̄ntie: idem teputa ens. his ex eadē pte orationis diceref: patet ponendo ratōes noium pro nominibus. Itez doct. iste super. 7. metaphy. in. 4. di. ij. q. 3. tenet q dr̄ntia superior non predicaf per se de inferiori: cuius oppositū oporteret ponere si hoc ar^m cōcluderet. videf g̃ fugere nemie ↄsequente ⁊ trepidare timore vbi nō erit timor. Item cōtra solonē hui' argumēti. vbi dicit doct. q dr̄ntibus spē ponif ibi expositiue. arguif sic. dr̄ntia per se diuisiua superioris est per se ↄstitutiua inferioris atq3 p se distinctiua ei': sed dr̄ntib' spē est h'i respectu vel vl' rōnis ipsi': q predicari de plurib': ⁊ generis: qd ē spēs vlis. ergo ⁊c. pz cōsequentia cū maiori. minor vero est doct. in solone huius. q. ⁊ supra. q. de numero vlium. ⁊ infra. c. de dr̄ntia. ⁊. q. 14. sequente. Item: vt prius tetigi: vr̄ eē repugnātia hui' solonis ad solones. q. ⁊ ed ea q tangit ista. q. 14. vbi ex itentōe tenet hāc particulā

esse cōuenienter assignatā in diffōne generis: qđ super
fluū videret nisi poneret vt patz: ꝛ ne cum vt expō alte
rius partis diffōnis. ℭ Pro solōne istoꝝ: nota pmo ꝙ
nugatio est vnius ꝛ eiusdē in eadē parte ꝯ solitis inutilis
repetitio. vbi notāter dr̄: in eadē parte: ꝛ inutilis ꝓꝑ pdi-
catiōes eiusdē de se. ꝛ repetitiōes eiusdem grā ornatus ꝛ
maioris expressionis. scđo nota ꝙ refert dicere superi⁹
ꝛ inferi⁹ ꝛ magis ꝛ minus cōe. Nam inferi⁹: vt tale: ꝯ
includit superi⁹ ꝑ se: nō tñ ē ita de min⁹ cōi respcū magis
cōis. vt patz de hoīe ꝛ albo 3⁰. aduertendū: ſꝫ quosdā:
ꝙ alr̄ in arte diffinitiua logice vel meta^{ce} hꝫ euitari om-
nimoda nugatio: alr̄ in sermone vulgari vel cōi vel grā
maticali: sed h̄ nō multū approbo: lꝫ sit ꝓbabilr̄ dictū.
4⁰ itelligendū ꝙ: qꝛ drīe vltime reꝝ sunt cōiter nobis
ignote: ideo vtimur pluribus circumlocutionis earuꝫ in
diffōnibus: lꝫ ſm alios ponant plures drīe ꝓꝑ plūr^{tem}
formaꝝ: vl̄ poti⁹ formalitatū seu realitatū eiusdē diffini
bilis in qb⁹ tñ diffōnibus semꝑ drīe poꝛes se tenent ex
parte potētialis ꝛ generis: ꝛ vltima ē tota sūba rei com
pletiue: lꝫ non cōprehēsiue. sicut in habētibus plures
formas forme poꝛes se tenent ex parte susceptiui ꝛ mā-
lis: ꝛ vltima forma est īmō completius actus specifi-
cus ꝛ formalis: ꝛ vna nō includit formalr̄ alteram. ō q̄
in theorematib⁹ hui⁹. ꝛ di. xi. 4. ꝛ. 7. metaphy. copiosi⁹
sermo habet. Ulterius est ꝯsiderandū ꝙ genus ꝛ spēs
sumunt aliqñ ꝓprie: aliqñ metaphorice. pmo mō tm̄ re-
periunt in rebus similaris ꝛ vniuocis. scđo mō in tran-
scendētibus ꝛ aliis indifferenter. vñ solet dici. homo in
genere ꝛ hō in spē: ꝛ mille hoīuꝫ species ꝛc̄. Ultimo no
tandum ꝙ vnū carbe^{ce} sumptū: lꝫ equiuoce dicatur ō
membris duarū diuisionū assignatarū. 5. metaphy. cap.
de vno: ſm tamē acceptū seorsum in vtraqꝫ diuisiōe r̄
nō equoce: sed potius vniuoce vel analogice de mēbris
illius diuisionis: ꝛ sic in diuisione logica: que est in vnū
nūero spē genere ꝛ ꝓportiōe. dr̄ vniuoce analogice tñ:
qꝛ de vno numero pncipalr̄ ꝛ tanq̄ simplr̄ vno. ō aliis
autē min⁹ pncipalr̄ ꝛ tanq̄ ſm quid tali. ꝛ similiter pōt
dici de multitudine. vt infra. c. ō spē ꝛ drīa. ꝛ super. 5.
meta^{ce}. hꝫ titē. Ex his ad argu⁹ rndet. ℭ Ad primum
pꝫ ꝙ ibi accipitur genus meta^{ce}. vel forte ꝓprie accipien
do multitudinē rōnis. Et cū dicis ꝙ est transcendens:
nego: nisi per applica^{tem} accñtalē. sicut alia itentionalis.
ℭ Ad aliā de equocatione vnius pꝫ ex vltimo nōbili.
ℭ Ad aliud de figura grāmaticali. dico vno mō. vt pri
us in 3⁰: notabili dcm̄ est: ꝙ non est simile. Uel alr̄ ex. 2.
notabili melius: ꝙ lꝫ figura grammaticalis euadat nu-
gatiōes addendo minus cōe magis cōmuni: nō tñ infe
rius superiori: ꝛ sic ꝓcedit ar^{m}. ℭ Ad aliud de. 2. physi
ꝛ. 2. posterioꝝ pꝫ ex. 4. notabili. Ibi enim preponunt ma
gis cōmunia min⁹ cōibus: ꝛ se tenēt ex pte potentialis
seu gnīs: ꝛ vltimū qđ ponit: est drīa cōpletiua. ℭ Ad
aliud de. 7. metaphy. pꝫ idem. Nō. n. negat phs drīas
addi drīe vsqꝫ ad vltimā in diffōnib⁹ īmo sic docet dif
finire. Sꝫ itendit ꝙ tota sūba rei actualr̄ ꝛ cōpletiue ē
ab vltima drīa: ꝛ nō ab aliqua ꝑcedente: sed ois talis
se tꝫ ex parte potentiali: alr̄ sequeret nugatio: ꝛ h̄ ma
xime ponendo drīam inferiorem continere superio-
rem per se: vt quidaꝫ voluit: de quo statim: ꝛ. q. sequēti
magis. ℭ Ad aliud nego ꝯñtiam. ℭ Ad ꝓbatiōez dico
ꝙ hoc ar^{m} soluit iste. 3. di. ꝑ. q. 3. cuius snīa ꝯsistit in hac
ꝓpōne. Qñ duoꝝ īferioꝝ alterum aliud denomiat. 3^{m}
cōe participaliter i vno: seipm in alio absqꝫ nugatiōe qua
lificat: ꝛ h̄ maxie hꝫ locū loquēdo de drīiis suprēis ab
alie^{e} reꝝ ꝑ comparatiōez ad genera: qꝛ loquēdo ō drīn
tiis acceptis ab vltimis realib⁹ nō ꝓcedit ar^{m}: cū ō illis
nō pdicet ens qditatiue. dico ḡ breuiter ꝙ ens nō bis
dr̄ ex eadē parte drōnis eodez modo: sed semel qditatiue
ꝛ semel dnoīatiue: ꝛ sic idē bis dici ñ īconuenit. ℭ Ad
aliud qđ tangit bonā difficultatem ad hoīez. Dico vno
mō ꝙ loqtur hic ſm cōem expositiōez lr̄e: vt sepe pus
notaui: loco vo ꝓprio aliter determiat. Uel alr̄ dcm̄ ꝙ
stāt simul: drīam īferiorē ī ō icluacie per se superiorē
ꝛ cū hoc nugatiōez esse in preponendo drīam superio
rē inferiori in diffōne: ꝛ hoc per modū actus ꝛ forme: qꝛ
aut ēēt eadē inferiori: aut nō: si sic erit nugatio. si nō. ergo
eiusdem erunt plures actus: qđ est falsum: ꝛ est argu^{m}
phi ibidem. Uult igr̄ ꝓhe. vt pus notaui. ꝛ doct post ip
sum: ꝙ differentia superior preposita se tenet ex parte
potentialis: ꝛ circūloqtur genus ꝓximum cum oībus
aliis vsqꝫ ad vltimam: a qua est completiue ꝛ formalr̄
subiecta diffi^{o}. ꝛ qđ ibi tangitur ō predicatione superio
ris de inferiori tanget. q. sequenti: sed ꝓ nunc dico: ꝙ
inferior est diuisiua superioris ꝛ nō recipit predicatiōez
eius. Et si obijcias ꝙ diuisum predicat de diuidentib⁹.
Dico ꝙ verum est in recta linea: que verius dicuntur ī
qua fit diuisio q̄ per que vel quibus. Posset etiā hic cō
derari: vt pus dixi: drīa inter esse superius: ꝛ cōius.
Posset et̄ tangi drīa inter drīas essentiales ꝛ acci-
dentales. vt tangit phs ibidem. Forte enim verius dice
ret ꝙ fixio pedis est pedalitas q̄ ꝙ ratiōalitas est sensi-
bilitas. de quo tamē magis alis dicet: qꝛ potius ad me-
ta^{cum} q̄ ad logicum pertinet vlterior speculatio predi-
catoꝝ. ℭ Ad aliud dico ꝙ notāter dicit doct. ꝙ nō po
nunt tanq̄ partes diuerse eo mō quo genus ꝛ drīa ī
diffōne: qꝛ vt patet ex dictis. ponunt circūlocutoria ꝓ-
ximi generis: ꝛ ideo vnum est specificans ꝛ exponens
reliquum: nihilominus ip̄a inter se comparata sunt di
uersa: sicut magis cōmune ꝛ minus cōe: lꝫ in compara
tione ad vltimam drīam se habeāt vt vnū: ꝛ ideo nec
controuersia: nec repugnantia aliquē in dictis doct. sed
singularissima doctrina logicalis ꝛ metaphysicalis. Per
idem patet ad vltimum argumentū. Posset etiaꝫ pro-
babilr̄ dici ꝙ doct. nolēdo intrare istas difficultates me
taphysicales exponendo phi auctoritates inductas bre
uibus se absoluit in illa breui solutione. sed pma respō-
sio satis placet. ponit ergo: drīntibus spē: per modum ex
positionis ꝛ circūlocutionis: cum ly pluribus: ꝛ ex ꝑ
te materialis: ꝛ in quid: vt drīa completiua act⁹ ꝛ for
ma. Sed ex hac solutiōe oriuntur duo dubia. Primo
quō: in qd cum sit equocū. vt īfra. caplo de drīa habꝫ
iste: possit esse drīa completiua in diffōne generis. se
cūdo q̄re vīe nō esset gen⁹ ꝓximū respectu istoꝝ. 5. cuꝫ
tñ: ex dictis supra: videant esse spēs spālissime respectu
ipsius. Ad h̄ ifra. caplo de drīa. q. 5. dicet: sed pro nūc
breuiter dico ꝙ in qd hic ponitur pro vno significatoꝝ
tñ ꝛ est vniuocū: sic forte rationale ponit in diffōne ho
mis. vt infra. caplo de drīa. q. vltima habet. Et simili-
ter ad aliud pōt ꝓbabilr̄ dici ꝙ vīe nō est genus proxi-
mū ad hec. 5. lꝫ cōmuniter ponat esse: ꝛ hoc: qꝛ nō sunt
nomia iposita itermedijs. vel alr̄: ꝙ drīntibus spē ponit
vt speci^{um} ꝛ exposi^{m}. respcū pluribus: vt dīe vitie vlis
ꝛ addit. ī qd. vt completiua gnīs: ita ꝙ vna respicit sbi^{e}
ꝛ alia modū pdicādi. Plura alia subtilia h̄ ꝑtractād ire-
linq̄ lectori ꝛ altiori īdagini.

Questio. XIII.

Ertiodecimo q̄rit an pdi⁹ ge
neri ō specie in
fūdamētis ī actu exercito sit va vt ita. hō
ē animal. ꝛ h⁰ ī. ꝛ ē questio solemnis ꝛ vni-
uersalis ꝛ vtilis valde ī doctria hui⁹: cui⁹
motiuū sumit ex diffinitione generis. vt patet: ꝛ ex de
claratione Prophyrij exemplificando illam particulā:
differentibus specie: in fūdamentis. Animal enīgt cuꝫ sic
gen⁹ de homine equo et boue pdicat: que differūt a se-
inuicem specie non numero solum.

De primo qd gen⁹ dq species qd aial aīq₃ hō
ꝗ nō notū est. Animal.n.ē subāa aīa
ta se'sibilis fm peripatheticos. sed subā se mouens mo
tu voluntario fm Pla. cuius diuisiones multiplices pa
tent plerūq₃ in pbia. hō est animal rationale: ⁊ addunt
aliq: mortale: vt infra.c.de dria.q. finali p₃ sic: ē aial mā
suetum a nā gr̄.bn̄ a deo sor. de li. ter. ordi. ad be. eternaз
⁊c̄. predicatio vero. qd ⁊ quotiens sumitur supra dciū ē
⁊ in sequentibus magis dicam. Ordo sane p₃. Prius.n.
disputauit de diffōne in cōi. nūc vero pticulas cunctas
diffōnis ꝓsequitur: ⁊ verificationē ipsius diffōnis ⁊ p̄
tiū eius in fundamētis notificat. Diuisio cōis est.

De secūdo q. rōnibus ptem negatiuaз arguit.
Prima sumitur ex.4.topic.c.11.⁊
7.meta. ex rōne partis ⁊ totius quantum ad ma. ⁊ ex.5.
meta.t.c.30.⁊.31. quantum ad mi. Et nota ꝙ semper in
hac.q. vt p₃. accipit doc. genus ⁊ differētiam ⁊ speciez ꝑ
substātia. 2ª rō sumit cōparando mām ad mārūз. sicut
enim pars predicatur de toto ex.1. rōne: ita nec materia
de mato. ex.2. ⁊ hoc ꝑꝑ repugnantiam actus ⁊ potētie.
Q. aūt genus sit ma probat ex. Porphirio.c. de genere
vbi dicit ipsum esse pn̄ᵐ ipērum in quo ꝯuenit cum.2.
significatione generis: que est eē pn̄ᵐ generationis. Cū
autem pncipiū totiens sumat quotiēs cā.5.meta.t.c.1.
⁊ inductiue p₃ ꝙ genus nō ē pn̄ᵐ nec formale nec effi-
ciens nec finale: seqtur ꝙ erit materiale. Idem ondit ex
Porphyrio.c. de drntia ꝓbando.2. diffōnem drie que
est predicari de pluribus differentibus spē ⁊c̄. Et idem
h₃ phs.7.meta.t.c.43.⁊.8.meta.t.c.6.⁊.9.⁊ li. diuisio
nuз Boetij. Et ante q̄₃ formet.3. pncipale assignat quas
dam euacuantes ad hec.2. pncip alia. ⁊ sunt quattuor: q̄
rū.3. vltimas sustinet īfra soluendo.q. ⁊ argumēta eius
pmā vero respuit ⁊ replicas cōtra eā cōcludere ondit. 2ª
icipit ibi. Jō dr̄ 3ª ibi Alr̄ dr̄. 4ª ibi. dr̄ fm Boeᵐ ⁊c̄. Et
pmo ad.1. respondet negando mi. nec sequitur ex dicto
Porphyrij.c de genere: qꝛ non materiale sed formale
pn̄ᵐ est genus ex.7.meta.t.c.35. ⁊ idem potest colligi.5.
meta.t.c.2.⁊.2.phi.t.c.28. Et cum probat ꝙ nō est pn
cipium formale: qꝛ non diffugit forma vero diffūgit. 7.
meta.t.c.49. non sequitur: qꝛ nō qōcūq₃ formale pn̄ᵐ
diffūgit sed nū vltimum ⁊ completiuum: qō est satis cō
sonum dicenti huius in mā de pluralitate formaruз ⁊ ali
bi. Deinde exponit dictum Porphyrij.c. de dria quod ē
verum fm similitudinem nō equalitatem vel identitatē
sicut.n. materia de se ē indeterminata ⁊ potentialis ⁊ per
fectibilis per formas. ita genus respectu differentiarū.
Et l₃ de solutiones sint appentes ⁊ sustētabiles: qꝛ tū in
proposito non satisfaciunt argumētis: ideo replicat con
tra eas. qꝛ adhuc manet difficultas argumenti: cum ēt
forma non pdicetur de toto sicut nec materia. Nam sic
rōne forme repugnat pdi⁰ materie totalita rōne mate-
rie pdi⁰ forme sicut enim hec est falsa. hō est corpus or
ganicum: ita ⁊ hec homo est anima itellectiua. Ad hāc
replicam rn̄det distīgēdo de forma. vt i.3.di.2. ⁊ i quo⁰
q.2.⁊. sup.5.meta. ⁊ alibi h₃: totius. v₃. ⁊ partis vel tota
li ⁊ partiali forma totius vel totalis: vel que est totum
est ipsa qdditas. forma vero partis vel partialis: vel q̄
est pars est que cum materia constituit vel competit ter
tiam entitatem vel qdditatem vel formam totius. l₃ nō
quamcunq₃. Dicitur igitur ꝙ genus est forma totius ⁊
non partis ⁊ talis bene potest predicari. Sed licet disti
ctio sit bona: applicatio tamen est falsa: nec adhuc eua
dit difficultatem argumenti. Igitur scdo replicat osten
dens ꝙ fuga illa nulla est: quia sicut materia in abstra
cto non predicatur de toto: ita nec forma etiam totius:
vt p₃ de humanitate respectu formis: ⁊ sicut per opposi
tuз forma talis predicatur in concreto de habēte ipam

ita ⁊ materia. l₃ enim hec sit falsa. homo est corpus: hec
tū est vera: homo est corporeus: similiter metaphysice.
loquendo: l₃ hec sit falsa: homo est animalitas. hec tū ē
vera hō est aial. nō obstāte ꝙ sit materiale hominis. Im
pugnata igitur illa.1. rn̄sione ⁊ fuga ad.1. pn̄cipale assi-
gnat aliam rn̄sionem: ⁊ est.2. pncipalis ad vtrūq₃ argᵐ
pncipale quam responsionem infra sustinet: ⁊ replicas
contra ipsam soluit distīgēdo de predicatione mae vel
partis de eo cuius sūt. v₃. vel in concreto vel in absolu
to. pmoꝰ concedit ipsās posse predicari vere. scdo mō n̄.
Contra arguit dupliciter. pmo qꝛ tunc denominatiue ⁊
non vniuoce predicaretur genus de spē ꝯtra phm.2. to
picorum.c.3. ⁊ diffinitiōe.2. antepredicamentali. Assū
ptum probat ex diffinitione. 3. antepredicamentali. 2ᵒ
arguit ex modo significādi cōcreti: qui est significare ꝑ
modum alteri inherentis ⁊ informatis ⁊ concernentis
qōnulli sbe conuenit ex pdicamētis.c. ⁊ sba ꝓpetate pª.
animal igitur cum sit sba concretuз non erit: ⁊ sic de ali
is. ¶ Tertio principaliter aliter respondet ad eadē duo
argumēta pncipalia distīgēdo de materia ⁊ parte. aut
v₃. rei. aut rōnis. Compō.n. alia realis que est phisica ⁊
rerum. alia rōnis que est metaphisica ⁊ realitatuз seu
formalitatum vel formalium rationū. loquendo igitur
de pma ꝓcedūt argumenta. sed nō de 2ª cuius vlterio-
rem discussionem tangā statim in 3ᵒ articu. Cōtra quā
responsionē arguit ex.7.meta.t.c.33. ⁊ format arᵐ com
mutando ꝓportionē: de quo mō arguendi statim ma-
gis dicetur: ⁊ littera est satis clara. ¶ Quarto pncipa
liter respōdet ad primum pncipale ex dictis Boetij lib.
diuisionum. vbi dicit ꝙ genus in diuisione est totū ⁊ in
diffinitione pars: sed doc. loco diuisionis ponit pdicari:
quod potest bene stare etiam secūdum Boetium ibidē:
quia in hoc distīguit diuisio gñis ab alijs diuisionibus:
ꝙ ipm diuisum pdicat de diuidentibus: quia est totuз
vniuersale vt diuiditur ⁊ vt predicat Contra quam res-
ponsionem arguit dupliciter ostendādo genus eē vtro
biq₃ partez vel vtrobiq₃ totum: l₃ tū approp̄ate vno mō
dicitur pars: ⁊ aliomodo totum: vt infra statim ꝓpāle
vero vtrobiq₃ significat partem materialem speciei: vt
ꝓus dictum est aliter eēt equiuocū ⁊ per ꝯsequens non
genus nec diffiniens. cōcdit igitur ꝙ distinctio illa non
valet nisi exponat bene vt ipse infra exponit qꝛ vt diffi-
nit pdicatur: ⁊ vt predicat diffinit. licet diffinire ⁊ pdi-
cari sint diuersi actus rationis de quo infra tangam re
manent igitur illa duo pª argumēta insoluta non obstā
tibᵒ his responsionibus. 3ᵐ arᵐ pncipale ꝓcedit a ꝯcre
tis ad absoluta sicut. s. q. i. post oppoᵐ arguit sic: hō est
animal. ergo humanitas est animalitas ⁊ pmo ꝓbat cō
sequentiam valere dupliciter. deinde ostendit falsitatez
consequētis. pma ꝓbatio consequētie p₃ ex illa regula.
Qn̄ in cōcretis est pdi⁰ per se ⁊c̄. cuiᵒ rōnē assignat no
tāter: qꝛ in pmo mō pdiᵐ predicat essentiam sbi: ⁊ veri
tas talis pdicamēnis est rōne identitatis eēntialis extre
moꝝ: ⁊ per cōsequēs rō essentiarum significatiuoꝝ: ⁊
nō rōne cōnotatoꝝ neq₃ modorū significādi siue ꝯcer-
nētie. verius aūt ⁊ absolutius (vt ita loquar) signifi. sūt
essentie per absoluta q̄₃ per cōcreta: qꝛ humanitas seu
eq'as est tm̄ ipsa fm Aui. ergo in absolutis talis pdiᵒ
erit vera. 2ª ꝓbatio ē exēplaris. ⁊ p₃ littera. vbi aduerte
cū dicit doc. qꝛ ex modo significādi terminorum idē po
nit in ꝯñte ⁊c̄. ꝙ per tales modos itelligit ꝯcretuз ⁊ ab
solutū q̄ idē significāt: l₃ vario mō q̄uis.n.a concretis
disparatis nō teneat bᵒi ꝯñtia ad abª qꝛ tūc tollit cā dita-
tis ꝓpōnis: que est ꝯuenietia coꝝ 3ᵒ tenet nīa cōcretis
in eēntialr sbordiatis ad absoluta saltez n̄ vlnᵉ qt ne dū
rōe ꝯnotat oꝝ: s₃ ēt pncipalr rōe formalr significatoꝝ: v₃
vnū ō alio pdicat. Deide ꝓbat falsitatē ꝯñtis pncipalis

īferēdo in.3.figura h̄ icōuenīēs.ergo rōnalitas ē aīalites
ꝙ ſi nō: h̄ beret pro icōueniēti: vel ſalſo ꝓbat ſalſita,
rē eius aſſumēdo pro ma. illā ꝓpōnē famoſā quam ſu/
pra.q.i.contra ꝑmā rñſionē ad pᵐ pncipale aſſumii.vʒ.
ꝙ ois ꝑdiᵒ.vera in abſoluto ē ꝑ ſe ꝑmoᵒ eēntialr vera.ꝛ
pro mi.dictū phi.6.topi.c.8.ꝛ.3.met.t.ↄ.10.Illā vo ꝓpō
nem famoſam ma.ꝓbat ꝑmo auctoritate phi.7.meta.
t.ↄ.43.volentis oñdere ōriaʒ ſuperioꝛ ē eē de intellectu
īferioꝛis oſ ſm ꝙ exponit cōiter textus ille:vt.q.pre
cedēte tactū eſt.dicit ꝙ ſitio pedis eſt pedalitas q̄dā in
nuens per hoc ꝙ talis ꝑdiᵒ i abſoluto nō eēt vera niſi ꝑ
ſe ꝛ eēntialr ꝑdiᵐ de eēt ſubō.2ᵒ ꝓbat eādē ma.ex mō ſi/
gnificādi abſoluti q̄ eſt nude pure ꝛ ꝑ ſe ſignificare eēn
tiā:vt iſra.c.de denomiatiuis hʒ magis ꝑtractari ꝛ arti
culo.3.huius.q.ſi ergo vere abᵗᵘᵐ de abſoluto ꝑdicat̄ ſe
quitur vn̄ ī eēntialiter ꝛ ꝑ ſe ſe ꝛ ꝑ ſe eē alterū q:: vt pus
dcm̄ ē.nō rōne ↄnotatis ſʒ ſignificate eſſentie verificat̄.
4ᵐ pncipale ꝛ ſequēcia ꝓcedit per media cōia de qbᵒ
fecit mentionē ſupra.q.i.q̄ nō faciūt ſcire ſed opinari ꝛ
ſūt meᵃ diaᵒ applicabilia ad plura:vt pʒ.ꝛ ſimile argᵐ fe
cit.ō.q.8.q.i.laterali de vera ꝛ ñ ṽa nā:ꝛ iſra.q.2.ō ſpē.ꝛ
q.5.de ōria tangit idem mediū:ꝛ fūdat̄ ſuper repugnā/
tia vl̄ oppoᵐ gñis ꝛ ſpēi:ita ꝙ ſic̄ iſta ē ialſa ſpecies ē ge
nus:ita hō ſub mō vel rōe ſpēi:nō eēcipit ꝑdiᵐ aīalis
ſub modo generis accepti. Nam ſi modi inter ſe repu//
gnāt ēt q̄dditates ſb̄ ipis iter ſe repugnabūt:vt ſic̄ iſta ē
falſa:albū eſt nigrū:ita ꝛ iſta:homo eſt albᵒ ē hō niger:
ſimiliter iſta:ens finitū ē īfinitū:eſt falſa:ſicut iſta:finitū
eſt infinitum. Ponit exemplum in littera de concreto ꝛ
abſtracto:vt patet. ¶ Quinto principaliter arguit me
dio cōi ſumpto a ſimili in affirmatiuis ꝛ negatiuis ab ī
ferioꝛi ad ſupius eodem oꝛdie arguēdo:vbi debes nota
tare ꝙ non obſtante falſitate añtis ↄñtia poteſt eē bona
vñ iſta eſt falſa:homo eſt aſinus:iſta tñ admiſſa vel pre
ſuppoſita per poſſibile vel ipoſſibile:ſeqt̄ur:ergo hō eſt
aīal:ꝛ arᵐ imaginat̄ valere in negatiuis:lʒ in ibi añs ſit
verum:ꝛ ↄñs falſum:cuius opᵐ fuit in affirmatiuis.ꝛ
ꝓbat ↄñtiam i affirmatiuis ꝑ illā regulam famoſaʒ: qñ
oppoᵐ ↄñtis ꝛc̄ ꝓbat aūt aſſumptum.vʒ.ꝙ ſicut affir/
matio ad affirmationē:ita negatio ad negationē duplr.
ꝑmo ex ꝑmo poſte.t.ↄ.30.1ᵒ ꝑ arᵐ a cōmutata ꝓpoꝛtio
ne ſm artem phi.2.prio.t.ↄ.21.ꝛ.1.ꝑyiarme.c.3.rōne.8.
ꝛ vltima. Pro ſolone illius.q. Utꝝ ꝓpōni affirmatiue
ꝓpō de modo enunciādi ↄria.aut alia ꝓpō affirmatiua
de ꝑdiᵗ ↄrio ↄriet̄ ꝛ ꝑmā ꝑtem tenet quā ꝓbat.8. rōni/
bus. Sed pro intelligentia illiᵘ auctoritatis.2.prioꝛuʒ
ſciendum ꝙ phs ibidem aſſignat.6.regulas quas quia
ſingulares ſūt recitabo. Prima eſt iſta. Si alicuius ſilli
extremitates ↄuertunt̄ iter ſe neceſſe eſt mediū ↄuerti
cum vtraqꝫ extremitate.2ᵒ regula:ſi ſint q̄ttuoꝛ termi/
ni quoꝝ duo ↄuertant̄ iter ſe ſicut genitum ꝛ coꝛrupti
bile.ꝛ aliȷ̃ duo ēt ↄuertent̄ iter ſe:ſicut ingenitum ꝛ icoꝛ
ruptibile:tūc ſi ꝑmus ↄ̄dicit tertio:ſicut genitū ꝛ igeni
tū:ſic ēt ſcōs ↄ̄dicit.4ᵒ:ſicut coꝛruptibile ꝛ icoꝛruptibi
le.3ᵃ regula ſi ſint q̄ttuoꝛ termini quoꝝ duo ꝑmi ad in
uicē ↄ̄dicāt:ſicut genitū ꝛ ingenitū.ꝛ.2.2ᵘ. ſicut coꝛru/
ptibile ꝛ icoꝛruptibile ēt ↄ̄dicūt:tūc ſi ꝑmus ↄuertatur
cum 3ᵒ 1ᵒ ↄuertet̄.cū.4.4ᵃ regula ſi aliqđ ꝑdiᵐ ꝑdicet̄
vlr̄ de duobus ſubiectis ꝛ de nullo alio.ſi vnuū illoꝛuʒ
ſuboꝝ ꝑdicet̄ vlr̄ de alio tūc ꝑdiᵐ ↄuertet̄ cū illo ſubo.
5ᵃ regula:ſi duo ꝑdicata ꝑdicant̄ vniuerſaliter de aliq̄
ſubo ꝛ vtrūqꝫ illoꝝ ꝑd camētoꝝ ↄuertatur cum tali ſu
biecto:tūc alteꝝ ꝑdicoᵐ ꝑdicabitur de alio ꝑdicamēto
ꝑliter.6ᵃ regula:ſi ſint duo ꝑdiᵃ oppoſita:quoꝝ vnum
ſit eligēdū:vt.a.aliud ſit fugiēdū:vt.b.ꝛ ex alia ꝑte ſint
duo oppoſita ſicut.c.ꝛ.d.quoꝝ.c.eſt fugiēdū:ꝛ.d.eligē
dū:tūc ſi.a.iūctū cum.c.ſit magis eligēdū q̄ʒ.b.iūctū cū
.d.ſeqt̄ur ꝙ.a.ſit magis eligēdū q̄ʒ.b. Predictas regu/
las ibidē ꝓbat phs:ꝛ in ꝓbatione vltime adducit duas
maximas moꝛales.ad ꝓpoſitū vo doc. hic faciunt due
predictarum regularuʒ:vʒ.2.ꝛ.3.vt patet. ¶ Sexto pn
cipaliter arguit ēt medio cōi ſumpto ex eodem ꝛ diuer/
ſo ſimul vel iplicite ꝙ ad v̄itatē ꝓpōnis affirmatiue req
rit̄ idētitas ꝑdicamēti cū ſbo:vt alibi ſepe hʒ:ꝛ ſpālr ſu
per.6.meta.q.3.ꝛ pʒ ex.4.meta.ꝛ alibi ſepe apud Ar.
ſi ergo animal vere ꝑdicat̄ oʒ ꝙ ſit idē:hoi.aſr ꝑdiᵒ affir
matiua talis eſſet falſa:ſed ſi ē idem nō ꝑdicat:q: ꝑdica
ri eſt pre alio dici:vt ſupra.q.o.hʒ ēt alibi:iō.n.cōuer.3.
modus dicendi per ſe ꝑma poſterioꝝ nō ponit̄ modus
predicandi:ſed tm̄ eſſendi:q: ꝑdicatum nō eſt ꝑus nec
aliud a ſubo.vñ lʒ mō def vioꝛ ꝓpō illa in qua enūciat̄
idem de ſe:nō tñ eſt ꝓprie ꝑdicatio:q̄re cum aīal qđ ꝑdi
catur de homine neceſſario idē vel diuerſum reſpectu
hominis ex.10.meta.nō vere logice loquēdo nec ēt me
taphiſice ꝑdicat̄ de hoīe. ¶ Septimo pncipale arguit
inferēdo hoc icōueniēs.vʒ.ꝙ tota nā aīalis eſſet ī hoīe:
ſi vere ꝑdicaret̄ de hoīe ꝛ ſic de aliȷ̃s fundamētis ē itelli
gēdū ꝛ ꝓbat hoc ſeq:q: alias nō eſſet ſimplr̄ aīal:ſʒ tm̄
ſm q̄d quo ↄceſſo iſert aliud incōueniēs:ꝙ vʒ.tūc ni/
hil nāe animalis eēt extra hominem ꝛ tūc nec bos nec
aſinus:ꝛ ſic de aliȷ̃s erit aīal.ꝓbat illud illatū ex.3.phi.
t.ↄ.63.ꝛ idem hr̄.5.meta.t.ↄ.21.ꝛ.31.ꝛ.10.meta.t.ↄ.13.ō
toto ꝛ ꝑfecto.quoꝝ rō ē eſſe tale extra qđ nihil ē. Octa
uo pncipaliter arguit inferendo hoc icōueniēs.vʒ.ho/
minem eē genus ſi hō eſſet animal:ꝛ ſic de aliȷ̃s.ꝛ pōt ꝓ
bari diſcurſiue per illam regulā anþredicamētaleʒ. Qñ
alterum de altero ꝑdicatur ꝛc̄.ꝛ per ↄñam a ꝑmo ad vl
timū. Cui argumēto imediate rñdet (ꝛ bene) vt appōat
replicaʒ:ꝛ ſolutio pʒ ex his.que dicta ſūt ſupra ſepe. Eſt
enim fallacia accn̄tis ꝛ figure dictionis:vt pʒ. Cōtra iſ
arguit oſtendendo ꝙ nō variat̄ medium:nec extranea
tur animal homini ſub hoc attributo qđ eſt genus:im/
mo ſic ꝛ nō aliter poteſt de ipſo predicari:q: qcq̄d pre/
dicatur:predicatur ſub rōne alicuius vniuerſalis:vt ꝑ
us ſepe tactū eſt ꝛ ſpecialiter.q.7.ꝛ.9.ſi ergo aīal vere
predicatur de hoīe neceſſario ſub rōne alicuius vniuer
ſalis predicatur:nō alterius q̄ʒ generis:vt pʒ iducēdo.
¶ Nono ꝛ vltimo pncipaliter arguit.de ſpecie compa
ta ad idiuidua:q: ſicut argutum eſt:ꝙ fundamētū ge
neris in actu exercito non pōt predicari de fundamen
to ſpeciei:ita eodem modo poteſt dubitari de ſpē ꝛ idiui
duo in fundamentis ꝛ per eadem omnia media ꝓbari
poteſt ꝙ fundamentū ſpeciei nō pōt vere dici de fūda
mento idiuidui:ſed addit doc.hoc arguᵐ ſpāle vltra
alia ad hoc:iō dicit de ſpē arguitur.ſpecialiter ꝛc̄.ꝛ eſt
etiam medium cōe:vt pʒ:ex oppōne coꝛruptibilis ꝛ in
coꝛruptibilis ꝓcedens:ſpēs enim ſʒ Ar.1.poſterioꝛuʒ
ꝛ alibi ſepe:ſunt perpetue ꝛ eterne ꝛ vbiqꝫ ꝛ ſemper ꝛ
ſunt partes vniuerſi. Indiuidua vero ex.7.metap.t.ↄ.
53.ſunt coꝛruptibilia:q: nō ē palā abeūtibᵘ a ſenſu vtꝝ
ſunt vel non.ꝛ ideo de ipſis non eſt ſcia ſm ipſuʒ vbiqꝫ
quare dicendo:ſoꝛtes eſt homo:eſt falſa predicatio:ſic̄
dicendo homo eſt animal:immo magis falſa:vt patet.
¶ Ad oppoſitum arguit duabus auctoritatibᵘ ꝛ dua
bus rōnibus.ꝑmo auctoritas eſt Poꝛphyrȷ̃.c.de ſpecie
ꝛ.c.de genere exēplificādo in fundamētis de diffōne ge
neris.ſcōa auctoritas eſt phi.c.de ſuba ꝛ patent. Prima
rō ſumitur ex ꝑmo poſte.t.ↄ.9.ꝛ.15.vbi hē ꝙ ꝑmᵒ mo/
dus dicendi per ſe eſt qñ ꝑdiᵐ eſt de q̄dditate ſubiecti.ō
quo ꝛ aliȷ̃s modis dictum eſt ſupra.q.8.ꝛ doc.facit tres
conſequentias.prima eſt ꝙ animal per ſe predicatur de
homine.ſecūda ꝙ neceſſario.tertia ꝙ vere.ꝛ patent ꝑᵒ
poſterioꝝ.ſquit.de prima clarūʒ eſt.de ſecūda ēt pʒ.q:
ois ꝑdiᵒ ꝑ ſeᵗᵃ ē neceſſaria:lʒ nō ecōtra:ꝛ maxie ō ꝑmo

modo: ꝯ 3ᵒ etiā patet: q̄ꝛ vel nulla p̄dicatio est necessaria
nisi vera. 1ᵃ. ratio sumit ex reductione entbimatis in sil-
logismū: de quo. i. 7. 2. posteriorū. videri. 7. i. posteriorū. Cū
ergo ista entbi^ma ꝯña sit bona: homo currit. ergo animal
currit. per phm. c. de sub̄a. in p̄dicamētis. Aliquē enim
hoīez dicis grāmaticū eē. igit̄ 7 animal 7 hoīem grāma-
ticū dicis. silr autē 7 in aliis: hec ph̄us ibi. 7 tenet ꝑ hāc
subintellectā: hō est aīal: h̄ ergo erit vera: 7 necessaria: 7
assignat regulariter hāc ꝓpōnē. Ois aūt entbi^ma 7c̄. quā
etiam infra super li. ꝑyarmenias. q. 7. Et in anp̄dica-
mētis. q. 9. 7. in ꝑ sniectiaꝝ. di. 1. q. 2. ponit. Cōsequenter
r̄ndet ad q̄ōnē tenēdo p̄tem affirmatiuā nō solū in ꝓpo-
sito: ſ3 vbicūq3 superius p̄dicat̄ de inferiori in fundamē-
tis 7 in actu exercito. Uez est autē q̄ ꝓprie logice loq̄n-
do nihil est supius nisi genus vel spēs: ſ3 forte aſr eēt di-
cēdū me^t: vt alibi h3 declarari. ¶ Pro solone duoꝝ pri-
moꝝ argumētoꝝ p̄mittit̄ quoddā notabile valde neces-
sariū vbiq3 mixtū me^us logica ac grāmatice speculatiue
subtilitate. quod etiā infra. q. 16. 7. 17. 7 in anp̄dicamē-
tis. q. 7. 7. i. reptationū. di. 8. q. 4. 7 i ꝑ Auglico. di. 3. q. 3.
7 di. 8. q. 2. 7 in. 2. dist. 2. q. 6. 7 alibi ptractat. 7 supra. q. 9.
aliquātulū tetigi. v3. q̄ genus 7 dr̄ia accipiuntur a di-
uersis rebus vel realitatibus in nā specifica. quaru3 vna
est mālis potētialis vel ꝯbibilis seu dtermiabilis: 7 alia
formalis vel actualis vel ꝯtrabēs seu determinās: quas
p̄mo significant exprimētis 7 formali significatiōe: per
modū tñ totius: 7 nō ptis: vbi duo dicta colliguntur. Pri-
mū q̄ genus sumit̄ a tali mālī: 7 illud p̄mo significat vl
importat de suo intellectu determinato. 7 similr dicēdū
est de differētia suo mō. 2ᵐ dictū est q̄ tā genus q̄3 dr̄ia
significat h^ꝰ ptiale per modū totius ex ꝯsequēti. Primū
ꝓbat. q̄ꝛ aſr in diffōne eēt nugatio si idē penitus importa-
rēt p̄mo: cum oīs bona diffō requirat illa duo. 6. to^m. 7. 7
8. meta. 7 alibi sepe. 7 p̄mo diuisionū 7 i li. diffōnū Boe-
tij. 2ᵐ. ꝓbat: q̄ꝛ aſr p̄dicatio vtriusq3 de spē esset falsa: cū
pars sumpta per modū ptis nō p̄dicet̄ de toto. spēs aūt
totū eētiale vel q̄ditatiuū est respectu vtriusq3. ſ3 sit
pars subiua generis: vt p3. 7 tāgit in ꝓbatiōe p̄. illud qō
dixit. q. p̄cedēte de nugatione cognoscēda. 7 in ꝓbatiōe
2ᵉ. repugnātia3 totius 7 ptis: q̄re vnum nō p̄dicat̄ cōne-
niēter de altero: nec aliqd sub mō vnius de alio sub mō
alterius. vt prius dictū est in litt: 7 statim amplius dicā.
Ex his r̄ndet ad duo p̄ncipalia argumēta q̄ ptem: vel
mām predicari de toto pōt itelligi dupl̄r. v3. vel per mo-
dū ptis: vel p modū totius. Primo mō p̄cedit ma. vtriusq3
q3 secūdo mō negat. Mi. vero vtriusq3 est vera secundo
modo: 7 falsa p̄ modo. Et fundat se in dictis Auič. 5. me-
ta. de manuetoꝝ capitato que cōcretiue dicūtur a māu.
7 capite. Ideo i ē significēt qō illa: per modū tamē tot^ꝰ
q̄ꝛ cōcretiue. 7 illa per modū ptis: q̄ꝛ ab^ce. vnde l3 ista sit
falsa. sortes est caput: ista tñ est vera: sortes est capitatus
7 silr ista ē falsa: caput currit. hec tñ vera: capitatū currit.
Exponit̄ enim manuatū per h̄ñs manū: vbi aliud signi-
ficat̄: aliud ꝯnotatur. significat̄ nāq3 pars illa itegralis
quā caput significat. 7 ꝯnotat̄ totū h̄ñs ꝑ ꝑ modū signi-
ficandi ꝯcreti. hoc idem h3 expsse. 4. di. p̄. q. i. ad finē silr
dicendum est in ꝓposito de parte essentiali vel q̄ditati-
ua. vñ aīal exponit̄ per h̄ñs sensum: rōnale per h̄ñs itel-
lectū. vbi aliud significatur aliud cōnotat̄: significātur
enim p̄mo ptiales realitates. ſ3 cōnotātur tota ꝑ ꝑ mo-
dos significādi ꝯcretoꝛum. hēre. n. caput vel sensum 7c̄.
nō est partis: sed totius. p̄mo igitur importāt partes: ſ3
ex ꝯñti totū. Cuius vlterioꝛ inuestigatio statim ar. 3. est
annectēda. Deinde sustinēdo tres vltimas euacuatiōes
supi^s assignatas ad duo p̄ma argumēta postponēdo p̄-
mā. q̄ꝛ satis ꝓbabiliter impugnata est: r̄n̄ ret ad replicas
factas ꝯtra illas. Et notanter dicit: f̄m q̄ prior valet: q̄ꝛ

illa scōa r̄nsio posset [illegible] 7 male applicari ad propositum
de quo infra magis. Ad [illegible] igitur replicam r̄ndet di-
sponēdo de cōcreto f̄m q̄ suū oppo^m qd est absolutū p̄t
distingui iuxta doctrinā phi ꝑ topicoꝝ. Abstractū nāq3
aliud est a supposito. i. ab inferioꝛi. aliud a sub̄o. 7 posset
addi 3ᵐ. v3. a fundamento: vt. 5. di ꝑ. q. i. h3. ex^m p̄mi. vt
humanitas. ex^m 2ⁱ. vt albedo. Ubi tñ aduertendum q̄
vbicūq3 reperit̄ abstractio a sub̄o in terminis cōibus re-
perit̄ abstractio a supposito: ſ3 nō ecōtra. nam sicut hūa-
nitas abstrahit̄ a sorteitate albedo ab h̄ albo q̄3uis adhuc
maneat concretio alterius denoīationis: vt postea dicet̄.
Silr ꝯcretio ē duplex. alia ad supposita eiusdem nāe vel
q̄ditatis. alia ad supp^m vel subm alterius nāe: 7 posset
addi 3ᵃ ad fundamētū: vt p3 vbi supra. i ꝑ. Ex^m ꝑ. vt hō.
ex^m 2ⁱ: vt albū vel albus. vbi ēt intelligēdū q̄ vbi inueni-
t̄ in terminis cōibus ꝯcretio ad subm: inuenit̄ similiter ad
suppo^m: ſ3 nō ecōtra: q̄ꝛ sicut hō cōcernit hūc 7 illū: ita
albū hoc 7 illud opponunt̄ igit̄ mēbra vtriusq3 diuisio-
nis cū p̄fatione accepta: saltē vnum alteri: 7 breuiter pri-
ma repit̄ in sub̄is 7 acn̄tibus per modū iu h̄aru3 acce-
ptus. 7 2ᵃ tm̄ in accn̄tib^ꝰ inuenit̄. 7 applicādo ad ꝓpositū
dicit q̄ ꝯcretū scōo mō acceptū est denoiatiuū3. 7 aūt q̄3
r̄ndeat ad ꝓbationē illius assūpti ex anp̄dicamentis p̄
diffōnē denoiatiuoꝝ soluit scōa3 replicā de significatiōe
forme in cōcreto iuxta p̄dictā dis^m. ꝯñter exponit singu-
larissime diffōnē denoiatiuoꝝ quātū ad ulia3 pticulam.
dr̄is so^s cau^m. qō ēt infra. c. de dr̄ia. q. 6. tangit. 7 in. 2. di. 1.
q. i. vbi concludit q̄ diffō denoiatiuoꝝ ꝓpe logice loq̄n-
do ꝯuenit. cōcretis accn̄talibus 7 nō subalibus: q̄ꝛ ibi ca-
sus accipi d3 ꝓ cadētia vel inclinatione forē ad subm: 7
nō pro inclinatione ad suppo^m ꝓpriu3 vel ꝓprie nāc: q̄ꝛ
sic vni^cu^m est 7 nō denoiatiuū: maxime si teneant̄ illa eē
oppō in rōne p̄dicati de quo infra magis. vt eni3 intēdo
breuitate loquātū res subiecta patiet̄: q̄ꝛ iuxta sniam phi.
8. physicoꝝ. Peccatū est aliqd ostēdi per longioꝛa qō in-
est per minoꝛa. q̄re cum in 3ᵒ ar. intēdo circa ista nōnul-
la dubia pertractare: hic succincte lr̄am discurro. Deinde
obijcit ꝯtra so^onem illam. 1. p̄ncipalis probādo q̄ ma-
teria nō potest predicari: ēt i cōcreto de māto: q̄ꝛ sicut aīa-
mal ē mā hominis 7 ꝯcretū re^u aialitatis: ita lignū ē mā
arche 7 concretum respectu ligneitatis: sed h̄ ē falsū: ar-
cha est lignum: vt patet. igitur 7 hec: homo est aial. Re-
spōdet nōbiliter negando sil^tm q̄ꝛ archa ē res artificialis
aggregata per accidēs ex forma artis 7 re naturali mālī
cui accidit forma talis. l3 igitur accidēs i ꝯcreto ꝯcernat
sub m nō tamē ecōtra. Ideo lignum nō est concretū nec
ad sub3 nec ad suppo^m. respectu arche: sed respectu hui^ꝰ
ligni vel illius. aial autē est concretum ad suppo^m respe-
ctu hoīs: quare de ipso vere predicatur: vnde dicit q̄ ni-
hil est cōcretū quātumcūq3 sit cōcretū respectu sui acci-
dētis: sed potius ecōtra. negat ergo breuiter sil^m: quia
hic. i. cōp rādo aial ad hoīem significat̄ mā. i. māle hoīs
in ꝯcreto: vt aial qō ē cōcretū mān. i. hoīs. ibi nō. i. ꝯpan-
do lignū ad archā: l3 sit mā arche nō tñ. ꝯcretū ei^ꝰ: vt di-
ctū est: neq3 ad sub3 neq3 ad suppo^m. Nō ad sub3: q̄ꝛ cōe
est oī sub̄e i sub̄o nō eē. neq3 ad suppo^m: cū ens per accns
non sit suppo^m cuius per se. Cōñter sustinēdo 3ᵃᵐ r̄nsio-
nem supra ad illa duo p̄ncipalia de parte 7 mā reali 7 ra-
tionis 7c̄: respondet ad replicā ex. 7. me^t. exponēdo sin-
gularissime philosophū: q̄ sua similitudo tenet quo ad
distincte importare: non quo ad proportionaliter predi-
cari de subiei. ꝯ est dictu: q̄ sicut tota ratio distincte īpor-
tat totam rem vel quidditatem cuius est: ita pars partē
vt dictum est in precedentibus. non tamen ita vere pre-
dicatur pars de parte: sicut tota ꝯ tota. vnde dicit q̄ hec
est falsa: aīa est rationale vel rōnalis: vi rōnale est dr̄ia.
hoīs: qō ꝓpterea dicit: q̄ꝛ rōnale vt̄ habet Frācis^ꝰ ꝯ ma.

ſup̱ Porphy⁹.c.de dñi.i.pōt dupl͛r accipi.vno mō:vt di/
cit aptitudinē rōcinandi.alio modo vt dicit ꝑtem forma
lē:p modū tm̄ totius.pmo mō forte hec eſt vera. ala ē rō
nalis:ſed nō ſcōo mō:de quo iſra magis. Dicit ergo ꝙ il
la cōmutatio ꝓportionis tenet quo ad dic͛.ĩportare vel
exꝓmere vel dare intelligere ſeu ſignificare. non quo ad
vniformiter ꝑdicari.cuius vlterior ratio h₃ infra videri.
¶ Deinde exponit valde notanter Boeᵐ: ex cuius ſn̄ia
fuit 4ᵃ rn̄ſio.ſupra adducta ad vtrūq₃ arᵐ principale di/
cēs:ꝙ genus vtrobiq₃ eſt pars ⁊ totū.i.in diffiniēdo ⁊ ꝑ
dicādo:⁊ h̄ eſt inq͛t:dif͛ ĩportat partē per modū tm̄ toti⁹:
⁊ ſic eſt pars ſigniᵗᵉ ⁊ ꝑma͛ ⁊ formaliter:ſed eſt totū ex
mō ſignificandi ⁊ ex ꝯn̄ti ⁊ conntotatiue. Veruntn̄ apro/
priate loquēdo:vt diffinit eſt pars:⁊ vt ꝑdicaƚ eſt totum
in ſe tn̄ ꝓprie loquēdo eſt totū vtrobiq₃ ⁊ pars ƚ₃ diuerſi
mode.vt dictum eſt.Ubi aduertēdū ꝙ aliq̄d ꝯuenit plu
ribus ꝓprie:ſed vni eoꝝ appropriaƚ ⁊ nō alteri vel eidē
compato ad plura aproꝑaƚ aliquid reᵘ vnius qō nō reᵘ
alterius.Un̄ illud dicit cōuenire alicui ꝓprie quod ex ſe
vel ab intrinſeco ſeq͛tur ipſum.Aproꝑate vero dicit ali/
qd alicui ꝯuenire quod ab extriſeco vel vſu loquēdi ſeu
voluntarie ſibi attribuitur. Exēplū poſſet poni de attri/
butis diuinis que ꝓprie ⁊ eque cōuenīūt oībus perſonis
ſed appropriate aliqua dr̄ de filio:aliq̄ de alijs perſonis
vt p₃ de pō ⁊ ſapia ⁊ clemētia ⁊ h⁹i.ſimiliter in creaturis
imꝑator eſt ꝓꝑe dn̄s oīū: appropriate tamē alemanorū
vel romanoꝝ:dn̄ius etiam cuilibet dn̄o ꝓprie debeƚ.ſed
apud italos Uenetis appropriaƚ:⁊ ſic de alijs. Arᵒ.que
fecit cōtra illam 4ᵉᵐ rn̄ſionē nō ſoluit alr̄ ꝙ₃ ex dicta de/
claratione:q₂ p̄cedunt cōtra illā diſtinctionē de gn̄e pro
prie ⁊ nō approꝑate itellectā: iō ad ea p₃ ex dcis.Conter
ſoluit.3.ꝑncipale breuiter recurrēdo ad illā diſtinᶜᵐ de
ꝯcreto ⁊ abſoluto duplici ſuperius datā. dic͛ eīm ꝙ tenet
in ꝯcretis accn̄talibus ⁊ nō ſubalibus ⁊ abſolutis ꝓpor
tionaliter ſūptis:ſed de hoc iſra magis perquirē. ¶ Ad
.4.ꝑncipale reſpondet per quādā diſtinctionē valde nō
bile:de modis ſignificādi.v₃.⁊ intelligēdi:que ꝑſuppōit
diffuſam cognitionē de modis ſignificādi: quoꝝ ignorā
tia multum ĩpedit a ſpeculatione ꝑfecta logicali ⁊ meta/
phyſicali.⁊ maxime in doctrina huius doc.de q̄bus l'ra
ctatu per ſe intēdo ad lōgū ꝯtractare. Aduertēdū igiƚ ꝑ
mic ꝙ modoꝝ alius eſt ſignificandi alius intelligendi ⁊
alius eſſendi: quoꝝ varietates ⁊ deſcriptiōes notaui ſup
.2.q.anteꝑdiᵐ infra.Modi autē ſignificādi ꝑtinent ad
ꝯſiderationē grāmatici:qui ſunt accidētia orōnis ꝯgrue
⁊ prius eius:vt puta.8.priū orōnis:⁊ ſūt itētiones.2.cā/
te actu collaᵗᵉ diuerſimode comparantis voces ſignifi/
catiuas:⁊ iter ſe ⁊ ad ſignificata ex ꝓprietatibus q̄buſdā
ex pte rerū originalr̄ ⁊ occaſionalr̄:vt ſupra de ſecundis
intētionalib⁹ gn̄alr̄ eſt dictū. ſūt autē ſubiāte in vocib⁹ ſi
gnificatiuis:vt ſupra.q.8.inq͛t doc.vel in ſignificatis:vt
p voces ſignificanƚ:vt hic tāgit.quoꝝ alij ſunt eēntiales
alij accidētales:de q̄bus maxime verificaƚ hec rn̄ſio doc.
Modi vō itelligēdi ꝑtinēt ad ꝯſiderationes logici:vt ſu/
pra.q.4.⁊.5.dixit ꝙ vle:⁊ ſir̄ itelligēdū eſt de alijs iten/
tiōalib⁹ logicalib⁹:ē mod⁹ itelligēdi obi ite⁹: vt ibi ꝓlire
ꝯtractaui. Dic͛ igr̄ doc.ꝙ modi tales ſignādi ſūt ſepa/
biles a ſignato:vt p vocē vel pon⁹:vt recte inq͛t doc. per
dictionē ſignificaƚ:⁊ iō nō pt ſub oppoſitis illoꝝ itelligi
abſq₃ icōgruitate ⁊ falſitate ⁊ iꝑfectiōe orōnis: ⁊ ponit
exᵐ de numero ſingulari ⁊ plurali.Un̄ notādū ꝙ nume
rus in reb⁹ alius eſt eēntialis ſiue eēntiaꝝ cuius ꝑnᵐ eſt
vnit ꝯ traſcēdēs:q̄ ē indiuiſa rei entitas. alius ē accn̄taƚ
ſiue idiuiduoꝝ:cui⁹ ꝑnᵐ eſt vnitas q̄ ē idiuiſa ꝯtinuitas
⁊ in vtroq₃ nūero repiƚ ꝓprietas indiuiſibilitatis :rōne
vnitatis:⁊ ꝓprietas diſtinctis rōne ꝓluſe multitudis : q₂
ſ₃ Boeᵐ numerus ē multitudo ex vnitatib⁹ ꝓfuſa:qō d₃

intelligi de numero reb⁹ a q̄b⁹ ꝓprietatib⁹ accipiƚ nume
rus q̄ eſt modus ſignificandi accn̄talis nōis. Numerus
igiƚ ē modus ſignificādi actiuus nōis: quo mediāte no/
mē ꝓpetatē indiuiſibilitatis:q̄ ē vnī⁹:vel ꝓpetatē diuiſi/
bilitatis:q̄ ē multitudinis:ꝯſignificat:⁊ diuidiƚ in ſingu
larē ⁊ pluralē. Numerus ſingularis eſt modus ſignādi/
di rē ſub ꝓpetate indiuiſibilitatis que eſt ꝓpetas vnius
vt aial hō. Numerus plualis eſt mod⁹ ſignificādi rē ſub ꝓ
prietate diuiſibilitatis:q̄ e ꝓpetas multitudinis : vt aia/
lia hoies:⁊ ſicut exēplificoi de numero:ita poſſet de gn̄e
pſona caſu ⁊c̄.exēplificare: ad qōcūq₃ igiƚ ꝑdiᵐ compeƚ
hō ſemp ē ſingularis numeri noīatiui caſus: tertie pſōe
⁊c̄. q̄re abſq₃ repugnātia itellect⁹ nō pōt itelligi ſub o⁹.
illius modi:q̄re ſi dicaƚ:hō currūt:ē repugnātia itellect⁹
⁊ p ꝯn̄s icōgruitas ⁊ imꝑfectio ⁊ falſitas forte. Et addit
notāter ꝙ l₃ h⁹ modi ſignificādi nō ſint illa q̄ vniunƚ q₂
in orōne vel ꝯcētus ſeu ſignificata:ſunt tn̄ ꝑn⁹ formalia
vel rōnes formales: ſub q̄b⁹ ſignificata vniunƚ mediāti/
bus dictionib⁹ ſignificatiuis:q₂ ſ₃ exigētiam modoꝝ ſi/
gnificādi ꝑtiū orōnis vniunƚ ⁊ cōſtruuntur adiuicem:vt
h₃ videri in mā de ꝯſtructiōe. qn̄ igitur eſt repugnantia
illoꝝ modoꝝ ē falſitas:⁊ maxie qn̄ ſunt circa idē nume/
ro:et qn̄ circa diuerſa:vt poſtea patebit. hec igiƚ eſt falſa
albedo eſt alba:vt tetigit arᵐ:q₂ modus ſignificādi q̄ eſt
ꝯcretū.⁊ modus ſignificādi qui ē abſolutū circa idē re/
pugnāt:l₃ nō ſemp circa diuerſa:vt hō eſt alb⁹.Modi āt
intelligēdi nō ſūt iſepabiles a ſignificato: q₂ nō ſimpl͛r ſ₃
ſ₃ determinatā eius acceptionē ſibi ꝯueniūt:vt ſupra.q.
8.de triplici acceptiōe termini cōis dcm̄ ē.Pōt igiƚ ſūda
mēta ſcōarū itentionū logicaliū nūc itelligi ſub ill͛: nūc
ſub oppoſitis illaꝝ:vƚ ſub nullis: q₂ q̄lia ſūt ꝑdicata talia
iudicātur ſubā:vn̄ hō pōt intelligi ſub itētione ſpēi:cum
dr̄:hō ꝑdicaƚ de forte:⁊ ſub itētione idiuidui: vt cū dr̄:h
hō ſubijcaƚ hoī:vƚ ſub nulla itētione:vt cū dicaƚ: hō cur/
rit:⁊ addit ꝯn̄ter: q₂ tales modi itelligēdi cōueniunƚ ſūda/
mētis:cū vniunƚ p h̄ vbū eſt:vel in actu exercito: vt dcm̄
eſt ſupra.q.7.ꝙ rō gn̄is cōueniƚ aiali cū dr̄ hō eſt aial ⁊c̄.
cui⁹ rōnē oſ̄dit dicēs ꝙ itētiones mī applicanƚ ſūdamē
tis:vt hn̄t eē cognitū:qō eſt eē ſ₃ qd: iō non per ſe ex nā
rei rebus inſunt.ſed per accn̄s:vt p₃. Et add.⁊ vltra ꝙ ta
les mōi intelligēdi nō ſūt p ſe vniti.ſed vniᵉᵐ ſūdamen
toꝝ vƚ p ſe.i.ex nā rei:l₃ bn̄ p accn̄s:nec ſūt formalia ꝑn⁹
ſub q̄b⁹ ſignāta formalia vniunƚ:⁊ iō concludit ꝙ repu
gnātia eoꝝ nō cāt falſitatē ꝓpōnis in q̄ ſūdamētū vni⁹
ꝑdicaƚ de ſūdamēto alterius:h̄ igiƚ:hō ē aial:erit v͛a nō
obſtāte repugnātia gn̄is ⁊ ſpēi. Ex q̄ rn̄ſione valde ſub/
tili p₃ triplex dr̄ia modoꝝ ſignificādi ⁊ modoꝝ itelligen
di.ꝑᵃ eſt iſepabilitas hoꝝ ⁊ ſepabilitas illoꝝ.2ᵃ eſt q₂ iſti
ſūt ꝑn⁹ formalia vniōis: ⁊ illi nō. 3ᵃ q₂ repugnātia hoꝝ
cāt falſitatē orōnis in fundamētis: ⁊ illoꝝ nō. Ad forᵐ
igiƚ ar.breuiter rn̄r negādo añcedēs.loquendo de gn̄e ⁊
ſpē in fundamētis:vt hic ſumūtur.⁊ cū inuitur ꝓbatio
de oppoſitis rōibus vel modis ſbi ⁊ ꝑdicati talis:diſpo/
nēdū eſt de modis:vt ſupra. v₃. ſepabilib⁹ vel cātibus
falſitatē:vƚ n̄.ꝑ mō ꝓcedit.2ᵒ mō nō.⁊ ſic ē in ꝓpoſito.vƚ
poſſet breuiter negari aſſūptū ꝙ ſubm.v₃. ⁊ ꝑdicatū in
ꝓpoſito accipiūƚ ſub oppoſitis rōib⁹ vel: modis q₂ acci
piūƚ ſ₃ eſſe q̄ddiᵗᵉᵐ: ⁊ nō competūt q̄re cōueniant eis itē
tiones:⁊ h̄ explicat doc.ĩplicite i ſolōne illa: ⁊ ſic p₃ ſolō
valde ſingularis.ō q̄ infra magis. ¶ Ad.5. ꝑncipale ne
gat ſilᵐ:q₂ cōmittit fallaciam ꝯn̄tis a deſtructione añtis
ab iſeriori ad ſupius eodē ordine affirmatiue ⁊ negatiue
arguēdo:īmutatur eīm añs in ꝯn̄s: ⁊ inferi⁹ i ſupi⁹: vt
ſupra dixi. Nā inferi⁹ negatū efficiƚ ſupius reᵘ ſuperio/
ris negati. Et ad.i.ꝓbationē ex.i. poſteriorum dicit ꝙ
tenet in cauſis precīſis : vt ſicut habere pulmonem ⁊c̄
Modo eſſe aſinum nō eſt ꝑale cā eſſendi aial :q₂ etiam

vel hoīem est huius cā. Nā genus includit per se in q̄libꝫ spē: q̄re nō esse asinū nō infert non eē aīal: vt pꝫ. ❡ Ad aliud dicitur: sicut in sīli supra soluēdo reo͡m. ꝯ rōnem ad duo pncipalia dictū est: ꝙ illa cōmutata propositio tenꝫ quo ad vniformitatē oppōuis. nō autē quo ad vniformitatē cōsecutionis: ꝛ sic sīltudo pme in cōparando affirmationes asini ꝛ aīalis ad suas negationes seorsum tꝫ. Non enim ita antecedit nō asinus ad nō animal sicut asinus ad animal: ꝛ sumit hic antecedere ꝛ cōseq̄ ꝓprie ꝛ nō extensiue. vt patet. ❡ Ad 6m dicit ꝙ animal vt indifferens. i. hñs illā minorē vnitatē vnitate spēi: vt sumit. Ea realitate indifferentie potētiali p̄dicaf. Uerificaf tamen vt est idē: q per modū totius: ꝛ determinaf ꝛ ꝯhif ex natura specifica: vel potius dr̄ia specifica. supponit enim determinate: sz determinate tm̄. Cōtra quā solonez obijcit ꝙ sic quodlibet illoꝝ: ad qd̄ animal est indifferens: predicaret de hoīe: q qd̄ indifferens ad plura p̄dicaf de alli quo: etiam qd̄libet illoꝝ predicari potent: hec igitur erit vera: hō est asinus ꝛc̄. Rñdet notāter: vt infra. q. 3. de differentia in sīli hēt ꝙ indifferentia ad plura est: duplex. Una per modū disiunctionis: alia per modū copulationis: vl̄ sic: vna accñtalis: alia potētialis. dic̄ igif ꝙ argm̄ nō procedit de indifferentia disiūctiōis vel potētiali: sed bene alio mō. Non enim seqtur: hō currit. igitur sortes currit. Imo est fa͞ ꝯñtis. seqf tn̄ ois hō currit, ergo sortes currit saltē cū ꝯstātia subi hoc etiam pꝫ de disiunctia ex qua formalr nō seqtur aliqua ptium determiate. ❡ Ad 7m rñdet cōcedēdo totā nām vel qddītatez aīalis esse in hoīe: vt in sīli de nā specifica hēt in. 2. dist. 3. q. 6. in solone soluēdo obonē. Et cū ostendit ꝙ nō: ex diffōne totius: exponit optime illā descriptione quo ad sufficientiā ꝛ cōplemētū: ꝛ nō quo ad p̄cisam ꝯtinentiā: hoc est dictu ꝙ qddītas aliās ita tota saluaf in hoīe: ꝙ ēt in alijs spēbus cōtinef: vel saltē sibi non repugnat ptineri. q̄liter āt hoc sit possibile ꝛ non arguat illimitatonē eius: alias patebit. ❡ Ad 8m recurrit ad solutionē supius i pede. q. data: ꝛ ad replicā cōtra hoc dicit ꝙ illa famosa ꝓpō. Oē qd̄ predicaf ꝛc̄. est vera de predicatione signata ꝛ non exercita: q intēñōes extraneātur fundamētis: vt de se p̄dicatur in actu exercito: vt sepe dictum est. ❡ Ad vltimum rñdet dupliciter: vno modo negādo mi. quo ad pmā ptē eius. vbi notāter dicit: per se suppositum cōis: ꝓ indiuiduū circunstantionatum vel simul totū vel ꝓpter determinationes accñtales ꝯtrītas que non cōstituūt per se suppom̄: vt homo albus ꝛc̄. ꝛ hoc idem hꝫ infra. c. ō sba. q. 2. ꝛ super li. pyarmenias. q. 6. in solone optime. ꝛ in. 2. di. 3. q. 3. ꝛ alibi sepe. nō est igitur indiuiduū per se magis corruptibile q̄ spēs: q eq̄ abstrahit ab hic ꝛ nunc ꝛ hoi. sicut spēs. Aliter rñdet negādo. 2. ptē mi. q sicut indiuiduum est corruptibile ita ꝛ spēs: vt hꝫ esse materiale: saluatur tamen semper per successionem indiuiduorꝫ: sic elementa corrumpuntur fm suas partes: non tamen fꝫ se tota: vtraq̄ responsio bona: sed prima altior.

De tertio lꝫ mā hu͡. q. sit potius metaphisicalis q̄ logicalis: q tn̄ famosa ꝛ vtilis ē ꝛ plures difficultates cōtinet: instabo circa singula dcā doc. ꝛ ipsa siue arguēdo siue rñdendo: ꝛ inchoabo a solone pncipalis. q. Dubitaf igif pmo an predicatio superioris de inferiori vniuersaliter sit vera vt cōcludit doc. ꝛ videf ꝙ nō: q h est falsa: iferius ē superius: q predicaf opm̄ d̄ op͡. Itez infra. c. de suba. q. vltima. dicit ꝙ suba nō predicaf per se nec vere de ptibus sube: sed partes sube sunt iferius ad subaz vt patet: igif. Item hec est falsa: humanitas est aīalitas. vt patet hic in īfa. ꝛ tn̄ ibi predicatur superius d̄ īferiori. Itē videf ꝙ male dicit ꝙ vlr̄ predicaf supius de īferiori vere: q tunc h esset vera: homo est omne animal vel ois hō ē omne animal. ❡ Ad h facilr rñdet tenēdo ꝯnē doc. ❡ Ad pm̄ dico ꝙ loqtur doc. hic de inferiori pro substrato: ꝛ non pro formali: ... si aūt accipentur formaliter: verū est ꝙ in... vnū dicitur de alio. h enim est vera: su...us p̄dica inferiori. que exercef fundamētis: in ... et exercipiēdo vnū: vt q̄. ꝛ alterū: vt modus: ... de alio: vt pꝫ. ❡ Ad aliud dico ꝙ loqtur doc. ... tibus quātitatiuis vel eēntialibus phisicis sub. ... subiectiuis: q solum sunt inferiora: ꝛ nā nihil ... perius vel inferius: logice loquēdo: qꝫ nō est in re... nes: vel saltē per se in p̄dicato mō ptes tales: de q... loqtur: sūt tn̄ reductiue in p̄dicato: vt ibidē dicit. ... est dici distiguendo de suba an alom: ꝛ predicab... dem doc. dis. p mō p̄dicatur de ptibus ꝛ princip... 2o mō nō. Uel 3o dici pōt ꝙ lꝫ nō p̄dicatur de eis in ... luto ꝛ in recto: predicaf tamen in cōcreto ꝛ in obliq... ❡ Ad aliud nego ꝙ humanitas sit inferius: ꝛ ai... supi͡ ꝓpe logice loquēdo: q intētiōes tales nō attr... tur fundamētis nisi in cōcreto sūptis vel saltē nō in ... mata abstractione. vñ hec est falsa: albedo ē accñs: vt accidens est vnū de numero vlīuꝫ. ꝛ similr hec est falsa ... manitas est species: cuius ratio vlterior isti a dicef. A... autē videf ꝙ hec sit vera: humanitas est aīalitas de q... statim magis. Posset ēt dici ꝙ licet p̄dicatione form... recto illa sit falsa: nō tn̄ mālr ꝛ in obliquo: sic. vꝫ. hu... tas est vel constituif ex aīalitate: de quo hꝫ videri sup. i. posterioꝝ. ❡ Ad vltimū dico ꝙ doc. nō accipit ibi vlr̄. i. cū signo vli: sed pro cōiter vel vbiq̄ vl̄ in olb͡ terminis: ita ꝙ nō solū de hoīe ꝛ de aīali: sꝫ vlr̄ in alijs est ver. ꝛ ꝛc̄.

Dubitatur secundo circa dicta docto. i illo notabili ꝓ solutione duoꝝ pmoꝝ pncipaliū adducto. primo cum dicit ꝙ genus sumif ab aliquo mālī in specie. vr̄ ꝙ nō: q sbe īmālēs: fm tpm: ꝑter pmā sūt in gnē: sed in talibus nō pōt sumi genus ab aliquo mālī: cum nō hñt mām: ergo ꝛc̄. Item accñtia nō hñt mām nisi in qua sunt. 8. meta. sed accidētia per se hñt gnā ꝛ dr̄ias. ergo ꝛc̄. Itē q̄ se indifferenter ꝛ potētialr hꝫ ad plura nō hꝫ aliquem intellectū determinatū: sed gen͡ est hoi. vt patet infra sepe: ꝛ m... me soluēdo. 6. pncipale huius. q male igif dicit ꝙ genus īportat illud māle de suo intellectu determinato. Itē si significat ptem ꝛ nō per modū ptis: sed per modū totius: vt dicit doc. seqtur ꝙ significatum ꝛ modus significādi repugnāt. hoc aūt ē incōueniēs: cum modi significandi sumanf a ꝓprietatibus signim̄: vt dictū est. Itez si primo significat ptē: ꝛ ex ꝯñti totum: seqtur ꝙ erit equocū. ꝛ ꝓ ꝯñs nō genus: igif male dicit. ꝙ ex ꝯsequenti īportat totum. Consilr fere in oībus posset argui ꝯtra aliud dictū d̄ dr̄ia. Itē videf ꝙ nō vitatur nugatio in diffōne: q idē bis dicif: cū ptē vtrūq̄ ex cōsequēti īportet totā spēz vel totum suppom̄: igitur. sicut ad vitāduꝫ nugationē dicis ea primo diuersa significare: ita opꝫ ꝙ ex ꝯñti nō importēt idem. Item videref ꝙ predicatio gnīs de dr̄ia: vel ecōtra esset per se: sicut vtriusq̄ de specie si vtrūq̄ īportaret spēciem: qd̄ tn̄ negat iste ꝛ phūs. 3. meta. t. c. 10. Item h est per se pmo modo: homo est ex aīa: vel h: homo est ex aīalitate. vbi sumitur pars per modum ptis. igif ꝓ per modū partis accepta pōt predicari de toto. Itez si modus p̄dicati repugnēs modo subi īpediret veritatez p̄dicationis sequeref ꝙ nullū accñs vere diceref de suba: ꝛ silr nulla scēa itentio de pmis: ꝛ sic de alijs. male igif dicit illam p̄dicationem esse falsam ꝓ modum repugnātē. ❡ Ad ista rñdef. sed pro solone pmi nō ea que infra. q. 7. añ pre dicm̄. ar. 3o. dub͡ po. singularissime ad ... uri: sed pro nūc. breuitati intendens: ad formā rōis respōdeo negādo mi. Unde nō dixit doctor ꝙ gen͡ sumif a mā sꝫ ab aliq̄ mālī. c. hñte se in ordine ad illud a quo sumitur dr̄ia ꝓportionaliter

mãe respectu forme. Et cũ dicis q̃ substãtia in mãlis nõ hẽt mãm: ꝯcedo ꝓprie loquẽdo: lȝ aliq̃ ponant in eis mãꝫ: vt hab; t videri in. 2. sñi ... sed hõ nõ obstante in ipsis reperitur al' q̃ realitas potẽtialis: ⁊ aliq̃ actualis: vt in locis ꝑallegatis in 1° ar. hȝ iste. ⁊ phũs. 12. me°. t. ꝯ. 19. ⁊ sequẽtibus. Et Boetius inq̃t q̃ Ar. relictis extremis egit de medio. i. de sube ꝯposita: qḋ nõ solum est verũ de substãtiis mãlibus: sed ẽt imãlibus: que sunt cõposite cõpõne rõnis seu meta. lȝ nõ reali. ℂ Ad aliud de accñtibus ꝑ idẽ. phũs enĩ. 12. meta. vbi ꝑus ponit diuersitatẽ ꝑinciploꝝ ẽm diuersitatẽ ꝑncipiaꝫ in oĩ ꝑdicato. Nulla eñi spẽs in vniuerso est ita simplex qn includat aut diuersitatẽ reꝝ aut realitatum quarum vna sumit ratio gñis: ⁊ ab alia ratio drẽ. sed forte posset sustineri accñtia cõponi ex mã ⁊ forma vt. 7. meta. notanter hȝ iste. Et si videret dictum phĩ. 7. me°. t. ꝯ. 35. ⁊ 5. meta. t. ꝯ. 2. ⁊. 1. phĩ. t. ꝯ. 35. q̃. s. q̃libet pars diffinitionis est forma. dic vt habet iste. 7. meta. q. 16. q̃ verũ est nõ sibi inuicẽ: sed in ordine ad totũ q̃d ꝑdicatur formalr. ℂ Ad aliḋ nego mã. q: determinatio nõ ẽ in gñe rõne signati: sȝ rõe modi significandi: vel ꝯnotationis. significat. n. determinate vnã q̃ditatem determinatam sicut spẽs. respectu tñ q̃ditatis significate per drĩam illa est põlis: ⁊ determinabilis: vt pȝ in simili de significato mãe ꝑme. ℂ Ad aliud pȝ in simili infra. q. penultima de drĩa. est enim repugnãtia modi ad modum. ⁊ q̃d ad q̃d. Non tñ dico q̃ q̃libet modus ꝯuenit cuilibet q̃d indifferẽter. Et cum dr̃ q̃ modi significandi accipiunt a ꝓprietatibus ⁊c̃. Dico q̃ in eadem re põt reperiri plures ꝓprietates rõne q̃ꝝ plurificant ⁊ variantur modi significãdi. Mõ lȝ ip̃ȝ genus signat q̃ditatem que in veritate est pars q̃ditatiua spẽi: vt tñ cõsiderat intellectus illã vt vnã in multis ⁊ de multis: dicat ipsam ẽẽ totũ vle. ⁊ sic noĩe ꝯcreti importat: sicut igit̃ de eodẽ reꝫ diuersoꝝ dicunt totũ ⁊ pars: ita eidẽ dictioni ꝯueniunt significare ptẽ ꝑmo ⁊ ex ꝯñti importare totum. q: ꝑmo vt ps q̃ditatiua est. scḋario vero ex mõ significãdi vt totũ vle est significat: vt albũ ꝑmo significat q̃litatẽ: ex ꝯñti importat subm: vt infra hȝ ꝑ tractatũ. vñ non dicit doc. q̃ significat totũ: sed ptem per modũ totius. quid aũt sit illud totuȝ. an. s. vle vel particulare statim magis patebit. ℂ Ad aliuḋ pȝ ex dictis: quia nõ ponit doc. ipsum significare duo: sed vnũ tñ: reliquũ ꝯnotãdo: qḋ non arguit equocationẽ: alr oĩa cõcreta accñtiũ essent equoca: qḋ ẽ falsum manifeste. ℂ Ad aliud põt dici: vt. q. ꝑcedẽte dictum est: q̃ qñ idẽ includit vel importat per aliq̃ duo: q̃rum vnũ denoĩat alterum: ipsum in vno ꝯnoĩat seipsuȝ vt in alio. Uel alr q̃ non est nugatio nec sequtur ex identitate cõno'. sed tñ ꝑncipalr significati: vt hic: musicus albus currit: nõ est nugatio: lȝ vtrũq̃ ꝯcretũ ꝯnotat idẽ totum vt subiectũ. ℂ Ad aliud dico q̃ negatur predicatio gñis de dĩa. accipiẽdo vtrũq̃ ꝓ formali significato negatur ergo ꝯña. ℂ Ad aliud lȝ forte illud assumptuȝ est dubiũ: tñ admittendo ipsum dico q̃ hic loquitur doc. de ꝑdicatione formali ⁊ in recto: ⁊ nõ mãli vel in obliq̃: vt pȝ dico ẽt q̃ aialitas nõ est genus: nec humanitas species: ꝓprie loquẽdo. hic aũt ẽ ẽmo de fundamẽtis gñis: ⁊ spẽi: vt pȝ. ℂ Ad vltimũ dico q̃ nõ quecũq̃ varietas vel modoꝝ ẽẽndi vel intelligẽdi vel ẽt significãdi ĩpedit veritatem ꝓpõnis vt in solone. 4. ꝑncipalis notanter hȝ doc. sed illoꝝ qui sunt ꝑnª formalis ꝯstructiõis ad idem ꝯpatoꝝ. q̃ ergo idẽ sit totũ ⁊ pars respectu eiusdẽ est inꝯueniẽs. Uel alr q̃ doc. itelligit illã repugnãtiã ex pte ptiũ iter se in ipso toto. q: enĩ homo includit aiaȝ ⁊ corpus: ideo rõne aie repugnat ei dici corpus: ⁊ rõne corporis dici aĩa. Nõ est ita in aliis vbi ꝑdicantur accidentia ꝯcreto de suba: q: ꝯnotãt totũ vt dẽȝ ẽ.

Tertio dubitat circa duo ꝑncipalia arª. ⁊ solones eoꝝ per ordinem. videtur primo q̃ illud dictum ex. 4. topicoꝝ. vȝ. q̃ illi peccãt. qui dicũt genus ẽẽ ptem: repugnat determinatiõi doc. cũ hic ponat expsse genus esse partẽ ꝓprie. Itẽ ps ⁊ totũ ad idẽ ẽm idẽ: ⁊ de eodẽ dicta inferunt ꝯdictoria. si igit̃ genus est totũ reꝫ spẽi non erit ps reꝫ eius ⁊ ẽ ꝯ. tñ igit̃. 4. topi. dicit q̃ nõ ẽ ps sed totuȝ ⁊. 5. meta. dicẽ q̃ est pars: igit̃ est repugnantia: imo ꝯdictio in dictis phi. Itẽ hec est vera: hõ est ex carnibus ⁊ ossibus. 7. meta. ⁊ hec. hõ. est terrenus vel corpeus: in q̃bus mã ꝑdicat de toto. assũptũ igit̃ arˡ. 1. ꝑncipalis est falsuȝ. Itẽ ꝓbatio mi. 2. ꝑncipalis in illa deductione de ꝑnº. vr̃ peccare: tũ q: ꝑnᵐ est in plus q̃ ẽẽ. 5. me°. t. ꝯ. 1. tũ q: q̃libet ps diffinitionis ẽ forme: vt allegat ꝯñter i lrã ex. 7. meta. erit igit̃ genus ꝑnᵐ formale: ⁊ qḋ adducit in opᵐ: q: s. nõ distiguit: videt falsum: q: nc dũ per drĩas sed per genera distinguunt alique species ab aliis: nõ solũ enim rõnale: sed ẽt aial distiguit hoiem a lapide. Itẽ vr̃ q̃ illa ꝓbatio de ꝑnº finali nõ currit. q: actus ꝑmus ẽ ꝑfectior actu scḋo: sicut suba accñte: sed actꝰ ꝑmꝰ ordinat finalr ad actũ 2ᵐ vt hȝ iste. 2. di. ꝑ. q. 1. Dis enĩ̃s inq̃t in actu ꝑmo perfectio vltima ꝯsistit in actu 2°. quo ꝯiugit optime igitur nõ sequtur: genus ẽ ꝯplectiꝰ spẽi. igit̃ non est ꝑnᵐ finale eius. Itẽ vr̃ illud dictum phĩ. 7. ⁊. 5. meta. de ptibus diffõnis ẽẽ falsuȝ: q: mã ꝑtinet ad qḋ q̃d est rei mãlis: vt. 8. meta. t. ꝯ. 9. videt dicere phũs. ⁊. 7°. me°. ⁊. 3. sententiaꝝ. di. 22. hȝ iste. Itẽ nõ vr̃ veꝝ q̃ sola forma vltimata distinguat. q: omnis forma vt talis dis. Itẽ vnum oppositoꝝ nõ est sĩle alteri. materia ⁊ forma sunt opposita igit̃ si genꝰ est forma: vt dicis nõ erit sĩle mãe. Itẽ non vr̃ bñ dictũ q̃ genus sit forma totius vel forma resultans: vt dicit illa pª rñsio soluẽdo reᵐ ꝑmã. cũ ipm sit ps cõstitutiua spẽi. Itẽ qḋ dr̃ in. 3. ꝯclusiõe de partibus rei ⁊ rõnis: videt dubium. quare iste predicantur potius q̃ ille. Itẽ posset dubitari de significatiõe ꝯcreti ⁊ absoluti. an vȝ. significent idẽ vel nõ: ꝓp exempla de manuato ⁊ capitato ⁊ aiali ⁊ rõnali ⁊c̃. Itẽ videtur illa diuꝰ de concreto ⁊ abstracto diminuta: q: i ꝑmo. di. 5. q. 1. ponit triplex cõcretũ ⁊ triplex abstractũ. Item videtur repugnantia in dictis doc. ⁊ hic ⁊ in 2° di. 1. q. 1. vbi dicit q̃ diff... nominatiuoꝝ cõuenit nõ solum cõcretis accñtibus sed etiã substãtialibus. q. etiã. 3. 4. ⁊. 5. quolibeti. ⁊. 8. di. ꝑ. q. 2. ⁊. in fra in antepredicamẽtis. q. ... ad finẽ. ⁊. 7. di. 3. q. 1. dicit q̃ denominatio nõ solũ fit in ꝑdicatione accidentali sed etiam vniuoca. ⁊ predicamẽtis ꝓportionalr sũptis. Itẽ cõmunis expositio oĩũ accipit casuȝ in diffinitione denominatiuoꝝ pro terminatione vocis. Itẽ si omne concretum cõcernit vel suppoᵐ vel subm. igitur nulla suba prima erit cõcretũ. Item mẽbra illius diuisionis coicidunt q: idẽ cõcretum cõcernit ⁊ subm ⁊ supposita: vt albuȝ. Item quare potius cõcedit ista: archa est lignea: vt habet phũs. 7. meta. t. ꝯ. 5. q̃ ista: archa ẽ lignũ: cũ nõ ꝓp informationem prima sit vera: sed ꝓp mãlẽ hitudinẽ: vt i. 3. di. 7. q. 1. hȝ iste ⁊ di. 1. Itẽ si artiᵘ nihil reale dñt vltra sua mãlia. vt q̃busdã videt: q̃re nõ reciperẽt de ꝑdiᶜᵐ suoꝝ mãliũ. Itẽ hec cõcedit. albũ est hõ: ⁊ nõ ista. albuȝ est humanitas: ⁊ nõ ꝓp aliud nisi q: hõ est cõcretũ ⁊ humanitas abstractuȝ. falsa igit̃ est illa propositio. s. Nihil est cõcretuȝ respectu sui accñtis. Itẽ vnũq̃dq̃ ꝓp qḋ ⁊ illud magis. cũ igit̃ hõ sit rõnalis ꝓp aiaȝ: aia erit magis. Igit̃ male negat istã: aia est rõnalis. ⁊ in. 2. di. 1. q. 6. rõnalitatẽ vel itellectual... dicit ꝯuenire aie ⁊ angelo. plura alia omitto circa h ar° ⁊ so°. eoꝝ breuitatis cã. ℂ Ad ista expedite rndet. Ad ꝑmũ dico q̃ phũs loquitur ibi de pte itegrali vel ẽentiali: ⁊ non ḋ pte q̃ditatiua ꝑ modũ totiꝰ accepta: vt hic loquitur doc. ⁊ sic nulla est repugnantia. ℂ Ad aliud dico q̃ totuȝ ⁊ ps diuersimode accepta non inferunt ꝯdictionẽ: nunc autem genꝰ ẽ totuȝ vle ⁊

ps quiditatiua: non āt subiectiua re⁹ spēi. Uel sic: pars per modum gnis ꝛ totū p modū totius repugnāt: non aūt pars per modum totius sūpta repugnat toti. est enī pars signi^{ue} ꝛ totum cōnotatiue. concretum denicꝫ ad supposita sit totum vniuersale sicut cōcretū ad subiecta totū in mō. ℭ Ad aliud pꝫ ex dictis. loquitur. n. doc. ꝛ phūs de pdi^{ue} formali ꝛ qdditatiua nō materiali vel denoiatiua. ℭ Ad aliud posset negari quod sumit. s. pn^{m} excedere cām: q: phūs. 5. me^{ce}. t. p. 1. videtur dicere q totiēs sumit pncipiū quotiens cā. vel concesso assumpto: dicendū q loqtur lamose vt p cā accipit. ℭ Ad aliud dico q partes diffinitiōis qdditatiue: ꝛ metaphysicales pnt comparari: vel īter se: vel ad diffi^{tu}. pmo mō vna ē vt mā: alia vt forma. 2° mō qlibet est vt forma. i. formale pdi^{m} ꝛ formale cōsti^{um} īrinsecū diffi⁹. Qd addit ibi de dif^{a} dico q sicut esse rel habet complete ꝛ vltimate a forma: ita ꝛ vitas ꝛ diffi⁹: suo tñ mō cōce⁹ genus vł mā_ꝫ dare ꝛ cē ꝛ vnu^{m} ꝛ distinctionē: ꝛ loqtur igit doc. autho^{ce} Uel aīr potest dici q lꝫ gen⁹ distinguat suas spēs a spēbus alterius gnis in suo gradu: non tñ inter se. sed dīa vtrocꝫ mō distingunt. ℭ Ad aliud de actū primo ꝛ 2° ꝛc. dico q finis alius est quo. alius grā cuius. Item ali⁹ qui attingit p operationē. alius q est cā finalis. Finis. n. qui est causa finalis vel grā cuius est vlti^{m} ꝛ optimū. 2. phi. t. p. 23. ꝛ. 6. meta. Aui. ꝛ Cōmētator. 5. meta. p. 3. idē hꝫ. Finis aūt q̄ vel q attingit aliqñ per operationē nō: modo genus nō est finis aliquo illoꝝ modoꝝ. ppe respectu spēi: secus est de actu 2° respectu p. q āt allegat ex. 2. di. pmi: posset solui ex eo quod addr doc. ibi: q̄ coniungit optimo. q: lꝫ actus scds non sit nobilior vel perfectior actu pmo itrinsece: ꝛ formali: est tñ perfectior extrinsece ꝛ obiectiue: ꝛ sic loqtur doc. ibi. ℭ Ad aliō iaꝫ dcm̄ est quō itelligendus est phūs. ℭ Ad aliud sitr dicitū est: q itelligi dꝫ autho^{ce} vel simpliciter ꝛ a quocūcꝫ forte enim homo nō dissoluit in formas cōibus ab alīs spēb⁹ aialis. ℭ Ad aliud pꝫ q doc. nō sequitur illam rōnem. vt pꝫ ex re^{ce} se^{c}. Sed dato q pcedat posset dici q se haber p modum totius vt dictum est. Est ēt gen⁹ saltem subalternū totum ꝛ ps respectu diuersoꝝ vt p⁹: sicut est spēs vni⁹: ꝛ genus alterius. ℭ Ad aliud dico q ideo pdicanf pcōs rōnis: q: per modum totius sumunt ꝛ abstractiue ꝛ vlt. pcōs aūt rei per modū rei ꝛ determinate ꝛ singulariter ꝛ i accidētali existētia. q: prescīdūt. n. ꝛ abstrahunt. 4. cāe meta^{ce}. a scipsis phi^{ce} cōsiderant): vt ī theorematib⁹. 4. ꝛ. 9. ꝛ. 5. me. ꝛ. 8. di. 1. reprationū hꝫ iste. ℭ Ad aliud pꝫ infra. q. 8. antepdicamētorum. ꝛ ibi copiose ptractauī mentem doc. ℭ Ad aliud dico q dis⁹ bimēbris de absoluto ꝛ concreto sufficit ad propositum doc. hic. Uel dici potest: q sub vno membro: videlicet: a fbo: vel ad fbm: ipsi^{a} intelligit abstractio vel pcretio in ordine ad fundamētum: cum cōtter p vno ponit alterum. ℭ Ad aliud dico q hic ppie logice loquitur de denoīatiuis ꝛ diffōne atcꝫ predi^{c} eorum. Alibi vero: vbi qīt: āf: extēsiue logtur vt pꝫ ibi expsse. ℭ Ad aliō dico q in hoc iste subtilis merito nomē sortit⁹ est: q: alios cūctos antecedit. Igit nimirum si grossi grosse ꝛ subtiles subtiliter exponūt: nō solum eniꝫ ex cadētia vocis terminaliter sed ex signi⁹ ipsius ꝛ mō significādi casus ibi debꝫ iterpretari: vt magis infra loco suo pꝫ. Cadit enim forma accidentalis ad fbam: q: p se stare non pōt: ꝛ sic significat cōcretiue. ꝛ lꝫ pcretū fbale cadat nō tñ eodē modo: vide. 12. di. 4. q. 3. soluēdo. 2^{m} pncipale ad ppo^{m} dclarādū. ℭ Ad aliud dico q in concretis singularib⁹ fbarū nō est cadētia nisi solius vocis. nisi dicatur q ne dū pcernit superi⁹ sum īferi⁹ sꝫ ēt ecōtra. ꝛ sitr fbm suū acciñs sic eꝫ. ℭ Ad aliō pōt dici q mēbra debēt intelligi cū pa^{c} sitr ē ī terminis cōib⁹. Uel aīr q nō seqt:

cōueniūt eidē. q nō opposita: q: respectu diuersoꝝ eidē puenūt vt patet. ℭ Ad aliud pꝫ responsio: q: h: archa est lignū: accipit ps per modū partis. h vero. archa est lignea: accipitur p modū totius vt ō capitulo dictū est. ℭ Ad aliud nego qō assumit: sꝫ dico q forma artis est aliqd reale positiuū: vt. 2. phys. ꝛ infra. in. 6. pncipijs hꝫ ptractari: ℭ Ad aliud pꝫ infra. q. 8. anp̄dicamētorū. declarādo illud dictū phi. i. posterioꝝ. album est lignū: nō enim pp cōcretionem hois ad album. est hec vera: album ē hō: lꝫ pp ipsius cōcretionē ad illud cui accidit album vt ad hūc hominē. humanitas autē neutro mō cōcernit. iō ppō ista: humanitas est alba: vel eꝫ: est simpliciter falsa: est ergo vera predi⁹ per acciñs vel malis reducibilis ad denominatiuaꝫ p puersionē simplicē. ℭ Ad aliud: pꝫ infra. c. de qītitate. q. 2. soluēdo. 2. p. incipale. ꝛ sup. 11. pyar^{a}. q. i. lꝫ cuī re^{a} phi tantū in causi. efficientib⁹ Quod ibi tāgitur de itellectualitate pblemata est vt pꝫ ibidem: ꝛ negatiua potius tenenda est.

Quarto dubitat circa. 3. pncipale ꝛ eius solonē. p⁹ qliter illa ppō famosa. vꝫ. a cōcretis ad ab^{a} tzar^{m}: hꝫ veritatē. ꝛ illa alia. Ols pdi⁹ vera in ab⁹ est per sepmo mō: ꝛ qliter pbationes vtriusqꝫ currunt ꝛ qre poni⁹ a cōcretis accidētib⁹ ad absoluta lꝫ pña: q̄ a fbalib⁹. vł. n. dicere. 2. meta. op^{m}. vꝫ. q lꝫ pñtia in pcretis ꝛ absolutis fbālib⁹ vł ad suppo⁹ ꝛ non ad subta: vñ ista lꝫ. h hō est hō: igit h humanitas est humanitas: non tamē ista: hō est albus. igit humanitas est albedo: hec ibi. ℭ Ad ista rñdeo: lꝫ poni⁹ ad ine^{m} pūnēt redu^{c} q̄ ad logicū: pma aliq̄ pmittendo. Aduertēdū ergo pmo q abstractio alia est vltimata alia nō. voco vltimatā abstractionē q̄ qdditas pcipit absqꝫ hitudine ad qōcūqꝫ: qō ē ex ppria rōnē eius: vt ingt. Auice. 5. meta. Equitas est tñ ipa. Nō vltimatā vero abstractionē appello qua ab aliquo pscindit: nō tñ ab oī: de quo pōt itelligi dictum huius ifra. q. penultima de gnē. Pro quo clarius intelligēdo nota q aīr in substātijs aīr in acciñib⁹ absolutis ꝛ aīr in acciñib⁹ respectiuis fit vltimata abstractio: vt. 5. di. p. q. i. hꝫ iste. ꝛ supra. q. 1. aliqlr dictū est: in substātijs inquam fit vnica. i. vitius rōnis: q: a suppositis: in accidentibus absolutis fiunt due v. a suppositis. extēsiue loquēdo: q: noīe suppositorū iferiora itelligunt. ꝛ a subiectis. in vtracꝫ vero possunt ponī gradus. In acciñib⁹ respectiuis fiunt. 3. videlicet a suppositis fundamentis ꝛ subiectis: ꝛ i abstractionib⁹ acciñtium talis est ordo: q facta abstractione a posteriori ꝛ magis extrinseco: remanet cōcretio ad pus vel intimi⁹ vel magis intrinsecū: vt facta abstractiōe albedinis ab alio remanet ei⁹ pcretio ad hāc ꝛ illā: vide l. 4° vbi. s. nōnter ad h ꝛ vbi ibi nōui. Ulteri⁹ notādū q sic posita cā totali nāli ꝛ pcisa effect⁹ ponit ꝛ efficūe: sta^{a} remo⁹ remouet. Cā āt vitās ppōnis ē hitudo vel idētitas extremoꝝ: qlē nō hñt si liit distincta pcepient: nisi ifra vltimatā abstractiōēꝫ accipāt: ꝛ h i telligo i creaturis: q: pp isti^{m} vni⁹ vł vtriusqꝫ extremoꝝ pcedit pdi⁹ vltimate abstracti ō alio ī diuinis. vñ ibi ponit duplex pdi⁹ vera: in sbātiuis maxime. vꝫ. formalis ꝛ p idētitatem: in creaturis aūt nulla ponit vera per idētitatē: que non sit formaliter vā: vt. 8. di. p. q. 3. ad finē hꝫ iste. ℭ Sed posset difficultari an ēt in vltimate absolutis in diuinis dēt vā pdi⁹: nō obstante isti^{a}: de quo non curo mō. Qñ igit accipiūt qdditates in absoluto tūc pscidit rō iformalis vni⁹ a b alia: qre simplicit falsa ē pdi⁹ nisi h pci^{m} sit illa. Ex his ad ppo^{m} dico q illa ppō A pcretis vbi ē pdi⁹ p se ꝛc. vā ē dūmō nō arguat ad vltimate ab⁹ ꝛ i sbātijs ꝛ i accidētib⁹. sꝫ q: i sbātijs fit vnica abstractio: h ē a suppositorū: iō dicē doc. ꝛ bñ: q lꝫ re⁹ in pcretis ꝛ absolutis accñtib⁹: q: adhuc facta bastractione a fbo remanet concretio ad suppositū. In substātijs an

[illegible]mediate fit vl[illegible]a a abstractio. Sʒ ptra: facta abstra
ctione humanitatis ab hoie vel hoīs a forte remanet cō
cretio ad hāc humanitatē: q2 hec est vera. hec humani/
tas est humanitas. Pōt dici q̄ alia est abstractio a sup
posito alia a singulari. nūq̄ʒ. n. pōt fieri ita vltimate ab
stractio qdditatis: saltē per noīe pme itentionis: qn sit
capax hec eccitatis: ⁊ ita ex vtroq̄ȝ ɔstituit̃ singular illi⁹
qdditatis: abstractio igit̃ a supposito fit ab habente qd
ditatē: ⁊ non ab hac solum. dicit̃ ergo in substantia eē
vnica abstractio: q2 ab hūte. i. a supposito: in acci⁹ āt plu
res: q2 a subiecto remotiori ⁊ ppinqori ⁊ a supposito: exrē
sue loquendo: ⁊ maxime alterius denominationis vt
[illegible] ates abstrahit̃ ab albedie: lʒ nō ab hac colore: et
[illegible] r albedo ab hoc albo: licʒ nō ab hac albedie.
[illegible] ergo hec. pñīa: albū est per se pmo mō colo: aūʒ:
igi̅ albedo est color: ⁊ hoc grā māe potius q̄ȝ pñtia for/
m[illegible]. h āt nō tʒ: hō per se pmo mō ē aial: igitur humani
tas est aialitas: q2 lʒ aialitas cōcernit hāc aialitatē: vt. iu
uʒ singulare: nō tñ humanitatē: q2 nō est singulare ei⁹
nec. suppo^m ppe: ʒ hō aialis supp^m dici pt. ℂ Sʒ ptra:
humanitas ē hñs aialitatē q2 cōstituit̃ ex aialitate ⁊ rō/
nalitate. igit̃. Dici pōt q̄ lʒ humanitas resultat ex con/
sti^m nō tñ cōstituit̃: sed ē forma totī⁹: nec ē hñs ppe sed
habet̃: q2 ē tñ ipsa. ℂ Cōtra. 3. di. 1. q. 1. exponendo illō
verū Aui. Equitas est tñ ips. dicē doc. q̄ qdditati sic ab
stracte ɔuenit tñ ista. vʒ eē qd qd ē p se obʒ itellect⁹: p se
eē ɔsiderabile a me^c: per diffōnez exp̄mi: ⁊ ppōnes ve
ras ō pmo mō eē per rōnē ipsius verificabiles. Dico q̄
refert p pōnes pmi modi eē vificabiles rōne qdditatis
⁊ eē verificabiles ō ipsa: nō sufficit. n. idētitas extremoꝝ
ad verificationē ppōnū: ʒ reqrit̃ nō repugnantia mo/
dorūʒ. Nā lʒ aial ⁊ rōnale sint idē: eo q2 eidē 3°: ⁊ ideo
vnū de alio p̄dicet̃: facta tñ abstractione eoꝝ ab illo am
pli⁹ ñ māet rō idētitatis: nec p pñs vitas ppōnis. Dico
ergo nō ab⁹ q̄ p̄dicte cōdinōes ɔuenīāt ipsi qdditati p̄/
ci^me accepte: nō tñ vt sic hʒ hītudinem ad superi⁹: vel in
ferius alterius denominationis l rōne p̄dicti: vel subiti
⁊ hoc dicit doc. ibi expresse exponēdo. Aui. q̄. vʒ non ē
vna nec plures nec vle piculare ad itē^m quē ibi assignat
doc. ⁊ h itelligo eē vā l p̄dicatiōe formali ⁊ l recto: q2 fm
aliq̄s: h ē vera in pmo mō: humanitas ē ex aialitate ⁊c.
⁊ est sñīa Linco. l. posterioꝝ. c. de per se. ℂ Sed si que/
rat̃ an ō vltimate abstractio possit aliqd vere p̄dicari vl
ipsū ō aliquo. ℂ Pro solōne hui⁹ ⁊. 2. pncipaliter que
siti in h du⁹. sn. s. ois vera p̄di⁹ in ab⁹ ⁊c. Dico q̄ aliqua
psit p̄dicari dupl̄r. vno mō formal̄r. alio mō per idētita
tē: pma p̄dicatio pōt eē tā in substātiuis q̄ȝ in adiectiuis
ʒ 2ª tñ l substātiuis eo q̄ noīa adiectiua significant per
modū inherētis ⁊ iformātis: q̄re de quocūq̄ȝ vere dicit̃
formal̄r dicunt̃: in creaturis tñ nō ponit̃ cōiter h distin
ctio: vt supra notaui. Ideo Ar. nō tradidit lo^cm nomiā
de p̄dicatione idētī^{ca}: lo⁹ ergo ō p̄di^e idē^{ca} dico q̄ sicut
pʒ l diuinis. h. n. ē vā: eēntia diuina ē bōitas vl̄ p̄nitas
⁊ c. loquēdo ō p̄di^{ne} formali vōlt doc. 1. di. p̄. q. 1. hāc ma
ximā. Q̄ n̄ fōm ē vltimate abstractū: ⁊ p̄di^m nō pōt ex tō
ne sua p̄dicari nisi formaliter: ppō non pōt eē vera nisi
sit in pmo mō. 1. que regule solent fieri plures exceptio
nes. vz. q̄ nō tenet in negatis p̄dicamentis: nec in res/
pectib⁹ rōnis: nec qñ subiectum nihil addit supra p̄dicamē
tum: vel ecōtra. nec in priuatiuis: nec in respectib⁹ fun/
damentib⁹: nec l modis itrīsecis: nec in h distiunt̃ forma
liter a fōo: nec l hūtib⁹ se p modū hitus: nec i opatiōib⁹
l ma. terminatiue: nec in absentia a fōo vel supp⁹ ⁊ nō a
singulari. p q̄ȝ vlteriori declaratiōe videat̃ Frā. de ma.
in p⁹ cōsta. di. 5. q. 1. Sʒ iudicio meo satis limitaret̃ re⁹
doc. in his paucis. vʒ. q̄ tenet vbiq̄ȝ de vltimatis absen
tis simpliciter ⁊ predicamentis tñ formaliter dicenti/

bus ⁊ formaliter distinctis: atq̄ȝ de suppositis primo ve
rificabilib⁹: ipm tñ de seipso predicari in pmo mō nō ne
go: ⁊ ō suo singulari: h ergo pōt ɔcedi vera: humanitas
est ens: ʒ an entitas: vtraq̄ȝ pz pbabil̄r sustineri posset.
Ex his pʒ q̄liter illa ppō: ois vera p̄di⁹ l ab⁹ est p se ⁊c.
hʒ veritatē ⁊ q̄liter nō: si intelligat̃ in vltimate abstrac̄t
pʒ ex dictis. si in me⁹ mō abstrctis: aliqñ ē vera aliqñ falsa.
Et ad pbationes eius pʒ ⁊ spāliter ad illō de. 7. me^{ce} di/
ctū ē. q. precedēte. nō enim itendit ibi phūs dictam supio
rem eē de itellectu iferioꝝ: nec p se p̄dicari de ipsa: ʒ per
se diuidi p ipsam: vt ibi tactum ē. ⁊ sup. 7 me^{ce} hʒ iste. ⁊
in. 4. di. 11. q. 3. ar⁹ 1⁹. pte 1⁹. soluēdo oēs cp. Et cū dr̄ i p
bationē pme ppōnis: q̄ si ē veritas in concretis hoc est
rōne eēntie significate: pʒ ex dictis. Uno mō q̄ ne duʒ
rōne eēntie significate. h modi significandi ppō hʒ ve/
ritatem. q̄re enim h cōcedit̃. hō est albus: ⁊ h: hō est al/
bedo negat̃. nisi ex diuersitate modorum. Alio mō po/
test dici q̄ veritas est rōne eēntie significate: vbi adhuc
remanet vlterior cōcretio: ⁊ vbi nō nō. Et cū dicit̃ doc.
al̄r sensisse super 3⁹ meta. patet ex dictis. ibi enim com/
pat cōcretioʒ accn̄tale ⁊ fōm ad ab⁹ vtriusq̄ȝ ppo: nō valet
inferendo: vt hō est albus: g humanitas est albedo. ⁊
pʒ q̄ ibi nō arguit̃ fʒ regulā: q2 in añ. cedēte nō est p̄di⁹
per se. Q̄ ō ibi hʒ de hoie ⁊ humanitate ⁊ h: ⁊ illa: pʒ q̄
compat ab^{m} ad singulare: ⁊ non ad suppo^m: vt dcīū ē.
Uīt ergo doc. ibi q̄ qñ in cōcretis est p̄dicamēto p se. ⁊
adhuc vnū in ab⁹ ē p̄di^e de alio tʒ ar^m ⁊ h siue in substā
tijs siue in accidentalib⁹: vt dcīū ē: ⁊ ita nulla est repu/
gnantia: si bene intelligat̃ doc. Ex his pʒ nōialiū erroꝝ
q eque cōcedunt predicationē concreti de ɔcreto: ⁊ ab/
soluti de absoluto. dicūt enim hanc esse veraʒ: humani
tas ē aialitas: sicut hāc. hō est aial: nō cōsiderātes q̄ l p
ma p̄dicat̃ pars: p modū partis accepta de toto vl̄ō for
ma totius. in 2⁹ vero ps p modū totius: vt supra sepe.
ℂ Et si vlterius querat̃ curiose q̄re potī⁹ remanet cō/
cretio in accidentalib⁹ ad supposita facta p⁹ abstractiōe
ab eisdē ne dū a subiectis. vt puta facta abstractiōe albe
dinis ab albo. ⁊ coloris⁹ a colorato: quoꝝ qōlibet cōcer
nit sua supposita vel singularia: remanet adhuc cōcre/
tio coloris ad albedinē: q̄ȝ in substantijs: vt. vʒ. facta ab
stractione humanitatis ab hoie vel forte vel h homie ⁊
animalitatis ab animali vel h aiali vel hoie: non rema/
net concretio aialitatis ad humanitatem sicut ad hanc
animalitatē. Pōt ad h d. ci pbabiliter: q̄ lʒ rationalis ra
tio huius est q̄ hoc est fōa ⁊ illud accn̄s: tñ resoluendo
dico: q̄ cum fōa est ens absolutū nō depēdens nec in/
herens formaliter: significat̃ pportional̄r ⁊ cōsignifica
tur: aut ergo in se p̄cise ⁊ absolute: aut vt habet esse l
suppositis: nō p modum iherentis nec iformantis ppter
maxime in esse secundo: quare vno modo significatur
l cōcreto: alio mō in abso⁹. ⁊ facta ⁊ vnica abstractiōe
nō remanet l substantijs aliqua alia maxime ad suppo
sita alterius denominationis. Accidentia vero per o^m
sunt entia dependentia ⁊ inherentia. quare possunt si/
gnificari diuersimode ⁊ vt iherēt ⁊ vt ɔcernūt sua infe/
riora ⁊ p̄ci^{se} acceptis: ⁊ fʒ q̄ inferiora significāt siue fʒ
esse inhesiuuʒ siue fm esse essentiale superiora vnifor/
miter significantur: quare facta abstractione pma in ac/
cidentalib⁹ a cōcretione ad subiecta ⁊ singularia rema
net sōa ad suppo⁹ vel singularia tantū. ⁊ adhuc restat
vlterior: in qua precise significantur essentie eoꝝ. Ex^m
vt album albedo albedeitas vel quidditas albedinis: ⁊
simil̄r de colore. Uīr ergo sicut eēntie rerūʒ se hñt quo
ad modū essendi: ita se habent q̄ ad modū itelligendi ⁊
significandi vt hʒ videri alibi. Plura alia subtilia possēt
h pertractari: que relinquantur me^{cis}: hec pauca hic ad
duxi quia novi hanc difficultatē esse vniuersal lo^{co}
meta^{ce}

⁊ metaph. ⁊ si aliq̄ ꝑdicatoꝝ excedāt īgenia iuueniū: sūt nihilominus h̄ ⁊ vbiq̄ necia in doctrina hꝰ doctoris.

Quinto pncipalr dubitaẜ circa. 4. pncipale ⁊ solutionē eiꝰ. ꝑ vr̄ ꝙ inconuenienter appellat illud mediū: meᵐ cōe: q2 genꝰ ⁊ spēs nō sūt cōia oibꝰ. nec tale mediū ad oīa pōt applicari. vt p3. Itē vr̄ ꝙ hec sit vā: albedo est alba: q2 ꝓpō affirmatiua est vera: in q̄ ꝑdiᵐ est idē subo: talis est ista. Ite3 vr̄ ꝙ modi sigñandi sint separabiles a sigñato. nā hō ⁊ hoies idē sigñant. idē ergo significatū nūc est singularis: nūc pluralis numeri. vt p3. Itē q̄re dicit ꝙ ꝯueniunt modi sigñandi dictiōi potius q̄3 voci vel termio vel pti orōnis. Itē si intētiones logicales: de qbꝰ ꝑ se ꝯsiderat logicꝰ: sūt modi itelligēdi vt dicit doc. g̃ logica erit modus sciēdi ⁊ nō scīa. p3 ꝯña: q2 sicut subm: ad subm: ita hitus ad hitum ⁊ eꝯ. ꝯña est ꝯ determinatiōe3 do. supra. q. 1. Itē vr̄ ꝙ modi sigñandi relinquūt ipm sigñatū vel dictionē significatiua reᵘ alicuius ꝑdicamēti. q2 hic. hō est bisillabū: hō nō ē masculini gñis. sicut hic hō est albꝰ. silr hic. hō est spēs. vr̄ esse cōis gñis. hic vō. hō est albus. masculini gñis. Itē modi sigñandi pñt vniri affirmatiue ⁊ negaᵐᵉ vera ⁊ falsa enūciatiōe: sicut modi itelligēdi saltē ꝑ accñs: ⁊ vr̄ ēt ꝙ per se vt hic. noīatinꝰ est casus: casus est numerꝰ vel modus sigñandi: vel casus non est persona ⁊c̄. Item q̄re dicit ꝙ sunt formalia pnᵃ sub qbꝰ sigñata vniunẜ potius q̄3 materialia vel effectiua: imo ẜm aliquos sunt effectiua. Itē vr̄ ꝙ repugnātia modoꝝ significandi nō cāt falsitatē: s3 tm̄ icōgruitatē orōnis: vt hic hō albū currit: vel hoies currit. ⁊ sic de aliis. videnẜ .n. ista hr̄e se ꝑ orᵐ cōitatis maioris ⁊ minoris: ⁊ cōgruū: ꝑfectū: veꝝ vel sīm. vt p3. in diffōne famosa ꝓpōnis. Itē vr̄ supponere falsu3: tū q2 ꝯcretū ⁊ abᵘᵐ vocat modos sigñandi. ⁊ tm̄. 2. di ꝑ. pte. 2. q. 1. in solōe vocat illa modos logicales: tū ēt: q2 hoiem vocat abᵘᵐ: qō tm̄ vr̄ falsum ex dictis: q2 in substantiis ē vnica abstractio. Alia plura ibi possent adduci: sed nolo tamen ꝓlixitatē incurrere. ¶ Ad ista rn̄deẜ. ad pmu3 p3 supra. articu. 1. vocat. n. doc. illud mediū cōe: eo ꝙ ꝓcedit ꝑ locū absolutis q est locus diaᶜᵒ cōis applicabilis in oi mā: nec reqriẜ ꝙ genus ⁊ spēs sint cōia oibꝰ: s3 sufficit ꝙ sup is fundari possit oppositio vt sup aliis. ¶ Ad aliud p3 ꝑꝰ ꝙ nō tm̄ idētitas extremoꝝ: s3 nō repugnātia modoꝝ reqriẜ: est nāq3 impoīe ꝙ eade3 forᵃ accñtalis īformaret seipsam accñtalr: ⁊ hoc itelligiẜ hic cū dr̄: albedo ē alba: est. n. q̄. ⁊ nō qō. vt p3. S3 poss3 ad h̄ dubitari ex dictis hꝰ. 3. q. q̄libetti. ⁊. 1. di. 2. q. 5. ⁊. 7. metaᶜᵉ. q. 1. ⁊. 11. di. 4. q. 1. q2 vr̄ ꝯcedere istas. īherentia īheret. accñs accidit: ⁊ similitudo est silis: ⁊ sic de talibꝰ dic pñr vt ibi notaui: ⁊ ita h̄ ⁊. de oīꝰ ad h̄ aliqualr tangā ⁊ alibi vbi opportune occurrent ⁊ pondera ea que h3 iste super. 5. lib. metaphy. q. 1. ꝯne. 5. ⁊ circiter ad h̄. hic ⁊ alibi. ¶ Ad aliud p3 ex lr̄a doc. non dicit. n absolute ꝙ non possit significatū itelligi sub oīo talis modi: sed ꝙ vt sigñatur tali dictione: non pōt intelligi sub oīo talis modi. vbi denotaẜ ꝙ modi sigñandi actiui sunt in voce vel dictione significatiua imediate. vt supra. q. 8. dixit: sed mediate pñt cōuenire significato: q2 a proprietate ipsius ex parte rei accipiunẜ. Modi vero sigñandi passiui clarum est ꝙ in ipsis significatis reperiuntur: l3 ergo eadē res significaẜ per hoiem ⁊ hominis: iste tm̄ dictiones varie sunt: ⁊ ideo vario modo ꝯsignificāt. vt igitur sub hac dictione homo accipiẜ vel apprehendiẜ significatum semꝑ ē singularis numeri: ⁊ sic intelligit doc. ¶ Ad aliud dico ꝙ ista se hñt per ordinem: vox. v3. sigᵐ: vel dictio. pars orationis ⁊ terminus. vt alibi dicetur. Uox. n. est materiale remotum: deinde additur significatio cum imponiẜ ad significandum. 3ᵒ consignificatio cum ponitur in determinata parte orōnis. 4ᵒ fit extremum enunciatiōis. ⁊ tunc vocatur ꝓꝑe terminus. vt p3. 1. ꝑo. notanter ergo dicit doc. ꝙ modi significādi ꝯueniūt dictiōi ad dr̄iam vocis absolute accepte: non tm̄ ex hoc vult ꝙ nō ꝯueniant parti ⁊ termio: ⁊ voci ēt vt est dictio. Primo tamen ꝯueniunt dictioni ⁊ ꝯstituunt ipsam in ee partis. vt alis dicetur. ¶ Ad aliud p3. supra. q. 1. 4. ⁊. 5. l3. n. intētiones sint modi intelligendi in actu recto: sunt nihilominꝰ ꝑ se intelligibilia vt qō actu reflexo: ⁊ sic de ipsis pōt ee scīa ⁊ demonstratio suo mō. ¶ Ad aliud ẜm ponentes sigñatū dictionis duplex. s. formale ⁊ māle. p3 rn̄sio: ꝙ hō. v3. aliud ⁊ aliud sigñat in illis duabꝰ ꝓpōnibꝰ. S3 si ponaẜ tm̄ vnica significatio. s. formalis: ēt p3 rn̄sio: q2 doc. logẜ de dictione ⁊ modis sigñandi ipsius significatiue. accepta. lō dicit ꝙ sunt inseparabiles a sigñato vt sigñatur ꝑ talē dictionē: nec relinquūt ip3 ⁊c̄. S3 breuiter posset dici ꝙ hic: hō est bisilabū: nō est ꝓprie dictio: sed vox mālis: ⁊ saltem nō h3 rōnem copletā dictionis. vt p3 supra. Prima rn̄sio satis euadit difficultatem. Qō addiẜ ibi de hoie ⁊ spē. p3: ꝙ masculinū genus nunq̄3 ipm dimittit nec ēt femininū: l3 aliq̄n ẜm exigentiā ꝑdicati accipiaẜ: nūc in vno: nūc alio vel in vtroq3 gñe. h3. n. se quodāmō difᵐᵉ ⁊ ꝑmissiue ad vtrūq3: vel si copulatiue ⁊ actualiter. dic ꝯiter ¶ Ad aliud dico ꝙ modi tales pñt accipi modalr vel mālitér vel sub aliis verbis vt quid vel vt modus: loqtur aūt doc. de eis modalr vel vt modꝰ: ⁊ vt quo: ⁊ nō vt qō acceptis. vt p3. ¶ Ad aliud dr̄ ⁊ ꝓbabiliter ꝙ cause ꝯstructiōis partiū orōnis sūt q̄tuor. v3. mālis: ⁊ est ipsa pars orōnis. formalis ⁊ est debita vnio constructibiliū adinuicē. efficiens: ⁊ est duplex. itrinseca: ⁊ ē modus sigñandi. extrinseca: ⁊ est intellectus. finalis ēt cā duplex est intrinseca. v3. ⁊ est orō ꝯgrua ⁊ perfecta extrinseca: ⁊ est expressio mētis ꝯceptuū. Sunt igiẜ modi sigñandi: inquit doc. pnᵃ formalia. i. rōnes formales ꝓpter quas sic ⁊ sic vniunẜ partes orōnis: ita ꝙ vnio ē forma ꝓpiqua ⁊ modi remota. q̄re dn̄r efficientes itrinsecum eo modo quo phs. 2. physicoꝝ dicit ꝙ forma ⁊ efficiens coincidunt: de quo in tractatu suo diceẜ. ¶ Ad aliō qō tangit bonā difficultatē: l3 posset ꝓbabiliter dici ꝙ ois orō incongrua eēt falsa: l3 non eꝯ: eo ꝙ veritas est adequatio rei ad itēᵐ: ⁊ in eo ꝙ res est vel non est ⁊c̄. cū igiẜ modi sigñandi accipianẜ a ꝓprietate reperta ex ꝑte rei: si oppositi modi ꝓprietatibꝰ reꝝ attribuanẜ vocibus significatiuis: in hoc vr̄ orō esse falsa: licet nūq̄3 h̄ sit ꝓbabile: q2 tm̄ alia pars posset sustentari. Breuiter ad ꝓpositū ꝑ nunc rn̄deẜ: ꝙ nō dicit doct. tales modos cāre falsitatē orōnis ꝑ: sed q̄n fuit circa idē. vt p3 in lr̄a: qō non ꝯtingit in illis istatiis. vt p3 ꝯsideranti. Ad aliud pōt dici. vno mō ꝙ loqtur exemplificatiue de ꝯcreto ⁊ absoluto: vel alr ꝙ in ꝑ loqtur extēsiue de modis logicalibus: vel 3ᵒ. ⁊ forte verius: ꝙ isti modi pertinet ad grāmaticū ⁊ logicum: diuersimode tm̄. qō p3: q2 vterq3 de eis ꝑtractat: qō non inconuenit: sicut in pluribus aliis ꝯtingere pōt. Considerat enim grāmaticus ꝯcretum vt h3 se ꝑ modum adiacētis alteri. logicus vero in rōne predicabilis vel subicibilis. vt patet. ¶ Ad aliud dico ꝙ homo potest dici abstractum medis abstractione: q2 sibi correspondet concretum vt humanus vel humanatus ⁊c̄. Et cum dicis ꝙ in substantiis est vnica abstratio. cōcedo a supposito. vt dictum est: sed preter illam potest poni abstractio in eis a concretis dictis per modum materialis habitudinis vel possidentis vel possessoris: l3 non in ratione informantis cum nulli accidunt. tales ergo denominationes cōiter dicuntur extrinsece. quare nō est ꝓprie ꝯcretio ad subm. vt īfra. c. de denoiatiuis videbitur. Sed adhuc posset obiici ꝯ dicta. nam h̄ conceditur. etiā apud iustum inherentia. inheret. vt. 12. disti. 4. q. 3. ⁊. 1. dist. 2. q. 5. ⁊ alibi. vt. 3. q. quolibetti. ⁊ hec silr. similitudo

est similis: ⁊ sic de alijs. Pōt dici ꝙ in talib⁹ concretum trāscēdens dr̄ de absolutis limitatis: vel ꝙ secus ē in re spectiuis sec⁹ in absolutis. Uel ꝙ fal se sūt ōō vrute fmōis ⁊ formalr: quere alibi alit⁹ Reliq arg⁹ cum solutionibus suis satis clara sūt: iō omitto istare ꝯ ipsa: sed qd tangit in.5. pncipali ⁊ solone ei⁹ de cōmutata ꝓportione. quere diffuse in pmo h⁹. di.36. ad finē. ⁊ in.4. di.43. q.1. ⁊ isia in āntpredicamētis. q.10. aliqualr: ⁊ super.2. po. ⁊ p̄ pyarmēias. vbi supra. Regulariter. n. nō tȝ talia argumentatio cōparando extrema ad iferi⁹ ⁊ superi⁹ vniformiter arguendo affirmatiue ⁊ negatiue: sed bñ diformiter: iō dȝ dici sicut pᵐ ad 3ᵐ: ita 4ᵐ ad 2ᵐ ⁊ non eꝯ. quere Euclidem in.5. ꝑpōne.15. ⁊.16. ⁊ alibi. Qd tāgit in.6. pncipali ⁊.7. ⁊ solutionib⁹ eoꝝ de p̄dicatōe cōis ⁊ vificatōe p̄dicati ⁊ ꝯtinentia totali p̄dicati in subo. possent h̄r̄ difficultates metaph. De vnitate illa minori quā pōit iste ex nā rei ⁊ vnitate nūerali. eēt enīȝ difficile noialib⁹: ⁊ alijs de via cōi soluere illa argumenta. ꝑ quoꝝ declaratione quere.1. ⁊.7. metaph. ⁊ in.2. dist.3. pte.1. diffuse. Qd vltimo tangit de corrup⁹ indiuiduoꝝ ⁊ spērum vel incorruptibilitate: hȝ videri supra lib. poste. ⁊ alibi: ⁊ maxime i pmo de sinceris veritatibus. dist.3. q.4. Circa illā ꝑpōnem. in.2. ratione post oppᵐ. Omnis ꝯñtia enn⁹ ⁊c. posset dubitari: sed infra in āntpredicamentis ⁊ super li. peryarmenias forte tāgā aliq̄ circa eam. h̄ ꝑ nunc suffi. iāt de hac. q. clarissima. Qō. XIIII.

Quartodecimo q̄rit de scōa particula posita in diffōne gn̄is. s. dr̄ntib⁹ spē. An ꝯueniēter ponat. ¶ De p̄. qd dr̄ntib⁹: q̄ p̄cedētia clara sūt. s. scōa. ⁊ pticula ⁊ diffō ⁊ gen⁹ ex dictis patebit ifra. c. de dr̄ia: ⁊ aliq̄lr supra. q.2. vl.3 h⁹. c. tactū est. Est enim differens ꝯcretiue dcm̄ a dr̄ia: ⁊ hoc vel p⁹ itētionalr vel scōintētionaliter dicta: vt ifra. q.5. ō dr̄ia dr̄ia aūt spēs multitudinis est. vt supra dcm̄ est: ⁊ habet 5⁹ ⁊.10. metaph. Dr̄ia aūt est inter differēs ⁊ diuersuȝ. vt 5⁹. metaph. t. c.1. varians hȝ phs: ⁊.10. metap. t. c.11. ⁊ sequentib⁹ hȝ iste ⁊ phs. diuersa. n. sūt que nō sunt aliqd idē entia: nec nūero: nec spē: nec genere: nec ꝑportiōe. Dr̄tia vō sunt q̄cūq, i aliquo ꝯueniūt ⁊ in aliquo dr̄ūt ⁊ talis totiēs sumit quotiēs idē vel vnū: ⁊ Porphyrius diuidit ipsum in cōe ꝓpriū ⁊ magis ꝓpriū. vt ifra. q.1. de dr̄ia patebit. ꝓprie. n. loquēdo illa dn̄r dr̄ia q̄ spē vel genere distinguūtur. hic aūt spālitert est smo de diffe⁹ spē. Ordo ꝯueniēs est: q̄ pus determinauit de diffōne ⁊ diffinito absolute ⁊ declaratōe exēplari in fundamtis: nūc aūt de particulis positis in diffōne: ⁊ lȝ ptes priores sint toto ordine nāe: ordie tñ cognitōis pt eē eꝯ quo ad nos. vt p̄ physicoꝝ. pȝ: ⁊ alibi sepe apud phm ⁊ istū: ȝ vtroqȝ mō poterat fieri inuestigatio. vt pȝ in ꝓcessu phi pleruqȝ q venādo aliq̄ diffōnez pus ptes: deinde totā assignat. Ad maiorē igit exp̄ssionē ⁊ dclaratōez p̄ter duas pmas q. de diffōne ⁊ diffinito inuestiga hic de partib⁹ diffinitiuis. Et q̄ aliqs absolute ꝯcederet has ptes nō eē ꝯueniēter positas vt diffinitiuas: nisi pus ondere ipsam esse verā diffōnē: iō ꝯgrue pmo ondit diffōnem ipsam esse verā diffōnē: ⁊ cui⁹ diffiniti: ⁊ ꝯñter particulas cunctas ꝓsequtur. Ordo tñ huius. q. ad sequente posset ꝯuenienter esse retrogradus: q̄ illa vr̄ esse circa pmam particulam: ⁊ h̄ circa scōam: sed de hoc magis ibi ordo enīȝ questionuȝ parum refert qualiter assignabitur: dūmō veritas ⁊ intellectus ipsoꝝ apprehendi possit: magis enim circa textualia ⁊ originalia curatur ordo: licet vbiqȝ sit ponderandus. Diuisio cōis est.

De secundo trib⁹ rōnibus arguit negatiuā: ⁊ sūt singulares rōes ⁊ solones singularissime. pma rō sic formari dȝ. Illa particula: q̄ ꝯueniēter ponit in diffōne que nō distiguit diffinitū ab eo a quo vt per ipsaȝ distinguat assignat: ȝ hec ē h⁹. ḡ ⁊c. pȝ discursus cū ma. mi. vō ꝓbat: q̄ nō distinguit gen⁹ ⁊ spē: sed ad h̄ assignata ē a Porphyrio. vt pȝ in diuisione quā ponit in lr̄a ad declarādū diffōnē gn̄is. ḡ. ma. hui⁹ ꝓsilli ꝓbat: q̄ illa pticula que sequit: bona ꝯñā et particulā positā in diffōne alterius nō distiguit illud: cui⁹ est ab alio: sed seqtur: differunt spē ergo nūero. vt.5. meta. vbi supra hȝ phs. ergo ⁊c. vbi notanter dicit hoc. ꝙ añs nō distinguit a ꝯñte: vt differens spē: l ꝓposito est añs ⁊ differens nūero ꝯñs. ⁊ itelligit hic: añs: ꝓprie ꝑ eo qd est inferi⁹ vel quasi tale. Añs enīȝ sp in bona ꝯñā dȝ esse magis tale vl saltē nō minus ꝯñte. 2⁹ quasi vniformiter mutādo tm̄ terminos arguit cōparando gen⁹ ad ꝓpriū ⁊ formabis argᵐ vt pus: ponit. n. hec particula ne dū ad dr̄iam generis ⁊ spēi: ȝ et generis ⁊ propriū: vt pȝ in lr̄a Porphyrij. vbi supra: ⁊ lr̄a satis est manifesta: non soluȝ. n. spērū spālissimaruȝ assignant ꝓpria ⁊ diffōnes sicut nec demōstratōes vt pȝ in exemplis lr̄e: ꝓpriū aūt predicat cū eo cui⁹ est conuertibilr. ergo de dr̄ntib⁹ spē pletiūqȝ: imo de dr̄ntib⁹ gn̄e ponēdo vni⁹ᵐ ennis: vt pȝ. 3⁹ arguit deducendo q̄si a p̄ ad vltimū: ⁊ sic hȝ infra. caplo de accñte. q.2. ⁊ sūt.2. ꝯñtie ꝑ ordinē: ⁊ dȝ ꝯñs prioris sumi ꝑ añte posterioris. pma ꝯñā est: h̄ particula ꝯueniēter ponit. ergo per se ꝯuenit diffinito. secunda est hoc. l. hec particula per se ꝯucit diffinito. ergo dr̄ia spē per se subijciunt generi. hoc ꝯñs est falsum: ⁊ sequitur ex p̄ añte ergo primū añs est falsum: qd est titulus quesiti. nā falsuȝ non sequit nisi ex falso. Probat ꝯñter vtraqȝ ꝯñaȝ. ꝓbō prime est ex pmo posteriorum caplo de per se. ꝓbō scōe ꝯñtie est ex nā correlatiuoꝝ maxie vbi ē mutua relatio ⁊ declarat exemplariter in ꝓportionibus maioris ⁊ minoris ⁊ equalitatis: de qbus infra. Ulterius rōe ꝓbat idē ex rōne per se correlatiuoꝝ. vnde aduertendū ꝙ relatiuoꝝ alia sunt ꝑ se: alia per accñs. vt.5. metap. t. c.20. hȝ phs. Exēplū pmi. vt pr̄ filius. Exēplū scōi vt hō dr̄ similis vel duplus: eo ꝙ talia sibi accidunt. Relatiuoꝝ et ꝑ se alia sunt fm spēm. i. fm ꝓpriā rōnem. alia fm gen⁹ i. fm rōnem sui cōis. Exemplum pmi. vt duplū ad dimiᵐ dr̄ Exᵐ scōi. vt duplū ad submultiplex dr̄: eo ꝙ multiplex qd ē gen⁹ suū ꝑ se p̄⁹ dr̄ ad submultiplex: vel meta. ad sciᵉ: eo ꝙ scia que est suū gen⁹ refert ad scibile: dicit ḡ ꝙ nihil dr̄ per se relatiuū nisi ad suū ꝑ se correlatiuū. ⁊ dȝ suppleri sic rō: ȝ p̄dicari per se refert ad subijci: ḡ ⁊ eꝯ: cū in per se correlatiuis mutuis sit mutua ꝯñtia vel referioritas. Et vlterius: quando aliquid sequit ad aliō eodem vtriqȝ addito nō diminuēte sequit ad idē. ergo sequit. gen⁹ p̄dicat de dr̄ntibus spē ꝑ se. ḡ dr̄ntia spē per se subijciunt generi: sicut sequitur simplr: genus p̄dicatur de spē. ḡ species subijcit generi. Et incidentalr ondit ꝙ aliquid non refertur per se nisi ad suum per se correlatiuūȝ vt appareat qualiter per se ⁊ non per accidēs subijci referturtur ad predicari ⁊ econtra: q̄ aliter: in qt idem posset referri ad plura per se: cum eidem possunt correspondere plura correlatiua per accidens: fm ꝙ eidem subiecto possunt plura accidere que per se referuntur: hoc aūt est inconueniens inquit propter tria. primo q̄ est ꝯ phm.5. metaphy. t. c.20. Intellectus inquit nō est ad inteᵐ ⁊ intelliᵉ. 2⁹: q̄ tunc vnius essent plures essentie: qd ostendit notanter ex ratione relationis vel relatiuoꝝ: quā approbat phs. c. de ad aliqd in p̄dicamentis dicens ꝙ relatiui esse. s. essentiale ⁊ quiditatiuum est ad aliud se hr̄e. ē ḡ eēt per se ad plura: cum hītudo varieē ⁊ distingua ⁊ specificetur a terrermino: nō esset vna hītudo nec per ꝯñs vna relo: nec essentia relatiui talis. 3⁹ idm ostendit ex ꝓprietate illa famosa relatiuorum. ca. de aliqd que est: esse sil nā: ⁊ infert ex hoc ꝙ si idem referē ꝑ se ad plura

se ad plura q tunc sil' possēt esse ⁊ nō eē: qd īplicat ɔ̄dicationē manifestā: ⁊ declat in frā gr̄a breuitatis. v.g. ponaf q a. referaf per se ad b. ⁊ c. diuersa ⁊ distincta correlatiua ipsi⁹ a. per se: tūc b. exn̄te erit a. ⁊ eē: ⁊ simlr c. exn̄te erit a. ⁊ eē. sed non est necesse ex correlatiōe b. ⁊ c. ad ip̄3 a. ipsa inter se esse correlatiua. ergo vnum cor̄ pōt eē sine altero: quo posito simul erit a. ad pōnem vnius illor̄ ⁊ non erit ad desitionem alterius: simile arg^m facit infra ca⁹. de spē. q. 1. ⁊ c. de relōne. q. vltima: ⁊ 5. metaph'. c. de relōne: ⁊ qualr̄ pcedit arg^m. p3 ibi ⁊ statim magis. Deinde subiūgit falsitatē illi⁹. 2. ɔ̄n̄tie pncipalis. v3. q dr̄ia spē p se subiciāf generi: q2 vt. supra. q. 11. dixit. Intētio gn̄is p̄dicaf tm̄ de hac ⁊ illa: que dr̄ut solū nūero: q2 penes fundamenta qbus applicanf. dr̄ia v̄o mālis vt talis est numeralis. dr̄ia v̄o specifica formalis. Ar^m igif i forma breuiter ɔ̄sistit in hoc. Ois: pars diffōnis ɔ̄uenienter posita ɔ̄uenit per se diffinito: sed h̄ non est h⁹i. ḡ ⁊c. Ma. p3. p̄mo posterio. Mi. vero pbaf: q2 dato opposito sequeref q dr̄ia spē per se subiceref gn̄i: ɔ̄n̄s est falsum. q2 p̄dicatur tm̄ de hoc gn̄e ⁊ illo q̄ differunt solū numero. ɔ̄n̄tia pbaf ex nā correlatiuor̄ per se ⁊ mutuo referibiliū cui⁹ sūt subici ⁊ p̄dicari: ⁊ pbaf exemplo ⁊ rōne. vt p3 in frā. Ex p̄sequere vt p̄us notaui ⁊ adde vt expedit formido.

¶ Ad opp^m adducit Porphyriū: ⁊ silr ph's in topicis: ⁊ 5. meta. diffinit. ¶ Ad q. breuiter r̄ndet ponendo ɔ̄uē affirmatiuā: ⁊ assignat duas causas. q̄re hec particula ponif. p⁹ vt dr̄ia diuisiua superioris: vt tactū est est. q. 12. ⁊ 9. 2⁹ in illa p̄ticula exprimif spēs que est corr^m generis qd hic diffinif: q̄re necessario h3 poni in eius diffōne cōpleta. ¶ Ad p^m p̄ncipale. p̄mo r̄ndet opiōne aliorū. v3. q non p se sed per accidens ɔ̄uenit generi p̄dicari de dr̄ntib⁹ numero: q2 non inquātū genus: sed inquantu3 spēs: accidit aūt gn̄i q sit spēs siue loquamur in in fundamētis siue in scd̄is intētionib⁹: vt vr̄. S3 ɔ̄ h̄ arguit ōndens q p se in quātū genus ɔ̄uēit sibi: q2 seqtur ɔ̄n̄a necīa ad differre spē differre numero. ḡ de quo p̄dicaf añs ⁊ ɔ̄ñs: maxime vbi est ɔ̄n̄a necīa ⁊ formalis: imo cu3 reduplicatiōe p̄dicaf tale ɔ̄ñs de tali añte: vt seqtur: sortes est hō. ergo est aīal. Jgif sortes inquātū hō est aīal: ita hic. p̄dicaf de dr̄ntib⁹ spē. ergo de dr̄ntibus numero. ḡ inquantū p̄dicaf de differentibus spē p̄dicaf de dr̄ntibus numero: ⁊ nec extranee: nec accidntalr. R̄ndet ḡ: arguif duplr̄ ad ar^m. p̄mo q diffō spēi quātū ad illā p̄ticulā dr̄ntib⁹ numero: d3 intelligi cū p̄cisiōe: ita q de tm̄ nūero dr̄ntib⁹ p̄dicaf: ⁊ sic nō seqtur ad dr̄ntib⁹ spē: imo opp^m eius seqtur: vt si aliqd p̄dicaf de dr̄ntib⁹ spē. ḡ nō p̄dicaf de tm̄ numero dr̄ntib⁹. Uel alr̄ q p̄dicari de dr̄ntibus numero cōuenit duplr̄. vno⁹ imediate. alio modo mediate. p̄mo modo conuenit spēi. scd̄o mō generi: ⁊ sic neutro mō quo ɔ̄uenit spēi p̄dicari de differentib⁹ numero sequitur ad dr̄ntib⁹ spē. v3. ¶ Ad 3. r̄ndet negando ppriū p̄dicari de differentibus spē: sed tm̄ numero: qd ōndit dicens: q ppriū nullius est inquantū illud est genus: sed tm̄ inquantum spēs: qd declarat notabiliter: q2 ppriū nō ɔ̄uenit alicui nisi cui conuenit esse sub3 demonstrationis: cum in demonstratiōe possima passio vel propriu3 demonstratur de eo cuius ē ⁊ omne ppriū sic est demonstrabile: modo demonstratio presupponit de suo subto p̄cognitiones quid est: ⁊ q2 est. 1. posterior̄. habere autem quid est soli spēi ɔ̄uenit. 7. metaphy. t. c. 12. ⁊ 6. topicor̄ ⁊ lib. diuisionum Boetij. ergo a primo ad vltimum: soli spēi conuenit habere proprium: species at predicaf de solo numero differentibus: igitur ⁊ propriū cū conuertanf: vt arguatur sic resolutiue: de quo non p̄dicaf vnū ɔ̄uertibiliū: nec alterū: spēs ⁊ ppriū sunt cōuertibilia: ⁊ spēs nō predicatur de differentibus spē. ergo nec ppriū: discur sus bonus cu3 maiori: ⁊ 2. parte mi. p̄ma autē pbaf. Cuicūq3 conuenit ppriū per se p̄m[...] esse subm demrātionis: s3 sola spēs pōt esse subm demonstrationis. ḡ. p3 ɔ̄n̄a cū ma. nā eē hūs ppriū p[...] logice loquendo pōt h̄re medium per qd demonstrari possit de ipso: cū ppō illa sit mediata in qua p̄dicatur ppriū de suo subto. ex. 1. poste. id ɔ̄uenit in scd̄o mō subiecto ⁊ h3 cām sue inherētie in subo. Mi. v̄o pbaf: q2 de subo demonstrationis p̄supponif qd est: s3 soli spēi ɔ̄uenit h̄re qd est ergo. Ma. est phi. p⁹ poste. ⁊ mi. est eiusdē. 7. metaph. vbi p̄us. ¶ Ad 3^m p̄ncipale r̄ndet triplr̄. p⁹ exponendo illa p̄ticulā dr̄ntib⁹ spē: sic. i. de spēb⁹ dr̄ntib⁹ et post gen⁹ applicatū aīali p̄dicaf de hac spē applicata hoī: ⁊ illa spē applicata asino: ⁊ sic de aliis: que spēs dr̄ntes non dr̄nt spē: sicut hō ⁊ asin⁹: s3 tm̄ nūero: q2 sunt indiuidua spēi: ⁊ tm̄ dr̄nt p mā qbus applicanf. vt dem̄ ē ⁊ sic pcedit q illa de qbus p̄dicaf gen⁹ dr̄nt solū numero vt ōndit rō: q2 nā ad pbatione falsitatis scd̄e ɔ̄n̄e p̄ncipalis illi⁹ tertij p̄ncipalis. 2⁹ r̄ndet negando scd̄a3 ɔ̄n̄a3 p̄ncipalē pp variatione illius determinatiōis: p se i añte ⁊ ɔ̄n̄te: q2 in añte determinaf hoc qd est p̄dicari: ⁊ i ɔ̄n̄te hoc qd est subici. 3⁹ r̄ndet ⁊ melius ⁊ subtilius ⁊ cōnste dicēs q data ɔ̄n̄a p⁹: pōt ɔ̄cedi scd̄a ⁊ ɔ̄n̄s vltimū: ⁊ h̄ cū tali modificatione: q. v3. illa q̄ subiciūf gn̄i tm̄ dr̄nt nūero: qd declarat singularissime: q2 dr̄ia spē inquā non dr̄nt spē s3 nūero tm̄: accipiēdo dr̄ia spē in subo. s. p̄dicere ppōnis p suppositis h⁹ qd est differre vel differens spē. P̄ro c⁹ declaratione sciendu3 q sicut genus vel spēs sūt intētiones. quor̄ supposita vel singula⁹ sunt. h̄ gen⁹: h̄ spēs: ita dr̄ia est intētio nō solū accipiendo ipsam: vt est vnū de. 5. vlib⁹. q2 talis applicaf ei qd est p̄n^m dr̄ie in fundamentis que est spēs multitudinis. 5. meta. sed ēt accipiēdo dr̄iam vt ē itētio applicabilis ipsi dr̄ie p⁹ itētiōali. Uerbi gr̄a. hō ⁊ asin⁹ dr̄ut ire ex nā rei dr̄ia reali a q̄ cōcretiue dr̄ differens vel differre. P̄rim^m aūt. quo formale illi⁹ dr̄ie ē rōnale vel irrōnale: intelle igif attribuit itētionē illā scd̄am quā appellat dr̄a3 ipsi rōnali: ⁊ sic est vnū de. 5. vlib⁹: de qua ira diffinit loco suo: ⁊ nō solū hoc. ad ille dr̄ie p̄me intentionali attribuit aliā itētionē a q̄ concretiue dr̄ differre vel differēs ⁊ q2 talis dr̄ia p̄me intentionalis: alia est nūeralis: alia spe^{ca}: alia gn̄ica: alia pporotionis s̄m exigentiā p̄ncipior̄ formaliū differendi in re ex nā rei. Jō illa itētio sic ptif. v3. in dr̄iam nūeralē specificā ⁊c. ⁊ silr dr̄ns ɔ̄cretiue. dem̄ ab eis: ⁊ hec est itētio h⁹ expsse lfra. q. 5. de dr̄ia. genus igif scd̄e intentionalr accepti nō solum p̄dicaf de spē p̄d^{ne} signata: s3 ēt d dr̄nt h⁹ spē: hoc est de hoc dr̄nte spē ⁊ illo que sunt supposita h⁹ cōis differens spē. supponit differēs scd̄e intentionale p dr̄ntie p̄me intētionali: ⁊ ibi nō est stat⁹ quousq3 ɔ̄ueniaf ad fundamētū spēi. Pluralis igif nūerus h⁹ qd est dr̄ns spē est dr̄ia spē: sicut hoies h⁹ qd est hō: ⁊ aīalia h⁹ qd est aīal. sicut ḡ hec est vera. hic hō ⁊ hic hō sunt hoies. ⁊ silr hec: hoc aīal ⁊ hoc aīal sūt aīalia. ita h̄: h̄ differens specie ⁊ hoc sunt differentia spēs. ⁊ sic hec est vera: dr̄ia spē sūt dr̄ia spē: cuius rōnem addit dicens: q cōe in plurali p̄dicaf de suppositis multis sil' supple: sicut in singulari de supposito vno sil': sed de plurib⁹ scor̄sū3 vel diuisim siue successiue. Deinde adiungit q tunc dr̄ia spē accipif. vt dicit quid respectu suppositor̄. Ubi aduertendū q. sic supra. q. 7. ⁊ alibi tactum est quelibet istar̄ intētionum potest accipi. vel vt quid: vl' vt modus: ⁊ sicut species vl' genus: ita differens spē vel differens numero vel genere sicut. ergo sortes ⁊ plato dr̄nt numero modus: q2 ille est modus intelligendi applicatus illi differentie in re illorum singularium eiusdem spē: ita hoc differēs spē: ⁊ hoc dr̄nt numero vel sunt dr̄ntia numero vt mod⁹: q3 non solū alias: sed sibiipsis intentiōes scd̄e sūt modi intelligendi: ⁊ sicut hō ⁊ asin⁹ sunt spē vt modus: ⁊ silr dr̄nt

sp vt sic ita gen⁹ & spēs sūt spēs vt modus & dr̄nt spē vt modus nō vt qd: [illegible] sunt intentiones disperate. Dicit ergo notabilr q dr̄ia spē sumit vt qd re⁹ suppositoꝝ: & spēs extensiue accipiunt suppo⁹. Mod⁹ ergo dr̄ie dr̄tiuū spē sc̄dꝫ intētionaliter nō est dr̄ns spē vel differre spē: sꝫ tn̄ nō mīs qd decl̄rat exēplificando de gn̄e & dr̄ia. Nā gen⁹ ē gen⁹ vt qd nō vt mod⁹: sꝫ est spēs vt mod⁹. vt sp̄a dcm̄ ē: qꝛ cuicūqꝫ applicat gen⁹ vt modus hꝫ sub se plures de qb⁹ pdicat̄ & pdicatione exercita⁹: nō gen⁹ hꝫ tm̄ h & illud gen⁹ sub se. vt dcm̄ est supra sīlr dr̄ia vt est vnū de [illegible] vlibus nō ē dr̄ia vt modus: qꝛ cuicūqꝫ applicat dr̄ia vt modus est diuisiuū gn̄is & ꝯstitutiuū spēi q nō ꝯuē [illegible] dr̄ie vt infra dicet. ē tn̄ dr̄ia spēs vt modus: qꝛ sub tali mō intelligit in ordine ad suū gen⁹ qd ē vle. sīlr multa genera .i. multa supposita gn̄is vt hoc & hoc genus nō sūt multa gn̄a vt modus: sꝫ vt qd. sīlr multa dr̄ia spē nō sūt differētia spē vt mod⁹: qꝛ cuicūqꝫ applicat dr̄ns spē vt modus in ordine ad aliud ē spēs distincta ab illo: ꝯueniēs in eodē genere ꝯi cū eo: nō dr̄ns spē & dr̄ns spē sunt tn̄ īdiuidua h⁹ cōis hītis modū spēi qd ē dr̄ns spē: & licet fundent in dr̄ntib⁹ spē: saltē remote: vt mod⁹: sunt tn̄ inter se dr̄ia solū numero vt mod⁹. Et qꝛ aliqs obijceret ꝯ ista dicēdo o⁹ pdicari de obto: cū vel spēs de gn̄e vel dr̄ dr̄ia: vel dr̄ns nūero de dr̄nte spē dr̄. Dicit doc. in fine: q nec est oppō modi ad qd: nec eꝯ. vt. ē supra dictum ē. & infra exp̄sse. c. de dr̄ia. q. penultima in fine: [illegible] qd qd & modus mō: n̄ ꝫ aūt qd mō: nec eꝯ opponunt. Ad formā ergo argumenti breuiter dōꝫ sic: ꝯcedo vtrāqꝫ ꝯn̄aꝫ & vtrū q ꝯn̄s. Et ad ꝓbationem falsitatis vltimi ꝯn̄s ꝯcedo q illa que ꝑ se subijciunt generi dr̄nt nūero vt modus: sunt tn̄ differentia spē vt qd. Sed qui vellet ibi recurre ad fundamēta posset dicere q sermo iste hꝫ verificari in primis intentionibus vel in fundamentis & intētiones supponunt pro fundamentis. Doct. tn̄ subtilius vult omnia verificare in intentionibus per se & primo: ideo sequere ipsum & non errabis.

De tertio dubitat̄ p⁹ circa titulū questiōis & solonē q. simul: qꝛ vr̄ repugnare dictis supra. diri. n. q. 12. ad finē: q dr̄ntib⁹ spē ponitur in diffōne gn̄is vt expō & nō vt pticula difficia ab alijs. hic vo sustinet q bn̄ ponit tanqꝫ pticula diffiēia⁹ vt pꝫ in declaratiōe doc. qꝛ ponit vt dr̄ia diuisiua & ꝯstitutiua. Et ꝯfirmat: qꝛ h. q. & q. sequens tāgunt [illegible] as duas pticulas. vꝫ. pdicari de plurib⁹ & dr̄ntib⁹ spē [illegible] nō ꝯtingeret nisi poneret vt distincte parte: aut ergo determinatio doc. supra nulla est: aut supp⁹ & solo h⁹. q. nulla. Itē vr̄ q male dicat q lō ponit illa pticula: dr̄ntibus spē: in hac diffōne: qꝛ diffi⁹ est relatiuū: cū tn̄ ex determinatis [illegible] dr̄ns spē est alia itentio ꝙ spēs. spēs aūt & non dr̄ns s[illegible]ē ē [illegible] ge neris. Ad pmū tactū est supra. q. 12. ad finē satis abūde: dico [illegible] breuiter ꝓ nūc q siue ponat̄ expositiue siue vt distincti[illegible] particul[illegible] pōt ꝯuenienter queri de ꝯuemētia ei⁹. Notaui aūt supra q diuersimode diuidit pdicabile per in qd & quale & per [illegible]dr̄ntibus spē & numero & in cōparatione ad diuersa. ¶ Ad aliud dico q in hoc toto: dr̄ntib⁹ spē: includunt duo vnum vt determinās. spēs: aliud vt determinabile. Secūdo: ista sta[illegible] sn̄ia doc. vbiqꝫ vera: sūt namqꝫ tam minime entitatis ist[illegible]e pectus: & ꝑ ꝯn̄s cognoscibilitatis remote. vt vix nom[illegible]a reperiantur eis & m[illegible]x[illegible]e eorum dr̄ij̄s nisi ꝯno⁹ & c[illegible]culo⁹. vt alibi notaui: & ideo habitudines & casus eorꝫ ad extrinseca & ad magis talia sunt nobis magis nota. vt. 12. di. 4. q. 3. & vbi ibi notaui habet iste per illam ergo particulam differentibus s[illegible]cie & gn̄is dr̄ia & ipsius corp⁹ īplicite explicite qꝫ [illegible]rcuūlocuti[illegible]e & aperte exp̄imūtur. Nec obstat q in obliquo ponitur spēs: imo sic expedit: nec fuit ibi a[illegible]e gumm per accidens: nec obstat per oppo⁹ dr̄ntibus nu

mero: [illegible] ibidem [illegible]t dict vel qd īplicite in vno [illegible] in alio [illegible]om[illegible]at vt in alijs contingit.

Secundo circa p⁹ pncipale & solonē pō[illegible] iam: vr̄. n. q illa ꝯn̄s nō valet [illegible] spē ergo numero: qꝛ siue ponit dr̄ns vniuoce di[illegible] de vno simplr & [illegible] alio qd: nō vr̄ valere h[illegible] imo opp⁹ sequitur. s. q n[illegible] sim[illegible] sr. Itē siue ac[illegible] ipiant [illegible] & ꝯn̄s scd̄e intētioi[illegible] c pme intētionalr. vt q aūs distinguat a ꝯn̄te. pꝫ [illegible] dib⁹: pꝫ ē in fund[illegible] entis: q⁹ sunt diuerse [illegible] & conceptus aliqn̄ null[illegible]m ꝯuetionē in rebꝫ vt [illegible] sic de aliqs male igit dicit q ꝯn̄s nō distinguit a ꝯn̄te. Itē vr̄ q [illegible] pma rn̄sio quā ipugnat sit bona: cū dr̄ns spē & numero sint disp̄ate itent[illegible]ones [illegible] igit gen⁹ diffinit per vnū. nō ergo ꝯuenit sibi alteꝝ: vel si sic [illegible] nō per se iq[illegible] gen⁹. Itē sicut spēs extraneat gn̄i & vl̄r īferi⁹ superiori: ita vr̄ q illud ꝑ qd ꝯstituit spēs vel diffinit tanqꝫ ꝑ dr̄iam extraneet gn̄i: h⁹ aūt est hoc qd est dr̄ntibus nuō. vt pꝫ. Itē ꝯ illā ꝓpōne. vꝫ. q ꝯn̄s dr̄ de aūte cū redu[illegible] argu[illegible] hec ꝯn̄s est vera. hō currit. ergo deus est: qꝛ necā̄ sequ[illegible] ad qdlibet: sꝫ tale ꝯn̄s non pdicat de tali aūte. vt pꝫ: nec [illegible] reductione: nec sine reductiōe. Itē ꝯ alias duas rn̄siōes posset obijci. p⁹ qꝛ videt ꝯuenire generi & spēi scd̄e [illegible] tionalr accepto: qꝛ sic gen⁹ pdicat pcise de dr̄n[illegible] numero & imediate sicut spēs. Itē ipē pdicat de sub[illegible] na & spālissime que [illegible]fferūt spē: qd ꝓbatur: qꝛ [illegible] fert spālissima a subalterna ꝙ vna spālissima [illegible] sed vna ab alia differt numero. ergo a subalterna [illegible] dr̄ia maior nūerali, ad minus est specifica. ¶ Ad [illegible] det sustinendo cūcta dicta doc. Ad p⁹ dico q aliter est [illegible] tiedū de spēbus oppositis vel disperatis alicuius g[illegible]s & ꝯn̄s formis: & alr̄ de modis vnitatis vel mul[illegible] seu pluralitatis g se h[illegible] [illegible] scendēter & ꝑ additū & [illegible] pōnē. Dico ergo q posset poni vtriqꝫ. s. vel q vniuoce vel q vt sm̄ qd &c. & hoc a[illegible]cipiendo: sm̄ qd: ꝑ [illegible] q[illegible] e[illegible] minus pnc pal[illegible] vel cōplete sine pfect[illegible] talēꝫ ꝑ [illegible] de [illegible]tentione doc. vt pꝫ infra. q. 5. de dr̄ia. [illegible] ergo vnū nō sequir ad alteꝝ. nego: ꝑ vnā ꝑsup[illegible] malis pdicationis. Et [illegible]: sequitur [illegible] rius: nō q formalr vnius sit alius: sed q m[illegible] nis includit māli alterius: & per ꝯn̄s [illegible]a p[illegible] ꝓpositionis h e e i[illegible]ert illud eē. sīlr dōm est in ꝓposito. hoc aūt nō ꝯuenit cōiter in locmis absolutis ꝯrgo vel [illegible] vt dixi. Sꝫ an vl̄r dr̄ntia vel distincti[illegible] m[illegible] infert m[illegible]: [illegible] varij modi dicēdi: de quo alias. ¶ [illegible]d aliud dico q [illegible] accipit aūs & ꝯn̄s ibi ꝓpe & stri[illegible]e fun[illegible] que se habent vt icludēs & incl[illegible] [illegible] ve[illegible] fu[illegible] mētalr: vel ꝓ iferiori & superi[illegible] tot [illegible] a[illegible] nō est ad [illegible]. ¶ [illegible] d pꝫ: q [illegible] n[illegible] [illegible]niat ge[illegible] u[illegible] vt dcm̄ est infert [illegible] bus [illegible] umero de ne[illegible] e. Et [illegible] hoc valet ill[illegible] predicame[illegible]s. Q ñ [illegible] um de altero &c. Poss[illegible] alr declarari ex dictis doc. [illegible] eo q dr̄ia spē sunt dr̄n[illegible] id qd pdicat de vno & de alio. ¶ Ad aliud: sꝫ so[illegible] damentis aliqn̄ extraneetur [illegible] ferius superiori rōne alicuius attributi vni vel alteri: in itētionibus tn̄ non opꝫ vel adh̄ admisso toto argumento nihil mali se[illegible] ur: qꝛ falsum ꝑsupponit in fine rōnis. s. q hoc qd est [illegible] ifferentibus nuō absolute diffinit sp[illegible] m. Sꝫ opꝫ addere: vel [illegible] cise: vel imediate. vt pꝫ i[illegible] fra. Uel breuiter sicut ad [illegible] nitum sequit diffi[illegible] ta ad diffinitis diffinitōe. & hoc pōt facilr euadere difficultatē primi argumenti [illegible] q. vꝫ. secus est i[illegible] spēb[illegible] vel modis respectiuuoꝝ: se[illegible] absolutis. vn̄ pater & [illegible]e sunt due [illegible] & altera [illegible] subalterni: & i n̄ vnū [illegible] ad aliū. [illegible] de dr̄ [illegible] numero est dōm: & m[illegible]tis & sīlr [illegible] pōt [illegible] quo infra magis

ſtra magis. ¶ Ad aliō p3 ex dictis quō ſumunt ibi añs ꝛ pñs. ꝛ d3 dici de accipi ꝓportōnaliter ꝯſecutiōi. ¶ Ad aliud vr̃ q̄ ille rñſiones maxime habēt verificari in fundamentis: ſ3 nihilominꝰ pñt ꝑ ſe verificari in itētionibꝰ ꝛ cū dicis q̄ genꝰ ſcd̃e intētionalr̃ p̄dicat de dr̃ntibꝰ nuō p̄ciſe ꝛ imediate. Ad hoc notaui ſupra. q. 9. ꝛ. 11. plura. pōt. n. ꝓbabilr̃ vtraqꝫ via ſuſtineri. ſ. vel q̄ genꝰ gnāliſſimū ꝛ ſubalternū ſint diuerſe ſpēs: qō maxie appet ex ħ q̄ diffiniunt ꝛ ꝓprietates varias hñt: ꝛ fac̄ efficaciter ad ħ ſnīa doc. ſtra in añpredicamentis: q3 p̄diꝰᵐ vel gnāliſſimū (qō idē eſt) eē ſub3 li. p̄dicaꝰ. qō nō poſſ3 eē niſi eēt ad minus ſpēs ꝛ difficibile ꝛ ſubm per ſe p̄ᵐ paſſionū ꝛ demonſtrationū: q̄ minime ꝯueniūt ſingulari: vel q̄ tm̄ dr̃ia accn̄tali ꝛ mālī diſtīguit. ſi pᵃ via teneat p3 falſitas aſſumpti. Si āt teneret 2ᵃ via: adhuc diſtinguendū ē de p̄dicatione: exercita. v3. vel ſignata. pᵒ mō ꝯcedit. 2ᵒ mō gat: q2 p̄dicat de dr̃ntibꝰ ſpē ꝛ nuō ſic. ꝯᵃ pte dr̃ia ſpē de qbꝰ p̄dicat genꝰ nō dr̃nt ſpē: ſ3 nuō tm̄. Dico q̄ accipi d3 dr̃ntibꝰ ſpē: in diffōne gñis vt qd nō vt modus: ſ3 itē in itentionibꝰ verificādo. ꝯᵃ dr̃ntibꝰ nuō in diffōne ſpē pōt accipi vtroqꝫ mō ḡ ſiſr ī diffōne gñis. Itē tūc poſſet genus diffiniri ꝑ dr̃ntibꝰ gñe. ſic ꝑ dñtibꝰ ſpē ꝛ maxie gñaliſſimū3: p̄dicat ēt genus de hoc gñe ꝛ illo que ſunt dr̃ia gñe ſaltē vt quid. ¶ Ad pᵐ nego ꝯñam: q2 nō pōt eſſe minor dr̃ia modalis numerali: ſecꝰ ē ō ſpeciᵉˢ. ¶ Ad aliō p3 ſupra. q. 12. in ſolōne. vbi dicit doc. notabilr̃ q̄ de dr̃ntibus gñe inquātū talia nihil per ſe p̄dicat: qō tm̄ maxie verū ē in fundamentis ꝛ logice loquēdo: l3. n. dr̃ns gñe p̄dicat de hoc ꝛ illo: aliud tm̄ nō ſic ꝯuenienter p̄dicat ō cis. Et qō adducit de gnāliſſimo: l3 poſſet ꝓbabilr̃ ſuſtineri: ħ tm̄ diffinit genus idr̃nter ſe hñs ad ſubalternū ꝛ gñaliſſimū: iō illud qō ē cōe vtriqꝫ debuit poni in diffōne: vel ſimplr̃ pōt ſuſtineri q̄ nullū genus ſiue gnāliſſimū ſiue ifinitū de dr̃ntibꝰ gñe vt talia ſunt p̄dicat. Cu3 vlterius arguit ō ħ gñe ꝛ illo: dico q̄ refert dicere: dr̃ia gñe ꝛ gnā dr̃ia: vt ſtatim dicā in ſiñ. ꝯcedo ḡ q̄ genꝰ p̄dicat de hoc ꝛ illo: ꝛ nego q̄ illa ſunt dr̃ia gñe. nec vt quid nec vt modꝰ: dr̃ia gñe ꝓpꝛie ſubalternis: ſ3 diuerſa gnāliſſimis fundamētis applicant. ¶ Ad aliud de ſpē ſpāliſſima ꝛ ſubalterna pōt dici eodē mō: ſicͭ de gñe dcm̄ ēt ſi teneret q̄ diſtinguant ſpē: pōt dici q̄ loqtur Doc. hic anthoᶜᵉ de ſpāliſſima q̄ nullo mō eſt genus. Aliud ēt ē loq de p̄dicatione exercita: ꝛ aliud de ſignata. Ponit ēt diffōnem cōem vtriqꝫ: ꝛ iō dr̃ntibꝰ nuō. Spēs ēt ois vt ſpēs tm̄ de numero dr̃ntibꝰ p̄dicat. vt in. 2. pncipali ꝛ rñſione eiꝰ tangit Doc. ꝛ ſtatim ptractabo. Si vō alia via ſuſtineat: dico q̄ accipiendo formalr̃ ſpāliſſimā ꝛ ſubalternā nō magis diſtinguunt q̄3 due ſpāliſſime inter ſe ſ3 fundamentalr̃ vel māliter ꝓcedit arᵐ. Ille n. denomiatōes cōueniūt eis a fundamētis: q̄ ſi volueris videre ꝓfunde qīo vna diſtinctio vel dr̃ia ſit ma. alia vel intenſiue vel extenſiue: ꝛ ſi intenſiue: aut ratione extremoꝝ aut rōne ipſius dr̃ntie in ſe. vide hunc in quolibetto. q. 2. a d finem ſingulariſſime.

Tertio dubitat circa 2ᵐ pncipale ꝛ ſolonē eiꝰ. ī rt. n. illud arᵐ tangere bonā difficultatē: q2 nūerus in cōi pter paſſiones ſpērū pōt hr̃e aliquas paſſiones. vt p3 in arithᶜᵃ: l3 cōiter paſſiōes eiꝰ aſſignent diſiuncte: ſed hoc ideo eſt: q2 non eſt nomen impoſitu3 ipſi vnice. vt videtur iſte. i. ꝛ. 4. metaphy. ſentire. Item clarum eſt de figura ꝛ clarius de triangulo: cuiꝰ ſuppō vel ſpēs ſunt plures ꝛ ipſiꝰ primo aſſignatur paſſiones. tales igitur paſſiones cum conuertant cum ſuis ſubtis p̄dicant de dr̃ntibus ſpē: aliter nō eſſent paſſiones. vt p3. Rñſio igit doc. vr̃ mirabilis ad illud arᵐ cum dicit q̄ ꝓprium ſoli ſpēi ꝯuenit. ꝛ q̄ tm̄ de numero dr̃ntibus predicat. Contra species ſubalterna h3 ꝓpꝛiū. vt p3 de aīali ꝛ p̄dicat de dr̃ntibꝰ ſpē. ḡ ꝛ eiꝰ ꝓpꝛiū. Item gnāliſſima hñt ꝓpꝛia. vt p3 ex ꝓceſſu phi in p̄dicamentis. vbi aſſignat ꝓprietates ſube ꝛ alioꝝ. Et vt notanter h3 iſte. ā. q. 7. ꝛ infra. q. 2. añpredicamentoꝝ. Qñ aliq̄ paſſio ꝯuenit pluribꝰ ſubtis nō pmis neceſſe eſt q̄ ꝑ rōnē alicuiꝰ cōis ꝯueniat eis. Itē ens h3 paſſiōes. vt phs 4. metap. expſſe oñdit ꝛ iſte poſt eū. Itē nō vr̃ valere illa deductio Doc. q̄ ꝓbat ſoliꝰ ſpēi eē ꝓpꝛiū: q2 nō mō ſpēi: ſed alioꝝ cōium ſūt demōſtratōes. Nec hr̃e qd ē ꝛ q2: ſoli ſpēi cōuenit: imo cuicūqꝫ poſitiuo ſiue trāſcēdēti ſiue limitato. Plura alia poſſent hic adhuc: poſſet. n. ponderari illa diffō Porphyrij ꝛ phi de ꝓprio q̄ nō itelligit ſolū de ꝓprio ſpēi. vt p3. Itē cū dr̃ia p̄dicet de pluribꝰ dr̃ntibꝰ ſpē. vt p3 infra: ꝛ ꝓpꝛiū ſequat id cꝰ eſt maxime rōne forme ꝛ dr̃ie eēntialis. ꝯueniet igit tot quot dr̃ia talis. ḡ nō ſolū nuō dr̃ntibꝰ. Rñſio igit nulla. ¶ Suſtinendo Doc. dico q̄ rñſio ſua pōt declarari. vno mō in ſcd̃is itentionibꝰ ꝛ ſic clarū eſt q̄ p̄dicat de ſolū nuō dr̃ntibꝰ ſicͭ ſpēs maxime tenendo illā ſcd̃am viā ſupra. Alioꝰ in fundamentis: q2 arᵐ tangit hoc magis. Pōt ēt dici. vt ingt Doc. notāter q̄ vnūqdqꝫ hñs ꝓpꝛiū vt ſic iduit modū ſpēi: ꝛ ita de ſolū numero dr̃ntibꝰ eſt p̄dicabile: ꝛ ſi ſub ſe cōtineat vel gña vel ſpēs hoc eſt ſibi extraneū vt eſt ſubm ꝓpꝛij: ꝛ ſic p3 ad oēs inſtātias. Paꝰ. n. ingt iſte in. 4. di. 8. q. 2. vnūqdqꝫ dr̃ de ſuo idiuiduo q̄3 diuidat in alia inferiora alterius denoiatōis ſi qua talia h3 ꝛ in illo pori induit modū ſpēi: ꝛ p̄dicat de ſolū nuō dr̃ntibꝰ ſiue ſit ſubalternū ſiue gñaliſſimū. Et de ipſo ente trāſcēdēti tenet. Frāciſcꝰ de may. in pᵒ ꝯfla. in ꝓlo. q. 11. q̄ h3 moᵐ ſpēi poriꝰ q̄3 gñis. Dico ḡ tenendo hāc viā: q̄ nulli p̄dicatoꝝ h3 ꝓpꝛiū niſi inquātū induit modū ſpēi. Et cū dicis ꝓpꝛiū p̄dicat ꝯuertibilr̃: ꝯcedo: ſed illud cꝰ eſt predicat de dr̃ntibus ſpē. nego vt ſic ſumptū: ſed ſi p̄dicat hoc ē ſub mō gñis. ꝛ tunc extraneat ei rō ſpēi: ꝛ ꝑ ꝯñs ꝓpꝛij. Contra: qō ꝯuenit per ſe ſuperiori ꝯuenit ꝛ inferiori. ꝯcedo: ſ3 yſocheles eſt iferius ad triāgulū. ḡ ſibi ꝯuēit hr̃e tres. Dico q̄ indiuiduū ſuperioris habentis ſub ſe plura inferiora ſaluat ꝛ includitur in quolibet inferiori per ſe q̄re qō ꝯuenit per ſe ſuperiori ꝯuenit cuilibet inferiori nō rōne ſui vel ſuperadditi: ſed ratione indiuidui talis iclusi. ſi ergo yſocheles h3 tres hoc eſt inquātū eſt hic triangulus ꝛ non inquātū yſocheles: ꝛ hec eſt itētio ꝛ fuga valde ſingularis doct. Et qō addit de demonſtratione ꝛ qd eſt ꝛc. dd3 eſt eodē modo. ¶ Aliud qō ſeqtur de diffinitione ꝓpꝛij facilr̃ ſoluit: q2 itelligit de ꝓpꝛio ſpeciei. ¶ Ad aliud ō diffōne dr̃ie patebit infra loco ſuo. Poſſet. n. dici q̄ non quācūqꝫ formā: ſed tm̄ ſpecificam ſeqt ꝓpꝛiū: ꝛ ita negat ſimilitudo. Ex his pt patere qualiter Porphyrius hic diffinit ſpēm cōem ſubalterne ꝛ ſpāliſſime: q2 ſpēs omnis vt ſpecies tm̄ de numero differentibus p̄dicat: ꝛ ſic ſpēs ſubalterna ſicut ſpāliſſima. Sed l3 hic modus dicendi ſit mihi ꝓbabilis ꝛ ſubtilis: q2 tm̄ multis non alte valētibus ſpeculari videret mirabilis. pōt aliter dici: q̄ loquitur Doctor hic ꝓpꝛie logice: ꝛ de ſubō demonſtrationis ꝛ qd eſt ꝛ ſpē ſpāliſſima que maxime ꝛ veriſſime eſt ſpē: cuius pncipia ſequunt paſſiones: ꝛ forte nō ita ſūꝰ cōium niſi vt hñt eē in ſpāliſſimis ꝛ tunc p3 quid dcm̄ eſt ad obiectōes. Poſſet ēt dici q̄ ꝓpꝛiū vt eſt vnum de. 5. vlibus non applicatur paſſionibꝰ tranſcendentibꝰ: ſed alio mō: vt de vlī dcm̄ eſt eſt ſupra loquit ḡ ꝓpꝛie logice ꝛ appropriate de ꝓpꝛie ſpāliſſime in hoc loco. Tene viā quā volueris ꝛ dic conſequenter. Poſſet etiam dici aliter ad argᵐ q̄ Porphyriꝰ non ſolū diſtingui ꝓpꝛiū a genere per hoc qō eſt p̄dicari de differentibus ſpē ꝛ numero. ſed per in quid ꝛ in quale. diſtinguit aūt vtroqꝫ mō a proprio apropriate ꝛ anthoᶜᵉ ſumpto q̄ ſolius ſpāliſſime ſpēi eſt. vt patet.

Quarto dubitat circa 3^m principale ꝛ solonē cuius vr̄ primo q̄ illa prima pōna non valeat .h.s. particula conuenienter ponit in diffinitione . ergo p se conuenit diffinito: q2 subm ponit in diffinitione accntis: ꝛ tn̄ nō p se: sed per accn̄s pdicat de ipso. silr vnū relatiuū in diffinitione alteri⁹: ꝛ vr̄ q̄ sic est in proposito. vt pz in solone.q.ad finem. Itē illa scda pōna si valeret vt pbat ex rōne relatiuorum sequeret q̄ oībus relatiuis esset mutua pn̄tia ꝛ habitudo: qd̄ falsū est. vt pz in relatiuis tertij modi. Itē illa ppō: nihil dr̄ per se relatiuum ꝛc̄. vr̄ falsa: q2 scientia refert ad scibile ꝛ creatura ad deū per se: ꝛ tn̄ nō econtra p se vt videt. Itē illud qd̄ icidētalr pbat. vz. idē non referri per se ad plā: vr̄ falsum sm ipsum ifra.c.de spē. ꝛ in pdicamentis.c.de relone. ꝛ .5.metaph. ꝛ iquolibetto.q.13. ꝛ alibi: nec rōnes cogunt. vt pz ibi. Itē cū dicit q̄ itentiones tm̄ dr̄nt māliter: ꝛ per pn̄s nūeralr: vr̄ falsū cū i intentionib⁹ ē ordo ꝛ gnā ꝛ spēs suo mō ꝛ qd vt ifra i pdicamentis: ꝛ alibi hz. Itē dr̄ia spe^ca aliqn̄ ē per māz. vt hō a lapide p aīal differt spē: vel ēt ab anl^o ponendo rōnale eiusdē rōnis in eis. ergo falsa est illa ppō q̄ dr̄ia spe^ca est sp formalis. Item videt illa ppō. vz. q̄ dr̄ntia accn̄tiū per subm sit nūeralis tm̄: esse satis du^m in multis. Item vr̄ q̄ prima rn̄sio ad illud arg^m ꝛ 3^a coincidant. g vna vel alia est superflua. Itē supra.q.7. concessit genus eē maius vle q̄ spēs: sz nō magis ergo pdicat de pluribus q̄ spēs: sed hoc pn̄s est falsum data veritate illius tertie rn̄sionis in lra: q2 vtrunqz pdicat de tm̄ nūero dr̄ntib⁹ accipiendo dr̄ns numero vt modus: cum per te dr̄ia spē de qbus dr̄ genus non dr̄nt spē sed nūero tm̄ vt mod⁹. Cōfirmat. sicut fundamentū ad fundamētuz: ita itentio ad intētionē: sed fundamentū gn̄is pdicat de plurib⁹ q̄ numero dr̄ntibus ꝛ fundamentū spēi nō. g silr in itentionibus suo mō erit. Itez vr̄ q̄ dr̄ia spē de qbus pdicat gen⁹ sint aliqn̄ dr̄ia spē vt modus. v.g. accipi dr̄ns spē in lapide ꝛ dr̄ns spē in hoīe: ꝛ alia duo in hoīe ꝛ asino. p^a duo magis dr̄nt q̄ alia: q2 nō solū spē spālissima: sz ēt subalterna. vt pz. ergo dr̄nt plus q̄ nūero. Itē vr̄ q̄ h sit vera genus est genus. vt genus a pte pdicamenti dicit modū pp istāfiā pus tactā de gnālissimo ꝛ subalterno. Itē quare potius gen⁹ ꝛ spēs nō solū modalr conueniunt fundamentis pmis itētionib⁹: sz ēt sibiipsis q̄ dr̄ia vel pprīū. q̄re g dicit q̄ dr̄ia nō est dr̄ia vt modus: cū tn̄ pcedat spēz eē spēm vt modus. Ad ista breuiter rn̄det. ¶ Ad p^m dico q̄ loqtur de parte quiditatiue ꝛ nō p additamētū difficultate. vt pz ex solone.q. Et cū dr̄ q̄ ponit vt corr^m verū est quātū ad hanc determinatōem: spē: nō tn̄ q̄tū ad hoc q̄ est dr̄ns: q2 sic est dr̄ia. vel dato q̄ poneret vt terminus adhuc per se conuenit: lz non in recto per se pdicatur. ¶ Ad aliō pz q̄ loquit in relatiuis mutuis ꝛ de primo modo. vt pz in exemplo vel de scdo modo. ¶ Ad aliud dico q̄ ly per se ibi determinat inherentiam nō inherens ¶ Ad aliud dico q̄ loquitur doc. de p se ꝛ primo referri: ꝛ sic pcedunt argumenta: non aūt de per se non primo vt in locis pallegatis hz: vel aliter q̄ arguit sufficienter hic ad hoīem ꝛ ex cōiter concessis. ¶ Ad aliud tactū est supra hic. ꝛ.q.9. ꝛ.11. quid dōm est: loquitur.n. de illa distōne nobis notiori. sicut ēt relationes reales distinguunt. Si aūt volueris tenere aliam viaz dic q̄ simpliciter est verum illud dcm̄. ¶ Ad aliud dictum est. q2 precedent aliqualr qualiter partes diffinitionis sunt vt forme. Sed breuiter dico: q̄ lz homo per anial distinguitur a lapide: vltimate tn̄ ꝛ complete ꝛ formaliter per rōnale. Qd̄ addit de angelo patebit ifra.q.vltima de dr̄ia. ¶ Ad aliud dico q̄ oēs instantie cō illam ppōnem faciliter possunt euadi de quibus nō curo modo. ¶ Ad aliud dico: q̄ prima rn̄sio in h vt probabit potest distingui a 3^a: q2 in prima species est determinabile ꝛ differentia determina⁹. In 3^a vo ecōtra: ꝛ hoc nō est icōueniēs: cū ēt in entibus realib⁹ ita cōtingat. vt infra.c.de spē.c.2. hz iste. gen⁹.n. nedum de spēbus dr̄ntib⁹ que nō dr̄nt spē: sz nuō: pdicat pdicatione signata: sed ēt de differentibus spē vt est speci^m vel cōctum h⁹ qd̄ est pdicari de pluribus vbi non solū icludit spēs vt corr^m: sz dr̄ns vt speci^m vel cōcti^m: ita q̄ intellectus est iste. gen⁹ pdicat de spēb⁹ dr̄ntib⁹ ꝛ dr̄ntib⁹ spē: ꝛ vtriqz applicat dr̄ns nūero vt mod⁹ vbi nō solū explicant supposita gn̄is: sz pluralitas ꝛ modus pluralitatis eoꝝ: ꝛ nō soluz generi sit cōi: lz huic generi singulari applicato aīali hoc conuenit: ꝛ hoc est itelligendum tm̄ in actu signato: verificat aūt in fundamentis in actu exercito. Qui aūt vellet dicere q̄ tertia rn̄sio est expli^a ꝛ declaratiua prime posset eua^re ar^m: sed prima rn̄sio magis sapit. ¶ Ad aliud pz prius. dico.n. q̄ in fundamentis est maius vle gen⁹ q̄ spēs. silr i intentionib⁹: q2 pdicat de dr̄ntib⁹ spē ꝛ numero: spēs aūt de dr̄ntib⁹ numero tm̄ ꝛ ita hz plura supposita: non tn̄ in actu exercito imo pauciora. ¶ Ad cōfirmationē posset negari similitudo: q2 maior vnitas in itentionib⁹. vt pz supra. Sz data similitudine. pz solo ex dicg. ¶ Ad altō pz ex dictis q2 quātūcūqz fundamenta sint diuersa non incōuenit itentiones eē eiusdē rōis: q2 dr̄ia mālis lquātū talis ꝛc̄. ¶ Ad aliud pz prius sm duos mōs dicēdi quos notaui. ¶ Ad aliud qd̄ tāgit pulchrum motiuū dico vt supra.q. 9. tetigi: q̄ oīa vlia reducunt ad duo p^a. s. gen⁹ ꝛ spēz: nō ita ad alia reduci pn̄nt. ꝛ ideo non ita dr̄ia pōt modalr pdicari de se sicut spēs. Modus igit dr̄ie est eē diuisiuū ꝛ cōstitutiuū: ꝛ ex pn̄ti pdicabile in q̄le de constituto: sz hoc tm̄ conuenit fundamentis h⁹ intentionis: ꝛ non ipsi intentioni: imo vocat dr̄ia denolatione extrinseca ꝛ tm̄ a pprietate fundamenti: ꝛ silr dōm est de pprio. Modus vo spēi cōstituit ex genere ꝛ dr̄ia ꝛ cōtineri sub gn̄e ꝛ hr̄e sub se plura idiuidua: que oīa nō solū fundamentis intentionis: sed ēt ipsimet intētioni i suo genere conueniūt ꝛ silr pōt dici de gn̄e. Ex his ꝛ aliqs dictis supra collige plura singularia documenta in his intentionibus ꝛ applica vbiqz lector. Q8. XV.

Quintodecimo q̄rit an ge⁹ necessario regrat multas spēs. ¶ De p^o quid genus satis pz ex dictis ꝛ quotiens sumit. Necio ē aduerbiū modale: ꝛ sumit totiēs quotiens necēarium. Necēium aūt. vt pz.5.meta.t.c.6. accipit quattuor modis. primo mō sine quo nō cōtingit aliqd eē tanqz a cā si: vt respirare ꝛ cibus respectu aīalis. secundo modo sine quo non cōtingit: aut esse: aut fieri aliqd bonū vel expellere malū: vt bibere farmacū: vt nō laboret qs: vel nauigare in eginā vt pecuniā recipiat. 3° mō viz faciēs sine cō appetitū nālē siue rōnalem: ꝛ tale est triste: ꝛ increpabile patienti. 4°. mō qd̄ nō cōtingit alr se hr̄e: ꝛ iste modus est absolut⁹. alij vo ad aliqd bonū cōsequēdū vel malū euitandū vel ad agēs extrinsecū violētū. In pposito audit h 4° mō maxime. Quid multum vel multitudo. pz.5.metaph.t.c.12. Et quotiens accipit. totiens.n. quotiens vnū excepto.5.mō vnitatis. s. vnitate indiuidentie sunt.n. vnū ꝛ multa passiones entis disiuncte: hic vero maxime auditur vt pertinet ad pdi^m quātitatis potius q̄ vt est passio entis: lz vtroqz mō pōt accipi. Regri: hic accipitur pro exigi. Quid spēs ꝛ quotiens sumitur ifra loco suo patebit. Ordo ad precedentem posset esse retrogradus. vt.q. preeunte notaui: eo q̄ pcedit in diffinitione generis ly pluribus ly differentibus specie. Sz q2 (vt supra est sepe tactum) vnum est vt expositio alterius capiuntur p eodem: ꝛ ideo he due .q. de eadem particula sunt mote: lz vocaliter sint varie. Sed siue sint diuerse particule siue non ordo parum nocet dūmodo itelligat

intentio

intentio doc. sunt. n. subtiles he due q. satis obscure q̃tũ ad aliqua dicta in eis. Diuisio vo cõis: excepto q secunda pars subdiuidit: vt statiz notabo.

De secundo arguit partẽ affirmatiuã auctib⁹ plurib⁹. p̃ Porphyrij ponentis illã particulã in diffõne generis. ⁊ põt sic formari rõ. Illud necio reqrit gen⁹ qd est de eẽntia eius: sꝫ multitudo spẽrũ ẽ h⁹i. g̃. pꝫ ꝯña cũ ma. mi. vo pbo. Illud ẽ de eẽntia gñis qd est pars qditatiua diffõnis ei⁹: sed plitas vel multitudo spẽrũ est h⁹i. g̃. pꝫ ꝯña cũ ma. mi. vo nota est ex p̃cedẽtib⁹. Alia auctoritas est Porphyrij. c. de spẽ: ⁊ clara est quã fortificat rõne ⁊ auctoritate. Boetij. 3⁹. auctoritas est phi. 4. topico. c. 1. cui addit alias eiusdẽ ibidem. c. 2⁹. ⁊ remittit se ad plura loca phi. 5. metap. ⁊. 7. ⁊ ad Boetiũ ⁊ Porphyriũ: formabis aũt argumẽta vt nosti ingẽiose lector ⁊ hic ⁊ alib: qꝛ nõ semp doc. curat de forma arguendi. ¶ Ad opp^m arguit per locũ a siñi: ⁊ pꝫ lr̃a: sꝫ poti⁹ in fundamentis q̃ꝫ i itentionib⁹ pcedit. Adiungit imediate rñsionẽ ad ar^m illud negãdo siñi^{em}. Raro. n. tꝫ arg^m de sicut: qꝛ non nisi sit sicutisti^m: ⁊ replicat imediate ꝯ solonẽ ⁊ tota lr̃a facilis ẽ. Deinde respondet ad. q. vbi q̃ttuor facit. p̃ ponit vnũ modũ dicendi cõez ⁊ clarũ ⁊ pbabilẽ. 2⁹ ĩpugat illũ: eo q nõ alte ⁊ subtiliter inuestigat veritatẽ ⁊ itellcm̃ quesiti: nec vr̃ eẽ ad ppositũ quesiti. 3⁹ ponit aliũ modũ dicendi subtilioreꝫ tenendo opp^m pmi modi. 4⁹ ⁊ vltimo: qꝛ pmus modus cõis est ⁊ pbabilis sustinet ipsum addendo ea que omisit addẽda ⁊ soluit argumenta q̃ facit ꝯ eũ. 1^m ibi. Cõtra hic mod⁹ ⁊c̃. 3^m ibi. Põt igit̃ dici. 4^m ibi. Sustinẽdo pmã positionem ⁊c̃. Dicit g̃ p̃ q genus: nec scdeitẽtionalr: nec pme intentionalr acceptũ reqrit multas spẽs actu vel potentia. Qð oñdit iductiue de vtroqꝫ. p̃ q nõ scdeintẽtionaliter: qꝛ sic acceptũ dr̃ correlatiue ad spẽm. posito aũt vno correlatiuoꝝ ponit̃ necessario reliquũ: nec reqrit̃ plurificatio vni⁹ poti⁹ q̃ꝫ alterius: imo si ꝯtingat vnũ correlatiuoꝝ plurificari h̃ sibi accit iquãtũ refert̃. v. g. pr̃ refertur ad filiũ: iõ posito vno ponit̃ reliquũ: lꝫ aũt eiusdẽ pr̃is sint plures filij: h̃ tñ accidit vt refert̃. Nõ n̄ ad hũc vł illũ sꝫ ad filiũ refert̃. siłr dõm est i pposito: sꝫ q nõ sit simile hinc inde ois posset oñdi: de quo ifra. Scdo hoc idem oñdit de. fundamentis vtriusqꝫ: qꝛ posito mãto ⁊ cõposito vel ꝯstituto ponit̃ mã vel pars vel ꝯstituẽs: mõ gen⁹ est mãle vel pars ꝯstitutiua potẽtialis spẽi. vt pꝫ sepe supra ⁊ ifra magis. q. 17. g̃ de nc̃itate ponit̃ posita ẽt vnica spẽ ⁊ saluat̃ in illa: sicut de spẽ respectu indiuidui dictũ est. Si tñ ingt loquamur de aptitudine sic requirit̃ ad rõnem generis plitas spẽrũ. ⁊ h̃ pbat̃ sic: qꝛ q per se ꝯuenit superiori ꝯuenit per se cuilibet eius inferiori: sed predicari de plurib⁹ saltem aptitudinaliter ⁊ esse vnum in multis: ⁊ de multis ponit̃ in diffinitione vlis. vt pꝫ. s̃. q. 6. ⁊ alibi sepe. g̃ per se conuenit generi qd est spẽs vlis. verba enim ⁊ participia posita in diffõnibus ad minus debent verificari s̃m aptitudinem vt cõiter dr̃: satis lepte. Consistit igitur hec solõ in hac distinctiõe. genus requirere multas spẽs potest intelligi duplr̃. vno modo in actu vel in potentia. alio modo in aptitudine. primo mõ loquendo sit hec pma ꝯ. Genus siue scdeintẽtionaliter siue pmeintentionalr acceptum non reqrit multas spẽs que pbatur vt prius inducendo. secundo modo loquendo sit h̃ 2ª ꝯ. Genus vtroqꝫ modo sumptũ requirit multas spẽs ⁊ pbat̃ vt p⁹. pꝫ g̃ q h̃ duo põ hꝫ mebra s̃ꝫ hãc dis^{em} de quib⁹ facit doc. mentionem in sequentibus. Addit ꝯñter ex his quid dõm ad argumenta añ opp^m: ⁊ ẽt ad argumentũ post opp^m. vt infra statim. Et qꝛ aliquis posset obijcere ꝯ dicta: eo qꝛ po^a ⁊ aptitudo sunt idẽ. nã si aliquid ẽ aptũ natũ ad aliqd est ẽt vt vr̃ in potẽtia ad idem ⁊ ꝯ. ideo notãter valde ponit dr̃iam iter ista notificando ea dicẽs q aptitudo est iclinatio alicuius in aliquid s̃m se vel potius nõ repugñatia. vt pꝫ in hoie ad ridendũ ⁊ in supficie ad albedinẽ. potẽtia aũt dicit ordinẽ ad actũ. de pmo. s. aptitudine pꝫ optime i 3⁹. di. 1. ⁊ i quolibeto. q. 19. ⁊ alibi: ⁊ spẽlr̃. di. 11. 4. q. p̃ª. ⁊ di. 18. p. ⁊. 7. metaph. q. 12. ⁊ vbi ibi notaui. De po^a vo i 1⁹. dist. 1. q. 3. ⁊ sequentib⁹. ⁊ di. 4. ⁊. 12. ⁊ in pmo ⁊. 4. ⁊ alibi sepe. ⁊ maxime copiose. 9. meta. per totũ in. q. h⁹. Qð aũt ista nõ sint idẽ: nec sp simul oñdit per separabilitatẽ eoꝝ abinuiceꝫ qꝛ alicubi repit̃ potentia sine aptitudine ⁊ ꝯ. Exemplũ primi. in graui respectu vbi sursum. Exemplũ scdi. vt in ceco respectu visus. In pmo est potẽtia sine aptitudine icludant̃. n. ad esse deorsum. In scdo aptitudo sine potẽtia. q sic aptitudo oñdit per phꝫ in postp̃dicamẽtis. ⁊. 5. metap. t. c. 27. q nõ sit potẽtia oñdit per phum in postp̃dicamẽtis. Et applicat hec ad ppositũ de genere ⁊ vniuersaliter de quolibet vli. Deinde arguit ꝯ hac põnẽ trib⁹ rõnib⁹. pmo oñdendo q nõ est ad ppositũ q̃siti. secũdo ⁊ tertio oñdẽdo falsitatẽ eius. Prima g̃ rõ põt sic formari. Illa põ nõ est ad ppositũ: que nec soluit: nec itelligit quesitũ. hec est h⁹i. g̃. pꝫ ꝯña. cum ma. mi. vo declarat doc. in lr̃a. ⁊ pmo quo ad pmã partẽ pmi mẽbri positionis. s. de intentionib⁹ gñis ⁊ spẽi dicẽs. pcedit ingt hec positio ac si dubitaret̃ si vna itẽtio spẽi est vbi est cõstructio itrãsitiua: que eẽntialr refert̃ ad genus: qd dicit pter relatiua per accñs: ⁊ per se nõ pmo: ⁊ dubitaret̃ an itentio generis sit. q nõ vr̃: hoc est: nõ videtur hoc esse du^m: nec quesitũ cõuenienter vt du^m: cuius rõnẽ adiungit imediate: qꝛ genus refertur ad spẽm. s. in cõi: nõ hac vel illã. s. nisi ex ꝯsequẽti ⁊ quasi per accñs extensiue loquendo. sicut supra. q. 7. dixit de patre ⁊ filio. Accidit in gt. sibi sic referri ad plura. Deinde quo ad scdam parteꝫ pmi mẽbri positõis dicit ẽt q nõ est ad ppositũ: qꝛ nec querit̃ an natura generis si sit nã spẽi est. i: qꝛ nemo hoc dubitat. Declarat g̃ qd querit questio dicẽs: sꝫ. s. querit̃ si nõ sint multa. s. fundamenta pmeintẽtionalia qb⁹ applicet̃ itẽtio spẽi: sꝫ tm̃ vnũ. s. b. gr̃a breuitat̃ vtit̃ lr̃is. An illi nãe. s. q̃ includit̃ i b. q̃ veri⁹ diceret̃ qditas vel ꝯcept⁹ pel realitas q̃ꝫ nã. loquitur tñ doc. extẽsiue: qꝛ min⁹ prouectis. vtpote ipsi a. applicet̃ itẽtio gñis cui. s. a. applicaret̃. s. intentio generis si multis naturis vt b. c. d. applicaret̃ itẽtio spẽi in casu: ⁊ hoc respectu illius nãe. s. a. Et sic in gt itentionata. q. neutrũ membrũ positõis ẽ ad ppo^m. illa membra põnis sunt membra illius distõis superius assignate de po^a vel actu ⁊ aptitudine. vt pꝫ in illis duobus ꝯnib⁹. Possetit ẽt hec membra referri ad itẽtiões ⁊ fundamenta: Et qꝛ hec lr̃a reputat̃ obscura iterũ replico ipsam in aliq̃s terminis sic. Accipiat̃. verbi gratia. color ⁊ albedo: ⁊ ponatur q non sit alius color in vniuerso nisi tm̃ albedo: color igitur includitur in albedine. vt pars quiditatiua eius. Querit̃ ergo an in tali casu: sicut intentio spẽi põt applicari albedini ex proprietate reperta ex parte rei per opus intellectus negociantis: ita intẽtio generis posset applicari ipsi colori non habẽti alias naturas specificas sub se. sicut si haberet plures in quibus includeretur quiditatiue ⁊ partia^{re}. vtpote albedinem nigredinem rubedineꝫ: ⁊ sic de aliq̃s. hic ergo ingt Doct. est intellectus. q. ⁊ non querit de intentionibus seorsum: nec fundamentis seorsum: nec de potentia vel actu ⁊ aptitudine. vt patet. Et valde subtiliter inuestigauit doct. logice hunc intellectum: qꝛ vt patet sic ẽ questio logicalis: qꝛ de secundis intentionib⁹ applicatio primis: ⁊ non tm̃ de secundis: nec tm̃ de pmis. hec igit̃ lr̃a posset diuidi in tres partes. primo ostendit quid nõ queritur. scdo quid queritur. ⁊ 1⁹ infer conclusiue ꝯtra primam positionem qd pncipaliter intendit. s. ipsaꝫ non eẽ ad ppositũ: nec itelligere. q. 2ª ibi. Sed si nõ 3⁹ ibi. Et sic

finiᷓ per aptū natū predicari ⁊c. Item videᷓ ꝙ aptitudo
⁊ potētia incōuenienter distinguanᷓ vt doc. distinguit. nā
aptitudo dicit ordinē ad actū: ⁊ potētia iclinationē ad il
lud respectu cuius est. potētia etiā absoluta nō est ordo
cum ordo sit respectus. Itē videᷓ ꝙ graue positū sursū
per pōā diuinā sit aptū esse sursū: aliter eēt violenter sic
sursū qḋ nō ꝯtingit: cū oīa sint in potētia obediētiali re
spectu dei: ⁊ p ꝯñs habent inclinationē ꝓm impiū eius.
Item talpa dicitur ceca: ⁊ tñ nō est nata hēre visū ergo
illa ꝓpositio est falsa. Nihil dicitᷓ ꝓuatū ⁊c. Itē per potē
tiam diuinā pōt cecus etiā natus videre: ergo illa ꝓposi
tio est falsa. a ꝓuatione ad habitū ⁊c. Itē a tenebris ad lu
mē est possibilis trāsitus ⁊ sic de alijs multis. ℭ Ad ista
respondeo. ꝑmo premittendo iudicio meo ꝙ ille ꝑmus
modus dicēdi sufficienter impugnatur a doc. ⁊ ideo se/
cūdus modus magis mihi sapit ⁊ verior ē logice loquē
do. tñ sustinendo ꝑmū: ad primū istoꝝ dico ꝙ intelligi/
tur illḋ aptitudinaliter: vt dič doc. ⁊ cōis expositio diuz
est enim vl̄e ⁊ predicabile idem: ⁊ predicabile ē id quod
aptū natū est ꝑdicari: ⁊ siłr dicēdum est de differētibus
specie ꝙ reqrunᷓ aptitudinaliter. Uel si ꝯcēdas ꝙ intel
ligātur ista actu ⁊ nō solū aptitudine. posset dici ꝙ verū
est de facto loquendo. sed tñ in aliquo casu vt. q. ista sup
ponit posset aliter esse. siłr pōt dici ad illud quod tangiᷓ
de fundamētis. ℭ Ad aliud posset dici vno mō ꝙ entis
aptitudinalis diffō per aptitudinē cōgrue pōt assignari
huiꝰ est ꝑdicabile vel vl̄e. Aliter posset dici posito ꝙ vl̄e
cōple ⁊ actu: de quo est hic ꝑmo sit ens actu: ⁊ ꝙ predi
cabile sit tanq̄ passio eius: vt supra. q. 6. dictū est. tūc vel
circūlocutiue daᷓ h diffinitio per aptitudinē: vel ē descri
ptioꝰ per subi passionē. Et per hoc soluiᷓ illud quod seq
tur de aptitudine. Et si adhuc contēdas ꝙ est tcla ac
cidētale ergo reqrit terminum actu. Dico ꝙ verū est lo/
quēdo de actu cognito vt dicit scḋa positio: non autē in
actuali exñtia vt loqtur ista. ℭ Ad aliud dico ꝙ forma
liter pō nō est inclinatio vel nō repugnātia: ꝫ aliqñ se cō
comitētur: nec aptitudo formaliter est ordo. ꝫ cōcomitē
tur se. nullibi enī ꝓm veritatē est aptitudo vbi nō est po
tentia in ordinē ad aliquod agens in vniuerso. aliter ap
titudo esset ociosa cōtra Cōmētatorē. 1. meᵗ. in ꝑncipio.
Qꝫ tāgitur de potētia absoluta dico ꝙ hic loqtur de po
tentia reˡⁱˢ: vt patet. ℭ Ad aliḋ dico breuiter ꝙ in tali ca
su graue eēt sursum violēter vt violēˢ oppōiᷓ aptitudini
nāli: nō tñ vt opponiᷓ aptitudini obediētiali. ꝫ aliqbus
videᷓ ꝙ nec nāliter nec violēter: ꝫ tñ neutraliᷓ sit sur/
sum ⁊ hoc hꝫ ex ꝑsse iste. q. 2. tertij. ⁊ q. 19. q̄libeti. ꝙ v. de
licet cū actu ſugnāli stat aptitudo naturalis ad opposi/
titū. ℭ Ad aliud dico ꝙ loqtur doc. hic proprie de ꝓua
tiōe que est carētia in apto nato habere habitū ⁊ qñ ⁊ in
quocūq loco fuerit ⁊ ꝓꝫ qḋ ⁊ ad quod: vt. 5. meᵗ. t. ꝯ. 27.
⁊. 9. meta. t. ꝯ. 3. habeᷓ. modo talpa nō est hꝰi. Uel alr ꝙ
talpa est nata habere v. sum ꝓm genus ꝓpinquū. s. liquā
tuꝫ animal. ℭ Ad aliud de tenebris ⁊c. patebit infra in
post ꝑdicamētis in vna. q. veritas illius propositionis de
qua ꝓuatione intelligiᷓ ⁊ de qua nō. vide ibi triplicē di
stinctionem de priuatione. Et cum dicitur ꝙ per poten
tiam diuinā potest cecus ⁊c. dixi iā ꝙ nullibi est aptitu
do vbi non est potentia absolute loquēdo. modo pħs lo
qtur ibi naturaliter: vt expertus est ⁊ in ordine ad agēs
naturale sicut alibi in similibus loquitur.

Secundo dubitatur circa aliqua dicta in illᷓ tri
bus rationibus ꝯtra ꝑmā pōꝫ ⁊ solu
tionibus earum sustinēdo ꝑmā pōꝫ. ⁊ qꝛ prima ratio est
satis expressa ⁊ declarata prius: circa scḋā rōnē istabo.
videtur enim ꝙ illud ꝑmū assumptū sit falsum. qꝛ nā vl̄
q̄dditas aialis seclusa omni opatione intellectus vt ha/
bet illā vnitatē minorē vnitate specifica est cōicabilis
⁊ ꝑdicabilis de pluribus quātū ex pte sui: dato ꝙ intel/
lectus nihil opereᷓ circa ipsam nec circa spēs eius. imo
dato ꝙ nulla potētia cognoscat ipsam nec spēs eiꝰ. Itē
nihil est actu species ante actū collatiuū: sed in illo bo
ri p spēm intelligibilē potest apphendi. ergo illa ꝓposi/
tio est falsa: ꝙ actus nāe inquatum diciᷓ spēs est ꝙ actu
ꝯcipiatur ⁊c. Itē videᷓ ꝙ illa 3ª rō ꝑsupponat falsum. s.
genus esse actu genus ꝓpter solā aptitudinē ad ꝑdicā/
dum. imo requiriᷓ ꝙ habeat ad minus vnā spēm actu:
⁊ ita non erit simile de illis spēbus que tñ apte sunt re/
cipere predicationem eius: ⁊ sic arᵐ nō ꝓcedit. Itē videᷓ
ꝙ illa ꝓpō Eq̄le esse sufficit vtriꝗ correˡᵒ nō sit vera vt
pꝫ in relatiuis tertij modi: ⁊ pluribus alijs i qbus aliter
hꝫ esse ⁊ alio modo vnum correˡᵐ ⁊ aliter aliud. Itē vi/
detur rñsio data ad scḋm istoꝝ trium includere aliqua
dubia. ꝑmo cum dicit ꝙ nō sufficit ad esse spēi ⁊c. argui
tur enim sic. Inquātū aliquid ꝑdicatur in rōne gñis de
aliquibus in rōne specierum. per hoc denotaᷓ ꝙ in in/
tellectu eoꝝ sit ⁊ includatur tale genus. ergo male dicit
doc. ꝙ non est verum de illis multis ⁊c. Itē q̄re dicit ꝙ
aliqñ dicebaᷓ de ꝑterito: ⁊ per eādem spēm. Itē videᷓ ꝙ
incōuenienter negat illam primam ꝯñaꝫ tertie rōnis: qꝛ
siłi argumēto vsus est. q. precedente. ⁊ primo periarme/
nias. q. 6. Nec instantia de forma solis est ad ꝓpositū. tū
qꝛ diceret ꝙ forma solis nō est māis: tum qꝛ dato ꝙ sic
negareᷓ ꝙ alia mā nō sit apta recipe illā cū mā ꝑma sit
vnica oīum ⁊ in pō ad oēs: ⁊ maxime ꝓꝫ doctrinā huius
in plerisq locis: ⁊ precipue in 2°. di. 14. Item non videᷓ
seq ꝙ si sit aptitudo i vtroq extremo ꝙ sit potētia. nec
ꝓbō illa ad hoc ꝓbādū ē necessaria. sicut enī graue po
situm sursum est aptum esse in centro. ita in centro ē ap
titudo ad recipiēdum ipsum. ⁊ posset nihilominus po/
ni sic sursum ꝙ nunq̄ posset esse in cētro: potētia saltē
agētis naturalis: de qua videtur loqui ipse. ℭ Ad ista
rñō. Ad primū dico ꝙ sicut vniuersale aliud est in potē
tia aliud in actu. ⁊ si in potētia hoc est vel ꝓpinqua vel
remota: ita predicabile. dico igiᷓ ꝙ loqtur hic logice ⁊ ō
vniuersali in actu vel ꝑdicabili vel saltem i potentia pro
pinqua. nihil enim sic est aptum nisi cognitum: ⁊ cogniᷓ
tis extremis vel terminis sue aptitudinis: ⁊ tunc sequiᷓ
actus ꝑdicādi. Prius enim cognoscunᷓ extrema cogni
tione absoluta q̄ꝫ comparatiua. vt dictū est sepe supra. cō/
cedo ergo qḋ assumiᷓ in argumēto ō q̄dditate gñis in il
lo priori loquendo de aptitudine remota non ꝓpinqua.
ℭ Ad aliud tactum est supra. q. 4. ⁊ sequenti. sed breuiᷓ
ter pro nūc dico ꝙ hic accipiᷓ species actu pro fundamē
to ꝓpinquo spēi. vel nō quocūq mō apphēsam: sed ap/
prehēsam ⁊ compatam. Ad aliud pꝫ. ex dictis quō ꝓce/
dit arᵐ doc. ℭ Ad illḋ qḋ tangiᷓ de relatiuis non dicit
doc. ꝙ semp hñt vniformiter esse: sed ꝙ sufficit eq̄le eē.
loqtur etiā ō relatiuis mutuis. vt patet. ℭ Ad aliud pꝫ
ex 3° ar. nō enim intelligiᷓ illud de ꝑdicari actu: sed apti
tudine: ꝫ in rei ṽitate solones ille nō sunt multū curan/
de. Addit enim doc. vltra hoc ꝙ est ꝑdicari vel aptitudi
ne vel actu alias ꝯditiōes vt sint actu species: ⁊ infra oñ
dit ꝙ arᵐ peccat ꝓm ꝯñs. ℭ Ad aliud dico ꝙ ideo dič:
aliqñ dicebaᷓ: qꝛ ꝑsupponit oēs species possibiles i vni/
uerso aliqñ fuisse: ⁊ iō si ponatur aliq̄ vl̄ aliquas alicuꝰ
gñis nō esse actu in re. aliqñ tñ fuerūt ⁊ p ꝯñs spēs itel/
ligibiles aliqñ ab indiuiduis earuꝫ accepte remanēt. q̄re
⁊ ipse in eē cognito actu vel hītu. si tñ poneretur aliquā
spēm alicuius gñis de nouo ꝓm se totā posse ꝓduci: tūc
solo nō ꝓcederet. dicit ēt: per eādē spēm: qꝛ si per aliā vi
dereᷓ eē alteriꝰ obi. vt pꝫ ⁊ tāgiᷓ ifra sup li. peryarmenias.
Sed tñ nō est simplr ipossibile ꝙ sit alicuius spēi ⁊ idēti/
tas obi. ℭ Ad aliud pꝫ: ꝙ bñ negat de forma ꝯñaꝫ illā
valere vt ostēdit per istātiā. ⁊ cū dicis ꝙ sic arguit. q. ꝑ/

ccdēte. Dico ꝙ non: q: ibi de facto hic vero de aptitudi-
ne. Cuȝ instatur ꝯ instantiā de sole. ad pᵐ negat assūptū
ſm veritatē: q: forma solis est mālis sicut aliorꝝ corporꝝ ce
lestium. ¶ Ad aliud pōt dici vno modo ꝙ loquit ō mā
2ᵃ. vl dato ꝙ de pma: forte locutᵒ est ſm cōeȝ op. que po
nit alietatē māe superioris ⁊ inferioris. ¶ Ad aliud pba-
biliter sustinetur illud dictū de potētia ⁊ aptitudine: ⁊ p
positio sequens: ⁊ ad instantiaȝ de graui diceretur ꝙ ibi
est potētia: q: nullū violētū ppetuū nāliter. si eniȝ visus
eēt natus eē in ceco sicut ecōtra q̄re nō pō: sed qcqd sit
de vlteriori inuestigatione huius ⁊ dictorꝝ. pbabilr tn̄ ⁊
famose loquēdo doc. soluit argumēta illa optima: vt da-
ret viā tenēdi pmā pōȝ. 2ᵃ tn̄ pȝ mihi magis sapit. sȝ i rei
veritate supplendo: vt facit doc. paruȝ vel nihil differūt.
Cetera clara sunt: nisi quis moueretur eo ꝙ dicit doc. in
scda pōne ꝙ spēs intelligibilis accipitur ab indiuiduo.
⁊ ꝙ aptitudo habeat actu vbi videtur esse oppō in adie-
cto. Sed hec faciliter soluunt. pmuȝ: q: qd est cā cāe est
cā cāti. sed indiuiduȝ est causa fundamētis ⁊ h cā spēi. g
vel saltem indiuiduū est qd: licet nō quo: vel i indiuiduo
includit: ⁊ illud qd est ratio agendi ⁊ conditio agentis.
⁊ ideo nō dicit doc. ꝙ indiuiduū cāt: sȝ ꝙ ab indiuiduis
accipiunt: qd est recte dictum. ¶ Ad aliud dico ꝙ apti-
tudo pōt cōparari vel ad ineē fūdamēto: vel ad terminū
pmo mō nō aptitudine: sed actu inest. 2ᵒ mō pꝑe ē apti-
tudo ⁊ aptitudine termiᵐ habet: ⁊ nō necessario actu vt
isra. c. de ꝓprio hȝ. vbi forte plurins hec tractabo: ⁊ hec
oia pbabilr dicta sint. Questio. XVI.

Sextodecimo q̄rit de tertia par
ticula diffōis ge-
neris. s. in qd. vtrꝝ cōuenicter pōat. ¶ De
p qd sit: in qd: innotuit supra. q. 9. ⁊ alibi.
⁊ in solone huiᵒ. q. pȝ. Ne duȝ. n. eē de qd
ditate vel de eētia dicit in qd. vnde ait in
theorealibus diffinitione. 6. essentiale in plus se hȝ q̄ȝ in
qd. ⁊ infra. c. de differentia. q. 6. dicit ꝙ ad predicari iqd
non sufficit ꝙ predicet quid. Quid vero: qdditas: vel ꝙ
quid: vt ꝙ quid erat esse: habet. videri in meᵗᵃ ⁊ alibi se-
pe. Ordo. q. huius pȝ: ⁊ diuisio eiᵒ cōmunis est. excepto
ꝙ in. 2. parte potest fieri aliq̄lis subdiuisio vt patebit.

De secundo arguit tribus rōnibᵒ pteȝ negati
uā. pma satis clara est. pcedit. ii.
ex argumēto Porphyrij in littera: ad oppoᵐ tn̄ ostendē-
tis genus pdicari in qd eo ꝙ ꝯuenicter rn̄detur p ipsuȝ
ad iterrogationē factā per qd de spē. cū ergo: vt. q. ii. oñ-
sum est: genus vt hic diffinitur sit intētio ⁊ tale nō dicit
in qd de re. vt pȝ. nec de intētione spēi cum sint dispera-
te spēs vniuersalis: q̄re nullo modo genus pdicat i qd.
si enim querat qd est homo: nō respōdet ꝙ est genus. si
etiā querat qd est spēs: nec rn̄det per genus. 2ᵃ rō proce-
dit est inadequatiōe. vel potius eo ꝙ frustrat fine, ppter
quē ponitur: vt supra. q. 14. in, sili argutuȝ ē. ⁊ format ar
gumētum silr sicut ibi notaui rōne. i. añ oppoᵐ. In pbā-
do mi. adducit phum. 7. meta. t. c. 43. vt. ā. q. 12. ⁊. 13. reci
tatum ē de pdicatione dr̄ie superioris de inferiori. Et q:
aliqs diceret ꝙ pdicat in q̄le ⁊ nō in qd sic pdicat ō spē
cuius est ꝯstitutiua: hoc excludēdo dicit ꝙ nō pdicatur
vt dr̄ia. s. sic de spē pdicat: sed vt supius de inferiori in re
cta linea: ⁊ assignat rōnē dicēs: q: tūc supius per seipsuȝ
descēderet in iferius: h est dictu: ꝙ sic differētia nō ꝯhit
ad illud cuius est dr̄ia: sed potius cōtrahit ⁊ determinat
genus ⁊ alia supiora. Ita si dr̄ia supior de inferiori dice-
ret: vt dr̄ia nō determinaret nec cōtraheret ad ipsam p
aliqd ꝯirᵐ: cuius oppoᵐ psupponit doc. esse veruȝ: lȝ nō
pbet. Vult ergo inferre ꝙ cū vt supiᵒ descēdat in ipsam
⁊ per cōsequēs per aliqd determinatiuū vel cōtractiuū
pdicat in qd de ipsa sicut in linea recta spēꝝ ⁊ generum

cōuenit suo mō. 3ᵃ rō pcedit sili fundamēto sub aliis ter
minis vt patet. adducit phm p toppicorꝝ. c. 7. ⁊ est ppō
notabilis ⁊ sepe ponderat in his qōnibus. ¶ Ad oppoᵐ
adducit Porphyriū. Deinde rn̄det ad. q. vbi duo facit. p
solonē. q. ꝯnē affirmatiuā sustinēdo: ponit ⁊ declarat. i.
obijcit cōtra dicta ⁊ soluit. Prīa po pōt diuidi in duas. p
conclusionē quesiti affirmatiuaȝ ponit ⁊ breuiter pbat.
2ᵒ duo notabilia pro maiori declaratiōe adiungit. Dicit
ergo pmo ꝙ cōuenicter ponit. Cuius rōnē subiūgit: vt
supra sepe dixit: eo q: rō vlis est pdicari de pluribus q̄ dlui
ditur per in qd ⁊ in q̄le tanq̄ȝ pmos modos pdicādi. cuȝ
igit genus sit spēs vlis necesse est vt aliquo illorꝝ duorū
modorꝝ pdicādi pdicet: q: differētie diuisiue generum
sunt cōstitutiue spērū. manifestū aūt est ꝙ genus nō p-
dicatur in quale: ergo per locū ab imediate oppositis: p
dicabit in qd. Et q: aliqs dubitaret q̄re genus non pdi
catur in quale: ⁊ q̄re dr̄ia pdicat in quale ⁊ nō in qd. Po
nit pmū notabile declaratiuū istorꝝ terminorꝝ ⁊ signifi-
cationis eorꝝ: qd videlicet sit pdicari in qd: ⁊ qd in q̄le ⁊
tota littera patet ex his que dicta sunt supra. q. 9ᵃ ⁊ seqn
tibus. Et ne ex hoc ꝙ dicit dr̄iam pdicari in q̄le crede-
ret aliquis dr̄iam eē qualitatem de pdicamēto q̄litatis:
cuius modus predicādi est predicari in q̄le ȝ ꝙ diuersi
modi predicādi ⁊ qōnes ⁊ respōsiones pportiōales cor-
rn̄det. 10. predicamētis. Ideo pōit scdȝ nōtabile dicēs ꝙ
q̄litas vt est vnū predlᵐ predicatur in q̄le absolute. s. abs
q̄ȝ aliq̄ determinatione cōtrahēte vel diminuēte. Sȝ dif
ferētia substātialis. i. eētialis predicat in q̄le quid. i. in
quale essentiale vt habetur. 6. topicorum. c. 8. Quod de-
clarat notāter. q: differētia talis importat form m vlᵉ for
male speciei. vt supra sepe. Forma aūt q̄litas. ⁊ actus sūt
synoᵐᵃ trāscēdētia. q̄re pdicat in q̄le. vn̄. 5. meᵗ. t. c. 19: ha
bet ꝙ pmᵒ modus q̄litatis ē dr̄ia sube: ⁊ q: nō quācūq̄ȝ
formā nec quocūq̄ȝ mō: sȝ formā qdditatiuā ⁊ eētiale i
portat: ⁊ ex ꝯñtip moᵐ totiᵘ: iō pdicat in qd. q̄re iqd rō-
ne totiᵘ. i. forme ⁊ qdditatis pdicat in q̄le qd. i. in quale
qdditatiue. Vn̄ ꝯcludit ex hoc dr̄iaȝ iter modū pdicādi
q̄litatis ⁊ dr̄ie: q̄ dr̄ia sumit ex diuersitate modorꝝ eēn
di: vt pꝫs sepe. de q̄ magis infra. c. de dr̄ia. q. 6. hȝ videri.
¶ Deinde obijcit cōtra dicta dupliciter: ⁊ marie ꝯ illud
pᵐ nōbile p inferēdo ex illa descriptiōe pdicari in qd: h
incōueniens. vȝ. ꝙ hic: hō est lapis est pdiᵒ in qd. ⁊ hoc
manifeste falsum ē: q: eēt per ꝯñs vera: cū oē pdiᵐ in qd
vel in q̄le eētiale de aliq̄ vere inest sibi. ꝙ aūt illud ꝯñs
seq̄t pȝ: q: lapis nō pdicari de hoie p modū q̄litatis nec
iformātis: q̄re per modū subsistētis vel eētie: qd est pre
dicari in qd. per te. 2ᵒ arguit inferendo istud icōueniens
vȝ. genus hic diffinitū nō cōuenire vniuoce rebus oīuȝ
gn̄um vel eē vniᵉᵃᵐ eis: cuius opᵐ dictū est ā. q. ii. ꝙ aūt
h sequat pt sic argui. Cuiᵒ po eētialis ⁊ p se diffinito n̄
ē vniᶜᵒᵐ oībᵒ gn̄ibᵒ: nec ipȝ diffiᵐ: sȝ hec po diffōnis gn̄is
ē hᵒi. g. pȝ ꝯñs cū ma. Mi. vō pȝ: q: eētia nō ē vniᶜᵃ ill.
vt dcȝ ē sepe supra. ⁊ isra magis. q̄re nec pdicari i qd si il
la descriptio quā tu assignas ē ꝯueniēs. s. pdicare eētiā
p modū eētie. ⁊ pt h argumētū formari eodē mō sicut
precedēs. ¶ Ad hec argumēta rn̄det negando cōseque
tiā pmi: q: pdicari in qd vel in q̄le diuidunt pdicationē
possibilem ⁊ veram: vbi. v. est hītudo pdicati ad subꝫ: q̄-
lis est abstracti inqt doc. i. supioris vel cōis vel si loqua-
tur de abstractione ppzie: itelligi dȝ de abstractione non
vltimata. accipit eniȝ abstractuȝ pro vli: vt sepe alibi ha-
bet. ¶ Ad aliud dicit cōformiter dictis supra. q. ii. ⁊. 12.
⁊ infra in añpredicamētis. q. 4. ꝙ sufficit. vȝ. vnitas pro
portionis i fūdamētꝭ ad vnitatē vniuocatiōis i intētiōali
bᵒ. pdicari g in qd vniuocuȝ est in oi gn̄e: lȝ nulla eētia
vniᶜᵃ sit: sed bene vnitatē pportionis hn̄t eētie predlᵐ.
s. in silr se hn̄do. vt pȝ: qd sufficit inquit doc. quia predi-

cari dicit hītudinē p̄dicati ad subm. vbi ergo est vnifor-mis hītudo ibi vniformis modus p̄dicādi: ꝛ ita p̄dicari in qd 2ͤ intētionalr vniūꝰᵐ erit. Deide rn̄det ad arᵃ p̄ncipalia. ¶ Ad p̄ᵐ dicit ꝙ sicut spēs dupli accipit p̄mi intētionalr.s.ꝛ 2ͤ intentionalr.ita duplex pōt eē qō de spē vz.qd est.ꝛ qd p̄dicatur de ipsa.ꝛ lʒ vtraqʒ qō posset fieri de ipsa vtroqʒ mō accepta: tn̄ ꝓprie loquēdo: prima in fundamētis ꝛ 2ᵃ in intentionalibus fieri dʒ. ¶ Ad formā igit argumēti dicēdū ꝙ si queratur de spē.vt queri dʒ .s.qd p̄dicat de ea. ꝯueniēter rn̄det per genus vt hic difinit.ꝛ sic ꝯcessa ma.negat mi.ꝛ scd̄a pō ꝓbōnis eiꝰ. Sic ergo cōueniēter querit qd est hō: ꝛ rn̄det per aial.ita cōueniēter q̄ritur qd p̄dicatur de spē. ꝛ rn̄det p genus.ꝛ talis qō ꝛ rn̄o hn̄t exerceri in fundamētis: sicut incōplexa vniꝰ ꝑ icōplexis alteriꝰ supponunt talr vnita. ¶ Ad 2ᵐ p̄ncipale dicit ꝙ dr̄ia pōt accipi vel vt dr̄ia: vel vt genus p̄ mō nō p̄dicat in qd: sed bn̄ scd̄o mō. Sed ꝯ hanc rn̄sionē arguit dupliciter. primo: qꝛ tūc seq̄retur ꝙ i oi gn̄e eēnt tria generalissima.s.spērū in recta linea ꝛ dr̄iarū oppo. qꝛ sicut in recta linea est p̄dicaꝰ qdditatiuus supioris de inferiori: ita in collateralibus pte: g̃ sicut ibi dat supmū ita i collateralibꝰ suo mō. 2ᵒ arguit ꝓcessum in infinitum i differētijs eēntialibus ex illa rn̄sione. qꝛ si dr̄ia supior est genus ꝛ inferior spēs: ꝛ oē genus descēdit in suas spēs per dr̄ias: ergo aliq̄ dr̄ia erit cōtractatiua illiꝰ supioris ꝛ cōstitutiua iferioris: ꝛ tūc de illa ꝯctiua queratur an sit species respectu supioris dr̄ie vel non. si non pari rōne dicendū erat de prima quā tu ponis spēʒ. si sic cum oīs spēs hʒ genꝰ ꝛ dr̄iam. ergo illius dr̄ie erit alia dr̄ia cōstitutiua.ꝛ de illa querat sicut prius.ꝛ sic ꝓcessus in infinitū in dr̄ijs eēntialibus. Et qꝛ forte aliqs diceret ꝙ si illius dr̄ie dr̄ie erit alia dr̄ia: nō tn̄ de gn̄e subē: sed ī alio gn̄e. hoc excludēdo dicit ꝙ nō pōt eē in alio gn̄e cu ius rōnē assignat. qꝛ dr̄ia est prior spē: mō suba est p̄mum oīum. 7. meta. t. c. 4. nō erit ergo differētia subē nō sba: ēt ex nō substātijs nō fit suba. i. physicorū. t. c. 26. ꝛ. 27. spēs aūt ex dr̄ia cōstituit. Et sicut spāliter infert. doc. hʒ incōueniēs in gn̄e subē: ita in alijs. eodē mō posset dici: ꝛ de ꝓcessu in infinitū: ꝙ dr̄ia semꝑ est eiusdē gn̄is. ſʒ in substātijs manifestius est ꝛ forte veriꝰ: vt lr̄a magis. Qꝛ aūt talis ꝓcessus in infinitū nō dʒ admitti ōndit: qꝛ ad cognitionē spēi reqrit cognitio oīum dr̄iaꝝ eius si. g̃ sunt in finite nō poterūt ptrāsiri. ex p̄mo posterioꝝ ꝛ alibi sepe. nec per ꝯn̄s spēs aliqua i gn̄e subē cognoscibilis erit qꝛ cuius cognitio depēdet ab ignoto ꝛ ip̄m ignotū erit. Infīᵐ ḋo ignotū ē. i. phy. ꝛ. 2. meᵉ. ¶ Ad hec duo rn̄det vnica rn̄sione: sed videt spālr eē ad p̄mū istoꝝ: ꝛ remittit se ad dcā supra. q. 9. ad finē. ꝙ. s. non seq̄tur incōueniēs illaᵐ in p̄ar. qꝛ coordinationes dr̄iaꝝ ꝛc. ſʒ 2ᵐ argᵐ q̄rit aliā euaᵒᵐ. vt statī tāgā. ¶ Ad 3ᵐ p̄ncipale rn̄det vniformiter vt ad 2ᵐ. vʒ. ꝙ accn̄s pōt compari vel ad subʒ vel ad suppoᵐ: vt supra sepe dcm̄ est. Primo mō nō p̄dicat in qd. ꝛ sic loq̄tur Porphyrius in lr̄a. 2ᵒ mō bn̄ p̄dicat i qd nō vt accn̄s: ſʒ vt genus vel spēs. Eidē. n. fūdamēto cōꝑato ad diuersa diuerse intētiones applicari pn̄t ſʒ diuersitatē ꝓprietatū ex pte rei. Color naqʒ vel coloratum reᵘ albi ꝛ nigri ē genꝰ: respectu saporis dr̄ia: saltē cōiter dicta: reᵘ corporis accn̄s: respectu q̄lis spēs: ꝛ sic de aliꝭ.

De tertio circa dicta in solōne. q. possent plā dubia adduci. ſʒ qꝛ ex supra determiatis pn̄t declarari ideo breuibꝰ me expediā. Uidetur p̄ ꝙ genus in q̄le ꝛ nō i qd p̄dicet cū sit accn̄s. sicut ꝛ alie intentiones. Itē ille notificatiōes de in qd ꝛ in q̄le nō videtur cōuenire i tētionalibus de qbꝰ p se hic est intētio. Itē nō videt q̄litas absolute in q̄le p̄dicari: qꝛ ēt oīa alia p̄dicata accn̄tia sic p̄di cant. vt pʒ cū nō in qd dicant de subo. Itē vr̄ icōueniēter dictū ꝙ dr̄ia p̄dicat in q̄le qd. qꝛ nūc nō esset vlē: pʒ ꝯn̄a ex dictis supra. q. 9. vbi ideo diffōnē ſʒ ōclarationē doc. nō ponit Porphyrius hic: qꝛ nō p̄dicatur aliquo vno mō p̄dicandi: sed in q̄le qd. Silr ergo dicet de dr̄ia si sic p̄dicat. Itē sicut p̄dicatio alia vā alia falsa: ꝛ silr ꝓpō: ita videt ꝙ modus p̄dicādi ꝯueniat vtriqʒ. sicut ergo p̄dicari in qd ꝛ in q̄le sūt p̄mi modi p̄dicādi in p̄dicatiōe vera ita ꝛ in p̄dicatiōe falsa: g̃ cū lapis de hoīe nō p̄dicet in q̄le p̄dicat ergo in qd: lʒ falso. solo igit p̄me obōnis in solutiōe. q. nō ꝓcedit. ¶ Ad h rn̄det: ad duo prima pʒ copiose supra. q. 9. ar. 3ᵒ. Genus enim p̄dicat in qd dupl̄r. s. in actu signato de spē: vt supponit ꝓ fundamētis: in actu exercito de hoc genere ꝛ illo. Predicat ēt in q̄le sᵗā in actu signato q̄ʒ exercito de fūdamēto. Quō ēt ille notiᵉ verificant in intētionalibus ꝛ q̄re vide ibidē. ¶ Ad aliud dico ꝙ verius q̄litas q̄ʒ alia in q̄le p̄dicat: lʒ extēsiue loquēdo alia p̄dicent in q̄le. Sūt enī ꝓprie qōnes ꝛ rn̄siones diuersoꝝ generū: sed sic qd reperit in oi gn̄e: ita ꝛ q̄le extēsiue: lʒ ꝓprie qd ipsi subē. ꝛ q̄le q̄litati attribuant. Uel alr dici pt ꝙ doc. nō excludit alia p̄dicata ab hoc qō est p̄dicari in q̄le. sed intēdit ostēdere ꝙ dr̄ia nō est q̄litas p̄dicabilis ex hoc ꝙ p̄dicat in q̄le. Aliud enim ē aliqd eē q̄le: ꝛ aliud ip̄m in q̄le p̄dicari. Breuiter ergo dico ꝙ sic forma ꝛ actus dupl̄r accipiūtur. s. limitate ꝛ trāscendētalr. silr ꝛ q̄litas: ꝛ ita predicari in q̄le. ꝛ silr pōt distingui de actu primo ꝛ scd̄o ꝛ q̄litate sic vel sic dicta. ꝛ ita ꝓportionalr de predicari in quale: Anthoᶜᶜ igit ꝛ ꝓprie loq̄tur doc. hic vt p̄us. ¶ Ad aliō pʒ ex scd̄o ar. nō enī intēdit doc. ꝙ dr̄ia hʒ duos modos p̄dicandi discretos vel discretos sicut diffō sed per quale qd intendit q̄le eēntiale. Ad aliud dico ꝙ sicut falsū est nihil formaliter: ita p̄dicatio falsa ꝛ ꝓpositio vt talis icludens repugnātiam ꝛ incōpoᵒᵐ est nihil: lʒ dicatur ꝓpositio vel p̄dicꝰ mālr vel ſm qd. Modi igitur predicandi positiui cōueniūt p̄dicationi positiue. i. cōpositionali ꝓprie loquendo: sed nihilominus concedo ꝙ in p̄dicatione falsa aliq̄n denotat p̄diᵐ esse de qdditate subi aliq̄n ō denominās ipsum: qꝛ tn̄ nō est ita ex parte modi essentiali. nec etiam ex parte modi predicandi ꝓprie erit. Dico igitur ꝙ si lapis predicaretur de hoīe: in qd p̄dicaretur: ergo ex oᵒ oᵐ. Et posset etiā cōcedi ꝙ sicut falso p̄dicat: ita i qd falso p̄ter: ꝛ hʒ itēdit doc. in lr̄a: vt pʒ speculanti.

Secundo dubitatur circa argumēta p̄ncipalia ꝛ solōnes coꝝ. videt enim ꝙ de specie possent plures. q. formari illis duabus. vʒ. Cui subijcitur ꝛ de quo p̄dicat ꝛ sic de alijs. Itē ad. q. factā p esse de specie cōuenienter rn̄det per vniuersale. vt patet. Itē ad. q. factam per p̄dicari de hoīe cōueniēter rn̄det p aial ergo nō solū in intētionalibus cū p̄dicari ꝛ in fūdamentis cū eē sit cōueniens. q. ꝛ rn̄sio. Itē vnū dispaᵐ nō p̄dicat de alio: ſʒ genus ꝛ spēs sūt hꝰi. g̃ nō cōueniēter rndetur ad. q. factā de spē p p̄dicari affirmatiue p genꝰ. Item videtur manifesta repugnātia: in dictis huius. 7. me. ꝛ 4. silarū. di. ii. q. 3. ꝛ hic soluendo. 2 p̄ncipale vbi videt sustinere dr̄iā supiorē eē genus respectu inferioris. Qꝛ enim est genus alicuius predicat per se de illo: vt pʒ sed differētia supior nō p̄dicat de iferiori dr̄ia per se vt ex i tētione habet in locis ꝑllegatis. ergo non est genus eius rn̄sio ergo nulla. Itēᵐ videtur ꝙ insufficienter soluat obiectiones vel reᶜᵃ cōtra illā rn̄sionē ꝛ maxime scd̄am: qꝛ penitus videtur ꝯcludere. Itē q̄re in illa 2ᵃ reᶜᵃ speᶜᵃ genus subē potius q̄ʒ alia gn̄a: ꝛ quō ꝓcedit illa ꝯn̄a: non suba eēt prior: cū nō semꝑ dr̄ia sit prior: vt pʒ de vltia dr̄ia. ¶ Ad ista. Ad p̄mū dico ꝙ ad ꝓpositū cōparando speciem ad genus sufficiēter loq̄tur doc. Possent etiā alie qōes reduci ad istā. vt pʒ. ¶ Ad aliud dico ꝙ extraneū est a cōsideratione logici de istis ꝯsiderare ea in eē eēntiali vel qdditatiuo: vt dictū est p̄us. loquitur ēt ꝑ spe de ꝛ

eē ⁊ p̄dicari. vt p3 in lr̄a. l3 ergo eē suo mō ꝯueniat inten/
tiōalibus: nō tñ ꝓprie: vt rebus. Uel aliter ꝙ tūc equa/
lēt fūdamētis vt rebus: q2 nō vt modi: sed vt qd accipiū/
tur. p idē p3 ad aliō de p̄dicari in fūdamētis qḋ ēxneū ē:
vt p3 supra. q. ii. ⁊ alibi sepe. ¶ Ad aliud dico qḋ ver̄ est
qḋ assumit in actu exercito ⁊ accipiēdo vtrūq3 vt qd: se/
cus ē de actu signato. ¶ Cōtra. sicut hec ē falsa. lapis ē
hō: ita ⁊ hec: homo predicat̄ de lapide. Dico ꝙ secus est
in rebus: secus in itentionibus: maxie cōcretiue sūptis:
q2 sic accipiunt̄ vt supponūt pro fūdamētis: ⁊ nō ꝑ suis
suppositis vel significatis. Cōtra h̄ est eēntialis ⁊ per se
genus p̄dicat̄ de spē. dico ꝙ si hoc ē verū itelligit̄ ō actu
signato ⁊ non exercito. qḋ. n. est eēntiale in actu exercito
in fūdamētis p̄t dici eēntiale logice in itētionib⁹ in actu
signato: vt p3. ¶ Ad aliud p̄t dic. vt notaui supra. q. l?.
⁊ .13. ꝙ loquitur doc. hic ꝭ3 famosā3 expōnem alioꝝ q te/
nēt de mēte phi ibi eē dr̄ia3 supiorē p̄dicari per se de in/
feriori ⁊ icludi i intellectu eius. In locis v̄o allegatis lo/
quitur ꝭm opinionē ꝓpriā. ¶ Ad aliud pōt cōcedi qḋ in/
fert: ⁊ ꝑꝑ h̄ ille modus dicēdi nō est imitādus. Sed ad/
huc sustinēdo ip3 pōt dici ad ar^m ꝙ non seqtur ꝓcessus
in infinitū in dr̄ijs: q2 diceret̄ ꝙ sta11⁹ eēt in scd̄a: q2 illa ē
simplr̄ simplex. Et negatur ꝙ eadē rōne stādū eēt in pri/
ma. ¶ Ad aliud dico ꝙ vel tō sp̄aliter loqtur de subs:
q2 notiora sūt noīa dr̄iaꝝ illius predicati noībus dr̄iaꝝ
alioꝝ. Uel tō: q2 subs nō per additum diffinitur. secus
de alijs. Et ēt: q2 forte in alijs gn̄ibus nō ita negatur ꝓ/
cessus in infinitū in spēbus ⁊ dr̄ntijs sicut in gn̄e sube.
nō est enim incōueniēs imo necesse in alijs p̄dicamētis
nō subam p̄cedere spēs illoꝝ generū. Et qḋ tāgit̄ ō dr̄ia
vltima dico ꝙ loquitur de dr̄ijs cōiter notis: cuius non
sunt vltime eo modo quo dicit phus quālibet partē dif/
finitionis eē in plus q̄3 diffinitū. Uel dato ꝙ vlr̄ loquat̄
dico ꝙ dr̄ia vltima inquātū pars est por spē. Et sic ꝯtra
hoc dicat̄ ꝙ cōuertit̄: tactum est supra. q. 9. quō intelligi
d3. Non. n. ꝯphensiue: sed completiue dictum est.

Sed adhuc

posset dubitari circa solones vlti/
mi p̄ncipal̄: q̄re potius cōceditur
acc̄ns re^u diuersoꝝ eē genus ⁊ accidēs q̄3 differētias. Et
ꝙ differētia posset ꝭm veritatē dici gen⁹ ⁊ spēs vr̄ ō mē/
te huius. i. repta^m. di. 25. q. 2. vbi dit̄ ꝙ oē vl̄e reducitur
ad genus vl̄ spēm: q̄st illud qḋ est differētia vel ꝓprium
re^u alicui⁹ re^u suoꝝ inferioꝝ est gen⁹ vel spēs: differētia
ergo supior re^u inferioris alterius denoiatiōis clarū est
ꝙ nō est spēs saltem specialissima: ergo gen⁹. Ad h̄ rñō
ꝙ bn̄ de acc̄nte p⁹ intentionalr̄ ⁊ 2^e intētionalr̄ cōcedi p̄t
absq3 repugnātia qḋ dicit doc. q2 in oi gn̄e est qd. S3 l3
de dr̄ia 2^e itētionalr̄ posset ꝯcedi ꝙ sit genus ad interme/
diā ⁊ vltimā: vt infra magis: non tñ de dr̄ia p⁹ intētiōalr̄
accepta. Et tō est multiplex quā tangit doc. 7. me^e. ⁊ .4.
sniaꝝ. vbi p⁹. Et qḋ adducit̄ de p̄repta^m p̄t dici ꝙ se h3
per modū generis vel potius spēi p̄dicare nō subiecte: ⁊
re^u suoꝝ inferioꝝ eiusdē denoiationis. Uel sustinendo
aliū modū dicēdi: vt p̄us ꝯcedit̄ ꝙ vniformiter hoc di/
cit̄ de vtroq3: sed alius modus dicēdi est magis ad men
tē doc. Elige tñ qḋ volueris: ⁊ dic ꝯueniēter. Q. XVII.

Decimoseptimo

q̄rit vltimate
circa cap^m de
gn̄e ꝑꝑ v̄ba Porphyrij cōpantis signatiōes
gn̄is adiuicē. Utꝝ gen⁹ sit p̄ncipium spēi.
Et maxie h3 attēdi hec. q. de gn̄e ⁊ spē i fū/
damētis vt ingt doc. in lr̄a h: l3 ēt in itētiōalibus pōt ve/
rificari ex ꝯñti q̄dāmō. ¶ De p̄ qd genus p3 ex dictis sa/
tis. Principiū āt qd ⁊ quotiēs sumit̄ habet̄ .5. me^e. t. ꝯ. i.
⁊ alibi in alijs. Pōt. n. assignari p̄ncipiū ꝭ3 quātitatē cō/
tinuā: ⁊ h̄ vel ꝭm locū a nā vel a ꝓposito: vel ꝭ3 tp̄s p̄te/
ritū vel futurū: vel ꝭ3 motū nālē vel volūtariū. Scd̄m
quātitatē ēt discretā: vtpote ꝭ3 ordinē pōt assignari p̄n^m
vt. 12. meta. p3. ⁊ hoc vel nālē vel volūtariū. Scd̄3 ēt qd/
ditatē pōt assignari p̄ncipiū: ⁊ hoc vel quo ad cognitio/
nē siue itellectiuā siue sensitiuā: vel quo ad entitatē: vel
quātū ad subsidiēdi ꝯñam: vel quātū ad nā3 vel cālitatē
vel quātū ad po^{em} ⁊ actū. Posset ēt alio mō distingui de
p̄n⁹ sicut de ordie solet fieri. quotiēs. n. sumit̄ ordo totiē
p̄us ⁊ p̄ncipiū. Ordo autē alius ꝑfectiōis: alius gn̄atio/
nis. ali⁹ nāe. ali⁹ durationis ⁊. ali⁹ origis. ⁊ silr̄ de p̄n⁹ itel
ligēdū est. S3 vlteriorē declaratiōem dictoꝝ dimitto le/
ctori sagaci: q2 hic ꝑtractare alienū ⁊ ꝑsūptuosū foret. Quo/
tiēs ēt cā ronēs ⁊ p̄n^m accipitur: vt supra. q. 13. tetigi: l3 ꝓ/
prie p̄n^m ꝯuēiat cāis mouētib⁹ ⁊ agētibus: vt Auerroys
ꝯtēto. i. p̄mi de phȳco auditu. exponit Ar̄. h̄ an recte h3
videri alā. h̄. n. nomē cā appropriat̄ fini ⁊ p̄n^m effi^l. ⁊ ele/
ctū mālr̄ ⁊ formali. S3 cōiter cā ⁊ p̄n^m: vt syno^{ma} būtur.
⁊ maxie in ꝓposito: l3 p̄n^m ꝓpe 2^e signationi gn̄is ꝯueni/
at: cōiter tñ 3^e. sed an ēt ꝓpe: per modū. v3. efficiētis: sta/
tim magis. Quid spēs ⁊ quotiēs accipit̄. q. sequēte hab3
videri. Diuisio. q. cōis: nisi ꝙ 2ª pars aliq̄liter subdiuidi
pōt. Ordo v̄o p3: q2 p̄us erat determinādū3 de gn̄e: vt h̄
sumit̄ in illa. v3. 3ª signātōe quā pōit Porphyrius diffi/
nitiue ⁊ declaratiue q̄3 de ꝯparatiōe ipi⁹ ad alia. Ois. n.
potentia cognoscens ꝯueniētiam vel dr̄iam aliquoꝝ: p⁹
cognoscit extrema: vt. 2. de anima. t. ꝯ. 146. habetur. hic
autē. q. h3 pro fundamento h⁹i ꝯparationē: vt patet.

De secundo

arguit ad p̄tē negatiuā3 duabus
rōnibus ⁊ vtraq3 ducit ad ipōle
⁊ ꝯdictionē. p⁹ sic format̄. Genus nō est p̄n^m suꝑpsiuꝰ. g
non est p̄n^m speciei. vel sic sillo^{ce}. Nihil est p̄n^m suꝑpsi⁹.
l3 si genus est p̄n^m spēi eēt p̄n^m suꝑpsiuꝰ: g ⁊c. Assūptū
ꝑ ma. p3 ex oppōne p̄ncipij ⁊ p̄ncipiati: q2 opposita rela/
tiua lferūt ꝯdictoria. Mi. v̄o p3 duplr̄. p̄ ex idētitate ge/
neris ⁊ spēi per phm. 7. meta. t. ꝯ. 43. genus nihil est ⁊c.
Quicqd aūt est p̄ncipiū vnius eoꝝ que sunt simplr̄ idē
est p̄ncipiū alterius: vt p3. 2⁹ p3 mi. ex ꝑfeica p̄dicatione
gn̄is de specie. i. posterioꝝ. In p̄dicatione enim tali ⁊ ma/
xime primi modi predi^{m} est idē subo etiā formaliter. sal/
tem terminatiue: ⁊ supra. q. 13. tactum est idē. ¶ Secun/
da ratio procedit ex oppōne totius ⁊ p̄tis vel p̄ncipij: ⁊
patet. Q2 aūt genus sit totū allegat Porphyrij in littera
⁊ est. c. de specie. ⁊ idē3 h3 Boe⁹ li. diuisionū: vt supra. q.
13. visum est. Sequeret̄ enim hec ꝯdictio ꝙ genus esset
compositius: ⁊ simplici⁹ specie si esset p̄n^m spēi. ¶ Ad
oppo^m adducit Porphyrium in lr̄a comparantē tertiam si/
gnificationem generis ad scd̄am. sed cōiter in originali/
bus habet̄ p̄mā. ⁊ vtraq3 lr̄a potest saluari. Nā illa que
est prima ordine scripture est 2^a ordine cālitatis ⁊ inten/
tionis ⁊ econtra. prima enim significatio est multitudo
vel collectio descendētium ab vno p̄mo. 2^a vero est p̄n^m
talis multitudinis: ⁊ patet ꝙ via cālitatis ⁊ intentionis
istud est pri^m. potest ergo littera corrigi si habetur: p̄mā
vel intelligi sine correctione ad sensum datum. Sic igr̄
genus tertio modo dictū est principium specierū sicut
genus scd̄o modo vel p̄mo modo ⁊c. ¶ Deinde respō/
det ad. q. vbi. 2. facit. p̄mo cōclusionē affirmatiuam po/
nit ⁊ probat. 2⁹ pro declaratione illius probationis que/
dam notabilia adiungit. 2⁹ ibi. Sed sciendum ⁊c. Dicit
ergo primo: ꝙ sic ⁊ hoc loquēdo de fundamētis generis
⁊ speciei: quod ideo notāter dicit: quia loquendo de itē/
tionibus sunt simul natura ⁊ dispāte species vniuersa/
lis: ⁊ sic vnum non est de essentia alterius: ⁊ arguit ad h̄
sic. genus est essentiale principium cognoscēdi specierū
igitur ⁊c. hec consequētia posset probari ex scd̄o me. t.
ꝯ. 4. vnumquodq3 sicut se habet ⁊c. sed doc. probat eam
alio modo: quia diffinitio faciens scire diffinitū exp̄mit
essentialia principia diffiniti: vt patet. i. topicorum. c. 4.

talis aut [illegible] q. c.i. ꝛ di [illegible] la spe^m: vt [illegible] ꝛ diffõnã Boetij [illegible] o rum ad [illegible] me ꝛ m [illegible] a lia: valde [illegible] fiet [illegible] ac [illegible] fra. q. 7 [illegible] p [illegible] betio. q. ar. 2. [illegible] p neo rẽ [illegible] q sicut speo põt dui [illegible] d [illegible] art. U eẽ extã [illegible] ꝛ [illegible] additatiuo ꝛ me^{is}. s [illegible] ꝛ par teo ꝛ c [illegible] c [illegible] mo mo ma ꝛ forma sunt ptes: [illegible] ma/ xime verũ [illegible] do in g [illegible] be [illegible] ce [illegible] mo/ do gen [illegible] q [illegible] v [illegible] .s. gen^s [illegible] mit a p [illegible] m [illegible] .s. dña pte [illegible] fa: [illegible] ac [illegible] ple. q. 13. ꝛ [illegible] qs ipo [illegible] p [illegible] m [illegible] spe [illegible] co determia te: ipsa ve [illegible] ꝛ [illegible] oindeter [illegible] iate [illegible] igitur q gen [illegible] pmo mõ: qꝛ tũc u [illegible] di [illegible] retur de ea: fic [illegible] dl [illegible] af de toto: ꝫ scdo mõ [illegible] pdicatur. Quare necesse ẽ q [illegible] g eo ponat in [illegible] diffõ fit rõ quã signat nomen. 4. meta. t [illegible] s sint ptes rõis. 7. meta. t. 3 [illegible] dit no [illegible] t mã. ꝛ forma que sunt ptes [illegible] m [illegible] re [illegible] raneatur sibi inui cẽ: imo sunt pm [illegible] ou [illegible] subi [illegible] e ad vnum intelle ctũ: ꝛ ideo vn [illegible] pdicat õ alio. Jn [illegible] cept [illegible] generis et traneaf cõ [illegible] ceptu dñe formalr: ꝫ [illegible] qñ idẽ realr ate. Qre vna [illegible] p [illegible] s: ꝫ predicar de eo [illegible] tertio ꝛ idẽ ipo [illegible] r [illegible] mod [illegible] v [illegible] .s. genus [illegible] modus qd [illegible] c [illegible] d. s [illegible] per m [illegible] qualito ꝛ ifermato vel de [illegible] p [illegible] puo se [illegible] spaliter q. precedente. vnu etia. s. gen [illegible] te. q [illegible] determinatõne vlti me fo [illegible] m. ꝫ al [illegible] vt [illegible] determina/ tione [illegible] crepit [illegible] de [illegible] reali ꝛ hoie. ꝛ p3 littera. U [illegible] q sicut in te etra [illegible] mã forme: ita aõud inte [illegible] generis cõceptui dñe [illegible] cauf. Cõsequ [illegible] oiã [illegible] no [illegible] bile oftẽdẽ dñã inter ptes rõn [illegible] eo [illegible] pone: ꝛ tota littera clara est ex his q dicta sũt [illegible] q. 11. puenĩt. n. in significãdo ptes malẽ. ꝛ form [illegible] ꝫ m [illegible] mioꝛẽ abstr [illegible] ctioẽ. Sꝫ differũt quo [illegible] [illegible] pdicandi: qꝛ ptes rationis si gnifi [illegible] totius: s [illegible] peo ꝫ rẽ significant ptes p m [illegible] ofcatio significa tio p [illegible] us: v [illegible] ver. gra co pus [illegible] [illegible] ꝛ [illegible] hõale ꝛ [illegible] p ꝑ talem modũ sign [illegible] ant part [illegible] fm rõnẽ de toto rali: ꝛ nõ predica [illegible] eo ꝫ re [illegible] pdi catione formali. pon [illegible] te^r de ai [illegible] ꝛ ere in [illegible] ompatiõe ad hoiem ꝛ statuã. quoꝝ vnũ significat [illegible] modũ totius: qꝛ con/ retiue concretiue ad f [illegible] m^o. v [illegible] est hñs sensum fm Auẽ. alid vero vt eo s [illegible] c [illegible] pcẽn [illegible] vel integra/ le: ꝛ ideo p mod [illegible] ptis: ꝫ [illegible] alio modo accipi p mo/ dũ totꝰ: vt si diceretur enea [illegible] meta. qre nõ pdicaf: vt sic õ toto: qꝛ hec ẽ falsa. statua ẽ eo. Et [illegible] dcio soluit argũ mẽt pri [illegible] ꝛ maxime p^m dicens: q genus põt diuersimode dici totũ ꝛ pot p3 per Boe^m li. diuision^s. ꝛ hoc p [illegible] ꝛ approp [illegible] est puo. q. 13. soluẽ do argum [illegible] ncipalis ibidẽ. Genus eni [illegible] n diffõne ẽ po: in diuisione vero vel pdicat [illegible] o. Et sicut oi [illegible] est de toto ꝛ ptexita de pncipato ꝛ pncipio dic [illegible] m est. Gen^o .n. in diffinitid [illegible] ẽ pri^m: in pdicãdo vero ptic [illegible] saltez ex modo significadi ꝛ idẽtitate reali ꝛ [illegible] mali et fm ali/ quos. Nec sequitur pdictio. eo q est de eodẽ ad idẽ ꝫ idẽ ꝛ eodẽ mõ ꝛ [illegible] vt habet pmo elencoꝝ de elencho.

Deteriio circa dicta in solone^{is} q. 13 fuerit p maior pte tota pua: aliq [illegible] b [illegible] tan gam. videt pmo q [illegible] pm [illegible] ña nõ valeat: genus ẽ pri^m cognoscẽdi [illegible] cs. q: pri^m eẽntiale spẽi: qꝛ acci [illegible] pri^m cognoscendi ꝛ subam ꝛ subaꝝ suuꝝ accñs. cũ dr [illegible] initur

p [illegible] p3: ꝛ tñ nõ sũt pri^o eẽntialis illoꝝ: vt p3. Jtẽ vi [illegible] ef q de intẽtiõe generis posſ. t dici idẽ respectu intẽ [illegible] qõ de fundamentis tenef. Item genus d'ff [illegible] per spẽz vt p [illegible] ira Porphyrũ ergo ꝛ ecõtr [illegible] . Qre genus erit pi cipium cognoscendi spẽm: igit ꝛ essendi. si valet ai^m tu um. Jtꝫ logicalis determinatio ꝛ intentio est pmo de in tẽntionib [illegible] . cũ ergo hic loquatur de genere in .3. signifi. cati [illegible] ne [illegible] g [illegible] et ad logicũ. verificabit pmo ꝛ per se hec propositio [illegible] ẽtibus. Jtẽ si genus est pncipiũ spẽi hoc erit vt mã [illegible] : c [illegible] mã nõ est principium cognoscendi: cum ipa cognoscat [illegible] analogia ad formã: pmo physi. t. 2 [illegible] . g rẽ. J [illegible] em scire est effectus demonstrationis i qua pass [illegible] de subiect [illegible] c [illegible] u [illegible] : ita q illud qõ scif est õ illa. diffõ autẽ nõ est dem [illegible] ire diffinitum õ illa ta: male g dicit q diffinitio faci [illegible] s [illegible] e diffinitum. C Jtem posset du [illegible] it [illegible] car [illegible] aliud p [illegible] m [illegible] sibile qre genus ꝛ dña dicũ tu [illegible] par [illegible] eo rõ [illegible] fu [illegible] d [illegible] m [illegible] ait ipsa accipiẽdo cũ sunt res p [illegible] ꝛ [illegible] mit ibi rõ: ꝛ qre mã ꝛ forme nõ pdicatur sicut ge [illegible] dña vr q pdicat ibi ꝛ in se quẽtibus. Dicit enim p [illegible] mo [illegible] illud qõ ipostat determi nate p spẽm indeterminate [illegible] af per genus ꝛ dñaꝫ cũ tñ infra dicat q dña cũ determinatione vltime forme i porta [illegible] ludꝫ ergo determinate Jtẽ quecũqꝫ vni ꝛ eidem sunt [illegible] ter se sunt eadẽ physicoꝝ ꝛ prioꝝ primis. sed ge nus ꝛ dña sunt h^oi. ergo male dicit q extraneaf vnũ al/ teri: sicut mã forme. Sim [illegible] r posset argui de: nõ ꝛ forã p p id [illegible] ẽtitatẽ eoꝝ eidẽ ter [illegible] t compositi. circa alia q se q [illegible] nt in li [illegible] o [illegible] tim [illegible] ra [illegible] supra. q. 13. satis dcm ẽ circa [illegible] . Ad ista rñdetur. C Ad p [illegible] mũ dico q loquẽ tur doc. de pncipio eẽndi [illegible] li cognoscendi: vt ipse nomen ter exprimit in lra cuiusmodi sunt illa que sunt de intri seca rõne diffiniti: ꝛ per hoc patet ad instan^{m} de accidẽ tibus respectu subẽ ꝛ econtra: qꝛ nõ intrinsece ꝛ eẽntia liter: sed extrinsece ꝛ per additam nonficat. Uel si oten/ datur de quocũqꝫ diffinite. posset dici q accidẽtia notiũ cãt a posteriori. loquif aũ doc. de not [illegible] a [illegible] ꝛ tũc concederet qõ infert de [illegible] bo [illegible] tñ rñsio fortioꝛ. C Ad [illegible] diff [illegible] ꝛ no/ tificatio speciei per genu [illegible] ad [illegible] m ꝛ extrinsece. C Aliud patet [illegible] sim [illegible] tr [illegible] q [illegible] eutor 3. plura. n. re [illegible] pertr [illegible] nf [illegible] marian tẽtion [illegible] r de int [illegible] onalib [illegible] rñsio r f fund [illegible] mp [illegible] 5. Qui t [illegible] e hec p. po [illegible] ẽ esse v [illegible] in intẽn [illegible] h^o. v [illegible] do [illegible] 2 o fi. dõmẽris facit teneret. sed suis doc. est [illegible] i [illegible] tẽda. vt p3 bñ speculanti. C Ad aliud poss [illegible] d [illegible] q genꝰ est pri^m formale ꝫ nõ vltimatt vt actum est. q. 13. de ppoz/ tionale mãe: nõ vere mã. vel oato q vere mãle: nego q mã nõ sit pnci [illegible] notificãdi ꝛ cognoscẽ [illegible] cui^o ẽ: vt .7. meta. t. 2. sniioꝝ. di. 12. ꝫ iste Et qõ ad [illegible] t q p phy^m. lc^r ẽ a posteriori: ꝛ qñ ad mo^m cog [illegible] c: vt di. ꝛ. q. i. exmõit iste. sic et forma cognos [illegible] ionem. Qui aũt velle pocere gen^s ẽ pri^m origina [illegible] q [illegible] mõ effectiuũ spẽz: q: sic teneret simitudo qua poit Porphyr^s. Iter ter tia ꝛ scdas significatione aĩsalibiret: afr [illegible] S [illegible] s sit pbabilis v def. in [illegible] q. n. ẽ sic. tudo: i aliõ do nõ. C Ad aliõ di [illegible] o q [illegible] it scire extrinsec p dare diffinite cognoscef cogit se et icõplex ꝛ. U^r oato q [illegible] e itelut dualr ꝛ radi cularr: ꝛ [illegible] ipli qõ scif [illegible] p [illegible] diffõ. n. demrãtio põne dñ [illegible] n. posite. C Ad aliõ p3 [illegible] q. 13. Et q tangit de pdicõe: nõ uit ar. 2°. q loqf tñ de gñe. Uel si [illegible] tñ vlia õ q loqf [illegible] vt p3 in et^o de rõnali qõ põit [illegible] am vlm mã: vt [illegible] q. si [illegible] dñ habef. C Ad ali [illegible] do idẽtitẽ reali [illegible] itate formal^r. Cõtra: sidẽ [illegible] tr 2°. nego: s [illegible] ẽ p. nã dato assũpto diffinalr cuaderet: Regłam phi tel [illegible] gẽda ẽ abs^s mod^s Sit: dõz ẽ õ mã ꝛ forã. Nego. n. idẽtitatẽ realeꝫ vel formalẽ eoꝝ cõposito

Ad [illegible] ntra cōcedo viraq;. Questio. XVIII.

Ecimooctauo querit circa c[illegible] pitulus de [illegible]. An illa diffō eius famosa quā ponit Por[illegible]phyri⁹. s. pdicari de plibus zc. sit [illegible] er data. ¶ De p.tario noīl sūter [illegible] bu[illegible] q. [illegible] qi sepe supra hūc terminū spēs [illegible] remisit ad hūc locū. Est. n. quocūs iste ter[illegible] spēs [illegible] p3 per Porphy⁹ in lrā: qui ponit significa[illegible] eius duas. S3 [illegible] plures eius ponūt significatio[illegible] n[illegible] spēs a specio speciee: qō est ɔsiderare. [illegible] in vsu: sed ei⁹ cōposita. Primo enim accipit: vt notat [illegible] hymno pro forma vel pulchritudine: vñ [illegible] zc. 2⁹ put rel[illegible] ue or ad genus: vt est vnus [illegible] us. [illegible] propositio accipit. 3⁹. pro fructibus le[illegible] vel cōdimētis a romaticis. 4⁹ pro similitudine rei [illegible] tangibilis vñ. 3. de aia. t. 2. 38. lapis [illegible] sed spēs lapidis. 5⁹ pro maneriē: vt cū dicit. [illegible] pāni [illegible] spēi. [illegible] p accñte seu modo signifi[illegible] or [illegible] to ipi ad desi gnandum rē suā sub [illegible] ario que dñr pri mitiua z deriuatiua sp[illegible] sic a quibusdā. spe cies est originalis di[illegible] er q̄ a sit pmi[illegible] ori uatiui discretio: de quo [illegible] t. de medio [illegible] tur. vñ versus. Est [illegible] spe[illegible] hel[illegible] apothecā: vocū spēs h3 [illegible] figu[illegible] rei. h3 aūt: vt al[illegible] volum[illegible] vsū vel nāli: q[illegible] illa est forma [illegible] udo [illegible] po[illegible] mota turpitudie: [illegible] potētialitate gñis [illegible] ories. S[illegible] possit dicip cēt [illegible] duo[illegible] z forma. vñ Boet[illegible] laris. Accipit et pmc i[illegible] nā cōis pluribus [illegible] ditatiue pdicab[illegible] de ista est p[illegible] vnā vnita[illegible] q[illegible] relatiu[illegible] q̄[illegible] diuersi[illegible]

[illegible] sū[illegible] q. 9. [illegible]

Pro secundo [illegible] ad p[illegible] p⁹ sūm[illegible] [illegible] corre[illegible] per [illegible] uertib[illegible] diffini[illegible] mo cū diffinito. z sup[illegible] 4. tacta est. 3⁹ procedit ex mēte. 6. to pic. p. c. 4. z pō[illegible] mari et. 5. me. [illegible] 19. z 3. me⁹. Auic. [illegible] 3: vt. 6. [illegible] cum alie g pona[illegible] pdicāt ille [illegible] lent: [illegible] saltem [illegible] sed qua rōe [illegible] derent aliae non [illegible] z so[illegible] ibi dicit: q̄ [illegible] le [illegible] sūt multe [illegible] d[illegible] erit vno [illegible] [illegible] est diffinibile [illegible] pdicantis q̄ gd erat eē. [illegible] est [illegible] marime veru[illegible] [illegible] [illegible] bocā [illegible] se. 4⁹ [illegible] copi[illegible] [illegible] pcedit [illegible] conuertibilitat nis z [illegible] pcedit [illegible] hanc pticulā [illegible]

[illegible] [illegible] nō po[illegible] minus [illegible] ondit: [illegible] z ad[illegible] [illegible] particulas [illegible] z rīdet [illegible] nec remit [illegible] genere. [illegible] in qd: [illegible] tan[illegible] in qd. [illegible] Pre [illegible] est cōis [illegible] spēs [illegible] quod ponit [illegible] est dicen dum. [illegible] ur en [illegible] pdicatio ne [illegible] spēi: z ō [illegible] spe [illegible] genere: z de [illegible] qd: z de [illegible] eadē [illegible] suffici ter [illegible] argumē ta pncipali [illegible] ne non ponit [illegible] udo spēi [illegible] ista [illegible] gen⁹ [illegible] per suus per se co[illegible] quem diff[illegible] nō pat [illegible] ex di [illegible] spēe. [illegible] illud [illegible] autē [illegible] quā est spē[illegible] est hic sermo. nō [illegible] patio ne [illegible] spēs: z ita l3 [illegible] tñ hoc tā q̄ vni spēs vero subal[illegible] comp[illegible] atur ad diuersa sor titur [illegible] spece [illegible] genus est. Non et go compatu[illegible] ad spēs: sed vt spēs que [illegible] z dicit rōtū [illegible] pncipale remit tit le ad ocā p[illegible] q. 14. ¶ Ad [illegible] significat de vno diffi nit[illegible] absolut[illegible] mō pcedit ar⁹: sed nō scdo mō m[illegible] spēi [illegible] p3: z iō cū3 ad duo re ferat [illegible] ter potest. Sed cōtra hoc [illegible] ponit [illegible] spēi: vnā spēs [illegible] cōes vtriq;. s. spē[illegible] su[illegible] vt [illegible] sua: vbi dicit in ph. alie vero zc. [illegible] pro duobus [illegible] ponit: q[illegible] singu lar[illegible] sequēte par[illegible] hoc [illegible] [illegible] duas [illegible] sicut [illegible] [illegible] z [illegible] gen⁹ per [illegible] sua est ergo [illegible] [illegible] Ad hoc rñdet vno [illegible] spe cies [illegible] ne ordinalis [illegible] pdicabili. illam [illegible] in [illegible] dantur [illegible] [illegible] e est [illegible] z pos [illegible] [illegible] h3. [illegible] dicat: q̄ [illegible]

us ẽ: arguit ergo per locũ a maiori neᵗᶜ sic. si in li. pdica
mẽtoꝝ nõ determinaꝝ de incõplexis: cuius sunt genus
ꝛ spẽs ꝛ sic de aliis vt vnũ d̃ alio in ꝓpõne enũ. iaꝝ. ergo
multo minus in hoc li. illa ergo scd̃a ꝯparatio spẽi ad ge
nus nõ ptinet ad hunc li. ergo nec sꝫ illã diffinitur ꝯue/
niẽter in hoc lib. Q, aũt in li. pdiᵐ. nõ determinetur de in/
complexis sub illa rõne ostẽdit: qꝛ tũc supflue in li. pyar
menias phs determinasset de noie ꝛ v̾bo sub illa rõne. si
iã in li. pdicamẽtoꝝ determinatũ vt sic de ipsis fuisset.
Ideo alio mõ rñdet ad illam replicã ꝯtra solutionẽ tertij
pncipalis tenendo tm̃ eẽ duas diffõnes spẽi. vnã sꝫ. vꝫ. in
cõparatiõe ad indiuidua: ꝛ aliã in cõparatiõe ad genꝰ.
ꝛ tũc vna illaꝝ que ponitur in cõparatione ad genꝰ nõ
est distincta diffõ ab alia: sꝫ expositiua eius: vt supra i illi
de differentibus spẽ in diffinitione generis dixit. sic. vꝫ.
exponẽdo: spẽs ẽ: que ponitur sub assignato gñe: ꝛ de q̈
genau in eo qd̃ qd est pdicaꝝ. nõ poiꝝ ibi. ꝛ copulatiue
sꝫ expositiue ꝓcedit ꝛc̃. Et qd̃ dicit Porphy. Alie erũt ꝛc̃.
nõ intelligit alieᵗᵐ eẽntial'r diffõnũ: sed quantũ ad notifi
cationũ: qꝛ illa diuersitas est tm̃ sm qd ꝛ nõ simplr vel
eẽntialis: imo non videꝝ esse diuersitas nisi in voce tm̃
ex eo enim qd̃ per se supponitur generi in eo ostenditur
necessario genus esse per se in qd pdicabile de ipsa. Uñ
inqt doc. in alia cõparatione. s. speciei ad indiuidua cõsi
milis diuersitas reperiꝝ. nã indiuiduũ per se subijciꝝ spe
ciei: ꝛ spẽs in eo qd̃ qd est predicaꝝ de indiuiduo ꝛ tamẽ
nõ pp hoc ponunꝝ due diffõnes speciei in ordine ad in/
diuidua: sꝫ vna tm̃. ¶ Ad 4ᵐ pncipale remitit se ad rñ
sione datã immediate in pede. q. ad ipm. ¶ Ad replicaꝫ
cõtra illaꝫ rñsionẽ rñdet cõcedẽdo q, non p diuersa sibi
accñtia referꝝ spẽs ad genus ꝛ ad indiuidua. i. non p ac/
cidẽs: sed p se referꝝ ad vtrũqꝫ: cuius rõnẽ adiungit di/
cens: qꝛ tũc inqt per neutrũ diffõnuꝫ diffiniretur: qꝛ o diffõ
. daꝝ p eẽntialia ꝛ nõ accidentalia. exẽplificat de homine
cui accidit duplũ. est enim vnꝰ hõ duple magnitudinis
vel quantitatis ad aliũ hoiem vel aliud quẽtũ: ꝛ h̾ acci/
dit homini: ꝛ iõ nõ diffiniꝝ hõ per tale accñs. accñs. silr
in ꝓposito est dicẽdũ q, hitudo ad spẽs ꝛ indiuidua p
se ꝛ eẽntial'r cõuenit speciei: ꝛ ideo per se ꝛ eẽntialiter dif
finitur per vtrũqꝫ. Et cũ pbaꝝ ex. 5. meta. q, nõ: exponit
nõrabiliter phꝫ dicẽs q, intellexit accñs nõ referri vt ad
sub̾ ꝛ terminũ per se: vt pꝫ p exᵐ suũ ibi cũ dic̃: nõ ẽ ẽt
itellc̃s. i. actus itelligẽdi q ẽ accñs ad iteᵐ vt subꝫ: ꝛ itel/
ligibile: vt oppoᵐ simple per se reˡᵉ dictũ: ꝛ sic inqt doc.
nõ est ꝯ dicta: qꝛ nõ compaꝝ spẽs hic ad genus vel indi/
uidua vt accñs ad subꝫ vel oppoᵐ: vt pꝫ. Alio mõ expo
nit phs: vt. 5. meta. ꝛ infra. c. de rlone. q. finali. exponit ip
sum dicens: q, idẽ referri per se ad plura põt intelligi du
plr. s. vel per se p̊ vel per se non pmo. p̊ mõ loqtur phs: ꝛ
scd̃o mõ: ꝛ sic ꝓcedũt argumenta q̃ facta fuerunt supra.
. q. 14. Illud aũt per se pmo refertur qd̃ sꝫ rõnẽ ꝓpriam
formalẽ specificã referꝝ. Illud vero p se nõ pmo: qd̃ p rõ
nẽ sui gñis referꝝ: qd̃ aũt per se: ostẽdit: qꝛ vlr qñ rõ re/
ferẽdi nõ accidit relato: sꝫ per se ꝛ eẽntial'r conuenit sibi
tale nõ p accñs referꝝ. mõ genus icluditur per se in cõcẽ
tu spẽi. g̃ qd̃ sibi cõuenit rõne generis: nõ per accñs: sꝫ p
se cõuenit ei. si g̊ genꝰ alicuiꝰ spẽi per se referꝝ ad aliquid
ꝛ spẽs per se referꝝ ad idẽ: qd̃ ostẽdit dicens: qꝛ ipossibile
est absolutũ in sua ratiõe formali icludere relatiuũ: con
tra noiales somniãtes relationẽ nõ distingui a fũdamẽ/
to: sꝫ. n. aliqñ res sit eadẽ realr fundamẽto absoluto. ñ
tñ formalr põt eẽ: vt. i. di. 2. q. 5. copiose hꝫ iste. Applican
do ad ꝓpoᵐ dicit q, spẽs per se p̊ referꝝ ad genꝰ: p se aũt
nõ p̊ ad idiuidua: qꝛ rõe sui gñis qd̃ ẽ vle: cuiꝰ p se ꝛ pᵐ
correˡᵐ est idiuiduũ vel singulare. Rõ. n. vlis est dici de
vel pdicari de. q̃ icludiꝝ per se in q̈libet ciꝰ spẽ. g̃ in itelle
ctu spẽi: mõ spẽ nõ de aliqs q̃ꝫ idiuiduis ẽ dicibilis nec p/

dicatione signata nec exercita: ꝛ maxime spẽlissima: p se
g̃ referꝝ in rõne pdicabilis ad idiuidua in rõne subicibi/
lis. Et ponit exᵐ geomeᵗᵐ de duplo ꝛ dimidio ꝛ submul'
tiplici. Ubi aduertẽdũ q, multiplex est genus. qd̃dã ꝓ
portiõis maioris ineq̃litatis ꝛ submultiplex qd̃ est cor/
reᵗᵐ eius. est ẽt genus ꝓportionis minoris ineq̃litatis.
sub p̊ cõtinenꝝ p'es spẽs imo finite i isiniᵐ: vt duplum tri
triplũ q̈druplũ ꝛ c̃. silr sub 2ᵒ. ꝯtinenꝝ spẽs relatiue co/
poᵉ tonidẽ p additiõem hꝰ ꝓpõnis: sub: in ꝯpõne: vt sub/
duplũ subtriplũ ꝛc̃. duplũ igiꝝ dr relatiue ad dimiᵐ: sic
pr̃ ad filiũ sm ꝓpriã rõnem. ꝛ pter h̾ referꝝ ad submulti
plex qd̃ est correˡᵐ sui gñis. s. multiplicis. Et addit doc.
dissimilitudinẽ hic ꝛ ibi: qꝛ ibi inqt: correᵗᵐ gñis continet
correᵗᵐ spẽi: hic nõ: h̾ est dictu: sic duplũ est spẽs multi/
plicis: ita dimiᵐ est spẽs submultiplicis: nõ continet cor
reᵗᵐ spẽi. s. dupli: qd̃ est dimiᵐ sub correᵗᵒ gñis. s. multi/
plicis. qd̃ est submultiplex. hic vero singulare vel indiui
duũ vel subcibile qd̃ est correᵗᵐ gñis. i. ipsius vlis nõ cõ
tinet sub se genꝰ qd̃ est correᵗᵐ spẽi: qꝛ tam genꝰ q̃ꝫ spẽs
sũt spẽs vlis: ꝛ neutꝝ ẽ spẽs idiuidui ꝯtinẽtia paꝰ. Deide
applicãdo ad ꝓpositũ argumenti pncipalis dicit q, due
diffõnes spẽi assignanꝝ ei. hac 2ᵃ per se eius hitudine. p/
ma ex per se ꝛ pᵒ. 1ᵃ ex p se nõ pᵒ. vñ nõliter Porphyriꝰ
tenuit ordinẽ ꝯuenientẽ diffiniẽdi: ꝛ dicit q, scd̃a que daꝝ
per posterius. i. per indiuidua est magis ad ꝓpositũ hic:
qꝛ est ipsius spẽi ꝓpria: inquantũ est vle. hic aũt maxie fit
sermo de spẽ sub rõne vlis vel pdicabilis: vt pꝫ supra. q.
q. ꝛ alibi. igiꝝ scd̃a diffõ spẽi est famosior hic q̃ꝫ pᵃ: sꝫ pᵃ
sit eẽntialior ꝛ pꝛ simplr: qꝛ potiꝰ subi q̃ꝫ pdicari rõnez
hꝫ. iõ iubet Plato quiescere: ꝛ nõ enumeraꝝ iter pdicata i
topicis. ¶ Ad. 5. pncipale rñdet duplr. p̊ ꝯcedẽdo assũ/
ptũ: nec ẽ icõueniẽs: qꝛ nõ sũt diffᵃ spẽs ꝛ diffõ. 2ᵒ mõ pt
negari assũptũ qꝛ pdicari inqt ꝯuenit spẽi: sꝫ diffõni nul
lus vnꝰ modus pdicãdi correspondet: sic nec ptibꝰ eiꝰ: pdica
tur. n. inqt ꝛ i q̈le. ꝛ he due rñsiones fuerũt tacte. s̃. q. 9.
¶ Ad vltᵐ principale remittit se ad ea q̃ dcã sũt. s̃. q. 9.
determiata. n. in illa. q. sũt tã q̃ꝫ pnᵃ cõia ad alia plura.

De tertio qꝛ. s̃. c. de gñe. ꝛ alibi fere oẽs difficul
tates hic tractãde sũt determinate: ideo
breuiter me expediẽdo circa solutiones aᵗᵐ aliq̈ motiua
tãgã ꝛ soluã. Uideꝝ. n. q, genus ꝛ spẽs non sint per se p̊
reᵃ: vt sepe doc. dicit hic: qꝛ oia reᵃ vel sunt disq̃parantie
vel eq̃parantia. genus ꝛ spẽs nõ sũt reᵃ eq̃parantie: vt patꝫ:
nec disq̃parantie: qꝛ talia nõ sunt spẽs eiusdẽ gñis ꝓpinq:
vt pꝫ discurrẽdo. genus aũt ꝛ spẽs sunt spẽs speᵐᵉ ipsius
vlis vt cõiter poniꝝ. Itẽ non vr̃ q, spẽs possit p se referri
ad idiuidua: qꝛ tũc deñi Porphyriũ de extremis arboris
pdicabilis nõ staret: nec spẽs eẽt extremũ: sꝫ idiuiduuꝫ.
Itẽ phs. 2. de aia ponit duas diffõnes aie q̃ ẽ ens absolu
tũ: ꝛ silr de pl'ibus aliis pꝫ i doctria eius ꝛ aliorũ. Male
g̃ dr̃ i solone. 2. pncipalis q, vniꝰ absoluti non ẽ nisi vna
diffõ. Itẽ sic eẽ absoluti ẽ formalr ad se: ita relatiᵐ ad ali/
ud. igr̃ si referꝝ p se ad plꝛ: ꝛ p ꝯñs hẽbit plẽs diffõnes:
vt ꝯcedis. hẽbit ẽt plẽs eẽntias: ꝛ ita nõ erit: vnũ pꝫ. ma
le g̃ ꝯcedis relaᵗᵐ hẽre plures diffõnes ꝛ p se hitudines
ad diuersos terminos. ꝛ cũ h̾ ipꝫ eẽ vnũ. Itẽ. s̃. q. 9. i pba
tis modis dicẽdi alioꝝ iste põit nũeꝝ vliũ ꝛ sufficiẽtiã
penes pdicari. q̈re in h̾ liᵒ ꝯsideraꝝ de icõplexis: vt vnũ
d̃ alio enũciaꝝ. g̃ male ipugnat illã pmã rñsionẽ ad repli
cã ꝯ solonẽ. 3. pncipal. Itẽ supra. q. 12. ꝯ pᵐ opi. i solone
. q. adducit Porphyriũ vbi dic̃: assignauerunt. i. diffinie
rũt: vt expõit doc. g̃ eodẽ mõ dꝫ exponi h̾ cũ dicit. alie võ
. s. assignatiões erũt nõ speᵉᵗᵐ ꝛc̃. male g̃ expõit assigna
tiões p notificatiões. Itẽ pdicabile ꝛ subicibile sũt oppoᵉ
intẽtiões. diuersificãt simplr ꝛ nõ solũ sm qd illa duas
diffõnes spẽi in ordine ad genus. Itẽ illa expõ in phꝫ. 5.
me. de itellu reᵘ itelligibilitatis: ꝛ intelligibilis non vñ

detur bona:qꝛ ne dum ab obo: sed ēt a potētia dependet actus itelligēdi s3 istū maxime simplr. oē accñs diffinit p subm. ergo per se referē ad ipm: ꝛ pter hoc ad terminū si hꝫ terminū aliū a subo. Itē si idiuiduū vel singulare est per se corre^m vlis. qua rōne ergo diffinitur spēs per idiuidua: pari rōne cetera vlia diffinirent: qđ minime videt verū. Rñsio igit neutra ad phꝫ. 5. meta. bene currit. Item oia. 5. vlia ptinent sub subicibili in ordine ad vle: qđ est genus eoꝝ. ergo sicut dim^m ptinet sub submultiplici: ita genus sub sub subicibili: qđ est corre^m vlis vel pdicabilis qđ idem est. male ergo dicit q nō est oino silr quo ad hoc in pportionalib^s ꝛ intētiōalibus. Itē illud qđ est simul nā cū priori est prius quolibet illo posteriori s3 corre^m vlis est simul nā cū vniuersali ꝛ spēs est posterior vli. ergo erit posterior corre^{us} pmo vlis: male ergo dicit q scđa diffinitio spēi datur p posterius. Itē sicut g diffō includit genus ꝛ dr̃iam tanq̄ partes suas: ita ꝛ spēs: ergo qua rōne diffinitio non hꝫ vnū modū predicandi: ita nec spēs: ꝛ ex oppo^o op^m. Itē ꝯ solonē. pncipalez. q. posset obĳci sic. diffō ꝯueniēs speciei in rōne vlis vel pdicabilis dꝫ ꝯuenire oibus qbus cōuenit spēs: vt sic. sed non mō spe^{me}: s3 ꝛ subalternis est spēs sic. hec aūt diffō solum spe^{me} ꝯuenit. ergo est diminuta. ma. pꝫ in silr de diffōne gnīs ꝛ alioꝝ. silr. plura alia possent adduci: sed his solutis patebunt alia. ¶ Ad ista rñdet. Ad primū dico vno modo q genus ꝛ spēs sunt re^{ne} disqpantie: ꝛ sunt in predicato relonis reductiue: vt infra. c. de relone ꝛ oppōne dicet: ꝛ ita vnū reducit ad rela^m suppōnis: ꝛ alterum ad re^m suppōnis: ꝛ sic reductiue sunt in diuersis gnībus subalternis: l3 formaliter sint eiusdem gnīs immediati tanq̄ spe^{me}. Alio mō pōt dici q nō sunt spēs spe^{me}: vt supra dcm̄ est. q. 9. ꝛ. 11. ꝛ alibi. ꝛ hoc loquendo de spē absolute: vt. i. diffōne hic diffinitur. Maior ēt ē vnitas in itētiōalibus q̄ in realibus: vt sepe supra dictū est. Breuiter g siue teneat q genus ꝛ species: vt quid ꝛ formalr sint spēs spe^{me}: siue subalterne: reductiue tamē ꝛ formalr sunt diuersoꝝ generū subalternoꝝ. Qui ēt vellet tenere q essent eiusdē gnīs ifimi vtroq̄ mō nō videt eē aliqđ inconueniēs maxime in scđis intētionibus qcqd sit de pmis. ¶ Ad aliud dcm̄ est in 2° ar. quō itelligit Porphyrius spēm nō hēre duas hitudines: ꝛ quō nō. videt ēt loq de spē: p^c itentiōalr maxie: loqtur ēt eo mō q̄ Plato posuit gētē. i. in diuisione qdditatiua ꝛ scientifica. secus est ō diuisione ypo^{ca} ꝛ mālī. pmo mō cōcedo q spēs ē extremū scđo mō nō. ¶ Ad aliud pꝫ ex lr̄a doc. nō dicit enim absolute q vnius absoluti nō sint plēs diffōnes: sed sic q quelibet eaꝝ sit indicās eius esse in se: h ē dictu: q licet eiusdē absoluti sit vna diffinitio mālis ꝛ alia formalis: sicut loqtur phs. 2. de aīa: nō tn̄ plures formales: vel materiales seorsum. Posset etiā dici q aīa ibi diffinit: vt q̄dāmō respectiuū: qꝛ inq̄tū actus vel pncipiū: vt patet. ¶ Ad aliud qđ tāgit pulchrā difficultatē. dico q nō variat eēntia relatiui nisi referat per se pmo ad diuersa: qꝛ ex hoc q referē p se p̊ ad vnū includit suū genus esse ad aliud formalr: l3 nō semp econtra. sicut enim variatio essentie in absolutis cōuenit ex diuersitate dr̃iaꝝ vltimarū: ita in relatiuis ex h ꝛ cū h ex diuersitate pmoꝝ p se terminoꝝ. de h magis patebit īfra. c. de relone. q. finali. ¶ Ad aliđ pōt dici q loqtur supra. q. 9. de pdicari aptitudinalr ꝛ vt est mod^o ipsius incōplexi in se seorsū ꝛ in po^a remota siue ppinq̄: hic ꝯo loqtur de facto ꝛ in ꝯpōne actuali. ita breuiter q pdicari vel pdicabile: ꝛ silr de subicibili ꝯsideraē vel in p actu itellect^s vel in scđo. p^o cōsideraē hic ꝛ in li. pdi. 2° mō in li. pyarmenias. ¶ Ad aliud dico q n̄ dicē Porphyri^s explicite: assignatiōes: i plali numero: s3 tm̄ in singulari. Uel alr q loqē i plali nūero s3 opi. alioꝝ: vt pꝫ in lr̄a ibidē. Ul' q equocat de assignatione: vel q supra. c. de genere arguit doc. ad hoīez ꝛ topice. ¶ Ad aliud pꝫ supra ar. 2. l3 enim sint diuerse intētiōes vna tn̄ īfert ex alia per modū sequele: qđ enī subicitur: alicui subicit de necessitate: ad maiorē ergo expressionē ꝛ declarationem loqtur. ¶ Ad aliud l3 multa possent dici: tn̄ pro nūc breuiter dico q loqtur doc. hic de ꝺpēdentia actus intelligēdi in rōne mēsurabilis ad mēsurā ꝛ nō pcise effectus ad cām: nec sustētionalis vel iherentis ad sustēn^{ca}. vel ad illud cui iheret: ꝛ hec est itētio sua. ꝛ expō: vt pꝫ i quolibetto. q. 13. articulo. 2. ad finē. ¶ Ad aliud pōt dici vno mō q corre^m vlis: vt est pdicabile est ipm subicibile ꝛ nō pcise singulare vel indiuiduū: ꝛ fm diuersitatē subicilis diuersificant diffōnes spēꝝ eius: vt pꝫ. Uel alr dato q idiuiduū eēt eius corre^m: nō tn̄ ita ponit in diffinitione alioꝝ sicut in diffōne spēi: pp ea q̄ dicta supra. q. 14. soluēdo. 1. pncipale. ¶ Ad aliud dico q l3 spēs vel genus cōtineantur sub subicibili vt modus: nō tn̄ vt qd: sed sub pdicabili: ꝛ sic pꝫ optie solutio doc. sobtilissime. Si aūt teneret q indiuiduū eēt corre^m vl's clara est solutio. Hic posset ponderari multū dr̃ia inter spēm subiectā ꝛ pdicatā ꝛ an sit idē formalr vel alr. ꝛ q̄ sit eēntialior hitudo gnīs an ad spēm: an certe ad indiuidua: ꝛ an subicibile ꝛ predicabile sint de essentia spēi vel passiones eius: vbi plura subtilia addat ingenioso lector. sunt enim valde subtilia ꝛ ardua: si bene examinentur: ad que pauci aspiciūt: qꝛ non videnē pro pane lucrādo. ¶ Ad aliud pōt dici vno mō: q accipit hic p^s ꝛ posterius: vt supponūt pro fūdamētis ꝛ silr spēm ꝛ indiuidua: vel ibi ly posterius. hꝫ respectuū ordinez denotare: compando. vꝫ. per se corre^m ad per se p^m talē: ꝛ sic lr̄a hꝫ ꝯpepēdētiam ex pcedētibus. Uel alr. q sicut poritas originis stat cū simultate nāe ꝛ corre^m: ita in pppsico ppoztionaliter est dicēdū. pdicari. n. est pre alio dici: vt supra sepe dictum est. prius igit ꝛ posterius sunt simul nā: vel nāle intellectionē: vt pꝫ. Spēs autē dicit eē prior idiuiduo in rōne predicabilis: l3 alio modo possꝫ dici posterior: vt ostēdit rō. si autē teneret idiuiduū nō eē corre^m p se vlis pꝫ faciliter ad ar^m. ¶ Ad aliud dictū est supra. q. 9. pro nūc breuiter nego silr^{em}: qꝛ spēs dicit tertiā entitatem distinctā a partibus per se vnā: cuius est vnus modus per se pdicandi: secus est de diffōne. s3 si teneret silr de diffōne: difficile eēt euadere ar^m. ¶ Quare aūt potius i qd q̄ in q̄le pdicaē: dictū ē ibi. ¶ Ad vltimū dico q hic loqē de pprie ꝛ approꝑate. que tm̄ est spēs: ꝛ nullo modo genus: qꝛ spēs subalterna in rōne pdicabilis nō est species. sed genus. Silr oīs spēs: vt spēs pdicatur de solum numero dr̃ntibus: vt supra. q. 14. dictū est. hic g diffinit spēs pdicata. spēs vero subiecta diffinitur alia diffōne. p se igitur ꝯuenit spēi predicari: ꝛ per se subici: ꝛ vtrūq̄ ꝯuenit spe^{me} ꝛ subalterne: silr habere sub se dr̃ia numero cōuenit p se vtriq̄. hēre autē dr̃ia spē accidit spēi: vt spēs est. dant ergo diffinitiones pp se ꝯuenientias: ꝛ non p accidens talia. Non ita est de genere respectu generalissimi ꝛ subalterni.

Questio. XIX.

Decimonono circa quoddā dcm̄ exēplificatiuū porphyrij. c. de specie. vbi incidēter ponit numerum pdicamentorū ꝛ ordinatoꝝ in pdicato, ꝛ ꝯñter infert duo correla^a: qꝝ scđm est q descēdēdo a gnālissimis ad specialissima oportet ire p multitudinē ꝛ diuisionē. sed eꝯ ascēdēdo opꝫ ire per cōpōnē cuius cām subdit: qꝛ oē cōe ē collecti^m multorum. ꝛ magis cōe, est magis collectiuū: vt genus q species. Et iō inquit plures hoīes particulares sunt vnus hō participatione spēi: ꝛ que sequunē ibidē: qrit doctor ō veritate huius ppōnis: plures homines sūt vn^s homo. nihil aliō addendo: sed absolute ipsā ppōnēdo. sicut īfra. c. ō dr̃ia

querit de veritate illius: sortes senex &c. et simr infra in pdicamentis: et alibi. vbi aduertendū q̄ hec q. valde difficuliter pertractat. vt pz supra in illa. q. de pdicatiōe generis de spē in fundamentis. vt hō est aīal &c.

De primo qd sit plitas: tactū est supra. c. de gñe et hz videri sup. 5. et 10. metaph. siue enim sumat cōparatiue siue positiue dicit multitudinē: et iō totiēs hz sumi quotiēs multitudo: quotiēs aūt accipit multitudo. pz ex multis vnitatis. 5. metaph. hic. n. sumit positiue et pro multitudine nūerali. vt pz. Multitudo. n. est qd est diuisibile ptāte in nō ɔn^a: vel est aggregatio vnitatum: et hoc māliter loquendo de vnitate et non formalr: q2 sic sūt ɔria. vt pz. 10. metaph. Quid hoies et hō: notū est q̄ rantur. n. multe notificatiōes hois in lib: is et q̄rentib^o diffōnum. supra ēt. q. 12. tactū est dr̄nt autez in modis sigñandi tm̄ et nō in significato. vt pz. de quo infra. q. ō diffōne equocoz et alibi sepe. Quid aūt vnus et quotiens dicat. pz in lr̄a hic aliqualr. et 5. et 10. metaph. copiose: et supra. q. 4. tetigi aliquātulū: sz breuib^o p nūc notabo. Unū. n. est qd est indiuisuz a se et diuisum a quocūq3 alio q̄ negationes ṕsupponūt positiua. iō ē descriptio circūlo^rii vel accidentalis. Unitas ēt fm Boe^m de vnitate et vno est qua vnaqueq3 res vna ē: et ē descriptio ab effectu formali. Tangat. h de modis vnitatis ex Boe^o ibidē lector: q2 q̄ sequunt ex Arl. accepi. Dr̄ ēt vnitas ṕn^m numeri vel pars ei^o: et est discriptio per passionē et ɔuēit oi vnitati: dis^o tamen de numero qditatiuo. vz. et q̄titatiuo. vt ainnt. Unū aliud p se: aliō p accñs. ṕmo mō diuidit in reale et logicale. Reale diuidit in vnū ɔtinuitate. et h ɔuenit: vel ppriē p eo cui^o motus est: vnus: vel improprie p ɔtiguo: et vtrunq3 ɔtingit eē vel fm lineam rectā vel reflexā. quoz ṕ^m est magis tale. 2°. in vtroq3 mēbro. in vnum specie vel subō: et h vel imediato vt oia vina in forma vini: vel vltimato vt oia fluida in forma aque. In vnū genere vt hoies eq canes: et pōt diuidi vt genus ɔuenit et differt ab imediate ṕcedēti. In vnū diffōne: vt spe^{ca} vt sortes et plato: vel gñica lz sub mō spēi: vt oēs superficies: sz ṕ^m ē magis tale. vt pz. In vnū idiuisibilitate. i. q̄ idiuisibili itelligentia itelligit vt mā ṕ^a. for^a ṕ^a ens et alia simplr simpliciat et ad hoc pñt reduci precedentia. vt pz. Unum vō logicale diuidit in vnū nūero. vt quoz mā. i. dr̄ia idiuidualis ē vna: in vnū spē. quoz rō. i. diffō ē vna in vnū genere quecūq3 sub eodē gñalissimo ɔtineut. in vnū fm pportōem: quecūq3 sic se hñt adiuuicē vt aliud ad aliud vt sicut se hz serenitas ad aerez: sic tranqllitas ad mare: vel sicut se hz aīal ad hoiem: sic color ad albedinē. Unum aūt per accñs ē vel qñ vnū accñs cōparat ad subm: vt coriscus musicus: vel qñ vnum accñs cōparat ad aliud: vt musicū istū: vel qñ accñs comparat ad subz et ad accñs: vt musicū ad coriscū musicum vel eɔ: vel qñ cōpletū accidentale comparat ad aliud vt corisc^o musicus ad coriscū musicum. vnitas vel identitas posset alio mō diuidi ad mentem h^o doc. in plerisq3 locis sic: q̄ vz. alia est rōis. s. rōcinantis vt entia tertij modi perseitatis. alia ex nā rei vbi excludit verificatio ɔdictōis de sic eisdem secluso actu collatiuo intellectus. alia formalis vt sz hz vēr oē superius ad iferiora. alia simplicitatis vbi ē vera realis identitas et ṕcipue reperitur in diuinis. Alia eēntialis et nō differt a. 2. vl cōiter dr̄: nisi solū in diuinis Alia subtiua: et hoc vel ɔuenientiam realis subsi^{te} vel p ɔuenientiam ṕdicamenti potentialis per realitates dr̄ia les ɔbilis. Alia obtiua respectu predicati qditatiui limitati vel transcendentis. Alia per se vt in cōposito physico vel meta^{co}. Alia per accñs. Alia ordinis. Ultima aggregationis: et lz hec distictio posset reduci ad ṕorē quodāmō: ē nihilomin^o alia l dbis saltē. Plures alie distōes possent itroduci hic: sed hec sufficiūt p nunc: q2 poti^o ad meta^{cum} pertinet vni^o ɔsi^{io}: sicut et entis q̄ ad logicū. Intelligunt ēt ṕdicta de vno cathe^{ce} sumpto. vt pz de quo infra magis dicet. Aduerte ēt q̄ vnū possz diuidi i partes subiectiuas: sicut et ens si essent uomia iposita: vt vnum in suba dicat idētitas: in q̄titate equalitas &c. Ordo huius. q. patet. Diuisio vero eōis est.

De secundo ad partē affirmatiuā arguit. 4. rōnibus et reputant valde difficiles cuz suis solonib^o: et tota h. q. iter ceteras h^o opis: iō caute et diligenter legant. ṕma rō pcedit per locū a pte i mō ad suū totū vel ab inferiori ad suū supius fm alios logicos. Est. n. regula vīis: q̄ arguendo a determinabili cū determinatione nō diminuente: nec distrahēte ad ipz determinabile ṕcise sumptū vz ar^m. Et est alia regula aūt q̄: q̄ oē se hñs per modū appōnis re^{li} alteri^o iferius ē eo: qd ēt oz itelligi de appōne nō diminuente nec distrahente: et si est appō accñtalis oz itelligi iferi^o p min^o cōi: et ita est pars in mō: vt hō alb^o respectu hois: vel albuz homo re^{li} albi. sic g arguit hic pticipatiōe spēi plures hoies &c. g plures hoies &c. oñdit vitatem añtis ex lr̄a Porphyrij. ɔñam aūt pbat tollendo istātiam seu tacitā eua^{nm}. Diceret. n. aliqs q̄ ibi arguit cū determinatōe diminuente: q2 ly spēi diminuit vnitatē i añte et sumit absolute i ɔñte. Ubi aduertendum ṕmo q̄ vnitas nūeralis: vt hr̄. 5. metaphysice. c. de vno. t. c. 12. ē maxia vnitas ṕcipue de numero illaruz. 4. i. spe^{ce} gñice et pportionis: iō isert illas et nō eɔ: q2 inferens oz esse magis tale q̄ illatū: nō seqnit ergo: sūt vnū spē g nūero: q2 ly spē diminuit quodāmō: ita q̄ est q̄si fm qd tale. ¶ Notandū ēt vlteri^o q̄ determinatio alia ɔhes: alia diminuens: alia distrahēs: lz aliq duo vltia mēbra capiūt p eodē et vnū plerūq3 p alio: pprie tñ loquendo pñt poni tanq̄ diuersa. ¶ Determinato ɔhens seu restrīgēs ē que facit terminū teneri p paucioribus q̄ si per se sine illa poneret: vt albū nigruz et h^oi: et talis determinatio nō tollit rōnez illi^o cui addit: nec diminuit ɔhesionem: lz quodāmō cōitatē vel suppōnem. ¶ Determinatio vō diminuens ē q̄ nō tollit rōnē illi^o cui addit: sz bñ partim pimit ne dū cōitatis idetermistionis vel indr̄ie seu suppōnis: sz ēt debite ɔhesiōis vt albū: fm dentes &c. ¶ Determinatio aūt distrahens que ēt et ṕuās et ampliās dr̄: est que tollit seu destruit totalē rōnē illi^o cui addit que dr̄ distrahēs q̄si ad diuersuz trahēs: q2 trahit terminū ad aliā sigñationez a suo ṕpo sigñato: vt mortuū: pictū: et imaginatū: cognitū sz aliqs sz aliij voluut q̄ siut potius diminuentes vel idr̄ntes: q2 nec ponūt: nec tollūt rōnē sui determinabilis: saltē duo ṕma sunt distrahentes. vt pz. ¶ 2° sciendū q̄ gñalr oīs determinatio oz poni cū suo determinabili ex pte eiusdē extremi. s. subti vel ṕdicamenti in ppōne. v. g. refert dicere: hō alb^o currit: et dicere. hō est currens album: vt pz hoc. n. est gñale in oibus modificationibus et realibus et intentionibus. vt infra sepe hz iste. dicit ergo doc. tollendo illam cauillatōem q̄ cum ly vnus in antecedēte isto pticipatione spēi plures &c. ponit in ṕdicamto et ly spēi in subiecto: q̄ ly vnus non diminuit a ly spēi: et iō stat p vnitate numerali vtrobiq3: in añte. vz. et ɔñte. Illam at ppōnē q̄ notat doc. s. Nihil diminuit ab aliquo &c. hz ipse in. 3. sniarum. di. 11. q. 2. et 3. notāter. et alibi sepe. ¶ Secunda rō principalis ostendit opp^m illius qd prima deducit: lz vtraq3 arguit veritatem ppōnis. ṕma tñ pcedit de vnitate numerali. et secunda de vnitate spe^{ca} et assumit regulā nobilē p ma. mi. vero vr̄ eē vera. 5. metaph. c. de vno. vt statim dicet vbi grā. p illa ma. ens est cōe sube et acciti: accñs aūt est ens fm quid respcū sbe. vt. 4. et 7. metap. pz. Iō cū dr̄ ens in alio. stat ens p accidente. vt pz. simr dōm est i pposito de vno. ¶ 3ª ratio procedit p locū a diffōne vel descriptione vni^o supi^o tacte.

su ꝯpōnis ⁊ nō diuisiōis: ⁊ ad hāc expōne facit: qd̄ seq̄r vbi dicit do. ꝙ tūc nō opponiꝛ ei tm̄ vnꝰ hō ⁊c. ꝫ nō plures hoīes ⁊c. vbi manifestū est ꝙ si acciperꝛ i sensu diuisionis nō opponereꝛ ei hec: nō plures hoīes. Nā h̄ negat p̄dim a pluribꝰ sumptis p modū pluriū. igiꝛ alia sic affirmat: alꝭ nō eēt oppū: ꝫ sic nō affirmat nisi in sēsu ꝯpositō accipiaꝛ. vt pꝫ. Oppō. n. ꝓꝑe ē passio cathe ⁊ nō ypo. similr vnitas recte est in cathe. ⁊ nō in ypo. lꝫ extēsiue vtrūq; ꝯueniat eis. Eecuiset igr̄ supᵃflue ⁊ non doc. i adnertētiā h̄ in loco ⁊ vbiq;. ❡ Dicit igiꝛ doc. ꝙ recte assiꝰ om ꝯñtis nō opponiꝛ añti. q̄re ꝯña pꝰ nō fuit bōa: ⁊ assignat cām in lr̄a: vbi plā possent tāgi de nā hꝰ distributiui vterq;. lꝫ videanꝛ ꝑus logicalia: ⁊ modi sign̄andi. statim aūt forte aliq̄ adiūgā ad h̄. Ubi ēt aduerte ad parēthesim in lr̄a cū dicit est. n. vterq; signū diuisiuū. Uult breuiter dicere ꝙ hic: vterq; istoꝝ ē vnꝰ hō: attribuiꝛ p̄dim pluribꝰ nō p modū pluriū. i. nō collectiue: ꝫ seorsuꝫ ⁊ diuisiue sūptoꝝ. hic v̄o: nō pl̄es hoīes ⁊c. negaꝛ p̄dim a pluribꝰ p modū pluriū. i. simr ⁊ collectiue sūptoꝝ. q̄re stāt simr tanq; nō repugnātia. ⁊ hec est pma rn̄sio. ❡ Alia rn̄sio ad ꝓbationē ꝯñtie ē ibi: vl pt ꝯcedi ⁊c. Admisso. vꝫ. ꝙ h̄. ani vnꝰ ho ⁊c. eēt oppm ꝯñtis: qd̄ pt ꝯcedi: saliē iplicite ⁊ equaliter rōe alteriꝰ exponentis. adhuc negaꝛ ꝙ repugnet añti: qd̄ declat recurrendo ad nām distributōis hꝰ ⁊ exclusionis illis: excluditꝛ. n. nō p̄dim a pluribꝰ: ꝫ p̄dim sic accepm a q̄libet nō sic sumpto: exclusio. n. nō sp excludit aliud s̄m essentiam: sed s̄m esse ⁊ sincaꝰ disponunt subta in ordine ad p̄dicamentis: sed an cathe vel certe sinca accipiaꝛ vnus hic dum est: de quo ampliꝰ stati. H̄ oīa ꝓbabilr ⁊ succīte dicta sint. lector discretus eligat fortiora ⁊ addat vt expedit vbiq; ingeniose.

De tertio circa dicta aliqua motiua occurrūt. p̄ circa dcā i solone. q. ⁊ lꝫ circa illā diuisioēꝫ vnisꝭ cathe ⁊ sincaium possent plā notari: omitto tn̄ illa lectori recurrēti ad ꝑua logica ⁊ alibi vt expedit. Uꝛ pꝰ ꝙ illa distinctio seu ꝯditionalis declaratio pmi mēbri vniꝰ. vꝫ. cathe sumpti equo. e. s. vel vt s̄ꝫ qd ⁊ simpliciter accepti: nulla sit. pꝰ ꝙ ñ possit accipi equoce: qꝛ i equocis nō est ꝯña: ꝫ seq̄r. sunt vnū nuō vel spē. g̃ vnū. Itē equocata ñ īferūt se inuicē cū sint ꝯceptitudialr diuersa inq̄tū talia: ꝫ seq̄r sūt vnū nuō. g̃ spē: ⁊ sic vltra ꝓcedēdo g̃ ⁊c. Itē qd̄ dr̄ aliqbꝰ tanq; de simplr ⁊ s̄m qd talibꝰ: equoce se hꝫ ad illa. nā ille ē scōs modꝰ equocatiōis vt pꝫ. i. elen. q̄re ñ differt 2ꝰ ps ꝯditōalis a pꝰ. Itē si sic diceret esset faꝰ a s̄m qd ad simplr: vel eꝯ in argumentis Arꝭ. 5. metaph. quē doc. in lr̄a itroducit. nō seq̄r. n. ē hō viuꝰ. g̃ mortuꝰ vel pictꝰ sicut nec eꝯ. Itē vr̄ ꝯdicere sibi ipsi. i. elen. q. 16. ⁊ hic. Nā ibi vult ꝙ terminꝰ analogꝰ p se potiꝰ eq̄ īportat sua sign̄ata: ⁊ ꝙ hꝫ reduci ad pm modm equocationis. h̄ v̄o vr̄ dicere oppm expsse. Itē q̄o sincaꝰ eēnt modi īellīdi cathe. Itē vr̄ ꝙ ibi sit repugnātia supponere. s. determinate ⁊ īdeterminate tn̄. Itē cū sollus accn̄tis sit īesse: ⁊ hō nō sit accn̄s: q̄re g̃ dicit hoīem īesse vel nō īesse. Itē ꝯparatiuꝰ gradꝰ hꝫ vim ꝯfundēdi terminū sequētē: pl̄es aūt ē ꝯparatiuꝰ: q̄re male dicit ꝙ nihil ē i subō illiꝰ ꝓpōnis. pl̄es hoīes ⁊c. v̄rute cuiꝰ ly vnus possit confundi. ❡ Ad ista rn̄deꝛ. Ad pm: dcm̄ est ꝑus ꝙ doc. magis sequitur 2am partem ꝯditionalis q̄ꝫ pmam: ⁊ ita argumenta ꝯ pmā possent admitti: sed sustinendo illam ptē pōt dici ad pm ꝙ ꝯña nō valet nisi prefacta distīōne ⁊ sumpto vno in vno sensu: ⁊ sic nō est ꝯñtia. ꝓpter h̄ ꝫ que dā illatio: vt in simi infra. q. 4 añpredicamētoꝝ. hꝫ. ❡ Ad aliud dici pōt ꝙ secus est cōparare equocata inter se secus ad 3m cui ꝯueniūt. pꝰ modo ꝓcedit arm. nā non seq̄r: est vnitas ñueralis. g̃ spēca: ꝯuertiue tn̄ seq̄r aliud ad alterū rōne ꝯcomitantie necie: sicut forte ad sbāꝫ seq̄r accn̄s in ordie ad 3m. Possēt ēt fieri vis de equocatis eiusdem vel alteriꝰ denoīatōis ⁊ de equocatis a casu vel a cōsilio. plura alia ꝯsiderabit lector acutꝰ. ❡ Ad aliud dico: sicut alꝭ notaui ꝙ s̄m qd tale pōt accipi dupl̄r. vnoꝰ vt accipitur i laꝰ tali. i. elē. q. cū addito. s. distrahēte accipiꝛ. alio mō ꝓ minꝰ pncipalr tali: vē tn̄ ⁊ formalr tali. Exm pmi. vt hō mortꝰ. Exm scōi. vt accn̄ rei albe. arm igiꝛ ꝓcedit pmō mō. doc. aūt loq̄r hic 2o. Per idē dcm̄ ē ad argm sequēs. Hec rn̄sio ē necia plerūq; in doctrina hꝰ: ⁊ maxie i his logicalibꝰ. vt pꝫ isra. q. 5. c. ō dn̄a. ❡ Ad aliud dico ꝙ loq̄r. p. elē. de v̄rute s̄monis stricte: ⁊ q̄ntū ē ex vi vocis sign̄antis. hic v̄o loq̄r famose: ⁊ quo ad vtētes: q̄re ñ ꝯdicit. videaꝛ ibi ꝓ maiori elucidatōe hꝰ i n̄siōis ⁊ alibi pl̄ies. Ibi ēt loquiꝛ de analogo equoco. hic v̄o de analogo vniuoco. ❡ Ad aliud dcm̄ ꝙ sincaꝰ sūt dispōnes q̄dā attribute ab intellcū ipsis sign̄atis: ⁊ simr dcm̄ de vo. ibꝰ ad voces comparatis. pn̄t g̃ dici modi q̄dā īellīdi ⁊ actiui ⁊ passiui suo mō. nā alr intelliguntꝛ cathe cuꝫ ipsis ⁊ alr siue ipsis. vn̄ in modis īellīdi dauꝛ pl̄co gradꝰ vt pꝰ in simi de itētionibꝰ scōis ē dcm̄: lꝫ an sit itētiones s̄ōe vl nō dubm ē: cū ꝯueniant terminis sign̄atiuis: ne dū in 3ꝰ acceptōe: lꝫ in pꝰ ⁊ 2ª. De diuersitate aūt eoꝝ ⁊ ꝓprietatibus ⁊ vlteriori inuestigatōe q̄raꝛ apō auctores ⁊ maxie Parisiēses ⁊ Oxoniēses. hic eūcta ptractare nimis ꝓlixū videreꝛ. ❡ Ad aliud dico ꝙ ly vnꝰ vel aliqs ⁊ hꝰi additum termio cōi faciūt ipꝫ supponere determinate: ita ꝙ nō cōfusiōe ad v̄ificādū talē ꝓpōnē sufficit verificatio p̄dicati de vno suppositoꝝ. determiaꝛ g̃ stādū ꝓ supposito suo ⁊ vno: qꝛ nō magis ꝓ hoc vno q̄ꝫ ꝓ illo: iō īdeterminate: ita ꝙ ly īdeterminate hꝫ referri ad mūtiam suppositoꝝ ⁊ ly determinate ad v̄ificatōeꝫ ⁊ accepm suppoim. ꝓ q̄ꝫ ꝓliriori declaratōe q̄re auctores vt nostri in mā de suppōnibꝰ terminoꝝ: ⁊ aliq̄ alibi in doctrina hꝰ: ⁊ maxie isra. c. de suba. q. 1. 2. nō est igiꝛ ꝯdictio: nec repugnātia in dicis doc. si bn̄ exponanꝛ. ❡ Ad aliud pꝫ ex equocatione hꝰ termini inesse: de quo hēs notauer infra. q. 2. c. de accidente. ❡ Ad vltimū dico ꝙ ly pl̄es. ibi non accipiꝛ comparatiue sed positiue vt tactū est ꝑus. Uel si ad huc comparatiue nō distribuit quēcūq; terminū sequētē: sed tn̄ formā in que sit ꝯparatio: vel termim ꝯparationis.

Secundo dubitaꝛ circa q̄dā dcā i solōibꝰ argumentoꝝ ⁊ ipsis argumētis p̄ vr̄ ꝙ illa ꝓpō in pmo argꝰ. s. nihil diminuit ab aliquo nisi ponaꝛ ⁊c. nō sit vera. vt pꝫ hic. Ethiops ē albus s̄m dētē: imo vr̄ ꝙ non diminuit illud qd̄ poniꝛ a pte eiusdē extremi. iuxta sniam hꝰ di. 16. 1. in solone pncipali soluendo pmā obonē vbi dicit ꝙ distractū rei distrahētis nō est distractū: ꝫ rei tertiū ad qd̄ cōparaꝛ sub rōne distrahētis. simile sniam hꝫ p̄ reportationū. di. 1. q. 5. arti. 2. soluēdo oboneꝫ dicēs: ꝙ vnūqdq; qd̄ s̄m qd est aliqd: simplr ē illud s̄m qd. p̄ ēt elen. q. 51. tangit idē fere. Item q̄re potiꝰ negatio vel distributio a parte subi distribuit p̄dim q̄ꝫ determinatio diminuēs vel distrahēs. Itē ꝯ illā ꝓpōnē in solone. 2. pncipalis. Determiabile nō ꝯhit determinatōem ad s̄m qd. est istātia ad hoīem in 3ꝰ. di. 11. q. 1. soluēdo. 3. pncipale. vbi dicit ꝙ cū dr̄: xp̄s ē hō creatꝰ. ly. creatꝰ. distrahiꝛ sibi g ly hō: ⁊ tn̄ est determinabile eiꝰ. Iteꝫ q̄re potius ad suppositū q̄ꝫ ad s̄m quid concedit determinabile ꝯhere determinationē. Iteꝫ videtur ꝙ repugnāt ista: aliquid. vꝫ. esse ꝯctiuum alicuius ⁊ non determinatiuū eius seu determinatioem. Item quare dicit: aliquando contrahit ad supposita. Itē i solo 2i. videtur repugnare solutioni tertij vbi concedit hoīem esse determinationeꝫ vnius ēt ad s̄m qd. Itē vr̄ illud 3m pncipale ex fundamento. 5. meta. ꝯcludere ꝙ rō vnitatis ꝯsistit in sola negatioe: qd̄ non concedunt sequaces huius. imo nec ipsemet. vt patet. 4. metaph. q. 2. Itē circa. 4. pncipale ⁊ solutionem eius: lꝫ satis dcm̄ sit: plura tn̄ dubitari possent. pmo an regranꝛ

semp duo appellata ad hoc signu3 vterq3 ꝛ vr ꝙ non: qꝛ nō h3 maioꝛē vim distribuēdi q̄3 oīs: s3 oīs nō reqrit plura appellata seu supposita: vt multi volunt. Itē videt ꝙ nō stāt sil: nō plures: vel tm̄ vn⁹: ꝛ vterq3. Itē qliter stat sil distributio ꝛ diuisim verificatio. Itē quō plura pn̄t sumi per modū vni⁹ absq3 repugnātia. ❡ Ad ista rn̄det sustinēdo doc. q logt alr in elēchis ꝛ in sentētijs vt videt: s3 oīa ꝯcordari faciir pn̄t. Cōsiderandū.n. est ꝙ aliter loquēdū ē de ptibus vnitis ꝛ de ipsis seorsu3 acceptis ꝛ aliter de aliq̄ in se ꝛ ad 3ᵐ cōpara in rōne p̄dicati vel subi. hō.n. ꝛ mortuū repugnāt iter se. vt p3 ex rōib⁹ eoꝝ: sed ipsis vnitis in rōne determinabilis ꝛ determinantis ꝛ cōparatis ad 3ᵐ vtpote ad hoiem dōs. hō mortu⁹ est. hō est oᵐ in adiecto. ex. 2. peryar. c. 2. s3 nihilomin⁹ hō mortu⁹ est hō mortu⁹ simplr: vel hō sm qd simplr: vt vult doct. sunt g̃ tria ꝯsiderāda. s. determinabile ꝛ determinatio diminuēs ꝛ 3ᵐ. Mō cū dr̄ ethiops est alb⁹ sm dētes: l3 ibi albedo sit simplr albedo ꝛ nō destruit in se: diminuit tn̄ in ordine ad 3ᵐ: eo qꝛ nota est ꝯuenire subto suo vel sm se totū vel sm maioꝛe3 partē eius. Intelligit g̃ doc. ꝙ determiatio diminuēs aliqd determiabile vel in se vel saltem in ordine ad 3ᵐ d3 eē ex parte eiusdē extremi cū ipso vel saltē ibi itelligi: ꝛ sic logt vbi allegat in sententijs. ❡ Ad aliō: l3 posset dici ꝙ q: hoc est hoc: ꝛ illud ē illō. Pōt tn̄ dici ꝙ hoc iō est qꝛ vis negationis vel distributionis negatiue cadit nō dū sup extremū: s3 ēt sup copulā: ꝛ p ꝯn̄s super p̄dīᵐ: cū res vbi se teneat a pte p̄dicati alie vō determinatōes tn̄ cadū sup extrema: qꝛ sunt absolute modificatōes vl dispōnes ꝛ nō respectiue. ❡ Ad ad aliud qd facit bonā difficultatē ad hoiem ex 3⁰ sniaꝝ. Pōt dici vno mō ꝙ illa verba ponit in quādā rn̄siōe ro picar. ꝛ nō assertiue. iō pōit alias rn̄siōes melioꝛē ad arᵐ. Uel alr ꝙ hō non est ibi determinabile s3 determinatio vt p3 ex lr̄a sequēti: vbi addit doc. vt dicat: creatus hō: p quē ordinē dat intelligere ꝙ creat⁹ ē determinabile p̄ loco positū vt p̄us notaui: ꝛ ita illa v̄ba nō repugnāt hic dictis imo ꝯfirmāt. vt p3. Et si dicat ꝙ hō ē substantiuū vel sba: ꝛ creat⁹ adiectiuū vel accn̄s. Dic vt p⁹ nōui ꝙ secus est quo ad vtētes: secus de rigoꝛe sermonis ꝛ ex nā rei. hoc maxime h3 coloꝛē in ꝓposito. nā nā humana h3 modū accn̄tis in xp̄o: vt iste ꝛ alij theologi ptractant in eodem 3⁰. Ad aliud p3 ex nā determinabilis: qꝛ non p̄t conferre alteri qd de se nō h3. qd ergo sibi ꝯuenit ꝯfert: qꝛ ergo determiaᵐ eius specificat id qd sibi additur: ꝛ qꝛ simplr ꝛ non diminutū: iō nō diminuit. ❡ Ad aliud p̄t dici ꝙ ꝯhere prescindit a determinare vt p3 in theoꝛe. h⁹. Sed ad ꝓpositū hec intelligitur ꝯcitiuū māle nō formale. Uel si ꝯcedis formalem ꝯctionē: ita suo mō determiarlonē: placēt tn̄ p̄cedētes rn̄siōes. Ad aliō p̄t dici ꝙ hoc dicit propter determinationes ꝯuenientes dumtaxat vni determinabili: vt si dicatur: homo rationalis vel h⁹i. ❡ Ad aliud paret ex littera. vbi dicit doc. ꝙ h3 rōnē determinationis: nō ꝙ ꝓprie sit determinatio. Aliō est ēt forte accipe hoīem in obliquo: ꝛ aliud in recto ad ꝓpositū. vt p3 speculāti. ❡ Ad aliud p3 ꝙ vnitas nescio ipoꝛtat negationem vel ꝓ formali vel saltē ꝓ ꝯnotato: l3 non p̄c: sed illā dicat. vera est ergo ꝓpositio assumpta per locum a concomitantibus subām: vel ex nescio ꝯn̄ti alterum. ❡ Ad aliud dico ꝙ est magna altercatio de h̄ qd assumit an. s. oīs requirat pl̄a appellata actu. vt p3 practicanti auctores de natura distributionū. Sed breuit pōt ꝓbabiliter dici ꝙ requirit plura supppossita saltē in eē obtiuo: ꝛ nō in actuali existentia. vt in simili supra. c. de genere dcm̄ est. silr dicat de ly vterq3. Poss3 ēt dici ꝙ expressiue vterq3 q̄rit duo q̄: oīs tria vel plura: eo ꝙ ipoꝛtat demr̄atōem duoꝝ saltem adinteᵐ. ❡ A aliud dico ꝙ bene stant simul vt satis declarat doc. in littera ꝛ hoc accipiendo: non plures. vt supra declaraui opponi huic plures hoies ꝛc̄. ❡ Ad aliud p3 ex nā h⁹ distributōis ꝛ ꝓprietatū ei⁹: imo est regula gn̄alis ꝙ ad hoc ꝙ ꝓpōnes ō hoc signo: vterq3 sint vere: oz ꝙ p̄dīᵐ insit diuisiꝫ illis p qb⁹ subm distribuit. vn̄ si soꝛtes ꝛ plato poꝛtēt sil vnū lapidē hec esset falsa. vterq3 istoꝝ poꝛtat lapidem. ꝛ hec v̄a: neuter istoꝝ poꝛtat lapidē. Aduertēdū ēt ꝙ a ꝓpōne in q̄ ponit vterq3: ad ꝓpōnē in q̄ ponit: isti. loco vterq3: subtis ꝓ eiusdē sumptis v3 arᵐ ꝛ eꝯ: ꝛ hoc si. isti. tenetur diuisiue secus si collectiue: ꝛ hoc est qd tetigit doc. i solōne. 4. p̄ncipalis dicens: illud qd ponit loco ꝯn̄tis si sit vnū ꝛc̄. pl̄a alia q̄rant ad h̄ in p̄uis ꝛ magnis logicalibus. ❡ Ad vltimum p3 in multis vt de partibus in toto siue sint essentiales siue integrales: ꝛ hoc siue sit compositio realis siue rationis: nec modus quid nec eꝯ: sed: gcgd ꝛ mod⁹ mō repugnāt. vt supra dcm̄ ē sepe: opposita. n: pn̄t sumi per modū cōpossibiliū: ꝛ nō opposita alr qn̄ modum incompossibilium: ꝛ sic de alijs. similr suba per modum accidentis ꝛ absolutum per modum respectiui. Addat diligens lectoꝛ his premissis exilibus incitatiuis subtilioꝛa ꝛ altioꝛa vt expedire videbit iudicio boni viri.

Q̄ō. XX.

Vigesimo circa ca. de drīa. Querit circa p̄mā diuisionē drīe que est in cōem ꝓpriā ꝛ magis ꝓpriā: an. s. sit cōuenienter assignata.

De primo aduertēdū ꝙ Porphyrius assignat duas vel tres diuisiones drīe: l3 alie possent dici subdiuisiones p̄me diuisiōis. q̄re dicit doct. p̄mā diuisionē. Quid drīa ꝛ quotics. p3 in lr̄a Porphyrij ꝛ hic in doc. ꝛ sequētib⁹. q. copiose. Diuisio vō: q̄ ꝛ partio ꝛ sectio subaudit: quotiens accipit hic in p̄ argumento breuibus doc. tetigit: sed ꝓlixius de ipsa ꝛ eius vtilitate ꝛ ꝯdictionibus ꝛ spēbus videat apud Boeᵐ in lib. diuisionum: ꝛ vbi ibi allegat copiose. Ordo huius. q. ad p̄cedentem patet ex processu Porphyrij: ꝛ his que tacta sunt supra. q. 9. Ad sequente3 vero p3 ipsius ordo manifeste. Diuisio autem comunis. est.

De secundo arguit duab⁹ rōnib⁹ ꝓ pte negatiua. p̄ma ꝓcedit ex sufficiēti deductiōe spērū diuisionis eas remouēdo ab hac de q̄ querit vt arguat sic. Ista diuisio nō est bona: q̄ sub nulla spēru3 diuisiōis sufficienter ꝛ famose assignatarū cadit: sed h̄ ē h⁹i g̃ ꝛc̄. supponit. n. doc. cū Boe⁹. diuisionē dcm̄ eē: aut per se talē: aut per accn̄s. si p̄mo mō hoc cōuenit triplr: aut. s. gn̄is in spēs: ꝛ gn̄aliter superioꝛis iferioꝛa: l3 Boe. diuisionē spēi in idiuidua videat reducere ad diuisiōem totius in ptes: sed hoc pōt saluari ꝛ declarari diuersimode: aut totius in partes: aut vocis in signatōes. Si vō 2⁰ mō: hoc ēt ꝯuenit triplr: qꝛ aut est subiecti in accn̄a: aut eꝯ: aut accidentis in accn̄tia: qn̄ plura insūt eidem. 3⁰ q̄rum membroꝛu3 declaratio exēplaris querat in Boe⁹ vbi p̄us: sed breuib⁹ ꝓ nūc sit talis. Exemplū p̄mi. vt aialiu3 aliud rōnale aliud irrōnale: vel sic: aliud hō aliud asin⁹. scōi vt domus aliud tectū aliud pies. tertij. Canis. ali⁹ latrabilis: ali⁹ belua marina. q̄rti vt hoīu3 qdā alibi qdam nigri. qnti alboꝝ alia hoies: alia margarite. sexti dulciū alia alba: alia rubea. Ostēdit aūt doc. minorē iductiue. p̄⁹ ꝙ non sit generis in spēs: qꝛ nō eque p̄⁰ dr̄ de his tribus nā p̄ncipalr de drīa magis ꝓp̄e dicta dr̄: qꝛ illa ē simplr drīa: alie vō sm qd. 2⁰ ꝙ non toti⁹ in partes: eo qꝛ p̄dicat de diuidentibus: non sic totū integrale vel eēntiale de q̄ logrur. nā totū vle ptinet ad p̄mū mēbꝝ. 3⁰ ꝙ nō vocis in signātiōes pp tres cās. p̄mo qꝛ non eque ipoꝛtat illa tria. vt dcm̄ ē. 2⁰ qꝛ est p̄nᵐ ꝯn̄tie que nō est in equiuocio. 3⁰ qꝛ diffinibilis est qd nō ꝯuenit equiuoco. 6. topico. c. 2. deinde ostēdit ꝙ nō ē diuisio per accn̄s quo ad aliqd 3ᵐ membrum

mēbꝝ vnica ꝓbōne:qꝛ ipſaītelligiꝶ ꝑ ſe in oī mēbro di/
uiſionis qḋ non ꝯuenit diuiſo per accidēs. nā nec accñs
in ſubto:nec eꝯ:nec vnū accidēs ꝯtingēter ꝯcurrēs l eo
dē 3° cū alio icluditur ꝑ ſe.2° rō ꝑncipalis ꝓcedit ꝑ viaȝ
remouēdis ꝯditionis bone diuiſionis ab iſta:ſolet.n.cōi
ter dici ꝙ ad bonā diuiſionē tres ꝯditiones reqrunꝶ.ꝑ°
ꝙ mēbra diuidentis nō coīcidūt īter ſe. 2° ꝙ mēbra diui
dentis diſiunctiue ſumpta ꝯuertunꝶ cū diuiſo.3° ꝙ mē/
bra diuidentis debēt eē poſitiua ſaltē in diuiſiōe gnis in
ſpēs.mō ꝑ° diuiſionis ꝯdictio nō ꝯuenit huic diuiſioni
qḋ oñdit doc. duplr.ꝑ° qꝛ trimēbris:q̄re vnū mēbꝝ non
opponiꝶ alicui:alr plures vni opponerēꝶ ꝯ phȝ.10. meta.
t.c.17.ꝛ.1.pyarmenias.c.5.2° qꝛ vnū mēbꝝ ſeqꝶ ad aliō:
qḋ nō ꝯuenit in oppoſitis.Q; āt ſequaꝶ deducit ꝛ lr̃a ſa
tis pȝ formeꝶ añt ar᷑ ſic.illa diuiſio nō eſt bona cui non
ꝯueniunt ꝯditiones bone diuiſionis.ħ eſt hᵘi.quare ꝛc̄.
Mino: aūt deducaꝶ vt ꝑus. Formare ſic argumēta omit
to plerīqȝ ſagaci lectori Addit ꝙ ſilr pōt argui ad ꝓbā
dū diuiſionē aſſignatā de ꝑdicari vel ꝑdicabili. caplo de
gñe eē īcōuenīēte:ꝛ qꝛ mēbra coīcidūt ꝛ adinuicē ſequū
tur. Predicari.n.eſt pre alio dici quare qḋ ꝑdicaꝶ de plu
ribus ꝓprie ꝑdicaꝶ:qḋ de vno ſolo cōiter vel improprie.
vt pȝ.ꝛ ſilr ingt vbicunqȝ daꝶ diuiſio per ꝓprie ꝛ cōmu
niter. ¶ Ad oppᵐ adducit Porphyriū in lr̃a:quē ſequū
tur Auerroys ꝛ Boe.ꝛ Albertꝰ ꝛ ceteri expoſitores. De/
inde rñdet breuibꝰ ꝛ clare ad queſitū dicens:ꝙ eſt bona
diuiſio ꝛ equoci in equocata:nō tñ penes ꝑmū modū:ſȝ
penes ſcðm de qbus modis habeꝶ.1.elēchoꝝ. Eſt enim
ꝑmus modus cū equocū eſt a caſu.ſcðs cū a ꝯſilio.tertiꝰ
cū terminꝰ ſimplex vnū cōpoſitꝰ duo denotat. Exemplū
ꝑmi vt canis vel equus.ſcðī vt riſus vel ſanū.tertīg.vt
īmortale. Et adducit dcm̄ Ar̃.1.elēcho.cap.2.de illo ſe/
cundo mō equocationis q nō ꝓꝑ analogiā:ſȝ ꝓꝑ tran/
ſumptionē diſtiguiꝶ a ꝑmo vt ipſe hȝ ſup.1.elēcho.q.15.
Uult ḡ dicere ꝙ hoc nomen dr̃ia ꝓprie ſignificat illaȝ q̄
facit aliud vel que eſt per ſe:vel que ē magis ꝓprie dicta.
tranſumptiue aūt ꝛ quadā metharꝰ ſignificat illā que fa/
cit ſolū alteratū:vel que eſt per accidēs:vel que eſt cōis
ſeu ꝓpriꝰ. Cōſequenter rñdet ad ꝑmū ꝑncipale implici/
te:negādo ꝙ nō ſit diuiſio equoci l equocata. Et ad pri
mam probationem nō rñdet:eo qꝛ oñdit ꝙ nō ſit equo
ci quo ad primū modum:qḋ conceſſum eſt. Ad 2ᵘᵐ aūt
rñdet ꝛ ad tertiā ꝙ non ſequitur:nec diffiniꝶ:niſi in vno
ſenſu:ꝛ ſic non eſt equiuocum ſed vniuocū. Cum enim
dꝶ eſt dr̃ia magis ꝓprie dicta ergo dr̃ia:non valet niſi ꝑ
facta diſtinctione ꝛ ſumpta differentia pro illo ſenſu. vt
pȝ.ſimilem ſnīam hēs infra.q.4.antepredicamentoꝝ.
Aduerte ibi cum dicit doc.ꝛ eſſe ꝑncipium ꝯñle:qḋ pt
intelligi vel inferente vel de illato indifferēter. vt patet
ſpeculanti: ſed magis hic intelligi dȝ de illato. nā ꝯñs ꝛ
ſi nō tēpore tñ nā prius eſt añte:ꝛ ita eſt ꝑnᵐ ꝯſequētie.
¶ Ad 2ᵐ negat aſſumptū:ꝛ ad ꝑmā ꝓbationem oſten
dit qualiter reducitur ad bimembrem:ſicut ēt Porphy/
rius in littera facit:ꝛ excuſat auctoreȝ notabiliter dicēs:
ꝙ poſuit illa duo membra.ſ.dr̃iam cōmunē ꝛ ꝓpriā lo/
co diuiſi.1.huius qḋ eſt dr̃ia:nō magis ꝓpriā:qꝛ eſt ſcðȝ
membꝝ ꝑncipale ꝑme diuiſionis:ꝛ hoc fecit grā breui/
tatis:ꝛ ita gñaliter ois diuiſio vel eſt bimēbris formalr
vel reductiue. ¶ Ad aliam ꝓbationem dicit ꝙ mēbra
cū ꝑciſione ſumpta non īferunt ſeinuicem. Nam nō ſe/
quitur:differunt dr̃ia ꝓprie ſumpta tñ.ergo dr̃nt dr̃ia
cōiter dicta.ſilr de aliīs eſt intelligendum. Eodeȝ modo
ingt eſt dcm̄ de membris alterius diuiſionis:cum.ſ.di/
uidiꝶ dr̃ia in facientē alteratū ꝛ in facientē aliud. Pro/
qbus oībus videaꝶ Boe.in cōmento hic. ꝛ ceteri expo/
ſitores.ſilem ſnīam hȝ lr̃a.cap.de qualitate.comparan/
do ſpēs qualitatis īter ſe ꝛ quātū ad oppoſitionē ꝛ ꝯſe
cutionem membroꝝ ꝛ ſpērum:ꝛ alibi plerūqȝ.

De tertio lȝ ꝑdicta ſatis clara ſint:pauca tñ tan
gā ꝓ maiori declaratione. Primo cir/
ca ꝑᵐ principale vꝶ ꝙ iſta diuiſio poſſit poni generis in
ſpē:eo qꝛ maior eſt vnitas l intēnonibꝰ q̄ī rebꝰ.vt ſupra
dcm̄ eſt ſepe.hec ḡ intētio dr̃itia poterit poni genus ad
has tres ſpāles:lȝ ex pte fundamentoꝝ nō repiaꝶ tanta
vnitas. Qḋ ēt addiꝶ:genꝰ.ſ.dici eque de ſpēbꝰ: hȝ iſtan/
tiā:qꝛ in oī gñe ſtat ordo ꝛ analoꝰ.vt pȝ ſupra:ꝛ in ꝑ.diſ.
3.q.3.ꝛ eſt ſnīa phi.8.ꝛ.10.metap.ꝛ qḋ ibi dr̃:totū.vȝ.nō
ꝑdicari de ptibꝰ. Cōtra.ꝑdicaꝶ l obliquo ꝛ ꝯcretiue. Pri
ma ēt ꝓbō ad oñdendū ꝙ nō ſit vocis in ſignificatiōes
vꝶ inſufficiens:qꝛ tm̄ ꝓcedit de ꝑmo mō equocationis.
Alia ēt ꝓbatio que oñdit ꝙ nō ſit diuiſio per accñs vi/
deꝶ aſſumere falſum tenēdo equoᶜᵐ diuiſi.vt pȝ. Itē vi/
deꝶ illa ꝓpō aſſumpta in.2.rōe ꝑncipali.ſ.Tm̄ vnū vni
opponiꝶ.eē falſa loquēdo.de ꝯrīis ꝛ relatiuis oppoſitis.
Nā albū opponiꝶ nigro ꝛ flauo ꝛc̄. Itē nō videꝶ ꝙ mē/
bra alicꝰ diuiſionis ſequanꝶ adinuicē:diſperata.n.vel re
pugnātia ſunt. Itē cum dicit in ſolone ꝑmi argumēti ꝙ
dr̃ia ſumpta in vno ſenſu pōt eſſe ꝑnᵐ ꝯñtie:eſt inſtātia
lr̃a q.4.ante ꝑdicamentoꝝ ſoluēdo.3.ꝑncipale.vbi di/
cit ꝙ talis illatio nō eſt ꝯñtia:ſed illatio eiuſdē ex ſe:ꝛ.1.
elē.q.8.ſoluendo.2.ꝑncipale dicit idē. Naȝ ad hoc ingt
ꝙ ꝯñtia ſit bona oȝ ꝙ ꝯñs virtualr includaꝶ in antece/
dente ꝛ non ſub ꝓpria rōne. Item vꝶ ꝙ illa reductio hu
ius diuiſionis ad bimēbrē quā tāgit in ſolone.2.ꝑncipa
lis nō ſit bona:eo qꝛ vna ꝯditionuȝ bone diuiſiōis eſt ꝙ
membra ſint poſitiua.vt ſupra dcm̄ eſt. Alia addat cu/
rioſus lector vt expedire videbiꝶ. Ad iſta breuiter reſpō
detur. ¶ Ad ꝑmū ꝙ ſaltē in fundamentis requiriꝶ vni
tas ꝓportiōis vt l itētionibꝰ ſit vnitas vniuocationis.vt
ſupra.caplo.de gñe hr̃.mō in fundamentis haꝝ triū itē
tionū nō eſt talis ꝓportio:nō.n.ita albū diſtinguit ſocra
tē a platone:ſicut rōale hoīem ab aſino:vñ de ꝑdicari in
quale ꝯuenit equoce dr̃ie ꝛ duobꝰ vltimis vl̃ibus. eſt ḡ
hec vox dr̃ia equoce ſignatiua haꝝ triū intentionū ꝛ ei
nulla vna ꝑmo corrñdet in rōne ſignificati. Cōtra.tunc
vꝶ ꝙ vl̃e vel ꝑdicabile nō erit vniuocuȝ ad.5. vl̃ia ꝯ ea q̄
determinata ſunt ſupra in mā de vniuocatione vl̃is l cō
muni. Circa hoc ſtude forte infra.q.5. ꝓlixius tāgetur.
¶ Ad aliud tactū eſt ſupra.q.de vniᵗᵉ vl̃is:ꝛ infra.q.4.
ante predicamentorum pȝ.ꝛ alibi ſepe:eſt.n.inqualitas
ſpērum quo ad dr̃ias:equalitas vō in ꝯceptu gñico. Cō
tra:ſenſitiuū a quo ſumiꝶ aīalitas in homine eſt nobili/
us q̄ in aſino.ḡ aīal nobilius in hoc ꝛ illo:ꝛ per ꝯñs nō
eque ꝑdicaꝶ. Reſponſionem quere. ¶ Ad aliud ꝙ log
tur doc:de ꝑdicatione formali eēntiali ꝛ in recto. ¶ Ad
aliud cōcedo qḋ inferꝶ.vt pȝ ex ſolone.q. ¶ Ad aliud ēt
ꝯcedo ꝙ illud nō ſufficienter ꝓcedit niſi ꝑfacta diſtōne.
¶ Ad aliud dico ꝙ itelligiꝶ de ꝑ ſe ꝛ ꝑmo oppoſitis vt
alſo ꝓlixiꝰ patebit. ¶ Ad aliud dico ꝙ non ſequunꝶ ge
neralr adiuicē per locū intrinſecū vel per viā eſſentialis
icluſionis.ſed ꝑ nec̃iam ꝯcomitantiā in 3°.vt.q. ꝑeunte
tactū eſt. Exeplū.ſeqtur eſt ſuperficies ḡ linea:vel ſupꝑ
ciatū ergo lineatū:qḋ tñ non arguit vnū icludi formalr
in altero:ſed ꝯcomitari nec̃io.ꝛ ſic de aliīs. ¶ Ad aliud
dico ꝙ loquitur extēſiue de ꝯñs ꝛ non ꝓprie.vt loquiꝶ
doc.vbi allegaꝶ in ante ꝑdicamentis.ꝛ hoc intelligo niſi
fieret ꝯñs reᵘ alterius incluſi vel includētis virtualiter.
¶ Ad vltimum dico ꝙ illa ꝯditio intelligitur de diui/
ſione generis in ſpecies:vel gñaliter ꝙ intelligiꝶ ꝯdictio
formaliter:nō circuloᵘᵉ: circuloquimur.n.poſitiua ple/
rūqȝ ꝑ quaſdā negationes.vt pȝ in diuiſione aīalis ꝑ rō
nale:ꝛ irrōnale:ꝛ in diuiſione entis per in alio ꝛ non in
alio ꝛc̄. Sigs ēt obīceret ꝯtra diuiſionem:qꝛ commune
non ponit in numerum cum ſuis inferioribꝰ pȝ. de quo

cōi hoc intelligi debet. Q.ō. XXI.

Vigesimoprimo q̄rit circa exē plus Por. in līra declarando p̄ᵐ mēbꝝ diuisionis p̄dicte .s. dr̄ia cōit acceptā: q̄ dic̄ ꝙ ñe dum ab alio sꝫ ēt a seipso q̄uātū: nūc motū: nūc q̄escēs: vt nūc puer. nūc vir vel senex dr̄t aliq̄d tali dr̄ia. An. s. h̄ ꝓpōi sortes senex differt a seipso puero: sit vera.

De primo ñ opꝫ laborare: q̄r hi termini satis noti sūt. Socrates. n. (vt nūt) fuit p̄ma⁹ pħoꝝ a quo socratici dicti sūt. vñ ob sui p̄mutatē ꝛ famositatē cōiter auctores eius nōie vtunt̄: q̄d senex: q̄d puer ꝛ dr̄ntia: satis clarū est pueritia eni ꝛ senect⁹ sunt de nūero septē vel octo vel paucioꝝ etatū vt medici ꝛ pħi atq̄ theologi varie loquunt̄ iq̄uerātur auctores vt lector voluerit. Ordi. q. pꝫ. Diuisio cōis est.

De secundo arguit trib⁹ rōnib⁹ ad partē negatiuā. p̄⁹ sumit̄ ex nā relonis ꝛ relatiuoꝝ. Relo. n. ē ens duplici dependētia depēdens. q̄re imple est eā eē sine extremis: cuꝫ sit dependētia vni⁹ ad aliud. vt infra. c. de relone hꝫ iste: ꝛ eo mō quo est relo q̄rit extrema: si actu actu: si potētia vel aptitudine silr. Cū igit̄ dr̄ia dicat relones ac^tm q̄rit extrema actu. vñ cōiter dr̄ ꝙ ois alietas ꝛ dr̄ntia querit exn̄tiā extremoꝝ. Jō lꝫ dicat̄: chimerā eē nō eādē homini: nō tñ distingui vel differre ab homine. mō idē socrates non est actu sil̄ senex ꝛ puer. vt pꝫ: q̄re nō recte: nec vere dr̄ ꝙ differ a seipso puero. ¶ 2ª rō ꝓcedit p locū ab oppositis ꝛ infert a p̄ad vltimū nō idētitatē socratis sibip̄si: q̄ō iplicat loquēdo de oī mō idētitatis ꝛ oñdit se ꝓcedere a destructōe ꝯñtis ad destructionē añtis. ¶ 3ª rō ꝓcedit a p̄ ad vltimū per tres ꝯñtias iferēdo eundē socratē esse multa: q̄ō implicat. In ꝓbōne p̄me ꝯñe assumit vnā ꝓpōnē notabilē de relatiuis equiparātie. vide. 19. di. p̄. ꝛ alibi sepe idē. In ꝓbōne scđe adducit dicta. Ar. 5. ꝛ 10. metaph. videᵗ l. 5. t. non hñte cōmētū. ꝛ in. 10. t. c. 10. 12. 17. ꝛ alibi. 3^am ꝯñaꝫ ꝓbat p regulas cōes logicales: q̄s supra sepe notaui. ¶ Ad opp^m arguit. p̄mo auc̄te: deinde rōne p locū ab oppositis: cui⁹ fundamentum sumit. ex. 10. metap. t. c. 12. Deinde rñdet paucis: ꝛ facil̄r ad quesitū tenēdo p̄tē affirmatiuā: p̄missa tñ distōne dr̄ia de qua in. q. p̄cedente. naꝫ tūc ꝓpō illa est vera accipiendo dr̄iam p dr̄ia cōiter accepta vt extendit se ad q̄ōcūq̄ accñs: p se accñs: ꝛ sic senect⁹ ꝛ pueritia sunt dr̄ie. secus est si accipiat̄ dr̄ia ꝓpria vel magis ꝓpria. nam sic ꝓpō est falsa: ꝛ rō hui⁹ est q̄r nulluꝫ accñs per se rei variat̄ manente re: imo tale est coeuū rei ꝛ idem sibi: sub cuius opposito non pōt intelligi illud: cuius est absq̄ iplicatione: opp^m est de accñte per accñs. ne dum igitur ab alia re sed a seipsa in diuersis tpib⁹ tali dr̄ntia aliquid pōt recte differre. ista est rō quā doc. tacuit: sequeret̄. n. ꝙ si aliquid differret a se talibus dr̄ntijs tunc sil̄ esse ipsum ꝛ non ipsum: q̄ō manenti non manēs non est idē: nec rei essentia variat̄ manēte re ipsa. ¶ Cōsequenter soluit notabiliter arg^a p̄ncipalia. Ad p̄mum rñdet dupliciter. p̄ ad maiorē dis⁹ de esse actu aut in rōe referendi: aut in rōne existendi: exemplificat de priori ꝛ posteriori. Eandem rñsionem hꝫ infra. c. de relatione. q. 3. soluendo. 4^m p̄ncipale. vbi dicit ꝙ esse reloꝝ q̄ñ dr̄ ꝙ debent esse sil̄ nā: non est esse existentie: sed eē ꝓpꝰ relatiuis iquātū referrunt̄: hoc est eē intellectuale ꝛ obiect^m ideo cōiter glosat̄ sil̄ nā. i. s̄m nālem intelligentiā. Alio mō rñdet ad mi. ꝯformiter dictis suis ifra. caplo de relone. q. p̄allegata soluendo. 2. p̄ncipale oñdendo ꝙ extrema sunt actu si bene assignentur: ꝛ adducit documentū gnāle de extremis relationis equiparantie. nō igitur sortes senex ꝛ sortes puer precise sunt extrema: sꝫ addi dꝫ vtrobiq̄ ly dr̄ns. q̄ō est per se relatiuū: illa vō per accñs vel s̄m dici tñ: de q̄bus non intelligit̄ ꝓprietas illa relatiuoꝝ. s. eē simul na. Ex hac solone optime euadi pt illō ar^m q̄ō valde pōderat̄ in doctrina h⁹: ꝛ sp̄alr. 3. di. 1. q. 7. ꝛ. 25. di. 2. ad ꝓbādū ꝙ idē non possit mouere: se eo q̄r relatiua opp⁹ realia reqrunt dist^{em} realē extremoꝝ. dāꝫ est ergo ꝙ ꝛ si volūtas nō distinguat̄ realr a seipsa: ꝛ silr ad itellectū ꝛ graui ꝛ leui ꝛ h⁹oi: tale tñ vt mouēs distinguit̄ realr a seipso vt moto: sicut hō vt albus distiguit̄ realr a seipso vt p̄ se hō ē. ¶ Ad 2^m p̄ncipale negat ꝯñam pp ꝯñs ꝛ figurā dictōis: lꝫ doc. h̄ nō addat. cōmutat̄. n. q̄le in q̄d. vt pꝫ. falla⁹ aūt ꝯñtis pōt ibi assignari penes ipsi⁹. 3. modū. ꝛ hoc si ly. sibi. referat hoc totū. sortes senex. si vō referat tñmō sortē: pōt reduci ad p̄^m mo^m: q̄r arguit̄ a destructōe añtis ad destructōem ꝯñtis. a p̄te enim in mō ad totū nō tꝫ destructiue. Q̄ō ibi tangit̄ ō relatiuis reciprocis: declarabis ex grāmaticalib⁹ positiuis ꝛ speculatiuis ꝛ logicalib⁹ vt nosti. sil̄e hꝫ i p. di. 4. q. illa. Utꝝ de⁹ genuit aliū deū. ꝓpōnē vō assumptā in ꝓbando. 1. ꝯñam negat. sortes. n. puer nō ē superius ad sortē: sed potius eꝯ. vt pꝫ. ¶ Ad 3^m p̄ncipale s̄m vnā viā rñdet negādo p̄mā ꝯñam recurrēdo ad nām h⁹ dbi differt. nā icludit negōneꝫ rōne c⁹ mobilitat imobilitatū capax sequēs ꝛ imobilitat mobilitatū ꝛ assignat istātiā in alijs termis. ¶ Ad ꝓbōneꝫ vō illius ꝯñe rñdet bñ ꝙ tꝫ in relatiuis equiparantie positiuis non negatiuis. Obq̄. ir ꝯñter notanter ꝯ hūc modū dicendi oñdēdo ꝙ q̄ulꝫ babeat locū in termis cōibus: nō tñ in termis discretis vel singularib⁹. Alr. n. supponit termin⁹ cōis dū p̄ponit̄: ꝛ alr dū postponit̄ officiali: vt cum dr̄. ab hoie tu differs: ꝛ tu differs ab hoie p̄ma vera. scđa falsa. silr in ꝓposito: hec. sortes differt ab hoie. ē falsa: sꝫ hec. sortes differt ab oī hoie. est vera: q̄r ibi ly dr̄t. imobilitat mobilitatū: hec aūt. sortes ꝛ ois hō dr̄nt: ē falsa: q̄r ibi sicut ꝛ in p̄⁹ mobilitat̄ hō ꝛ tūc vel sortes nō esset hō. vel differret a seipso: quoꝝ vtrunq̄ est falsuꝫ: sed in termis singularibus nō hꝫ hec diuersitas suppōnis: q̄r si sit discretus discrete sp hꝫ. In singularibus inquit nō refert preponere ꝛc. 2. ꝑyarme. cap. 1. sequitur igitur gratia materie. sortes senex differt a seipso puero. ḡ sortes senex ꝛ sortes puer differunt: cōcedit̄ igit̄ prima ꝯñtia ꝛ silr scđa: quā appellat vltimā: lꝫ nō simplr: respectiue tñ: q̄r in ordine ad p̄mam: ponit̄. n. aliqñ superlatiuus ꝓ cōparatiuo: ꝛ eꝯ. Ulr. n. verū ē ꝙ eo mō quo aliqua differunt sic sunt multa: si rōne rōne: si re re: si accidentalr accidentalr ꝛc. negat ḡ doc. 3. ꝯñaꝫ ꝛ assignat duas rōnes negationis. prima: q̄r est sa⁹ a s̄m q̄d ad simplr. 2ª q̄r arguit̄ a cōiunctis ad diuisa in dictis s̄m accñs ꝯ Ar. 2. peryarme. c. 2. Raro enim valet arg^m a coniunctis ad diuisa: sicut econtra.

De tertio circa dicta aliq̄ occurrūt du⁹. Primo circa solonē. q. videt̄ ꝙ ꝓpō illa nō sit distinguenda: q̄r vel sumit̄ ibi differre absolute: ꝛ indr̄nter ad illa tria membra: aut determiate ꝯtracte. si p̄⁹ mō cū sit analogū dꝫ sumi p famosiori sign̄ato: ꝛ sic ꝓpō est simplr neganda. Si secundo mō: q̄ō vr̄ verius. iuxta illam ꝓpōnem supra. c. de spē. q. 2. quando. s. aliquid se hꝫ ad aliqua simpliciter ꝛ s̄m q̄d: si addat̄ sibi aliq̄d determinans ad s̄m q̄d stat tñ pro illo: sed hic addit̄ senect⁹ vel pueritia ipsi differentie que determinant ad s̄m q̄d differre. q̄re stabit differentia hic ex vi sermonis ꝓ dr̄ia cōiter accepta: non igitur distinguenda est ꝓpō. ¶ Iteꝫ ꝯtra p̄mam solonē ad p̄muꝫ p̄ncipale videt̄ ꝙ simultas requisita ad relatiua ne dum quo ad actū referendi: sed quo ad existentiam dꝫ intelligi. alias distinctio relationis in actualem ꝛ aptitudinalē nulla esset: q̄ō ꝓbat̄. nā quo ad esse obiectiuū ꝛ itellectuale simul sunt visibile ꝛ visus ꝛ ita quo ad actū referendi: q̄re si talis dūtaxat act⁹ requirit̄ ad extrema relonis actualis vna erit actualis.

sicut alia

ſicut alia diſtinctio igiť nulla. Aſſūptū ꝓbať nā īpoſſe ē itelligere aptitudinē vel aptū natū inquātū tale: niſi itelligať terminus ſeu illud ad qđ ē aptitudo: ſ3 nō neceſſario ſimul ſint actu. Poſſet ēt dubitari ibi q̄liter illud quod nos eſt actu i re vel cū alio: poſſet eſſe actu in itellectu vel ſimul i alio ſic actu: ſ3 h̄ infra. c. de relōne. q. 3. h3 plixius videri. Itē ꝯ. 2. ſolōnē3 eiuſdē argumenti arguiť. Unius ꝑ ſe relōnis eſt vnū3 per ſe extremū. nā relo h3 entitatē vnitatē ⁊ perſeitatē ab extrēis: ſed dr̄ntia eſt vna relo ⁊ per ſe. ḡ ipſi⁹ erūt extrema talia mō. hoc totū ſortes ſenex dr̄ns vel ſortes puer dr̄ns nō eſt h⁹. p3. n. ꝙ eſt aggregatū ꝑ accidēs ḡ ⁊c̄. ¶ Circa ſolōnes. 1. ⁊. 3. ꝓncipaliū poſſent plura tāgi ⁊ de vā officialiū diuerſoꝝ ⁊ diuerſimode mobilitantiū ⁊ ſuppōnibus terminoꝝ. ſ3 omitto hic tātā ꝓlixitatē videatur alibi copioſe: ſ3 videreť alicui ꝙ illud copulatū ſortes ⁊ ſenex ⁊ ſortes puer: nō faciat ſingulare ꝯ ea q̄ h3 doc. in obiectione ꝯtra ꝓmā viā ſoluendo. 5. ꝓncipale. Item vř ꝙ ſenectus ⁊ pueritia nō ſint determinatiōes diminuētes cū ſint accntia naturalia hōis cū q̄bus veť ſaluať nā hūana. Prima ergo rō aſſignata ꝓ negōne. 3. ꝯſequētie. 3. ꝓncipalis nulla eſt. Itē vř ꝙ arguēdo a ꝯiunctis ad diuiſa in terminis accidētib⁹ valet argumētū. nā ſeqtur. ſortes eſt hō albus. ḡ ſortes ē hō: ⁊ ſic de aliīs. imo in ſubalib⁹ nō valet. q2 nō ſeqtur. hō ē aial. ḡ hō eſt plura alia circa hec poſſent adduci. ſ3 iſta ad preſens ſufficiāt. q̄bus ſolutis alia facilius ſolueť. ¶ Ad iſta rňdeť. Ad ꝓmū dcm̄ eſt ꝓus de mēte hui⁹ ꝓmo elēchoꝝ. q. 16. ꝙ illa ꝓpō. Omne analogū ⁊c̄. nō ē vera de ṽtute ſmonis: ⁊ ſic dādo ꝓmū mēbꝝ nihil ſeqtur. Qđ addiť quo ad 2ᵐ mēbꝝ. ſ. ꝙ ꝯtrahiť pōt dici ꝯformiter dictis h⁹. ꝓmo elen. q. 9. ⁊. 10. ꝙ terminus equocus nō poteſt ꝯhi ꝓpe: nec per metaphyſice adiūctū3 ⁊ multo minus ꝑ imediate adiūctū: ſicut ē i ꝓpoſito. terminus. n. vel fūdamentū relōnis: nō itelligiť ꝓpe tāq̄3 ꝯtractiuum eius ⁊ maxime vbi plura fundamēta ⁊ plures termini annumeranť: cū. n. dř ſortes ſenex. pōt vtrūq3 eſſe fundamentū vel vtrūq3 terminus. quare op3 diſtiguere de dr̄ia. vt dicit doc. querať ſingularis doctrina hui⁹ ſuper ꝓmo elen. q. ꝓallegatis ad hoc. dcm̄ doc. ū. cap. de ſpē. q. 2. ſi eſt verum intelligiť de imediate. adiuncto via diſcurſiui ꝓceſſus tn̄. ⁊ nō ex ṽtute ſmonis: ſ3 argumᵗᵉ adducit illā ꝓpōnē ibi. ¶ Ad aliō qđ tangit bonā diſficultatē h3 videri ꝓlixe. īfra. c. de relōne: ⁊ ſup. 5. metaphi. ⁊ ſup ſñias ⁊ alibi: ſ3 ꝓ nunc breuiter pōt dici ꝙ in hoc dr̄nt: q2 hec aptitudo: ⁊ illud actus vel actualis relo. ⁊ forte nō querit relo aptitudis terminū: vel ſi ſic nō actu relaᵐ: ſed aptitudie vel nullo⁹. ꝓſcandit. terminus eius ab actu ⁊ potētia vt dicit Frā. in ꝓmo ꝯſla. di. 30. q. fin. vbi plura ſingularia ad ꝓpoſitum ꝑnt notari. Riſus ēt nō mutuo forte referť: nec per ſe ad relatiuu3 riſibilis: ſed potius riſiuu3 vel q̄ditas cuius ē paſſio. dato igitur ꝙ intellectus itelligat ſimul riſibile ⁊ riſu3 nō tn̄ vt actualia entia: nec actu mutuo ⁊ ꝑ ſe relata: ſicus eſt de dr̄nte ⁊ dr̄nte. Reſpect⁹. n. aptitudinalis nūq̄3 ſit actualis ſeu formalis: ſ3 bene formalem expectat: ⁊ in hoc poniť differre a fūdamētali. altera tn̄ intelligiť ⁊ actu fundamēto inheret vel ineſt pot⁹. ĩ. c. de ꝓpo. q. 4. hř plura alia addat hic curioſus lector: ſupra ēt cap. de genere tactū ē de aptitudine ⁊ ꝯditionib⁹ eius ⁊ alibi ſepe queratur. ¶ Ad aliud dico ꝙ doc. ibi oſtēdit qđ per ſe ⁊ formalř eſt hic relatiuū ⁊ qđ per accidēs ſeu materialiter: Uult ergo ꝙ dr̄ns ⁊ dr̄ns ſint formalř ⁊ per ſe talia. ſortes ṽo puer ⁊ ſenex materialř ꝯcedo ḡ ꝙ vnius per ſe relōnis ſit vnum ꝑ ſe extremū formalř: plura tn̄ materialř. ad plura ēt per ſe referri pōt idē. ſ3 non ꝓ⁹ vide vbi ſupra quottaui doc. ⁊ Franci. ⁊. i. di. 4. Poſſet ēt dici ꝙ additio fundamenti vel termini reſpectiuo ñ arguit aggregatiuum per accidens. vt ſupra in materia vniuerſali in cōmuni tactum eſt: ⁊ ita negareť ꝙ auferturper ſe vnitas extremi in ꝓpoſito ꝑꝑ additionē iſtoꝝ ipſi dr̄nti. ¶ Ad aliud ꝑt dici. ꝙ ſi ſingulare geminatū equaleret termino: cū hoc verū erit tn̄ reſpectu diuerſoꝝ ſingulariū. i. vbi geminanť diuerſa ſingularia ⁊ nō vbi idem ſibiipſi: ſicut accidit in ꝓpoſito. ¶ Ad aliud dcm̄ eſt ſupra. q. 2. de ſpecie in ſimili: ſ3. n. pueritia non diſtrahat vel diminuat a rōne. Socratis abſolute: diminuit tn̄ in ordine ad 3ᵐ. ſ. multitudinē: ſicut notanter dicit doc. in līra. reſpectu talis ꝓdicamēti ⁊c̄. ita ꝙ arguere a mltitudīe tali. ſ. accidētali ad multᵗᵐ ēentialē ē arguere a ſecundū qđ ad ſimplř. vt p3. ¶ Ad aliud videtur ſuper. i. peryarmenias. q. 7. opīne ⁊ ſuper. 2. pery. vbi allegatur. In aliquibus ꝓdicatio aca de'tib⁹ ſeqtur in aliīs nō: vt p3 per regulas ꝓhi ibidem. Quere expoſitores ⁊ maxie Antoniū Andree poſt. hunc vt noſti.

Queſtio. XXII.

Vigeſimoſecūdo queri de ꝓma diſfōne differētie a Porphyrio aſſignata. ⁊ maxie o3 diffō illa ⁊ ꝓceſſus doc. itelligi de dr̄ntia ꝓ⁹ itentionalř accepta: ſ3 nihilominus oīa ꝑnt itelligi in ſecūdis itētionib⁹ vt oſtendam.

Quantum ad ꝓmū oēs termini clari ſūt ex ſepe dictis. Ordo. q. ad ꝓcedētes p3: q2 ꝓus erat inſtandum circa diuiſionē multiplicis ⁊ ꝯclarationem mēbroꝝ q̄3 circa diffinitionē eorum: ſicut multiplex inquantum tale ꝓus ē diuidendū q̄3 diffiniendum. Diuiſio cōmunis eſt.

De ſecundo arguit ꝓmo duabus rōnib⁹ ad partē negatiuā. Prima rō ꝓcedit ex nomis iterpretatione huius. ſ. qđ eſt abūdare: ⁊ allegat ꝓ minori ꝓhm in ꝓdicamētis. ⁊ hētur. c. de ſb3 ꝓpetate. 3. Scđa rō ꝓcedit diuiſiue ſeu iductiue inueſtigādo. v3. a quo ſpēs h3 dr̄ntiā. ꝑ excluſionē duoꝝ primoꝝ mēbroꝝ iferēdo. 3ᵐ oſtendit oppoſitū diffōnis: ⁊ aliud icōueniēs. ſ. oppoſita ſimul ieſſe eidē quod implicat: hec icōueniētia ⁊ ſolōnes eoꝝ tangit auctor in littera ⁊ Boetius in cōmento egregie: que vbiq3 videbis. Allegat i ꝓmo mēbro illud ꝓmᵐ famoſum ꝓhorū3 qđ hř. i. phyſicorum. t. c. 34. ⁊. i. elenchoꝝ. c. 2. ⁊ alibi ſepe. qđ tn̄ ⁊ ſi materialiter vel effectiue verū ſit: ordinalř tn̄ falſum ⁊ natura ⁊ duratione: vt recte theologi ſentiunt Pro ſecundo mēbro ē ꝓpō famoſa que ē Augu. i. tri. i. ⁊ ꝓhi. 2. de aīa. t. c. 47. Adducit imediate euacues: immo bonas ſolōnes ad illa duo que inferunť ſuſtinēdo. 3. membꝝ inductionis: ⁊ in h̄ ſoluit. 2. ꝓncipale. Obijcit ꝯñter contra has euacuationes trib⁹ rōnib⁹: duab⁹ ꝓmis rōnibus diuiſim ⁊ ſeorſum. ⁊ 3ᵃ ꝯiūctiȝ. Aſſūit in ꝓma rōne ꝓpōne notabilē que pōt elici. 2ᵒ elen. ¶ Nihil dat qđ nō h3: vel qđ de ſe nō h3 ⁊c̄. In ſcđa aſſumit aliam famoſā que pōt hēri. 9. meta. t. c. 8. 2. phy. c. i. ⁊. 8. phy. ⁊. i. ce. ⁊ alibi ſepe: maxie in doctrina huius. In. 3. rōne tangit dcm̄ ꝓhi. i. peryarmenias. c. de ṽbo. Ad oppoᵐ allegat Porphyrium. Deinde rňdet ad queſitum tenendo partem affirmatiuam: quā paucis optime declarat: eo q2 diffō idicat eſſentiam ⁊ intellectum adeq̈tum eſſentialem diffiniti: qđ p3. i. topicoꝝ. c. 4. vbi diffinitur diffinitio. ꝙ. i. oro q̄d eſt eſſe ſignificnas cōſtat autem ex genere ⁊ dr̄ia. vt. 6. topi. ⁊. 7. meta. ⁊ alibi plerūq3 patet ſequitur ergo ꝙ dr̄ia includitur in intellectu eēntiali ſpēi: non ſic autem eſt de intellectu generis quod ꝓbat duplř: que omnia tacta ſunt copioſe ſupra queſtione. 3. ⁊. 6. de genere: ⁊. ĩ. q. 7. antepredicamentorum ⁊ alibi in doctrina h⁹ ſepe vt ibi notaui. Hoc etiā3

tangit.2.q.sequente.vbi vult q̧ ista diffinitio est dr̄ntie
inquantum constitutiua speciei est:⁊ non inquantum
diuisiua generis. Cōsequēter soluit argumenta princi
palia. Ad p^m rn̄det distinguēdo de cōtinētia.est.n.conti
nētia multiplex vt al's notaui:q2 alia formalis seu actua
lis vt totū phy.vel methaphy.cōtinet suas partes: alia
potentialis seu permissiua: vt materia physica vel me/
taphysica cōtinet formas vel ꝓportionalia formis: alia
v̄tualis vt causa efficiēs continet effectum ⁊ marie eq
uoca alia eminētialis vt deus ꝯtinet alia oia 'ētia alia vni
tiua .vt pꝫ in identice plura continētibus.Fm ergo di/
uersos modos continendi genus ē i plus spē ⁊ econtra
⁊ vnum est continens alterum:⁊ econtra.⁊ sic exponit
Ari.⁊ Porphyrium diuersimode intelligendo abunda
re. ¶ Ad secundum p̄ncipale recurrit ad solutionem
prius datam supra quam declarat pulchre phyce com/
parando formam nālem ꝯpositi ad mām ⁊ ad efficiens
a quib^o diuersimode i cōposito hr̄:⁊ sic due euasiones da
te supra ad ar^m bene ꝑcedunt.habet.n.ꝯpositum for/
mam a materia eo mō quo mā3 illā3 hꝫ:quia tantum in
potentia. Nā in quocūqꝫ est aliud hn̄s est ⁊ tale habi/
tum vt in illo hr̄.hꝫ aūt actu formā ab efficiēte effectiue
⁊ posset addi q̧ ex se vel a forma ipsa formalr̄:⁊ sic tri/
pliciter vel i quadrupliciter forma est i ꝯposito:poten/
tialiter a mā effectiue actualiter ab efficiente: formalr̄
actualr̄ ab ipsa forma:v̄tualr̄ vel occasionalr̄ vel cāliter
a fine.ea tn̄que dicit doc.firma sunt ⁊ sufficientia:est igi
tur fallacia ꝯn̄tis in argumēto penes.2.modū:q2 argu/
it ab insufficienti.vt pꝫ. Ultimo rn̄det ad illas tres repli
cas. Ad.1.ꝯcedit assumptum.⁊ q̧ infert sic glosādo:q̧
ñ hꝫ dr̄ia3 actu a genere:bene tn̄ po^a. ¶ Ad.2.rn̄det du
pliciter.p̄mo ꝯcedēdo opposita inesse eidē gn̄e:sicut rō
nale:⁊ irrōnale insunt actu homini ⁊ asino que sūt ea/
dem generē:⁊ sic de aliīs.secus est de eodem spē vl' sal/
tim nūero. Reducere aūt ad actū potētialitate3 dr̄ntia3
in genere est cōstituere spēs:sicut de materia ⁊ formis
oppositis est dōm. Alia rn̄sio q̧ equocat de potētia ⁊ ē
satis bona rn̄sio.vno mō sumit vt dicit ordinē ad actu3
⁊ sic est dr̄ia entis.9.meta.t.c.2.⁊ inde.alio^o ꝑ indeter
minato.⁊ sic sumit i ꝓposito.mā.n.⁊ ꝓportionale ei est
potētiale ⁊ de se indeterminatū: actus v̄o determinatū
⁊ determinatiuum.7.meta.t.c.49. p̄mo mō ꝑcedit ar
gumētū.per hoc rn̄det ad.3.distinguēdo de predicatio
ne dr̄ie de gn̄e.aut.s.vl̄r:aut ꝑticulari qō pōt itelligi du
pliciter.vno mō recurrēdo ad illas tres acceptiones ter
mini cōis:⁊ tūc vl̄r p̄dicari itelligit illud qō in.3.acce/
ptione sibi cōuenit:hoc est i suppōne simplici:⁊ pro nā
sic indeterminate sumpta:ꝑticulariter v̄o q̧ in p^a vl 2^a
acceptione.q2.s.ꝑ suppositis v̄ificat. Alio^o satis bene i
telligit vl̄r.i.i ꝓpōne vl̄i.ꝑticulariter aūt.i.in ꝓpōne par
rticulari vel indiffinita.vn̄ hec est vera. aial est rōnale:
vel aliquod anial est rōnale:sed hec est falsa .oē aial est
rationale stat ergo generis potētionalitas vel indeter
minatio cum tali predicatione hec tacta sunt supra ca
pitulo de genere.questione tertia soluendo.6 principa/
le vbi de duplici indeterminatione dictum est plura ho/
rum declaratiua alibi querant.

De tertio q̄uis p̄dicata satis clara sint aliq̄ tn̄ tāgā ꝑ maiori declaranōe eoꝝ. Prio
vr̄ q̧ ea que dicunt in solone.q.⁊ in toto ꝑcessu eius ñ
pn̄t applicari ad scōas itētiōes:cū igit Porphyrius lo/
gice diffinire deberet.⁊ per ꝯn̄s itentiones ex itētioni/
bus vr̄ q̧ ista diffinitio nō sit bona. Itē vr̄ q̧ illud fun
damentum doc.in solone.q.⁊ argumētoꝝ:q̧ .s. genus
in potentia vel ideterminate cōtinet dr̄ntiā:spēs v̄o ac/
tu sit falsum:q2 vnūqōqꝫ est actu seip̄m:sed gen^o ⁊ dif/
ferētia sūt realr̄.g̃ impossibile est gen^o eē actu qn dr̄n/
tia sit actu q2 mūti nō mūt^o nō p̄t eē idē cōtinētia ergo
gn̄is respectu dr̄ntiaꝝ non ē potētialis vel permissiua
sed potius actualis vel vnitiua. Itē si intētionalr̄ diffini
tio de dr̄ia scōe intentionalr̄ sumpta quō erit i itellectu
spēi cū sint disperata:⁊ quō per ipsam abūdabit a gene
⁊ quō continet i vno actu:in alio in po^a:⁊ sic de aliīs q̄
ibi dicunt. Posset ēt dubitari de his que tangit quātu3
ad p̄di^cm gn̄is de dr̄ntia.⁊ ecōtra vr̄ enim q̧ dr̄ntia per
se p̄dicet de gn̄e.q2 qcqd pp qd demr̄ari pōt de aliq̄ ꝑ
se p̄dicari de illo:sꝫ dr̄ia est h^oi respectu gn̄is:⁊ hoc lo/
quēdo in fundamētis ergo ⁊c̄.pꝫ ꝯn̄tia cū maior. Mt.
aūt ꝓbo ex dictis h^o.2.di.1.q.5.in solone:vbi dicit q̧ qc
qd p̄mo ⁊ imediate ꝯuenit alicui de quolibet qō est i eo
siue sibi supiori siue iferiori pōt demōstrari propter qd
per illud cui p̄mo ꝯuenit tanq̄ per mediū:sꝫ dr̄ntia p̄
mo ⁊ imediate ⁊ per se cōuenit spēi genus v̄o includit
per se in spē tanq̄ supius ad ipsa3.igit ꝓ rōnē spēi de ge
nere pp qd demōstrari poterit ipsa dr̄ia. Qō tangitur
in solone.2.p̄ncipalis de cōtinentia formarum in mā3
posset dubitari ꝓlixe pertractādo inchoationes forma/
rū ⁊ rōnes semiales ⁊ diuersas potētias māe que ꝑtinēt
ad phy.⁊ meta.videat iste.7.metap.⁊.2.snīarū di.12.⁊
.18.⁊ aliī sꝫ.3.phy.⁊ alibi sepe ⁊ mai se An.an.1.q.2.p̄n/
⁊ moderni sconse.⁊ sup.2.phi.in.q.ēt.9.metap. videat
iste ꝑ multiplici acceptione potētie p̄clare. Item videt
q̧ hec:aial est rōnale.sit vera vl̄r sic dicēdo:aial est om/
ne rōnale. Itē et hoc q̧ sortes est indeterminate se hn̄s
ad sedere ⁊ ambulare nō sequit:sortes sedet:igitur so
lutio illa vltimi argumēti minus recte ꝑcedit. Alia ing
rat igeniosius lector. ¶ Ad ista per ordinē. Ad p^m di/
co q̧ lꝫ (vt dcm̄ ē) p̄ncipalius vel expressius itelligunt
dicta i hac.q.⁊ diffōne de fūdamētis pn̄t nihilominus
in actu signato verificari in scōis itentionib^o:sicut i filī
in fra.q.2.sequente ad finē declarat doc.illā diffōne3 q̄r
tam dr̄ie qua.s.dr̄nt a se singula. Cum ergo dr̄ dr̄ntia ē
qua abūdat ⁊c̄.hic supponit itentiones dr̄ie spēi ⁊ ge/
neris ꝑ fundamētis:sicut.ā.de genere ⁊ spē i pe dcm̄ ē
q̧ igitur in actu signato dr̄ de intentionib^o cōcretiue sū
ptis in actu exercito verificat in sūs ꝯmētis. Est igitur
dr̄ntia vt est itentio qua nō:vt forma i formāte:ne intri
sece ꝯstitute sꝫ qua vt intentione applicabili ei quod est
p̄ncipiū formale itrisecū actual' formalr̄ i. i usum in spe
cie vt supponit pro fūdamento abundat species a gene
re supposite eodem mō. Est ergo diffō logica:q2 de in/
tentione ex intentionib^o.vt tn̄ pro fundamentis suppo
sitionibus.vt pꝫ. ¶ Ad 2^m.qō tāgit pulchrā difficulta
tem:p̄t dici vno mō q̧ identitas realis aliquoꝝ est du/
plex.vna rōne vnius vel vtriusqꝫ extremorum se iden
tificantiū .alia rōne conuenientie vel identitatis in 3°
de p̄ma ꝑcedit argu^m:sed nō de scōa q̄lis est in ꝓpos
to fundamētū h^o solonis pōt colligi ab isto.8.di.1. Alit
pōt dici q̧ actualitas ⁊ potentialitas de qbus loquitur
doc.in lr̄a debent itelligi quo ad inclusionē formale3.⁊
formalē idētitatē:nō quo ad iclusionē realem seu idēti/
tatem talē qui v̄o nō ponerēt distinctionem aliquā pre
ter opus itellectus iter genus ⁊ dr̄ia3 difficulter possēt
euadere ar^m. Breuiter ergo dico q̧ genus continet ac/
tualiter.potētionalr̄.i.indeterminate.dr̄ias q̄s spēs de
terminate cōtinēt. An aūt possit sustineri genus conti
nere formalr̄ dr̄ias du^m est. Et pōt dici q̧ nō vt ideter/
minatum est sed.bene vt ꝯctum ⁊ esse totius cōicanū.
plura ardua metaphysicalia possēt hic adduci:sed hec
sufficiunt iunioribus. ¶ Ad aliud pꝫ ex p̄ma solone q̄
liter omnia illa in actu signato dicuntur de dr̄ia .vt est
scōa itentio. ¶ Ad aliud quantum ad p̄dicationem ge
neris de dr̄ia.videat iste.3.metaphy. Sed q̄tu3 ad p̄di
cationē dr̄ntie de gn̄e.dico q̧ duplex ē demr̄atio: sicut
duplex mediū:vle.s.⁊ ꝑticulare.dcm̄ doc.2.di.1. vbi q̄r
tur itelligi d3 (vt ē adductū ad ꝓpo^m) de demr̄anōe par

ticulari. ⁊ tūc sup̄i⁹ supponit ⁊ v̄ificat̄ p̄ īferiori. vt si arguereᵗ sic. oīs hō est rōnalis: aliqō aīal est hō: ḡ ⁊c̄. si vō accipeᵗ aīal vt cōe est vel vt īdifferēs p̄dicatio d̄r̄ie de ipso erit p̄ accn̄s siē ⁊ p̄p̄rie passionis hoīs. vide hūc. q. i. p̄ro lo. sīiarū soluēdo obiectionē quandam ex Hen. ō gan. posset alr̄ dici: q̄ dc̄m doc. dʒ intelligi de eo qō p̄ se p̄mo inest per modū passiōis: nō de est. vel d̄r q̄ doc. in originali. suo correxit illa verba siue supiori ⁊c̄. vt p̄ʒ intuenti opus eius qō castigauimus. ¶ Ad aliud dico q̄ vl̄itas ⁊ particularitas p̄pōnis dʒ attēdi maxime ex p̄te subi: ⁊ nō p̄dicati: q̄r sincathe⁹a p̄te subī disponūt in ordine ad p̄di^m nō aūt ecōtra: vt ifra. c. de suba. q. i. hʒ doc. Alr̄ ēt pōt dici q̄ hec est falsa. aīal est oē rōnale: si ponatur rōnalitas ꝯuenire itelligēcijs: sed h̄ est istātia spālis. p̄ma solo sapit. ¶ Ad aliud nō currit siītudo: q̄r ideterminatio vel īdr̄ia fortis ad illa accidentia est ꝯtigens ⁊ subiua: gn̄is aūt respectu d̄r̄iarum est necessaria ⁊ inseparabilis. vt patet speculanti. Q̄ō. XXIII.

Igesimotertio q̄rit. An d̄r̄ia possit diffiniri. ¶ De p̄mo termini clari sunt. Sed vr̄ q̄ ordo hui⁹. q. ad p̄cedētē est p̄posterus q̄r p̄us erat videndū an posset diffiniri q̄ꝫ disputādum de ipsius diffōnibus. Sed de ordine parū refert. saluari tn̄ potest hoc mō: q̄r diffō de qua in. q. p̄cedente maxime attēdi hʒ de d̄r̄ia fundamētaliter sumpta de qua nō est p̄ncipalis itētio logici. Uel si de scd̄is itētionibus possit verificari vt declaratū est. nō tn̄ s̄m illā rōnē: s̄m quā p̄ncipalr̄ hic ꝯsiderant̄. Nā p̄ncipalis ꝯsideratio hic de d̄r̄ia est vt hʒ rōnem vl̄is vel p̄dicamētalis. q̄re diffō sequēs. s. p̄dicari de pluribus est p̄ncipalis: imo q̄si sola: de qua ex itētiōe hic loquit̄ Porphyri⁹ ⁊ doc. igit̄ in ordine ad illā p̄emsit hanc. q. an. s. d̄r̄ia possit diffiniri: ⁊ sic saluat̄ ordo. Diuisio vero cōis est.

De scd̄o arguit. 2. rōnibus ad p̄tem negatiuā: que satis clare sunt ēt sepe supra habite ex fundamētis p̄hi quatū ad maiores. Ubi aduerte q̄ bn̄ formādo p̄mā rōnē illud qō ponit̄ p̄ maiore dʒ poni minor ⁊ ecō. ¶ Ad opp^m adducit Porphyriū breuibus v̄bis rn̄det ad q̄situ tenēdo p̄tē affirmatiuā. Illud enim pōt recte diffiniri qō hʒ genus ⁊ d̄r̄iā: ⁊ si ē respectiuū hʒ fundamētū ⁊ terminū. sed d̄r̄ia est hmōi. vt hic loqmur de ea: quare ⁊c̄. Mi. p̄ʒ ex dictis sepe supra. ⁊ maxime. q. de numero vl̄iū. ⁊ de diffōnibus gn̄is ⁊ sp̄ei. vl̄e. n. vel p̄dicari de pluribus (q̄ est rō ei⁹) ꝯhit p̄ q̄d ⁊ q̄le: ⁊ vlterius ip̄m q̄le p̄ q̄le eēntiale ⁊ accn̄tale: ⁊ iterū quale eēntiale specificat̄ p̄ d̄r̄ntib⁹ sp̄ē ⁊ numero. D̄r̄ia ergo cuʒ sit sp̄ēs vl̄is hʒ genus. hʒ ēt d̄r̄ias vt quale eēntiale ibi itando si diffiniat̄ ipsa in cōi. Si vero ipsa vt itermedia est: addit̄ d̄r̄ntibus sp̄ē. si iteruʒ ipsa vt vltima: addit̄ differētibus numero ipsi quali eēntiali. doc. vero remittit se ad. q. sequētē: q̄r ibi hec oīa clarius ptractant̄. ¶ Deinde rn̄det ad ar⁹. Ad p̄mum distinguēdo de d̄r̄ia vel vt d̄r̄ia ē vel vt sp̄ēs. p̄mo mō p̄cedit ar^m. 2° mō nō ē. Et lʒ frater Jo. sokal dicat hic q̄ hec tota solō nō possit verificari de d̄r̄ia nec vt est p̄me intentiōis nec vt 2ᵉ: sʒ p̄ma p̄s de p̄ma ⁊ 2ᵉ de 1ᵉ. q̄r solū d̄r̄ia vt est p̄me itentiōis hʒ rōnē d̄r̄ie respectu alicui⁹: ⁊ solū d̄r̄ia vt est 2ᵉ itentiōis hʒ rōnē vel modū sp̄ēi tn̄ p̄babilr̄ dico q̄ tota solutio pōt verificari de d̄r̄ia vt est 2ᵉ itentiōalr̄: ⁊ forte ēt tota de d̄r̄ia vt est p̄me intentionale lʒ minus p̄p̄rie. Intelligo ergo verba doc. sic: q̄ d̄r̄ia vt vnū vl̄iū nō hʒ d̄r̄iam ꝯstitutiuā eius vtpote hoc qō ē in quale eēntiale iuq̄ruʒ d̄r̄ia sumit̄ sub modo d̄r̄ie. i. sibiip̄si vt modus. ita. s. q̄ sicut ista est vera: in quale eēntiale ē d̄r̄ia vt modus: ita eēt vera ista. d̄r̄ia vt 3^m v̄ē est d̄r̄ia: sed tm̄modo hʒ illam d̄r̄iam que est diuisiua superioris ⁊ ipsius constitutiua inq̄ntū hʒ modū sp̄ēi: ita q̄ nihil aliud vult dicere doc. ibi nisi q̄ d̄r̄ia pōt accipi vel vt quid vel vt modus. p̄mo mō ipsius est d̄r̄ia: vt tn̄ īduit modum sp̄ēi. 2° mō nō. Nā d̄r̄ia vt h̄ sumit̄ nō īduit mo^m d̄r̄ie: sʒ bn̄ sp̄ēi vel gn̄is. nō ergo itēdit doc. asserere q̄ d̄r̄ia re^u alicuius possit hr̄e modū d̄r̄ie: sʒ poti⁹ negat: ⁊ sic tota solō pōt itelligi de scd̄is itētionib⁹: alr̄ nō bn̄ eēt ad p̄po^m argumēti: q̄r ar^m nō dū de p̄imis: sʒ ēt de scd̄is itelligi potest. Posset ēt itelligi solō de d̄r̄ia vt est p̄me itentionalr̄: eo q̄r hʒ modū sp̄ēi. p̄dicamētalr̄. n. de pluribus d̄r̄ntibus numero in eo q̄ q̄d: vt p̄ʒ de rōnali: vel de d̄r̄ntib⁹ sp̄ē si ē itermedia. quare cū oīs sp̄ēs hʒ diffōnē: d̄r̄ie erit diffinitio: h̄ mr̄le posset teneri si v̄a eēt illa op̄. q̄ ponit d̄r̄iā supiorē p̄dicari p̄ se de īferiori. Sʒ s̄ʒ v̄itatē h̄ nō ē verū. Nā lʒ rōnale re^u solo vel aīalis hʒ rōnē vel modū d̄r̄ie: nō tn̄ hʒ verā rōnē sp̄ēi nisi siītudinarie eo mō q̄ aliqui dicūt eus eē sp̄ēʒ. ⁊ vna rō hui⁹ ē: q̄r pars sp̄ē. nō ē sp̄ēs vt hʒ iste in. 2. di. i. q. 6. ⁊ hoc loquēdo de p̄te q̄ sic ē pars nō totū. alia rō est: q̄r nihil p̄p̄rie est sp̄ēs: qō nō est p̄ se in gn̄e: d̄r̄ia est hmōi. quare ⁊c̄. ⁊ p̄p̄ h̄ aliq distiguūt de sp̄ē p̄dicamēta ⁊ de sp̄ē suba. si ḡ d̄r̄ia erit sp̄ēs erit tn̄ p̄dicamēta ⁊ nō p̄p̄rie suba. sʒ quātū valet illa distinctio tactū est aliqualr̄ supra. ⁊ alīs hʒ videri. verius igit̄ solō v̄ificat̄ de d̄r̄ia 2ᵉ itentionaliter q̄ꝫ de ipsa p̄ᵉ itentiōaliter accepta. Obq̄cit notabilr̄ ꝯ solōnē ⁊ assumit vnā p̄pōnē famosaʒ in doctrina ipsius: q̄. vʒ. compatio alicuius ad q̄ōcūq̄ʒ nō variat rōnē p̄p̄riā ei⁹: vel saltē nō destruit ip̄ʒ. Oē. n. per se tale ad q̄ōcūq̄ʒ compat̄ sp̄ est tale: ⁊ pōt ꝯfirmari ex. i. phy. t. c. 26. ⁊ idē. Q. vere ē ⁊c̄. t̄rat̄ iste in quomodato. q. 3. ar. 1. ⁊ in p̄mo. di. 2. p̄te. 2. q. i. soluendo p̄ncipale ⁊ alibi sepe. Male ergo d̄r̄ q̄ d̄r̄ia compata ad suā d̄r̄iaʒ nō hʒ rōnem d̄r̄ie: cū ipsa sit per seipsā vel d̄r̄ia. ¶ Ad hoc rn̄det dicens q̄ d̄r̄ia vt q̄d nō variat̄ ex cōparatione eius ad q̄ōcūq̄ʒ: ⁊ maxime ad suā d̄r̄iaʒ: sed h̄ nō obstāte nō hʒ modū d̄r̄ie hoc est nō iduit se vt modū compatum ad suā d̄r̄iaʒ: sed iduit sp̄ēm vt modū: ē ergo d̄r̄ia cōparata ad q̄ōcūq̄ʒ: sed non hʒ modū d̄r̄ie in ordine ad aliq̄d: ⁊ hoc sibi: lʒ alijs sit modus. Est eniʒ ita q̄d q̄ nō modus sibiipsi. alijs vero modus ē ⁊ nō q̄d: s̄p est quid. ¶ Ad. 2. p̄ncipale rn̄det vt sepe supra. q̄ d̄r̄ia est sp̄ēs: ⁊ hoc vt modus: nō vt q̄d. Cuilibet enim vl̄i applicatur species vt modus: non sic de alijs.

De tertio q̄r in. q. sequente hn̄t ista videri copiose: pauca tangā p̄ nunc. Primo circa istā p̄di^{tm} in q̄le eēntiale est d̄r̄ia. dubitat̄: q̄r ꝯstitutiuū eēntiale alicuius nō ꝯtinet̄ sub ipso: sʒ in q̄le eēntiale ꝯstituit d̄r̄iaʒ: ḡ nō ꝯtinet̄ sub ipsa. falsa ḡ est talis p̄dicatio. Itē tūc sequereᵗ q̄ d̄r̄ia p̄cederet seipsaʒ. Nā in q̄le eēntiale p̄cedit d̄r̄iaʒ cū ꝯstituat eā: ⁊ sit pars ei⁹: sʒ in illo priori in quale est d̄r̄ia: ḡ d̄r̄ia ante seipsam qō implicat. Item quare d̄r̄ia nō induit modum d̄r̄ie sicut sp̄ēs speciei ⁊ genus gn̄is. maxime cū transumit̄ a d̄r̄ia vt est p̄ncipiuʒ formale differēdi. vel vt est nomen p̄me intētionis: sicut. q. sequēte habet̄. Item cū d̄r̄ia p̄me intētionalr̄ accepta nō diffinit̄: q̄r nō ē p̄p̄rie sp̄ēs ⁊ d̄r̄ia 2ᵉ intētionaliter fabricat̄ ab intellectu moto a p̄p̄rietate fundamēti. igit̄ vr̄ q̄ illa eodem modo non possit diffiniri. Item videt̄ q̄ illa p̄pō. Omne qō est per se tale ⁊c̄. sit falsa. Nam. 4. ⁊. 7. meta. p̄hus videt̄ velle q̄ accn̄s in ordine ad subām sit non ens: ⁊ tn̄ in se est vere ens: silr̄ de terra ⁊ ipsius quātitate in se ⁊ in ordine ad ce^m: ⁊ sic de alijs. Iteʒ cuʒ dicit q̄ d̄r̄ia est necessario differentia: videt̄ dicere falsum cum contingenter causat̄ ab intellectu ⁊ in esse conseruat̄. ¶ Ad istā rn̄det̄. Ad p̄mū ꝯformiter dictis supra. q. 6. de p̄prio vl̄is. Cōtineri sub alio contingit dupliciter. vel ꝯtinentia accn̄talis denoīationis. vel eēntialis inclusionis. p̄mo mō nō incōuenit cō

stitutiuum otineri sub ostituto: et supius sub iferiori: et maxime in cois intentionib: qr ne du aliqs: sz sibi ipsis sunt modi itelligedi. scdo modo no e poss: si sic pcedit ar. ¶ Ad aliud posset dici conformiter dictis supra.q. 4.et.5.de vli qliter.s.est modus itelligedi cuiusli intelligibilis: sed breuiter et pbabilr dico q in illis pori in qle no est dria formalr: sed tm fundamentalr: nisi forte dria: vt modus pcederet driam vt qd: qd no vr pbabile: maxime si sint ide in re. ¶ Ad aliud dico q ro illius est tacta supra. et habet. p reportationu.dis.15.q.2.eo q: oia vlia reducunt ad duo.pma.s.genus et spez: qd no solu vez est in fundametis: sz in ipsius intentionib: et h io qr oe vle hz aliq supposita: aut solu nuero: aut spe dria. qre iduit modu gnis vel spei: no ita est pn differendi formalr: vel ex pncipiis sbn egredit: vel adest et abest p trasmutatione phycaz.g no iduit modu drie, nec ppij: nec accntis: lz igit aliqs et pme intentionib et scde itentionibus sint modi illa tria vlia vltima: no tm sibi ipsis. secus est de duobus pmis.du tm e d accnte an sibi et aliqs possit applicari vt modus.de quo ifra.c.de accnte. Et quod addit in argumeto ex.q.sequete de illa transumptione: vez est quo ad nome: non aut quo ad oem pprietatez. ¶ Ad aliud tactu est sepe supra qliter e alio mo vnitas et puenictia et ordo in intentionib: et alio mo in rebus. Diffinit eniz trascedes scde itentionalr.et sili gnalissimu et ppriu et idiuiduu: sed no ita fundameta. dato g q pprietas ex parte rei sit icitatiuu itellectus ad fabricadu3 talia: no tm vniformitas hincinde nisi rara. Similr pot dici de modis significadi suo mo et vocib significatiuis et pprietatib correspodetib. Induit g ista modu3 spei ppre no ita fundameta. ¶ Ad aliud dico q dcm phi itelligit iproprie et transumptiue vt iste exponit pmo et 4 sniaz: et qd tangit de qtitate terre similr no simplr: sed iproprie et respectiue dz itelligi: lz ibi posset esse instatia: qr non arguit de eo qd est p se tale. Est g accns vere ens et in se et in ordine ad sbam: lz illud vez ens sit diminute ens respectu illius qd est substatia. ¶ Ad vltimu pot dici q itelligit in sensu copposito eo mo quo itelligitur illa ppo pmi pyarme. Omne qd est qn est et c. Aliud est g dicere: driaz ee necio: et aliud ipsam necessario esse ipsaz. Qui vellet et ibi recurrere ad esse qditatiuu et ad esse existentie ipsis drie: forte posset: sed de hoc no curo modo. supra in simili tetigi ista: et alia si occurrent: nunc festino ad alia. Questio. XXIIII.

D Igesimoquarto qrit de.2. diffinitioe drie: lz sit pma via itentiois hic: vt notaui pus. q est pdicari de plurib et c. et e valde subtilis et plura ambigua icludes et difficilis. qre leto gressu discutiat: et no volatu asinino: sz aqli.

De primo satis noti sut termini ex dictis: quones sumit in qle: et qle: dcm e supra et dicet magis ifra.q.pnti et sequete et alibi. Uideat phs et expositores.5.metaph.t.c.19.et in pdicametis.c.de qlitate: et in de modis signandi: et in doctrina h. hic et alibi sepe. Ordo.q.pz ex dictis.q.pcunte: et h in coparatione ad.q.pcedete: ad sequete vo silr pz. vt supra de diffoe gnris et ptibus diffonis disputatu e. Diuisio cois fere.

De secundo arguit.5.ronib ad parte negatiua. due pme pcedut ex iadeqtione et icouertibilitate diffonis et diffiniti et c3. Na coiter assignant tres odnoes bone diffonis. Prima q sit puertibilis cu diffinitio: sic q pueniat cuilibet ei supposito et soli diffinitio.2 q explicet adeqte essentia et qditatem diffiniti: nihil diminutu: nec3 supfluu ptinedo 3 q faciat differre ip3 a quocuq3 de quo no verificat vel no ipso: de quibus queratur in topicis et in lib. diffinitionu

Boetij et alibi. Et remonitione igit pme barum arguit duabus pmis ronibus. lz.n. ad iferedu bonitate diffonis no sufficeret vna vel alia istaz: sed oes sili queri unt ale eet pseques: ad iferendu tm isufficientia eius sufficit remotio vnius vel alterius: qr facilius e destruere q3 construere: et bonu est ex ca integra: malu aut ex puatione cuiuslibz pditionis reqsite. Prima ro clara est. na psupponit driaz hic diffinitaz ee vnu de.5.vlibus: et ee .de m ad driaz iter media et vltima. diffo aut ista no e ita cois: sz tm puenit itermedie vel gnice: vt pz.2 ro et clara e: q tn ponit driaz (vt pma facie appet) ee abstractu et p pse quens no applicabile sbo vel fundameto pme intentionali: qr pcise in pcreto applicant intentiones fundametis: vt supra tactu e sepius. q aut sit abstractu ondit: eo qr sibi corrndet pcretu vt differes: qd pfirmat ex textu. Ubi aduerte q cu dicit in fine: et psimilr in aliqs: q per alia itelligit alia duo mebra. h e driaz ppria et magis ppria. vt.s.ho per risibile ab asino p rudibile dri dria propria. et per ronale ab irronale dri dria magis ppria.3 ro pot reduci ad remo tm.2. pditiois bone diffonis.qr.s. hec diffo no expmit ectiam diffiniri puenienter: eo qr diffi m no e relati m. hec at diffo e relatiui. qre et c. pot ergo formari ar m sic. Qncuq3 in diffone no relatiui ponit relatiuu vt ecntiale in diffone: diffo est vitiosa: sed in hac diffone ponit talr relatiuu. g et c. Mi. ondit i pn ar vbi dicit q dici de. est ro vel de rone relatiui. Ti a dici d. vt dictu est supra.q.4. puenit accidetib itentionib vtpote pdicametis q referunt ad sba. iplicite.n. in h qd e dici d. icludit pdi m vel pdicabile et sub3 vel subiectale que sunt relatiua. et ponit hic loco gnis. qre vt p ectiale diffonis. Q aut dria no sit relatiuu ondit p rone oni st ua: eo qr e quo et no q. h est: est reso: g no est relati m. pz pna: qr si reso eet relati m tuc referet ad alio: aut g seipsa: aut alia. no seipsa: qr i oibus citra p m drnt quo et q. snia Boetij: si alia. qro de illa vt pus. vel g i isinitu pcessus: vl reso no referet: et p pns relatiuu no erit: et pp h coiter dr q reso no fundat in reone. Cosequeter ondit ide iductiue. Na si dria referet: aut g ad re p e itentionis aut 2: no p: qr tuc relatiua no eent simul na: qd est p ph3 in pdicametis.c.de resone. Res.n. p itentiois sunt priora nas scdis itentionib cu sint entia nae et fundameta scdaru3 itetionu3. nec ad re 2 vt ondit iductiue: psupponedo q vnu vni opponit. genus at opponit spei et c3. igit neutru opponit drie. Indiuiduu vo opponit vli qre n drie: ppriu at et accns no vident aliqua hitudine hre ad differentia: in qr hnt alia corre ua: in qr posteriora na. 4 ro pcedit p remotione.3. pditionis bone diffonis: et psupponit q dria est abstractu: et drns: vel drns: eius pcretu. pcretu at no pt vere pdicari d suo abstracto: vt supra.q. 3.de gne declaratu e: qr sut oblati modi iseparabiles et c. cu g no pt recte dici q dria p sua diffone ab aliqs: n pot p pns diffiniri: vn h ar m no solu ondit hac diffone de q qrit no ee puenicte: sz vlr pcludit driaz no posse hre diffone.5 et vltima ro pot reduci p.2. pditione bone diffonis: eo qr non adeqte hec diffo dicit ectiaz diffiniti: qd pz: qr si sic supflue ponerent alie qs assignat Porphyrius. allegat philosophu.6.topicoz. et hr.c.4. et supra.c. d specie.q.i. ide3 habet: et ibi declaraui totu. ¶ Ad opp m adducit Porphyriu. Deinde rndet ad quesitu: vbi duo facit. pmo pclusionem rnsiua deducit. scdo obiectionis quasda adducit et soluit.2 ibi. Contra illa dria et c. Circa primu adhuc duo facit. primo quadaz distinctionem pmittit.2 iuxta mebra distinctionis intentu pcludit. Dicit g pmo q dria est duplex.s. intermedia: q.s. est diuisiua generis non vltimi et pstitutiua spei subalterne: sicut corpeu3 vel aiatu vel sensibile in gne sbe: et silr in aliqs. Alia e dria vltima: q.s.e diuisiua vltia gnis et psti ua spei

ꝑ palissime vt rõnale: vel ꝯ3 alios: mortale reᵘ bois: vel ꝭ totū: rõnale mortale. hec distinctio satis p3 de mēte phi ꝛ Porphyrij: vt supra .q. de numero vliū tetigi. Ponit ḡ iuxta mēbra hui⁹ distinctionis duas ꝯnes: vel tres sal tē implicite. pᵃ ꝙ hec diffō: ꝯest drie intermedie vlr sum pte: ita ꝙ cuilibet tali ꝯuenit ꝛ reᵘ eius h3 dictas cōditio nes bone diffōnis. ꝛ declarat qd ibi loco gn̄is ē: ꝛ qd lo co drie: sicut tetigi .q. pcedente. ꝛ in sili supra .c. de gn̄e ꝛ spē copiose. 2ᵃ ꝯ est. ꝙ hec diffō non cōuenit drie vltime ex qua seq̄ 3ᵃ: ꝙ .s. nō est diffō drie vlr sūpte. vt .s. est cōis ad itermediā ꝛ vltimā que est 3ᵐ vle. ꝛ dat quādā ꝯgruē tiā hui⁹ in sili de spē: ꝙ .s. sicut Porphyri⁹ assignat vnam diffōnē spēi: que pcise speᵐᵉ cōuenit. aliā vō vel alias q̄ cōueniūt taꝫ speᵐᵉ q̄3 subalterne: de q̄bus supra .c. de spē bēs. ita assignat vnā diffōnē drie: que tm̄ intermedie cō uenit. vlᵉ si drie in cōi: nō tm̄ vlr. alias vō assignat que cō ueniūt cuiq3 drie: ꝛ ita ipsi cōi p ꝛ vlr. vt p3 discurrēdo.

¶ Deīn obijcit ꝯ ista valde notāter. pᵃ obo duc ad ꝭ icō ueniēs: ꝙ .s. si pdicta eēnt vā ꝙ darē plus q̄3 .5. vlia. qd ondit ex sili mō se hn̄di ipsi⁹ modi pdicādi i qd ad drne spē ꝛ drne numero: ꝛ ipsius modi pdicādi in q̄le. q̄re cū per diuisionē: ꝛ ꝯctionē ipsius in qd per drntibus spē ꝛ numero cōstituuntur duo vlia .s. gen⁹ ꝛ spēs. silr si hec diffō nō sit drie in cōi. sed itermedie erit alia diffō drie vl time: que cōueniūt in hoc. ꝙ est i q̄le eēntiale. ꝛ differūt pcise per drno spē ꝛ numero. ipm ḡ in q̄le ꝯctum per illa cōstituet cū3 illis has duas spēs hn̄tes distinctas diffō nes: q̄re sex vlia. Ubi aduerte cū dicit in lr̄a. que duo cō silr se hn̄t ꝛc. ꝙ illud d3 referri ab drno spē ꝛ drno nūe ro. vel ergo sex vlia vel hec diffinitio erit drie i cōi ꝛ nō itermedie. 2ᵃ obo ē q̄si ꝯfirmatiua pcedētis: ꝛ exclusiua cauillationis. Diceret .n. aliquis ꝙ dria itermedia. ꝛ vltia nō erūt duo vlia: q2 cōueniunt vniuoce in ipso vli in cōi cuius erit vna diffō cōis vtriq3: ꝛ ꝭ logice: ꝛ in rōne pre dicabilis preter illas q̄s assignat Porphyrius in rōne di uisiui ꝛ cōstitutiui ꝛ distictiui in lr̄a: vt infra tāget: ꝭ .s. p dicari de pluribus in q̄le .s. eēntiale nihil aliō addēdo. ar guit igit ꝙ talis diffō nō valeret. q2 daē p equocū. vt po te per ly pluribus. qd ondit p regulam phi in topicis: q2 opᵐ eius .s. vnū est equocū. ergo ꝛ ipm. q2 si vnū opposi toꝝ est multiplex ꝛ reliquū. p topicoꝝ. allegat phm pro assumpto .5. meta. t. c. 8. ꝛ inde. ꝛ maxime. t. c. 12. ꝛ .s. c. de spē .q. 2. ptractatū est. Equocū vō nō pfacta distinctione sicut nō diffinit: ita nec diffinit. ꝯcludit ḡ ꝙ simplr dria vltima ꝛ itermedia erūt duo vlia. Cōsequnter ibi. S3 tūc videt. instat et ꝯnē pncipalē defendat: ꝛ per instātiā tol lit 2ᵃᵐ obiectionē dicēs: ꝙ si pcederet illud arᵐ: tūc diffō vlis p pyrmenitas assignata nō valeret: q2 daē per pluri bus nihil addēdo. nec ip3 ꝯhēdo seu dist⁹: qd tm̄ nō ē di cēdū: vt supra declarauit .q. 6. ꝛ cōis schola defēdit. si aūt ingt cōcedis diffinitionē vlis valere in qua ponit ly plu ribus. absolute. a sili habes cōcedere ꝛ verius: diffōnem drie in cōi nō vitiari p ly pluribus maxime cū ibi ꝯbit p ly in q̄le. S3 fortificādo. obones adhuc replicat iferēdo hoc incōueniēs. s. ꝙ genus ꝛ spēs pn̄t cōsilr poni vnum vle. Nā sic tu fugis incōueniēs illatū. s. ꝙ eēnt sex vlia: eo: q2 cōueniūt illa duo dr̄ia. s. itermedia ꝛ vltima in ipso vli dria: cuius erit vna diffō ꝛ vniuoca. ita dicā ꝙ spēs ꝛ genus ꝯueniūt in hoc cōi qd est pdicabile de pluribus i qd: appellet .a. ꝙ .s. sit infra vle ꝛ supra genus ꝛ spēm: ꝛ diffiniat tali diffōne vniuoca vtriq3: ꝛ tūc erunt tm̄ qua tuor vlia. Deinde ibi cū dicit. Dici pōt. rn̄det silr ad hanc replicā ꝛ ad pmā obonē ondēdo singularissime silitudi nē3 nō currere cōpando drīā vltimā ꝛ itermediā ex vna pte ad gen⁹ ꝛ spē3 ex alia: q2 ne dū p drntibus spē ꝛ nu mero drnt illa: sed in ipso: in qd. q2 equoce eis ꝯucit. vni per modū ptis ppꝛie l3 approp ate per modū totius. alte ri per modū totius ꝛ ppꝛe ꝛ appropꝛiate: vt supra .q. ō nu mero vliū h3. nō sic ex alia pte est equocatio ipsi⁹ in q̄ le eēntiale: q2 vtraq3 dria pdicat p̄tē formalem: l3 tm̄ per modū totius. ꝯueniūt ergo in vna diffōne drie in cōi illa duo: nō sic ista cōueniūt in aliquo infra vle: q̄re cōcludit vt pus ꝙ dria erit vnū vle: genus vō ꝛ spēs duo. Deīde ibi. Pro diffōne āt vlis ꝛc. soluit 2ᵃᵐ obiectionē sil ꝛ illō duᵐ de diffōne vlis tenendo ly pluribus. eē vere vniuo cū ad plura numero spē ꝛc. ꝛ simplr dict de eis. vnū vō l3 non sit equocū3 ad vnū numero spē ꝛc. nō tm̄ simplr dr̄ de eis: sed ꝯm qd de vno spē vel gn̄e: ꝛ simplr de vno numero sicut supra .q. 2. de spē in. 2ᵃ via tenuit. Exempli ficat de hoie: ꝛ suo opposito qd est nō hō. nā hō de hoie vero dicit simplr ꝛ de homine picto vel mortuo ꝯ3 quid mō. nō hō est vere vniuocū3 ad mortuū ꝛ nō mortuū: ꝛ simplr dicit de vtroq3: l3 falso dicat de nō mortuo: itelli gēdo nō mortuū pro hoie viuo. si aūt intelligat de lapi de vel hoi. vere dicit. veritas tm̄ vel falsitas enūciationis nō tollit vniuocationē3 predicati. vere tm̄ ꝛ simplr dr̄ de mortuo siue hoie siue alio. Reddit aūt rōnē q̄re vnū nō dicit equoce recurrēdo ad regulam topicā: ꝛ concludit ꝙ pdicatur sicut pus .s. simplr: ꝛ ꝯ3 qd. vt hō de viuo: ꝛ mortuo: per determinationē distrahētē3 in qd ꝛ simplr.

Tollit aūt instātiā finalr: q2 aliqs diceret q̄liter vnū di stinguit in illa p topicoꝝ .c. 5. ꝛ .5. meta. vbi supra. si non est nec vniᵘᵒᶜᵘᵐ nec equocū ad ipsa: dicēs: ꝙ hoc nō est in cōueniēs: q2 hoc contingit in multis noibus multitudi naliter dictis: vt p3 maxime .5. meta. ꝛ exemplificat spālr inter alia de puatione. vbi aduertēdū3 ne lector hic fati getur: ꝙ phs ibidē. t. c. 27. ꝛ .9. meta. t. c. 3. distinguit mo dos puationis. vno mō ex pte aptitudinis quā3 ipoꝛtat. alio mō ex pte negationis: quā significat. pmo modo h3 .4. modos. pmus ē si aliqd nō h3 aliqd natoꝝ haberi q̄3 uis ipm nō sit natum hr̄e illud: vt plāta dicit puari ocu lis: ꝛ iste modus est iproprijssimus. scōus est si nō h3 il lud qd aptū est habere aut ipsū3 aut suū genus: vt aliter hō dicit puari visu: aliter talpa. ꝛ est minus pprius: 3ᵘˢ ē si nō h3 qd natū est habere ꝛ quando ꝛ in quocūq3 loco fuerit ꝛ ꝯm qd ꝛ ad qd ꝛ vt quātū: vt catulus post .9. di em ꝛ sic de aliis: ꝛ est ppꝛijssimus. 4ᵘˢ per vim ablatio ei⁹ qd q̄s natus est habere ꝯm ipetū nālem vt voluntarium exēplū3 vbiq3 clarū est. Ex parte vero negationis modi priuationis sunt .5. pmus per appōnem huius ꝑpōnis in principio cōpōnis apud latinos vel huius prepōnis. apud grecos: vt inequale. scōus vt inuisibile pro eo qd nullo modo est tale vel pra eo quod est tale sed turpiter: ꝛ sic aliis. sed hic videtur coincidere cū3 primo modo. 3ᵘˢ pro eo quod parum habet oppositi positiui vt apyron qd latine idē est qd nō ignetū: l3 ꝭ ptinet sub scōo. 4ᵘˢ qd nō facile vel nō bn̄ est tale: vt insecabile dicit qd nō faci le aut nō bene secatur. 5ᵘˢ qd oino non h3 oppoᵐ: ꝛ ꝭ mō monoculus nō dicit cecus: l3 q nullo mō h3 visū3. Ad ꝓpositū aūt doc. hic sufficiūt primi mōi. s. ex pte aptitu dinis assignati: l3 ēt alij mōi possint applicari bn̄. ¶ Cō sequēter rn̄det ad argumēta pncipalia. ¶ Ad pᵐ remit tit se ad dcm̄ in solone .q. Ad formā argumēti negādū3 ē assūptū ꝛ declaratio ei⁹: q2 psupponit falsū3 .s. driā3 in cōi ꝑ hac diffōne diffiniri. ¶ Ad 2ᵐ pmittit distictionem drie notabilē: ꝛ breuiter negat driam: vt hic est ꝯmo de ea: esse: ē abstractū: sicut nec aliqd alioꝝ vniuersaliū: eo q2 (vt .s. c. de gn̄e dcm̄ est) logicus diffinit scōas itētiōes in ꝯcreto ne dū ad supposita: l3 ēt ad subiecta vel funda mēta. nā3 sic sunt applicabilia pmis: hn̄ tm̄ est abstractu3 vt est spēs multitudinis ꝛ pme itētionis a quo dn̄r ꝯcre tiue drne ꝛ. drns significat relationē ingt doc. Declarat autem qd sit dria 2ᵉ intentionalr accepta vt hic est ꝯmo de ipsa dicēs ꝙ hoc nomē dria trāsumit a dria vt ē nom

pme intētiōis: qd pōt itelligi vel quo ad originationē itē
tiōis vt qbusdā placet: ⁊ tūc dr̄ia p̄ᶜ intētionalis sumitur
ibi nō pro rōne vel spē multitudinis: sȝ pro fundamen-
to vel termino ei⁹ qd est pn̄ᵐ formale differendi de quo
ɔm̄er loqtur doc. Uł pōt itelligi illa trāsumptio quo ad
silitudinē vocis ⁊ fatis bn̄: qcqd dicat̄ Fokfal: sic h̄ nom̄
spēs logice transumit̄ a spē: vt significat silitudinē realē
vt supra.q.4.declaratū est: ąliter spēs ē silitudo tenuis
indiuiduoꝝ. fm Boeᵐ. silr̄ hoc nomen ppriū ⁊ hoc no-
mē genus trāsumunt̄. Intelligo ergo ꝙ hoc nomē dr̄ia
vt significat scdaȝ intētionē applicabilē ei qd ē pn̄ᵐ for-
male dr̄ie vt dr̄ia ē res p̄ᶜ intētionis. Ubi notanter dixit:
res: ⁊ nō nomē: q: res ⁊ non noīa fundant̄ ⁊ sūt rōnes
trāsumit̄ a dr̄ia.i.ab h̄ noīe dr̄ia pme intētiōalr̄ accepto:
eo. q: sicut illud significat rōnē fundatā in multitudie
vel spēm seu modū multitudinis. ita istd significat inte-
tionē applicabilē ei qd ē pn̄ᵐ multitudis vtpote rōnali:
⁊ suppōit pro eo intm̄ ꝙ ex hoc ꝙ talis itētio alicui ap-
plicat̄ seqtur ncēio distinctio ⁊ dr̄ia ēēntialis ei⁹ ab alio
⁊ ita multitudo sicut h̄ nomē risus trāsumit̄ ad floritio
nē prati: ⁊ cursus ad motū velocē aque ⁊ ē equocatio pe
nes scdm modū. tāgit ḡ doc. in solōne ista triplicē dr̄iam
vnā pprie sumptā ⁊ formalr̄ que est spēs vel modus mł
titudinis ⁊ p̄ᶜ itentiōis: aliā trāsumptiue que ē 2ᵉ intētio
nis 3ᵃᵐ fundamētalē seu originalē re⁹ vtriusqȝ: sȝ diuer-
simode vt rōnale vel b⁹i: ⁊ pōt poni fūdamētū vtriusqȝ vł
saltim remotū b⁹ ⁊ ppinquū 2ᵉ: sȝ tn̄ diuersas eius acce
ptiōes: vt. ā. in gn̄ali dcm̄ ē de tribus acceptiōib⁹ signifi
cati termini cōis: ⁊ lȝ doc. appellet ipȝ pn̄ᵐ formale dr̄ie:
posset ēt appellari pn̄ᵐ m̄ale alio re⁹ pro quanto funda
mētū de quo statim magis. Deide ad pbationes assūpti
r̄ndet ꝙ tm̄ a dr̄ia: vt ē nomē pme itētionis cōcretiue dr̄
dr̄ns. Et ad dcm̄ Porphyrij r̄ndet singularissime ipȝ ex
ponēdo dicēs ꝙ cū dr̄ sortes senex dr̄t: nō est itelligēdū
ꝙ dr̄t vel dr̄ns ibi p̄dīᵐ sit cōcretū dr̄ie: vt est.2.itētio. sȝ
sic inqt est illud dcm̄ vel exᵐ ad ppositū ei⁹: q: illa extre
ma.s. sortes senex ⁊ sortes puer fundāt ex nā rei dr̄iā vt
est rło realis a qua sic denoiant̄. ⁊ in ipsis extremis tota
libus sūt aliq̄ pncipia formalia differēdi vt pueritia ⁊ se
nectus qb⁹ itellect⁹ applicat hāc intētionem dr̄ia vt est
cōis: cui⁹ nomē trāsumit̄ a dr̄ia reali vt pus nōui. silr̄ est
de extremis dr̄ie ppe ⁊ magis pprie intelligēdū. vult. n.
ꝙ semp cōcomitant̄ se p̄dicte tres dr̄ie. ¶ Ad 1ᵐ r̄ndet
recurrēdo ad eādē distᶜᵐ dr̄ie negādo dr̄iam nō referri
vt hic accipit̄: sȝ vt ē abstractū pme itētionis non referat̄
vt pceditarᵐ. Ad arᵐ inductiuū cōcedēdo pᵐ mēbrum
negat 2ᵐ. refert̄ enim ad illa tria.s. indiuiduū ⁊ rōne fm
genu⁹: vt supra.c. de spē.q.i. dictū est in sili. vocat tn̄ doc.
subȝ tale correᵃᵐ ⁊ illud est cōe ad indiuiduū vel singu-
lare vł iferi⁹ ⁊ vīr ad qdcūqȝ subicibile ⁊ allegat phȝ. 4.
topicoꝝ.c.9. Refert̄ ēt ad gen⁹. ⁊ ne aliquis instaret ꝙ
vnū vn: p̄ opponit̄. spēs aūt p̄ opponit̄ gn̄i ⁊ econtra: de
clarat se dicēs ꝙ nō inquātū gen⁹ est: sȝ inq̄ꝫtū diuisum
⁊ dr̄ia diuisa. Silr̄ refert̄ ad spēm nō p̄ vt spēs est sȝ inq̄ꝫ
tū ɔstituta p dr̄iam: vbi semp supponūt itētiones p fun
damētis. sile ifra.c. de pprio.q.i. hȝ ⁊ alibi sepe. Deide an
teqꝫ soluat.4. pncipale soluit.5. q: ei⁹ solo depēdet ex di
ctis. Nō ē.n. icōueniēs eiusdē respectiui ad diuersa rlati
ples eē diffōnes: vt. ā.c. de spē.q.i. dcm̄ est. dr̄ia aūt ē b⁹i.
vt pȝ ex pmissis. Declarat ḡ p ordinē.4. diffōnes dr̄ie q̄s
ponit Porphy⁹. p̄⁹ inqt est ei⁹ inq̄ꝫtū ɔstitutiua. vt supra
.q.3. hui⁹.c. nōni. ⁊ lr̄a est satis clara. 2ᵃ.i. ista de qua i hac
.q. querit̄ est dr̄ie itermedie vt dcm̄ est. ⁊ addit doc. iquā
tū est vl̄e h̄ est ꝙ illa est eius vt est p̄dicabile ⁊ per ɔn̄s vt
refert̄ ad sbicibile rōne sȝ gen⁹. Si āt accipiat̄ gnālius
vt tactū ē in solōne.q. h̄ ē nō addēdo dr̄ntib⁹ spē: sȝ tn̄ d
plibus in q̄le.s. essentiale erit diffō dr̄ie in cōi: vt.i.3. vl̄e:
de quo hic agit̄ inqt. nā. de illo est pncipalis itētio in h̄.c.
tanqꝫ de adeq̄to subo. Alie due.s.2. que est: ꝙ dr̄ia ē illd
qd est aptū natū diuidere ea que sūt sub eodeȝ gn̄e. ⁊.4.
q̄ est ꝙ dr̄ia est qua dr̄nt a se singula. dant̄ de ipsa inq̄ꝫ-
tū diuisiua est: in q̄ꝝ pma tangitur diuisio actiua. in 2ᵃ
passiua. Sȝ sicut Porphyri⁹ ⁊ expositores ei⁹ in lr̄a dn̄t.
ɔsilr̄ dicit doc. ꝙ illa.4. sic absolute sumpta parꝝ valet: ⁊
eā corrigit̄ per additionē istā.s. ⁊ ɔducit ad eē ⁊ est pars
eēntialis eē rei: tūc ɔhit̄ magis ad rōnē ɔstituendi q̄ꝫ di
uidendi: hoc est dictu: ꝙ tūc illa diffō erit dr̄ie inquan-
tum ɔstitutiua est: ⁊ sic due erūt ei⁹ inquātū ɔstitutiue:
⁊ vna iq̄ꝫtuȝ diuiᵘᵃ. ⁊.4. inquantum vl̄e vel predicabile.
¶ Ad 4ᵐ pncipale r̄ndet ponēdo equocationeȝ dr̄ie 2ᵉ
intētionalr̄ accepte. Nā vno mō accipit̄ put iā in solōni
bus p̄cedētib⁹ declarauit: vt hic est sermo de ea.s. vt ē.3.
vl̄e. alio mō: vt supra.c. de gn̄e tactū est: declarādo illam
particulā: dr̄ntibus spē: positā in diffōne gn̄is. p̄ mō est
cōcretū. 2⁰ mō abstractū cui⁹ cōcretū est dr̄ns: ⁊ hȝ sub
se duas spēs.s. dr̄iaȝ spē ⁊ dr̄iaȝ numero: qbus corr̄ndēt
sua ɔcreta.s. dr̄ns spē ⁊ dr̄ns numero. Et adiūgit ɔgrui
tatē ⁊ pbabilitatē h⁹ distinctionis ⁊ solōnis: q: tā diffini-
tū hic q̄ꝫ diffiniētia repiūt̄ vniuoce in oī gn̄e eo mō quo
de gn̄e supra.c. de gn̄e. dixit. ⁊ declarauit ibi. nulla aūt res
pme itētiōis sic repit̄. ergo hec particula.s. dr̄ntibus spē.
posita in diffōne dr̄ie cū sit applicabilis reb⁹ oīuȝ generꝝ
sȝ n̄ oib⁹: erit itētiōale ⁊ p ɔn̄s ei⁹ abstractū: ⁊ addit vnaȝ
ppōeȝ nōbilē de ɔuertibilitate diffōnis vel descriptiōis
⁊ diffiniti seu descripti: ⁊ cōcludit itētuȝ. Ultimo r̄ndet
ad formā argumēti ɔcedēdo ɔn̄aȝ cū maiori negādo mi.
⁊ pbatiōem eius: lȝ. n. ɔcretū opponat̄ suo pprio abstra-
cto: nō tn̄ cōcretū ɔcreto dispato vel abstracto saltiȝ non
vltimato: supra.q.3. de gn̄e dixit. supponit̄ ḡ falsuȝ in ar
gumēto.s. dr̄iam hic diffinitā eē abstractū hui⁹ concreti
dr̄ns spē. Ex hac solōne hēs q̄druplicē dr̄iaȝ: tres.s. pus
enumeratas: ⁊ 4ᵃᵐ nūc addit iam que est spēs multitudi
nis rōnis vel modus eius vel saltim in ea fūdat̄ immedia-
te. Instat ɔ̄ ista ońdēdo ꝙ dr̄ia est absolutū ⁊ h̄ vt pȝ est
3ᵐ vl̄e: ⁊ est ɔ̄ solōnē p̄cedētē: ⁊ ɔ̄ solōnē.2. pncipalis. qd
pbat dupl̄r. pmo ex.4. diffōne dr̄ie: q: ponit̄ tanq̄ꝫ quo
⁊ nō tanq̄ꝫ ꝙ: eē aūt quo est pprietas abstracti: eē vo ꝙ:
cōcreti: qd ostēdit in exēplo de albedine ⁊ albo. scdo: ꝙ si
est cōcretū hȝ abstractum. queri t ergo qd vel q̄le: inuenis
ꝙ nullū dat̄. ¶ Ad pmū r̄ndet declarādo singularissi-
me illā.4. diffinitionē: que declaratio vbiqȝ pōderanda
est sicut supra tetigi sepius: q: diffōnes itētionuȝ dant̄
per fūdamēta pro qb⁹ supponūt: ⁊ p̄nt bene intelligi p̄-
dicatiōe m̄ali eē vel nō: q̄ꝫuis ob maximā subtilitatē doc.
reducit eas supra ad p̄dicatiōes formales: vnde cū dicit̄
genus est qd p̄dicat̄ de plibus ⁊c̄. pōt itelligi i p̄dicatio
ne m̄ali. sic. genus ē intē⁹ applicabilis vel applicata ei qd
p̄dicat̄ de plibus: saltiȝ qcqd sit de gn̄e vel spē ⁊ d dr̄ia p
mōȝ p̄dicabil̄ diffinita: ipa tn̄ i rōe diuisiui vel ɔstitutiui
diffinita supponit neceio p fūdamēto. dicit igit̄: ꝙ dr̄ia ē
q̄ nō vt sorā informāte: sic albedo est qua aliqd est albū
formalr̄ informās ipȝ: ⁊ hoc est dictū pus: ꝙ.s. dr̄ia non
induit modū dr̄ie: sed bn̄ spēi: sed qua vt itētione appli
cabili pn⁹ dr̄ie. vt rōnali vel b⁹i dr̄ia spē vt quo 2ᵉ itētio-
nalr̄ accepto dr̄nt a se singula spē. i q̄ declaratiōe tāgit tri
plicē dr̄iaȝ.s. duplicē 2ᵉ itētionalē ⁊ vnā p̄ᶜ itētiōalē fūda
mētalē. vł 1ᵉ itētiōalē p mōȝ p̄ᶜ se hn̄tē: nō solū. n. iste dif
finitiōes dr̄ie p̄nt verificari in fūdamētis p̄ᶜ intētiōalib⁹:
verꝫ ēt in scdis intētiōalib⁹: vt. ā. de gn̄e ⁊ spē in sili dcm̄
est. 4ᵃᵐ vo tacuit hic: sȝ an ibi sit vt.s. est rło realis duᵐ ē
de quo forte in 3⁰ ar. ¶ Ad aliud dicit sicut supra tactū
est: ⁊ ifra.c. de pprio.q.i. soluēdo.2. pncipale hȝ: ꝙ nō p̄t
abstractū dr̄ie ex pmi vno noīe: sicut nec aliorum vl̄ium
forte pp penuriaȝ terminoꝝ: vł equocatiōeȝ: sȝ tn̄ circū

locutiue sic. s. ītētio drie: silr de aliīs dicēdū est. tale aūt nō
pdicaf de rōnali: q: ē abstractū a subo: vn̄ supra dixit: q
hec est falsa: hō est in teutio: imo h ēt. spēs est intētio. vbi
notāter dicit rōnali ꝛ nō rōnalitas: vt infra. c. de acciden
te i. sili h3 ꝛ supra ēt tetigi: q: sicut ītētiones ꝯcretiue cō
siderant a logico ita ꝛ fundamēta saltim in aliq̄ cōcretio
ne. Ultimo per modū correlarij epilogatiui colligit prin
cipalia quedā dicta in solone ꝛ. q: ꝛ ar^m p̄rimū dictū est
demūto ꝛ vno: q pūt accipi vel p^r ītētiōalr vl' 2^e. id. 5. me.
c. de vno phūs ponit duas diuisiones vnius. vnā reale3
aliā logicalē. silr pōt dici de multo. ꝛ s̄m hoc ptinent ad
ꝯsideratiouē logici vel me^ci diuersimode ꝯsiderata: ꝛ sal
uaf īngt facilr vniuocatio eoꝝ in oi gn̄e: q̄si dicat: q vni
uoce reglunf in oi gn̄e īquātum ītētiones: l3 nō inq̄tu3
res. hoc maxie colligif ex solone. q. ꝛ. 4. p̄ncipalis. Cōi
ter in originalibus ibidē seqtur: tn̄ pōt esse equocū: ꝛ vr
lfa corrupta ꝛ iudicio meo posset bn̄ suppleri sic. In qd
tn̄ pōt eē equocū ꝛc. q̄si dicat in qd equoce ꝯuenit gn̄i ꝛ
spēi vt p̄us dictū est in corpore. q. ꝛ loco istoꝝ posuit plu
ra spē ꝛ numero: hoc est dictu. q ꝛ si plitas dicaf viuuo-
ce de illis ꝛ silr in q̄le: nō tn̄ in qd: qō intelligo via diui
sionis nō p̄dicationis drie accipiētur p speciebus p eas
cōstitutis. Si volueris alio mō, exponere considera ipse
posset lr̄a intelligi absolute sic. pōt tn̄ esse equocum ꝛc.
s. aliqd p̄t poni equocū ad illa pro substrctis suppositiō-
bus: l3 illud nō sit plitas. Addit ēt aliud dictum in solo-
ne quō. v3. pluritas in diuisōne vlis sit vniuocū ꝛc. tanta
plixitate iuxta lr̄am vsus su3: q: difficilis ē ꝛ ne videa-
mus (vt aiūt) ptransisse farinā. Lector aūt igeniosus ab
breuiet vel dilatet vt expedirit. Non enim min^o puectis
pro qbus labro ex charitate tātā plixitatē vel maiore3 fo
re necessariam: imo dubito expōem indigere plerūq3 al
tera. Res tn̄ subtiles ꝛ remote sensibus: nō p̄nt nisi sub-
tilr ptractari: sed quicquid fiet: non dubito grossa capita
hic fastidiri: charitas tamen patiens est.

De tertio occurrūt nonnulla dubia circa dicta doc. in hac. q. ꝛ p̄mo circa solutionem
. q. cū dicit doc. q diuīsō de qua queritur est itermedie nō
vltime. Cōtra. sic gen^o p̄dicaf de B ꝛ illo^r q̄ tn̄ numero
drūt: vt supra. q. i. de gn̄e tetigit. silr videf dicēdū de dria
nō enim est cōior gn̄e: igif diuisio drie in itermediā ꝛ vl-
timā est tn̄ in indiuidua: sicut tactū est ibi de diuisione
gn̄is in gn̄alissimū ꝛ subalternū: ꝛ spēi in spālissimam ꝛ
subalternā. Indiuidui v̊o inq̄tū talis nō est diuīsō neq3 d̊
mr̄atio neq3 scia. 7 me^e. ꝛ. c. de specie in Porphyrio ꝛ ali
bi sepe. male ergo dic̄ hāc esse bonā diuīsōnē: ꝛ cū hoc ip-
sa3 eē drie itermedie ꝛ nō vltie: nec ipsius drie i cōi. Pos
set ꝯn̄r ibi dubitari sic̄ supra d̊ diuīsōne gn̄is inuēdo nu
gationē cū dr̄: de plibus drn̄tibus. Itē nō videf saluabi-
le vnā driom alicui^o gn̄is diuisiuā eē vniuocā ꝛ alteram
oppositā equocā. cū igif in qd ꝛ in q̄le sint drie ipsius p̄
dicabilis de pluribus: vt supra sepe ꝛ hic dicit: g̃ in quid
nō erit equocū ꝛ in q̄le vniuocū. Probatio assumpti: tū
per regulā to^cam si vnū oppositoꝝ multiplex ꝛ alterum
erit multiplex. tū q: dria est diuisiua gn̄is: ꝛ cōstitutiua
spēi: sed vniuocū: cui^o est gen^o: nō diuidif per equocum
silr equocū nō cōstituit intrinsece ꝛ eēntialr vniuocū. si-
cut eni3 nō diffinif ita nec diffinit: ꝛ per ꝯn̄s non consti-
tuit. Posset ꝯfirmari ide3 ex idētitate gn̄is ꝛ drie vn̄ seq̄
vnū eē multiplex si alterū eēt tale. Itē nō vr̄ malor ꝯue-
nientia ppr̄ij ꝛ accn̄is in q̄le accn̄tali q̄3 gn̄is: ꝛ spēi in
ipso in qd: sed illud illis est vniuocū vt videf doc. velle i
c. de ppo ꝛ accn̄te: vbi ponit multiplicē acceptionē accn̄
tis. ꝛ in diuīsōne ppr̄ij p̄oif loco gn̄is exp̄sse ꝛ accn̄tis im-
plicite: vel saltim se t3 ex pte gn̄is vel potētialis seu con-
trahibilis vtrobiq3. Preterea videf q rō quā assignat p
illa equocatiōe nulla sit: cū dic̄ q gen^o p̄dicat pte̅ ꝛc. q:

si sic seq̄ref vbiq3 q nihil eēt vniuocum pti ꝛ toti qō vr̄
falsum tā de ptib^o subiectiuis q̄3 ēt de eēntialib^o ꝛ itegra
libus atq3 q̄ditatiuis Posset insup ibi ponderari q̄liter
gen^o p̄dicat ptē ꝛ spēs totū formalr accepta. nā. 8. q. 3. d
genere. dixit ex intētione Boetij q Genus in predicādo
est totū: l3 in diffiniēdo sit ps. silr quō dria cū sit ex ōrōis
p̄dicat ptem formalē īdiuidui vel spēi. Itē posset cōgrue
dubitari q̄re nō diffiniuit Porphyrius driam i cōi: vt est
3^m vle: de quo in hoc. c. inīcēdit: vt dicit hic doc tn̄ genus
in cōi diffiniat ꝛ nō genus subalternū nec gn̄alissimū p̄.
Itē q̄re potius dria3 itermediā q̄3 vltimā diffinit. maxie
cū spēm spālissimā in rōne p̄dicabilis diffiniat ꝛ non su
balternā. Item aut Porphyrius enumerat spēs spālissi
mas vles: aut tn̄ subalternas: aut vtrasq3: si spālissimas
erunt plura. 5. p3: q: dria vltima ꝛ intermedia sunt due
spēs spālissime drie in cōi vt hic videtur hēri. silr de gn̄ā
lissimo ꝛ subalterno re^u gn̄is in cōi: ꝛ de spē spālissima:
ꝛ subalterna respectu spēi: ꝛ de pprio huius ꝛ illius re^u
ppr̄ij: ꝛ de accn̄te sepabili ꝛ insepabili re^u accn̄tis est di
cēdū. erūt igif. lo. vlia: si subalternas p̄mas erūt tn̄ duo
v3. vnū dictū de plib^o in qd. ꝛ alterum in q̄le. vel saltim
erūt tn̄. 3. vel ad plus. 4. ponēdo equo^cm ipsius in qd: ꝛ
ipsius in q̄le in cōi. genus. v3. ꝛ species dria ꝛ p̄dicabile
in q̄le. accn̄tale dictū: nisi forte singas illud eē equocu3.
Itē videf iplicare cū dic̄ vnū dici simplr: ꝛ s3 qd n̄ tn̄ eq
uoce. cū in 2° modus equocatiōis: p̄ elēchorū assignat^o
sit ille. Itē quō nō esset fa^a a s3 qd ad simplr. vel falsi e
hic: sūt vnū numero g̃ vnū spē: ꝯ Ar. 5. meta. q sic docs
recte arguere. Itē sic vnitas nūeralē simplr vnitas ꝛ alie
s̄m qd: ita pluritas pportionis est simplr ꝛ maxime plu
ritas vt docet phs ibidē in. 5. q̄re isert alias ꝛ nō ecōtra
sicut ex alia pte per oppo^m de vnitate. igif sicut vnu3 dr̄
simplr ꝛ s3 qd ita eode3 mō plitas. declaratio ergo doc.
nulla est. Itē ei qō est simpliciter tale ꝛ ei qō s3 qd nihil
daf cōe vniuocū: ex ītētiōe hui^o ifra. c. de ratione ꝛ p̄ snia
ru3. di. 29. g̃ vnū nō est vniuocū ad vnu3 nūero ꝛ spē ꝛc.
igif equiuocū vel daf mediū: qō videf ꝯtra istum ꝛ seq̄-
ces cōiter. Circa illud exemplū de nō hoie: poss3 dubita
ri s3 nō curo imorari. Mirū ē ēt q genus vel spēs addi-
ta vnitati dicaf determiatio destrahēs sicut mortuū hoi
cū tn̄ ista ꝯn̄a nō valeat: hō viuus ergo hō mortuus. hec
aūt valet: sūt vnu3 numero ergo vnū spē vel gn̄e ꝛc. Itē
pōt dubitari circa tales diuisiones: vniuo. s. ꝛ p̄uotionis
ꝛ alioꝝ sic diuisoꝝ ad quā spēm diuisionu3 a Boe^o assi-
gnataꝝ h̄nt reduci. nō vr̄ q ad aliā q̄3 ad eq^a in eq^a vel
vniuoci in vniuocata. vl' si ad nullā igif Boe^o diminut^o
ē. Pla alia possent ibi tangi s3 hec p̄ncipalia sunt ꝛ satis
difficilia: a quibus si liberari poterimus alia euadere nō
dubitamus. ¶ Ad ista igitur sustinēdo semper doctorē
veritatis: salua sentētia altior: cōabo: r̄spōdere. ¶ Ad
p̄mū alias illā difficultatē pble^{ce} tetigi q. s. p̄t poni gen^o
ꝛ silr spēs atq3 dria ꝛc. hēre modū gn̄is re^u suoꝝ iferioꝝ
vl' modū spēi spe^{me}. ꝛ p^a via vr̄ magis secura: q̄ si teneaf
facilr euadif ar^m negādo driā itermediā eē īdiuiduū vl
timatū saltim. S3 si alia via teneaf difficile est euadere
ar^m. Et silr argueref d̊ spē spe^{ma} ꝛ d̊ gn̄e gn̄alissimo: q̄rū
diuīsōnes assignat Porphyri^o nisi qs diceret q tales dif
fin: tiōes itelligūf in actu signato vt verificanf i fūdamē
tis in actu exercito: ꝛ sic individua diffiniri nō icōuenit
secus eēt de actu exercito ꝛ sic exponeref phs vbi allega
tur. S3 videf difficultas spālis adhuc de generalissimo
qō doc. in. q. an̄predi^m. assignat sub3 ly p̄di^m ꝛ hoc 2^e ītē-
tiōalr sumptū cū sub3 scie hēat nescio quid ē: ꝛ q: passio
nes demonstrabiles per se p̄mo de ipso que nō p̄nt v̊ifi-
cari de indiuiduo. Silr supra dixi q diuīsōnes scdarū in
tētionū in actu signato assignataꝝ verificāf per se p̄mo
de seipsis: ꝛ danf ex eēntialib^o suis in suo genere: q̄re p^a

via magis sapit. saluat .n. coordinationē nobilē in scōis in
tētionalibus ⁊ multa subtilia ⁊ necessaria ad processum
doc. hui⁹. Ille alius modus dicēdi vr̄ coincidere cuȝ illa
opi. ipugnata .c. de genere .q. i. q̄ .s. res sub intētione diffi
nitur a logico. Considera tn̄ alr̄ cuncta bn̄ moderando.
¶ Ad aliō qd̄ tāgit̄ de nugatione pȝ ex dictis supra .c. ō
gn̄e. in .q. de hoc mota. ⁊ .q. 2. ponitur .n. nō vt ptes diffi
cte: ſȝ vt specifi^{ca} ⁊ specificale. ⁊ ita vtruȝ ē expositio alte
rius. Danť .n. iste diffinitiōes cōiter: vt docet pho. 7. me
ta. per genus pmū ⁊ oēs drias vsq; ad vltimam. ¶ Ad
aliud sustinēdo ipm in qd ēē pprie equocum pt dici vno
mō q̄ sicut op^{m} est ēt equocū: cuius est ipm in qle in cōi
ad in qle ēēntiale ⁊ accñtale. nam illud sibi ꝑ opponiť ⁊
nō in qle ēēntiale: vt pȝ. Uel alr̄ q̄ nō incōueniens vnū op
positoꝝ ēē equocū ⁊ alterū vniuocū: qn̄ nō sūt opposita
ſȝ oēm significationē. ⁊ sic itelligēdus ē pho in topicis:
⁊ est intētio doc. hic ⁊ infra .q. vltima de dria. sustinendo
rōnale ēē equocū: ⁊ irrōale vniuocū. In qd āt ⁊ in qle si
ue in cōi siue ēēntiale nō sunt opposita ſm oēm signifi/
catiōnē: qȝ oē ꝑdi^{m} in qle videt dicere tm̄ ptē formalem
vel ēēntialē vel accñtalē: ſȝ forte per modū tcti⁹: ⁊ ita vr̄
q̄ opponať mō predicādi in qd ipsius gn̄is: ⁊ nō ipsius
spēi. Et qd̄ ibi addiť .s. q̄ dria aduenieēs gn̄i ꝯstituit spēȝ
hoc pōt concedi. ſȝ in illo ꝑo: nō ꝑfacta distinctiōe non
est pprie dria. vn̄ dria pōt significari mediate per vocem
equocā: ⁊ imediate p vniuocā: non diciť recte aduenire
gn̄i nisi mediate in illo ꝑo: vel remote. Et cū diciť q̄ eq
uocū nō est diuisum vniuoci: pōt concedi pprie: qȝ sicut
nec constituit pprie in illo ꝑo: ita nec diuidit nisi r̄mo/
te. ¶ Uel alr̄ q̄ illud posset negari. Nā vtrisq; diuiden/
tiū aliqn̄ pōt poni equocū ⁊ ita equocū equocāꝰ per eq/
uocātia pōt diuidi: vt pȝ infra .c. de accñte .q. i. Pōt etiaȝ
vnū diuidentiū ēē vniuocū ⁊ alterū equocū: vt pȝ in diui
sione entis in subāȝ ⁊ accñs: vel vnū vniuocū: reliquuȝ
ēo vt ꝑ pōit doc. hocȝ simplr̄ ⁊ ſȝ qd. hec tetigi aliq̄liter
supra ⁊ .q. 4. añpredi^{m}. ſȝ ȝ ista sint pbabilr̄ dcā: ȝȝ nihi/
lominꝰ dim̄ doc. spālē difficultatē de diuisiōe gn̄is i spēs
p drias: cū dria diuidat ꝯstituat ⁊ diffiniat: q̄ nō pn̄t cō/
uenire equoce vt tetigit ar^{m}. Resoꝰ. ergo tenēdo hāc viā
dicať q̄ dria vt dria est: nō est equocuȝ: ſȝ bn̄ pōt signari
per vocē equocā ⁊ vniuocā. vn̄ eiusdē significati pn̄t ēē
voces significatiue plēs ordinate: q̄ꝝ vna remotiꝰ: alte/
ra ppinquiꝰ significat. ¶ Ad aliud pōt sustineri ma/
ior cōueniētia istoꝝ duoꝝ in in q̄li accñtali q̄ istoꝝ in ip/
so in qd: qȝ ibi nō ē illa multiplicitas ptis ⁊ totiꝰ: sicut hic.
Alr̄ forte posset poni ibi equocꝰ suo mō. Et qd̄ addiť de
diffōnibus pprij ⁊ accñtis: pōt dici q̄ poniť tn̄ circūlo/
cutiue. vel q̄ ibi ꝯbiť p imediate adiectū eo mō quo eq/
uocū pt ꝯbi. de quo forte magis infra suo in loco. ¶ Ad
aliō: q̄ ꝑ logť de pte ēēntiali vl̄ q̄ddītatis ⁊ toto vniso:/
mi: ſȝ igiť ptibus ⁊ toti vli sit aliqn̄ aliqd vniuocū: ptibꝰ
tn̄ ēēntialibꝰ ⁊ toti tali raro. vn̄ infra .c. de subā diē q̄ ana
logice ꝑdicať subā de partibus subē: ⁊ de ipsa subā: imo
subā q̄ ē gn̄alissimū non ꝑdicať de illis formalr̄ ⁊ pprie in
recto saltē. qȝ tn̄ reductiue sūt in gn̄e. optīe igr̄ assignat
doc. rōnē illiꝰ equocatiōis. ⁊ ꝑ logice loquēdo: qȝ sic mā.
⁊ forma sic sūt ꝑ diuersa: ita genus ⁊ dria mãle sūdamen
talr̄ accepta. genus igiť hn̄s mo^{m} mãe alr̄ in qd dr̄: ⁊ alr̄
spēs ꝯn̄s modū totius. Uel alr̄: q̄ nō seqť semp ex aliꝰ.
rōis mōi ꝑdicādi nulli ēē vniuocū ptī ⁊ toti. ſȝ pꝰ rn̄sio
placet logice loqn̄do: ⁊ itelligēdo de ptibus ēēntialibus
⁊ toto tali. Qui vellet alr̄ imaginari hic posset pbabilr̄ a
ꝑnꝰ dicere q̄ doc. logť hic extēsiue de equocatiōe cū diē
in qd ēē equocū qȝ .s. nō est strictissime vniuocū: tn̄ ꝯe
est vniuocū ꝑ est infra latitudinē graduū vniuocatiōis
ꝯtineť: sicut alias sepe declaraui mētem eius. ⁊ sic facilr̄
oia saluarentur q̄ adducta sūt tāq; icōueniētia, ē igitur

vniuocū analogū quāta analogꝰ nō repiť in q̄li ēēntiali
⁊ ideo respectiue loqn̄do illud est vniuocū ⁊ istud equi/
uocū: nō aūt simplr̄ loquēdo: ⁊ tūc posset ꝯstitutio spēꝝ
subalternarū ordiāte sub vli descendēdo sic imaginari:
ita q̄ in qd aduenieēs vli cōstituit vnā spēm subalternā:
silr̄ ⁊ in qle ex alia pte: ⁊ iteꝝ in qle ēēntiale vnā: ⁊ in q̄/
le accñtale aliā. hec oia pbabilr̄ dicta sint. ¶ Ad aliō qd̄
addiť ō q̄liter .s. ista formalr̄ accepta pn̄t dicere ptē ⁊ to/
tum ⁊ q̄litate ēēntialē ⁊c. pȝ. ō .q. de numero vlium. ⁊ .c.
de gn̄e. ⁊ alibi vbi ista tetigi. trāsferūtur .n. sicut nois na.
⁊ pprietates sūdamētoꝝ ad itentiones ⁊ qd̄ diciť de illis
in actu signato vificať in sūdamētis in actu exercito. plu
ra alia circa ista declaranda quere. ¶ Ad aliud pōt dici
q̄ diffiniuit aliqs diffōnibus driam in cōi ⁊ ēt hac diffō/
ne ȝ nō ꝑfecte seu adeq̄te: qȝ stādo i vna parte huius dis/
finctionis sufficiēter diffiniť vt dicit doc. in lr̄a. Possȝ ēt
dici q̄ diffinit intētiones q̄ sunt applicabiles ppinq; sal
tē rebus ⁊ nō alius. Sed ꝑ hȝ instātiā pp diffōnē gn̄is
vt tāgit ar^{m}. pꝰ ꝯ solo placet. ¶ Ad aliud pōt pbabilr̄ di
ci q̄ iō nō diffinit driam vltimā: qȝ drie vltime reꝝ cōi/
ter sūt ignote. iō pꝰus. 2. posterioꝝ .t.c. 17. dicit q̄ q̄libȝ
ps diffōnis est in plus q̄ȝ diffinitū: eo qȝ drie cōiter acce
pte in diffōnibus sunt cōes q̄re intētionē applicabilem
sūdamēto noto diffiniuit. Et si insteťur ex pho. 7. meta.
qui docet diffinire ex vltima dria. Dico q̄ est vltima cir
cūloꝰ cōiter ⁊ ex plībus venata ⁊ cōiter per accidentia
saltim pprie: ⁊ q̄uis aliqn̄ diceref nota: raro tn̄ reꝰ alte/
riꝰ. Ul pt dici q̄ iplicite diffiniť diffinitis drie itermedia:
qȝ nihil aliud addi oȝ nisi drntibus nō. ne videať ꝯ sup
fluus tacuit illaȝ. Et qd̄ addiť de spē spālissima pōt dici
q̄ illā diffinit ⁊ pp diuersitatē ꝑdicabilitatis eius i qd ⁊
vt ondat driā spēi a gn̄e in rōne ꝑdicabilis. nā ois spēs.
vt spēs est ꝑdicať de tn̄ numero drntibus: sic infra i sili
de pprio dicit. si igiť spēs ꝑdicať de drntibus spē ꝑ est vt
induit modū gn̄is. ⁊ non modū spēi. q̄re nihil sine rōne
auctor ⁊ doc. nr̄ loquuntur. ¶ Ad aliud pȝ ex dictis: si
enim tenebiť illa via q̄ ponit illa .5. dici ō tn̄ numero dif
ferētibus. pōt dici q̄ assignat species spālissimas: ⁊ hoc
est satis bonū motiuū p illa via: ȝ nō ꝯcludat. Si aūt te
nebiť alia via: quā magis cōmēdaui: diceť q̄ enumerat
spēs subalternas nō ꝑmas: ſȝ vltimas. nisi ponať illa eq
uocatio de qua .ō. in ipsis in qd ⁊ i q̄le: ⁊ ȝ ille hēant sb
se spālissimas. ⁊ ita possent poni probabilr̄. io. vel ad mi
nus octo: qȝ tn̄ ꝯueniūt in eodē noie cōi vtpote gn̄a i ge
nere ⁊ sic de aliqs: posuit ꝑcise .5. gn̄ales intētiones. Et si
q̄ras q̄re nō posuit tn̄ duo: sustinēdo illā coordinationeȝ
quā prius notaui. Pōt dici sic in sili supra tetigi q̄ ꝑ iō
ꝯgrue fecit: qȝ multū remota sūt ab applicatiōe ⁊ ꝑdica
tiōe de fundamētis. cū igiť logicꝰ ꝯsiderat itētiōes ⁊ enu
merat ⁊ diffinit vt applicabiles saltē de ppinq̄ sūdamētis.
⁊ i pprijs ꝯrectis nō duo vlia sic nec decem dixit. Illa tn̄
via ō equocꝰ. hȝ magnā pbabilitatē: q̄ tn̄ n̄ posita sat̄ sic
euadiť ar^{m}. Et si qs vellet enumerare illa cōia cū illr̄ spē
bus nō recte sentiret: qȝ supiora nō ponūt in numeꝝ cū
iferioribꝰ. Ex^{m} hꝰ pȝ in aliqs. nā enumerādo spēs figure
dicimꝰ triāgulū ēē vnā eiꝰ spēȝ nō obstāte q̄ ꝯtineat sb
se alias spālissimas. ¶ Ad aliō: qd̄ tāgit bonā diffi^{m} pt di
ci. vnoꝰ. sic. ō .c. ō. spē .q. 2. nōui. q̄ ſȝ qd: ē equocū: ⁊ silr̄
simplr̄: vt hȝ iste. in. 4. di. ii. q. 3. soluēdo Henꝰ motiua. ⁊
q̄ doc. ꝑ accipit ſȝ qd p posterior nālr̄ vel p minus ꝑnci/
paliter tali: sic accidēs dr̄ ens ſm qd. ſȝ posset fieri vis de
rigore ſmonis qn̄ dr̄. ſȝ qd tale: ⁊ qn̄ tale ſȝ qd. ō q̄ non
curo mō. nō excludit ꝯ doc. vniuocationē vnius pp ꝑ:
ſȝ denotat analogiā cū vniuocatiōe. negať igiť q̄ ille sit
sōe modꝰ equocatiōis. p idē pȝ ad aliud sequens. ¶ Ad
aliō qd̄ ē satis pulchꝝ motiuū: pt dici q̄ facilꝰ ē cōstrueř
q̄; ꝯstruere ex. 7 topi. q̄re plēs ꝯditiones requiruntur ad

dētitatē iferēdum q̄ȝ ad distinctionē sicut in moralibus
bonuȝ est ex cā itegra: malū vero ex defectu q̄ruc̄ȝ sco;
sum: ita ois plitas dicit simplr pluritas: non ita ois vni/
tas est simplr talis q̄re magis pȝ analogia: ꝛ ordo hic q̄ȝ
ibi. h̄ vr̄ intētio hui⁹ in 2°. di. 1. q. 6. soluendo. 1. pncipale.
Quecūq̄ȝ ingr dr̄ia sufficit ad distinguēdū. ȝ nō sic de
idētitate: quere ibi optime. Et ad pbm dico q̄ q̄uis ta/
les ꝯn̄e valeāt forte potius in ordine ad opposita respicie
do q̄ȝ ad rōnē formalē pluralitatis: n̄ tn̄ tāta analogia ē.
tenet ēt ille modus arguēdi ex cōcomitantia ꝛ gn̄alitate
inferētis re⁹ illati. Breuiter ergo dico q̄ cōiter cū oi vni
uocatiōe datur gradus: plus tn̄ in vno q̄ȝ in alio: vt pȝ vi
de. 5. mec. q. de vno optime ad h̄. plura hic metaphysica
lia addāt. Posset ēt ibi dubitari cū dic̄ doc. q̄ vnū oppo
nit oimode plitati: cū tn̄. 5. me. videat esse vnus modus
vnitatis cui nō opponit multitudo: ȝ hoc hȝ videri ibi
notanter: famose saltim v^m dicit. ¶ Ad aliud ꝯcedo sm
hāc viam q̄ est vniuocū analogū tn̄: sed an analog⁹ dcē
vt me^m maxima altercatio ē. videat iste super p̄delēchoꝝ.
.q. 15. notāter ꝛ alibi plerunq̄ȝ ad h̄. ¶ Ad aliud pōt di/
ci q̄ accipit dterminationē distrahentē extēsiue ibi. Exē
pla vō pōimus nō vt ita: sic vt supra sepe notaui. ¶ Ad
vltimū pȝ ex dictis. nā tenēdo viā istaȝ reducet illa diui
sio ad diuisionē gn̄is in spēs. ꝛ qō dic̄ doc. q̄ non ē diui/
sio vniuoci: loquitur an tono^ce de vniuoco. s. ꝓprijssime
accepto. Hec satis pbabilia sunt ꝛ satis cōsona doctrie hu
ius plerūq̄ȝ. Sed nihilominus posset alia via h̄ proba/
biliter sustineri. s. q̄ loquitur doc. de sm qd ꝛ simplr: hic
ꝓpe. Nā sua ex⁹ ꝛ declaratio nihil p̄tēdūt ad h̄: sed sic di
cēdo difficilius soluunt argumēta. Sed ad pmū pōt di
ci q̄ accipit equocū ꝓprijssime: cuiusmodi ē pmus mo/
dus equocationis: qn̄. s. vox eque primo plura iportat: ꝛ
proprie ꝛ nō trāsumptiue. ¶ Ad aliud q̄ ille ꝯn̄e tenēt
ꝑꝑ gn̄alē ꝯcomitātiā illoꝝ modoꝝ ꝛ nō ꝑꝑ formalē ꝯti/
nentiā: vt dictū est pus: sicus est de mortuo ꝛ viuo respe
ctu hois: ȝ forte in aliquo sensu hec ꝯn̄a valeret: homo
viuus ergo mortuus vel eꝯ de quo vide notāter istū su
per pmo ꝑyarmenias. q. 7. Et si quis obijceret q̄ equocū
nō diffinit: vnum autem in cōi sic per hoc qō est esse idi
uisum ꝛc. Pōt dici q̄ nō est ꝓpe diffinitio: ȝ nois decla
ratio vel descriptio que nō repugnat equocis. ¶ Ad ali
ud pȝ pus. ¶ Ad aliud q̄ pōt dari me^m repectiue loq̄n
do iuxta illam regulam cōem scoticā. Qn̄. s. sunt duo ex
trema inter que sunt me^a quanto magis aliquid recedit
ab vno tanto accedit ad alterū: imo assumit nomen alte
rius: vt pȝ. 5. physicorū de medijs ꝯtrarioꝝ. queratur iste
.q. finali plo. sniarum. ꝛ. q. 8. quolibeti. 2° ergo modus
equocationis pōt respectiue poni medium iter vniuocū
ꝛ equocū pmi modi: ȝ simplr contineat sub ambitu lati
tudinis equocoꝝ. ¶ Ad aliud pȝ ex dictis. ¶ Ad vlti/
mū pȝ q̄ reduci potest ad diuisionem equoci in equoca
ta in aliquo gradu saltim. Eligatur via que magis pla/
cuerit: dūmō possint cuncta ꝯn̄ter bn̄ saluari: sed p^a via
videtur efficacior ꝛ ad mentem huius. 5. meta.

Secundo circa quedaȝ dicta in argumētis pnci
palib⁹ ꝛ solonibus coꝝ breuib⁹ aliq̄
motiua occurrunt. pmo videt q̄ illud dcm̄ in solone. 2.
pncipalis. s. q̄ dr̄ia est relatio ꝛ spēs multitudinis sit fal
sum ꝛ iplicās ꝯdictionē: vt vr̄. q2 qō ē spēs absoluti ē ab
solutū. dr̄ia est spēs multitudinis. multido aūt ē absolu
tū. g̃ ꝛc. pȝ ꝯn̄a cū ma. ꝛ pma pars mi. est tua. 2^a^n vero ꝓ
bo. nā multitudo est quātitas: quātitas vero a toto gn̄e
ponitur absolutū. Cōfirmat rō. nā. 5. meta. t. c. 20. ponū/
tur rl̄ones pmi modi fūdari sup vnū ꝛ multa: ergo vnū
ꝛ multa sunt absoluta. Itē videt ꝯdicere sibi in solutiōe
.2. pncipalis ꝛ. 4. q2 in prima dicit q̄ differre dr̄ tm̄ ꝯcre
tiue a dr̄ia. vt est nomē pme intētionis: in alia aūt ponit
q̄ dr̄ ꝯcretiue a dr̄ia vt est nomē scōe intētionis. Itē pos
set dubitari circa illud dictū in. 3. pncipali ꝛ solone eius
q̄. s. relatio nō referat cū in̄ oē eius oi enti sit idē vel diuer
sum. 10. meta. t. c. 12. silr ꝓportionalitas est similitudo ꝓ/
portionum sm Euclidē in. 5. vt iste plerūq̄ȝ cōmemorat
ꝛ sustinet relationem fundari in relatione ad qō seqtur
necessario ipsam relationē referri. naȝ in q̄ ē albedo ipm
est albū. Itē ȝ idē possit rferri ad plura ꝑ se: vt supra. c. d
spē. q. 1. hȝ ꝛ hic ꝛ infra. c. de relatione. ꝛ alibi sepe. per se
tn̄ pmo nō est pose ꝛ sic exponit phm q̄. s. vnū vni oppo
nitur: du^m igitur est q̄ est per se p^m ꝯre^m dr̄ie. an. s. ge/
nus vt diuisum: an certe spēs vt cōstituta. naȝ ad vtraq̄ȝ
per se referat ꝛ i spāli vt dicit. Itē male vt videt assignat
duas diffōnes eius in q̄ȝtū diuisa vel inq̄ȝtū ꝯstitutiua:
q2 ꝛ si in ordine ad diuersa ponant plures diffōnes eius
dē respectiui: in ordine tn̄ ad idē nō nisi vna: vt supra. q.
1. de spē notāter declarauit. Item circa dicta in solone. 4.
pncipalis posset dubitari⁹ de fundamēto dr̄ie vt est rela/
tio realis ꝛ vt relatio rōnis ꝛ an semꝑ ꝯcomitant se: qua
re ēt illa realis nō sufficeret: ꝛ per ꝯn̄s alia est supflua vl
ecōtra. Itē cōis doctrina est q̄ abstractū ꝛ cōcretū cōue
niūt in pn⁹ vocis ꝛ dr̄ūt in fine. hoc aūt nō pōt saluari
in ꝓposito cum dr̄ q̄ intētio dr̄ie est eius abstractū. Itē
ex illa distinctione de dr̄ia videt seq̄ q̄ cōcretū p̄dicetur
de suo ꝓprio abstracto: q2 sicut dr̄ia: vt est 3^m vle differt
ab alijs spē: dr̄ia ipa vt est relatio rōnis. ita ipamet dr̄ne
spē ab alijs vel genere vel numero ꝛ sic cōcretū denoiat
ꝓprium abstractū qō est incōueniēs: vt pȝ supra. q. 3. de
gn̄e. Itē q̄liter vnū ꝛ multū sint intētiōes cuȝ sint de pre
dicatis quātitatis que est ens reale. Oppo^m ēt videtur di
cere. 5. me. quātū ad multū. ph̄s ēt. 5. me. ptractat de
modis vnius ꝛ multi logice sumptorū. videt igit q̄ me
taphysicus cōsideret illa vt intētiones ꝛ nō solū logic⁹.
plura alia addat si poterit ingeniosus lector. ¶ Ad ista
rn̄detur. Ad p^m qui vellet tenere illā viā satis apparentem
quā seqtur Franciscus de mayronis. s. q̄ quātitas a toto
gn̄e sit rspectiuū: facilr solueret ar^m negādo multitudinē
ꝛ silr quātitatē eē absolutū. ȝ tenēdo aliā viā quā imitat
doc. pōt dici q̄ dr̄ia ꝛ diuer^sitas sint modi qdā accn̄tales
multitudinis ꝛ non ꝓprie spēs. Silr dicēdū ēt de idēti
tate ꝛ similitudine re⁹ vnitatis. iportāt igitur multitudo
ꝛ vnitas rl̄ones tales: sicut rationes nectio fundādi eas
nō tn̄ p̄cise dicūt ipsas: sicut vnum iportat negationem:
nō tn̄ p̄cise ipsam. Vel posset distingui de multitudine
pro formali ꝛ pro substracto. ꝛ siliter de vnitate. p̄ modo
possent dici relationes. 2° mō absoluta vel trāscēdentia
indifferētia. Et quod addit: multitudinē. s. eē spē quāti/
tatis. h̄ pōt negari q2 multitudo est trāscendens ꝛ in plus
q̄ȝ numerus accn̄talis qui est spēs quātitatis nisi exten/
dat multū ipsa quātitas. pro quib⁹ vide ipȝ. 4. me. ꝛ i p̄
sniaꝝ ꝛ alibi. ꝛ super. 4. physicoꝝ. Quō autem vnitas
se hȝ rōne fūdandi rl̄ones pmi modi. ꝛ silr multitudo. q̄
re in quolibetto. q. 6. sed melius in p̄ di. 19. ꝛ. 31. ꝛ super. 5.
meta. Ille naq̄ȝ. q. meta. valde declarant ois difficilia in
his. q. ꝛ eꝯ plerūq̄ȝ. ¶ Ad aliud potest dici q̄ illa exclu
siua est accomodata: ita q̄ intēdit doc. differre dici ꝯcre
tiue a dr̄ia: vt est p^e intētiōis sic. s. p̄cise q̄ nō a dr̄ia: vt est
3^m vle. nō tn̄ simplr p̄cise. Vel alr q̄ ꝑꝑ difficultatē illi⁹
ar^i. euadēdā tenet illa exclusio. difficultas tn̄ alterius ar
gumēti. cogit oppo^m. ¶ Ad aliud pōt dici q̄ famose lo/
qtur hic: alibi autē ex intentione ostendit q̄ relatio fun
dat in relatione maxime alterius denoiatiōis. videatur
tamē singularissime ad ꝓpo^m in. 2. di. 1. q. 5. ꝛ in q̄libetto
.q. 3. ꝛ in. 4. di. 17. q. 1. ꝗ. ēt. q. 3. de genere tetigi plā ad pro
positū. nō oportebat igit hic aggredi illam difficultatē:
q2 dr̄ia realis est quo ꝛ non qō. Et si queratur de ipsa cō
parata ad alia entia an dr̄t ab eis vel nō. posset dici vno

mō q̄ est rīo fūdamētalis: ⁊ sic nō dr̄t vel alr̄ q̄ nō proprie dr̄t: sed bñ est p̄mo diuerse de quo hēt videri in formalitatib⁹. q̄re sīn^{m}.5.me^{c}.q.i. 2ne.9. de relatiōe: ⁊ vbi ibi nōui: ⁊ que ad hec ponderādo. ℭ Ad aliud: qḋ q̄rit bonā difficultatē posset ꝓbabilr̄ dici diuersis ꝯsideratio nibus q̄ gen⁹ ē per se p̄^{m} vno mō ⁊ alio mō spēs. Prioritate eniꝫ nāe p̄us compaꝛ ad diuisuꝫ q̄ ad ꝯstitutum: ſꝫ p̄oritate pfectionis ⁊ itētionis eꝯ. ⁊ q̄ a sine vnū qḋq̄ʒ est iuste denominandum: potest ꝓbabilr̄ dici q̄ respectus eius ad ꝯstitutū est eēntialior ⁊ p̄or simplr̄. Ul' posset dici q̄ per se p̄mo referꝛ ad vtrūq̄ʒ pp̄ duas rōnes q̄s fundat. s. diuidētis ⁊ ꝯstituētis: ad qḋ tñ p̄ncipalius dic vt p̄us. Et cum dr̄ q̄ non referꝛ per se p̄mo ad plura: verum est rōne eiusdem rōnis. Exemplū: socrates est pr̄: ⁊ est filius: inquātum pr̄ per se p̄mo referꝛ ad filiū: inq̄ʒtū filius per se per se p̄ ad pr̄e. eodē mō dicēdum in ꝓposito. ℭ Ad aliū pꝫ ex lr̄a doc. q̄ꝛ diuisio ⁊ silr̄ cōstitutio ē duplex. vna actiua. alia passiua: s̄m hoc assignanꝛ diuerse diffōnes sic vel sic. Uel alr̄ dicaꝛ q̄ vna est expō alterius vt supra.c. de spē in fi.q.i. dixit. ℭ Ad aliud dico q̄ fundamētū dr̄ie realis est reale ⁊ s̄m eē reale. fundamētum vero dr̄e rōnis est ens rōnis vel reale: s̄m eē tñ diminutū vel rōnis. vñ cuꝫ dr̄: homo ⁊ asinus differūt: ibi est differētia realis: ſꝫ cū additur: dr̄nt spē: est dr̄ia rōnis. ſꝫ an eum hoc realis: pōt dici q̄ sic. ſꝫ diuersas tñ acceptiones significatoꝝ. vbicūq̄ʒ ergo fundatur realis pōt fundari ⁊ rōnis: ſꝫ nō eꝯ. nec igiꝛ vna nec alia supflua. vt pꝫ: sicut nec multitudo vniformiter accepta. ℭ Ad aliud pꝫ infra.c. de denominatiuis. ⁊.e. de q̄litate de diuersitate ō noīatiuoꝝ ⁊ cōcretoꝝ vt ibi notaꝛ copiose. Breuiter intelligiꝛ illud dictū famosum vbi ꝯcretum recte pōt formari ab abstracto. vbi non: non. Ex^{m} de studioso dicto a virtute ⁊c̄. ℭ Ad aliud q̄ illud illatū nō est incōueniēs forte qñ cōcretū sumiꝛ vt modus ⁊ i respectiuis ⁊ trāscēdētibus. Ex^{m} accn̄s accidit: inherētia inheret: de quo tetigi supra.q.3. de gñe. vel posset ꝯcedi ꝓcessus ille in infinitū in respectibus rōnis: vt supra dictū est: ⁊ hoc saluat melius repugnātiā que videtur in modis illis oppositꝭ. Uel si velles dicere ibi sicut in rebus q̄ dr̄ia non dr̄t ꝓprie: sed est diuersa: considera an currit. vide vbi.s̄. notaui super.5.me^{c}. ad ꝓpositū ꝓ ⁊ ꝯ. plures enim cōbinationes ⁊ denoīationes hic possent adduci ⁊ multiplicatio i respectibus istis: que oīa relinquo lectori. si q̄raꝛ q̄re potius a dr̄ia vt rō rōnis dicaꝛ ꝯcretiue q̄ʒ a dr̄ia: vt 3^{m} vl'e. dicēdū: vt supra notaui in expōne. Si q̄raꝛ etiaꝫ an talis dr̄ia rōnis vt est abstractū sit spēs vl'is. Dicēdum q̄ non vt qd: sed bñ vt modus vt de indiuiduo dictū est: nisi q̄ posset poni rō rōnis transcendens: hoc tñ non tollit ei⁹ limita^{cōm} vt quid. ℭ Ad aliud pꝫ.5. meta.q. de diuisione vnius lo^{ci}. datur enim vnitas rationis ⁊ realis: ⁊ similiter multitudo ⁊ quātitas. ℭ Ad vltimuꝫ q̄ multa dicunꝛ in me^{ca} nō me^{c}. sicut in logica nō logice ⁊ maxime in.5. vbi nomina multiplicia pertractantur: hoc veꝝ est. Addat ⁊ diminuat diligens lector in omnibus vt videbitur.

Questio. XXV.

Vigesimoquinto q̄rit de illa pticula. s. in q̄le posita in diffōne dr̄ie. Et ſꝫ possit eodē mō dubitari de aliis ptibus diffōnis: vt supra.c. de gñe disputauit: vtpote de dr̄ntib⁹ spē: ⁊ an in fundamētis vere sit p̄di⁹ dr̄ie de spē: ⁊ an regrat multas spēs: ⁊ an sit p̄n^{m} spēꝝ: q̄ oīa omisit: q̄ꝛ satis soluunꝛ ꝓportiōalr̄ ex dictis supra.c. de gñe. spāliter igr̄ de mō p̄dicādi dr̄ie q̄rit. nā in illꝭ oīb⁹ ꝯuenit cū gñe. in h̄ vero dr̄t: ⁊ q̄ʒuis a silr̄ supra an. s. in qd ꝯuenicter ponit i diffōne generis. ⁊.q. de nūero vl'iuꝫ. ⁊.q.3. de gñe. ⁊ etiaꝫ in illa an genus sit p̄n^{m} speciei satis solui potest. q. ista nihilominus ad maiorem expressionem ⁊ declarationem seorsum voluit eam disputare.

De primo termini satis noti sunt ex p̄cedētibus. Ordo vero patet de se. Diuisio cōis ē.

De secundo tribus rōnib⁹ arguit ad ptē negatiuā. p̄ma ꝓcedit ex interp̄tatione huius vocabuli: in qd. formenꝛ ar⁹ resolute. 2⁹ isert vnū incōueniēs: dr̄iam. s. eē q̄litatē. q̄ꝛ in q̄le est modus p̄dicādi q̄litatis. nā ad.q. factā per quale ꝯuenienter rn̄deꝛ per q̄litatem eo mō diuersis gn̄ibus corn̄dēt diuersimodi p̄dicādi rn̄dēdi ⁊ interrogādi ex modis itelligēdi ⁊ essendi originē hn̄tes. Probatio falsitatis in illo ar⁹. ē spālis de dr̄ia in gñe sube que p̄or est spē saltiꝫ p̄oritate nāe siue sit vltima siue itermedia vt ps toto. p̄oritate ēt ꝯñe loquendo de intermedia. q̄litas vero ē posterior spē de genere sube: ⁊ silr̄ forte spē quantitatis. Sed si volueris ꝓbare gn̄aliter falsitatē ꝯñtis arguatur sic. genera sunt impmixta formaliter saltim vt pōt colligi.5. physicorū. ⁊.5. meta. ergo res vnius gn̄is nō est de eēntia alterius. dr̄ia autem est de eēntia spēi cuius est in ei genere. ergo nō est determinate q̄litas vt est genus distinctū ab aliis. 3⁹ rō infert aliud incōueniēs: dr̄iam. s. p̄dicari denoīatiue vt distinguiꝛ cōtra p̄dicari vniuoce: qḋ ostēdit eē falsum duplr̄. Ubi aduerte q̄ illud vltimū ar^{m}. Item p̄di⁹ denoīatiua ⁊c̄. non est ar^{m} p̄ncipale. sed est .2ª probatio falsitatis ꝯñtis illius.3. p̄ncipalis. Ad op^{m} adducē auctorē in lr̄a. ℭ Deinde rn̄det ad q̄situ ex dictis Porphyrii in lr̄a assignātis duas rōnes q̄re dr̄ia p̄dicaꝛ in q̄le: que oīa patēt ex dictis supra sepe vbi tāgit de duplici cōpōne ⁊ ꝓꝓetatib⁹ māe ⁊ forme: vbi intellige cōpōnē rōnis tā pro rōne rōnali q̄ʒ rōcinante: diuersimode loquendo ⁊ quo ad actū p̄mū ⁊ 2^{m} aut formalr̄ aut v̄tualr̄ ⁊ silr̄ oīa pn̄t intelligi de itētionib⁹ in actu signato: ſꝫ expssiuus loquaꝛ de fundamentis ⁊ actu exercito: sed tu cūcta caute mēsurabis. Allegaꝛ phs. 8. meta. ⁊ est.t.c.6.9. ⁊.15. Ideꝫ hꝫ.7. meta. ad finem ⁊ alibi sepe. Ibi ēt tāgit cōuenietiā hoꝝ terminoꝝ qualitatis. vꝫ. actus ⁊ forme. notanter vide eū.5.me. ⁊ in theologicalib⁹. ⁊.19. di. p̄.q.i. ⁊.i. di.2^{l}. q.5. ⁊ in.4. di.6.q.10. ad maiorē cōfirmationē. Ar. etiaꝫ quē vbiq̄ʒ imitaꝛ: vtitur his terminis tanq̄ʒ synonimis plerūq̄ʒ. distiguit ꝯñter ō actu duplici ⁊ silr̄ q̄litatē ⁊ formā: vt supra.c. de gñe.q. penultima hꝫ. ⁊ infra.c. de sba. q.3. ⁊ est intētio phi expsse in plibus locis: queraꝛ.2. ⁊.3. de aia.5. ⁊.8. phy. ⁊ alibi sepe. huic eniꝫ diuisiōi actus rn̄det diuisio p̄s^{r} in eēntialē ⁊ accn̄talem: ſꝫ in theologica. videaꝛ dr̄e q̄ in ordine ad actum 2^{m} p̄cise itelligaꝛ: hoc tñ spāle ē. Cōsequēter soluit argumēta p̄ncipalia. ℭ Ad p̄^{m} ingt aliud est p̄dicare qd ⁊ aliud p̄dicari in qd: hoc ē dictu: q̄. s. aliud est esse de q̄dditate rei: ⁊ ita p̄dicare talē q̄dditatē: ⁊ ēt ipo:tare ne dr̄m p̄ticulariter: ſꝫ totalr̄ ex ꝯñti ⁊ rōne modi significādi. ⁊ aliḋ est hēre modum qd vel eēntie: hoc est subsistētis ⁊ nō denoīantis re^{m} eius. p̄mū ꝯuenit dr̄ie. 2^{m} gn̄i: vt supra sepe dcm̄ est. Realitatibus. n. eiusdē rei pn̄t ꝯuenire diuersimodi ⁊ eēndi ⁊ p̄dicādi. Modus nāq̄ʒ rei formalior est ipsa: hoc idē hꝫ pulchre in theologicali. vbi ingt q̄ eēntiale est in plus q̄ʒ i qd dcm̄. ℭ Ad.2. rn̄det p equo^{cm} q̄litatꝭ.5. me.t.c.19. vt supra.q. de nūero vl'iuꝫ dixit. ℭ Ad.3. rn̄det duplr̄. p̄ negādo ꝯñaꝫ pp̄ fallaciā equocatōis ⁊ ꝯñtꝭ. Nā arguiꝛ ex insufficiēti vel ex idetermināto ad determinatū: ⁊ ēt ex equoco ad vnū equocatoꝝ: ſꝫ vnū istoꝝ sufficit ad vitiādū ar^{m}. p̄t. n. eē difficultas spālis ibi de ꝯpossibilitate horū locoꝝ: de q̄ nō curo mō. Alia⁹ rn̄det ꝯcedēdo ꝯñaꝫ ⁊ negādo añs eo mō quo recte est añs ⁊ ꝓpō vna. p cuius declaratione ptractat ꝓprie locūce diffōnē denoīatiuoꝝ vt distinguunꝛ ab vniuocis sīc. s̄.q.1. de gñe hꝫ ⁊ ibi ad plenū tetigi totū. vbi finalr̄ tāgiꝛ multiplicitas sbi ⁊ accn̄tis ⁊ in

tis ⁊ in quale: que oīa patent. Ultimo redit super solonē ꝑmi ꝑncipalis replicādo optime: qꝛ videnꝰ repugnātie ꝓcedi i illa solone: hoc ē ꝙ aliqd dicat qd ⁊ nō per modū qd: sed q̄lle: qꝛ modus ꝑdicari videtꝰ repugnare subo sicut qd ⁊ quale repugnāt: sed ꝑter solonē do. ꝛ. ꝑt faciliter ibi dici: ꝙ lꝫ modus ꝑdicati repugnet subo sic ꝙ nō possit eē modꝰ eiꝰ. ꝑdiᵐ tn̄ n̄ repugnat sibi: vt cū dꝛ. lapis est albus: ꝑdiᵐ non repugnat subo: sꝫ bene modus eius. si tn̄ ꝑdiᵐ ꝑdicaretꝰ sub mō repugnāti ꝑdicato bn̄ valeret arᵐ. Doc. tn̄ alr rn̄det dicēs: ꝙ repugnātia vel oppositio hn̄t fieri circa idē: ⁊ est sn̄ia pħi in elecħis. ⁊. 10. metaphysice: ⁊ alibi sepe. Res vō ⁊ modus nō sunt idē .s. eiusdem gn̄is vel rōnis: inter que intelligitꝰ esse oppō. igitꝰ nō opponuntꝰ: lꝫ igitꝰ quid opponatꝰ qd: ⁊ quale q̄li: i qd tn̄ nō opponitꝰ q̄li: nec in q̄le qd: sꝫ in qd in q̄li. Res in qd rei: ⁊ modus mō opponuntꝰ. Et exēplificat de plurali vt qd ⁊ singulari vt modus. vt supra habetur.

De tertio qꝛ h̄ ola satis abūde supiꝰ ⁊ alibi examinaui. iō pauca occurrūt. Possꝫ. n. ꝑmo dubitari qualiter rōne auctoris in lr̄a ꝓbat dr̄iaꝫ vt est ꝫ. vꝫ ꝑdicari in q̄le: tum qꝛ siue queratꝰ de re siue d̄ intentione q̄lis sit nō ꝯuenienter rn̄detꝰ per dr̄iā sic sumptā: vt si q̄ratꝰ q̄lis sit hō: nō ꝯuenienter dꝛ ꝙ est dr̄ia. similr si q̄ratꝰ q̄lis sit spēs nō recte rn̄detꝰ dr̄ia. Item q̄re appellat ꝓpōnem ex genere ⁊ dr̄ia. ꝑma intentionalr maxime: ꝓportā rōnis cū ex nā rei vniantꝰ in hoie: ⁊ sic de aliīs. Posset fieri altercatio circa illud ꝯclū. ex. 8. metapħ. sed nolo immorari mō. Itē circa illā declaratione diffōnis denominatiuoꝝ posset dubitari: qꝛ. 12. di. 1. q. 1. vult sapius vel partē eēntialē denolatiue ꝑdicari. Itē vꝫ ꝙ ne dicat res rei: sꝫ modus rei opponatꝰ: qꝛ nō solū opponitꝰ albedo nigredini: sed disgregatiuitas visus que est modus albedis opponitꝰ nigredini. sllr caliditas opponitꝰ aque. Itē cui vni oppositoꝝ per se ꝯuenit: reliquū nec per se nec ꝑ accn̄s ꝯuenit eidem: sed dr̄ia de hac ⁊ illa ꝑdicatꝰ per se in quid ꝗꝛ ꝑdicari in quale nō est ꝓprius modus eius. ℭ Ad ista faciliter rn̄detꝰ. ℭ Ad ꝑᵐ pꝫ supra. c. de genere. q. 6. soluendo. i. ꝑncipale: sicut duplex ē qō de spē in ordine ad genus: ita dōm est in ꝓposito in ordine ad dr̄iam. vt pꝫ. ℭ Ad aliud tetigi ꝑus sepe: ⁊ nūc breuibus in solutione. q. ꝯsideratꝰ eni a metaᶜᵒ pn̄t appellari rōes vel entia rōnis in cōparatōe ad ꝯsiderata a pħco: sicut sepe hꝫ: sic ⁊ in theorematibꝰ: ⁊. i. metap. ⁊. i. sn̄iaꝝ in repertatis. di. 8. q. 4. cūe vt ꝯsideranꝰ a metaᶜᵒ abstrahūtur a seipsis. vt ꝯsideranꝰ a pħco: ⁊ ita ꝓpositio seu ꝯstitutio ex realitatibꝰ gn̄is ⁊ dr̄ie in esse ꝑciso ⁊ abstracto pōt dici ꝯpō rōnis ⁊ hoc rōcinabilis: lꝫ in veritate in re sit corrn̄dentia mediali: hoc tn̄ accidit: qꝛ in esse obiectiuo ⁊ quiditatiuo talis ꝯsiderat metaᶜᵒ: ⁊ isto mō q̄libet pars diffōnis appellatꝰ forma. i. ꝑdiᵐ formale respectu diffiniti: cum que stat vnū hr̄e rōnem potentialis respectu alterius: pōt ēt dici cōpositio rōnis rōcinantis. i. facta per inteᵐ: eo ꝙ intellectus facit illā orōnem seu cōplexionem longam. 8. metapħ. ⁊ hec vi ɩ diuisionis vel ꝯpōnis seu formaliter seu virtualiter saltim. Potest adhuc strictius dici compositio rationis ratiocinantis. vt in actu significato ex intentionibus ꝯsideratꝰ vel ex ꝯceptionibꝰ ꝑme intentionalibus sub scōis. ℭ Ad aliud ex dictis in solone ⁊ supra. q. ꝫ. de genere. pꝫ. nā hic loquitꝰ stricte loᶜᵘˢ de ꝑdicatione denoīatiua que dꝛ a posteriori: alibi vero extensiue: sicut. ꝫ. dist. ꝑ. ⁊ infra in antepredicamentis hꝫ eis ꝑdicatis: maxime formalis: pōt dici denomiatiua. ℭ Ad aliud potest dici ꝙ loquitꝰ doc. hic de oppositione formali vt distinguitꝰ contra virtuales: instantie vero adducte procedunt de virtuali. Aliter dico ꝙ secus est de modis extensiue sumptis: qui. vꝫ. sunt modi respectiue. res vero absolute: qui .s. ex nā rei consequuntur illa quorum sunt: ⁊ secus de modis proprie dictis q̄ precise modi sūt ⁊ ab itellectu ꝯtingēter applicanꝰ rebus: lꝫ moto ex ꝓprietatibꝰ reꝝ. arᵐ ꝫ ꝓcedit ꝑmo mō: n̄ scōo mō. nā tales neqꝫ formalr: neqꝫ virtualiter ōꝫ opponi rebꝰ: sed considerare plura hinc ⁊ inde ponderando. ℭ Ad vltimū dico ꝙ dr̄ia vt dr̄ia nō ꝑdicatꝰ in qd: lꝫ bene vt spēs vel genus: sed sꝫ vt dr̄ia est ꝑdicatꝰ in quale: ⁊ sic ꝯcedo ꝯsūptum. Uel est ꝙ relatiue non dicuntur opposite nisi ad idem ⁊ sm̄ idem comparata. In quid aūt ⁊ quale sunt respectiue. quare non opponuntur nisi ad idē comparentur. mō vero dr̄ia comparatur ad diuersa in rꝫgꝰ vtpote ad sua inferiora ⁊ ad fundamentum cui applicatꝰ: ⁊ sic pt de hīs i quid: de illo vero in q̄le predicari. Cetera altius considerabit lector.

Q̄ō. XXVI.

Vigesimosexto Circa q̄rtā diffinitiōeꝫ dr̄ie q̄ ē ꝙ ē q̄ dr̄nt a se singula: cui corrigēdo additꝰ ꝙ ꝓducit ad eē ⁊ ē ꝑs eēntialis eē rei. Querit circa exēpla Por. ꝑᵐᵒ ꝑtē ōcle rātis vbi dic ꝙ ꝑ genꝰ nō dr̄t spēs a spē: sꝫ dr̄ia diuidit. vt aīingt non separat hoīeꝫ ab irrationalibus aīalibus: sed rōnale. Itē rōnale nō separat hoiem ad diis: sꝫ mortale. vꝫ ꝫ velle ꝙ aīal rōnale sit genus intermediū diuisuꝫ ꝑ mortale ⁊ imortale: q̄rit inqꝫ doc. an mortale sit dr̄ia diuisiua aīalis rōnalis ⁊ ꝯstitutiua hoīs: ⁊ vbꝰ ēt implicite queritur: an aīal rōnale sit genus. vt pꝫ.

De primo satis non sit termini. Mortale. n. vꝫ dicatꝰ aptitudinē ad mori: ⁊ sllr rōnale ad rōcinari: lꝫ nō ex appetitudiues sllr: sꝫ ꝑ principia intrinseca aptitudinū debēt poni dr̄ie. vt hꝫ Franciscus hic ⁊ infra sup ꝑ ꝑparme. q. 7. hꝫ iste notabilem distinctiōeꝫ de mortuo ⁊ viuo. Rōnale ēt ne dū vꝫ importare vel ꝓ significato vel pro ꝯnotato nām intellectualē vel intellectualitatē: sed (vt dcm̄ est) aptitudinem vel potētialē ad rōcinari vel discurrere. q̄re nō ꝓprie ꝯuenit deo nec intelligētiis vt qdā voluīt. Immortam ēt partem ꝑmo: ex ꝯn̄i tertii: vt supra sepꝰ hꝫ. Rō n̄ nāqꝫ vno mō solet dici vis rōcinatiua: ⁊ sic vꝫ Porphyrius accipere h̄ enim dicit. sumus enim rōnales nos ⁊ dī. alio modo pōt dici forma constituens hoīem seu modus cognoscendi hoīs vt distinguitꝰ ab intelligentiis. vt docuit doc. in littera soluendo arᵐ ꝑmū ꝑncipale. vn̄ Au. in li. de dr̄ia spūs ⁊ aīe inqt. In parte sensus mutabitꝰ in imaginationem: imaginatio in rōnē: pōꝰ in intellectum: intellectus in intelligentiā: intelligētia in deū. ꝫᵒ accipitꝰ pro diffōne seu q̄ditate vel formali rōe. videatꝰ pħs. 4. 7. ⁊. 8. metap. ⁊ formalizantes ad ꝓpositum copiose. Non curo multū in his declarandis. hꝰ adducere antiquos: qꝛ satis ex seipso. Scotus exponitꝰ: dimitto in arbitrio lectoris se extendere vt voluerit. Nō dubito cūcta altius ex Scoto posse dici q̄ꝫ ex q̄buscūqꝫ antiquis: qꝛ ad dicit altissime inuentis. vn̄ nō rōne maioris acuminis: sꝫ vtitur etat auctatis ⁊ ineptitudinē recipientiū veritatē: vt hꝫ pħo. 2. metapħ. amplius antiq testādi sunt: aliq tn̄ hꝰ temporis sophiste ignorantes modernos seu acutos fingunt se fundatos recurrendo ad antiquos: sed nec hos: nec illos sapiunt plerīqꝫ. Aduertendum etiam ꝙ hec. q. tota est realis phyᶜᵃ. vꝫ. ⁊ metapħ. atqꝫ theoᶜᵃ. sicut illa longa supra. c. de genere. qō plerīqꝫ accidit in his questionibus incidentaliter. valet tamen ad logicaꝫ reductiue. vt patet in similī ibi speculanti est etiam curiose ⁊ plura dubiosa tangit. Ordo. q. ⁊ diuisio eius patent.

De secundo ad partē affirmatiuā arguit ꝑmo a nēre Por. in lr̄a: deinde duabus rōnibꝰ. q̄rū ꝑmo ostendit rōnale nō esse vltimā dr̄iā: eo ꝙ nō ꝯuenitꝰ cū hoīe: qō aliās declarauit: qdo. s. intelligi debet dr̄iam vltimam conuerti cum specie ⁊ totam eius

subam dicere. Intelligit.n. de vltimata et completa con
stitutione: et nõ de pcisa entitate excludẽdo alia maxime
in via huius: est.n.ibi antonius. Vel posset dici q conuerti
tur ne dũ rõne formalis signati: sed et cõnotati. Assum
ptũ ondit aucte Porphyrij in lra h: et phi.1.ethico. que
re.ca.13. et alibi cũ vt igit mortale addendũ rõnali vt cõ
uertat totũ cũ hoie. Ad hanc rõnem adiungit imediate
eius quã tz infra et declarat: ponendo s.equocationem
rõnalis dĩa et nobis. Cõtra quã arguit.ex.2.de ania.t.c.
33. et inde: et vt arm facit ad ppositũ oz fieri per oppm au
ctoritatis: mutando.s.dictũ in identitatẽ. Et põt ↄfirma
ri modus arguendi per regulam topicã. sicut oppo. s.
ad opp. et c. et ex pmo poste. sicut affirmatio causa affir
mationis: et cõ. Vult ergo inferre q sicut ex distõe obie
ctoꝝ sequit distinctio actuũ et ex distõne hoꝝ distinctio
potentiaꝝ: ita ex identitate identitas: sicmõ inqt: idẽ ẽ obz
intellectus angelici et humani: qõ appellat qddditatẽ mã
lis: saltim inquit idem genere: hoc dicit vel pp diuersita
tem spẽm et numeralem per ↄño repertã in talibus qdi
tatibus: vel forte: qz non sp eadem numero vel spẽ intel
ligunt ab illis et a nobis. Cõcludit igit q sicut obiectuz
nãle est idẽ: ita potentia nãlis: qõ iõ specificat: qz põt esse
diuersitas circa obm supernãle et modũ cognitiõis eius:
et circa lumen glorie: qõ se tenet ex parte potentie: nõ vt
nãlis: sz vt eleuate: vt pz. vel dicit: po nãlis pp diuersita
tem in pn. cognoscendi et mõ cognoscendi. vt pz i solone
h argumẽti infra. 2 rõ põt fundari sup regulã topicã.
Quotiẽs.s.dr vnũ oppositoꝝ: et infert h icõuenies: vñ
as vz tñmõ spẽs spẽcialissimas esse sub aiali: qõ multum
obuiat perfectiõi vniuersi. Ad oppm arguit sex rõni
bus satis efficacibus in qbus fundat solonem.q. Prima
rõ õndit aial rõale nõ esse genus p locũ a diffõne ad dif
finitũ destructiue. 2 rõ et sequẽtes õndũt q mortali nõ
ↄuenit rõ dĩe. pma eo q sumit a mã et nõ a forma: dĩa
vero accipit a forma vel a realitate formali. vt pz sepe su
pra: et est ītentio Porphyrij et phi expresse. p minori alle
gat pbm.7.metaph.t.c.22. et inde. Idẽ p physicoꝝ.1.i.
de gnõnẽ: et alibi plerisqz: exponit et phs de q ma dz in
telligi dcm eius: et põt ↄfirmari expõ illa ex dictis eius i
3.di.22.1.7.metaph. 3 rõ pcedit ex dĩa ↄuenientie pdi
catoꝝ per se ad pdicata per accñs: vt hr in cõitatib Por
phyrij. Cũ igit in hoc mortale ↄuẽit cũ pdicatis p accñs
qõ pmo inest iduiduis nõ erit pdim per se. igit nec dĩa.
Assumptũ deducit ex pmo metap. in phemio: et ex alia
ppõne notabili: q.s. aptitudo p se est eius cui conuenit
actus: et vr q velit subintelligere pmo. sz nõ ẽẽt ad pro
positũ. 4 rõ pcedit ex porttate dĩe ad illud cuius est cõ
stitutiua: vel saltim sĩtate: qõ forte dicit pp vltimã et in
termediã: sed pus declarauit quẽ sunt pores ambe saltiz
nã. hoc aũt nõ ↄuenit mortali inqt 5 rõ pcedit ex ppe
tate vltime dĩe pus declarata: que nõ ↄuenit mortali. vt
pz: qz aliqñ ab hoie ↄuenit. Vltima rõ pcedit ex diffõne.
4 dĩe bñ intellecta et correcta destructiue: mortale.n.
potius ad non esse q ad esse conducit. Deinde rñdẽ
do ad.q paucis ↄcludit ex his rõnibus partem negati
uam: vbi possunt formaliter poni due vel tres conclusio
nes quo ad duas vel tres partes quesiti. Consequen
ter rñdet ad argumenta principalia. Ad Porphyriũ ex
ponendum ponit primo responsionez aliorum: q.s. imi
tatus est in hoc Platonem. nã ratio animalis ab ipso po
sita conuenit intelligentijs: que est q mouent se motu
voluntario: qõ etiam facit pro opi. huius in.2. vbi tenet
angelum seipsum continue mouere. Diffinit etiam Au.
8.ci. imitãdo tñ in hoc Platonicos: et maxime. Apuleiũ
Mandarensem: demones dicens: q sunt genere anima
lia: mente rationalia: animo passiua: corpore aerea: dura
tione eterna. Ibi etiam diuidit animal rationale in deos

demones et homines. Doc. vero non negando hanc esse
opi. Platonicoꝝ: sed ostendendo q Porphyrius nõ est
imitatus in hoc platonicos istat: eo qz non imitat illam
diffõnem Platonis: sed potius Ar. vt pz in pcessu eius
caplõ de spẽ. assignando coordinationem predicamenta
lem. Defendit ergo Porphyrium alio modo et satis be
ne. dicendo q loquitur famose fm opi. vulgi sequẽtis
imaginationem que nõ eleuat ex sensibilis: nec eleuat:
et iõ decipit et decipit cõiter circa isensibilia. vbi nõnter di
cit q cõiter nihil accipit et c. qz sz speciali influentia vel
notitia fidei non tñ nãli mõ cognoscẽdi viatoris: de qua
intelligit doc. Notanter et dicit q cõiter decipit: qz ali
qñ coincidit cum veritate. Et adducit pbm.3.physicoꝝ.
t.c.75. Imaginat igit vulgus q subelcorporee sint ala
lia queda: sicut corporee sensitiue. vñ inoleuit ↄsuetu
do in lege nra vt manuducerent vulgares i notitiã ange
loꝝ: depingere eos corporeos et alatos et pcinctos i my
sterium agilitatis: et h nudos: nũc armatos. ad diuersa
credita declaranda. Silr trinitate psonaꝝ: vt patrez ad
modũ antiqui dieꝝ sedẽtis in throno. aliũ i modũ iunio
ris: et s. aliẽ diuersis modis. vñ Paulus inqt Ro.1.c. q
inuisibilia dei per ea que facta sũt itellecta ↄspiciunt. in
qb oib valde opus ẽ sale discretõis: ne figura in pthe
sippũ: et fruitio in vsum: vel ↄmutet. iõ Boetius in lib.
de hebdomadib recte dicit q cõium aie ↄceptionũ alie
sunt cões oibus: alie tñ sapientibus: vt incorporalia nõ
esse in loco. Assignat aũt cãz. quare ita loquit Porphy
rius: dicẽs: q loquit minus pprie: h est iunioib et ru
dib. vt pz ex phemio suo et h libelli noie: appellat eni
ysagoge in cathegorias Ar. cum quo ↄcordat sñia phi
in phemio phy. de cognitione ↄfusa pcedente distinctã
et q pueri pmo appellant oẽs hoies patres: et postea di
scernũt: plura alia h possent adduci: sz nolo vltra id qõ
necesse est me extendere. dicat lector. Deinde rñdet
ad pmã rõnem pncipalem vbi bñ adderet in textu. pm.
et recurrit ad rñsiones pus datã supra imediate post arm
ponendo.s.equom rõnalis: qõ declarat assignans duas
rõnes eius equocationis. p qz ipse itelligit p spẽs ine
tas.i. ↄcreatas fm veritatẽ vt hz videri in.2.dist.3.q.10. et
hoc intelligendũ est de spẽbus qditatũ cõium. vt ibi de
clarat. vñ pñt pficere in cognitiõe singulariũ et expimẽ
tatiuã. et. n. cocuũ alicui põt dici sibi inatũ: nos vo acq
rimus de nouo spẽs mediãte sensu vt oñdit. ex pmo po
sterioꝝ: et idẽ hr in de sensu et sen. de quo hz videri in pri
mo h. di.3.q.6. et in reportatis. di. eandẽ. et sup lib. de aia
qz varie sunt opi. doct. de talibus spẽbus: an.s. sint sensi
tiue spũrate: an certe intelligibiles ex illis nate: aut qdi
tates abstracte. saltim hoc certum est q per species sen
sibiles via originis pcedimus ad intelligendum. 2 rõ
est: qz ipsi sine discursu intelligunt nos autem cum dis
cursu et notanter dicit: complexa: qz circa cognitionem
incomplexoꝝ nõ est proprie discursus: sz bene ordo et in
nobis: et etiam in ipsis: et si non vniformis: allegat pbm.
3.de anima: sed habetur expressius in de memoria et re
miniscentia. Vult ergo q rationalitas nostra et rationa
litas intelligentiaꝝ sint alterius rõis et propter diuersi
tatem pncipiorum cognoscendi seu concausarũ cogno
scendi: cuius sunt spẽs in cognitione incomplexa: et pp
diuersitatem modi intelligendi seu procedendi in cogni
tione complexa: et intendit q rationale in vno sensu sit
differentia vltima hois: et hoc idem vr sentire in quoli
betto.q.1.pte.1. et rõe.2. et i.4.di.43.q.2. sz õ hac equoca
tione ibi non loquat. Contra hanc equiuocationem ad
ducit ↄñter duas replicas. prima pcedit ex regula topi
ca sepe allegata de cõmultiplicitate oppositoꝝ: vz: cum g
rõnale et irrationale sint opposita si vnum multiplex et
reliquum: ex quo isert q hoc pcesso hec ẽẽt vera i vno sensu

intelligentia

intelligentia est irrōnalis: qḋ videt̃ p° facie absurdū. ſi mile arḡm h3 iſtra. q. 4. antep̄dic. ꝫ métoꝝ ꝫ equocoꝝ entis. nā ipa poſita ingt ſeq̄ret ꝙ h eēt v̄a in vno ſenſu. ſba eſt nō ens: q2 nō ē q̄ntitas neq3 q̄litas igit̃ nō ens vt oppo nit̃ illis: ſi ens nō dicit ꝯceptū cōioꝛē illis: ⁊ talis mod° arguēdi p3 ex. 6. topi. ca. 11. 2° replica procedit ex dictō ne equocoꝛu3: ſophiſtice tn̄ iſferendo vt patebit. ℭ Ad pmū iſtoꝝ reſpondet dupl̄r. pmo ꝯcedendo qḋ iſſert: ſicut in ſimili infra vbi iā quottaui. ꝯcedit ſubaz eē nō ens in vno ſenſu: ſicut vox acuta pōt dici obtuſa nō vt opponit̃ obtuſitas acutiei vocis: ſed vt opponit̃ acutiei magnificatiuis vel liquoꝛis: ⁊ ſil̄r in alīqs multiplicib° ꝑt ꝯcedi: ⁊ magis hic: ſi irrōnale dicat ſolā negationez rōnalis. Alia rn̄ſio ē ꝯcedēdo illā ꝓpōnē nō ꝑfecta dictiōnā ſimil̄r ingt ē v̄a: vel ſm alios d3 dici: ſil̄r eſt falſa: ſed pma littera placet vt ſtati3 declarabo. vult ḡ ꝙ irrōnale nō ſit multiplex: ſicut ſupra in ſimili ſepe dictum eſt: ⁊ hoc: q2 non opponit̃ rōnali ſm oēm ſignationez: ſed tn̄ ſm vnā. vt. ſ. eſt dr̄ia aialis: nō aūt vt eſt dr̄ia ſub de leo- poꝛe: eo. v3. mō quo ꝯuenit itelligentijs. Ex q̄ inſert, ꝙ hec eſt ſimpl̄r falſa: hō eſt irrōnalis. ſecus eſſet dōm ꝑ3 pmā rn̄ſionem. nam poſita equiuocatione irrōnalis eſſet vera in vno ſenſu: ſicut h. intelligentia eſt irrōnalis. Et addit ꝙ hec ꝓpoſitio: hoc eſt irrationalis. eſt oīno vera: hoc eſt nō diſtinguenda: ſ3 ſimpl̄r ꝯcedēda. Cōtra qḋ obīcit: ⁊ poſſet ēt applicari ꝯ illud iam coceſſum. ſ. ꝙ intelligētia ē irrōnalis: ⁊ arḡm ꝯcedit ex natura ꝑua- tiui vel ꝑuationis. nā eſt negatio in apto nato: ⁊ in gn̄a ⁊ non abſoluta vel extra genus. q̄re h nō ꝯcedit̃ ꝓprie lapis eſt cecus: l3 ſit nō vidēs: igit̃ iſta. hōs eſt irrōnalis erit falſa: cū irrōnale dicat ꝑuationē rōnalis vt vr̄. Ad hoc reſpondet dupl̄r. pmo negando aſſumptū. ſ. irrōnale eſſe nomē ꝑuatiuū: ſed vr̄ negatio ꝑcise: vn̄ ly in. ingt poſitum in cōpōne. ſ. h° vocis vel dictionis irrationale. (nā ibi mutat̃ gratia euphonie. n. in. r.) d3 accipi negatiue: vt. v3. idē ſignat ꝙ n̄ ⁊ n̄ ꝑuatiue: ⁊ ſic ꝑt dici ō boue q2 eſt nō rōnalis: l3 nō ſit aptus rōcinari: ſicut lapis eſt nō vidēs. Et an̄q̄ ponat ſm modū ad idē argm̄: obīcit ꝯ iſtū modū dicendi inferendo ꝙ tunc nō eſſet dr̄ia diuiſiua aīmalis ſi idē diceret qḋ non rōnale: ⁊ ꝓbat cō ſequentiaz dupl̄r. pmo q2 excederet aial: qḋ non ꝯuenit dr̄ie diuiſiue. vt p3: ſed potius diuiſum excedit diuiden tia ſeoꝛſu3 ſaltē: ꝙ aūt excedat. p3: q2 de quocūq3 alio en te a rōali dici pōt: cū de quolibet alteꝛ ꝯdictoꝛioꝛ: ⁊ ſic nō ſolū aiali ꝯuenit. ſcḋo q2 ſi ſolā negationem impoꝛ- tat: ⁊ poſitiuū nō eſt de itellectu negationis. igitur ſen ſibile: q̄ ē dr̄ia ſuperioꝛ nō erit de itellectu irrōalis: h āt repugnat cōiter dictis. vt ſupra ſepe tactū ē. ſ. dr̄iam iſe- rioꝛē includere ꝑ ſe ſuperioꝛē: vt vr̄ elici. ex. 7. metap. t. c. 43. Ad hanc obiectionem reſpondet dupliciter. p° negando conſequentiam: ⁊ ad vtranq3 ꝯn̄am reſpondē do: ꝙ negatio illa non eſt extra genus: ſed in genere: ⁊ talis pōt eſſe dr̄ia: ⁊ non: dicitur de alīqs ab anialibus. Sed l3 hoc euadat aliqualiter pmā ꝓbationem ꝯn̄tie: non tn̄ ſcḋaz: q2 ſiue ſit negatio in genere ſiue extra: nō includit in ſuo intellectu poſitiuū. iḋ aliī reſpondet di- cens: ꝙ pōt ꝯcedi ꝑꝑ 2m̄ iſtoꝛ. ſ. ꝓpter ſecundam pro- bationem ꝯſequentie: qḋ irrōnale non eſt dr̄ia: ⁊ hoc ꝓ ꝓprie loquendo hoc eſt foꝛmaliter: l3 foꝛte circunlocuti- ue: vel non eſt differentia ꝯſtituens aliquā determina- tam ſpeciē aialis: ⁊ aſſignat rōnem et originē dr̄ie a foꝛ maꝛum igit̃ diuerſarum ſpērum aialis ſint diuerſe foꝛ me: habebunt diuerſas dr̄ntias poſitiuas: in fine lr̄e: hēne eſſet: dr̄ie ꝓprie: omittendo copulationem. vel ſic. dr̄ie ⁊ ꝓpria. ſ. ꝓprie paſſiones. nam diuerſitatez dr̄iaꝝ ꝯſequitur diuerſitas paſſionum. vt p3 Cōſequēter ibi. Aliter pōt dici ⁊c. ponit 2m̄ modū dicendi ad illā obōnē

ſupra ibi. Contra ꝑuatū nihil ꝓprie dr̄ ⁊c. ſuſtinēdo ir- rōnale accipi ꝑuatiue diſt° ꝯn̄ter de ꝑuatiōe. ſ. ꝑuāte actū ⁊ ꝑuante aptitudinē. ⁊ ſilem diſtm̄ h3 iſtra ī poſtpredica mētis. q. 5. ⁊ dicit ꝙ p° ꝑuatio ꝑuat actū: ⁊ ēt aliqn̄ pō3 tu° agētis nālis ſ. ſitum ⁊ hītum vt cecitas: aliqn̄ tn̄ actū vt tenebra: ſ3 dimittit vel relingt magis aptitudinem non ſolum ſm genus: ſed ſm ſpēm. q̄n eſt ꝓpria. ſ. ſcḋa vō nec actū: nec aptitudinem: nec hītū: nec potētiā dimittit vel relingt. Q3 nō aptitudinē de q̄ magis videret̃. p3: q2 alī nō eēt ꝑuatio aptitudinis: ⁊ h maxime ſm ſpēm vel genus ꝓpinquū: ⁊ ſi qḋ lingt relingt h eſt ꝑ3 gen°. tn̄ ⁊ nō ſm ſpēm. pro quo declarando nō modos ꝑuationis. 5. metaph. quos ſupra. q. 5. h°. c. notaui: applicando ad ꝓ poſitū dicit ꝙ rōnale dicit tn̄ aptitudinē: ⁊ irrōale ꝑua tionē illius. nihil ergo ſm ſpēm relingt: ſed bn̄ ꝑ3 gen° relingt aptitudinē vel nō repugnātiā: ⁊ ſic dr̄ de boue: nā inquātū aial eſt nō repugnat ſibi rōcinari: ſicut exem plificat de talpa. pma ḡ ꝑuatio in hoc diſtinguit̃ a ſecū da: ꝙ pma dimittit aptitudinē ēt ſm ſpēz. ſcḋa tn̄ ꝑ3 ge nus vel nullo mō in caſu: maxime ꝑ3 genus. Ad foꝛmā igit̃ argumēti dicat̃ diſtinguēdo ma. ⁊ ſil̄r mi. Nihil. n. dr̄ ꝑuatū qḋ nō ē natū ⁊c. veꝝ eſt aut ſm ſpēz aut ſaltē ſm gen°: vel ad minus gn̄aliſſime loquēdo: ſm tranſcē dēs: hōs vō ⁊ ſi nō ſm ſpēm ſaltim ꝑ3 genus ē natū hēre rōnem: hoc eſt aial eſt natū hēre rōem: ⁊ ſoluet̃ in boue: vt. p3. Deinde ſoluit ſcḋā obiectionez ꝑncipalē ſupra ibi. Itē equoca ſunt ⁊c. dicens: ꝙ l3 ſignatio equoci in- quātū talis nihil ſit cōe niſi vox: ipſa tn̄ ſeoꝛſu3 accepta pōt eēt vniuoco hītia vniuocata. ſicut igit̃ vox equoca ꝓ vno ſignatoꝛ dicat rē ⁊ ꝯceptū illi°: ſic ⁊ pro alio alte ri°. Nō ſeq̄t̃ ḡ ꝙ intelligentie ſint tn̄ rōnales ſm vocē ⁊ nō ſm rem: imo ipſe magis ſm rem. ſ. perfectius. vt p3 cōnate. igit̃ ſolius vocis ſtat plītas reꝝ ⁊ ꝯceptuū: cui° oppm̄ imaginat̃ arḡm. Ex hac ſolōne ē p3: ꝙ vox equoca nō eſt ſimpl̄r vna: de quo tn̄ h3 videri egregie ſuper lib. elencho. apud iſtū vbi gl̄oſe ſcribit. ℭ Cōſequēter his obiectionib° ⁊ ſolōnib° expeditis redit ad ſoluendū illā replicā in 2° argu° principali ſupra ꝯ rn̄ſionem ibi datā ⁊ iā ſuſcitatā atq3 declaratā de equiuocationes rōnalis dīgo ⁊ nobis ibi. v3. Cōtra per Aꝛ. 2. de aīa ⁊c. ⁊ exponit notabil̄r ipſu3 ⁊ oſtendit ꝙ arḡm nō ꝓcedit: q2 nō valet niſi in cauſis ꝑciſis ille modus arguēdi. potentiaꝝ. n. di- ſtinctio alia eſt ab intrinſeco alia ab extrinſeco: ⁊ illa ad huc duplex: alia obiectalis alia modalis. ſ. ob diuerſita- tem modi agendi. ſtat igit̃ identitas obalis cum diuerſi tate modi agendi. vnde nō ſeq̄t̃ identitas potentiaru3 ex identitate obtoꝝ tn̄. nam vt notaui ꝑus facilius eſt deſtruere q̄3 ꝯſtruere: ⁊ vbi plūs reqruntur ꝯdinōes ad inferendū identitatē ſufficit defectus vnius ad iferēdū diſtōnē. Exemplificat notabil̄r de ſenſu cōi ⁊ partibus ⁊ obtis coꝝ. ⁊ allegat phm̄. 2. de aīa. t. c. 145. ⁊ circiter. Pro quib° declarandis. vide iſtum. 3. di. ꝑ. q. 3. ⁊ in quo libetto. q. 13. ⁊ ſup lib. de aīa ⁊ alios vt noſti. eſt igit̃ fal lacia ꝯn̄tis in argumento. ℭ Ultimo ſoluit vltimū ꝑn cipale negando dr̄ias oppoſitas eē eiuſdem cōtrarie: iḋ vna pōt eē ſpecī ſpāliſſima. altera vero ſpecifica ſubalter na: ſic ingt eſt in ꝓpoſito: ⁊ hoc ponendo irrōale eē dr̄iā verā ꝓpter iā dicta. Et addit pro confirmatione horum vnam notabilem ꝓpoſitionem que poteſt fundari in di ctis phi. 8. metaphyſi. t. c. 8. ⁊. 10. metaphyſice. t. c. 2. ⁊ in de littera tota ſatis clara eſt.

De tertio ⁊ ſic ꝑtractare h°. q. difficultates magis ꝑtineat ad meta ⁊ theologū atq3 phy. q̄3 ad logicū: ne tn̄ ꝑterire videar ꝑreſus ea q̄ ad cōez vti litatē faciunt: aliqua circa dicta breuibus dubia tangā īchoando ab argumentis poſt oppm̄ in qb° ſtabilit̃ vītas queſiti. Primo circa pm̄ arḡm poſſet dubitari: an intelligē

tie sint aialia: ꝛ posset ꝓbari ꝙ sic. nã compositũ ex mã
ꝛ forma itellectuali videt̃ esse aial. ſ3 angelus vel intelli
gentia est h⁹i. g̃. Mi. est ne dũ paganoꝝ: sed ẽt multoꝝ
theologoꝝ sup. 2. sniaꝝ. di. 3. Ma. vo põt persuaderi: qꝛ
si in forma ignobiliori ꝯtinet̃ aliqd v̾tualr: multo magis
in forma nobiliori: sed sensi^um a quo dr̃ aial ꝯtinetur in
ala humana: ergo eodẽ modo vel multo magis in forma
angelica. Quãto ẽt forma mãlis est nobilior tãto magis
reqrit plura organa ad operatões suas exercẽdas qd ar
guit mãle aialis. Itẽ quo ad 2^m ar^m nõ vr̃ ꝙ mortale in
sit rõne mãe: qꝛ opposita hñt fieri circa idẽ: sed vita vel
viuũ iest rõe forme. g̃ ꝛ mors vel mortale. Itẽ res h3 eẽ
ꝑncipalr per formã. ergo h3 nõ eẽ ꝑncipalr ꝑ̲ non esse
forme: ꝛ ita fundamentũ argumenti. ex. 7. meta. nõ cur
rit. Itẽ illa expõ de materijs idiuidualib⁹ non vr̃ valere
qꝛ qd ꝯuenit pluribus eiusdẽ rõnis ꝯuenit eis rõne ali/
cui⁹ cõis cui ꝑ⁹ ꝯuenire d3: q̃re cũ mãe idiuiduales plu
res sint ꝛ eiusdẽ rõnis. igit̃ eẽ quo res h3 eẽ vel nõ eẽ vr̃
corruptibilitas seu mortale nõ ꝯuenit ꝑ mãe indiuidua
lis: ſ3 potius ipsi mãe in cõi. Itẽ q̃ ad 3^m ar^m. vr̃ primo du
bia illa ꝓpõ Ar. ꝑ metaph. maxime in doctrina h⁹ doc.
vt ꝑ3: ꝑ metap. ꝛ alibi sepe. nã tenet actus vel operatões
ꝑ circa vlia vel cõia: Itẽ cũ dicit ꝙ aptitudo ad aliquid
est ei⁹ per se ꝛc. nõ vr̃ bñ itelligibile. nã si sic sequeret̃ ꝙ
risibilitas esse per se: ꝛ ꝑmo hois singularis: cũ termin⁹
ei⁹ q° est ridere sit ꝑmo singularis vt. vr̃. Itẽ circa solonẽ
ꝑncipalẽ: ꝛ ea que sequunt̃ vbi tenere vr̃ ꝙ rõale sit dif
ferẽtia vltima hois: posset dubitari: eo qꝛ vltime drĩe re/
rũ sunt nobis ignote: cui⁹ opp^m tũc eueniret. Itẽ quo ad
solones ꝑme rõnis ꝑncipalis vr̃ repugnãtia in dictis h⁹
hic ꝛ alibi. nã in 2° sniaꝝ. dist. 1. q. 6. ipugnat illã viã q̃
est Alex. ꝛ Thome ꝛ alioꝝ antiquoꝝ: q̃ negat in ange/
lis discursum: ꝛ in ꝓlo. sniaꝝ. q. 3. ostendit ꝙ hñt discur/
rũt. Item si itelligere ꝑ spẽs inatas ꝛ ꝑ acqsitas argue
ret drĩã specificã vel gnicã sic itelligentijs: ꝛ equocatões
rõcinatiue: sequeret̃ ꝙ xp̃s non esset hõ vniuoce nobis
cũ qd est ꝯ fidẽ. ꝑ3 ꝯña: qꝛ sicut angelis fuerunt ꝯcreate
spẽs oium reꝝ: ita xp̃o. vt h3 videri in. 3. dis. 14. Itẽ i 2°
vbi supra vr̃ sustinere ꝙ intellectualitas vt talis sit eius
dẽ rõnis specifice in angelo ꝛ aia: ſ3 eẽtia eoꝝ non sint
eiusdẽ spẽi: ſ3 (vt prius dixi) nõ vr̃ aliud itelligere per ra/
tionale q̃3 intellectuale. Itẽ siue irrõale dicat negationẽ
in genere siue ꝑuationẽ nõ vr̃ posse sustineri illa ꝓpõ
tanq̃3 vera. itelligentia est irrõnalis: cu3 nõ ꝯtineat̃ sub
genere aialis. Genus enim quasi cõe hñti ꝛ ꝑuatiui est
illud cui ꝯuenit aptitudo ad vtrunq3 vt singularissime
h3. di. 28. ꝑ. q. 1. in solone. Itẽ posset dubitari que illarũ
duarum viaꝝ de ly in. in cõpõne irrõnalis sit ꝯuenien/
tior. Itẽ vr̃ ibi supponere drĩam superiorem per se pre/
dicari de inferiori: cuius oppositu3 ex intentione h3. 7.
metaphy. ꝛ. 4. sniarum. Item an tenendũ sit irrõnale eẽ
verã drĩam aialis vel ne? Itẽ nõ solum ꝑuatiuũ aptitu
dinale: sed ẽt actuale relinquit aptitudinẽ s3 gen⁹. ergo
illa distinctio priuatiui non ꝓcedit. Itẽ videret̃ ꝙ hec eẽt
vera lapis est irrationalis: qꝛ conuenit cum rõnali in cor
pore ꝛ in suba. silr sequeret̃ ꝙ hec: albedo est irrationalis.
ꝛ albedo est ceca. esset vera ponendo vniuocationem en
tis: ita vlr priuatio vniuscuiusq3 diceret̃ de alio q̃3 sũcun
ꝙ disperato. Item circa illud dcm̃ ꝑhi potentie distingu
untur per actus ꝛc. possent plura tangi ad altiora per/
tinentia: sed nolo modo imorari. An ẽt idem ꝯ sit opp^m
sensus cõis ꝛ particularis ho^m du^m eẽt. Itẽ ꝯ fundamen
tum solutionis vltimi ꝑncipalis potest argui ad hoiem.
nam in. 2. di. 1. q. 6. in arg⁹ post opp^m dicit: ꝙ q̃to forma
creata est nobilior tanto distinguitur in plures gradus
nobilitatis: ꝛ exemplificat comparando elemẽta ad mix
ta ꝛ mixta inaiata ad aiata: ꝛ plantas ad aialia: ꝛ irrõna
lia ad rõnalia vel itellectualia: manifestum aũt est ꝙ for
ma humana vel rõnalis est nobilior forma irrõnali vel
brutali. ergo directe seqtur opp^m solonis vel repugnan
tia manifesta in dictis doc. addat lector alia si voluerit

¶ Ad ista per ordinẽ. Ad ꝑmũ illa imaginatio de mate
ria angeloꝝ satis perplexa est nisi acciperet̃ mã. (vt qdã
voluñt) ꝑ qditate limitata. Sed Bonauẽtura ꝛ qdã alij
3. di. scđi videnť accipere mãm abstractã meta^cc ꝛ eiusdẽ
rõnis sic in oibus: sicut in. q. lib. de aia. (que attribuunt̃
isti) hr̃ ẽt: sed qcqd sit de hoc totius est in via h⁹ tenere
in ipsis nõ esse mãm ꝑhice loquendo: ſ3 bñ ꝓport^le mãe
vt genus. ondit .n. sufficiẽter in quolibeto. q. 4. ꝙ ipose
ẽ angelũ iformere mã3: hoc tñ nõ demõstraret forte ip3
in se nõ cõponi ex mã: aut igit̃ simplr negãdũ ẽ in itelli/
gẽtijs eẽ mãm: aut si ꝯcederet̃: nõ tñ seqtur ꝙ sint aialia
sicut optime Bonauentura. 8. di. scđi ondit. aial. n. dr̃ ha
bẽs sensu3: ꝛ cũ dr̃ ꝙ aia sensitiua ꝯtinet̃ v̾tualr: negat̃:
qꝛ frustra poneret̃ in eis: secus est de hoie: nec indigent
organis qbus exercerent opa diuersa vitalia. queratur iste
8. di. secundi ꝛ alij. Exemplum de ponentibus celu3 cõ/
poni ex mã ꝛ aia itellectiua. De ꝯtinentia aie sensitiue in
itellectiua ẽ bene du^m 2 an. s. est ponenda ꝑcise in hoie v̾
tualr vel equalenter: an certe formalr: ſ3 qcqd sit nõ seq
tur illatũ: sic nõ seqt̃ e ꝯ. forma. s. perfectior ꝯtinet̃ i aliq
v̾tualr. g̃ iperfectior Exemplũ de forma corporeitatis
ꝛ de vegetatiua seu sensitiua i hoie re^m itellectiue. ¶ Ad
aliud posset fieri lõgus ꝓcessus de causis mortalitatis vr̃
corruptibilitatis reꝝ. vna ẽ. n. gnãlis: eo qꝛ ois originali
ter ex nihilo: iõ tendunt in nihil. spãlis vero alia actiua
alia passiua. ꝑ⁹ duplex. alia extrinseca. alia intrinseca pas
siua ẽt alia obtiua. alia subtiua. Põt igit̃ ꝓbabilr dici ꝙ
mortalitas ne dũ rõne mãe: sed ẽt forme ꝛ ꝑncipalius cõ
uenit hoi ꝛ nõ solũ rõne forme: sed ẽt efficientis positiue
vel negatiue: ꝛ gñaliter quot sũt cause dñdi eẽ tot nõ eẽ
suo mõ famose tñ attribuit̃ mã ꝑ̲ annexã priuationem
que machinat̃ ad malefi^m. ꝑ⁹ phys. t. c. 80. ꝛ sic arguit
doct. hic. querant̃ expositores ꝛ q̃3 iste sup ꝑmo phys.
ꝛ. i. de gnõne. ꝛ. 7. metaph. mc^li ẽt ꝛ specialiter iste in. 7.
metaph. ꝛ melius in. 2. di. 15. ꝛ. 19. ꝛ in. 3. di. 16. ꝛ in. 4. di.
44. ¶ Ad aliud dico ꝙ eo mõ quo ꝯuenit corruptibili
tas rõne mãe ꝯuenit rõe ipsius in cõi ꝑmo: ꝛ hoc po⁹ re
mota: sed rõe ipsius in ꝑticulari po⁹ ꝓpinq̃. queratur nõ/
biliter iste in. 3. dist. 22. ꝛ. 7. metaph. ¶ Ad illud qd tan
git de veritate illius ꝓpõnis. ꝑ. metaphy. ſ3 exponat̃ (ꝛ
sanius hñ) de actib⁹ transeuntibus debere intelligi: ꝛ nõ
de imaginationib⁹ ꝛ obtiue ꝛ nõ subiectiue. Ulr tñ põt
dici ꝙ vera est sic. v3 actiones sunt singularium ꝛ obtiue
ꝛ subtiue maxime transeuntes: ꝛ hoc vel ꝑ suppositorũ
vel per actiones ꝯstitutoꝝ vl tanq̃3 vltimate denomiato
rum. Ubi ẽt aduertendũ ꝙ alia est rõ agendi vel termi/
nandi: ꝛ alia ꝯdictio agentis vel determinantis. queratur
iste sup ꝑmo metaph. ꝛ alibi sepe. Na3 famose ꝑtractat
hanc ꝓpõnem ꝛ sepenumero. ¶ Ad aliud ꝑ3 ex dictis
ꝑ illã distõnem de potentiã ꝓpinq̃ ꝛ remota a sili appli
cando ad aptitudine3 talem vel talem. Posset ẽt negari
silitudo: qꝛ in vno accipitur actio terminatiue vel obti
ue eẽ alicuius: in alio vo subtiue. Posset ẽt dici ꝙ ꝓpõ
est vera vt accipit̃ a doc. sed non concludit itentũ. conce
do enim ꝙ cui conuenit terminus aptitudinis: ei per
se conuenit aptitudo: sed non dicit per se primo. Posset
vlterius concedi ꝙ ridere est primo hois: ſ3 hoc ridere
h⁹: alia ẽt rõ agendi: alia condictio agentis vt prius. vi/
de singularissime infra in predicatis. cap⁹. de suba. q. 2.
¶ Ad aliud posset dici vno mõ ꝙ circũlocutiue saltim
põt drĩa vltima cognosci: ſ3 forte nõ in se distincte: ꝛ for
malr: ꝛ sic itelligit doc. Alr ꝙ veꝝ est nãliter: sed cõcur
rente fide secus est. vide. 43. dist. 4. de quo alibi altius
habet

habet gkrutari. ¶ Ad aliud pōt dici vno mō ex documento generali supra assignato: q in materijs realibus loquit in his.q.ꝭm cōes auctorū opi.⁊ ita itelligit hic ō discursu itelligentiaꝝ. Uel alr q pōt verificari respectiue loquēdo.sicut diceret firmamentum nō moueri motu ꝓpo respectu ꝑmi mobilis. Uel magis ad ꝓpoᵐ firmamentum diceret moueri ꝓpe ⁊ ꝑᵐ mobile non moueri: sed potius mutari ꝑꝑ velocitatem motus: vel q terra nullius est ꝗ̄tutatis respectu celi: sed hic angelus si discurrit: discurrit in tempore imperceptibili vel instāti seu cū in instāti tpis: q2 non regrit prioris ⁊ posterioritas durationis ad discursū: ꝫ sufficit ordo nāe. nostrum aūt itelligere est cū cōtinuo ⁊ tpe pceptibili plerumq3. Potest ē igit dici q in comparatione ad nos discurrūt secus ē simplr loquēdo. ⁊ sic saluat doc. vbiq3. Nā alibi vult ostendere q nō repugnat eis discurrere simplr loquēdo. Et si diceret q tūc deus discurreret: q2 ordo nature pōt assignari in cognitiōe dei. Dicēdū q ad discursum regrunt tria. ꝑmū cognoscere hoc ꝑ hoc. 2ᵐ cognoscere hoc post hoc. 3ᵐ q terminus discursus sit oᵐ imediate cognoscibile. ⁊ alio actu. quicq̄d sit ō duob⁹ ꝑmis 3ᵐ saltim non reperit in diuinis. vide notanter. 15. q. q̄libetti ⁊ alibi pluries istū. ¶ Ad aliud qō ē optimū motiuum ꝯ viā cōem. cōcedo q illud nō est sufficiēs medium negādi simpliciter discursum: nec ponēdi diuersitatem specificā: sed bn̄ respectiue loquēdo vt dcm̄ ē. Ad aliud q logt doc. ibi ꝓblematice ⁊ nō asserēdo. Alia enim via securior est nisi loquēdo de cōuenientia trascendenti. Uel alr q accipit ibi itellectu ꝫlē ꝓ potentia vel ꝑfectione cōcomitante essentiam ⁊ pro realitate itrinseca formali. sicut ponitur dr̄ia. ¶ Ad aliū q hec ꝓpositio. itelligentia nō est irrōalis. pōt verificari. vno mō sic q̄ in teneret. vt est neᵒ extra genus. alio mō vt est negatio i genere vel ꝑuatio nō in genere ꝓpinquo sed remoto: vtpura in ibā ꝓ quo declarando vide singularē doctrinā in. 2. di. 28. q. i. in solutione ⁊. 5. meta. ca. de ꝑuatione. ¶ Ad aliud dico q vtraq3 via indifferenter pōt teneri q2 coincidūt cōiter negatio in genere. vt ꝑuatio. vt h3 in ꝑ⁹. vbi supra. ¶ Ad aliud q loquitur famose. vt. 8. c. de genere notaui. ¶ Ad aliud pōt dici q nō nisi circūlocutiue. ¶ Ad aliud: q l3 conueniant in relinquendo aptitudinē ꝭm genus: drn̄t tn̄ in relinquēdo ⁊ non relinquēdo ꝭm spēm: q2 illud aliquando relinquit: hoc vero nūq3. ¶ Ad aliud pōt ꝯcedi totu3. vt p3. ex doctrina huius in ꝑmo. vbi. s. ⁊ hoc extēsiue loquēdo aptr⁹ tn̄ accipiunt noīa ꝑuatiua aptitudinē denotātia q̄3 actum in tali extēsione: logice tn̄ illa extensio vsq3 ad ens nō ꝓcedit. vt p3. Circa o. tn̄ phi po⁹ ⁊c. videat iste. i. metaphy. ⁊. 3. di. i. ⁊. 2. ⁊ alibi sepe: ꝫ breuiter dici 2q alr distinguūt potentie ꝑ actus ⁊ alr actus per obā. nā ꝑma est extrinseca ⁊ accñtalis. scda vo extrinsera. ecntialis tn̄. pro qbus vide in quolibetto. q. 13. optie. ¶ Ad aliud videat phs ⁊ expositores. 2. de aiā ⁊ querat Auicen. optime. 6. nā. potest breuiter dici q habent diuersa obā cum ꝑcisione accepta: ⁊ forte ꝭm rōnes formales ⁊ obiectiuas de quo non curo mō disputare. In potentijs tn̄ eiusdē generis ⁊ subordinatis nō icōuenit. uno necesse est ponere identitatem obi: scilicet nō ꝑcise ⁊ adequate. ¶ Ad vltimū qō tangit bonum motiuū. ⁊ si posset dici q argumēta in pede. q. sunt thopica ⁊ nō assertiua ⁊ ex dictis alioꝝ cōiter accepta ⁊ maxie in ꝓposito. na3 illud arᵐ de quo fit sermo in. 2. h3 Thōs. in. 2. cōtra gētiles. c. 91. ⁊. 94. ⁊ in. 2. sen. pōt ēt colligi ex Bonauentura ⁊ alqs aniqs: ⁊ facit apparenter pro via. Thome ponentis quēlibet angelū esse spēm. vt p3 ⁊ ita parum curaretur ad intentionēm docto. Nihilominus pōt dici: q loquitur ibi de ꝯcentis sub eodē genere remoto. hic vo de cōtentis sub eodē īfimo. vt p3 per exempla sua hic ⁊ ide logtur. n. ibi de gradibus entiū sꝫ aliū que sūt de perfectione vniuersi. hic vo de spēb⁹ alalis ꝑcise sic est ad mēte phi. 10. ⁊. 8. meta. vt al legat pus cuius viteriorem speculationem relinquo lectori sagaci. Posset ēt pertractari ꝑꝑ verba doc. hic in. 8. q. de gradibus perfectionalibus spēꝝ ⁊ qualr ꝑma spēs excedit alias ⁊ qualiter accedunt ⁊ recedūt: ⁊ an positiue vel ꝑuatiue: ⁊ an formaliter vel virtualiter seu eminēter. Sed alius erit locus: q2 nō sunt logice considerationis nec plura nūc dictoꝝ nisi vt satisfaciamus ⁊ nobis ꝓsis ⁊ curiose inuestigantibus ⁊ sic dei grā est finis drn̄tie de drn̄tia. pacie quoq3 auctori sit semꝑ laus ⁊ gloria. Qō. XXVII.

Vigesimoseptimo postquā expediuit se circa cap. de drn̄a. querit circa cap. de ꝓpo ichoādo cōsimilibus: an ꝓpriū sit vle. Primo. n. ē inuestigādū. an sit vle q̄3 de alqs cōditionibus eius ⁊ ceteris dictis auctoris circa ipsum. Et pōt pertractari. q. tam in fundamentis q̄3 i intentionibus. sed ꝑncipaliter in intētionib⁹. vt p3.

De primo qd ꝓpriū ⁊ quotiēs accipit. p3 cōiter hic in tex. ⁊ glosa ⁊ i dictis doct. huius in ꝓcessu atq3 in tractatu modoꝝ signādi. Dicitur enim ꝓꝑum a ꝓpe. iō mihi ē ꝓꝑu3 qō est meū ⁊ nō tuum. vide istū. 15. di. 4. ⁊ alibi. Un̄ aduertēdū q sicut dcm̄ est de drn̄a triplr accepta. q pōt accipi equoce tam in ꝑmis q̄3 in secundis intentionib⁹. ita silr dō3 ē de ꝓpo q̄drupl accepto in hoc ca. Intentio vo auctoris ⁊ doc. est de ipsa. 4. mō ꝓut. v3. est intentio applicabilis et qō egredit ex ꝑncipijs spēi ⁊ lest i actu signato cōuertibilr vt verificat in actu exercito vt ꝯiter dicet. nā alij modi ipsius ꝓpriij reducunt ad accñs salti vt mod⁹. Ordo. q. ad ꝑcedentem ⁊ sequētē p3. Diuisio rōis est.

De secundo arguit. 4. rōnib⁹ partem negatiuā. p⁹ ꝓcedit per locū ab opposito. ⁊ p3. 2ᵃ ꝓcedit ex mō ꝑdicādi secūdaꝝ intentionū de ꝑmis ⁊ presupponit hic eē sermonē de ꝓprio ⁊ vli secūde intentionalr sumptis. 3ᵃ ꝓcedit vt ꝑus de drn̄a. q. 3. argumentatum est: ⁊ allegat pro fundamento phm. 4. topi. cap. 9: spālliter aūt tangit qualiter nō refert ad illud cuius est ꝑꝑ duo 4ᵃ rō ostēndit q est ens reale: ⁊ ꝑ ꝯn̄s nō est spēs vlis. vt hic loqmur de vli. ¶ Ad oppositum adducit Porphyriū ⁊ phm. i. topico. capit. 3. ⁊. 4. Deinde respōdet ad quesitū tenēdo parte3 affirmatiuā quam ꝓbat per locū a diffōne vl'. a constructiue: ⁊ allegat phm in conicis libr. i. capi. 4. bene enim valet aiᵐ. ē ꝑdiᵐ ergo vle. ꝫ nō ecōtra. quamuis sit instantia de diffinitione. vt p3 sup. a. q. de sufficiētia vliū. Et qualr ꝑdicat de pluribus declarat: ex de his de qbus suum sub3 cū quo conuertit ⁊ pōt sermo iste verificari i actu signato in intentionibus ⁊ exerceri in fundamētis: sicut de alqs dcm̄ est. Q. autem suum subiectum ꝑdicatur ō pluribus oñdit. q2 illud est subm demonstrationis in que passio demrat de subo. tale aūt ē cōe vel vle. vt p3. i. poste. t. c. 14. idem hr̄. 7. meta. t. c. 53. ⁊ alibi sepe. qō igitur ꝑdicatur ꝯuertibiliter de vli est vle quare proprium vle. ꝑꝑ argumēta tn̄ distinguit de ꝓprio ꝑme intentiōnaliter ⁊ scdē intētionalr sumpto. ꝑᵐ a ꝓpetate ꝯcretiue dr̄ 2ᵐ vo nō h3 abstractū vno nomie noiatū vt. j. dicit. ⁊ ꝑmo mō iugt ꝓꝑum pōt eē idiuidui sicut spēi: sicut i casualibus mutata lege nāe hec domus est ꝓpa petri. hec vero Joannis. vn̄ ꝓpetarij dnr̄ tales: sicut vsurarij minores ab vsu simplici reꝝ secluso dnio. in quo sequunt legē nāe ⁊ euāgelicā ꝑfectionē. silr illo mō dr̄ risibilitas hominis ꝓpetas a q forte trāsumptiue dr̄ ꝓꝑu3 vt est intentio vt ꝑus de drn̄tia. dcm̄ est. sicut tn̄ bō ⁊ risibilitas

nõ se sse comparatõ:sed reali ꝯsiderant. de quo stati ma gis dicet. ℭ Cõsequẽter rñdet ad argu^m pncipalia. Ad pmũ duplr. pº ꝙ ar^m ꝯmittit fallaciã equocationis: qꝛ pce dit de ꝓpo pme intentionalis hic vº est sermo de scõe in tentionali q̃ e est cõe. lȝ dicat transumptiue ꝓpuȝ. 2º su stinẽdo ar^m nõ cõcludere de ꝓpo pme itentionali ẽt re currit ad cõpositi^m relatiuoꝝ de eodẽ respcũ tñ diuerso rum: sicut supra tactũ de pre ⁊ filio ⁊ genere ⁊ spẽ. põt igit ꝓpum comparari vel ad spẽm vel ad iduidua: ⁊ hõ maxie loquẽdo de fũdamẽto vel subto hº relatiui ꝓpũ. pmo mõ est ꝓpuȝ. 2º mõ cõe. Unñ aduertẽdũ ꝙ sicut. ĩ. de dñia dcm̃ est: ꝙ. s. est triplex vtpote pu^m formale dñi dũ: sicut rõnale ⁊ relo realis. ⁊ 3º que est relatiui rõnis ⁊. 3. vlẽ. ita hic imaginãdũ est de ꝓpo. Uno° est passio real emanãs ex pncipijs subti vt risibile siue sit absolu tum siue respectiuũ. 2º m õ est relatiuũ reale a ꝓpetate dcm̃: sicut cõe reale cõitate. 3º mõ est intentio applicata illi fundamento sic egredienti qõ dr̃ ꝓdi^m cõuertibile i q̃le accñtale: ⁊ per ꝯñs nõ ingrediens ẽntiaȝ su bti: ⁊ sic sub eius opposito nequit itelligi. An aũt hec responsio possit applicari ad ꝓpum vt est itentio hȝ ꝯñter inuesti gari. ℭ Ad. 2. pȝ solo. nã presupponit falsum. s. ꝓpeta tem eẽ abstractum ꝓpij vt hic accipit. Sed contra hoc instat duplr. pmo ostensiue iuxta illud pu^m famosum per qõ tenet forma sili. Quecũqȝ. s. vni ⁊ eidem sũt ea dem ⁊c. phi. ⁊ poꝝ atqȝ elenchoꝝ pmis. 7. topic. ⁊. 4. meta. ⁊ arguit in. 3. figura: ⁊ põt regulari per dici de om ni. vt pȝ. Cõmuniter. n. doc. non obseruãt rigorẽ logicũ in arguendo: sed sufficit ꝙ argumenta regulari possint lex. n. ꝓpter trãsgressores facta est. sĩlr regule doctrina les ꝓp ignorãtes. si qs igit isteret ꝙ ar^m nõ valet: qꝛ est ex puris idefinitis: esset puerilis istantia. nã nõ solũ hic sed alibi hoc accidit. Infert igit hanc eẽ verã. ꝓprium est ꝓprietas: qꝛ ex veris nil nisi verũ. q̃re ꝓpetas non erit abstractũ pme intentionale: qꝛ si sic nõ ꝓdicaret ve re de ꝯcreto scõe intentionali cº est ꝓpriũ vel argumẽto accipit: sicut. n. scõe itẽtiones de pma tm̃ ꝯcretiue: ita ⁊ pme de illis dici debent. Uñ nãqȝ sub eo mõ signan di quo acciñs ꝓdicari põt de sbtoꝝ subum de accñte: ⁊. sub quo nõ: non. Unñ sicut hec est vera. hõ ẽ albº: ita ꝯtꝰ: lȝ in aliº modi ꝓdicandi: ⁊ sicut hec falsa hũanitas ẽ al bedo: ita ⁊ ꝯtꝰ. 1ª instantia est inglsinue: sicut supra de dñia in sili hȝ. ℭ Ad pu^m dicit ꝙ est accñs: ⁊ posset ẽt reduci ad figuram. o. sicut. ĩ. sepe hȝ. vt pȝ cõparando hoiem ad aial in actu signato ⁊ exercito silr ꝯparãdo homines ad spẽm ⁊ socratẽ. Cũ igit dr̃ ꝙ risibile est ꝓprietas: ac cipitur sm eẽ qdditatiuũ vel mãle. dũ vº addit in mio ri risibile est ꝓprium accipit sm esse cognitũ: ⁊ ita va riatur: ⁊ sic. 4. termini ⁊ hoc est qõ dicit doc. paucis ver bis. Extranee insunt ⁊c. ℭ Ad. 2. clara est solo ex dcis pus. ℭ Ad. 3. pncipale rñdet duplr. pmo negãdo ꝓpũ nõ referri saltim sm genus: ⁊ ita ꝯcedit fũdamentũ ar gumenti ex pbo. Inquãtũ igit est ꝓdi^m vel ꝓdicabile dr̃ ad subm: sicut de alijs dcm̃ ẽ. Alia rñsio ẽ sustinẽdo ipȝ in spãli referri vt de dñia dcm̃ ẽ: ⁊ dicit ꝙ ad spẽm non inquãtũ spẽs: qꝛ sic hȝ genus ꝓ eius correlatiuo. ȝ inquã tum habẽs ꝓpum sicut dña refert ad ipam vt ꝯstitutã. Et qꝛ ꝓbationes vident cõtra hoc rñdet per ordinem: ⁊ videt breuiter dicere ad pmam ꝙ aliud est dicere ha bens ꝓprium. ⁊ dicere subm ꝓprij. ⁊ declarat iuxta di cta supra de vli in cõi in quo subtiue: est ꝓprium dicens ꝙ nõ in spẽ scõe intentionalr sumpta: nec ẽt pme inten tionalr nisi multũ remote: ⁊ ex hoc pñt alia loca decla rari vtpote illud supra de substãtijs pmis ⁊ secundis ⁊ illud infra de albedine vel albo socrate ⁊ accidente: vñ nõ seqtur socrates est albus: albũ est accidens. ergo socrates accñs: sicut nõ seqtur socrates ẽ hõ. hõ ẽ substa

scõa. ergo socrates. sic hic risibile est ꝓpum. hõ est risibi le. g̃ ⁊c. nã in oĩbus talibꝰ variat mediũ ⁊ acceptio eius lȝ igit in suppõne ꝑsonali possit solui ꝙ spẽs est subȝ ꝓprij accipiendo vtrumqȝ vt supponũt pro fũdamẽtis suo tamẽ accipiendo ꝓpũ vt quid ⁊ pro significato: hñ tñ verum est ꝙ spẽs vt qd nõ subijcit in modũ spẽi est subm ꝓprij vt modus. i. illius qõ denominatiue dr̃ ꝓpũ qꝛ nec dũ fũdamẽta: ȝ itentiones hñt passiones qbꝰ ap plicat ꝓpum vt modus. vt. ĩ. dcm̃ est. sĩr spẽm mei ꝓpũ est subm ꝓprij ⁊ sic subm denoiat suũ accñs. Nam iste 5. vlia sũt gñales modi itelligẽdi applicabiles oĩbꝰ aliqꝛ illoꝝ. 5. modoꝝ predicãdi ꝓdicabiliũ siue sint res siue intẽniones: vbi lectores plura addere valebũt: qꝛ alias hec facta sunt ⁊ ex dictis nota. Ut igit spẽs supponit ꝓ fun damẽto vel subto suo (nã plerũqȝ accipimus fũdamẽtũ ⁊ subm pro eodẽ hic) est hñs ꝓpum vt ꝓprium suppo nit pro suo: ⁊ sic põt saluari spẽm hñe ꝓpriuȝ ⁊ eẽ quo dãmõ subm eius: qꝛ supponit ꝓ subto subti illius ⁊ est subtiue in eo dato igit ꝙ nõ referat ꝓpuȝ ad risibile re fert tñ ad spẽm vt ꝯntem ipm vbi nõnter dixit risibile ⁊ nõ resibilitas ꝓp cãm pus assignatã. qꝛ. s. applicari de bent intentiones fũdamentis eo mõ quo sũt ꝓdicamẽ talia ꝓportionaliter eiº vel nãlis eorꝰ ⁊ nõ aliter. ℭ Ad aliam ꝓbationẽ rñdet subtilr: ⁊ vr̃ facere mixtum smo nẽ (vt alibi solet) ex pmis ⁊ scõis itentionibꝰ. nã cũ dicẽ ꝓprio pus est illud ⁊c. hȝ maxie verificari in fundamẽ tis. vel si in intentionibꝰ vt tñ supponũt ꝓ illis. si. bm. igit ꝓprij põt duplr ꝯsiderari. vno mõ sȝ se. alioº vt hñs ꝓpriũ: sicut de genere respectu dñie posset distingui vȝ. sm se vel vt diuiso ꝯsiderato. vbi applicabis verba doc. in actu signato i itentionibꝰ ad fũdamẽta in actu exerci to subtilr. Uult. n. dicere ꝙ q̃uis subm pme intẽtiona liter acceptũ. vt hõ. verbi grã. sit pos resibilis natura sal tim: vt tñ iduit modũ spẽi: ⁊ per ꝯñs subti passiõis ⁊ ha bentis passionẽ: ⁊ silr risibile iduit modũ ꝓprij ⁊ habit a suo subo. nõ ẽ pos ipo risibili. ȝ sil nã: qꝛ qñ hoc ẽ ha bens illud ⁊ illud hitũ ab isto: ⁊ sic appellat subm ipsȝ spẽm supponẽtẽ personalr vt pus dcm̃: vel fũdamẽtum sub spẽ respectu fundamẽti sub ꝓpo. Qui vellet illa ṽ ba applicare ad ꝓpuȝ vt rela^m pme intentionale facilr diceret: ȝ tota difficultas ẽ de ipso vt ẽ itentio: ⁊ sic ẽ ad ꝓpo^m solonis ⁊ argumẽti. ℭ Ad 4^m rñdet ꝙ ⁊ si fun damẽtũ ꝓprij vt est. 4. vle sit in re aliqñ ex nã rei. nõ tñ ipsa itentio: ⁊ oñdit ꝙ illa diffõ. s. accidere omni ⁊ soli ⁊ semper de qua in. q. sequente. formalr: ⁊ in actu signa to accepta non verificaret de aliquã ꝓter opꝰ itellectus: vt patebit i. q sequẽte: dato. n. ꝙ in re eẽt vnio ẽntialis rerꝰ: ⁊ cõitas qdã radicalis: nõ tñ ꝓdicatio actualis nec vle in actu: qꝛ intellectus est qui facit talia: qõ igitur as sumitur de triangulo non procedit.

De tertio occurrũt qdam dubia circa dicta. ꝓ mo circa solonẽ. q. vr̃. n. ꝙ illa solu tio nõ sit ad ꝓpositũ: qꝛ tm̃ verificat de ꝓpo pme inten tionaliter accepto. nã vt est 2ª intentio de nullo demõ strat. vt pȝ. nec est ꝓdi^m ꝯuertibile respcũ alicuius: imo accñtale: ⁊ sepabile. qꝛ modi itelligẽdi sepabiles sũt vt. ĩ. q. 3. de genere dixit. Itẽ rõ vlis per se ꝯuenit cuilibet eiº spẽi. si igitur sermo esset hic de ꝓpo vt est spẽs vlis nõ rõne subti: sed rõne ipsius in se formalr eẽt ꝓdicabile d̃ pluribus: aut igitur declaratio nõ est ad ꝓpositum vel est itelligenda in fundamẽtis. Posset igitur difficultas an solius vlis sit demonstratio. Item videt ꝙ ꝓprium vt est pme intentionis nõ opponit cõi. qꝛ opposita de bent eẽ eiusdẽ gñis. Res igit rei: ⁊ intentio intentioni opponit. vt pȝ supra i sili. q. 4. cũ ergo cõe sit scõe inten tionale ⁊ ꝓpuȝ pme non opponent: qõ est ꝯ illam disti ctionẽ i solone. q. pma. ⁊ ꝓ. pncipalis. Itẽ sicut de rõne

ppriũ est ↄuenire vni soli spẽi: ita ꝛ oĩb⁹ ↄtẽtis sub ipsa. quare nõ solũ erit ppriũ spẽi: sed ẽt ĩdiuiduoꝝ. Cõfirmatur: qꝛ videt̃ essenrialioꝛ ↄparatio ei⁹ ad ĩdiuidua vt est spẽs vl̃is si capiat̃ scõe ĩtẽtionalr̃ q̃ȝ ad spẽȝ lõ ponit̃ ly oĩ imediate post ly accidit in diffõne ei⁹: illud igit̃ solo 2⁹ pᷓmi pncipalis min⁹ bñ pcedit. Jtẽ illa ppõ in 2⁹. ar⁹ pncipali .s. q̄ nullũ accñs refert̃ ad suum subm: nõ vr̃ vera: imo ↄ̃dictoria ei⁹ est vera cũ oẽ accñs hȝ diffiniri p subȝ qđ nõ est pp̃ter aliud: nisi pp̃ter habitudinẽ ei⁹ ad subȝ vt hȝ ĩfra q.3. h⁹. c.1. q. de denolariuis. ꝛ sup. 7. metaph. ꝛ in. 4. sñiꝝ. di. 11. ꝛ alibi sepe: ꝛ ẽ itẽtio ph̃i expsse. 7. metaph. ꝛ alibi sepe. supra ẽt. c. de genere q. 1. ptractauit idẽ aliquãtulũ. Nec pbationes illius ppõnis currũt. nã qđ ĩfert̃ in p⁹ nõ ẽ ĩcõueniens. Et qđ tãgit̃ in scđa de sil̃itate relatiuoꝝ nõ est vl̃r necẽarium. vt pȝ in relatiuis. 3. modi: lȝ alr̃ satis bñ rñdet̃ ad illã recurrendo ad hñs vt tale. Jtẽ vr̃ q̄ incõuenienter dicat subȝ ppriũ nõ eẽ spẽȝ qꝛ hec est vera in scđis itẽtiõib⁹: ppriũ iest spẽi: ꝛ nõ alr̃ q̃ȝ vt subo: vt vr̃. Jtẽ posset difficultari an ppriũ pmeintentionalr̃ sit subtiue in spẽ silr̃ accepta. sicut dicit doc. cũ sint realr̃ idẽ (vt mihi volũt). Jtẽ qñ aliqd ẽ per se tale quocũq̃ nõ distrahente sibi addito adhuc ẽ tale: cũ g̃ subȝ sȝ se sit p⁹ pprio. ergo ĩq̃tũ hñs: erit ẽt pus pprio. Hoc posset ↄfirmari ex dictis h⁹. 1. di. 2. q. 2. vbi dicit q̄ ne dũ absolutũ eẽ pcedit nã effectũ: sȝ ẽt dũ actu causat pcedit. silr̃ ibidẽ. q. 3. ꝛ. 39. di. 1. de ↄtingẽtia voluntatis in cãndo ẽt dũ actu cã: ꝛ reꝝ ↄtingentis ẽt dũ actu existũt. Jtẽ. 3. di. 2ᵗ hȝ iste q̄ dat̃ cõe reale hñs vnitatẽ minorem vnitate nũerali: ꝛ. 1. atq̃. 7. meta. ꝛ alibi sepe tangit idẽȝ. male igit̃ dicit in vltima solõne q̄ nihil est cõe non existẽte itellcũ. ℭ Ad h rñdet̃. Ad pᵐ (vt tetigi ĩexponẽdo lr̃aȝ ꝛ sepe supra.) q̄ ibi accipiunt̃ itẽtiões in actu signato: ꝛ declarant̃ in actu exercito ꝛ fundamẽta taq̃ȝ in clarioribus ꝛ vltimate ↄsiderans. ℭ Ad aliud per idẽ: vel alr̃ q̄ talia sunt pdicata q̃lia permitunt subã. vt hȝ Boe. de tri. supposita igit̃ spẽi per se perseitate pᷓmi modi sũt supposita ppriũ pseitate scđi modi: siue loquẽdo in actu signato i itẽtionib⁹ siue exercito in fundamentis. Unde sicut ista est per se p⁹ mõ. spẽs pdicat̃ de dñtib⁹ nũero: ita ista. ppriũ accidit oĩ. est in 2⁹. mõ: vt pbabilr̃ teneo: ꝛ pportionalr̃ dicat̃ in fundamentis. Dico igit̃ q̄ ppriũ vt ppriũ nõ hȝ alia supposita q̃ȝ spẽi supposita: pportionalr̃ capiẽdo vtrũq̃: lȝ bñ vt spẽs: hẽat alia: ꝛ itelligo in scđis intẽtionib⁹ supposita spẽi: nõ de qbus i actu exercito põt dici: sed de qb⁹ tm̃ actu signato: hoc est: nõ hãc ꝛ illã spẽm: sed hoc ꝛ illud dr̃na nũero. Et cuȝ dr̃: q̄ diffõ vl̃is per se ↄuenit p proprio: h hȝ solui in sil̃i infra de diffinitione accñtis. Unde dico breuiter pro nunc q̄ pdicari accidentalr̃ ↄuertibilr̃ ↄuenit pprio p se eẽntialr̃. ꝛ silr̃ q̄ pdicari per se in scđo mõ ↄuenit ei p se in pmo modo. Refert igit̃ multũ in talibus locutionib⁹ respicere ad pseitatẽ inherentie ꝛ inherentis: ꝛ silr̃ dõm est de ly essentialiter. Declaratio igit̃ doc. optima est ꝛ saluari põt recte intelligenti. h rñsio euadit multas ãbiguitates hic ꝛ subtilis. est quare eam ponderabit ꝛ alie inuestigabit lector sollicitus. ℭ Ad aliud de demonstratione tetigi supra breuiter dico q̄ in scientijs humanitus acquisitis pro statu vie solius vl̃is est demonstratio per proprium medium: imo generaliter in nulla scientia: singularis in quantũ talis est demonstratio: ꝛ si eniȝ de ẽentia diuina theologus aliquid demonstrat: hoc est in quantum est natura vel quiditas: ꝛ non in quatum singularis pro quibus tamen alnus videtur iste super. 7. metaphy. q. 13. ꝛ alibi. ℭ Ad aliud dico q̄ cõe est duplex. prime intentionale. vȝ. scđe. primo modo opponitur proprio prime intentionali ꝛ non secundo modo: maxime si tale sit propriuȝ speciei: ꝛ ita argumentuȝ non est ↄ doc. ℭ Ad aliud pt riñderi ex diffõne vl̃is passionis. pmo posterio. vbi dicit̃ q̄ inest oĩ ꝛ per se ꝛ sm q̄ ipsum ꝛ vr̃ equiualere diffinitioni Porphyriũ hic ꝛ eẽ. loquendo ergo tãȝ i intentiõibus q̃ȝ in fundamentis illa tria sunt per ordinem: ita q̄ posterius est essentialius priori: sicut in diffõne nãe. 2. phy. dr̃ q̄ ẽ pncipiũ mot⁹ ꝛ status ei⁹ in quo est p̃ p se ꝛ nõ sm accñs: vbi tñ nõ tenet̃ vniformis ordo loquendi: ꝛ si ad itellcm̃ ꝛ ordine ↄstruendi sit sil̃itudo: hitudo igit̃ ppriũ ad hñs ipm essentialioꝛ ꝛ specialioꝛ est ꝛ sm spẽm ad ipsum refert̃ vt optime dicit doc. in lr̃a: lȝ igit̃ habitudine sm genus eẽntialius respicit ea de qb⁹ secundario dr̃: nõ tñ habitudine sm spẽm. Nec obstat q̄ ly oĩ ponit̃ pᷓmo loco: qꝛ hoc arguit potius opᵐ: sicut in exemplis pdictis pȝ. poꝛes enim dr̃e in diffõnibus sũt min⁹ eẽntiales. i. eẽntiã diffiniti adequate exprimentes q̃ȝ vltime vel posterioꝛes: ꝛ ita ly soli ꝛ sp: specificant ly oĩ: sicut p se ꝛ sm q̄ ipsum in illa Arꝛ. Recte ergo dicit q̄ est cõe ꝛ vl̃e reᵐ indiuiduoꝝ. ppriũ aũt reᵐ speciei. Et si dicatur q̄ respectus ad qđcũq̃ non tollit essentiale: ad qđcũq̃ igit̃ cõparabit̃ erit vl̃e: ↄcedo q̄ sp est vl̃e ꝛ respectus ad spẽm hoc non tollit: sed ad hoc aliud addidit. Uel dic vt pᷓius recurrẽdo ad supposita spẽi: que scđario sũt ppriũ: ꝛ ita põt dici q̄ ppriũ est ppriũ spẽi in ordine ad rõnẽ inherentie vel inessendi. Nã rõ spẽi ꝛ nõ indiuidui ẽ adequata rõ talis ↄsecutionis: lȝ põt dici cõe vel vl̃e respectu eius ĩquãtũ icludit̃: ꝛ participat̃ ꝛ supponit p pluribus. nõ. n. pdicat̃ risibile de sorte ꝛ platone inquãtũ tales sȝ inquãtũ hoĩes: ꝛ silr̃ in scđis intentionib⁹ declarat suo mõ. ℭ Ad aliud dico q̄ etsi accñs omne hȝ ordinẽ seu relõnem dependentie seu inherẽtie saltim aptitudinalis ad suũ subm: nõ tñ pp hoc eẽ eẽntiale eius ẽ ad aliud se hñ: ꝛ ita nõ ẽ formaliter ad aliud ꝛ de tali. formaliter. s. ꝛ nõ mãliter seu sȝ dici relatio logt̃ doc. in lr̃a. Mõ ppriũ cũsit formalr̃ respectiuũ rõnis nõ solũ hȝ referri ad sbm sed ad formale essentiale relatiuũ: aut sm genus: aut sȝ spẽm: aut vtroq̃ mõ: ꝛ sic pcedit pma pbatio argumẽti bñ. 2ᵃ põt satis bene euadi. vt in lr̃a pȝ lȝ eñ. hõ sit pᷓius spẽ vt est itentio: nõ tñ hõ in esse comparato ꝛ spẽm hñs vt accñs: nõ tñ sunt formalr̃ relatiue. Ubi attẽde q̄ ali⁹ est modus hñdi correlatiuoꝝ: ꝛ alius forme a subro: ꝛ ita spẽs est habens ppriũ vt correᵐ alteruȝ hȝ: nõ tñ vt subm formã iherenteȝ nisi ↄnotatiue: sed sic risibile vel hõi ppriũ hȝ: ꝛ ita caste itellige doc. ℭ Ad aliud pȝ ex dictis: q̄ ibi act⁹ signatus verificat̃ in pᷓmis: h. n. ppriũ pdicat̃ de spẽ vel inest spẽi. est scđi modi in actu signato exercenda in pᷓmis pportionaliter. Quotiens aũt i eẽ accipit̃ infra. q. 2. de accidente optime hȝ. supponit igit̃ spẽs in tali locutione pro subo subi ipsius ppriũ. vt pᷓ⁹ dixi. ℭ Ad aliud dico q̄ loquitur doc. in his logicalib⁹ famose de proprio ꝛ subiecto quo ad ↄsiderationes reales: ꝛ ideo potius tenet dif̃ᵐ realem eoꝝ q̃ȝ identitatem vt pȝ. posito tñ q̄ sint idẽ realr̃ in fundamentis: tũc non pp̃ie diceret̃ ppriũ inherere: lȝ bene inesse nec recipi: sed extensiue põt dici eẽ in. sicut potentias aĩe dicim⁹ esse in essentia aĩe: cui tñ sũt realr̃ idẽ. vt. 16. di. 1. hȝ iste. ℭ Ad aliud dico q̄ aliud est loq de subro absolute sumpto ꝛ aliud subreᵐ hñtis accepto. primo modo concedo q̄ est pᷓius. 1⁹ modo non. vt dicit doct. ꝛ hoc reduplicatiue tenendo ly inquãtũ. secus si permissiue seu specificatiue teneretur de quo hȝ videri infra. q. 2. de accidente soluendo principalia. Et cum alleget̃ doc in. 2. ꝛ p. dico q̄ accidit sibi absolutum causã: non fundamentũ sub reᵐ reduᵗᵉ. Ubi ẽt attendendum q̄ aliud est loqui in talib⁹ de relatiuis duoꝝ primoꝝ modoꝝ: ꝛ aliud d̃ relatiuis. 3. modi. ℭ Ad vltimuȝ dico q̄ loquitur hic de cõi seu vl̃i cõpleto: aut certe in potentia propinq̃. vbi võ allegatur: loquit̃ d̃ cõi seu vl̃i incompleto ꝛ in potẽtia remota.

quoꝝ declarationē tetigi ꝑus supra ꝛ alibi. lector curiosus addat si oportuerit. Q. XXVIII.

Uigesimooctauo ꝙrit̃ diffō ne ꝓpꝛij 4ⁱ. mō: de quo ē intētio hic: ꝛ specificat. 4. modū: eo qꝛ Porphyrius describit quodāmodo ipsum aliqñ tribus mod is sumptum: sicut de differentia suo modo habet supra. Nam ꝓpꝛiū secundū intentionaliter sumptuꝫ illis tribus modis dictis potest dici accidens: saltim vt modus: sed an sic de proprio. 4. modo patebit infra: ꝛ specificat ipsam diffinitionem in littera: que vt dixi. q. preeunte pōt reduci ad illā primi posteriorum. vt patet speculanti.

De primo

satis noti sūt termini ex dictis prius qd. vꝫ. diffō ꝛ quotiēs accipit. Quid ēt ꝓpꝛiū. 4. mō pꝫ siue accipiat ꝑm eī itēntionalr siue scđe itētionalr: ꝛ magis. q. sequēte elucescet ꝛ in hac. q. Quid accidere ꝛ quotiēs sumit pꝫ in solone hᵘ. q. ꝛ infra. cap. de accidente. q. i. ꝛ. 2. ꝛ. q. sequēte ille alie particule: oi ꝛ soli ꝛ sp: note satis sunt. Per ꝑᵐ denotat adequatio extensiua ꝯtinētie vel ꝓdicatis atqꝫ generalis habitudo. Per 2ᵐ specificatio rōnis inexndi ꝛ ꝓdi atqꝫ spālis habitudo ꝛ adequatio (vt ita loquar) itensiua. Per 3ᵐ adequatio extensiua duratiōis ꝛ ex oibus sit. vt dicit doc. conuertibilitas: denotat enim inseparabilitas ꝓpꝛij atqꝫ eius cōuertibilitas respectu sui subi per illa. 3. ꝛ hoc ꝓm esse materiale: ꝛ ꝓm eē qditatiuū eius in fundamētis exercēdo ꝛ correspondenter i intentionibus signādo. ponunt ēt illa. 3. ibi sincaᵗᵉ implicite importantis sua determinabilia. s. supposita vel contenta: ꝛ nām vel rōnem formalē eius: ꝛ tps. vnde p̄. poste. dicit phs: ꝙ demonstratio ois est ex his que sunt vlr tam ex parte temporis ꝙ̄ suppositoꝝ. Que oia moderari debent taꝫ de primis ꝙ̄ de scđis intentionibus ꝓportionaliter loquendo.

De secundo

arguit sex rōibᵘ ptē negatiuam. ¶ Prima rō ꝓcedit ꝑ rōneꝫ bone diffōnis destructiue. Naꝫ dꝫ dari per genᵘ ꝛ dr̃iam. 6. thopi. aut saltim per rōneꝫ generis loco ipsius. hic v̄o nō ponit: nec genᵘ ꝓpꝛij: nec rō eius ꝙ̄ est ꝓdicari de pluribus qua vtit Porphyrius in diffōnibus alioꝝ. vt pꝫ supra. ¶ 2ᵃ rō ꝓcedit per remoᵗᵐ alterius ꝯdictiōis bone diffōnis. vt ꝑus notaui: qꝛ. vꝫ. ꝯuēit alteri a diffinito: qđ nō dꝫ. allegat phm. 7. metap. t. c. 43. ꝑus tñ declaraui illud dcm̃ phi. ¶ 3ᵃ rō ꝓcedit eodē mō: ꝛ ꝟ si ꝓpꝛietas accipiat ꝑm e intētionalr. vt vr̃ ipaꝫ accipere: vel si scđe itētionalr i casu adhuc diffō abstracti nō ꝯuēit ꝯcreto nec eꝯ nisi ꝑ accñs ꝑp diuersitatē modoꝝ signãndi. Sed ꝑᵐ vr̃ magis ad ꝓpoᵐ. vñ dicit. ꝙ ꝓpꝛiū nō nisi per accñs. q̄si dicat: ꝙ sicut diffinitū accidit alicui ꝛ eꝯ: ita diffō ꝓportiōaliter loquēdo. diffō igit ꝓpꝛitatis vt est ꝑm eī intētionis accidit ꝓpo vt ē scđe itētionis. ¶ 4ᵃ rō ipugnat ꝑᵐ pticulā positā i diffōne: qꝛ ē dispatū diffiniti. ¶ 5ᵃ rō ondit aliud vitiū diffōnis hᵘ dari. s. ꝑ copulationē cōtra doctrinā phi. 6. topi. c. 13. ¶ 6ᵃ rō ondit excessuꝫ diffiniti respectu diffinientiū: qđ nō ꝯuenit in bona diffōne: sed eꝯ potius: qꝛ quelibet pars diffōnis est in plus ꝛc. 2. poste. t. c. 17. ꝛ maxime hoc veꝝ ē de pte ꝑᵃ que ponit loco generis: ꝛ vlr nullā excedit diffinitū: cū igit ꝓpꝛiū: sicut ꝛ alie itentiones reperiat vniuoce in oibus. 9. generibus accñs v̄o nō: qꝛ tūc tm̄ duo gnãlissima ingt: vt suba ꝛ accidens icōgrue ꝙ̄ ponit accñs in diffone ꝓpꝛij: qꝛ si pro vno signatoꝝ tūc ꝓpꝛiū excedit. si vt cōis oibus: illa est cōitas solius vocis: equocū aūt lquātū tale non diffinit ¶ Ad oppᵐ adducit Porphyriū in lr̃a. Deide r̄ndet ad. quesitū tenēdo partē affirmatiuā quā ex ꝑmendo declarandoqꝫ dicit ꝙ per ly. accidit. in hac diffōne ꝑᵘ loco positum implicite habet rō ꝓdicati ꝛ modᵘ ꝓdicādi. Nā logice loquendo. vt ifra. q. 2. de accidente pꝫ. ꝟ verba inectᵃ vl ad esse vel accidere. iportāt rōnem ꝓdicari nō ꝓdiᵗ: sed ꝯ ete: ita ꝙ equalet dicere. ꝓpꝛiū accidit: ꝛ dicere ꝓpꝛiū ē ꝓdiᵘᵐ in quale accñtale. Nā qđ ꝓdicat i qd nō accñ simᵗ ꝙ ꝓdicat in q̄le eēntiale nō accidit: eo ꝙ̄ ꝙ dr̃. accidit: hr̃ ꝙ i q̄le accñtale dr̃. per alia v̄o. 3. q̄ sequunt. s. oi ꝛ soli ꝛ sp. hr̃ ꝯuertibilitas vel ꝯuertibile: ꝛ ita intellectus diffōnis est ꝙ ꝓpꝛiū ꝓdicat de plibus in quale accñtale ꝯuertibiliter: ꝛ posset addi dr̃ntibus spē vl nūero. vt ꝑus de dr̃ia dcm̃ est: nisi forte ꝙ soluᵘ spēi ispālissime itelli eē diffō ꝛ ꝓpꝛiū. vt. s̄. c. de genere. q. 4. tetigi. Et remittit se ad diuisionē ꝛ subdiuisionem vlis in textu. c. de gñe: vel potius ꝓdicabilis: ꝛ supra sepe hr̃: ꝛ addit ꝙ ꝟ diffō coicidit cū diffōne phi. ꝑ. topi. c. 4. ꝛ nimirum: qꝛ oia fere. que dicit Porphyrius accipit hincide. ex dictis Ar. Propter argᵐ tñ soluenda adducit pulchrā diffōnē de accidente: q̄ clarius seu diffusius hr̃ infra. c. de accñte. q. 1. ꝛ pōt reduci ad bimēbrē sic. Accñs aliud intentionale aliud reale. ꝑᵐ duplex ꝛc̃. vt pꝫ in lr̃a. Allegat phm. 5. metaphy. pro accidēte reali. t. c. 13. ꝛ inde iplicite saltim: ꝛ tāgit illa itētionalia ꝯñter. s. eē in ꝛ dici de. de qbᵘ supra. q. 4. ꝛ infra. q. 2. de accñte. ꝛ. c. de suba. Dicit igit ꝙ accñs qđ distiguit ꝯ subam ꝑtinet ad ꝯsiderātōem meᵗⁱ ꝛ non logici nisi ꝑ accidens. 2ᵒ. mō ponit in diffōne ꝓpꝛij tāqꝫ genᵘ vl dr̃ia gñica cōis duobᵘ vltimis vlibus seu vniuoce seu analogice ꝫ 3ᵐ ō ē. s. vle: ꝛ hec multiplicitas ꝛ cognitio eiᵘ euadit plūres diffinientes in his. q. vt pꝫ. Cōsequēter r̄ndet ad argᵃ ꝑncipalia Ad ꝑᵐ per iteremptōeꝫ assumpti: ꝛ declarat qualr ibi iplicite ꝛ equalenter ponit genᵘ ꝓpꝛij vl rō gñis loco ipsiᵘ: ꝛ totum ꝑus dixi. vbi aduerte i lr̃a ad vnā parētesim ibi (In hoc ꝙ est vna ꝛc̃.) vsqꝫ ibi exclusiue (dici vlitatē ꝛc̃). ¶ Ad 2ᵐ silr iterimēdo assumptuꝫ: lꝫ enim dr̃ia vltima ꝯuertat cū diffinito: ꝛ hoc itelligendo sane. vt ꝑus sepiᵘ notaui: nō tñ ꝓdicat accñtalr. q̄re ꝟ diffō nō ꝯuenit ei cōplete: lꝫ tñ ꝑtialr: vbi tāgit modū ꝓdicādi dr̃ie. vt supra sepe hr̃. ¶ Ad 3ᵐ eodē mō negando assumptū: vbi distiguēdo de ꝓpꝛietate dicit ꝙ neutro mō diffinit hac diffōne. Nā ea q̄ ponunt in hac diffōne sunt entia rōnis seu itentōes scđe: ꝛ vt dicit doc. tm̄ diffiniunt ꝑm intellectū: hoc est ens rōnis vel fabricatū per itellectū ꝛ nō ens reale: qꝛ diffinientia ꝓcedūt naturalr diffinitū. Intentiones aūt sequunt naturalr res ꝑme intentionis. Dato ēt per casum ꝙ ꝓpꝛietates esset abstractū vt est ꝑmo de eo: non diffiniuntur ꝯuenienter hac diffinitione: qꝛ logicus diffinit itentiones vt actu applicabiles rebus: sed abstracta vt talia non sic pñt applicari. q̄re nō recte ꝑt dici ꝙ ꝓpꝛietas accidit: qꝛ abstrahit ab accidere: lꝫ forte in poᵃ accidit vel idētice: nō tñ formalr: sicut albū accidit: non tñ albedo proprie logice loquendo: vlr. n. diffōnes in actu signato debent dari de scđis intētionibus eo mō q̄ in actu exercito pñt verificari i fundamentis. vt ꝑus notaui: ꝛ infra magis ꝑtractabit. Intelligit ꝙ̄ doc. ibi per modum oppoᵐ ei cui ꝯuenit accidere actu moᵐ significandi abstracti ꝙ opponit mō ꝯcreti. vt pꝫ. ¶ Ad 4ᵐ inquit est distinctiōe predicta accñtis quō accidit accidit i hac diffinitiōe. negat igit assumptum. ¶ Ad 5ᵐ: ꝙ lꝫ icōueniens sit diffinire per copulatōem denotādo distinctas ptes diffōnis copulari: nō tñ circūlocutiue: vbi dr̃ꝫs non est nomen determinatū ipositū. vt. s̄. nōui: sic fit i ꝓposito vt declat. ¶ Ad vltᵐ pꝫ ex equocatiōe accñtis. nā ꝓcedit de ipso ꝑ mō accepto. vt pꝫ.

De tertio

lꝫ ꝓdicta satis clara sint: aliq̄ tñ paucis tangā: ꝛ ꝑmo circa solonē. q. vr̃. n. ꝙ per ly. accidit. non hr̃ ratio ꝓdicati cū opponit ꝑ dr̃ia ꝟ per dr̃iam aūt nō hr̃ ratio gñis alr sufficeret sola dr̃ia in diffōne. Itē ꝯ distinctionem illā de accñte scđe itentionaliter accepto ꝙ̄tū ad ꝑᵐ mēbꝝ cū dicit ꝙ est idē qđ eē in ꝛc̃.

in. ⁊c̄. vr̄ ꝯtrouersia supra. q. 4. in soĺone. 2. ṗncipal. vbi dicit: ꝙ esse in. ꝯuenit accn̄tibus realibus. dici ṽo de. cō uenit accn̄tibus 2ᵉ itētiōalibus. q̄re esse in. nō ꝯuenit ꝓ prio vt hic ē sermo de eo. Posset ibi pōderari q̄liter sub oᵉ accn̄tis maxie īsepabilis possit intelligi illud cuius ē. sine repugnātia. q2 tūc ignis sub frigiditate: ⁊ sic ō aliq̄s qō vr̄ incōueniens. Posset ēt pōderari q̄liter per accn̄s ꝯsiderat logicus accn̄s reale: cū tñ sit fundamētū per se ꝯsideratoꝝ ab ipso. Itē accn̄tia ꝯferunt ad cognoscēdū ꝙ qd est: ṗ de aīa. q̄re nō solū per prioꝛa: sed ēt ꝑ poste riora dari pōt diffō: qō est ꝯ primā ꝑtē soĺonis. 3. ṗncipa lis. Itē cū diffō. sit īdicatiua eēntie rei eadem autē eēntia significaṫ ꝑ ꝯcretū ⁊ abstractū: igiṫ eadē diffō vtriusqꝫ: qō est ꝯtra. 2. ꝑtē eius soĺonis. Cōfirmaṫ ex dictis supra . q. 7. ad finē. vbi dicit ꝙ coīcidunt ista. Intētio in ꝯcretum intētio: ⁊ intētio in ꝯcretū applicabilis rei. vbi vr̄ velle ꝙ in abstracto ē applicabilis rei. siľr dicēdū est de ꝓprieta te. Itē vr̄ hic ꝯcedere qō in. q. p̄cedēte negauit: ꝓprieta tē. s. esse abstractū ꝓpriū vt est intētio. In in. s. arᵒ. vr̄ īser re tāq̄ incōueniēs illud qō est necessariū plerūqꝫ: dispe ratū. s. diffiniri per aliō vt: pꝫ de gn̄e: ⁊ spē ⁊ sic de aliq̄s. Itē posset dubitari q̄re ꝓhibeṫ diffinire per copulationē cū tñ diffō deṫ aliq̄ñ per distincta realiter: iter q̄ ꝫ pone re copulationē. Itē vr̄ ꝙ illud illatū in vltimo ṗncipali . s. si accidēs eēt vniuocū ꝙ tunc eēnt tm̄ duo gn̄alissima nō seq̄tur. Nā an̄s a multis poniṫ ⁊ ꝯn̄s minime. ¶ Ad ista rn̄deṫ. Ad ṗmū ꝙ iuxta sn̄iaꝫ phi. 7. meta. t. ꝯ. 16. idē nomen pōt plura īportare vt exēplificat de h̄ noīe ilyon vel ylios. Ita dico hic ꝙ h̄ nomē vel dictio: accidit. non solū īportat dr̄iaꝫ: sed ēt genus: vt nōui. Et cum dicis ꝙ tūc sufficeret ponere dr̄iaꝫ in diffōne: negaṫ. vnde refert dicere: ꝓpriū accidit: ⁊ dicere: ꝓpriū in q̄le. vel ꝓpriū cō uertibiliter. cuiᵒ cā est: q2 verbū qōcūqꝫ ⁊ maxime 2ᵉ intē tiōale vr̄ in se cōtinere rōnes p̄dicati: qō non cōtingit in aliq̄s terminis. ¶ Ad aliō notaui istis. ꝯ. q. 4. h̄ duᵐ. sic enim ex ꝑte fundamētoꝝ aliq̄ dicunṫ eēntialr̄ ⁊ in qd ⁊ in q̄le essentiale. aliq̄ ṽo accidētalr̄ ⁊ in q̄le accn̄tale. Ita ꝓportiōalr̄ attribuūtur ista intētionalibᵒ vt sepe nōui. Pōt ḡ poni equocatio huiᵒ qō est eē in. vel pōt dici ꝙ cō uenit accn̄tibᵒ realibᵒ in eē cognitio cōsideratis. ⁊ ita in actu signato attribuiṫ scđis intētiōibus. in actu exercito ṗmis vľ scđis ad modū ṗmoꝝ sūptis. Nō negauit ergo vľr ab intētiōalibus eē in. ꝯ. q. 4. sꝫ spāliter ab istis ō qbᵒ loq̄tur: ⁊ h̄ in ordine ad fūdamēta. ꝫ alio reᵐ possent di ci eē in. sicut oē accn̄s hꝫ eē in. ¶ Ad aliud patebit in se quētibᵒ ⁊ maxime. q. de accn̄te. ¶ Ad aliō nōui supra. ⁊ infra. in. q. an̄p̄di. pōt accipi ibi per accn̄s. s. scđario: vel ꝑ accn̄s. i. ꝑ aliud. vel rōe alteriᵒ. vel ꝑ accn̄s vt opponiṫ ꝑseitati primi modi: q2 hītudo respectᵒ ad fundamētum ꝯuenit ei in. 2. mō ad terminū ṽo in ṗ mō ⁊ ita tale fūda mētū ꝑ accn̄s ꝯsideraṫ a ꝯsiderāte reᵐ. Pōt etiā tale fun damētū ꝯsiderari vel inesse reali vel inesse cognito: ⁊ sic diuersimode diceretur ꝯsiderari a loᶜᵒ. ¶ Ad aliud ta ctū est prius. ⁊ breuiter dico ꝙ loq̄tur de formalr̄ ⁊ qd ditatiue diffinientibᵒ. Mō ꝫ accn̄tia rei ꝯferāt ad inuesti gandū qō qd ē: nō tñ ad formalr̄ diffiniendū: sed potius eꝯ. ¶ Ad aliō dixi supra. q. 1. ⁊. 3. de gn̄e. aliud est eni lo gice aliud meᵉ. diffinire itētiōes eadē ēt eēntia diuersimo de significaṫ ⁊ ita diuersimode potest diffiniri. diffiniū tur a logico intentiōes vt modi intelligēdi sūt: ⁊ ita in cō creto: ⁊ ex ꝯcretis. a meᶜᵒ aūt vt qd. Ad ꝯfirmationeꝫ ta ctū ē supra vbi allegaṫ. Et breuiter potest ꝙ doc. capit i tētionem ibi nō pro abstracto: sed famose loquendo eo mō quo dr̄ ꝙ genᵒ ē intētio. Vel alr̄ ꝙ intētio ē i abso luto ē applicabilis: sꝫ nō actu vt nōnter dicit doc. in līra sic dr̄ ꝙ albedo ē applicabilis lapidi: ⁊ sic de aliis. ¶ Ad aliud dico ꝙ nō cōcedit illud: sed ponēdo ꝙ sic inquirit

an arᵐ cogat. sic ponēdo vacuū inq̄riṫ an i eo eēt motᵒ. ¶ Ad aliud dico ꝙ illud est inconueniēs vt in ꝓposito poniṫ. s. tanq̄ genᵒ vel ꝑs eēntalis diffōnis ⁊ ita instātia de gn̄e ⁊ spē nō ꝓcedit. q2 ꝑ addi. taᵐ vnu diffiniṫ ꝑ reli quū. ¶ Ad aliud ꝫ phs vbi allegaṫ loq̄tur de ꝯiunctio ne disᵗᵃ. vt pꝫ in exemplis suis de bono ⁊ ente ita ꝙ iten tio sua est ꝙ nō bn̄ daṫ diffō q̄ sub disiūctiōe referṫ ad di uersa: vt si diffiniaṫ bonū ꝑ h̄ ꝙ est esse delectabile visui vel auditui. aut ens ꝑ h̄ ꝙ est agere aut pati. q2 tūc inq̄t ꝯtigeret bonū eē nō bonū: ⁊ ens nō ens ⁊c̄. tñ sustinēdo dictū phi vľr vt allegatur nō solū reᵐ ꝯiūctionis disᵗᵉ: sed ēt copulatiue p̄t dici ꝙ rō illius ē eo ꝙ vna ꝑs diffōnis est modiᵘᵃ determinatiua ⁊ q̄lificatiua alteriᵒ. vn̄ sic non bn̄ diceret ꝙ socrates eēt hō ⁊ albᵒ: sꝫ tm̄ hō albᵒ: ita nec ꝙ hō est aīal ⁊ rōnale: non obstante ēt ꝙ rōnale in casu distingueret realr̄ ab aīali: si accipianṫ a diuersis formis realr̄ distinctis. Vel alr̄ ꝙ rō illiᵒ est vt denoteṫ ꝙ diffō dicit ꝯceptū simplicē ⁊ exṗmit eēntiā vnā ⁊ ꝙ ꝑtinet ad ṗᵐ actū itellectᵒ: ⁊ ꝙ ꝓpō in q̄ enūciaṫ de diffinito sit ꝓ pō vna ⁊ ꝑseica. plura addat ingeniosus lector. ¶ Ad vltimū dico ꝙ illud bn̄ sequereṫ logice loquēdo vt h̄ lo q̄tur doc. ꝫ nō meᶜᵉ de q̄ hꝫ videri infra. q. 4. an̄p̄di. ⁊ sic saluari pōt ꝯtrouersia. Sed adhuc ꝯ dcā q̄s obijcere posset: tū q2 nō vr̄ accn̄s 2ᵉ intentionalr̄ sūptū: seu in q̄le accn̄tale eē vniᵘᵐ siue cōe ꝓprio ⁊ accn̄ti: ⁊ q2 tūc pone renṫ tm̄ q̄tuor vlia. Nā sic dr̄ia in cōi poniṫ vle cui. s. cō uenit p̄dicari in q̄le eēntiale: ita tale accn̄s. Si aūt dicas ꝙ equoce ꝯuenit proprio ⁊ accn̄ti: tūc non diffiniet nec erit loco gn̄is: cuiᵒ oᵐ vr̄ i līra. ⁊ ifra. q. i. ō accn̄te. tū ēt: q2 si ꝓpriū diffiniṫ hēbit ꝓpriuꝫ: q2 ꝓpria passio emanat ex ṗncipijs diffiniētibus ⁊ maxie formali. ⁊ siľr illud ꝓpriū hēbit aliud ⁊ sic ꝓcessus in īfinitū in medijs demfatiōis qō est ipoē ⁊ ꝯ Arꝫ. ṗ posterio. ⁊ alibi sepe. ¶ Ad ṗmū istoꝝ tetigi ṗus diuersos modos distiguēdi in his diui siōibus ⁊ subdiuisiōibᵒ vlis. Pōt vnoᵒ teneri vniuoᵒ il lius ad h̄ duo vlia. ⁊ cū īserṫ ꝙ tūc tm̄. 4. vlia. h̄ pōt ne gari: q2 nūerus vliūm assignaṫ vel f̄m spēs spālissimas vľ saltē subalternas ꝓplēs speculatiuis ꝓprijs nobᵒ: ⁊ ñ tm̄ gn̄ice nūcupatas. Si ṽo teneret equocatio vel ana loᵒ dōm est ꝯiter ꝙ nō diffinit in ꝯcretū equocū: sꝫ vt ē no mē cōe remote significās dr̄iaꝫ ꝓpriā propriū ⁊ accn̄s: ⁊ ita ꝯhiṫ ꝑ imediate addita: ⁊ sic ē nomē gn̄ale ꝯctū ꝑ spā lia: vľ dr̄ia cōis diuisa ꝑ spālēs f̄ꝫ aliā viā: ⁊ sic se tꝫ ex ꝑ te gn̄is vel pōlis vt ṗus dixi in sili. ¶ Ad aliō sustinen do scđas intentiōes hēre passiones suo mō ꝯceᵒ ꝓprium hēre ꝓpriū sicut prius de dr̄ia ⁊ gn̄e dixi in sili. ⁊ tūc ac cidēs denoiaṫ a suo subō sūpto vt modus vt de vli dcm̄ est. Sꝫ forte illa probatio nō ꝓcedit. vꝫ. ꝙ oē hn̄s ꝙ qd vel diffōnē hꝫ passionē ⁊ demrātionē ⁊ eꝯ: q2 vr̄ phs. 1. posterioꝝ h̄ negare: de quo nō curo mō disputare. Et cū dicis ꝙ illud ꝓpriū ꝓprij hēbit ꝓprium: h̄ pōt negari: q2 ita est ꝓpriū ꝙ nō specie alis a suo subō: sic de ꝓprijs passionibus realibus dicimus. ꝫ igiṫ ꝓprium vt qd spe cies tñ vt modus hēat ꝓpriū nō in ꝯcretū ꝓpriū: sꝫ iq̄ᵐ spēs caste loquēdo. ꝓprium tñ vt modus nō hꝫ ꝓprium nec in fundamētis nec in intētiōalibus. vt pꝫ. Q. XXIX

I gesimonono

q̄rit an ꝓpriū sit diffi ctum vle ab accidente: vbi seq̄r ordinem originaliū antiq̄ꝝ ⁊ nō īꝫ hactenᵒ impŕs soꝝ. Ex solutiōe nāqꝫ huiᵒ. q. pꝫ solutio illiᵒ que q̄riṫ de illa particula diffinitionis ꝓprij. s. semꝑ. vt pꝫ ex remissiōe doc. ibi in ṗnᵒ solutiōis: cū dicit. vt pꝫ ex predictis. vbi remittit se ad dicta in hac. q.

De primo termini sūt noti ⁊ maxie loq̄ṫ ō intē tiōalibᵒ: ⁊ h̄ vt qd sūpti. Ordo pꝫ nā ex dictis in soĺone p̄cedentis. q. orṫ h̄. q. vbi doc. posuit

illā diuisionē accn̄tis: ꝛ tenet ꝙ accn̄s positū in diffōne
ꝓprij nō est. s. vl'e: qꝛ tn̄ multa videnẜ facere ad oppo̅ᵐ: nō
īmerito examinare voluit distinctionē hāꝝ itētionū. ꝛ a
qbus ꝓprietatib⁹ ex pte rei origināť: ꝛ lꝫ ex doctrīa phi.
2. de aīa: ponens dr̄iā ꝫ īter aliq duo dꝫ prius cognoscere
vtrūqꝫ. ꝛ doc. nō adhuc determinauit de accn̄te. nihilo-
min⁹ ꝑsuppōit notitiā ei⁹ haberi ex textu ꝛ aliquātulum
ex ꝑcedētibus: ꝛ explicabit iā in solōne hui⁹. q. optic. ad
sequētē ꝟo. q. (vt dixi) pꝫ ordo. Diuisio cōmunis est.

De secundo 7. rōnibus arguit ad ptē negati-
uā. ꝛ lꝫ ꝑncipalis intentio sit in ī-
tētionalibus: sermo tn̄ doc. extēdit plerūqꝫ ad fūdamen
ta ꝛ arguēdo ꝛ declarando vt solet: ꝛ nimirū: qꝛ sicut in-
tētio ad intētionē: ita fundamētū ad fundamētū. ¶ Pri
ma rō ꝓcedit ꝑ viā diuisionis sufficiētis entis remouen
do vnum mēbrū ꝛ inferēdo reliquū iplicite. Ostēdit eñ
ꝙ ꝓpriū nō sit subā: qꝛ tūc vl' esset de eēntia spēi. s. ō gn̄e
subē: qđ nō ꝯuenit. qꝛ tūc poneret in eius diffōne: ꝛ ita
in demr̄atiōe eēt pen⁹: cū ꝑ diffōnē spēi demr̄aret passio
qꝛ idē eēt me̅ᵐ ꝛ illatū: cā ꝛ effect⁹. nᵉ pōt poni subā eēn-
tialr diuersa a subo: qꝛ tūc falsa eēt ꝑdi⁹ eius de subo si-
cut h est falsa: hō est lapis vel asinus. Idē autē ꝛ diuer
sum sūt īmediate oppō circa ens: ꝛ ita cum ly eēntialiter
maxime circa subām. Posset ēt alio mō pꝛobari ꝙ nō sit
subā: ꝛ h gnālr loquēdo siue de fundamētis siue de īten
tiōalibus. de fundamētis sic: qꝛ tunc solus sube eēt pro
priū. ꝯn̄s est falsuꝫ fm̄ ꝟitatē: lꝫ aliq cōcedāt ipꝫ. ꝯn̄a pro
baẜ: qꝛ qđ est formalr de gn̄e ꝑoꝛi non pōt eē passio gn̄is
posterioris: qꝛ aliās idē eēt prius ꝛ posterius re⁹ eiusdē
passio nāqꝫ posterior ē suo sbo nā saltim. subā ꝟo prior
oī accn̄te: g īpole est passionē accn̄tis eē subāꝫ. simplr ac
cipiēdo ꝓpriū 2ᵉ intētiōalr clarum est ꝙ non est sub: vt
nos de mēte istius loqmur de scōis intentionalib⁹. ¶ 2ᵃ
rō ꝓcedit ꝑ aliā diuisionē. s. eoꝝ q̄ sūt in cōposito: vbi eti
am vr̄ ꝓcedere de subis nisi extēdatur cōpō ad accn̄tia:
ꝛ silr mā ꝛ forma vt hꝫ iste sup. 7. meta. ¶ 3ᵃ rō ꝓcedit
ex resultatione propriꝫ: ꝛ pōt ꝯfirmari ex ꝑ phy. t. c. 8. ꝛ he
tres rōnes ōndūt oē ꝓpriū esse accn̄s. ¶ 4ᵃ rō eꝫ ōndit
oē accn̄s eē ꝓpriū ꝛ assumit fūdamētū ex pho. 7. meta. t.
c. 4. 17. ꝛ. 19. ꝛ ex ꝑ posterioꝝ. t. c. 9. Lu ꝟo formabis ar
gumēta reso⁹ vt scis. ¶ 5ᵃ rō idē ōndit ꝑ viā deductiōis
in infinitū. ꝛ pōt ꝯfirmari ex. 2. phy. t. c. 66. Oē. n. ꝑ accn̄s
tale reducit ad per se tale. ¶ 6ᵃ rō reducit ad ꝓbandum
ꝑᵐ mēbrū. s. ꝙ oē propriū sit accn̄s ꝛ ꝓcedit ꝑ locū a dif
finitiōe ꝯstructiue: saltim reductiue: vel saluꝫ a pte subi
ns ad totū vl'e. ¶ Ultima rō ꝓced. t ex diuisione accn̄tis
sub cui⁹ vnis mēbroꝝ cadit ꝓpriū: vt vr̄. ¶ Ad oppositū
adducit auctorem ꝛ phꝫ in topicis. li. 1. c. 3. Deinde rn̄det
ad q̄stiū tenēdo ptē affirmatiuā. ¶ Pro cuius declara-
tiōe adducit nōbilē diuisionē accidētiū fūdamētalr sum
ptoꝝ: applicādo ꝯn̄ter ad has duas intētiōes. Et solet si
milis distictio q̄stiū ad primā partē. s. de accidētibus cōi
bus poni i āpredicamētis assignādo sufficiētiā ꝑdica̅ᵐ.
videanẜ expositores: ꝛ iste infra. q. vltima antepredi. ꝛ. 5.
meta. q. 5. ꝛ ide. Quedā ingt de numero accn̄tiū eueniūt
subiectis ab itriseco. ꝛ h vel rōe māe vt q̄titas: q̄ tn̄ ꝯue
nit reb⁹ mālib⁹. lꝫ in sētētia sit de ce⁹: ꝫ in ꝟitate nulla est:
qꝛ ibi est mā. ꝛ nōiter dicit rōe māe: ꝛ nō ipsi māe: quia
subm accn̄tis marie absolutū: de q̄ tn̄ h loquitur: est ens
vel subā in actu formali: vt. 3. di. ꝑ. bꝫ. q. 7. ꝛ. 3. di. 1. q. 4.
qđ itelligo cōparando subās īter se: ꝛ ēt via vltimate redu
ctiōis: vt. ō. q. 6. nōui. Quedā rōne q̄litatū actiuaꝝ: que
pn̄t poni. 4. ꝑᵉ q̄litates vel saltim due illaꝝ. s. caliditas ꝛ
frigiditas: q̄lle sūt ingt q̄litates sensibiles posteriores: si
cut sūt calores sapores ꝛ odores. q̄rũ pho copiose in de
ge⁹. tales. n. cōsequūtur ꝑmas q̄litates. vt pꝫ. Naꝫ nigre
do cōiter sequitur calidetatē: albedo frigiditatē. ꝛ sic ō ali-
is suo mō: q̄rū vlterior ꝑscrutatio ptinet ad nālē phm ꝛ
medicū: q̄lias ꝟo tā prima q̄ 2ᵃ est sensibilis. iō nōiter
dixit sensibiles posteriores. Quedā aūt eueniunt ab ex
triseco. ꝛ h dupl'r. vel diu manētia q̄ hn̄t se ad modū ha-
bit⁹: vel cito desinētia q̄ sūt vt dispōnes. ꝑᵉ manēt amoto
coꝝ effectiuo. 2ᵉ tn̄ durāt q̄ꝫdiu durat ꝟnis agētis ipel-
lētis vel impꝑmētis pn̄tis: ꝛ exēplificatio satis clare for-
te ꝑ mō ē nigredo ethyopū. ꝫ du̅ᵐ est an ēt sit ab itrise-
ca complexiōne saltim de indis ꝛ singaris ꝛ lōbardis ꝛ hi-
spanis ꝛ sic de silibus pꝫ. Ex̅ᵐ. 2. ē de gira. factis i aqua
ex lapide vel remo vel h⁹i ꝓiectis vel applicatis. Et ad-
dit ꝓpōnē negatiuā dicēs ꝙ nullū taliū sit ꝓpriū: qꝛ non
est cōuertibilitas. nā tres particule. ꝫ posite in diffōne ꝓ
prij. s. oī: soli: ꝛ semp: nō verificanẜ de talib⁹ re⁹ alicui⁹ de-
terminati subi. vt pꝫ. aut saltim aliq eoꝝ: vt ingt. Qua-
re ingt ē ꝑter h accn̄s qđ inest spēi rōne forme spe⁹ tāqꝫ
ꝑ se cāe imediate ꝛ necessarie. vbi notāter dicē ꝙ iest spēi
. s. ꝑ: ꝛ h rōne forme: spēi. s. ꝛ nō idiuidui inq̄tū tal'. vbi
nō ꝙ adducē de calitate eius nec ta ꝑcisa ꝛ imediata nā ꝑ
has pticulas excludunẜ instātie de cā ꝯtigenti ꝛ partici
pali ꝛ remota vel vl'i: ꝑ qbus vide phm. 1. poste. t. c. 40. ꝛ
. 9. meta. t. c. 10. ꝛ inde. ꝛ istū ibidē notāter: silem ꝓpōnes
adducit sepe: vide. 1. q. ꝓlo. similiter ꝫ in ꝑn⁹ solonis in oꝑ.
phoꝝ. ꝛ. 2. di. ꝑ. parte. 1. q. 4. ꝫ oꝑ. in ꝑn⁹. ꝛ. 3. di. 1. q. 7. ꝫ
. 1. oꝑ. ꝛ alibi sepius. Oi igiẜ hn̄ti formā speciei inest tale
accn̄s: ꝛ nō hn̄ti nō iest: qr̄ ꝯuertiẜ ꝛ ꝑ diffōnē ōmr̄aẜ ꝑ⁹
de spē deinde de ꝯtentis. sec⁹ est de aliis accn̄tibus prius
enumeratis. Breuiter igitur distictio in forma est talis.
Acci̅ᵘᵐ q̄dā eueniūt ab itriseco: q̄dā ab extriseco. ꝑ mō
dupl'r: vel rōne forme spe⁹: ꝛ sic sūt ꝓprie passiones. vel
nō: ꝛ h ꝯuenit dupl'r: qꝛ vel rōne māe: ꝛ sic est q̄titas. vl'
rōne q̄litatū actiuaꝝ: ꝛ sic sūt q̄litates 1ᵉ. Si sunt ab ex
triseco h ꝯuenit dupl'r. qꝛ vel amotis cāis effectiuis eoꝝ
ꝑmanent in subis vt adustio solis. vel non ꝑmanent: vt
giratio aq ex ꝓiectione lapidis. Et oia talia dn̄r accn̄tia
cōia vel per accn̄s. Per o̅ᵐ passiones dn̄r accn̄tia ꝓpria ꝛ
per se. Applicando ꝑdicta ad itentiones declarat nōbilr
qd sit ꝓprium ꝛ qd accn̄s 2ᵉ itētionaliter accepta. Dič g
ꝙ ꝓpriū vt h est sermo de eo est itētio applicabilis tn̄ ac
cn̄tib⁹ vltimis. s. in lrā enumeratis: q̄. s. eueniūt ab intri-
seco rōe forme spe⁹. Intellus. n. mot⁹ occasionalr ex ꝓprie
tate repta in talibus accn̄tibus ꝯpat ea ad sua subta ꝛ ex
pte oboꝝ cōparatio passio ē respectiua⁹ rōnis i eis subiue ō
relict⁹ cui attribuiẜ trāsūptiue h nomē ꝓpriū: sic prius ō
aliīs. ō. notaui. ꝛ idē est ꝙ modus ꝑdicandi denolandi ꝛ
eēndi talis itētiōis hꝫ reduci ad ꝓprietates fūdamētoꝝ
vltimate ꝛ radicalr. Accn̄s ꝟo vt ē. 5. vl'e ꝓportiōalr de-
clarādo applicaẜ aliīs accn̄tib⁹ enumeratis. ō. ab intriseco
siue ab extriseco eueniāt. vbi singularissime declarat q̄re
talia accn̄tia appellāẜ cōia dicēs. vel qꝛ idifferēter insūt:
ꝛ h vl' idifferētia cōitatꝫ ꝑ remotionē ꝑci⁹ īhesiōis. vl' for
te indr̄ia ꝯditiōis: h est dictu: vel qꝛ excedūt i ūhere̅do:
qꝛ nō tn̄ vni determinato subo spe⁹ isūt. vt pꝫ. de albe-
die q̄ nūc hōi nūc asino ꝯuenit. vel qꝛ isūt ꝛ nō isūt idif-
ferēter. Nā lꝫ hō sit albus: pōt tn̄ eē nō alb⁹ vel saltī itelli-
gi tal'. Possꝫ tn̄ alr dici accidēs cōe: aut. s. cōitate cāitatꝫ.
qꝛ cāntur a pl'ib⁹: aut cōitate ꝑdicatiōis. aut cōitate īhesio
nis: qꝛ. s. toti subo ꝛ cuilꝫ pti ipi⁹ pōt iesse. ꝛ ꝑ o̅ᵐ dr̄ acci
dēs ꝓpriū tripl'r. ꝫ tene dcā Scoti. Cōcludit igiẜ dr̄iam
seu dist⁹ᵐ hoꝝ duoꝝ vliuꝫ: qđ ē ꝑncipale in. q. ex diffōni
bus ꝛ ꝓprietatib⁹ eoꝝ a pho in topicis li. 1. c. 4. ꝛ a Por-
phyrio hic. c. de proprio ꝛ accn̄te: de qb⁹ in sequētib⁹ am
plior erit sermo. ¶ Cōsequēter rn̄det ad ar⁹. ꝑncipalia:
ꝛ vnica solōne soluit. 3. ꝑncipalia argumenta recurrēdo
ad eqiuocatiōem accn̄tis: ō q̄. q. ꝑcētē hētur: ꝛ ifra. q. 1. ō
accn̄te. Et qꝛ talis rn̄sio (si valet) vr̄ ꝯcedere ꝓpriū eē ac-
cidēs vt iferẜ i argumētis illis cū non sit subā: iō obijcit

notanter inferẽdo ĩ icõueniens.oẽ.s. ppriũ eẽ accñs vt accñs diuidit ens ꝯ subaz. q̃ at sit icõueniens deducit: q2 nec in abstracto nec in ꝯcreto res ꝓme intentionis ꝑdicat de 2ᵉ. Nõ ꝓmo mõ:q2 tũc eẽntialr ⁊ ꝑ se iuxta illam regulã sepius recitataz supra. Ols.s.va ꝑdiᵒin absoluto ẽ ꝑ se ꝓmo mõ clarũ aũt ẽ q̃ res ꝓme itentiõis nõ est de iteᵒformali 2ᵉnec eꝯ. Nõ ẽt 2ᵒmõ:q2 sicut ꝑdicatiões ꝑ se nõ ꝯuertunt iper se: ita nec vr̃ formalis i formalem: nec denoiatiua in denoiatiuã ꝓprie loq̃. 2ᵉaũt itentiões denoiant formalr ꝓmas:ġ nõ eꝯ. Ad ĩ arᵐ subtilis sub tilr r̃ndet.ꝓmo supponẽdo equoᶜᵐ accñns ad.9.gña sic ⁊ entis:vt prius notauit. ⁊ infra.q.i. de accñte.⁊.q.4.añ predicᵐ hz amplius videri.2ᵒ.supponendo q̃ in equocis nõ ẽ ꝓprie ꝑdiᵒnisi prefacto diffõne. Cum igit dr̃ q̃ oẽ ppriuz est accñs. volẽdo sustinere ꝯquoquomõ v̾itatem huiᵒ: ppriũ est accñs: diẽ q̃ cũ ppriũ vt ẽ itẽtio ẽ vniuo cũ i ei gñe vt ꝓus de tꝑo ⁊ aliq̃s dixi.q̃re i hac ꝓpõne.oẽ ppriũ ⁊c.subm pro oĩbus suis iferioribus distribuit.ꝑ/ diᵐvo hz accipi ꝓ vno significᵐ ꝑciᵉ: vtpote ꝓ q̃titate vl q̃litate vel hmõi.igit ꝓpõ illa sic vr̃ sumpta est falsa.q2 denotaret q̃ accñs vniᵒgñie ꝑdicaret de ꝓprio cuiuscũ q̃ gñis:qd nõ vr̃ posse. alr ꝓprie passiones oĩuz generũ eẽnt in vno. 9.genere accñtiuz.sed si limitet ita q̃ sic vr̃ accõmodetur:sic.s.oẽ ppriũ i ĩ gñe est accñs.dicit q̃ est va lz nõ eꝯ.s.q̃ oẽ qd est in ĩ gñe est ppriuz. ⁊ declarat vno mõ q̃lis ꝑdiᵒẽ dicẽ.:q̃ est denoiatiua reductiue sal tz:lz nõ formalr: sicut cõiter ꝯuenit qñ subz ꝑdicat de accñte.ẽ.n.ꝑdiᵒindirecta seu mãlis. ⁊ posset dici q̃ ibi ꝑ dicat accñs õ accñte accñtis accñtis.vl alio mõ q̃ ꝑdicat subz õ accñte accñtis sub ĩ subi:diuersimode õclarãdo ly a.cñe.⁊ ly subz:⁊ exponit se ꝯñter i ifra vt satis pz. Alio mõ r̃ndet sic in fine ifra.q.5.añpredicᵐ soluẽdo vltᵐ ꝓnci pale hz: q̃ nõ opz ꝯcedere illã ꝑdiᵐ eẽ denoiatiuam nec vniuocã ⁊c.q2 talis diuisio hz locũ i ꝑdicatiõe ĩz se:ĩ ẽ formali ⁊ directa: q̃.s.ꝓprie est ꝑdiᵒ: nõ aũt.s.in mãli seu idirecta q̃ potiᵒest dicẽda subiectatio q̃ꝫ ꝑdiᵒ. Nã si hu/ iusmodi reductio admitteret seq̃ret q̃ ꝑdicatiões ꝑ se ꝯuerterent ꝯ Ar.⁊ q̃ ĩ eẽt per se ꝓᵒmõ: hõ est asinus. lz nõ imediate reducendo: qd ẽ absurdũ:lz aliq̃bus nõ videat icõueniens:q cõiter oĩa icõueniẽtia ꝯ ꝯuenictiꝰ bus ponũt. Prediᵐ.n.hz rõnẽ forme reᵘsubi:⁊ ĩ vel for me eẽntialis vel accñtalis.subm vo rõnẽ mãe. ⁊ lõ lz ex tensiue loquẽdo diuidat ꝑdiᵒin formalez ⁊ mãlez:i sola nihilominᵒformalis ꝓprie loquẽdo est vere ꝑdiᵒ. ⁊ ma xime loᶜᶜ:qd dico ꝑꝑ ꝑdicationes idẽtice idẽticas:q̃ nec ꝓprie formales nec ꝓprie mãles appellãde sũt. ℭ De/ inde replicat ꝯdicta: q2 vr̃ q̃ ĩ sit formalis ⁊ ꝑfecta.ꝓ priũ ẽ accñs:cũ accñs diuidat in reale ⁊ itẽtiõale:ꝗd vr̃ eẽ cõe istis.5.vliᵇᵉ. Ad qd r̃ndet q̃ accñs vt ẽ.5.vle:de q̃ ẽ sermo in hac.q.nõ ꝑdicat de ꝓprio formalr.lz an mã/ liter possit eẽ duᵐde quo ifra. accñs ẽt ꝓme itentionale ñ ꝑdicat de ꝓprio 2ᵉitẽtiõali nisi aditeᵒꝓus assignatũ i illa r̃nsiõe. Cũ ĩ ẽ va.oẽ ppriũ ẽ accñs ⁊c.quaz vocat vltimã r̃nsionẽ.qd vez ẽ ꝯparãdo ad ꝑcedẽtẽ imediate vel si itelligit gñalr trãsmutet ifra.vel dic:q̃ illa pticula .s.vl põt dici q̃ ꝑdiᵒdenoiatiua vniuoca ⁊c.ẽ.2.ꝑ e illiᵒ r̃nsionis vltie de q̃ loquit. Accipiẽdo tñ alio mõ accñs vt i solone q.ꝑcedẽti lo habet:⁊ ifra.q.i.de accñte. illa ꝑ/ diᵒẽ va ẽt vr̃:sic.s.oẽ ppriũ ẽ accñs.i.ꝑdiᵐ nõ eẽntiale. falsa aũt vr̃ accipiẽdo accñs ꝓ.5.vli vt in hac.q. ẽ s̾mo de ipso.⁊ ĩ verũ ẽ ꝑcipue in ꝑdicatione formali:imo vt sic falsa ẽ ẽt pticularr. vt pz:⁊ negatiua ꝯdictoria vlis va. ℭ Ad.4.ꝓncipale r̃ndet ꝓmo ſm opi.cõez:vt supra.q. 2.de gñe tactũ ẽ.distinguẽdo de accñte copulato.s.vel i differẽter seu absolute sũpto. Cõtra quã solonẽ istat du pliciter.ꝓmo ex dictis phi.7.meta.t.ꝯ.4.⁊.5.vbi innuit vr̃ oẽ accñs diffiniri debere ꝑ subaz: de quo infra.q.8.

añpredicamẽtoꝝ ⁊ alibi pleruq̃ꝫ patebit.3ᵒinfert ex illa r̃nsione accñtia alia p̄ter copulata eẽ subas: q2 eẽntias absolutas idꝑẽdenteo hñtia: qd est ipossibile.eẽ.n.eiuᵉ iusq̃ꝫ accñtis ẽ iẽẽ:⁊ oẽ accñs ẽ ens in alio: ⁊ sic de aliqꝰ pluribus fundamẽtis Ar.⁊ hᵒvbiq̃ꝫ: vt ifra magis pa/ tebit. Ultiᵒpotiit solonẽ ꝓpriã:vt supra.c. de gñe.q.2.⁊ ifra.q.de denoiatiuis hz.ꝯcedẽdo vr̃ oẽ accñs diffiniri ꝑ subaz vel subm:⁊ ĩ verũ est loquẽdo de accñte reali: qd intelligẽdũ est iplicite vel explicite.⁊ loquẽdo de dif fõne cõpleta reali ⁊ hmõi. Nec sequit qd ifert ꝯñter sil arᵒꝓncipali de ꝑdicatiõe.2.modi.arguit.n.ab isufficiẽ/ tia.oz ġ addere sic.ĩz ponit in diffõne ꝑdicamẽti ⁊ egre dit ex ꝓncipijs eẽntialibᵒeius necio:vt i illa diffõne de multiplici ꝯsecutiõe accñtis in corpe.q.tactũ ẽ:nõ sic est õ symitate reᵐnasi:nec de albedie respectu margarite vl hmõi. Reqritur tñ solitaria inhesio vt diffiniat accñs ꝑ subm:nõ in necia ⁊ vlis:q̃re ⁊ si aliquã: nõ tñ oẽm pro p̄rã ꝯditionẽ hz accñs ꝑꝑ ipsius ꝑ subm diffonem.dicit igit notãter doc.q̃ ĩ nõ est ꝑ se:nalus est symus:q2 nec necia nec vlis.ꝑ se.n.infert de oĩ. ⁊ ols ꝑdiᵒꝑ se ẽ necia. qd verũ est loquẽdo de ꝑsectate ꝓmi ⁊ 2ᵉmodoꝝ.pz igi/ tur ad arᵐ. ℭ Ad 5ᵐꝓncipale r̃ndet notãter distinguẽ/ do de ꝑ se vt.s.dicit imediatione vel cãlitatẽ necia eẽn tialẽ. ꝓmo mõ ꝯcedit oẽ accñs inẽe alicui ꝑ se: lz non 2ᵒ mõ:⁊ in ĩ vr̃ errasse reᵒBurlei sup.c. de ꝓprio.ꝓᵒperfec tus vr̃ posse reduci ad.3.modũ.2ᵒvo ad ꝓᵐ.2.vel.4.quo quomõ: ⁊ ad illud qd addidi ex.2.phy: videt errõ sin gularis huius sup.4.meta.q.i. ⁊ alibi pleruq̃ꝫ. De his erit sermo ꝓlixior infra.q.finali sup Porphyrio. ℭ Ad 6.ꝓncipale pz sola ex dictis:equocat.n.de accñte vt pz. ℭ Ad vltimũ ꝓncipale dicat singularissime q̃ ꝓprium sicut nõ est accñs sepabile:ita nec isepabile: q2 illa diui dunt accñs:vt est.5.vle. ⁊ rõ gñalis ipsius cõpetit vtri/ q̃ꝫ:q2 vtrũq̃ꝫ est ꝑdiᵐin q̃le accñtale non ꝯuertibile: ⁊ si ne repugnantia itellectus põt itelligi subiectũ sub obie cto vtriusq̃ꝫ.secᵒẽ de ꝓprio:vt sup:a i solone.q.tetigit. de quo magis ifra.q.2. de accñte erit subtilis sermo.ne/ gat igit ꝓpriũ eẽ accñs isepabile.naz alr ꝯcluderet arᵐ.

De tertio lz dicta in hac.q.sane ex ꝑlibatis pa/ teant tñ vt ꝯsuetudini moꝝ 'geram: cũcta p̃:dcis discutiã. Primo circa solonẽ ꝓncipalez.q. vr̃ q̃ illa distictio de accñtibus euenientibᵒab intriseco ⁊ ab extriseco nõ ꝓcedat: tũ q2 nihil agit in seipm sicut nihil mouet seipm.naz talia sunt distincta subo seu sup posito:tũ q2 oẽ accñs coeuuz subo causat a cã effectiua subi.ġ ab extrinseco: sed tale est quãtitas in mãlibus ⁊ alia plura.ġ male dicit illa euenire ab intrinsico. Itẽ q̃re potius rõne mãe q̃ꝫ forme subalis eueniit quãtitas cuz vtraq̃ꝫ sit de se eque idiuisibilis ⁊ ꝑ accñs seu ꝑ quãtita/ tem diuisibilis: loquendo de formis extensis:tum ẽt q2 celũ ponit quãtuz ⁊ sine mã ſm Ar.⁊ Cõmẽtatorẽ.nõ ġ rõne mãe tꝑ inest q̃titas. Itẽ q̃re nõ õclarauit penes qd insunt q̃litates actiue cũ sint accñtia sicut alie q̃lita tes posteriores. Itẽ ꝓmo phy.t.ꝯ.80.dicat phs q̃ mã cũ forma sũt cã oĩum accñtium: nõ igit q̃litates actiue seu ꝓme: vt dicis:erunt cã alioꝝ.ꝑ idẽ põt ipugnari qd seq/ tur de forma spẽi. Itẽ vr̃ q̃ illa cãlitas arguat distᵒᵐrea/ lez passionis a subo.q̃litates ẽt elemẽtoꝝ vident eẽ ꝓ/ prie passiones illo mõ: cũ ꝯsequant formam spẽi.vt pz. Item q̃re 4ᵐ⁊ 5ᵐvle nõ vocat accñs: cũ fundamẽtum vtriusq̃ꝫ dicatur accñs. Itẽ qũo sub obiecto accñtis ma xime inseparabilis possit sine repugnantia intellectᵒin telligi subz potius q̃ꝫ subz passionis sub eius opposito. Itẽ ĩ intẽtio ꝓprium est accñs per accñs reᵐsui funda/ mẽti ⁊ põt sub eiᵒobiecto itelli:vt vr̃ sic supra de mo/ dis intelligendi gñalr dictũ est.c.de gñe. q̃re igit nõ vo cat accñs ⁊ quõ ei ꝯuenit diffõ posita hic a Porphyrio

ꝛ a pħo in topicis. Itē posset dubitari qd intelligi p for
mā spēi. aut .i. formā phycā. aut dr̄iā3 ab illa sūpta3. aut
tertiā entitatē ꝛ ꝯñter oīa mēbra īpugnare. Itē vr̄ īsuffi
ciēter loq̄ de accñtib⁹: q: de respectis nullā mentionē fe
cit nec penes qd sunt astēdit: sīlr qd dicēdū erit de q̄li
tatibus p̄me spēi ꝛ hmōi plura alia pōderari hic posset
sed his exclusis vaſ modus excuciendi oīa alia. ¶ Ad
p̄ᵐ istoꝝ sustinēdo illā famosā3 distinctionē eē ꝯgruam
dico ꝙ posset ibi ly ab intrīseco. itelligi vno mō q̄si a p̄i
meua rei ꝯstitutione ꝛ entitate: ꝛ p oᵐ ab extrinseco: qꝺ
aduenit rei de nouo post eius eē cōpletū duratiōe. Alio
mō pōt itelligi in ordie ad efficiētis itrīsecū ꝛ extrīsecū:
ꝛ h̄ magis sonāt v̄ba. Et cum dicis ꝙ nihil efficit in se
nec mouet se. Dico ꝙ h̄ falsū est in doctrīa hui⁹. vt p3. 3.
di. p. q. 7. ꝛ. 3. di. 2. q. 10. ꝛ. 25. di. eiusdem. ꝛ. 4. meᵗᵉ. q. pe
nultima. ꝛ alibi. Idē. n. in rōne ꝙ. pōt eē mouēs ꝛ motū
l3 nō in rōne quo. Dico nihilominus ꝙ absolute loquē
do oē accñs aliud a ꝓprio pōt dici euenire ab extrīseco:
l3 respectiue loquēdo h̄ ab itrīseco ꝛ illud ab extrinseco
euenire dicaſ: de quo in sequētibus. Sīlr illa alia ꝓpō.
Omne accñs coeuū ꝛc. falsa est i doctrīa hui⁹: imo subā
gnata est cā effectiua seu ꝓductiua suoꝝ accñtium: vel
saltē pōt eē aliquoꝝ taliū. Sed ibi posset dubitari an ꝑ
motū an certe p mutationē: an p simplicē emanationē:
de quo alias. ¶ Ad aliud posset dici s3 vnā viā ꝙ q̄ntitas
ē ꝯcreta mãe siue īdeterminata sit siue determinata: ꝛ iō
ꝯgrue dr̄ aduenire cōpositorōne. mãe nō sic rōe forme.
sīlr oīs mā est diuisibilis ꝛ extēsiua ꝛ q̄ntitatiua: nō sic
oīs forma. sīlr ēt: vt cōiter ponit: forme aduenit mãe q̄n
te: l3 nō aggregatᵉ īformati: qꝺ maxime veꝝ est in h̄ntib⁹
plures formas. nā oēs p̄ter p̄mā p̄supponūt q̄ntitatem.
Sīlr ēt ē ꝓprio mãe ꝛ q̄ntitatis ꝛ q̄ ad pōtiā ꝛ ñ acti
uitatē phycā: ꝛ quo ad eē basim ꝛ receptaculū alioꝝ: ꝛ
sic de aliis pluribus q̄ h̄nt ꝯsiderari a pħo reali. Qꝺ addit
ꝯñter de celo est falsū3. vt p3 in doctrina istius in. 2. sñia
rū di. 14. ꝛ alibi sepe. sed q velles tenere vias. Ar. posset
dicere ꝙ v̄ba doc. h̄ h̄nt itelligi de accñtib⁹ gñabiliū ꝛ
corruptibiliū. vel distinguēdū ē de mā p p̄n⁹ itrīseco vł
p sbo. ¶ Ad aliud pōt dici ꝙ iō de illis mētionē nō fe
cit: q: s3 opi. multoꝝ sūt ꝓprie passiōes eleᵐ de istra. q.
finali sup Porphyrio erit p̄mo. Sustinendo aūt ꝙ sint
accñs p accñs: dicaſ ibi penes qd isunt cōposito ¶ Ad
aliud de p̄⁹ phyᵐ. pōt dici ꝙ in cēlis vaſ ordo mediatio
nis ꝛ imediatiōis. Pōt ēt distingui de quo ꝛ q̄: ꝛ reᵉ cō
tiōis ꝛ passiue īhesionis. Per idē ad aliud qꝺ seq̄tur de
forme spēi ꝛ h̄ si intelligaſ de forme ptis de quo infra
magis. ¶ Ad aliud tactū ē p̄us: ꝛ. q. seq̄ntē adhuc h3
videri: q̄lr itelligaſ ꝓpriū cāri. sed an distinguaſ realr a
subo: ꝓbleuma ē: ꝛ an eiusdē vel alterius gnis cū subo:
de qbus alias. Dicaſ ḡ breuiter ꝓ nunc ꝙ passio emanat
seu ebullit a subo vel ab eius p̄ncipiis: ꝛ in h̄ itelligitur
quodāmō cāri. Qꝺ addit de q̄litatib⁹ eleᵐ patebit isra.
q. finali sup Porphy⁹. ¶ Ad aliud dico ꝙ l3 noie gñico
possit vtrūq3 dici accñs vel p̄dicatione mali: nō tñ noie
speᶜᵒ. ꝛ capiēdo accñs p. 5. vli. ꝛ nō obstat ꝙ fundamē
tū vtriusq3 dicaſ accñs: q: est extensiua locutio. ¶ Ad
aliud patebit isra. q. 2. de accñs. sed ꝓ nūc dicaſ ꝙ cū di
uersitatis ē alietas ꝯsecutiōis ꝛ rōnis īherēdi h⁹ ꝛ illi⁹:
ꝛ iō vnū p se: alterū p accñs est. ¶ Ad aliō p3 ex dictis
supra sepe i sūi de gñe spē ꝛ dr̄ia. Oia n̄q3 (vt lgit Pau
lus) i figura ꝯtigebāt illis. Ex ꝓprietatib⁹. n. fundamē
toꝝ seu suboꝝ capiūt intentiōes ꝛ denoīatiōes ꝛ alias
ꝯditiōes cōiter. ¶ Ad aliud posset dari qꝺlibet illorū3
triū: ꝛ spēliter duo p̄ma: ꝛ ad īpugnatiōes ꝯñter dici. ad
dr̄ia3. n. forme seu ꝓprietatis indiuidualis dicit forme
spēi. ꝓprietas ēt phyce ꝯsequunſ formā physicā3 ꝛ me
thaᵘᶜᵉᵗᵉᵐ. Nō tñ icōuenit ꝙ aliq̄ ꝓprietates ꝯsicīaſ

rōne gñis: s3 cui p̄mo ꝯuenidt h3 se vt spēs. vnāq̄dq3 in
sua ꝓprie rōne formali ꝯsideratū h3 se vt spēs vel vt for
ma speᶜⁱ. ¶ Ad aliud p3 ꝙ locut⁹ ē de manifestib⁹ ꝛ de
his q ab oībus ꝯcedunſ tāq3 distincte entia a subis. Re
spectus. n. negant a multis eē ꝯlia entia realr subis: sīlr
sūt poti⁹ dispōnes vel modi reꝝ absolutarū q̄ res tales:
vt. 3. q. quolibeti. ꝛ alibi h3 iste. sed sustinēdo oppᵐ alibi
ponunſ modi ꝯsecutionū taliū3 reᵘ suboꝝ. fundamē. n.
cōiter i accñtib⁹ absolutis: ꝛ in eis suo mō p̄nt reꝑire ac
cñtia ꝛ passiones: sed in ordine ad subā3 vt cōiter oīa sūt
accñtia. ꝛ h̄ loquēdo de respectib⁹ actualib⁹. q̄re in ante
p̄dicamētis de sufficiētia p̄diᵐ: ꝛ. 5. meta. ꝛ alibi sufficiēte
de locut⁹ ē doc. hic vt ad ꝓpositū sufficiebat vt ondēret
dictᵃᵐ fundamētoꝝ: qb⁹ applicanſ iste due fictiōes: de q
bus hic q̄rit. cōiter ēt loquunſ auctores de accñtib⁹ in
ordine ad subā3: ꝛ nō de accñtib⁹ in ordine ad accñtia.
postro ēt ꝙ aliq̄ respect⁹. vtputa itrīsec⁹ aduenientes ne
cessario ꝯsequunſ: ñ tñ ꝓp h̄ sūt ꝓprie passiōes: q: illa ē
necessitas ꝯñtie: vt p3: nec ꝯsequunſ formā spēi in se. de
respectib⁹ v̄o idēptitis dubiū ē q̄liter p̄dicenſ: de qb⁹ ali
bi: q: trāscēdit ꝓpositū3. Qꝺ vltio addit de q̄litatib⁹ p̄ᵉ
spēi p3 ex dictis ꝛ isra magis. iportāt. n. respectus: vt p3.
Videaſ iste. 12. q. quolibeti. ꝛ alibi plerūq3. ꝯsequūſ ēt
forte talia formā idiuidui ꝛ ñ spēi. Tacuit ēt q̄litates. 2e
spēi. vel q: imāifeste: vel q: passiōes ꝓprie vt mihi p3.
de qb⁹ oībus sequētibus erit plurior sermo deo duce.

Secundo circa ar⁹ p̄ncipalis ꝛ solones eoꝝ ali
que paucis tangē. p̄mo cū dr̄ in ar⁹
p̄mo p̄ncipali ꝙ ꝓpriū3 nō ē eēntialr eadē suba spēi. vr̄
enim oppᵐ huius eē verū vt cōiter tenent. Scotiste: ꝛ h̄
loquendo de ꝓprio spēi in gñe subē: nec seq̄tur qꝺ isert
de dīfōne. Itē cū dicit in 3⁹ p̄ncipali ꝙ oē resultās ex cō
pōne ꝛc. vr̄ esse ꝯtra ipm ꝛ sequaces q ponūt. 3. entitatē
resultātē: que nō est accñs. vt p3. Item nō vr̄ formalr rñ
dere ad. 3. p̄ncipalis ar⁹. Sīlr nec replica sequens vr̄ ad
ꝓpositū. q: diuisio entis in subā3 ꝛ accñs intelligiſ de
ente reali cuius non est ꝓpriū. Itē vr̄ ꝙ illa ꝓpō: nullū
ꝓpriū3 est suba: sit falsa. q: sicut in p̄dicatione mālī ista
est vera: ꝓpriū est accñs: vt doc. ꝯñter declarat: ita ꝛ ista
ꝓpriū est suba: ꝛ h̄ sustinēdo id qꝺ cōiter tenent scoti
ste. v3. ꝙ ꝓpriū3 subē sit reductiue in genere subē: ꝛ ita
quoquo mō possit dici suba vt vr̄. Ite3 qꝺ tangit ꝯñter
in p̄ᵃ solone replice de equocatione accñtis. q. generib⁹
vr̄ duᵐ: nam si ens est vniuocum sube ꝛ accñti vr̄ ꝙ po
tius accñs sit vniuocū. q. gñibus. p̄ᵐ ponit iste ꝛ seq̄ces
vbiq3. Itē vr̄ ꝙ ista sit vera. Omne ꝓpriū est accñs. acci
piendo accñs ēt p vno significatoꝝ: vtputa p gñe q̄li
tatis. ꝛ hoc sustinēdo illā opi. que ponit oēs ꝓprias pas
siones in scda spē q̄litatis: que ēt pōt elici ex dictis doc.
hic ꝛ alibi in his logicabilib⁹. Itē vr̄ ꝙ velit doc. p se in
ferius in aliquo gñe eē ꝓpriū: qꝺ nō videſ verū: q: tūc
ꝓpriū eē ꝓpriū in infinitū. sīlr ꝓpriū distingueretur realr
ab eo cuius ēēt ꝓprium: q: siue ponaſ eē ꝓprium spēi
eiusdē gñis siue alterius: cū oēs tales sint distincte eēn
tialiter: hēbiſ itentū. sīlr accñs ꝛ ꝓpriū dicerenſ de eo
dē. nā de tali iferiori diceret intētio accñtis sicut de suo
supiori. ꝛ sīlr itētio ꝓpriū p se: qꝺ est ꝯ doc. infra. q. fina
li sup Porphyrio. Item h̄ sua declaratio valet seq̄reſ ꝙ
ꝯtingeret descēdere sub p̄dicato vlis affirmatiue suppo
nēte confuse tñ: qꝺ est ꝯtra ipsum vbiq3. ꝯñitam decla
ro: q: dicit ꝙ hec est vera. oē ꝓpriū3 in h̄ gñe est accñs:
vt accñs supponit pro aliquo suo iferiori: sicut exēplifi
cat ꝯñter de alli. Qꝺ tāgit ꝯñter in vltima rñsione de
p̄dicatione denoīatiua videtur esse ꝯtra multos: qui po
nunt p̄diᶜᵃᵐ denoīatiuā3 a p̄ori. Et qꝺ addit de p̄dicatio
ne equoca nō videſ ꝯgruū: q: in equiuocis non est pre
di⁹: cū p̄dicari sit pre alio dici. ꝛ nō solū voce significari.

Item videt̄ q̄ ista predicatio sit vera saltim vt modus
ppriū est accn̄s: sicut ⁊ illa: ppriū est spēs: ⁊ hoc capiē
do accidēs: vt est .5. vle. cuius oppo^m dicit doc. in fine. ⁊ i
pii^o solutionis replice sequentis. Circa .4. principale ⁊
solonē eius non opȝ immorari hic. q̄ supra .q. 2. de gn̄e
tetigi plura circa h̄. ⁊ infra .q. 8. anp̄redi^m. ⁊ alibi sepe hȝ
idem. sed pp illud dcm̄ in solone cuȝ dicit. sed sufficit ad
hoc q̄ subȝ ponatur in diffini.t.ōe ⁊c̄. posset dubitari qd
sit subm: per qd̄ diffinitur albedo ⁊ nigredo ⁊ h^o i. videt̄
ēt mirū qd̄ dic ad finem totius .q. s. q̄ ppriū nō est accn̄s
isepabile: cū tn̄ sit accn̄s reale p̄dicatione mālī: ⁊ accn̄s
intentionale p̄dicatione formali. aut igitur sepabile aut in/
sepabile: nō p^m. vt pȝ: igit̄ scdȝ. ℭ Ad p̄mū istoꝝ potest
dici vel q̄ loqtur doc. famose: vt cōiter in his logicalib^o
de pprio: sustinēdo. vȝ. ōes pprias passiones de gn̄e accn̄
tis. vel q̄ capit hic eēntialiter idē ppie pro esse de essen
tia sicut alibi sepe hȝ: ⁊ sic seqtur qd̄ infert de diffōne spe
ciei. nec. Scotiste illi imitāt̄ multum mētē eius qui dnt̄
passionē esse eēntialr eandē subo. vel 2° q̄ ppriū sube
nō est suba ppie loquēdo: ȝ sbe potius. ℭ Ad aliū pōt
dici q̄ loqtur ō resultatione per modum actus 1^i. s. post
cōpōnē. nā formā eē in mā est cōp^m eē quo ad actū p̄mū
Uel forte loqtur famose nō ponēdo .3. entitatē. sed p̄ma
rn̄sio magis placet. ℭ Ad aliū facile esset rn̄dere ad for/
mas ar^m. Posset enim dici q̄ illa .3. argumēta pcedūt de
pprio p^c intentionalr accepto sicut ⁊ de accn̄te tali. sed .q.
est de intētionalibus p̄ncipalr. ℭ Ad aliud dico q̄ lȝ il/
la replica non sit multū efficax: doc. nihilomin^o admisit
ipsam vt videretur q̄liter aliquo modo posset saluari p̄/
di^o accn̄tis realis de pprio: vt etiam ostenderet diuisionē
entis in subaȝ ⁊ accidens reale euacuare totū ens ⁊ rea
le ⁊ rōnis quoquomodo. ℭ Ad aliud pȝ ex dictis: quia
famose ponit propriū in genere accn̄tis. vel q̄ nō in re
cto potest dici suba. silr etiā nec quātitas nec qualitas: ⁊
sic de aliis. Et si inferatur q̄ nec accidens. pōt negari sic
rōnale dr̄ ens: non tn̄ subȝ saltim p̄dicabilis. est enīȝ ac/
cidēs nō trāscendens. ℭ Ad aliud de equocatione accn̄
tis patebit infra .q. 4. anpredi^m. loquitur enim doc. hic p
prie logice ⁊ ita tenet equo^ca entis sicut supra sepe tactū
est. ⁊ silr dicēdū est de accn̄te. sed de h̄ erit amplior sermo
vbi pus ⁊ supra .q. 9. aliq̄liter pertractari. Posset etiam
nomē magis cōe eē vniuocū: ⁊ minus cōe equocū in ca/
su: ⁊ iō non tenet ar^m a minori. ℭ Ad aliū qd̄ tangit bo
nū motiuū: potest pcedi qd̄ infertur tenēdo illaȝ ypothe
sim: imo ex dictis in hac solone videt̄ q̄ doc. voluerit p/
priū eē eiusdē gn̄is cuȝ subo mari ne in accidentibus: ⁊
ēt in substātijs forte: sed nō ita expsse: ⁊ hinc potest acci/
pi fundamētum bonuȝ pro dictis Scotistaꝝ ad mētem
eius. ℭ Ad aliud sustinēdo qd̄ cōiter tenet̄ ō mēte doc.
dico q̄ intelligit hic per iferius: nō directe ⁊ formalr ta/
le: ȝ im̄ indirecte ⁊ reductiue. sicut dr̄ie diuisiue gn̄is di
cunt̄ iferius ad ip̄s. sustinēdo vō aliā viā oporteret dice/
re pn̄ter forte 2° spēs q̄litatis nō est spēs aliq̄ ppie loq̄n
do: sed modus qdā. Uel si poneret̄ in eodē gn̄e cū subo
suo oē ppriū: negaretur pcessus in infinitū. naȝ status eēt
in .2° vel eēt ita quo q̄ nō q̄. sed via cōis. Scotistarū de
respectibus aptitudinalib^o facilior est ⁊ magis ad mēteȝ
doctoris Qd̄ ibi tāgit̄ de distinctiōe reali passiōis a subo
declarabitur in sequētib^o ⁊ alibi sepe notaui. Qd̄ ēt ad/
dit̄ de pprio ⁊ accn̄te applicādis eidē fūdamēto: pȝ ex di/
ctis q̄ nō sequitur s̄m illā viā: quā teneo: ⁊ infra magis
ad h̄ rn̄debit̄ .q. illa. ℭ Ad aliud de descēsu illo (qd̄ ē sa
tis notabile) posset pcedi ȝ aliqs descēsus copulatus lȝ
nō copulati^o. Uel alr ⁊ melius q̄ in illa iplicatione: in h̄
gn̄e: subintelligit̄ ly qd̄ est: ita q̄ sit sensus. Oē qd̄ est pro
priū in h̄ gn̄e est accn̄s: ⁊ ita ly ppriū. pfundit̄. nō aūt ly
accn̄s. Posset ēt dici q̄ doc. non curauit de hac microlo

gia in his s̄monibus speculatiuis vbi trāscēdit pueril a
⁊ sophi^ca. Eligatur rn̄sio que placuerit magis. sed 2^a ma
gis sapit ad mētē eius. s. vel q̄ ly ppriū. vel ly gn̄e pfun/
ditur. Ex^m p̄. vt oē qd̄ in h̄ genere est ppriū illud est ac i
dens: ⁊ sic erunt due ppōnes. Exemplū scdi. Oē ppriuȝ
qd̄ est in hoc gn̄e illud est accidēs. ȝ p^m placet: ⁊ neutro
mō pfundit̄ ly accn̄s. Est igit̄ vna propositio explicite ⁊
due implicite. Posset ēt distingui s̄m cōpōneȝ ⁊ diuisio/
nē ⁊c̄. vt voluerit solers lector. ℭ Ad aliud pȝ q̄ loqtur
doc. hic de predicatione ppie deueniētia logice: que est
formalis: ⁊ aposteriori saltim s̄m esse: lȝ a priori s̄m dici
vel in eē: de quo alias: nec illi multi logice loquunt̄ qui
denoiatiuā a priori ponunt. Qd̄ addit̄ de p̄dicatōe equi/
voca: pȝ q̄ loqtur extensiue vt ph̄s in anpredicamētis.
potest enim dici predicatio sicut ⁊ propositio multiplex.
in omni nāq; ppōne est suo mō p̄dicatio: nō tn̄ vera nec
falsa: sed distiguēda est illa in qua predicatur equocum.
ℭ Ad aliud potest dici q̄ loqtur doc. hic de predicatio
ne idētica seu q̄dditatiua ⁊ nō modali accidētis de ppo:
⁊ intelligit q̄ sunt distincta rēa vt qd supra: q̄ qd .qd.
⁊ modus mō opponunt̄. sed an ppriuȝ possit dici accn̄s
etiā vt modus posset dubitari: de quo forte in sequenti/
bus magis. eo tn̄ mō quo genus vel species posset dici
accidens ita ppriuȝ siue p̄dicatiōe modali siue q̄dditati
ua ȝ diuersaȝ accep^em accn̄tis. ℭ Ad aliū de subo albe/
dinis ⁊ h^oi. dico q̄ subȝ adeq̄tū eius cui p̄cise pueniit est
forte inoiatuȝ sicut cōiter subiecta odoruȝ sapoꝝ ⁊ colo
ruȝ. Cōsequūtur enīȝ h^oi accn̄tia determinatā cōplexio/
neȝ ⁊ mixtionē q̄litatū actiuaruȝ: que in pluribus māli/
bus entibus alteriusr ōnis saluat̄ s̄m gradus. Est enim
corpus sic vel sic mixtū. ⁊ forte pp tātā cōitatē istoꝝ di/
stinxit ph̄s ipsa ab accn̄tib^o copulati^o: q. vȝ. in q̄busdam
nāis determinatis reperiūtur. Nihilomin^o tn̄ absolute
loquēdo reducuntur diffōnes pplete q̄titatiue ipsoꝝ aut
iplicite aut explicite ad subiecta: sicut i illi imaginamur
de diffōne māliū per māas: que tn̄ raro explicite ponunt̄.
ℭ Ad vlt^m dico q̄ doc. negat ppriū eē accn̄s insepabi/
le p̄di^e formali. ⁊ forte ēt posset negari loquēdo de p̄di/
catiōe māli: q̄ fūdamētū accn̄tale: cui applicat̄: nō ē for/
maliter accn̄s sepabile vel isepabile: lȝ sit aliqd tale: acci/
dēs ēt intētionale qd̄ p̄dicat̄ formalr de pprio ⁊ accn̄te ⁊
de aliis vl̄ibus siue p̄cise idē sit siue aliud nō est positiue
sepabile vel isepabile: sed tn̄ p̄missiue ⁊ p̄scindit ab vtro
q;. ppriuȝ vō nec positiue nec p̄missiue est illud sic aial
permissiue est irrōnale hō vō minime. forte tn̄ hec est ve
ra: vt modus. ppriū ē accn̄s sepabile. sic .n. sic pcedit̄ eē
accn̄s: ita pcedit̄ eē sepabile vel insepabile. Qō XXX.

Trigesimo

quit de vltima p̄ticula posita i diffōnē p p̄ū. s. sp
Au. vȝ. pp̄uȝ necio sp i illi sbo. ⁊ vr̄ p̄nci
palr p̄tinere ad ppuȝ p^c itētionalr acceptū
lȝ possit ēt ad intētionem scdaȝ applicari.

De primo termini huius .q. sunt fere noti ex p̄
cedētib^o: qd. vȝ. ppriū: qd diffō. qd
vltimū. ⁊ qd p̄ticula. Semp: ē distributiuū tēporale af/
firmatiuū vle ⁊ est aduerbium tpis: cuius p̄riū distribu
tiuū est nūq;: de quo hȝ videri in grāmaticis ⁊ logicali/
bus ⁊ aliquātulū sup. 4. physicoꝝ. ⁊ posset extēdi ad eūū
⁊ eternitatē. Necessitas in pposito sudit̄ p necītate sim
plr: q̄ sic ȝ demrātionis potissime inqua iherētia passio
nis de subo ostenditur est necessaria. Ordo hui^o .q. ad p̄
cedentē pȝ: q̄ illa incidentaliter surgit ex .2. q. de pprio.
iō prius erat examinēda: lȝ in aliquibus originalib^o hec
ponitur ante ipsam: sed non recte. q̄ in hac fit remissio
ad ipsam: vt infra patebit. Diuisio cōmunis est.

De secūdo arguit tribus rōnibus pro p̄te ne/
gatiua. Prima procedit ex negatio

ne perpetue conuenientie seu inhesionis risibilis homi-
ni: ⁊ hoc inferendo ex negando tali ipsius actus riden
di. Ad quam imediate respõdet distinguendo de inhe-
sione risibilis: aut. vz. fm aptitudinẽ aut fm actũ. Con
tra quam notabiliter instat nõ corroborando argm pnci
pale: sed ostendẽdo distinctionẽ ⁊ ipsius applicationes
esse nullaz: qz. vz. ad actualem põnez cãe necessarie im-
mediate ⁊ sufficientis sequitur põ actualis effectus: for-
autem specifica hois est hõi re risibilis: quare actu sem
p inerit risibile homini ⁊ ne duz aptitudie vt dicis. hec
replica soluit argm pncipale: vt pz infra. ❡ Secunda rõ
pcedit ex prioritate subiecti respectu accñtis vniter vt habe-
tur. 7. meta. t. c. 4. ⁊ inde. qd nõ solũ verũ est õ prioritate
nãe vt videt expresse ex textu phi: sed etiã durationis:
⁊ sub accidẽte sic sumpto includitur pprium: vt pz. p ali-
os pticulas ibi tactas. f. diffõne: ⁊ cognitione. vt patet.
❡ Scda rõ pcedit ex potentialitate passiua subi respe-
ctu pprij que vocat ptradictiõis: qz potest indifferẽter
esse sub ipso ⁊ eius opposito: sicut materia ex qua: respe
ctu forme suo modo: ⁊ est smis phi. 9. meta. t. c. 17. itm mã
in qua respectu accidentis vniter sumpti. Ad oppo ad
ducit. Porphy. auctoritatẽ in lra. ⁊ idem hz pho in topi
cis. Deinde paucis rñdet ad. q. tenẽdo ptez affirmatiuã
⁊ remittit se ad dicta in. q. precedẽte. vñ pz ordo. q. vt po
nimus eas: ⁊ trãsmutatio ipsarũ vt aliq eas ordinarũt. di
ctũ est enim in solone. q. precedentis in illa distinctione
accñtis quo ad multiplex quo inhesionis eius qz pprium
pmeintẽtionalr sumptuz accipitur a forma spẽi: ⁊ inest
inbo rõne talis forme tanqz cãe imediate: ⁊ qz talis for-
ma semp inest ⁊ est cã necessaria nãlis imediata: ⁊ pri
huius passionis necesse est semper ipsam passionẽ iesse
⁊ notãter dicit doc. qz egreditur a pncipijs subi: vt stati
notabo. ⁊ appellat formaz cãm eius ⁊ ipsm pprium vocat
effectũ. Ex sempiternitate igitur inexñtie specifice for-
me arguit sempiternitatẽ inhesionis passionis: ⁊ sic pz
solo. q. ❡ Cõsequẽter respõdet ad pncipalia. Ad pmuz
(cõformiter replice facte cõtra euasionem adductaz ad
pncipale argum) dicit notãter qz risibile semper iest ac-
tu lz in se sit aptitudo: sicut singulare vt qd ẽ vle vt mo-
dus vel ecõtra. sicut enim albedo vel quãtitas saltem in
eucha: que est in se actus vel ens actuale inest tm apti-
tudine: ita aptitudo inest acto: secus inquit est de ridere
cũ sit accñs per accidẽs hois: ideo potest nũc iesse maxi-
me cũ sit sepabile accñs. Et addit signanter risibile nõ
inest homini tm aptitudinalr sicut ridere: sz actu semp.
Et qz aliqs posset dicere qz est aptitudo ideo aptitudia
liter iest. dicit doc. h excludẽdo qz nõ intelligit illa apti-
tudo risibilis quo ad inesse homini tanqz subo: ita qz es
set aptitudo ad actu ĩherere hoi. Non est ingt illa apti-
tudo in ĩherẽtia risibilis ad actũ: sed ex parte pprij in se
hoc est qz illa aptitudo est cõparando risibile ad ridere
stãdo in ipso pprio in se ⁊ eius termino ad quẽ ẽ habitu
do eẽntialis eius vt videtur. nõ autẽ est compando risi-
bile ad actũ ĩherẽdo homini qui est extra pprium non so
lum quo ad denoiationẽ: sed eẽntiã ⁊ hitudinez eẽntialẽ
sicut hitudo respectus ad fundamẽtũ nõ est de essentia
eius. In quantuz igit risibile dicit aptitudinẽ nõ itelligit
in ordine ĩherendi subo: sed in ordine ad actũ ridẽdi: q
aptitudinalr plerũqz inest subo ⁊ ita act aptitudie ⁊ apti
tudo actu inest. ið subdit qz nõ est icõueniens ridere ap
titudinalr semp iesse actu hoi: qz idẽ est ridere aptitudia
liter iẽe ⁊ risibile iesse. Jð notãter dixit doc. qz itelligit il
la aptitudo ex pte ipsi pprij in se. hec solo est singularis
⁊ nobilis circa quã in. 3. ar. aliqua tãgaz. ❡ Ad. 2. prin
cipale rñdet satis pbabilr exponẽdo phz in. 7. meta. de
prioritate subi ⁊c. dicẽs qz dcm illð est verũ p se. falsuz au
tẽ p accñs. prorl. n. nã iquãtũ tale non repugnat prorius

durationis. vt in. 2. di. p. ⁊ alibi sepe hz iste. sed aliqñ ex
cã extrinseca vel ex habitudine necessaria posterioris vl
ex consecutione necessaria vel ex põne alterius: ⁊ sic de
aliqs. ptingit qz illud qd est prius nã nõ possit esse prius du
ratiõe. h in ei accidit inqztũ prius est ⁊ ex nã sua: vt pz. De
clarat autem ex dictis phi hanc solonem ⁊ possibilitatẽ
eius nõbiliter pmo ex. 6. phy. t. c. 15. vbi Cõmẽtator vni-
formiter rñdet huic rñsioni. ⁊. 8. phy. t. c. 76. ⁊ circiter. ⁊
fere idẽ. 2. ce. t. c. 53. ⁊ inde. per se enim loquẽdo de motu
nõ determinat ad certã velocitatẽ ⁊ tarditatẽ: sed in or-
dine ad determinata mobilia. ⁊ mouentia. Celũ nãqz fz
phos nõ posset velocius moueri: tm ex parte motoris tũ
ex pte mobilis: forte saltem de mobilibus ⁊ corruptibi-
libus h hz appentiaz. videm enim aliqua mobilia ex ni
mio impetu velocitatis motus statim dissolui. 2 h idez
declarat ex. 4. phy. t. c. 71. de spa. ⁊ corpe replẽte. forte
. n. nõ potest repiri in nã corpus replens locuz subtilius
ipso igne. Ex pte tñ corpis ⁊ loci nõ est repugnãtia ini-
finitũ. vbi. Cõmẽtator satis notãter scribit ad h ppo. q
re ibi. ❡ Ad 3m pncipale distinguit de esse in põ passiua
aut cum pca. aut sine. pmo modo pcedit ma. ⁊ sic mi. est
falsa. qz subm ⁊ est efficiens ⁊ est subm re proprij. pmo
mõ nõ ẽ in põ ꝯdictiõis ad ipsuz: sz tm 2 mõ. vt pz. Sz
ꝯtra hãc solonez instat ex. 2. phy. t. c. 70. implicite tñ: de
nõ coincidẽtia mãe ⁊ efficientis. Ad qd rñdet nõbiliter
distinguendo tam de mã qz de efficiente. Mã enim alia
ex qua alia in qua qd est subm. Similiter efficiens aliõ
cuz transmutatiõe aliud sine. Exm p. vt calefaciẽs. Exm
2 vt intellectus intelligens forte ⁊ deus creans: ⁊ sic de
aliis. Dicit ergo qz auctoritas Ar. vulgata intelligi dz
de mã ⁊ efficiẽte pmo mõ sumptis. Sed instat ꝯtra hãc
solonẽ adhuc: qz vr implicare ꝯdictionem: idẽ. vz. esse in
actu ⁊ in potẽtia silr respectu eiusdem. Efficiens enim in-
qztum tale est in actu: mã vero inqztũ talis est in põ. etiã
materia in q: si igitur subm respectu passionis est efficiẽ
tis ⁊ mã: quocũqz capiatur: erit silr in actu ⁊ in põ: respe
ctu tñ eiusdem. Ad hoc rñdet duplr. p qz ẽ fallacia igno
rantie elenchi. vt pz discurrẽdo per ꝯditiones elenchi p
elẽchos assignatas. opz enim ad ꝯdictionẽ inferẽdã re-
cte: qz opposita dicant de eodẽ silr ⁊ fm idẽ: ⁊ re eiusdez
⁊ ad idez in respectiuis. Est. n. elenchus syllus ꝯdictio-
nis vnius ⁊ eiusdẽ: nõ nois tm: nec ẽt rei tm: sed rei ⁊ nois.
nõ synonimi: sz eiusdẽ. ex his que data sunt de necessita-
te accidere: nõ cõnumerato eo qd erat in pn ad idẽ fm
idẽ. silr ⁊ eodẽ tpe. Est igit subm efficiens re passionis
⁊ mã: ⁊ ita fm diuersa est in actu ⁊ in põ: qz fm rõnẽ effi
ciẽtis est in actu: fm rõnẽ mãe est in põ: lz igit sit idẽ qd
hz tñ diuersa quo. ⁊ h sufficit ad vitãdũ ꝯdictionez. Alr
rñdet distinguẽdo de potẽtia. nã alia est obiciens actuz:
alia stans cuz actu. pma dr añ actum: ⁊ põt dici respecti-
ua actualis. 2 est cũ actu ⁊ potest dici absoluta vt saltez
respectiua aptitudinalis de quibus habet videri super. l.
⁊. 2. physicorum. ⁊ maxime in. q. 9. me huius. ⁊ infra in
postpredicamentis notabiliter. dicit igitur ad ppositum:
qz in subiecto respectu passionis est potẽtia secundo mo
do: non pmo modo: ⁊ ideo non sequitur illatum.

De tertio Põt p dubitari õ efficiẽtia sub re p
prij vt tãgit i solone. q. ⁊ vltimi pnci
pal ⁊ ẽt. q. pcedẽte ⁊ alibi sepe i his logicalib ⁊ reliq do
ctris h doc. vr. n. qz h ñ possit stare cũ idẽtitate reali ipi ad
fõz: vt. 3. di. p. q. 7. ⁊. 25. di. 1. hz iste. vz. qz rñs cãe ⁊ effectus
regrũt diuersitatẽ ne dũ suppo: sz eẽntialẽ ⁊ p ꝯñs rea
lẽ. vñ lz i diuinis ad itra pcedat pductio: nõ tñ cãtio: sed
Scotiste cõiter tenẽt idẽtitatẽ realẽ passiõis ad fõz: tum
qz eadẽ gñatione gñant ⁊ eadẽ corruptiõe corrũpũtur:
tũ pp eoz iseparabilitatẽ realez ẽt per quãcũqz põz: tum
pp necessitatẽ ꝯclonis demõstratiõis ⁊ sic de aliis q hñt

videri alibi. igif vel dicta doc. sibi ꝯtradicũt: vel aliquod eorũ fundãm est falsũ. Itẽ quere poti⁹ a forma ꝙ̃ a mã speciei egredit̃ ꝓpriũ. mortalitas enim videt̃ ꝯuenire homini rõne mãe: sicut risibilitas rõne forme. Itẽ videt̃ ꝙ illa ꝓpõ. Non est possibile cãm necessariã ꝛ immediatã alicuius poni nisi ponat̃ effectus: quam ẽt. q. ꝑcedente hʒ: sit falsa saltem de potẽtia absoluta dei: ꝛ maxime i doctrina huius. vt pʒ in. 2. di. 12. ꝛ in. 4. di. 12. vbi hʒ ꝙ omne absolutum ꝑus realiter distinctũ ab absoluto poste riori põt separi ꝛ sepatũ ꝯseruari. pʒ ẽt de tribus pueris in camino ignis. nã ignis est cã necessaria ꝛ immediata caloris: vel saltẽ calor calefactionis seu caloris in calefactibili: ꝛ sic de aliis. Item posset ponderari qualiter hec ꝓpõ sit ab eterno vera: homo est risibilis: cũ tñ non fuerit efficiẽtia talis nec ꝑn⁹ realia: ex qbus egrederet̃ illa passio. Silr nec quãtitas nec respectiua sũt de gñe actiuorũ: quõ igitur ibi erũt ꝓpria. similiter quõ in scdis intentionalibus cum sola fabricatiõe intellectus habẽt fieri. Plura alia possent ibi notari: ſʒ relinquantur solerti lectori.

¶ Ad ista lʒ regrerẽt lõgũ ꝓcessũ breuiter tñ pro nũc me absoluã. vbi ꝑmo notãdum ꝙ de identitate passiõis ad subm in dictis huius videt̃ ambiguitas. Nam in. 7. 4. ꝑ. meta. ꝛ. q. 3. ꝓlo. snlaꝝ. videt̃ velle ꝙ aliter in diuinis ꝛ aliter in creaturis ꝓprietas se hʒ ad suũ subm: qꝛ ibi regulariter ẽ idẽ: hic võ regulariter cõis: ꝛ per ꝯñs realiter distincta vt videtur. silr in his logicalibus videt̃ velle ꝙ sint in diuersis ꝑdicamẽtis ꝛ per ꝯñs distincta realiter ꝯ stinẽdo distinctionẽ talẽ esse inter ꝑdicamẽta: vt. 5. me. hʒ ipse. Scotiste nihilominus tenẽt idẽtitatẽ realẽ passionis ad subm. ꝛ videtur intẽtio eius in. 2. snlaꝝ. di. 16. expresse. vbi dic̃ ꝙ po⁹ aie se habẽt ad aiam vt passiones ad subm. passio võ inquit ipse ebullit seu egredit̃ a subo ꝛ ita ẽ idẽ realr ei. sicut sibi intendit ad ꝓpositũ ostẽdere ex hᵒ idẽtitatẽ ꝓotẽtiaꝝ aie cũ eẽntia: ꝛ inter se difficulter inuenies expssius hᵒ in doctrina eius sed poti⁹ oppoᵐ nisi bñ exponat̃. Vñ aduertẽdũ ꝙ ista se hñt ꝑ ordinẽ a se inuicẽ abstrahẽdo. vʒ. dic̃ınasci: germinare: gñari: produci: originari: pullulare seu emanare aut ebullire. ita ꝙ dici ẽ infimum ꝛ pullulare supremũ. Solet ẽt distingui passione extrinseca ꝛ intrinseca. Exᵐ pꝛimi. vt accidẽtia inseparabilia: ꝛ sic forte tempus ponitur passio motus. dicũtur aũt extrinseca non quin eueniant ab intrinseco: sicut. q. ꝑcedẽte tactũ est. nec sic extrinseca: qꝛ nõ de eẽntia spẽi qꝛ sic omnis passio põt dici extrinseca sed: sic extrinseca: qꝛ realr cãta in alie⁹ realionature per se existẽtis ꝛ absolute: lʒ nõ ꝑ se subsistẽtis. Exᵐ 2ⁱ sicut risibilitas que non dicit aliam rẽ absolutã seu nãʒ nec realẽ ꝓprie effectũ respectu subi. tale etiã ꝓprium intrinsecũ aliqñ emanat a ꝑncipiis subi vt est ꝓpriũ spẽi specialissime. vel saltem subalterne: ꝛ hoc forte aliqñ rõe materie vt mortale vel hẽre carnes molles in hoie. vel ratiõe forme: vt dis̃ipli nabile risibile. Aliqñ võ emanat ab eẽntia vl̃ qdditate illius cuius est ꝓprium: sicut sũt ꝓpria transcendentium ꝛ silr in diuinis.

¶ Nunc ad arᵃ. per ordinẽ dico ꝙ doc. intelligi dʒ vbiqꝫ de effiᵃ extẽsiue sumpta: hoc ẽ accipiẽdo magis abstractũ implicite in minus abstracto explicite: idest ꝙ passio egreditur ebullit emanat seu pullulat ex ꝑncipiis vel eẽntia subi: vnde ignorantia abstrationũ multos errare facit: cui⁹ sunt obruta capita semp in valle nubilosa mãliũ sensibiliũ ꝛ imaginaliũ submersa: nõ valẽtia ad lucida mõtana qdditatũ ꝛ cõceptuum mere intelligibiliũ trãscendere. qre recte Augu. inquit ꝙ paucorũ est ad sinceras ꝟitates attigere. ꝛ nõ nisi pure aie ad eas perueniunt: vt egregie. 3. di. ꝑ. q. 4. iste exposuit. hac puritate purissim⁹ certe erat Scot⁹ noster ꝛ sequaces plures: imo vt verũ fatear: neminẽ vidi limpidũ speculatiuũ: nisi dũtaxat scotistã: hẽant patiẽtiam velint nolint detractores: qꝛ coactus ꝟitate loquor: sed hᵒ hactenus. loqtur igif doc hic de passione itrinseca ꝛ emanatione simpliciter ꝛ necessaria: ꝛ nõ de passione extrinseca ꝛ efficie ıtia ꝓprie dicta: siue fiat cum transᵉ. phyca: siue nõ. vnde qõ aliq imaginant̃ hic saluãdo. Scotũ. vʒ. ꝙ subʒ est cã efficiens sine trãsmutatione: sicut ẽt in solone vltimi ꝑncipalis hic tãgit̃: nihil valet ad saluãdũ predicta: qꝛ siue fiat per transmutationẽ talẽ: siue nõ: dũmmõ sit ꝓprie efficiẽtia: arguit semp distinctionẽ realẽ. vt pʒ in creatione ꝛ iꝓductione actus intelligendi. Nihil enim seipsum gignit nec efficit. Qui vellʒ et dicere ꝙ loqtur doc. hic famose sicut cõiter in his logicalibus posset ꝓbabilr sustentare sed prima rñsio melior est. Et eligi aũt in qbusdã notulis sup. q. hui⁹ in metaᶜᵐ. q. i. qualiter potest glosari doc. in illa prima. q. ꝛ. q. 3. ꝓlo. vbi ponit dñiam inter passiones in creaturis ꝛ ꝓprietates in diuinis. Notãter igif dicit doc. hic in lr̃a ꝙ ꝓpriũ egreditur ex ꝑncipiis subi: qõ cõfirmãt iam dicta: ꝛ ꝙ loqtur hic de efficiẽtia extẽsiue ꝛ de ꝓprio ꝓprijssime sumpto: qõ est spẽi spẽalissime vel saltem subalterne: vt supra notaui. stat igif idẽtitas realis cũ emanatiõe: lʒ nõ cũ ꝓpria extrinseca cãlitate: ꝛ sic nulla cõtrouersia in dictis equilem.

¶ Ad aliud dico ꝙ quelibet ps diffinitionis est vt forma. 7. meta. t. c. 35. dato igif ꝙ conueniat aliqõ ꝓprium rõne mãlis spẽi: potest nihilominus dici ꝙ inest et ei rõne forme. Vel dic ꝙ hic sumitur forma pro qdditate specifica: vt. q. ꝑcedente tactum est. sed qõ ibi tangitur de mortali dictũ est supra copiose. q. finali de ofta. potius vl̃ detur inesse vt ꝓpriũ idiuidui ꝙ̃ speciei: sed ibi hoc notaui. Vnde aduertendũ: ꝛ facit multũ ad ꝓpoᵐ: ꝙ licet phs ꝛ expositores ꝛ ẽt iste doc. ꝛ alij auctores assignãt plura pro passionibus que nũc vident̃ quãtitates: nũc qualitates: nũc relones ẽt actuales. vt pʒ in geomeᵃ. qre nõ mirũ videt̃ ponere subs distincta realiter a talibus: ꝛ cãre effectiue ipsas sicut ꝛ cetera accñtia. Nihilominus tñ sʒ ꝟitatem ꝓpriũ intrinsecum (de quo est hic sermo) est tãtuʒ respectus aptitudinalis ꝯñs nãm spẽi in. 2. vel in. 3. saltem signo nãe: cuius nulla cã effectiua nec efficiẽtia potest assignari: nisi illa dũtaxat que est spẽi vel subi eius siue in re siue in intellectu ponat̃. ideo vere dicitur tale ebullire ex ꝑncipiis intrinsecis vel ex essentia seu qdditate subi. vñ si risibilitas ponetur qualitas: ꝛ dicat̃ ꝙ est passio hois: hoc dʒ intelligi quãtũ ad aptitudinẽ: nõ quantũ ad absolutũ in risibili ꝯportatũ. de aliis eodeʒ mõ dicat̃. Vñ notãter dicit doc. ꝙ est põ nõ abijciẽs actuʒ: ideo in geoᵃ: hẽre tres ponit̃ passio triãguli. qꝛ cõiungitur semꝑ actus aptitudini. ꝛ hec ẽ cõis doctrine Scotistarum: cui adhereo: qꝛ inueni expresse in ipso. 6. meta. q. i. soluẽdo. 2. principalis hec verba. ꝙ. vʒ. ꝯnes demonstrationis intelligende sunt de aptitudine: ꝛ nõ de actuali existẽtia. hoc tene. Vocatur tñ ꝓpriũ effectus sicut loquitur doc. hic extẽsiue vt dixi: cum tñ coeffectus deberet dici vl̃ aliqd ipsius effectus. vbi tñ aduerte ꝙ lʒ ꝓprie effectus dr̃ in compariõe ad efficiẽs. est tñ nomẽ cõe ad cãlitatẽ quãcũqꝫ siue intrinsecã siue extrinsecã: ita intellige hunc locũ ꝛ alia plura.

¶ Ad aliud pʒ ex dictis ꝙ loqtur hic de cã necessaria simplr immediata ꝛ ꝑn⁹. ꝛ hoc loquendo de cã extẽsiue: vt dictũ est ꝛ de effectu tali. Instãtie ꝟo adducte ex fundamentis doc. procedũt de cã necessaria sʒ qd ꝛ nõ precise ꝛ ꝓprie effectiue cãnte effectus ꝓprie ꝛ realr distinctũ ꝛ absolutũ: qre nihil ꝯcludũt ꝯtra dicta. An aũt caliditas sit ꝓpriũ ignis ꝛ an possit separi a calore infra habet videri.

¶ Ad aliud dico ꝙ hec fuit vera ab eterno in mente diuina. hõ est risibilis: ꝛ ꝙ̃le esse habuit subʒ ꝛ ꝑncipia eius: tale habuit risibile. sicut aũt est cognitũ ꝛ sm qd tñ esse habuerũt illa: ita ꝛ istõ. Q. ad dĩt de quãtitate ꝛ respectiuis: lʒ aliq velint ꝙ tñ subaꝑ

sunt passiones. et posset colorari quoque modo ex dictis
huius. 6. meta. q. 1. tamē tenēdo aliā viā que verior est di
co q illa nō sunt de gñe actionū pprie phycarū: sunt tamē
mē. sīlr arm procedit de efficiētia pprie dicta. hic vero lo
quitur de simplici emanatione: et sic illa sunt sufficien-
tia principia. Et qd vltimo addit de sciētiis lectionibus su
pra. q. 6. tetigi hoc pōt ergo dici q sicut intellectus dat eis
entitates effectiuas: ita dat aptitudines ꝯuenictes: et sicut
suo mō hnt pncipalis intrinsecas et emanatiua passionū.

Secundo dubitatur circa solonē pmi principa-
lis cum dicit doc. q risibile semp in-
est actu. Cōtra qd nō habet rōnes entis in actu nō videt
posse inherere actu: sed risibile est huiusmodi. ergo etc. Ma. pz:
q actu inherere psupponit actu eē. Mi. habet ex dictis
huius in quolibetto. q. 2. ar. 1. cōtra Thomā. vbi dicit q
aptitudo non habet rōnem entis in actu: eo q posset eē
ad terminū nō existē. Q. adh necessario exigit aliqd nō
exñs ipm est non exñs in actu q reso non est maioris en
titatis termino: vt. 8. di. p. q. finali. et 13. q. quolibetti et in
sū. 28. di. p. q. 2. hz ipse. Item cum pus natura sit ens in
se q inhereat. videt ergo q in illo pori hz aptitudinem
ad inherere: maxime cum inherētia aptitudinalis sit pas
sio cuiuslibet accñtis: vt. 7. meta. et 12. di. 4. hz iste maie.
ergo dicit doc. q aptitudo nō est in inherētia risibilis ad
actū. Itē risibilitas est aptitudo hois et nō aptitudo ipius
ridere. igit in ordine ad subm intelligit illa aptitudo et nō
ex pte ipsius ppriū in ferē dicit doc. ¶ Ad pmū dico q
doc. subtilissime et singularissime rñdet ad argumentū.
Et cū dicis q aptitudo nō hz rōnē entis in actu ipse doc.
q. 13. quolibetti soluendo argm pncipale rñdet ad hoc di
cens: q relatio qūtū ē ex pte fundamenti esset actua
lis: et ppter nō entitatē termini ē potētialis: ei ipsa deneiat fre
quenter fundamētum vel subm quasi actualiter inesset. Et
exēplificat de inclinatione aīe sepate ad corpus: et de ac
tuali extensione h'ie practice ad praxiz: et de mēsuratiōe
albedinis respectu coloris et sic de aliis. Dico ergo q in ordi
ne ad fundamentum risibile est ens actu: et sic actu inhe-
ret vt dicit doc. imo pōt dici quātū est ex pte fundamētis
q hō semper ridet actu: vt pz in exēplis iam tactis. Et si
dicat q respectus essentialiter depēdet a termino q a fū
damēto ergo principalius denoiabit talis vel talis a ter-
mino. hoc pōt cōcedi. ideo vocat iste respectus aptitudi
nalis in ordine ad terminum pncipaliter: et q nō termi-
no: sed fūdamēto inheret vel potius inest: dicit respectus
fundamentalis et actualr inherēs. Dico igit q eo mō q
est actu ens actu inheret vel inest: et sic nō repugnat mo
dus inherendi rei entitati. Exm de potentia mat' que ei
actu inheret et ita respectu eius pōt dici actus: lz in ordi-
ne ad formā sit potētia. vñ sicut dictū ē sepe supra de qd.
et modus: ita pōt hic imaginari. s. q aliqd sit aptitudo
vt quid: et actus seu ens actu vt modus. silr pōt applica
ri hic illa distinctio de actu formali et entitatiuo et de po
tētia duplici corrñdente. Breuiter ergo dico q cum
dicit risibile actu inest: ibi actualitas pōt eē determina-
tio inherētis vel inherētie. primo mō nō est vera nisi exa
tēsiue accipiēdo actū: sicut dictū ē de potentia: vt loquitur
notanter in simili doctor in quolibetto. q. 16. arti. 2. de na
tura. scdo mō est ṽa. et sic loquit doc. hic q. ṽz. inesse risi
bilis est actualis licz ipsum in se formaliter sit aptitudo.
¶ Ad aliud dico q in respectiuis non sepat inherentia
aptitudinalis ab actuali: sicut separari potest in absolu-
tis. vt pz. vbi pus in arguēdo allegat doc. vbi aduerten-
dū q nō pprie in respectibus aptitudinalib' seu in ppriis
passionibus dicit inherere vel accidere: vt. 1. di. 2. et. 8. di. p.
pōt collegi de mēte hui'. lz bñ cōuenire vel inesse: vt logt
caste doc. q accidētalitas receptibilitas et inherētia argu-
ant distinctionē realē pprie loquēdo de rigore sermonis.

pp tñ penuriā nolūt vtit doc. hoc termino inherentia. Da-
to igit q in risibilitate in illo pori nūc i qua quoquomō
pcedit icē subo icludat aptitudo adherēdi illa tñ nō est
aptitudo quē formalr iportat nomē risibilitas: sz ē ad ride
re: nō ad actu iherere vel iesse. Uel possz negari q in illo
pori insit sibi talis hitudo: q vt sic ē idm ipsa: nec pus est
q insit fundamēto cui sit fundamētalis: et sic negaretur
fundari aptitudo in aptitudine vt fingit frater Joannes
solsal hic. Et cum dicitur q inherentia aptitudialis sit
passio etc. pōt dici q verū ē in his que sūt de accñtis: et p
pria regulr distincta a subo. Qui voluerit tenere aliā viā di
cat ꝯsequēter. ¶ Ad aliud cōcedo q dr aptitudo hoies
nō tñ in ordine ad iherere seu iesse. lz in ordie ad ridere.
est. n. aptitudo actu fundamēti: sed pō termini pleriqz:
et id notāter valō dixit doc. q ē ridere aptitudialr: vt dno
tet act' iherētie et aptitudo termi. Est. n. ibi act' entitatis
formalis et ṽtualis. et pō obiectiua formalis: et subiectiua.

Tertio dubitatur circa solonez. 2. pncipalis. q lz
vt dictū est illa solutio sit appēns multis
et infra ca. q. 2. de accñte idez recitat. tñ q. 7. meta. q. 1. ali
ter sentit: videt q vel hic vel ibi minus bñ dicat. Ibi. n.
recitat tres modos dicēdi alioꝝ exponētiū illam ꝓposita
tem subc tpe respectu accñtis. quoꝝ tertius est iste quez
hic ponit: et ipsum ibi satis subtilr ipugnat. et vltimo po
nit opi. ppriā. Posset etiā dubitari circa illa exempla ex
pho in talib' adducta: sed q sunt alterius cōsideratio-
nis omitto ea p nūc. ¶ Ad hoc pt dici breuiter sicut su
pra sepe notaui q ad pñtem speculationē: vbi tñ per ac
cidēs cōsiderantur ista realis sufficiebat doc. recitare ali
quā viā pbabilem expositionis Ar. et iter oēs arm illa videt
efficacior expō. Igit satis erat illā recitare. In meta. do vbi
suit locus pprius determinādi veritatē realē altius in-
uestigauit doc. expōnē. dicti Ar. et in nullis absurditas
est in dictis ei'. Sed siqs vellet simplr tenere hāc expō-
nē in Ar. nō erit difficile declarare. dicta ad mentē doc. ar
gumēta que facit ibidem cōtra ipm quod indagini aliciori
relinquitur. Multa. n. subtili lectori omittēda sūt. ¶ Cir
ca solonē. 2. pncipalis non opz imorari: q oia que ibi tā
gi possent ex pcedētibus solui pñt. vz. quō est ibi pō ex-
tensiue loquēdo et nō ante actuz. imo oīs pō passiua pt
negari nisi in ordine ad terminū aptitudinis. loqtur tñ
doc. famose de ppriorū: vt pus notaui silr pz quō est cū effi
ciens eius. Et quō dz itelligi ibi efficiens sine trāsmuta
tione: et sic de aliis: que gra breuitatis postpono: ad al-
tiora accñtium mōtem volādo. Ea que dicta sunt per totū
de pprio pme itētiōalr sumpto applicabilia in actu signa-
to ad pprium logicum. Est enim vle et recte diffinitur: et
distiguitur ab accidēte et semper inest. Ex paupere vsua
rio hec dicta sint de proprio. Qui propriectarius est: plu
ra si velit addat Qō. XXXI.

TRigesimoprimo prosequitur circa capi-
tulū de accidēte. et pmo qrit an accidēs sit
de numero vliū. ¶ De pmo qd accidēs
et quotiēs accipitur patebit infra in solone
huius. q. et q. sequente. sed ꝯformiter dictis hui'. 7. me-
ta. q. 1. et 12. di. 4. q. 1. accidens accipit vno mō pro conce-
ptu quē formalr significat vtpote pro ipa accidētalitate
et sic est synonimū cū inherentia. vnde accidere dicit qsi
euenire: qre modos significādi vt scis. Alio modo acci-
dēs accipit p substrato seu denotato huius cōcreti acci
dens formaliter accepti. et tūc potest diuidi in reale et rō
nis equiuoce. et vtrunqz membrum subdiuidi potest mul
tipliciter: vt infra tangit. de quo in topicis. 5. meta. et in
logicalibus et etiam in naturalibus plerunqz secundum
eius diuersas significatiōnes pertractatur. Quid nume
rus et qd vniuersale pz fere supra. Ordo huius. q. ad pce
dentes q

dentes ꝛ sequentes satis pȝ sicut in simili supra. q.1. de
ꝓprio notaui. Diuisio cōmunis est.

De secundo arguit pᵒ ꝑ parte negatiua. 4.
rōnibᵒ. Quartū.pᵒ ꝓcedit ex fun
damēto Cōmen.3.de aīa.cōmen.5.ꝛ Boetij.5.de ꝯsola
tiōe. Receptū.vȝ.est in recipiente per modū recipiētis.
ꝛ sic hȝ m.2.di.3.q.6.de vnitate nūerali ꝛ qdditate cōi.
cū igit̄ accñs cōe de quo hic est sermo ē i singulari: imo
pmo est in singulari.vt hȝ Porphyrius in cōitatibus.ꝛ
phs.5.meta.t.nō habēte cōmētū.seqtur ꝙ sit singulare
ꝛ per ꝯñs nō vle. ¶2ᵃ rō ꝓcedit ex diuisione entis.5.
metaphy.t.cō.13.in subam ꝛ accñs que diuisio.si est bo
na.dat̄ p opposita.cū ġ vnū mēbꝝ vtpote suba ē pme
intentionale.reliquū ēt erit tale.alr nō opponerētur.vt
.ā.q.4.in fiñ dixit de sub.a pma ꝛ scda.ꝛ p ꝯñs nō erit
vle qꝛ oē vle vle.ē scdeintētionale.vt pȝ sepe pus. ¶3ᵃ
rō ꝓcedit ex pdicatione p se accñtis de pmeitētiōalibus
accidētibᵒ qđ nō ꝯtingeret si accñs eēt vle ꝛ p ꝯñs scde
intētionale. p maiore quoqȝ accipit illud qđ:ā.q.8. per
tractauit de pdicatiōne.s.scde ītētionis p se de pᵒ. Mi.
vo ꝓcedit.vel ex regula.2.topic.s.ꝙ oē denominatum
a supiori denominat̄ ab iferiori. Uel potius ex equoca
tiōe entis. Equocū enī ponit imediate sua significatā
ita ꝙ nullū aliū intellcm ipoitat: q̄re cū hec sit p se ꝛ in
qd. Qualitas ē ens.3.4.8.ꝛ 10.mcta igit̄ erit.p se suba
vel accñs cū ens significat imediate illa.nō pᵐ.ġ scdm.
igit̄ accñs.ē pmeitētionale:ꝛ ita nō vle:vt pȝ pus. ¶4ᵃ
rō ꝓcedit ex applicatᵉ vlis ꝛ spēꝝ eius fūdamētis pme
itētionalibᵒ: qꝛ nō singularibᵒ:sed cōibus fūdamentis
applicant̄. Accñs vo applicat̄ fūdamento singulari: vt
h albedo ē accñs.qđ ꝓbat p locum a diffōne.ꝛ pȝ litte
ra:ȝ in quo differt hoc arᵐ a pmo pncipali vr̄ duᵐ:de q̄
forte statim ¶Ad oppoᵐ adducit Porphyriū ꝛ Ar.
p topi. Deinde ad.q.respondet tenēdo partē affirmati
uā specificando tñ de accñte. Pro cuius declaratione p
ter iam pus dicta de multiplici acceptōe accidētis disti
guit notabiliter de accñte pmeitentionalr.vȝ.ꝛ scdeitē
tionalr dcō:ꝛ illa ē diuisio equoci ī equocata:ꝛ vtriqȝ
mēbrū dicit adhuc esse equocū. Pro p recitat dcm̄ phi
5ᵒ metaphy.in fine vbi cōiter libri hñt.8.meta.in fine.ꝛ
male.ꝛ.6.meta.t.c.6.ꝛ inde idē hr̄ vno mō idem est qđ
ꝯtingens in paucioribus de quo.2.physico.ꝛ alibi sepe
hr̄:casus.vȝ.vel fortuna que dicunt̄ accidētia:qꝛ cause
per accñs. Alioᵒ ꝙ aduenit realr rei in actu post eiᵒ eē
cōpletuȝ. Et vtrūqȝ dr̄ pmeitētionale:qꝛ hñt eē seclusa
collatione cuiuscūqȝ poᵉ compantis. Et addit ꝙ accñs
illo secūdoᵒ sumptū diuidit ens ex opposito sbe. Quale
ens sic cōiter sumptū est equocū ad.10.gnā.vel fm aliā
lrām:accñs sic sumptum est equocū ad.9.gña. Utraqȝ
lra pōt bene stare. Ibi.n.vt pȝ enūerat doc.5.equocan
tia p ordinē. Primū ens.2ᵐ accñs 3ᵐ accñs reale.4ᵐ ac
cidēs reale per iformationē:5ᵐ accñs itentionale.d quo
stam magis. Prosegtur aūt aliud mēbꝝ pncipale.s.ac
cidēs itentionale.qđ in gt est equocum:qꝛ vnoᵒ signat
idē qđ extraneū: vt i fallacia accñtis i elēchis sumit̄ alio
mō signifi:at omne qđ fit per opus collatiuum intelle
ctus seu voluntatis:ꝛ sic oēs scdeitētiones.imo omnia
entia rōnis dicuntur accñtia:ꝛ ita.5.vlia dicunt̄ accidē
tia ēt qdditatiue forte. Alioᵒ sumit̄ vt distiguit̄ contra
pdiᵐ essentiale sicut supra.q.2.de ꝓpo tactū est:ꝛ sic est
cōe ꝓpo ꝛ accñti tm̄ tanq̄ȝ genus ꝓpinquū forte. vt su
pra.c.de differentia.q.5.notaui. Ultimo significat ideȝ
qđ pdiᵐ nec per se:nec eēntiale.nec conuertibile.ꝛ sic ē
ad ꝓpositum hic.5.vle qđ declarat:sicut pus de aliīs p
hoc ꝙ hȝ conditiones requisitas ad rōnem vlis. pmo
qꝛ pdicatur de pluribus vt actus signatus verificat̄ in
exercito in fundamentis.sequitur.n.accñs pdicatur de
pluribus.ergo socrates est albus.lapis est albus. lignū
est album.ꝛ sic de aliīs:ꝛ ꝙ sit distinctū vle ostendit per
distinctum modum predicandi eius vltra rōnem vlis
tanq̄ȝ p drīas vel drīas plures circūlocupletes vnā vltī
mā qđ est in q̄le accñtale nō ꝯuertibile seu cōe.de q̄ ma
gis.q.sequente erit sermo. Quod declarat notāter re
currēdo ad ꝓpetatem fūdamēti.vñ orit̄ itentio accñtis
sicut.n.itētio gñis a māli in mā specifica.ꝛ drīe a forma
li:ꝛ spēi a totali seu.2.entitate:ꝛ ꝓpij ab accidētibᵒ egre
dictibus a pncipijs itrinsecis seu forma specifica origia
liter habent esse ꝛ occasionalr.:ȝ effectiue complectiue
ab intellectu:ita itentio accidētis ab accidētibus euenī
entibus aut rōne māe:aut q̄litatū actiuaꝝ:aut extrin
seco:vt supra dcm̄ est originalr hr̄. Et sic est correspon
dentia vera reqsita hic sicut in aliīs.vñ sequitur alietas
modi pdicandi in itētionibus ab alietate modi eēndi in
rebus. In quibus verbis teligit doc.paucis ea que co
piose sepe pus notaui. ¶Cōsequēter respondet ad arᵃ
pncipalia. ¶Ad pᵐ negando mi.loquendo de accñte
vt hic sumit̄ scdeitētionalr:ȝ sic tm̄ cōi applicat̄ vt albo
vbi notāter dicit:albo:ꝛ nō albedini vt in fra.q.fin.ma
gis explicabit applicat̄.n.intentio quelibȝ hoꝝ.5.fun
damēto sub illo mō signandi fm quē fundamētū ē pdi
cabile in actu exercito iuxta nām ꝛ exigētiam illiᵒ vlis:
q̄re cū albedo nō pdicetur de subo:ȝ albū accñs nō al
bedini:sed albo applicat̄.fundamētū tm̄ accñtis est ī sin
gulari ꝛ de illo loquitur phs in.5.ꝛ Porphyrius.ca.de
genere:imo p est in singulari vt ibidē ꝛ in cōitatibᵒ hȝ
Porphy.ꝛ per opᵐ ē de accñtibᵒ ꝓpijs. Cōtra hāc solō
nē istat;qꝛ qđ est in eo qđ est in singulari vr̄ eē in singu
lari:sed intentio accñtis ē in albo subiectiue:ꝛ album per
te est in singulari:ergo ꝛ itentio talis:ꝛ ita remanet dif
ficultas argumēti pncipalis. Rñdet notanter recurrē
do ad ea que supra.q.8.de triplici acceptione signati ter
mini cōis dixit.ꝛ.q.11.de fallacia accñtis in fiñ dicens:
ꝙ fūdamētū ē in singulari fm eē māle eiᵒ:ꝛ sicut extra
neat̄ itētioni ꝛ eꝯ fm aūt eē cognitū compatū iest ei in
tentio q̄re ē accñs in argumēto. Albuȝ est in singulari
accñs iest albo ergo singlari. Posset ēt dici ꝙ albū i ma.
ꝛ mi.ē duo termini:ꝛ ita variat̄ mediū.vt pȝ. ¶Ad 2ᵐ
ꝛ 3ᵐ rñdet vnica solōne ꝙ ꝓcedūt de accñte pmeitētiona
liter sumpto in vltima acceptiōe eius:ꝛ ita nō diuidit ac
cidēs vt hic accipit̄ ens ꝯtra subam q̄ ad.2.arᵐ:nec pdi
cat̄ p se de aliquo noue generū:ȝ accidēs pmeitētiōa
le ꝓ vno significatoꝝ quo.3.arᵐ. Cōcedit tñ ꝙ denomi
natiue pdicat̄ accidēs sumptū h de quolibet.9.generuȝ
ȝ nō vlr vt iā dcm̄ est:qꝛ nō de oībus suis iferioribus
vtpote nō de singularibᵒ nec de q̄libet ēt spē .vt.ā.q.3.
de ꝓpo tactū est qꝛ aliq̄ talis ē ꝓpuȝ:ꝛ exeplificat spālī
ter in q̄litatibᵒ:ȝ.n.q̄litas vel poriᵉ q̄le vt supponit pro
albo ꝛ nigro sit accñs.nō tñ vt supponit p risibili: qꝛ ri
sibile ē ꝓpum hoīs ꝛ nō accñs cōe.vt pȝ h ergo est vera
q̄litas vl q̄le est accidēs:nō tñ hec oīs q̄litas ē accidens
nec hec oīs spēs q̄litatis ē accñs.est ġ equocatio in illis
argumētis. ¶Ad 4ᵐ negat mi.sed qꝛ ēt ibi est equo
catio posset distingui mi. ¶Ad ꝓbationē p locū a dif
finitione exposuit notāter Porphyriū.vt.q.sequēte ma
gis explicabit̄. Nihil.n.ē accidēs.vt hic loqmur.nisi ꝙ
est de pluribus actu exercito simul pdicabile.hᵒi nō est
hec albedo nec hoc album.q̄re nō est accidēs scdeintē
onale. Plura hic addat lector qꝛ festino cum herculeis
structuris fabricis ferrariēsibᵒ. Ex pdictis nāqȝ.q.ꝛ de
clarationibᵒ eaꝝ bone indolis hȝ facilē aditum ad h ꝛ
sequenᵗ plerūqȝ q̄re parce breuitati.

De tertio p circa solōnē.q.occurrūt alique mo
tiua.vr̄.n.ꝙ accidēs nō sit ponēdum
vle:qꝛ nō hȝ ratiōnē pdicabilis cū tm̄ per accidens pdi

tat eius fondamentuz.i.posterio.ꝛ alibi sepe:predicari
aut p accñs ē q̃si ſm qd ꝑdicari:nō ḡ accidēs erit ꝑdi-
cabile p se.nā sic depēdēs a ɔtingēti nō ē necc̃ū.vt 39.d.
i.bꝫ iste:ita nec depēdēs p accñs erit per se. Sequeret
ē ꝙ intentio accñtis posset applicari subto re[m] acciden
tia:sicut eꝯ:qꝛ est ibi est ꝑdic[o].p accñs.sicut hic. vt pꝫ. ꝑ
posterioꝝ.vbi ponunt tres grad[us] ꝑdicamētis p accñs.
quoꝝ scds ē ꝑdi[o] subti de accñte.h ergo albū ē lignum
est p accñs.ig i ligñū ē accñs:qd vr absurdū. Accñs ēt
nō est natū i e sſe subto nisi in suis singularib[us]ꝑ.ḡ singu
la[ri]ꝑ hñt rōnē accidēdi seu inherēdi. A ꝓꝓetate aūt ihe
sionis accidētalis i fūdamētis mouet itellect[us] ad fabri-
cādū itentionē.cui ḡ ꝑncipali[us] iest talis ꝓꝓetas ei ꝑn-
cipali[us] iest itentio accñtis:qd nō posset eē si esset vlis:q̃
re ꝛc̃. Itē nō vr ꝙ accñs q̃rat pl[ur]itatem subꝫoꝝ:nec actu
neqꝫ a[p]titudine.sicut gen[us] dr̃ia spēs seu ꝓꝓꝫ:qꝛ apti
tudo ꝛ potētialitas iheſionis ei[us] sufficiēter terminatur
in vnico subo. Aut sūs circa illā diuisionē multiplicem
accñtis possent plura tāgi.ꝑ q̃liter equocū i equoca di
uidit:ꝛ sil[ite]r equocū in vniuocū ꝛ equocū.de illis duo-
bus ꝑmis mēbris accidētis ꝑncitētionalis nō oꝫ h per
tractare.qꝛ ꝑtinēt ad sciētias reales.videat iste ꝓ ꝑ i.6.
me ta.q.2.ꝛ in.5.me.ꝛ.7.ꝛ īfra in ꝑdicamētis ꝛ alibi se-
pe ꝓ p 2[o].sil[ite]r qd ibi tāgit de equocatōe entis.10.gñib[us] seu
accñtis.9.gñib[us] vr ambiguū i doctria ei[us].vt pꝫ. Quan-
tū ad ꝑ[mum] mēbꝝ scdi ꝑncipalis.s.accipiēdo accidēs ꝓ ex
traneo:nō oꝫ hic imorari:qꝛ sup ii.elēcho.q.43.ꝛ seq̄tē
tib[us] hꝫ copiose videri. De scdo mēbro posset dubitari an
.s.scda itētio in cōi q̃ dr̃ accidēs sit ꝑdi[catum] eētiale vel ac-
cidētale re[spectu] oim aliaꝝ:ꝛ an accñs.vt ē.s. vle possit et vt
modus applicari. De.3[o].mēbro posset dubitari quasi tē
nō eēnt pla q̃ꝫ.5.vlia. Sil[ite]r.q̃re poni[tur] i q̄d re[spectu] gñis ꝛ spēi
sit equocū ꝛ i q̃le respectu eētialis ꝛ accñtalis q̃ꝫ in q̃-
le accidētale respectu ɔuertibilis ꝛ nō ɔuertibil[is]. De.4.
mēbro dubitat.ꝑ qꝛ accñs respectu h[uius] ꝛ illi[us] est ꝑdi[catum] es
sentiale:sicut spēs ꝛ gen[us].igit accidens ē ꝑdi[catum] eētiale
2[o] qꝛ 4[us] modus ꝑseitatis ē accidētis de subo.vt pꝫ:ḡ ac
cidēs ē ꝑdi[catum] per se.sil[ite]r rō gñis per se ɔuenit spēi:sed ac
cñs est spēs vlis:cui[us] rō ē ꝑdicari ō plurib[us].ḡ ꝑdicari ō
pluribus per se cōuenit accidēti.3[o] vr ꝙ plura acciden
tia possent poni cōuertibilia respectu subtoꝝ:vt corrū-
pi forte respectu ɔposin ꝛ trāsmutari subalr mãe ꝛ q̃ti-
tas mãe.ꝛ sic de aliis:an ēt ordinate:an supflue ponit il
la 3[a] eētialē.s.p se ꝛ ɔuertibile.posset dubitari. Circa il
lā declaratione in fūdamētis ēt possent plura ꝑōderari
vr.n.supponere ꝙ tm̄ i subiis reperiunt gña spēs ꝛ dif
ferētie.ꝛ sil[ite]r ꝓꝓrium ꝛ accidēs.sil[ite]r ꝙ a mā genus a for
ma dr̃ia accipiant que falsa suntꝛ:qꝛ reperiunt in oibus
spēbus mālū ꝛ i mālū:ꝛ vniuersaliter.10.ge. ¶ Susti
nēdo tñ dicta ola doc.ad ista p ordinē rñdet. Ad ꝑ[mum] di-
co:ꝙ sicut in entibus ꝛ entiuz connexione datur ordo
ita in modo ꝑdicādi. Entium aūt alia ꝑncipālia ꝛ eēn-
tialiter iclusa:ꝛ h.in oi genere:ꝫ ꝑncipalissime in gñe
sube.q̃re eodem mō ꝑdicationū erunt alie ꝑncipales ꝛ
ꝑ se.alie minus ꝑncipales ꝛ per accidēs: ꝛ cōcedo ꝙ
respectiue loquēdo scde sint ſm qd respectu ꝑmarū.sic
accidēs respectu sube est tanquam non ens.simpl[ite]r tñ i
suo ordine ꝛ genere sunt tales. Aduertēdū tamen ꝙ ꝓ
pō dr̃ per accidēs tripliciter ꝑ qñ alterum extremorum
est accidēs inherens alīꝫ:qd contingit tripliciter:vel qñ
accidens de subiecto:vel econtra:vel quando accidēs
accidente accidēter tamen ꝑdicatur. 1[o] mō dr̃ ꝓpō p
accidēs.vt distinguit ɔ ꝓpōnem ꝑ verā. vt hic. ysoche
les hꝫ tres.3[o] mō quando ꝑdi[catum] ē extraneū itellectui su-
biecti:vt aial est hō.ꝛ vl[ite]r quando inferius de supiori di
cit. Isti tñ duo vltimi mōi nō sunt ad ꝓpo[situm] hic.vt pꝫ.ex
equocatōe accidētis hic assignata. Est ḡ accidens ꝑdi

cabile p se p accñs seu accidētale.vt ly.p se determinat
iherētis:ꝫ nō iherēs:sicut accidēs ē per se ens. vt.s.q.
8.dcm̄ ē.ꝛ.q.sequēte magis appebit. Probans ibi tacte
ostendit ꝙ nō est ꝑdicabile p se vt ly per se determinat
iherens:ꝛ nō alr. Posset ēt dici ꝙ sicut ē maior vnitas
in itentiōib[us] q̃ꝫ in reb[us]:ita maior perseitas. Quod cō-
sequēter tāgit ibi de applicatione intentionis accñtis
subo posset ꝓbabil[ite]r istud cōcedi ex fūdamētis h[uius] spāl[ite]r
in.3.di.7.q.i.vbi dicit:ꝙ nō ē de rōne h[uius].i.intentionis
accñs applicari ꝑ a se itētiōi ꝑme q̃ a metaphy.dr̃ accñs
sicut nec de rōne gñis seu spēi applicari dūtaxat funda
mentis de genere sube:exēplificat vt ar[gumentum] i āgit de ista al
bū est lignū:tū de facto ingi doc.nō applicat itentio ac
cidētis alteri fundamēto q̃ꝫ accidēti metaphi. Tunc ad
ar[gumentum] nego qd ifert. ¶ Ad ꝓbōnē ō gradibus ꝑdicatis p
accñs. Dico ꝙ phs accipit ibi ꝑdicari extēsiue vt se extē
dit ad directe ꝛ indirecte ꝑdicari:ꝛ duo vltimi gradus
hñt reduci ad ꝑ[mum].vñ ꝑ poste.i.c.35.dicit ꝙ h ē p accñs
albū est lignū:qꝛ significat ꝙ illō cui accidit.albū est li
gnū:qd exponit notāter infra.q.8.añꝑdicamētoꝝ. Ap
plicat igit itētio accidētis ꝛ cuiusꝫ vlis fūdamēto:quā
do qd natū ē ꝑdicari ꝑdicat.hoc ē i ꝑdicatione formali
ꝛ nō māli:que nō est ꝓꝑe ꝑdi[catio].vt.ō.notaui. Et qd vltra
tāgit de iesse accidētis subo ꝑ dico.ꝙ ꝓcedit ſm eē mā-
le accidētis. Intentio vō applicat ei.ſꝫ eē cōparū seu in
telligibile.aut poti[us] cognitum ꝛ in suppōne simplici.sic
de fūdamēto spēi ꝛ gñis suo mō itelligēdū ē. Nā iꝫ hñt
verius esse reale in suis singularib[us]:nō tñ intellect[us] at-
tribuit eis itētiōes ꝓ tali eē.vt pꝫ.a ꝓꝓetate:igit abstra-
cta.mouet itellō ꝛ ibō abstracto applicat itētio. ¶ Ad
aliud dico:sicut dictum est.ō.ca.de gene.ꝓportionali-
ter loquendo.ꝙ fundamētū accidentis.hꝫ plura infe-
riora:ꝛ sil[ite]r ipm accñs.ꝛ sicut cōe ad cōe:ita ꝑticulare.
ad particulare:nō dico particulare:singulare:ex parte
fundamēti:ꝫ bene ex pte itētionis.vbi causa.album hꝫ
plura iferiora:cui applicat itentio accñtis.ēt h[uius] accñtis.
hoc igit accidēs est ꝑdicabile.de plurib[us] in actu signato
sicut hoc gen[us] vel hec spēs:ꝛ hꝫ exerceri i fundamentis
mutata suppōne fundamēti:iꝫ igit terminet sufficien-
ter hitudo cuiusꝫ accñtis singularis ad v[num] subiectum
ſm eē reale:nō est tamē ita de accidente cōi seu abstra-
cto supponente ꝓ plurib[us] iferiorib[us]. Fundamentuꝫ igit
accidētis:qꝛ est genus vel spēs.iō de necessitate.ꝛ p se
reqrit plura.de qbus per se ꝑdicatur:ꝛ in qd sil[ite]r ꝓꝓꝫ
ꝛ accidens:reqrit plura:qꝛ ilia eadeꝫ.ꝫ alio mō ꝑdicē
di:qd applicatum in actu signato q̃ꝫ exercito.pōt ḡ con
cedi:ꝙ accidēs nō ꝑmo ꝛ per se inquantum accidens.
reqrit illa plura.ſꝫ scdario:ꝛ per accidens. Iō recte dici
tur ꝑdicari de pluribus accidētaliter.vt ē intētio.sil[ite]r cō
parādo fūdamētū accidentis:ad subꝫ ei[us] vel sube poti[us]
qꝛ talia sūt plura.vel eiusdē:vel alteri[us] rōnis.q̃re accñs
in actu exercito ꝑdicat de pluribus. Est igit hic pl[ur]itas
mltiplex.ꝑmo subtoꝝ ꝑmoꝝ seu remotoꝝ:qb[us] tñ acci
dit ꝓ sint eiusdē rōnis.iquātū de eis ꝑdicat accidēs:vt
albū de socrate ꝛ platone seu de hoīe:ꝛ ligno:differunt
.n.q̃cūqꝫ suba adiuicē vniformiter inquantū accidētis
eiusdē rōnis suba ꝛ eꝯ:qꝛ dr̃ia māis ē nūeralis inquā-
tū talis.2[o] ē pl[ur]itas fūdamētoꝝ seu subtoꝝ ꝓpiquorum
itētiōis accñtis:vt pote albi:ꝛ nigri:qb[us] ēt accidit vt sic
ꝙ ɔueniāt in aliq̄ cōi vt in colore:vl in q̃li:qꝛ vt sic po-
ni[tur] spēi q̃ꝫ accñti itētio eis attribuit. Est et pl[ur]itas suppo
sitoꝝ cuiusꝫ talis.fūdamēti cū sit cōe.re[spectu] quoꝝ pōt du
pliciter considerari tale cōe vel. vt ꝑ se inclusum i eis
in se quidditatiue:ꝛ sic ei attribuitur itētio generis vel
spēi re[spectu] ipsoꝝ.vel vt iclusuꝫ i eis accñtalr i subis iclusis
ꝛ sic ei applicat itētio accñtis re[spectu] ipsoꝝ: semp saluādo
alietatem accep. significati termini:ꝛ varietatem sup
positionis

pōnis: vt nosti. Est pter h̄ 4° pl'itas suppositoꝝ ipsi° ac/
cidētis. vt ē itētio. nā p̄dicaꝭ de hoc ⁊ de illo que sūt dif
ferētia solū nūero. vel forte spē. sicut p̄us de aliqs vlibus
tetigi re° quoꝝ ⁊ si sit accn̄s vt qd ⁊ cp̄: ē tn̄ spēs vel ge/
nus vt modus ⁊ nō accn̄s: sꝫ forte i ordine ad subꝫ cui
applicaꝭ possit dici accn̄s vt modus. sicut ⁊ ē. vlia. sīlr si
la plura sunt singularia vt modus ⁊ nō accn̄s: nisi vt p̄/
uocm̄ ē compeiꝭ. Possꝫ forte adhuc ibi repiri pl'itas
suppositoꝝ al. cit° denominatōis respcū ipsius itētōis.
vꝫ. dr̄ia spē vel nūero. sicut re° gn̄is vel spēi suo mō: qd
tn̄ ꝯsiderabis bn̄: qꝛ nō affero: sed potī° op̄m nisi multū
p accn̄s vt mꝫ tetigi: ⁊ hoc sꝫ tm̄ est accn̄s. Qd ibi con
sequēter addit de illis diuisionib° accn̄tis als notaui ⁊
moxie. q. 4 anp̄dicamētoꝝ ꝙ nō ē icōueniēs equocum
in equoca imediate diuidī nō ꝙ ibi fiet diuisio. sꝫ vt de
notat ordo vocū in signando eadē significata. s̄. ēt. c. de
dr̄ia hoc idē tetigi. sīlr dicaꝭ de diuisione equoci i vniuo
cū ⁊ equocū. Est. n. talis diuisio equoci i equocata: sꝫ n̄
imediate: aut ex pte vtriusqꝫ extremi aut alterius. qd in
telligo loquēdo de im° signi nō significati. Ibi ēt pos
set fieri vis de illa diuisione accidētis. quā ponit. 7. me.
q. i. ⁊. 12. di. 4. q. i. in formale ⁊ p denoiato. vt. s̄. notaui
qualiter ꝯuenit: vel discordat ab ista. ⁊ an inherentia sit
equocū accn̄tis realis. ⁊ rōnis. ⁊ plura alia que hn̄t videri
alibi. Ad motiuum de equiuocatione entis. ⁊ accn̄tis
dixi. s̄. q. 9. ⁊. q. 4. anp̄dicamentoꝝ ⁊ alibi sepe. ¶ Ad
aliud de p̄dicatione ꝯ kōcintentionis pōt dici ꝙ ē p̄di°
eēntiale vt modus re° suorum p se iferioꝝ: ꝙ est accn̄s
vt modus re° subi cui accidētaliter attribuiꝭ. Nec icō/
uenit iferi° vt qd dici de supiori vt mod° ⁊ ita iferi° ꝯti
nere supius ⁊ cꝫ ꝯuersim de loquēdo vt. s̄. q. 6. copio
se notaui: ⁊ alibi. ¶ Ad aliā de pluralitate vl'ū ⁊ de eq
uocatōe ipsi° in qd ⁊ ipsius in q̄le: ⁊ de vni° in q̄le ac
cidētale. dcm̄ ē. s̄. q. 5. de dr̄ia ad ple°. ⁊. q. 9. aliquātulū
sꝫ p nūc addo h̄ pauca. ꝙ. s. sicut subē ⁊ accn̄ti nō poni
tur aliqd ꝑ̄e logice vniuocū: ita nec q̄li accn̄tali ⁊ eēn
tiali. ipꝫ tn̄ q̄le accn̄tale pōt poni vniuocū ꝑ̄o ⁊ accn̄/
ti pp maiorē eoꝝ ꝯuenictiā ⁊ in nomine ⁊ in ꝯ°: qd ꝯbi
tur ꝯnter p dr̄ias vlteriores. vꝫ ꝯuertibile ⁊ nō ꝯuertibi
le. Nec ē sīle de in qd: qꝛ hic nō repiꝭ rō ptis ⁊ totius si
cut ibi: vel si volueris ponere equo°m et°. dic vt ibi ꝯse/
quēter notaui. Elige qd melius videbiꝭ: ⁊ dic ꝯnter. de
numero vō vl'iū hēs pbabilia q̄ ibidē assignaui satis i/
geniose. ¶ Ad alia que tāguꝭ de 4° mēbro dico ad p̄°
ꝙ nō c̄opaꝭ accidēs in ꝑposito ad illā pl'itatē. vt dixi p̄/
us: qꝛ re° talium nō ac. n̄s: sꝫ spēs dr̄. ¶ Ad 2° de p̄sei/
tate. 4. modi qd satis du° est de illo mō s̄m ꝙ auctores
varie tractant de illis modis: i. posterioꝝ. Sed breuiter
p nūc dico cum Lynco. i. posterioꝝ ꝙ tn̄ sunt duo mo
di iherendi per se. s. p̄mus ⁊. 2. 3. aūt est modus solita° ex
sendi. ⁊. 4. est modus cāndi. ⁊ sic optime dixit doc. ꝙ ac
cidēns cōe nō p se inest: sꝫ p se forte cāetur vel hēat p se
cāꝫ de quo nō refert mō. In 4°. n. mō forte aliud ē subꝫ
ꝑpōnis seu locutionis ⁊ aliud accidentis. vt hꝫ videri
. i. posteriorum. Dato ēt ꝙ. 4. modus eēt modus iherē/
di: vt aliās vr̄ nihil ad ꝑpositū. qꝛ loquitur hic de perse/
tate simpl'r necīo iherētis. cuius ē tn̄ p̄seitas. i. ⁊. 2. mo
doꝝ. vt pꝫ. Quicqd igiꝭ dicant Alpharabius Albert°
Thomas: h̄ sn̄ia diui Lyncon. placet. ¶ Ad 2° ni l p̄n°
Louberi tetigi ꝙ rō vl'is per se conuenit ac. n̄ti: ⁊ ita p̄di/
cari de p̄libus: sꝫ nō in istādo. qꝛ per hoc nō hꝫ rō accn̄/
tis: sꝫ addēdo in quale accn̄tale non conuertibile: ⁊ ita
totū illud ꝯuenit ei per se vt determinat iherentiā: sed si
ex hoc inferaꭍ. ꝙ nō p̄dicaꭍ per accidēs vel in quale ac/
cidētale: nō sequitur vt pꝫ de quo ampli°. in. q. sequēte
pertractabitur. ¶ Ad aliud pōt negari conuertibilitas
cuiuscūqꝫ accidentis respectu cuiuscūqꝫ subi: nec ex°

illa hoc ostēdūt. nisi capiāꭍ in aptitudine: ⁊ ēt nō ex sit
accn̄tis vt hic loquimur: de hoc infra magis. Qd vltimo tā
gitur de illis. 3. eēntiali. s. per se ⁊ ꝯuertibili. pōt dici ꝙ
nihil supfluum ponit doc. Essentiale. n. extēsiue loquē
do pōt poni eē in plus q̄ p se ⁊ per se q̄ ꝯuertibile. Ul'
potest sufficiēter ad ꝑpo° dici ꝙ ponit eēntiale pp p̄di
camēta p̄mi mōi ꝯuertibile aūt pp p̄di°. 2. mod. ⁊ p se
pp vtrūqꝫ: sꝫ de hoc paꝝ refert quocūqꝫ exponaꭍ iudi/
cio boni viri: cū nō sit articulus fidei. Uoluit breuiter
doc. ostēdere ꝙ p̄ter genus dr̄iam spēꝫ ⁊ ꝑpriū q̄ sunt
p̄di° eēntialia q̄tū ad. 3. p̄° ⁊ per se q̄tū ad ola: ⁊ ꝯuerti
bilia q̄tū ad. 4. est dare. 5. p̄di° qd est accn̄s. ¶ Ad vlti
mū de illa declaratione dico ꝙ doc. loqtur in manife/
stibus: ⁊ q̄lo itelligi ⁊ exponi vl'r dꝫ dixi copiose. s̄. q. 9.
⁊ ca. de gn̄e sepius: ⁊ in anp̄dicamētis et alibi plerūqꝫ.

Secundo circa q̄dā dicta i solone argumētoꝝ occurrūt aliq̄ motiua. p̄ q̄re dixit do
cto. in solone p̄ p̄ncipalis: accidēs i esse albo poti° q̄ al/
bedini: cū tn̄ hec sit vera: albedo est accn̄s: accn̄s aūt est
in eo vt in subō qd denomiat. vt ā. q. 8. dcm̄ ē cetera di/
cta in illa solone tacta sunt iā. s̄. 2°. vr̄ ꝙ male dixit i so/
lunōe. 2. ⁊. 3. p̄ncipaliū. ꝙ q̄litas sit accn̄s. vt hic ē s̄mo
de accn̄te: qꝛ q̄litas est abstractū a subō. debuit igiꭍ di/
cere q̄le sicut p̄us dixit: albū et nō albedo. Item quis su
mendo accn̄s p vno noue p̄dicamētoꝝ h̄ erit p se: q̄li/
tas est accn̄s: cū tūc nihil aliud dicaꭍ q̄ ꙩ q̄litas ē q̄li/
tas: ⁊ tūc est p̄di° eiusdem de se q̄ ꝑpo nō vr̄ p̄di°: qꝛ nō
pic alio dici. Item vr̄ ꝙ icōuenictier dicat aliq̄ spēꝫ q̄li
tatis nō eē accidēs: sed ꝑprium vt exēplificat de risibili.
Tū qꝛ tūc ꝑpi eēt ꝑprium. cū cuiuslꝫ spēi sit demōstra
tio. tū qꝛ tūc distingueretur ꝑprium realr a suo subō si
ue eiusdē siue alteri° p̄dicamēti sit: ⁊ maxime q̄n eēt alte
rius gn̄is: cū gn̄alissima sint impermixta ⁊ regulariter
distincta q̄tū ad absoluta. vt cōiter poniꭍ. Est ēt illud
dcm̄ ꝯ cōem scolā scotistarū. vt pꝫ. alia plura possēt ibi
addi. q̄ omitto p nūc. ¶ Ad ista breuiter rn̄deo. Ad p̄°
sicut p̄us in. i. arti. exponēdo lr̄am tetigit ꝙ intentio/
nes scōe ⁊ maxie iste. 5. vlis applicanꭍ subiectis seu fun
damentis sub illis modis signādi sub q̄bus sunt p̄di/
camentalia actu exercito s̄m exigentiā talis itentionis:
⁊ qꝛ accidētia nō sunt nata p̄dicari de subiectis facta p̄
m a abstractione que ē a subō vt ē albedo. q̄re recte dixit
doc. album esse accn̄s vt hic loquunꭍ de accn̄te ⁊ nō albe
dinem. Et cū dicis ꙩ albedo est accn̄s: nego: nisi capiaꭍ
accn̄s p̄meintētionaliter. ⁊ tūc ē p̄di° p se ⁊ n̄ accn̄talis.
¶ Ad liud dico: ꙩ doc. non dixit exp̄sse q̄litatem eē ac
cidēs nisi p̄meintentionale. v̄ba ēt sequētia itelligenda
sunt mutando abstractū in ꝯcretū: que cū idē significēt
sꝫ tn̄ vario mō: non curauit mutare v̄ba in ordine ad si/
gnificatum: qꝛ idem est: subintellexit nihilominus va/
riationē vocis. ⁊ modi. ¶ Ad aliō als sepe notaui: ⁊ ma
xime. q. 4. anp̄dicamētoꝝ illam ambiguitatē. Pōt. n. di
ci ꙩ est p̄di° per se eiusdē de se vno mō. Uel subtilius:
ꙩ lꝫ accidēs in ꝑposito ⁊ qualitas eandem rem dicāt: n̄
tn̄ eundem ꝯceptū adeq̄tum seu eādem realitatem. aut
formalitatē eiusdē rei: sicut ens subā corpus viuū aial:
⁊ hō eādē rē dicūt: non tn̄ eandē formalit°. siue reali°
q̄re vnum de alio pt p̄dicari: ⁊ eē cōius ēt in eodem ge/
re. Quere hōc. 4. meta. ⁊ alibi. ⁊ pondera bn̄ totū exa/
minādo. ¶ Ad aliō pt dici ꙩ loqꭍ doc. h̄ famose ex cōi
ter ꝯcessis a doc. q̄tū ad realem mām. Uel vt p̄us no/
taui: ꙩ risibile p̄ter aptitudinē quā importat pōt. vel si
gnificare vel ꝯnotare q̄litatem. 2. spēi. p̄mo tn̄ mō est ꝑ
p̄rium hominis. Uel sustinēdo ꙩ esset simpl'r ⁊ p̄cise q̄li
tas possꝫ negari qd iferꭍur: qꝛ potētie naāles sunt ita ꝑ/
prie ꙩ nō spēs: neqꝫ subē aliōꝝ ꝑprioꝝ: vel forte sta/
tus ponēdus ē i. 2°. vt in sīli sepe hꝫ. vel sustinendo dcā

Burlei q solū scdarū sunt ppe simplr. aliorum, vo nō nisi fm qd. vt pōt elici ex dictis hº. 6. meta. q. i. sola. n. scd stantia ē subȝ supportans seu pncipalis sustinctio. alia vo tēꝫ media qdā iter pᵐ ⁊ vltiā: ꝫ pmi modi dicendi magis placēt ⁊ sūt potius pformes doctrine hº ⁊ fūdamētis sepe pus suppositis in his qōnibus quare lector attēdat. Qō aūt i de distinctione pdicamētoꝝ facilius solueretur ex dictis hº. ꝫ vide copiose supra. 5. metaphy. ipsum: ⁊ alios vt scis. Qō. XXXII.

Trigesimo secūdo qrit de diffinitione accntis a Porphyrio assignata: q. s. adest ⁊ abest ⁊c. ¶ De p patent termini ⁊ sepe pus dictis. q. d. vȝ: accidēs: qd diffinitio: ⁊ quotiēs sumit auf Intellis vo diffōnis in isone .q. ptractabit. Que ⁊ quot sūt pdōnes bone diffōnis p ꝫ nōui. ⁊ 6. topi. 2. poste. 7. meta. ⁊ li. de diffōne Boetij ⁊ alibi plerūqꝫ pȝ. Ordo. q. puenieus. sicut pus de aliqs vlibus pcedēdo dcm ē. cū. n. singularis inqtū talis nō sit diffō pus erat vidēdū. An accidens sit vle q̄ inuestigādū de ipsi' diffōne. Diuisio cōis ē: nisi q scda ps sub diuidi pōt. vt statiȝ patebit in pcessu.

De secūdo arguit plib' rōnib' p pte negatiua. p medꝫs. topicis i. n cōibus: q̄ iō cōia sunt. qꝛ psit nō solū ad istā diffōnē ipugnādā. ꝫ ad plēs alias applicari. vt. ō. pȝ. quoꝝ pᵐ est: qꝛ oaf per copulationē p pbm. 6. topi. c. 13. 2ᵐ qꝛ nō oaf p genus ⁊ drīam p pbm. 6. topi. c. 4. ⁊. 7. ⁊. 8. meta. deide arguit p me' ppa. p p pmā pticulā. s. adest: ⁊ abest qꝛ ꝯpetūt ista rebus extra ⁊ nō itentionū: que hic dr diffiniri. Et ēt qꝛ talia nō sūt vni'cē qbus intentio accntis ē vniuoca: qō ē ꝯ rōnem ptium diffōnis: qꝛ sic nec diffinitū nec diffinii equocum p substrate. Quelibȝ. n. ps diffōnis est in plus q̄ diffinitum. 2. poste. ⁊ iō icōuenit diffinitū pdicari de aliq vniuoce de quo nō pdicef diffinitō. Declarat aūt assumptum: eo qꝛ accns vniuoce ꝯuenit reb' diuerso ꝯ generum: ꝫ non oium ⁊ oibus: vt pus dcm est. que tn vba hnt exponi ⁊ sustineri. sicut supra de genere notaui ⁊ alibi: sed abeē ⁊ adesse nō ꝯuenuūt sic reb' diuersorum generum: qꝛ ipsum eē est equocū: sicut ⁊ ens. vt sepe tetigit pus. Deinde arguit ꝯ eandem pticulā ex necessitate intēsiōis itentionis et cui applicaf: qō pbat pº ex imutitate seu nēcitate fundamenti in illa acceptiōe in q̄ ei applicaf itentio. s. in eē obꝫuo ⁊ cognito. Nā sic dicimus spēs eē eternas. ⁊ de eis eē sciam ⁊ ipas eē neēe eē ⁊ hº. Mō qō inest alicui fm eē ei' imutabile ⁊ nēciū vr ei nēcio iesse: sicut qō inest ꝯtigēti iquātū tale vr esse ꝯtigēs ⁊ ꝯtinēter iesse pbat idē iductiue. male igif drꝙ accidens. vt ē intentio adest. ⁊ abest. Rursus arguit ꝯ 2. pticulam. s. pter subti corruptionē iducēdo in actionibus cōib' in sepabilib' tm: que ꝯtineuf sub accnte hic diffinito. Q. si negeref pbat. p teste Porphy' hic. 2º rōne ⁊ satis clare. Cōtra eadē ptē arguit ex ipamet corruptione q̄ est accidēs: nō in adest pter subti corruptionē qꝛ sic adesset pter seipsam: q iplicat. Ampli' arguit spe cialiter ꝯ illā pticulā. abest. ⁊ pōt sic formari rō. Illa pticula icōuenienter ponif i diffōne accidētis ⁊ vr cuiuslibet diffiniri que destruit nām ⁊ qdditatē ei': ꝫ abest. est hmōi re'ū accidentis. g̃ ⁊c. ꝯñtia pȝ cū ma. mi. declarat in lra. qꝛ si abest sequr: q nō est: qꝛ accidentis eē est in esse. 7. meta. t. c. 2. Ex quo vlterius infert destructionē subti: qꝛ ēt nō ē nisi accidēs nō ē: qō pbat ex nāli sitate relatiuoꝝ. c. ō ad aliqd. Et si qs negaret ipa esse correᵘᵐ oñdit ex rōne gnāli oium vliuȝ. vt. ō. de quolibet dixit in locis suis. accidēs vo nō vr aliud correᵘᵐ habef nisi subm. q̄re ⁊c. pȝ igif q illa pticula. abest nō solū destruit ipȝ accns: ꝫ ēt subȝ ei'. qō pōt eē oē ens marie limitatum. incōgrue igitur ponif cū tāta mala ogetur in vniuerso. sicut formaui hᵃ a ⁿ: ita faciat lector in aliqs: qñ ñ fuur in forma resoluta: qō omitto ipsius solertie: qꝛ iaȝ extra sumū ⁊ fimū nauigam'. ¶ Ad opposiᵐ adducit Porphyriū ⁊ Ar. i. topi. ca. 4. ꝯsilr diffiᵒⁿᵐ. vbi in ē dfia in vbis. iō dic doc. q ē eēntialis identitas: qꝛ eandē eēntialr eēntiā declarat ex eisdē eēntialib'. ¶ Cōsequēter rñdet ad qsitū. vbi sic pcedit p ꝯnē itērā: affirmatiuam vȝ pponit. ꝯdinon alr tn. s. si bñ itelligaf ⁊ declaf ipa diffinitio: p bene est assignata. 2º p declaratione ipsi' ad dicit duas vel tres distictiones. 3º applicat ad ppoᵐ mēbra q̄ expediūt vbi duas vel tres notabiles expōnes ipsius diffinitionis proponit ⁊ aliorum ⁊ ipsius: ⁊ vlti mo complete describit seu diffinit ipsum accns. quarto ⁊ vltimo ꝯ dicta obijcit duplr ⁊ soluit singulaʳⁱᵉ. Prima igif distictio est hoꝝ terminoꝝ. s. adesse: vt loqtur Porphyri' vel inesse. vt loqtur pbs: q. s. sumi pūt nūc pme intentionaliter nūc scdeintentionaliter: ⁊ dicit q b conuenit equoce. sicut vlr i aliqs pȝ. q̄liter aūt ⁊ qñ ⁊ vbi sumunf pmo' declarat de mēte Ar. vt oñdat se nō voluntarie: nec ppa imaginatione loq. ⁊ allegat ipm p. 7. metaphy. t. c. 2. ⁊ alibi: ⁊. 1. 8. phy. t. c. 6: ⁊ inde. pōt ⁊ idem explicari. 4. meta. ad lōgū de p pu' ⁊ veritate ei'. 2ᵐ mēbꝝ pncipale declarat. vt. ō. q. 4. tetigit. s. q eē i distinguif contra dici de. ita q per se inesse vel adesse seu esse in scdeintentionaliter accepta. signif. pdica' nō pdicāis eēntiā: nec in qd: nec in q̄le. per dici vo de scdeintētionaliter sumptū denotaf pdiᵒⁿ eēntiale. ⁊ hoc accidēdo ppe illos terminos: vñ pp famosam ⁊ variā accepᵒⁿᵐ istoꝝ terminoꝝ ex vsu loquendi auctoꝝ: vt ois ambiguitas tollaf: subdiuidit vtrūqꝫ. s. i eē vl eē i. ⁊ dici d. dicēs q capiunf triplr. ppe. vȝ. et cōiter atqꝫ cōissime. In esse. n. ppe conuenit accntib' cōib' vt albo nigro. sic dcm ē. q. punte cōiter vo ꝯuenit accidētib' ēt singularib': vt in 2. diuisione añpredicamētali hȝ Ar. q̄ est q̄drimēbris: cōissime aūt accipif fm vsum loquēdi: quo in oi ppōne siue p se siue p accidēs: siue vli siue singulari: siue i pdicatione directa. siue idirecta fuerit. pdicatū dr i esse subiecto ⁊ hoc mō loquēdi vsus est doc. ō. q. 2. c. de spē in isone. q. ad finē. Et qꝛ forte aliqs diceret q iste diffinitiones posite de ipo inēē nō sūt ꝯuenientes: doc. ꝯsiter pbat eas ex fundamētis Ar. ⁊ auctoꝝ: ⁊ rōe efficaci tenere ⁊ pcedere. imo necessario assignari. p pmā que ē in pmā ⁊ scdam itentiones: ⁊ ꝫ fundamento recto. ō. q. ⁊ c. de genere: ⁊ alibi in diffōibus supius ptractatis. dicē q q diffōnes scdaꝝ itētionū et diuisiones a logico assignate nō dnt assumere pmaseco qꝛ nō opponif res pmeintentionis rei scde: nec ē de essētia eius: nec eꝯ. q̄re cū diuisio debeat dari p opposita: et diffō p eēntialia: pȝ nōbiliter et demōstratiue itētio doc. q̄ntū ad assūptum. Cū igif aliq mēbra illi' diuisiōis q̄drimēbris pdicte: vt dici d ⁊ ñ dici d. sint scdeitētiōis: qꝛ sit act' signati: sic p dicari et subijci. vt. ō. dcȝ ē sepl'. igr alia mēbra eiusdē. s. iesse seu eē in ⁊ nō eē in eruut scdeitētionis. et sic pȝ 2ᵐ mēbrū illi' pme diuisiōis. pᵐ vo mēbruȝ ei' pbauit iaȝ. ō. ex fūdamētis. Ar. Deide pbat scdam diuisionē que ē subdiuisio scdi mebri pncipalis pme diuisionēȝ. s. ipsius i eē scdeitētionalr accepti recitādo ad maiorē expsitionē iteꝝ illa tria mēbra ipsius quoꝝ pᵐ pȝ ex p topi. vbi. ō. 2ᵐ ex illa. 1. diuisione añpdicamētali pdicta. ⁊ 3ᵐ ex cōi vsu loquēdi. et sic pȝ. 2. distictio auctē et p' auctē et rōne: deinde psegf distēnē oppositi ipsi' icē. s. dici de dicēs: q silr accipif tripliciter et recte. iuxta regulā topicam. Quotiēs. s. dr vna oppositoꝝ ⁊c. pmo mō ppe vt in illa diuisione. 2. antepredicamētali accipif. 2. mō cōiter vt in diffōne vlis. p Peryarmē. accipitur cū dr q vle est qō pdicatur de pluribus quod extenditur non solum ad

nō solū ad pdicatōe supiorum i eodez genere: qz sic non quenirent ꝓprio ꝛ accn̄ti: sȝ ēt ad pdicationez cuiuscunqȝ cōis dūmō formalr pdicet. vt h hō est alb⁹. hō est risibi lis. 3⁹ mō cōissime: ꝛ sic extēdit ad oē pdicatū siue eēntia le siue accn̄tale siue cōe siue singulare: siue ēt directe vel idirecte pdicet. Jō dicit doc. ꝙ sic accipit ꝓ oī eo: qd̄ spe- cificat rē h⁹ vbi ē. sicut lr̄a sup li. pyar. loquitur plerūqȝ pdicatū. n. expresse positū vltra vbū pncipale dr̄ specifi- care rē vbi: qz res vbi absolute ponit. sicut h hō est speci ficat. cū dr̄. alb⁹: vel niger vel currens ꝛ h⁹i: res ipsi⁹ vbi est hoc est ens noialr seu pncipialr sūptū: de quo hȝ vide ri deo duce sup illis. q. pyarme. Et sic accipit ingr doc. dici de. c. de gn̄e in declaratōe diuisiue diffōnis cuȝ dicit. Eoꝝ que pdicant q̄dā pdicant de plurib⁹ q̄dā de vno so lo. Nā pdicari de vno solo ē cōissime h ē extēsiue mul- tū cape pdicari: cū sit ꝓpe: ꝛ ēt cōter pdicari ꝑ alio dici: sicut ēt capit in diffōne idiuidi a Porphy⁹. ca. de spē. ꝛ c. de genere: vbi dr̄ ꝙ de vno solo pdicat: lȝ igit doct. p⁹. ponit diffōnē ꝛ mēbra ei⁹: ꝛ postea fortificat ex dicti pbi ꝛ Porphyrij. placet tn̄ grā breuitatis dicto mō declarare ꝛ admiscere lr̄am. sic igit patent tres diffōnes ad ꝓpo͞m necie ꝛ applicabiles ꝛ h ꝛ alibi. Deīde ibi. Sumēdo igit ad eē rē. applicet ad ꝓpo͞m dictas diffōnes ꝛ maxie 2͞am exponendo diuersimode diffōnem accn̄tis dicēs: ꝙ si su mant p⁹. mō: ꝙ nō dȝ intelligi de p⁹ mō pme dif. s. pincite tiōalr: sȝ scōe d. ffōnis que est de in eē scōaitentionaliter sumpte: ꝛ sic ingt bȝ gen⁹ accn̄ns diffiniti hic: cū vns dr̄ia s. remota vel vlī vel saltē gen⁹ itermediū cōe ad ꝓpriū ꝛ accn̄s. s. pdicatū in q̄le accn̄tale: qd̄. s. est medium inter vle ꝛ illa duo: qd̄ ēt ponit in diffōne ꝓprij cū dr̄: ꝙ acci- dit oī ꝛ soli. vt pus. q. pcedēte. ꝛ. q. 2. de ꝓprio dixi: ꝛ ibi notaui istātias circa hoc. ꝛ. ē. q. 9. ꝛ silr. q. 5. de dr̄ia copio se tetigi. Reliquū. ingt doc. s. abeē pter subri corrupiōȝ tenet locū vltime seu specifice dr̄ie atqȝ correlatiui. cū. n. diffinitū: sicut ꝛ cetera vl̄ia sit relatiuū: iō ponit suū cor relatiuū: qd̄ est subȝ in diffōne ipsius. ꝛ silr declarat pau cis diffōnē datā ab Ar. in top. Jta ꝙ p⁹ expō hic tr̄ de vtraqȝ diffōne talis. s. ꝙ accn̄s ē pdicatū accn̄tale nō necio inherens subto. ¶ Sed ꝯ hāc expōnē istat nō bilr: ꝛ eā dē instātiā hȝ Boeti⁹ hic in cōmento vtriusqȝ editiōnis i Porphy. Nā accn̄s ꝙ hic diffinit a Porphy. in accidēs separabile ꝛ in accn̄s inseparabile: ꝛ vr̄ esse diuisio gn̄is in spēs vel saltim vniuoci in vniuocata. silr quātū dr̄ aci dens: vbi notanter dicit: q̄litas ꝛ non q̄ntitas. sic. q. pcedē te de albo ꝛ albedie dcm̄ ē accn̄s vo iseꝑabile. sic nigredo ethiopū ꝛ h⁹i. ꝛ silr quātitas re⁹ rerum mālium necessa rio inest: lȝ nō sit ꝓpriū. igit nō solū accn̄ti ꝓprio seu per se: sȝ ēt accn̄ti cōi puēit necio subto iesse. q̄re cū illa diffi nitio sit cōis oī accn̄ti cōi: nō bn̄ exponit ꝑ hoc qd̄ est eē pdicatū in q̄le accn̄tale nō necio iherēs. ¶ Ad h rn̄det dicens: ꝙ illud est veꝝ de illis. sic de aliꝗ ꝑ se loquendo hoc est dictu: ꝙ accn̄tia inseparabilia ꝛ q̄ntitas nō necio isunt subo: sicut nec alia que sunt cōia separabilia: ꝛ hoc vere loquendo: qd̄ declat in exēplo phi. 7. metaphy. t. c. 4. ꝛ inde: qd̄ supra. q. finali de ꝓprio ptractaui: sicut h. loquēdo ꝑm illā viā. vt ibi nōui. distinguit tn̄ de ly ꝑ se. cū dr̄ ꝙ talia accidentia non necio per se insunt subo: qz pōt attendi ill ꝛ pfectas: vel negō eius: vel a parte subti: vel a pte accn̄tis p⁹ mō ingt intelligo in ꝓposito: cū nul lū accidens cōe hēat per se cām in subo qd̄ non necio ꝑ se inest subo: ꝛ hoc q̄trum est ex parte subi: imo qd̄ plus est: addit ꝙ sic pōt dici ꝓpriū abesse: qz ēt. vt. ē. q. vltia ꝺ ꝓprio dcm̄ est ꝑm illā viā de ꝑ se ꝛ per accidens expone do dcm̄ phi. 7. metaphy. subm est pus tpe ꝓprio per se: lȝ non. ꝑ accn̄s. 2⁹: vo mō itelligēdo ly per se. dicit: ꝙ sic falsum est: nullum accidens cōe necio inesse subo: eo qz plura talia (vt illa de quibus argutū est.) habent causas in subo necīā saltē: lȝ nō per se: vt q̄ntitas māim ꝛ q̄litates sensibiles posteriores ipsas q̄ntitates pmas: vbi nōnter tā git doct. dr̄iam inter cām necīam ꝛ cāȝ ꝑ se. Nō. n. oē ne cessarium est per se. vt pȝ: de quo statim magis. Repu- gnat igit talibus accn̄tib⁹ nō iesse subto q̄tū est ex pte ipoꝝ: lȝ nō repugnat subo ꝑ se. secus est forte loquendo de ꝑ accn̄s necio: qz sic ēt repugnat subto esse sine illis. Unit breuiter doc. in hac solone ꝙ nullū accn̄s cōe: siue separabile siue iseꝑabile fuerit: siue hēat cām necīam in subo siue ꝯtingētē: siue sit ab extrīseco: inest necio subto ꝑ se loquēdo vt ꝑseitas se tȝ a parte subi: imo ꝙ sic abest qz subm est p⁹ tpe ipo ꝑ se: vt aūt ꝑseitas se tenet a parte accn̄tis sec⁹ est: ad istū. vȝ. itellectū ꝙ ꝑ se ꝯpetit acciden- ti cuiuscūqȝ nō necio iesse subo vl abeē. Et vr̄ ꝙ silr dōȝ eēt de ꝓpore⁹ sui subti: ꝛ ita ista expō non distiguit ac- cidēs a ꝓprio: nec diffōnē h⁹s a diffōne illi⁹: ꝛ hoc loquē- do in cōi vt se extēdit accn̄s. ꝛ ipsi⁹ diffō ad accn̄tia inse- parabilia. Jgit doc. adducit aliā expōnez diffōnis ꝓprij ex q̄ soluit dubiū ꝓpositū. ꝛ est expō. Boetij in cōmento vtriusqȝ editionis: ꝛ forte pp hoc dicit doc. in. 3. ꝑsona dr̄. q̄ talis est: ꝙ. vȝ. accn̄s abeē: pōt intelligi dupli: aut. s. ꝑm rē seu eē reale in re extra: aut ꝑm intellectū seu ꝯside ratione. Multa. n. que in re sūt ꝯiuncta ꝛ inseparabilia apud itellectū seorsu ꝯsideranť. aut separanť. vn̄. 2. phi. t. c. 18. recte dicit phs: ꝙ abstrahentiū est mēdatium. Et Boe. hic. fit sepe vt que actu disiungi nō valeant mente ꝛ cogitatione sepent. Abest igit accn̄s cōe ꝑm intelle- ctū: ꝛ h pter subi corruptōem. i. destructionem eēntialis itellect⁹ subi. vbi nōter dicit: eēntialis itellus: ad dr̄iam accn̄talis: sicut enim ptinet adeē subi ipȝ accn̄s: ita ꝛ ad itellectū: q̄re sicut aduēit post eius eē cōpletū iesse: ita ꝛ ipsi⁹ itellectio itellectiōi: vel pot⁹: vt loqr doc. itellect⁹ itellectui eēntiali: g tn̄ ex eēntialibus subi bȝ. vn̄ ꝙ qd est rei dr̄ eius eēntialis itellectionis seu intellect⁹ expsi uū: nullū aūt accn̄s ptinet ad ꝙ est subi. ꝛ si plura ad ip sum venidā ꝯferrāt. ꝑ de aia. t. c. 11. Un̄ Boe. addit in cō mēto: lȝ si animi rōne disiuncte sūt q̄litates a subtis nō ea pimūt: sed in sua suba ꝑmanent atqȝ ꝑdurāt accn̄tes eē itelliguť. Adhuc nō vr̄ ista expō satisfaceret nec disti guere accn̄s a ꝓprio: qz silr dicā ꝓpriū abeē ꝑm itellectū cū nō sit de eēntiali itellectu sui subti: lȝ bene eꝯ ꝑ additā mentū sicut ēt de aliꝗs accn̄tib⁹ forte est verum. vt. ē. no- taui. Unūqdqȝ. n. sic se hȝ adeē: ita ꝛ ad verā eēntialē co- gnitionem. 2. metaph. t. c. 4. cū igit spēs sit ꝑor ꝓprio q̄ ad eē: erit ēt quo ad talē cognitionem: ꝛ sic pȝ ꝙ ꝓpriū nō dr̄t ab accidente ꝑm illā expōnem. ¶ Ad hec rn̄det doc. sustinendo istā expōnē ponēs dr̄iam inter ꝓpriū ꝛ accn̄s quo ad separi ꝑȝ itellectū dicēs: ꝙ nō solū abstra ctione pcisiua: hoc est ꝯsiderando hoc: nō ꝯsiderādo illō pōt intelligi subȝ pter accidens: vel nō intelligendo acci dens: sed ēt abstractione diuisiua vt itelligendo corum nō solū nō intelligendo ipsius nigredinē: sed ēt itelligē- do ipsum nō nigrum vel album: ita sub oppsitio sui acci dentis potest intelligi subm. Non sic autez pōt intelligi subm ꝓprij sub opposito eius. nā lȝ ibi possit fieri abstra ctio pcisiua nō tn̄ diuisiua: nec. vt ita dicā: oppositiua abs qȝ repugnātia intellectuū. Unde. Boeti⁹ vbi pus. Age igit. qm̄ ethiopi color niger auferri non pōt. aio eum ꝛ cognitio separemus. erit igit color albus ethiophi. Nā idcirco species ꝯsumpte sunt: minime. Jta ēt coru⁹ si ab eo colorē n grā imaginatione separemus permanet tn̄ auis: nec interijt species. ergo qd̄ dictum est: ad esse ꝛ ab esse: non re sed aīo intelligēdum est. Et addit notanter dr̄iam inter accidentalia ꝛ subalia dicens. Alioquin ꝛ subalia que aīo separari non pn̄t sepe aīo: ꝛ cognitio ne disiungimus: vt si ab hoīe rōnalitatem auferamus quā lȝ actu separare nō possumus: tn̄ si animi imagina-

tione distinguimus statim perit hominis species quod idem in accidenti
bus non fit: sublato. n. accidenti cogitatione species manet. In
libello vero de ebdo. tangit multa de tali abstractione intel
lectus et in substantialibus et in accidentalibus. Colligit igitur doct.
completam descriptionem et expositionem vltimam istam diffinitionis predicte
accidentis ex premissis dicens: quod est predicatum non essentiale
subiecto: sub cuius opposito potest subiectum intelligi complete sine
repugnantia intellectus: et ita patet qualiter diffinitio accidentis completa
distinguit ab omnibus aliis vel ab his ipsum et specialiter a proprio cum
quo magis videtur conuenire. Non sic inquit proprium: supple est predi
catum sub cuius opposito potest subiectum intelligi: et ita abest accidens
eo modo quo non potest abesse proprium. Quod breuibus verbis
exprimit dicens: quod accidens. i. est non per se vel non conuertitur: sup
ple secus est de proprio: et hoc inquit intelligendo inest vel inesse
vt prius dictum est. s. primo modo secundum diffinitionis supra posite: hoc est
accipiendo ipsum secundo intentionaliter vt conuenit accidentibus communibus
tantum. Et concludit quod ista est vera expositio et similiter verus intellectus
diffinitionis accidentis: tam a Porphyrio quam a philosopho assignate
et quod sic exponendo ipsam est conuenienter assignata: quod est
principale propositum in hac. q. Contra igitur principalis que prius posi
ta est sub conditione iam habet absolute. vera. ¶ Consequenter ad ma
iorem intelligentiam dictorum et terminorum positorum in diffinitione ac
cidentis obiicit dupliciter singulariter. Conclusum. n. est quod hec diffinitio
est bona. s. accidens est quod adest et c. Contra. omnis bona diffinitio per
se competit diffinito. ex primo poste. et. 6. top. et ex sepe dictis
prius. est. n. primi modi dicendi per se vel. 4. secundum alios: predi
catio diffinitionis de diffinito. Sed per te hec diffinitio est bona. ergo et c.
Sequitur igitur prosillogizando empter diffinitio accidentis per se inest ac
cidenti igitur accidens per se adest et abest preter subiecti corruptionem.
Ultra iterum prosillogizando sequitur. Accidens per se adest et ab
est et c. ergo per se adest. quam consequentiam probat doc. per regulam vnam con
sequentiarum. s. Quod a tota copulativa ad alteram eius partem est
argumentum seu consequentia: et potest reduci ad locum a toto integrali ad eius
partem: nisi forte quod est consequentia formalis et non solum dyalectica:
de quo habes videri alibi. Et vltra sequitur: per se adest. ergo
non potest per se abesse: hec consequentia patet per locum ab oppositis. Impossi
bile. n. videtur duo opposita verificari simul de eodem et maxi
me sic quod includeretur in eius ratione quiditatiua: quia etiam posset
faciliter ostendi ipsum esse nihil. similiter ostendi eodem modo deducendo
vsque ad vltimam consequentiam mutando aliquid ipsius in consequens quod impossi
bile sit accidens per se adesse: quia si per se abest. ergo non potest per se ad
esse. vt prius ex natura oppositorum arguendo. Cui. n. conuenit per se
vnum oppositorum: reliquum: nec per se: nec per accidens conuenit
eidem. vt habes iste. q. de practica et praxi in prologo. in solone. q.
ad finem. Doc. igitur arguit breuibus empter: vt solet. tu vero
declara vt notaui. et si volueris sillogistice formaliter arguere non
solum curtato sillogismo vt dixi: facile erit: et ibi videtur esse. 4. consequentie
principales: quarum tertiam accipit doc. pro secunda: sed
tu posses loco secunde scribere tertiam: vel dic quod tantum sunt tres
principales quicquid dicat sokial: et illa que videtur prima
est tanquam quoddam presuppositum: et non hic illatum seu argumentum
adductum. igitur. primum antecedens incipit ibi. hec diffinitio
per se competit diffinito postquam iam probasti ipsam esse bene
datam. ex quo infert primum consequens dicens. ergo accidens
per se adest et c. 2o obiectio est satis clara in qua ostendit contra
dicta superius: omne accidens necessario inesse subiecto
vnumquodque enim necessario est ipsum cum predicatur in pri
mo modo de seipso. quare cum modo necessitatis. omne. n. per se primo
modo est necessarium: sed non econtra. ergo accidens necessario est accidens: et vl
tra: accidens necessario est ac. idens. ergo necessario in
est. patet consequentia per locum a diffinito ad per se diffiniens. quel
bet enim pars diffinitionis per se predicatur de diffinito: et consequentia
formali sequitur ad ipsum: tenet etiam per locum a parte
subiectiua ad totum vniuersale: cum quelibet pars diffinitionis sit in plus
quam diffinitum. 2. poste. ¶ Ad primum istorum respondet vno modo.
que responsio videtur esse aliorum. vt patet ex modo loquendi negan
do illam secundam consequentiam vel tertiam secundum aliam

supputationem: et rationem assignat: eo quia peccat a secundum quid ad
simpliciter: et exemplificat de contingenti comparato ad seipsum cum
modo necessitatis et adesse. ex primo. n. sequitur secundum sine fal
lacia dicto. vt patet sicut habes in si. 39. disti. primi. et alibi sepe.
exponendo illud dictum phi. primo peryarmenias ad finem. Omne
quod est quando est necesse est esse: sed quia ista responsio non videtur multum con
sona: nec ad propositum est illud exemplum de contingenti. ideo obiicia contra
eam probando illam consequentiam negatam aliter quam prius probat. A genere
in quid posito sub differentia tenet. s. consequentia ad genus simpliciter sum
ptum: et est locus a parte in modo ad totum in modo vel ei similis
et exemplificat de diffinitione hominis et patet litera: sed ita arguitur hic.
Nam istud totum. s. adest preter sui corruptionem: est loco differentie
respectu huius quod est: adest vel inest: vt superius declarando diffinitio
nem patet. ¶ Ideo aliter respondet ad primam obiectionem quod illa consequentia 2a
est bona aliquo modo hoc est aliquo sensu: sed non in omni. antecedens autem
et consequens est distinguendum secundum compositionem et diuisionem: eo quod
ly per se potest determinare inherentiam vel inherens. vt supra. q.
8. prolixe in simili tactum est primo modo inquit tam antecedens quam consequens habet
veritatem. 2o. modo vtrumque est falsum. vt hec. accidens est per se ens
est vera. si ly per se determinat inherentiam. tunc. n. est sensus
quod hoc predicatum ens inest per se tanquam superius inferiori huic
subiecto accidens. si vero determinat inherens est falsa: quia tunc esset
sensus quod accidens esset ens quod ens est per se ens vt distinguitur
contra ens in alio: et ita esset substantia. similiter in proposito. accidens per se ad
est. et abest verum est vt per se determinat inherentiam: quia tam
tota diffinitio quam quelibet per se pars eius. inest per se diffinito: et
sic sequitur. ergo per se adest. et vt ly per se determinat inheren
tiam. vt autem determinat inherens vtrumque est falsum: quia esset
sensus quod accidens est predicatum in quale accidentale: quod predicatum
est per se predicatum vt distinguitur per se contra per accidens: quod falsum est
quia tunc non distingueretur a proprio: de quibus. q. precedente plura
notaui. Sensus igitur diuisus est verus et compositus falsus.
vt exponit sokial: quia sensus diuisus est diuidendo seu di
siungendo ly per se a predicato in antecedente et consequente et coniungendo ipsum
inherentie sensus vero compositus econtra: sed an recte hoc dicatur statim
in 3o articu. habes videri. Doc. n. non declarauit se circa hoc
et sic patet qualiter. 3. consequentia non procedit. vt infra magis declara
bitur. ¶ Ad secundam obiectionem respondet similiter distinguendo de
terminatione ly necessario. aut. s. inherentiam: aut inherens deter
minat. primo modo procedit argumentum quantum ad mi. et contra et etiam quantum ad ma.
sed hoc tacuerit. Inesse. n. seu adesse et abesse: et similia accidens conue
niunt huic subiecto accidens cum modo necessitatis: sicut cum per se: non
tamen talia per necessario determinata in se: ita quod tam inherentia quam
inherens sit per se et necessario determinetur. vt prius dixit solue
do. i. obiectionem. ¶ Ultimo respondet ad argumentum principalia. Ad
illa omnia negando ibi non poni genus et differentiam. vt patet ex dictis
et quod illa copulatio ponitur circumlocutiue. vt supra. q. 2. de
proprio dictum est. ¶ Ad aliud patet quod equocatur de adesse: quia
hic accipitur secundo intentionaliter: patet ex dictis in solone: et sic
reperitur vniuoce vbi reperitur et accidens. ¶ Ad aliud quod
est primum contra secundam particulam. Nam. 3. principale omisit: ad quod in
fine. q. respondet. Dicit iuxta illam expositionem. 2. supra que sumitur
ex Boetio quod talia omnia adsunt et secundum intellectum absunt: sed non
secundum rem vel esse reale: secus est de proprio. vt ibi dictum est.
¶ Ad aliud de corruptione. Dicit vno modo quod adest pre
ter corruptionem illius subiecti: cuius dicitur esse cor
ruptio. Nam subiectum tam generationis quam corruptionis est
materia prima vt patet. 1. physico. et alibi sepe: et specialiter idest
de generatione: materia autem manet in corruptibilis et in gene
rabilis ibidem: sed replicat contra hoc: quia videtur quod sit corruptio il
lius subiecti in quo dicitur esse vel cui dicitur inesse. qua
re vt prius non adest preter subiecti corruptionem: quia si
sic adesset preter seipsum. Ad hoc dicit notanter quod subiectum ac
cidentis aliud est in formationis et aliud denominatio
nis: quod declarat in pluribus exemplis primum est de loco lo
cante et locato. Nam locus dicitur passio et accidens lo
cantis. 4. physico. t. c. 41. et alibi. Et hoc vt subiecti infor
mationis

mationis: denominationis vero eius subm est locatus:
qꝛ locus dr̃ locati locus: ꝛ locatū ōnominat̃ a loco. aliō
exēplū ponit de actōe agēte ꝛ patiēte. nā subm denoīa/
tōis actionis est agens. subm vero īformatōis ē patiēs.
Silr ad ꝓpositū corruptōis subz denoiatōis ē ꝯpositū
qꝛ illud dr̃ corrūpi ꝛ gnārī. 7. metaphy. t. c. 27. ꝛ. 31. ꝛ
alibi. Informatōis vō subz ē mā: lz igit̃ corruptio nō ad
est p̄ter corruptōez cōpositi: adest tn̄ p̄ter corruptionez
mā̄e: ꝛ hoc ē qd̄ solet dici: q. s. mā generat̃ ꝛ corrumpit̃
subtiuemō aūt terminatiue: cōpositū vō ē ꝯ. ꝛ sic pz solō.
¶ Alio mō rn̄det ad illud argūm de corruptōe: q. s. adest
subto seu denomiatōis seu īformatōis: vel omittēdo il/
lā distōnem: qꝛ vr̃ ambigua. vt patebit stati: adest subto
absolute loquēdo: p̄ter corruptōem ipsius quo ad intel
lectū eēntialē eius: lz nō quo ad eē realē vel phycū eius:
sicut dcm̄ est p̄us de accīonib⁹ īseparabilib⁹ ipōt. n. ītel
ligi subm corruptōis sub ea: ꝛ eius obiecto sine destru/
ctione sui ītellect⁹ sine repugnātia intellectuū: vtraqꝫ rn̄
sio satis euadit argūm. ¶ Ad vltimū p̄ncipale negat p̄
mā ꝯnām: exponēdo terminos in ꝓposito vt p̄us. Sed
obijcit ꝯtra hoc dupl̄r. p̄mo ex dependētia diffinitiue co
gnoscibilitatis correlatiuoꝝ: cuius sunt subm ꝛ accn̄s:
vt ēt ī illo arg⁹ vltimo p̄ncipali tetigit: ꝛ allegat phm in
p̄dicamentis: ꝛ habet̃. caplō de relōne. parte. 2. vbi f̄m
opi. ꝓpriam de relatiuis ꝓcedit: quare nō poterit sbm
cōplete intelligi sine accn̄te. ꝗ multo minus sub suppo
sito eius. vt dicis. plerūqꝫ in solōne. q. ꝛ argumētoꝝ. 2⁹
obijcit ex fūdamēto phi. 3. de aīa. t. c. 51. ꝛ. 6. ethicoꝝ. qꝛ
s. ītellect⁹ ē veroꝝ solūmō: sꝫ n̄ ē verū subm̄ eē sb accn̄te
ꝛ eius opposito ꝛ maxīe loquēdo de acciōib⁹ īsepara/
bilib⁹: ꝛ vl̄r ēt de oīb⁹ in sēsu cōposito. igit̃ nō ē ītelli/
gibile. Mi. declarat ex quadā notificatione veritatis de
qua hz videri in p̄dicamētis. caplō de subā. ꝛ in postpre
dicamētis. ꝛ p̄mo pyarmenias. ꝛ. 6. metaphysice: q. s.
veritas est adequatio rei ad ītellectū: mō nō est ita in re.
vt iam dcm̄ est q subiectū sit sub obiecto talis acciden/
tis ꝛ sb ipso. igit̃ ītellectus n̄ sine falsitate ꝛ repugnātia
intellectuū hoc intelligit. ¶ Ad p̄mū istoꝝ respondet
q dcm̄ Ar. ītelligit̃ de respectiuis per se: cuiu smōi nō
ē subm̄ respectu accn̄tis: sed est relatiuum per accn̄s: qꝛ
nō dr̃ relatiuū nisi rōne alterius qd̄ dr̃ ad ipsum: ꝛ exē/
plificat de scibili ꝛ sciēna. pōt. n. scibile cognosci non co
gnita scia: cū sit p̄us ꝛ independens: lz n̄ eꝯ. Deinde ex
cludit falsam expōnem seu glosam: que forte hic addu/
ceretur. s. q in illa particula: preter subti corruptōez. in
telligeret̃ ibi per ly. subti. fundamētū seu subm p̄me in/
tentiōale cui applicat̃ sb ītentio accn̄s. Dic̄ doct. singu^me
q hoc nō congrue diceret̃: eo qꝛ. vt sepe dcm̄ est. logic⁹
hz diffinire ꝛ diuidere per secundeītentōalia per se. ꝛ p̄
mo ꝛ maxime sꝫ diffinitum sit intentio vel diuisum seu
aliqd̄ diuidentium. Modo in ꝓposito diffinit̃ intentio
secunda accn̄tis siue ipm̄ accn̄s vt est secunde intentio/
nis. q̄re oīa diffinientia erūt secūde intentiones: ꝛ ita ly
subm̄ in illa particula preter subti ꝛ c̄. sb est singularis
doctrina ꝛ multum ponderanda vbiqꝫ ī his logicalib⁹
ꝛ reddit solōnez. q. ꝛ cetera dicta quodāmō difficiliora:
ꝛ maxime illam solōnem obiectionis imediate precedē
tē de correlatiuis de qbus oībus raptim tangaz in. 3. ar
ticulo. Tanta enim ꝓlixitate vsus sum in hac declara/
tōe tertius preter solitum ob maximam l̄re obscuritatez
ꝛ sentētiarū copiositatem ꝛ mā̄e vbiqꝫ necessariam elu/
cidationē. ¶ Ad aliā obiectionē respondet tripliciter.
p̄ma rn̄sio exponit illud assumptū. s. q ītellect⁹ ē veroꝝ
de intellectu nō ꝓ potētia ītellectiua: qꝛ sic pōt intelli/
gere falsa ꝛ cōtradictoria ꝛ figmēta forte: sed accipit̃ ꝓ
habitu primoꝝ principioꝝ. vt loqtur phus. 6. ethico. q
antbono^c dr̃ ītellectus: ꝛ hoc forte ꝓpter nālē adhesio
nem ītellectus respectu taliū ꝛ maximā ꝓpinqtatē ī ra
tione actua. 2. de quo hz ibi videri. 2⁹ rn̄sio distinguit de
intellectu simplici. vz. vel composito seu diuidente. vn
de refert dicere. Intellectus intelligit cornū eē album:
ꝛ dicere. Intellectus intelligit cornū album. p̄ma ē fal
sa ꝛ scd̄a potest esse: ꝛ si non vera: non tn̄ falsa: ꝛ hoc iō
qꝛ circa compōnem ꝛ diuisionez intellectus est veritas
vel falsitas. vt pz. 1. peryarmenias. c. 1. ꝛ. 3. de aīa. t. c. 21.
sb rn̄sio pōt ꝯfirmari per illud cōe de abstratione p̄cisiua
ꝛ diuisiua. vt tactum est s. lz nō sit oīno sīle. Applicari
ēt pōt sb dcā doct. in. 2. di. 1. q. 3. de intelligēte cōtradicto/
rium ꝛ alibi sepe. 3ª responsio est: q lz subiectū nō vere
possit intelligi sub obiecto accidentis maxīe inseparabi
lis: nō tn̄ est repugnātia intellectuum si sic intelligat̃. vt
tactum est supra ex dictis Boetij. ꝛ hec responsio potest
verificari: aut de actu simplici: aut cōplexo. vt pz Ultio
rn̄det ad argūm. 3. principale qd̄ omisit loco suo soluere
recurrēdo ad illam distōnē de determinatōe īherētis vl̄
inherētie ꝓ ly necessario ibi assumptū: sꝫ an sufficienter
euacuet argūm: ꝛ an verū dicat vl̄r sb solō: ꝛ si al̄r possit
argūm solui tangā infra. 3. articulo. pro l̄ra ergo doct. ali
qual̄r declaranda hec dicta sint.

De tertio paucis discurendo circa dicta in solō
ne. q. aliqua motiua ocurrunt p⁹ sup
posita bonitate illius p̄me distōnis ipsius adesse ꝛ abeē:
in primeītentōalia. vz. ꝛ secūdeītentōalr. ꝛ sil̄r secunde
distōnis ipsius adesse secūdeītentōalr intellectu in illa
3. membra: posset fieri ambiguitas an totiens possit acci
pi abeē secūdeītentōalr sumptū. Itē vr̃ q illa ꝓpō. s. in ꝯ
ueniens est logicū diffinire seu diuidere per res p̄me in
tētionis sit falsa. Tuz qꝛ oīs respect⁹ hz diffiniri per fū
damētū. Sꝫ ītentōes secūde sūt re^lc. vt. p ꝫ ex sepe dict̄.
ergo ꝛc̄. Modo res p̄meītentōis sunt fundamēta secun
daꝝ. ꝗ necessario hn̄t diffiniri per illa. Et ꝯfirmatur: qꝛ
logica est de secūdis ītentōib⁹ applicatis primis: ꝛ sic lo
gicus hz considerare secūdas vt logica est de ipsis: ꝛ ꝓ
ꝯn̄s diffinire. Tū ex rōne generali accn̄tis. naz omne ac
cidens hz diffiniri per subm̄: sed ex dictis supra. q. 8. se/
cunde ītentōes sunt subitue in reb⁹ primeītentōis. ergo
hn̄t diffiniri ꝓ ipsas. sil̄r vr̃ q alia pars diuisiōis sit falsa.
Tum qꝛ repugnat imediate dictis. Nā tu diuidis iesse
seu adesse in p̄meītentōale ꝛ secūdeītentōale ꝛ in ꝓpo/
sito logicus. ꝗ ꝛc̄. Tū qꝛ maior oppō videt̃ īter primas
ītentōes ꝛ secūdas q̄ īter has vel illas seorsum. ꝗ rō q̄
assignasti huic dicto nō valet. Tū qꝛ diuisio equoci in
equocata est logicalis ꝛ ꝯueniens: sed h⁹ sunt plures in
primas ꝛ secundas ītentōes. q̄re ꝛc̄. Item quare ponus
inesse vel esse in. possit diuidi in primeītentōale ꝛ secun
deintentionale q̄ dici de. maxime cum dici sit vocuz. vt
vr̃: que sunt res prime intentōis: ꝛ sic non procedit ꝓ/
batio illius prime diuisionis de inesse: seu adesse: dato
q ipsa in se sit apparens. Item vr̃ q ille cōmunis mod⁹
loquendi de inesse oīs p̄dicati in quacunqꝫ ꝓpōne non
est conueniens: cum sb album ꝛ lignū: non predicatuz
subto: sꝫ subm insit predicato. vt pz. Posset etiam dubi/
tari de illo iesse accn̄tis singularis cum sit ītentio: ad qd
hz reduci: an. s. ad accn̄s. vt est. 5. vl̄e vel ad aliud. si ad ac
cn̄s erit ꝯ dcā in. q. precedente. si ad aliud: qd est illud:
simil̄r etiam de illo inesse cuiuscūqꝫ predicati queri pos
set. Itē vr̃ q illa applicatio: ꝛ p⁹ expō diffōnis cū dic̄ q
accn̄s non necessario iest subto: sit falsa: vt arguit ꝯtter
doct. de accidētalib⁹ īseparabilib⁹ ꝛ qualitatib⁹ elēcoꝝ
ꝛ quātitate fmālib⁹: qꝛ si nō necio. igit̃ ꝯtingēter. ꝗ pōt
n̄ iesse. ponat̃ igit̃ ī eē: ꝛ ita erit ignis nō calidus: ꝛ cor
uus n̄ niger: ꝛ hō nō quāt⁹: ꝛ hmōi: q̄ sūt absurda. Itē il
la expō sequēs de per se ꝛ per accn̄s: sicut exemplifica/
tur. ex. 7. metaph pōt īpugnari. sic. ā. q. finali ō ꝓpo ra/

etnim est et maxime cum applicat idem ad proprium. Item videtur quod: sicut ex parte subiecti per se. non necessario insunt accidentia. Ita etiam ut videtur et ex parte accidentium cum plerumque non habeant causam per se in subiecto. videtur igitur quod tamen per accidens eis repugnat non inesse: licet in aliquibus illud per accidens sit necessarium. Item an illa prima expositio non addita illa secunda possit substentari. Et quare dicit essentialis intellectus subiecti in illa .2. expositione potius quam intellectionis. Item videtur quod male dicit Boetius et doct. ibi quod subiectum potest complete intelligi sub obiecto accidentis: tunc quia tunc nullum accidens deberet diffiniri per subiectum: contra ea que sepe dixit doct. d.3.1.q. de denominatiuis: quod probo sic: quia diffinitio est certa et determinata et essentialis rei cognitio: sed si subiectum posset esse sub obiecto accidentis per ipsum diffiniti non determinate: nec essentialiter haberetur notitia talis accidentis per ipsum: imo falso et equoce plerumque. Tum quia similiter diceretur de proprio contra te: et videtur vniformiter sequi ex dictis Boetii: quia subiectum est prius proprio secundum esse: maxime cum sit causa eius: nec includit ipsum in suo intellectu essentiali: sicut nec alia accidentia. quare ergo non possit sine repugnantia intellectum intelligi subiectum sub obiecto proprii: sicut sub obiecto aliorum: maxime inseparabilium. Si dicatur quod non est simile: quia proprium habet causam per se: alia vero non: ut dicit doc. in littera. Contra. sicut forma in materialibus est per se de intrinseca ratione rei materialis: ita et materia singularis singularis: et vlis vlis. ut licet etiam iste .7. metaph. t.c.3. sententiarum. di. 22. quare cum proprium sequitur formam similiter: sic quantitas materiam et eius quantitas habebit causam per se: sicut proprium. similiter possent argui de qualitatibus elementorum que videntur sequi formam: que tamen ponuntur accidentia communia ut .q. sequente habet videri. Nulla igitur illarum expositionum videtur sufficiens. Item cum hic diffinitur accidens secundum intentionale inconuenienter dicitur quod habet causam necessariam aliquod tale in subiecto siue subiectum ponatur secundo intentionale. ut infra licet doc. siue prime intentionale. non primo modo: quia vnum relatiuorum non habet causam sui in reliquo cum sint opposita et simul natura: non secundo modo: quia totaliter effectiue est ab intellectu: ut prius sepe dictum est: Item an possit sustentari illa prima responsio prime obiectionis vbi dicitur quod est tale secundum quid ad simpliciter in illa secunda consequentia principali. Posset etiam dubitari quis oppositum esset differentia contractiua sui oppositi. s. ab esse: respectu ipsius: adesse: sicut innuit doc. in principio: applicationis in solutione et in responsione contra illam primam responsionem obiectionis. Item videtur quod non conuenienter assignatus sit sensus compositus et diuisus in illa solutione propria doc. quia propositio in sensu diuiso exponenda habet reduci ad duas cathegoricas ex doctrina istius doct. in primo. di. 39. et alibi plerumque: quod non potest in proposito recte reperiri nisi ut ly per se. determinat inherens: sic. accidens adest et abest: et tale adest et abest est per se tale: et similiter in consequente imaginandum est et erit igitur sensus diuisus dum determinat per se inherens: et compositus dum inherentiam. sic hec propositio est necessaria: accidens adest et abest etc. cuius oppositum dicit frater Joannes Foksal hic. Item videtur quod non euadatur solutione doc. difficultas. s. illius vltime consequentie ergo non per se abest: quia duo opposita non per se conueniunt eidem maxime dum per se determinat inherentiam: quia tunc denotaretur esse de essentia eius vel passiones si esset perseitas .2. modi Item vnumquodque est per se ipsum. ergo adest est per adest: et similiter de abest: quare videtur quod ille propositiones erunt vere: vel ly per se determinat inherentiam in utraque. hec enim est vera: homo est per se animal rationale per se: sed hoc similiter homo. est per se et animal per se. quare non eodem modo diceretur in proposito. Item quare in solutione secunde obiectionis dixit quod tamen mi. quam consequens est vera ut ly necessario etc. et ita non dixit de ma. cum tamen ponatur in ma. sicut in illa. Alia si voluerit addat lector hic. his enim solutis facilior erit transitus ad alia: curro semper cum ferrariensibus meus ad altiora. ¶ Ad primum igitur dico quod potest probabiliter sustineri abesse totiens accipi. s. proprie communiter et communissime iuxta regulam topicam: et doc. sufficienter hoc docuit ipsi cite exprimendo de adesse. Vel aliter potest teneri pars negatiua: quia ut differentia seu ut pars differentie saltem circulocutionis ponitur in proposito ipsum abesse. ut patet in littera: licet igitur absolute sumptum forte posset totiens accipi: non tamen in proposito. sed restringitur tamen ad primum modum vel est specificatiuum illius primi modi potius: et hoc loquendo secundo intentionaliter de ipso. Ad aliud potest dici. vno modo quod loquitur doct. de diffinitione data per intrinseca essentialia et de diuisione vniuoci in vniuoca: non autem de diffinitione per additamentum data et de diuisione equiuoci in equiuocata. Vel aliter quantum ad illud de diffinitione potest dici probabiliter quod: quia logicus diffinit intentiones concretiue et in actu signato sic ponit tam subiectum quam fundamentum in diffinitionibus ipsarum ut supponunt pro fundamentis prime intentionalibus et subiectis. Ita in proposito ponitur subiectum. ut est intentio in diffinitione accidentis ut utrumque supponit pro rebus proportionaliter in actu exercito. Vel 3° et forte verius quod in hoc differt diffinitio logica a metaphysica: quod logica datur semper per essentialia. s. per genus et differentiam et correlatiuum aliquando: quod forte accidit ei inquantum est logica: non potest igitur logicus exprimere subiectum vel fundamentum in diffinitione nisi tamen connotatiue hoc est ratione modorum significandi. et verificationis predicamentalis signate in exercitio. Metaphysicus autem qui diffinit in actu exercito: et cuius est omnes habitudines rerum necessarias exprimere: diffinit expresse per fundamentum et subiectum: quod forte non solum de rebus prime intentionis: sed secunde metaphysice consideratio potest verificari. Elige quod placuerit et dic constanter. Ultima responsio videtur de mente doc. sepe supra: ubi declarauit. quare in diffinitionibus generis: et aliorum non ponitur subiectum: sed prima responsio satis secura est: et secunda etiam probabilis ut dixi. Ad quorum maiorem declarationem. quere hanc super .6. metaphy. q.1. et alios. Forte enim solius metaphysici est perfecte diffinire: vel si logici quantum ad ratiocinationem totalem et aliorum in particulari ex conceptibus confusis cognitionis procedentium. tu examinabis multa hic addendo ut expedit: Quere hanc .2. di. p. q.2. et .2. dist. secundi. q.1. et alibi plerumque ad hoc patet ad omnia illa que adducuntur contra primam partem illius propositionis. Cum arguitur consequenter contra secundam partem. patet ad primum ex dictis: quod loquitur de diuisione generis et speciei vel vniuoci in vniuocata: cuius non est ista diuisio posita hic de inesse. Vel aliter quod doct. hic est mixtus: quia declaratiuus dictorum in logica. ideo adducit multa non logice precise intelligenda. Vel .3. quod diuisiones equiuocatorum precedunt omnem scientificam considerationem de aliquo. ideo premittuntur ipsis diffinitionibus: et per consequens toti scientie: et hoc confirmat primam responsionem. Vnde igitur logice determinetur hic de ipso inesse premisit doct. significationes illius vocis non ut precise logicus nisi utens vel applicans: potius forte ad gramaticum quam ad logicum pertinent huiusmodi diuisiones: quere lib. diuisionum. t. 1. elenchorum. et alibi. Quod additur de maiore oppositione prime intentionis ad secundam etc. Dico quod aliud est aliqua minus conuenire seu magis distingui: aut diuersificari. et aliud ipsa magis repugnare. ut .7. dist. p. t. 1. q. tertii sententiarum: et alibi sepe habet iste: licet igitur minus conueniant prima et secunda intentio quam vna prima cum alia vel secunda cum secunda. maior tamen repugnantia est illarum inter se quam prime ad secundam. Exemplum. de albedine comparata ad superficiem et nigredinem. secunda oppositio maxime requiritur in diuisionibus de quibus est sermo hic. imo prima non est proprie oppositio: sed remota dispositio aliquorum. Quod vltimo arguitur de diuisione equiuoci. iam dictum est satis: licet enim logicus doceat sic diuidere: non tamen est ut sic logicus proprie vel procedit logice vel de illa non est hic sermo. de his notaui aliqua supra. q.4. queratur ibi et alibi. ¶ Ad aliud de dici de. potest dici: quod licet extensiue loquendo posset accipi prime intentionaliter: et secunde intentionaliter

tentionaliter vel actu exercito ⁊ signato: sicut inesse: tñ potius scðm intentionalr accipit̃ maxime in logicalibꝰ q̃ʒ inesse vel adesse: q: ex vi vocis. Esse ⁊ iesse prius sũt ĩ re q̃ʒ in ĩtentionibus. dici ṽo sicut ꝑdicari subijci affirmari marie ĩportant ex vi vocis actũ signatũ ⁊ intẽtiones scðas. vt supra. c. de gñe. q. 1. dcm̃ ẽ ⁊ alibi plerũq;. Et cũ addit̃ ꝙ dici est vocis. dico ꝙ hic accipit̃ dici ꝓ ꝑdicari seu enunciari: ⁊ ꝓ dici mẽtali nõ vocali: nisi accipiat̃ vox nõ in voce. vt infra super lib. peryar. q. 1. hʒ doc. ⁊ ibi copiose notaui ista. pʒ igit̃ ꝙ nõ est simile de ad esse siue in esse ⁊ de dici de. Et sic hr̃ sufficientia ꝓbatõis doct. quo ad ꝑmã diuisionẽ seu distinctionem. ¶ Ad aliud de illo cõi mõ loquendi ⁊c̃. dico ꝙ in hac ꝓpõne: album est lignũ põt poni duplex in esse. s. ꝑme intentionis seu realis: ⁊ scðe intentionis seu logicalis. argu.ᵐ ꝓcedit de ꝑmo: non de secundo. dcm̃ vero doc. ꝓcedit de scðo dicens: ꝙ scðm accipit̃ a primo. Concedo occasionaliter seu originaliter: sicut vr̃ modi ĩtelligendi a modis essendi: sʒ põt intellectus trãsmutare ⁊ ordinem ⁊ modum. sufficit. n. ad euitandũ mendatiũ ⁊ repugnantia ꝯuertibilitas ⁊ reducibilitas illius inesse ad formale: vbi est correspondẽtia ad ieẽ reale. iõ tales predicationes sũt formales ⁊ denominatiue reductiue. vt superius dcm̃. est. Cũ. q̃rit̃ de illo inesse accidentis singularis ⁊ cuiuscũq; ꝑdicati. Dico ꝙ reduci põt ad accñs vt est cõe ad oĩa scðaʒ intẽtionem: q: essentialiter de illo predicat̃: vel saltẽ vere: nõ at̃ ad accñs. vt est. 5. vl̃e: nec vt qd: nec vt modus proprie loquendo: lʒ posset quoquo mõ hr̃e modum talis accidentis: si ea qbus applicat̃ ꝯsiderentur vt vnũ ꝑm ꝓportionem. ¶ Ad aliud qð tangit bonam difficltatẽ de illis accidentibus de quibus ꝑaliter dubitatur. plura possent hic ponderari: ⁊. q sequente circa idẽ hʒ dubitari. põt tñ ꝓ nunc breuiter dici. vno mõ ꝙ illa nõ necessitas inherendi vt hʒ verificari in rebꝰ oʒ intelligi ꝑm intellectuʒ. vt infra exponit se in scða expõne. Vel aliter sustinẽdo ipsam ex parte rei ⁊ in re. possent dici ꝙ duplex est necessitas. s. simplr ⁊ ꝑm quid: vel sub alijs verbis: necessitas consequentis ⁊ necessitas ꝯsequentie: vel necitas obsolute: ⁊ quo ad bene esse: vel necessitas phyca ⁊ necessitas metaᶜ. Omnibus his modis ꝓcedit arᵐ ꝑmo modo: non autem secundo modo. Quere notanter istum in. 2. di. 1. q. 4. ⁊. 5. ⁊. in. 4. di. 11. ⁊ Fran. de meyronis in. 4. di. predicta: ⁊ va. ⁊ alios vbi nosti. Forte enim de potẽtia absoluta dei accidens põt migrare de subiecto in subiectũ: ⁊ idem accidens absolutũ posset informare diuersa sba ⁊ homo posset esse non quantus ⁊ ignis non calidus: ⁊ sic de alijs: q: in omnibꝰ talibus ẽ distinctio realis: ⁊ ordo essentialis: ⁊ absoluta diuersa: ⁊ causalitas alia prioris alia posterioris terminatiue ⁊ cõtingentia causalitatis simpliciter. quare igit̃ causato ꝑori non posset nõ causari posterius. Imaginantur enim aliqui ꝙ coruus etiã manens realiter coruus posset esse albus: vt si oua eius vngerentur sanguine anseris ⁊ fouerẽtur a gallina in loco frigido generarentur corui albi. si hoc potest natura q̃re simpliciter dr̃ hoc inseparabile. Debet igit̃ intelligi inseparabile: q: non de facili potest per nãm separari. secus est de accidente separabili. Quere Albertum hic ⁊ alibi: sed crede non credẽti si vis. Hec tñ sunt difficilia multum ⁊ maxime de hoie nõ q̃to ⁊ igne non calido: vt ẽt doc. tangit. 12. ⁊. 13. di. 4. Posset igitur aliter dici sustinendo illã ꝑmã expõneʒ: ꝙ sicut duplicia sũt principia rei. s. idiuidua vel mãlia ⁊ specifica seu formalia: ita aliq̃ consequunt̃ reʒ vel necessario ei insunt nunc rõne hoꝝ: nunc illoꝝ. Sicut igitur: cõparatiue loquendo: species sunt necessarie ⁊ indiuidua ꝯtingentia: ita ⁊ illa que ꝯueniunt rõe ꝑncipioꝝ indiuidui dicunt̃ ꝯtingẽter simplr seu comparatiue loquẽdo conuenire: respectu illoꝝ que conueniunt ratione ꝑncipioꝝ speciei siue forme specifice: ⁊ ita intelligit doc. ꝙ ꝓpriũ necessarie inest: accidẽs aũt cõe ẽt qð dr̃ inseparabile non necessario inest. Sed adhuc remanet difficultas: q: si loquamur de spẽbꝰ creatis quo ad esse existentie sunt simpliciter ꝯtingentes ꝑʒ veritatem: quicqd dicant phi. vniuersalia inqt. Ar. sũt vbiq; ⁊ semper. ꝑmo posterioꝝ: qð tamen aliq exponũt negatiue: de quo non curo mõ. Si ṽo fiat sermo de spẽbus in esse quiditatiuo seu obiectiuo. simlr idiuidua sũt eterna ⁊ necessaria quo ad illud esse suo modo: sicut spẽs ⁊ sunt ideata: ⁊ ꝑncipaliue: videat̃ iste. 35. ⁊. 36. di. ꝑmi. ⁊ 3. dist. 2. vr̃ igitur ꝙ illa dr̃ia posita inter ea que conueniunt spẽbus: ⁊ inter ea que ꝯueniũt indiuiduis ꝑʒ ꝑncipia ꝓportionalia non euadat difficultatẽ argumẽti. Sanius igit̃ scðm aliã rñsionem põt teneri illa diuersitas recurrendo ad distinctioneʒ realẽ in his ⁊ identitatẽ oppositã illis: ⁊ silr ad idẽtitatẽ causalitatis ⁊ diuersitatẽ. vt cap. de ꝓpo tetigi copiose. Eadẽ. n. ꝑnᵃ sũt ꝓpꝛij ⁊ spẽi lʒ diuersimode ⁊ ordine quodã nãe tm̃ ⁊ nõ alia causalitate causant̃: ⁊ non sunt distincta realr: secus: ẽõ accñte ẽti inseparabili respectu sui subi: q̃re optime dictum ẽ ꝙ hoc: non necessario. illud ṽo eꝯ inest. sustinẽdo. ergo ꝑmã expõnem quo ad eẽ reale sic põt ad motiua ꝓbabiliter dici. Posset ẽt logice ponderari argᵐ illud cũ dr̃ ꝙ illa non necessario insunt. ꝯcedo. ergo ꝯtingẽter. ꝯcedo absolute loquendo. ergo possunt non inesse. cõcedo. ponatur igitur in esse hoc potest negari: vt notanter in simi hʒ. di. 39. ꝑ. Considera ibi plura ꝓ ⁊ ꝯ ⁊ elige qð magis sapit. ¶ Ad aliud de illa expositione de per se, ⁊ ꝑ accidens. dic vt supra. capitulo de proprio. q. finali exposui. ¶ Ad aliud põt dici ꝙ ly per se ibi põt determinare inherentiã vel inherens. primo mõ loquit̃ doc. scðo mõ ꝓcedit arᵐ. Vel dic sicut in simi hʒ infra in postpredicamẽtis. q. 3. ⁊ in ꝑᵒ. di. 2. parte. 2. q. 1. soluendo ꝑᵐ principale: qð põt intelligi ibi. vel perseitas negationis vel negatio perseitatis. primo modo loquitur doct. scðo modo procedit argᵐ. Exponat lector. ¶ Ad aliud dixi in ꝑcedentibus q̃liter illa ꝑma expõ potest sustentari: sed non sine causa doc. ⁊ Boe. addiderunt secundã. Iõ secundã magis imitandã censeo. ¶ Ad illud qð querit̃ de verbo illo essentialis intellectus ⁊c̃. Posset dici ꝙ indifferenter potuit dici intellectus vel intellectio: vel qð nõter dixit. ĩtellectus. vt denotet̃ ꝑ modũ actꝰ ꝑmi seu obti ⁊ nõ actꝰ scði. Q. quid est. n. cuiuscũq; est eius intellecꝰ eẽntialis nõ actꝰ quo ĩtelligit̃: sed rõ quo cõplexꝰ obiectalis. rõ igit̃ ĩtelligendi ex parte obti vocat̃ ĩtellectus eẽntialis ⁊ verbũ aliqñ et notitia declaratiua siue actu siue hitu apprehendat̃. ¶ Ad aliud de difinitione accñtis subm qð adducit̃ ꝯ illã scðam expõnem: dixi. s. q. 3. de ꝓprio aliqua ex qbus solui põt: lʒ. n. sine repugnãtia ĩtellectuũ possit sbʒ ĩtelligi sub oppꝰ talis accñtis: nõ tñ in re ponit̃ sine ipo. Iõ determiate hr̃ notitia ipsius per additamentũ ex tali subo: vel dic ꝙ diffõnes maxime ĩtelligunt̃ ꝑm aptitudinem ⁊ ꝑaliter per additamentũ date. Vel ꝙ ex hypothesi vt ĩ pluribus dant̃: vel ꝙ accidẽs nõ potest inesse alteri q̃ʒ illi loquendo de subto ꝑmo inhesiõis eius: lʒ eꝯ sit vt iam dcm̃ est. exponẽdo ly per se aliter ex parte huius ⁊ illius. ¶ Ad aliud pʒ ex dictis ꝙ non est sile de ꝓpo ⁊ accñte ẽt iseparabili: sicut eni ʒ in ꝑmo signo nãe subʒ non potest nõ iesse ipm: ita nec ĩ 2ᵒ vel ĩ 3ᵒ saltẽ signo nõ ꝑt non eẽ sub ꝓpo cũ ex eisdẽ ꝑncipijs resoluat subm in ptꝰ passio in. 2. vel. 3. secus est de accidentibꝰ. Vtꝝ at̃ in ꝑmo signo possit intelligi sub oppꝰ ꝓpꝛij. põt dici ꝙ nõ saltẽ ꝑuatiuo vel positiuo: nec ẽt ꝯdictorio ꝓprie loquẽdo: q: tunc vel saltẽ pro tunc est tm̃ ipm: vel si restringas contradictoriũ ad idẽ istans nãe ⁊ ad qðcunq; ꝯꝓ in dubium est. q: ad transitum iter ꝯtradictoria sequitur mu

ratio que nõ reperit̃ p̃cise in signis nãe posset adhuc dici
s̃m aliquos ꝙ passio inest in primo signo: ꝫ nõ pro illo:
sed in ꝓposito maxime est s̃mo de opp° positiuo ⁊ ordine
durationis: que q꞉ magis ad metaph. q̃ꝫ logicũ ptinent.
breuiter hic pertranseo. Breuiter ḡ dico ꝙ ipossĩe ẽ subm
intelligi sub opp° aptitudinis q̃ eadẽ reperit̃ ẽ ei. ꝫ possit
itelligi sub opp° accñtalis actus. Et cum arguit̃ vlteri°
ꝯ cãm assignatã ad doc. in hoc. posset dici. vno° ꝙ doc.
non posuit. hic mãm ptinere ad q̃ditatẽ: q꞉ hic loqtur se
cundũ p̃n° cõiter ꝯcessa: vel dato ꝙ sic: sicut doc. nõ ob
stãte ꝫ q̃ditatem esse gñabilẽ ⁊ corruptibilẽ rõe mãe: ita
⁊ ꝯtingenter ei inesse ea q̃ ꝯsequunt̃ rõne mãe potest su
stinere. Uel dr̃ ꝙ nõ rõne mãe q̃ditatiue: ꝫ poti° indiui
dualis iest quãtitas. Uel forte subtilius ꝙ nõ ab itrinse
co rõne mãe: sed ab extrinseco iest quãtitas mãlis. h̃ est
ꝙ nisi eẽt mã: agẽs extrinsecum nõ ꝓduceret in talibus
q̃ꝫtitatẽ: iest aũt itrinsece ⁊ ab itrinsecis imediate pulu°ᶜ
ꝓpriũ rõne forme specifice. quare nõ est sile hoc tene: de
his ẽt .q. sequente hꝫ doc. ⁊ ibi ampli° exponet̃. Q. ad/
dit̃ de q̃litatib° elem. q. sequẽte hꝫ doc. q̃d ibi tenendum
sit: sed ex p̃dictis ẽt pꝫ. Dato. n. ꝙ hẽant in esse rõne for
me: effectiue tñ vel ab intrinseco vel ab extrĩseco sunt ⁊
realr̃ distĩcte: ⁊ ita nõ repugnat elementa sub oppositis
hoꝝ itelligi vt vr̃. de q̃tolibet magis. pꝫ. n. ꝙ aqua sub ca
liditate ⁊ terra silr̃ põt esse ⁊ itelligi: ꝫ de aliĩs duob°: nõ
ita vr̃ quo ad esse: sed difficultas est de oĩbus quo ad op
posita cõtradictoria: que magis ad physicũ spectant. q.
tñ sequente aliqualr̃ tangã. ¶ Ad aliud dcm̃ est supra i
silr̃ sepe ꝙ sermones logici sunt. mestica figuratim. aliud
.n. sonant ⁊ aliud subintelligere dant: ꝯcedo eni ꝙ h̃ ac/
cipiunt̃ accñs ⁊ subm scd̃eitentionalr̃: ⁊ vt supponunt ꝓ
fundamentis. nõ in actu signato est verꝫ ꝙ accidens in
separabile hꝫ vel supponit in subõ cãm necessariã: sicut
ꝓpriũ in suo cãm per se ⁊ exercent̃ vniformiter ꝓportio
nalr̃ in p̃mio. Ex° .filius supponit cãm ipsius ꝓductiuã
vel p̃n° ꝓductiuũ in p̃re: qõ nõ itelligit̃ de correlatiuis
formalr̃ nisi suppositionis ꝓ substractis. Qui vellet tñ
altius oĩa verificare i intentionib° per se: sicut supra in
diffõne gñis in silr̃: forte posset: qõ omitto sagaci lectori.
¶ Ad aliud: ꝫ possit recurrendo ad quãdã subtilitatẽ
forte sustineri illa rñsio. realr̃ tamẽ non faciliter sustine/
tur: ⁊ efficaciter doc. arguit ꝯ eam. hꝫ. n. iste sup lib. elẽ.
q. 51. ⁊ in p̃mo sñᶜ°. dist. 26. ⁊. i. reportationũ. distin. 3. q.
5. ꝙ vnũqõq; qõ s̃m q̃d est aliquid simplr̃ ẽ illud s̃ꝫ q̃d:
sicut hõ mortuus simplr̃ est hõ s̃m q̃d ⁊ silr̃ ꝙ generat̃
generatione accñtali simplr̃ est ens s̃m quid ⁊ nõ simplr̃
ꝫ igit̃ hõ mortuus sit simplr̃ hõ mortuus vel s̃m quid:
non tñ sequitur ꝙ simplr̃ sit homo: sed est fallacia a s̃m
quid ad simpliciter. silr̃ in ꝓposito: accidens per se est qõ
adest ⁊ abest. ergo per se abest. est fallacia talis: vt dicit il
la rñsio: q꞉ ratio huius qõ est abesse absolute loquendo
diminuitur vel distrahit̃ per hoc qõ est adest. nam abeẽ
entis inherentis non est ꝑ se vel simplr̃ abesse. sicut nec
est per se ens. Similiterr etiam de alia ꝯ° per se adest. ⁊
abest. ergo per se adest: q꞉ etiam per ly abest: diminuitur
hoc qõ est adest: q꞉ adesse absolute potest cõuenire ⁊ is
q'ie possunt abesse ⁊ que non: ⁊ simpliciter ad esse est ref
pectu illorum que non possunt abesse ⁊ s̃m quid alioꝝ.
h̃ tamen responsio. ꝓcedit vt ly per se determinat inhe/
rens: ⁊ ideo non abre docto. aliter respondet. Et susti/
nendo illam responsinez posset dici ad replicã ꝯñter: ꝙ
secus est de diffinitionibus non datis per talia seinuicẽ
distrahentia seu diminuentia ⁊ de datis per hmõi. Ideo
exemplum de animali rationali non ꝓcedit: sed licet ali
qualiter sic possit imaginari: videtur tamen difficile su/
stinere dr̃iam respectu generis esse determinationez di/
stractiuaꝫ ⁊ econtra vt declaras: ⁊ quomodo talia essent

de rõne tertiũ. Iõ recurrendũ est ad solõnem doc. ex cui°
ignorãtia illa respõsio ꝓcedit inepte. ¶ Ad aliud dico:
ꝙ ꝫ in voce videt̃ eppositio hoꝝ. s. adest ⁊ abest: non tñ
in re. vt pꝫ ex declaratione doc. ¶ Ad aliud ꝯcedo arg°ᵐ
q꞉ iudicio meo melius assignat̃ sic ille sensus composit°
⁊ diuisus q̃ꝫ vt imaginat̃ Sokfal. ¶ Ad aliud pꝫ ex di/
ctis: q꞉ non sunt ꝓprie oppsita si bñ itelligent̃. Uel dic
ꝙ ponunt̃ circũlo°ⁿᵉ: nec sũt opposita nisi itelligant̃ silr̃ in
esse: ꝫ p̃or rñsio satis placet: ꝫ hoc qõ dico de circũlocu/
tione hꝫ maximã eff. cacia in his oĩbus diffõnib° logicali
b° ⁊ realibus plerũq;. vide notanter. Cõm. 8. meta. cõ. 5.
⁊ alibi. ⁊ alios. ¶ Ad aliud tetigi supra in silr̃. q. 8. copio
se ad h̃. ꝫ. n. vnũqõq; sit per se ipsum. vbi tñ ẽ equocatio
vel analo° vocis nõ recte cũ determinatiõe ꝯueniente se
moriori significato ponit̃. Exemplũ. accñs est per se ens
nõ tamen est per se ens per se: ꝫ sit per se accñs. Silr̃ cũ
adesse ⁊ abesse sint analo°: ꝫ vtrum sit ꝙ accñs ꝑ se ad/
est ⁊ per se abest: non tñ per se adest per se: vel abest per
se: q̃re rñsio doc. est opptima: nõ seqtur igit̃ vnũqõq; est
per seipsum per se. ergo est per se vnũqõq; aliud ꝑ se: qõ
ẽt de ipso p̃dicatur: forte etiam ista est falsa. accñs est ꝑ
se accidens per se: licꝫ sit ipsum per se. per h̃ patet ad ex
empla illa de animali ⁊c̃. qõ nõ est simile q꞉ talia non sũt
multiplicia. ¶ Ad vltimũ potest dici ꝙ implicite dixit
ideꝫ de ma. ⁊ hoc si intelligat̃ per ma. prima propositio
in argumento: q꞉ est idem simplr̃ qõ ꝯ. sed melius est di
cere ꝙ ma. sit illi ꝯ. inesse est de essentia accidẽtis: vbi non
ponitur ly necessario. vt patet.

Secundo p̃ncipalr̃ circa aliq̃ dicta in solonibus
argumẽtoꝝ p̃ncipaliũ occurrũt q̃dã
motiua. Et p̃mo circa illud ar°ᵐ de corruptõe ⁊ solonẽ ⁊
aliqualr̃ ꝓcedat. ⁊ p̃mo solo ⁊ scd̃a silr̃. p̃uatio. n. ⁊ hitus
habent fieri circa idẽ: sed mã non videt̃ in elatis subꝫ vi
te. ḡ nec mortis seu corruptionis. Itẽ accñs est in illo vt
in subõ qõ denolat. vt supra. q. 8. hꝫ. ergo illa distictio de
subõ iformationis ⁊ denomĩatõis nõ ꝓcedit. Qõ tãgit̃
ibi in declaratõe de loco: videt̃ esse falsum: q꞉ locus ẽ for
malr̃ in locatiue vt vr̃: cum sit respectus eius ad locans.
Silr̃ qõ tangit̃ de actione videt̃ esse ꝯ ipsum in plurib°
locis: q̃ꝫ ꝙ actio est in agente subtiue. Itẽ vr̃ ꝙ secũda
rñsio non valet: q꞉ in transmutatione subali res amittit
nomen ⁊ diffõnem. i. physicoꝝ. cõmẽ. 63. ⁊ in de suba or
bis. cap. 1. ḡ res nõ põt itelligi sub corruptiõe sine destru
ctione sui itellectus eẽntialis seu diffõnis: qõ idẽ est. Itẽ
circa ea que tangit in solone vltimi p̃ncipalis ⁊ obiectio
nuꝫ plura possent ponderari: sed breuibus me absoluã
vr̃ etiam mirum qõ dicit in solone. i. obõnis: ꝙ. s. acci
dens ⁊ subm scd̃eitentionalr̃ accepta sunt relatiua per
accñs: eo q꞉ nõ mutuo referunt̃. Tum q꞉ ex hoc seque/
ret̃ ꝙ relatiua tertij modi eẽnt per accñs: qõ tñ videt̃ ꝯ
phm. 5. metaph. t. c. 20. vbi relatiua per se diuidit in tres
modos: in quoꝝ tñ. 3. nõ est mutua hitudo: per accñs. n.
relatiua vocat phs ibidẽ relatiua s̃m genus ⁊ abstracta
relatiuoꝝ ⁊ suba quibus accidunt: vt albuꝫ cui accidit
simile. Tũ ẽt: q꞉ sicut genus ⁊ spẽs pro formali sunt si/
mul nature ⁊ per se relatiua. q̃re nõ silr̃ accidẽs ⁊ subie/
ctum pro formali: ꝫ in in fundamentis alr̃ ꝯtingat: sic
ẽt prius ⁊ posterius ⁊ sic de aliĩs intẽtionibꝫ sunt simul
nã ⁊ per se relatiua. Itẽ illa expõ quã excludit videt̃ ꝓ/
babilis: q꞉ in fundamentis potest verificari h̃ diffõ: sicut
alie logicales. Multi ẽt sic exponũt ipsam. Simil̃r ipm
accñs intentionale de quo est h̃ sermo applicat̃ subõ pri
me intentionali vt albo: ⁊ põt abesse ab albo preter albi
corruptõem: q꞉ modi intelligendi sunt separabiles: vt
supra. q. 3. de genere dcm̃ est. Itẽ videt̃ ꝙ illa scd̃a rñsio.
obõnis non ꝓcedat: q꞉ solũ in actu cõplexo itellectus:
sed etiam in actu icomplexo est v̈itas vel falsitas. aliter
intellectus

fintellectus posset itelligere chimeraȝ: ⁊ alia ipossia. Silr cũ itell'lect' apphendit coꝛuũ albũ videt apphendere oppositũ in adiecto: ⁊ ita repugnãtia itellectuũ. Silr ẽt apphẽdẽs coꝛnuȝ sub albedine apphendit ipm eẽ album: igit distinctio nulla. Silr intelligens coꝛuũ albũ: intelligit coꝛuũ ñ nigrũ: ⁊ ita sepat vnũ ab alio ⁊ sic abstractio diuisiua mẽdax. Itẽ. 2. rñsio videt iplicare: qꝛ qđ vere nõ põt intelligi tale sine repugnantia intellectuum: nõ põt intelligi tale: cum aliter intelligẽs rem q̃ sit fallat: vt hȝ Aug. 83. q. q. 32. Itẽ nõ videt sufficiẽter solutũ illđ arm pncipale de necessitate inhesionis lẽrionũ vlr: qꝛ falsuȝ admittit. nec ad propom sufficienter applicat vt videtur Alia plura possent hic addi: que relinquo altiori igenio vbiqȝ. ❡ Ad ista rñdetur. Ad pmũ varie expositores: ⁊ qõniste hic imaginãtur. Quidã dicunt q̄ mors ⁊ coꝛruptio non sunt accidentia positiua: de qbus loqtur Porphyrius: sed puationes qdã. Aliĩ q̄ illa particula. pter subi coꝛruptionem. dȝ addi ad ly abest. ⁊ nõ ad ly adest. Aliĩ q̄ adest ⁊ abest 2' intentiõaliter dicta possũt dici de morte coꝛruptione: nõ tñ pmeintẽtionalr sine subi coꝛruptione. Sed oibus his postpositis placet rñsio doc. ⁊ pma scda. sed 2a est simplr melioꝛ ⁊ verioꝛ. Et cuȝ arguitur de vita ⁊c. Dico q̄ sicut res nãlis vel artificialis etiã põt psiderari vel quo ad fieri vel quo ad eẽ. ita ⁊ pn' ei' sic: ⁊ sic pñt variari. vt hȝ pho. i. phicoꝝ. vbi puationẽ ponit pncipiũ p se trãsmutatiõis: lȝ p accñs sit pnm rei nal. silr in habẽtibus vnicam foꝛmã vel plures variãtur pn' mediata ⁊ imediata trãsmutatiõis ⁊ esse. Dico igitur q̄ mã saltẽ. 2. est subm vite vt est actus pmus: sȝ totũ est subiectũ denominationis actus scdi ipsius vite. nã hoiem ⁊ nõ coꝛpus oꝛganicũ dicimus viuere: ⁊ sic vlr gnãtio: ⁊ coꝛruptio habẽt pro subo l quo seu susceptiuo ipsaȝ mãȝ ⁊ h vult Cõmẽtatoꝛ. 7. meta. expresse. mã inqt õsert foꝛmã: ⁊ non obstat dictuȝ phi. i. de gnãtione. vbi hȝ q̄ gnãtio est transmutatio totius in totũ: qꝛ intelligitur terminatiue. ⁊ nimirũ est q̄ tales trãsmutationes cũ sint hitudines quedam denoient aliud a suo subo: qꝛ a terminis quo vel qbus pncipaliter hñt denoiationeȝ: ⁊ terminos qđ vel que respiciunt primo ⁊ denomiãt: cum pductiones ⁊ coꝛruptiones talium sint: vbi semp aliqd radicale psupponit: ⁊ vltimo relinqtur cuius est mã. sunt etiam transitus quidam: ideo a terminis ad quos capiunt denominationem. 5. phy. ⁊ hoc vt dixi verum est de foꝛma libus. Cõiungũtur enim in talibus plures respectus ⁊ intrinsecus ⁊ extrinsecus aduenientes. querat iste in. 2. di. i. q. 4. ad finẽ. ⁊. i. q. 5. meta. c. de relatione. Cũ dicis vltra q̄ accidens est in illo ⁊c. verum est si est denominatio intrinseca. secus est de denoiatione extrĩseca. Uel alr q̄ verum est de denominatione subiua nõ terminatiua. doc. igit per subȝ denolutiõis ipi' coꝛruptiõis itelligit terminũ eius. Uel dic expedite ⁊ resolute ⁊ ad mentem doc. q̄ generatio in creaturis duo ipoꝛtat. s. mutatiõeȝ seu trãsmutationẽ ⁊ pductionẽ. Primo modo mã est eius subȝ: scdo modo totũ vel compositũ per se ⁊ primo est eius terminus. ⁊ silr ẽ intelligenduȝ de coꝛruptione. vbi tñ itelligendũ q̄ tã generatio q̃ coꝛruptio scdo modo accepta accipitur actiue ⁊ passiue passiue eniȝ accepta est foꝛmaliter in cõposito ⁊ denoiat ipm: ⁊ ideo scda solutio doc. ẽ simpliciter melioꝛ hic. Tñ pter illam multitudinẽ ⁊ famositatẽ loquẽdi q̃ iste trãsmutatiões. capiũt p mõ illa p' rñsio doc. apparẽs ẽ. Qđ addit cõtra etm de loco. dico q̄ locus tã pro mãli hoc est pro supficie vltima coꝛpoꝛis locãtis q̃ p foꝛmali hoc est pro vbi actiuo est in locante sicut dicit doc. terminatiue autẽ est in locato: ⁊ vbi passiuuȝ est in ipso: ⁊ hoc satis declarat dicta doc. in prima rñsiõe: q̄. s. coꝛruptio terminatiue est in toto ⁊ hoc loqndo de coꝛruptiõe actiua. Silr locatio ac' in locato terminatiue: sȝ locato pa' foꝛmaliter subiectiue: que sũt vbi act' uuȝ ⁊ passiuũ. Silr ad aliud qđ additur de actione põt dici q̄ famose loqtur hic. vel q̄ verũ est de actione acta que recipit in passo. videat iste in. 4. di. 13. ⁊ in quolibet to. q. 13. ⁊. i. q. 4. De exemplis non est multum curandũ. ❡ Ad aliud de Cõmẽtatore vide iufra sup li. pyarmenias. q. 3. ⁊ q. 7. vbi doc. soluit optime illud. Intellectus enim essentialis pscidit ab extrñea ⁊ accñtali ⁊ hic ⁊ nũc. Illa autem auctas intelligit de transmutatione phica ⁊ omissione noĩs ⁊ diffinitionis in eẽ exñtie ⁊ reali. vt patet ibi. h ṽo loquitur logice ⁊ meta. doc. ⁊ Boe. etiã õ intellectu essentiali: ⁊ diffõne: ⁊ noie. ❡ Ad aliud sustinẽdo singula dicta doc. lȝ alio mõ posset oĩa illa solui etiã ex dictis pus. dico q̄ doc. hic extẽsiue capit relatiua per accñs pro nõ mutuis: quoꝝ lȝ vnuȝ per se sit relatiuum reliquũ tñ nõ per se: sȝ per accidens. vel nullo mõ est relatiuũ. ⁊ sic deus ⁊ creatura possent dici relatiua per accidens: ⁊ sic pȝ ad primam instãtiã. pcedo. n. ad illum intellectũ relatiua tertiũ modi esse per accidens de quo hȝ videri notanter in. q. huius super. 5. meta. ⁊ alibi sepe doctrina ipsius. Ad aliam instantiam: que difficilioꝛ est potest negari silitudo: qꝛ in hac diffõne vt dictũ est capiuntur termini scde intẽtiõales vt suponũt pro fundamẽtis ⁊ verificant in eis. vnde alia est habitudo spẽi ad genus alia accidentis ad subm ⁊ eõ. lȝ enim oẽs 2' intentiones sint respectus: non opȝ tñ q̄ vniformiter sint tales. verũ nãqȝ est in scdis intẽtionibus q̄ generi per se subijcitur spẽs: ⁊ per se includitur in spẽ: ⁊ spẽs per se includit genus. nimiruȝ est igitur q̄ sit mutua habitudo inter ista. sed nihilominus posset dici q̄ genus est prius specie ad alium itellectũ: sed non sic compatur accñs ad subȝ: quare vere dicit stando in intẽtionibus: q̄ accñs est posteri' subo ⁊ eẽntialr dependẽs. subm ṽo idependẽs: ⁊ prius eẽntialr: ita q̄ prius ⁊ posterius sũdant imediate in accidẽte ⁊ subo 2' intẽtiõalr acceptis: lȝ igitur prius ⁊ posterius quoquo mõ sint silr nã vel per se mutua relatiua: nõ sic opȝ de subo ⁊ accñte vt supponũt pro fundamẽtis: ⁊ vt quoquo mõ pscindũt ab eis. sequitur igitur: accñs. ergo subȝ. nõ tñ ecõtra. vt pȝ in aliqs relatiuis tertiũ modi vñ genus ⁊ spẽs foꝛte ptinẽt ad primũ modũ: ⁊ silr pus ⁊ posterius. accidẽs autem ⁊ subȝ ad 3m. subtilissime igitur paucis verbis rñdet doc. Ex qua rñsione poterit lectoꝛ plura inferre. primo q̄ modi relatiuoꝛum pñt applicari suo mõ ad intẽriones sicut ad res. Sed ibi possȝ dubitari: an. s. pci' ad relationes de pdicatis rõnis directe vel reductiue saltẽ. s. intrinsecus aduenientes: an vlr ad oẽs respectus pñt applicari illi. 3. modi: de quo hȝ videri. 5. meta. 2' q̄ vna relo fundat in alia in intẽtionibus immediate. 3' q̄ respectiua qcũqȝ nõ mutua pñt dici p accidẽs relatiua: qꝛ sicut ab vno extremoꝝ dicit relatiua ⁊ per se talia: ita ab alio nõ per se vel per accñs: ⁊ silr nõ relatiua nisi foꝛte rõne. 4' q̄ pus ⁊ posterius sunt relatiua multis transcẽdẽtia. quare ⁊ si lter se mutuo referãtur: nõ tñ illa in qbus sũdant etiam relatiua. rõne tamẽ vnius extremoꝝ vel intellectus comparãtis sic dicta. 5' posset inferri q̄ subȝ in diffõne accidentis non ponit vt p se coꝛrem. sȝ pcipue vt terminãs habitudinẽ ei': ⁊ ita poti' hñs rõnẽ absoluti q̃ relatiui ⁊ si eẽntialr sit respectiu'. nec obstat dcm doc. ĩ. in solõne. q. qꝛ noie coꝛrelatiui intelligit terminũ hitudinis tal'qlis. Et si obijciat cõtra dicta: qꝛ subm vt hic sumit pte est intentiõ ⁊ per consequẽs respectus: ergo per se ad aliqđ relatiui refert non ad aliud q̃ ad accñs: ergo solo nulla. Iteȝ doc. iste videt velle. 5. meta. q̄ in relatiuis. 3. modi si vniformiter sumãtur est mutua hitudo: hoc est si actu actu. si põ: põ. vt pȝ de scia ⁊ scito. ❡ Ad pm põt dici q̄ intellectus cãt vel õ relinqt intẽtionẽ subi lapide cognito ad album compa-

rato. ⁊ cu͠ʒ cu͠ dicis q̄ est p se respectiuo vel respectiuum.
ↄcedo quo ad suā entitatē talē q̄lē: ⁊ cu͠ vltra dicit. ergo
per se refert: hoc posset forte negari: q: potius modū abso
luti q̄ relatiui h͠ʒ. Uel forte posset dici q̄ per se refert in
quātū subm vel subi. sbile ad p̄di^m vel p̄dicabile. vel for-
te per se refert ad subm vel fundamētū in quo fundatur
vt ad lapidē: sicut vlr oē accidēs ad subm: ⁊ tūc subi erit
subm ⁊ subm erit accn̄s ⁊ eↄ: ⁊ sub͠ʒ per se refert ad ac-
cidēs ⁊ nō ecōtra. vt si fundet intētio subi in superficie
re^u albi: ⁊ sic de aliꝭ. ⁊ silr accn̄s ad subm ⁊ nō ecōtra. vt
in ꝓposito ⁊ cōiter: ⁊ multa alia ad que attendat lector.
Uel alr ⁊ est solo 2^e obonis q̄ si capiant subm: ⁊ accn̄s
vniformiter. s. si actu actu: si pō pō: per se mutuo referū-
tur. Si ꝟo difformiter nō: ⁊ sic loqtur doc. ⁊ solo p̄cedēs
ↄcedit. secus est enim dicere absolute sub͠ʒ: ⁊ dicere subie
ctatū vel natū subici ⁊ subm. Posset ēt absolute negari
oē͠ʒ respectū rōnis ꝓductū ab intellectu eē per se mutuo
referibilem: q: et ꝓprietatibus reꝝ motus intellectus ꝓ
ducit entitates intētionū ꝓportionabiles rebus: q̄re ali-
que sunt intētiōes mutuo referibiles: alique non. Circa
qd̄ stude ⁊ adde plura: q: res multū subtilis est: ꝫ nō ꝓ
pane lucrando: vt aiunt grossa capita. Ex sepe tn̄ dictis
poteris cūcta penetrare. Qd̄ additur vlterius de illa fal-
sa expōne quā excludit doc. dico q̄ ꝫ diffō verificet i fū-
damētis in actu exercito: p̄mo tn̄ vera est in intētiōalib^s
in actu signato: ꝫ etiā verificet subm in subo subi: nō tn̄
in subo accn̄tis: ⁊ sic intelligit doc. Alr igit exponentes
q̄ exposuit doc. videat. Jo. calce apocalipsis. Sed quare
diffōnes scōꝝ intētionū ꝟificant in fundamētis: ⁊ non
ita ↄtingit in aliꝭ. nā diffō hois in nullo nisi in hoie ve-
rificatur. vr̄ igitur vel q̄ nō est d̄ria eēntialis haꝝ ab ill'
vel q̄ p̄dicent eēntialr ⁊ per se de eis: que tn̄ supra nega
ta sunt: dixi ad h̄ sup: a. q 8. plura. Sed breuiter dicat ꝓ
nūc q̄ rō hui^s est: q: intētiōes sunt modi intelligēdi fun
damenta. q̄re nimiꝝ est q̄ illa que vno mō dicunt ꝺ̄istis
alio mō ꝟificent in illis. cū nō diffiniant a logico vt eēn
tie quedā in se abstracte sunt: sed vt supponūt pro fūda-
mētis ⁊ ↄcernunt ea. secus est de diffōie hois vel asini.
Et^m ō modis significādi grāmaticalib^s. ⁊ diffōnib^s eoꝝ
que verificātur in fūdamētis. Ut nomen est pars orōnis
⁊c̄. verificat de lapide ⁊ ligno. Qd̄ addit de intētione ac
cidentis applicate albo: ꝫ forte illud sit verū: tn̄ nō prio
diffinit accn̄s per ip͠ʒ: sed per se corre^m ⁊ primum: qd̄ est
subm in cōi 2^e intētiōalr sumptū sicut p̄r per filiū i cōi
nō hūc vel illū: ⁊ multo minus per Socratē vel Plato-
nē diffinit. ¶ Ad alia que adducta sunt ↄtra solones se
cūde obiectionis de multiplici acceptiōe veritatis: ⁊ q̄li-
ter cōsistit in re ⁊ in intellectu. ⁊ de veritate cōplexa ⁊ in
ↄplexa: h͠ʒ iste miserabili. sbtilitate scaturizatū. 6. me. q. 3.
videat ibi. sed breuiter ad ꝓpositum pro nūc dico q̄ illa
scd̄a rn̄sio doc. ē apparēs ex cōi mō loquēdi ⁊ exponēdi
Ar͠. vitati. n. incōplexeq̄ est silitudo vel cōformitas act^s
incōpleti intellectus ad o^m simplex seu incōplexum nō
opponit falsitas: sed ignorantia. veritati vero ↄplexo op
ponitur ⁊ ignorantia ⁊ falsitas: priuatiue videlicet ⁊ con
trarie. ⁊ hoc optime notauit doc. cum dixit q̄ intellectus
diuidēs accn̄s inseꝑabile a subo est falsus: nō aūt intelle
ctus simplex apph̄endens subm etiā sub opposito talis
accn̄tis sed forte nō negaret ibi de facto eē ignorantiam.
Silr veritas ⁊ falsitas nunq̄ est obiectiue nisi intellectu
componēte vel cōplexo: ꝫ formalr ⁊ subiue fit veritas l
incōplexo. Qd̄ addit de cognitione īpossibilium. ↄcedo
q̄ intelligūt: īntellectu tn̄ nō assentiēte: dūmō nō lateāt.
Cum vlterius arguit de opposito in adiecto: ⁊ posset cō
firmari ex. 5. meta. c. de falso. q̄. s. est rō aliqua in se falsa:
que tn̄ simplici intellectiōe apph̄endit: vt hō irrōnalis: ⁊
ita posset dici hic cū intelligit coruus albus vel coruus
nō niger. Pro huius solone p̄ter iā dicta de accn̄tibus se
parabilibus ⁊ inseꝑabilibus aduertēdū s̄m quosdam q̄
accn̄s pōt dici inseꝑabile duplr. s. vel ne^{ue} vel p̄uatiue. p
mō ly in. dicit negationē cuiuscūq̄ seꝑabilitatis siue fa-
cilis siue difficilis. 2° mō p̄uat tn̄ facilitatē seꝑabilis. p̄-
mo mō dicitur ꝓbabilr q̄ nullus accn̄s cōe est inseꝑabi-
le: sed bn̄ s̄ 2° mō. vn̄ ꝫ tale accn̄s nō possit seꝑari a sbo
manēnb^s p̄ncipijs ↄplexionantib^s q̄ sunt p̄n^a illius acci
dētis in tali subo: pōt tn̄ seꝑari si talia principia trāsmu-
tent. Exemplū tactū est supra de ouis coruoꝝ: ⁊ est exē-
plum Alberti. Silr exemplificari pōt de ethiope manē-
te in regionib^s frigidis: q̄ efficitur albus saltē in posteris.
Uel vt alijs videt accn̄s aliqd̄ est simplr inseꝑabile p̄ na-
turā a subo vt calor ab igne: nec ꝑp hoc dicta Porphyrij
īpediunt. q: aliqd̄ accn̄s illi sile in spē est seꝑabile. S͠ʒ ni
hilominus videt Porphyrius velle q̄ ꝫ accn̄s non pōt se
ꝑari re: pōt tn̄ intellectu: vt Bo^s exponit: ⁊ prius copiose
dictum est. Sed 3° modo dici pōt q̄ cū dr̄ accn̄s seꝑabi-
le: pōt duplr intelligi: vel s̄m pōm. s. vel s̄m aptitudinē si
p̄mo mō: h̄ ↄuenit adhuc duplr. vel. s. s̄m pōm nālē͠ʒ vel
supnālē͠ʒ. p̄mo modo plura sunt accn̄tia inseꝑabilia: ⁊ h̄
remanētibus subiectis. 1° mō nullū est accidēs īseꝑabile
loquendo de absolutis realr distinctis. ꝫ secus fit de re-
spectiuis aptitudinalib^s ⁊ actualibus intrinsecus adue-
niētibus: positis tn̄ extremis. Si ꝟo īseꝑabile capiatur
aptitudinaliter sic ꝓbabiliter dici pōt q̄ nullū est inseꝑa
bile: imo oē seꝑabile: ⁊ si nō actu seꝑet. vide hūc nōlter
exponētē aug. in. 2. di. i. q. 4. Ex his breuiter ad ar^m dico
q̄ hic non ē ꝓprie o^m in adiecto: ⁊ hoc simplr loquendo
coruus. s. albus vel nō niger. Et ad illud qd̄ adducit ex
. 5. meta. dico q̄ loquitur de cōceptu includēte duo. quo
rū vnū destruit rōnē formalē seu intellectū eēntialē alte
rius. vt p͠ʒ in exemplo illo de homine irrōnali: vbi tn̄ nō
est falsitas ↄpe nisi virtualr seu h̄itudinalr forte: sed po-
tius ignorātia vt dictū est. mō albedo nō destruit īte^m es-
sentialē corui. sicut nec nigredo cōstruit. ¶ Ad aliō ne
gat assumptū nisi forte in habitu in pō: seu quoquo mō
virtualr. pūt. n. i cōplexa apph̄ēdi n̄ formādo ↄplexa: ⁊ p̄
misse in iferēdo ↄclu^{em}. vt p͠ʒ. p̄ post. Silr ad aliō ne^o i bi
eē seꝑatōem diuisiuā cōplexionalē nisi vt p̄us. sed si es-
set: posset stare sine repugnantia intellectuum vt dicit
Porphyrius. ⁊ vltia rn̄sio. doc. que optima ad ꝓpositū
est. de apti^e. n. ⁊ poss ⁊ facto nō incōuenit coruū itelligi ⁊
eē albū. q̄re ⁊c̄. solo tn̄ illa 2^a doc. ꝓcedit de facto cōiter.
⁊ de pō nāe. ¶ Ad aliud ne^o assūptū. aliud. n. ē eē falsū
⁊ aliud īpossē. vt p͠ʒ p̄ celi. aliud ēt est eē īpossē ⁊ aliud iclu
dere icōpossibilia: ⁊ ita nō eē ↄceptibile sine repugnātia
intellectuu͠ʒ. sunt ēt multi mōi falsi. posis ⁊ incōpossibi
lis de qb^s alias: vide notāter ifra sup. i. pyarmenias. q. 9.
n̄ lōge. ⁊ a fine. ⁊ vbi. ā. nōui arti^s. 2. vide optie in. 2. di. 6.
q. i. soluēdo rōnes op̄. ⁊. 45. di. p̄. reptationū. ¶ Ad illa͠ʒ
ꝓpōnē Aug. p͠ʒ. nā h̄ fallat: nō tn̄ est repugnātia intelle
ctuū. ꝫ si volueris ꝓpōnē in se bene itelligere vide hunc
in. 3. di. 14. q. i. ⁊ in. 4. di. 50. q. finali. ¶ Ad vlti^m dico q̄
doc. sufficiēter soluit arg^m vt videt hēre efficaciā ad ꝓpo
situ͠ʒ vt ex dictis p͠ʒ soluēdo illas obones ad finē solonis
. q. ꝫ posset negari illō assūptū: vt. ā. q. 2. de gn̄e dcm̄ ē. q̄
. s. modi itelligēdi sunt seꝑabiles ⁊c̄. Ar^m etiā ꝓcedit de
fūdamētis imediate applicabil' nō de corre^{uo} accn̄tis ō q̄
itelligit diffō vt p̄us dcm̄ est. hoc est de subo in quo non
de quo ꝓprie loquēdo logice vt scis. aliud est. n. compa-
re accn̄s ad albū ⁊ ad sub͠ʒ fundatū in lapide. ꝫ autē ne-
cessario inest in ordine ad secūdū: nō tn̄ ad primū vt p͠ʒ.
De p̄ etiā dicit nō accn̄tis real. q: in p̄dicatiōe exercita. ō
2^a p̄dicatiōe signata. ꝫ etiā in p̄mis exercita verificatur
ex sig nata quodāmō: non tn̄ in scdis. vt p͠ʒ. Posset tam̄
fieri vis ō itētiōalib^s vt scietifice ↄsiderāt: q: sic videt eē

necc̃ie ꝛ ipossibiles alr̃ se hr̃e: ꝛ vt sic videnť inesse funda mētis: q2 alr̃ ꝯsiderari cōplete nō pñt: cum sint ēētia ꝛ respectiue: ꝛ sic illud assumptū videreť hr̃e aliq̃les appa rentiā: sed de h̄ supra sufficiēter ptractaui. An ēt funda mēta in eē cognito sint imutabilia. vide istū.3.di.i.q.4. ꝛ.8.di.eiusdē.q.finali. ꝛ i mā de ideis: ꝛ.8.q.quolibetti. Dato ēt φ eēnt: nō sequereť φ fundata i eis eēnt necc̃ia vel necc̃io insint nisi forte necessitate ꝯñie duraret cōpa ranas.s.extremis: que tñ comparatio ꝯtingēter. fit ab in tellectu creato. Ibi tñ possz nō ab re pōderari an intētio nes sint respectus intrīsecus an certe extrīsecus adueni entes. dicunť nāq3 cōparanões passiue l doctrina h°: ꝛ sic videnť eē passiões: sed h̄ nō obstat: q2 ēt pductio pa° ē respectus itrīsecus adueniens: sed supra de his tetigi ꝛ ifra adhuc sup p̄dicata h3 videri. p nūc dico φ vt pluri mū sunt respect° itrinsecus aduenientes: s3 an alique sint extrinsec° tales: ꝯsidera: maxime qñ ab extrinseco insunt ꝯtingēter cāte. Necessitas ēt ꝛ ꝯtingentia sunt modi entis realis l3 aliq̃liter ad alia trāsferanť secus tñ est de necessitate incōplexoꝝ ꝛ cōplexoꝝ: q2 primo mō nihil simpliciter necessariuz nisi deus. scdo mō plura alia: de quo als. h̄ pro nūc per accñs de accidēte per accñs dicta raptim sufficiunt. Qõ XXXIII.

Trigesimotertio ꝛ vltio q̃rit. An ppriuz ꝛ accñs possint dici de aliquo codē. ¶ De pmo qd ppriuz ꝛ qd accñs ꝛ quotiēs ac cipiunť p3 ex sepe dictis. h̄ possibilitas at tēdiť ꝛ de ꝯgruo ꝛ absolute ēt: accipiēdo ista duo: vt su pra oñdiť eē distincta vlia. dic: hic itelligiť p p̄dicari enū ciare seu applicari in actu exercito vel ēt signato: cū dic (de aliquo codē) restringit se: q2 clarū est φ aliqua sunt ppria q̃ nō pñt poni accñtia alioꝝ vt risibilitas ꝛ hmōi. Sed de aliq̄bus aliq̃s dubiū eēt de q̃litatib° elencoꝝ sm φ tāgit in opponēdo. ideo dicit in pticulari: de aliquo. h̄ ēt accidit aliquo nō p subo p° intencionali. ꝛ ista duo p° intentiōaliter: q2 claꝝ est φ sic dñt de codem: vtpote de hoiez albū ꝛ risibile: s3 accipit ista 2° itentiōaliter ꝛ subz p primo fundamēto p se ꝛ imediate applicabilis vtpo te albo vel risibili. An. s. de albo posset dici φ sit accñs p̄ dicatiōe denoiatiuā ꝛ ppriū eadē p̄dicatiōe. ꝛ h̄ re° eius dē vel re° diuersoꝝ. Posset ēt itelligi aliquo codē. s. sbo: vel fundamēto in p̄dicatione signata stādo i intentioni bus suppositionib° p reb° vt subm ē de quo vel corre°m ꝛ ne dū in quo: ꝛ tūc ly codē: pōt itelligi vel de idētitate numerali vel specifica vel hmōi. de qb° in sequētib° ma gis specificabo in pticulari. Ordo.q.p3: q2 postq̃ de his duobus tanq̃ distinctis vlib° determinauit: ꝯgruum erat disputare de cōposite vel icōposite eorum respectu eiusdē fundamēti. Diuisio cōis: nisi φ scda ps subdiui diť aliq̃liter s3 φ duos modos dicēdi ibi ponit.

De secundo arguit duab° rōnib° p pte affir matiua. Prima sumiť cōparādo q̃litates elēcoꝝ ad ipa ꝛ ad mixta: p mō sunt ppria. scdo mō accñtia cōia. Q̄ sint ppa re° ipsoꝝ elemētoꝝ oñdit ex dictis prius.q.3. de pprio. ꝛ.q.1. de accñte in illis diui sionib° de accñte. vbi hr̃ φ accñs ꝯñs rez rōne forme spe cifice sit ppriū: hmōi sunt tales q̃litates respectu elenco rū. vt p3: q2 nō rōne mãe eis insunt: cū sint actiue dēo l3 aliq̃ ꝯne dicanť actiue ꝛ alie due passiue. Q̄ autē re° alioꝝ sint accñtia p3 ex diffōne accñtis. Et q2 forte ali qs diceret φ nō sunt eiusdē rōnis i his ꝛ in illis: sed eq uoce ꝯueniūt eis: h̄ excludit notāter ex cōparatiōe elen corū ꝛ mixtoꝝ sm tales q̃litates vt hr̃.2.meta.t.c.4. Ignis inq̄t ē calidissim°. ē aūt hic aliq̃s cā caloris. quam lrãz adducit phs ibi vt oñdat pma pncipia eē verissima q2. v3. sunt cā vniuoca veritatis aliq̃s. vnūqdq3 aūt ē ma xime tale qd ē cā vniuoca aliq̃s vt sint talia. Vult g̃ φ ve ritas ꝯueniat vni° pncipiō ꝛ pncipiatis. l3 causeť ab his in illis: ꝛ facit marie p itentione huius ꝯ Thomaz ꝛ alios negātes aliqd eē cōe deo ꝛ creať: substātie ꝛ ac cñti ꝛc. nisi igiť intenderet phs φ calidtas ꝯueniret vni uoce igni seu caliditati ignis ꝛ caliditati mixtoꝝ: illa p positio nihil eēt ad itentuz suū ibi de cā ꝛ causato vniuo cis applicādo ad veritatē: vt p3. Silr̃ supanimus inclu dit cōparatiuuz. si igiť ignis calidissimus. g̃ calidior: sed cōparatio (maxime phica) h3 fieri i vniuoco ēt i specifico vt p3.7. physicoꝝ.t.c.4. ꝛ idē habeť ꝛ alibi sepe. g̃ ꝛc. ¶ Secunda rō pcedit ex cōparatione lucis ad corpus luminosum: ꝛ ad mediū. nā respectu primi est ppriuz: q2 sequiť formaz eius. Quod oñdit ex diuersitate lucis in corporib° supracelestib°: vtpote sole ꝛ stellis ꝛ hmōi. qd ꝯtingit ex diuersitate formarū ipsoꝝ: nō. n. mãz coꝝ si quā habēt: ꝯsequiť lux: cū sit de se chaos: vt dr̃: respe ctu vo scdi est accñs vt p3 ex diffōne acañtis. Et silr̃ vt prius oñdit φ est eiusdē rōnis vtrobiq3: q2 h3 idē ptinen tem nois ꝛ rōnis. Nā vtriq3 vel vtrobiq3 est actus luci di inquātū tale: q̃lem rōnem assignat phs.2. de aīa.t.c. 69. ꝛ alibi. Cum dr̃ in lrã. pmum p3. Intellige pro pma pte mi. ꝛ infra vbi cōiter habeť in originalibus. Mi. p3 d3 poni. 2° ps mi. p3 ꝛc. vel formeť arg° alr̃ ponēdo illaz lrãm. lux in corpore luminoso ꝛc. vsq3 ibi. Sed in cor pore luminoso ꝛc. tanq̃ suppositūz. ꝛ formando ꝯñter ma. ꝛ mi. sic. lux in corpe luminoso ꝛc. Sed in me° ꝛc. ꝛ sic pmū erit maior. ꝛ lrã originalis vbi dicit. mi. p3 bñ stabit. elige qd volueris. ¶ Ad oppo° arguit ex opposi tione bariū intentionū: vt supra ex diffōnibus ipsarum p3. Sed codē me° posset ostendit φ idez non posset esse spēs ꝛ genus vel spēs ꝛ ppriū qd forte ēt verum eēt vt statim dicā. Sed in arg° oporteret vt videť addere respe ctu eiusdē: ꝛ maxime in respectiuis qd forte subītelligit vt ifra dicā. argumēta tñ teguť ad partes.q. sunt iho° quare hic nō est imorandūz. in corpore nāq3.q. ponunť rōnes efficaces p ꝯclusione assertiua cōiter ꝛ spāliter i doctrina huius. Deinde rñdet ad questitū. vbi duo facit pmo mo° quedam dicēdi alioꝝ recitat ꝛ ipugnat breui bus. 2° opi. ppriā ponit ꝛ paucis declarat. Primus mo dus dicendi est sustinēdo ptē affirmatiuam questiti eius motiua sunt ante oppo° qōnis: ꝛ rñdet ad motiuū post oppositū. s. oposita ꝯuenire eidē vel dici de codē pōt itel ligi re° eiusdem vel respectū diuersoꝝ. pmo mō est ipos sibile: q2 implicat ꝯdictionē. 2° mō est bñ possibile: ꝛ ma xime in respectiuis: imo sic nō sunt oppō. sed tñ respe ctu eiusdē: vt supra sepe dictū ē. pr̃. n. ꝛ filius nō sunt op posita pprie nisi respectu eiusdē de codez dicanť. ita in pposito ppriuum ꝛ accñs de codē respectu diuersorum pñt dici. vt p3 in exēplis adductis in argumētis pncipa libus: nō aūt de codē re° eiusdē: q2 tūc sequereť ꝯdictio sicut ex aliq̃s oppositis de codē dictis. Et exēplificat de gñe ꝛ spē dcis ō codē respectu diuersoꝝ: vtpote supioꝝ ꝛ isferioꝝ vt p3 p Porphy°. c. de spē. q̃re arg° post oppo° insufficiēter pcedit vt notaui pus. Hec solo vr̃ hr̃e bo nam app°m ex dictis phi ꝛ huius i plerisq3 locis. ¶ Ad inferendū nāq3 ꝯdictionem qñ p̄di° est respectiuū op3 φ oppō dicanť de codem s3 idē ꝛ ad idē. que pticula nō addiť in absolutis. vide hunc in.4.di.lo.q.4. ꝛ alibi se pe ꝛ phm. i. elēchoꝝ dinitatem elēchū. Sed doc. vnica rōne que satis demonstrat ipugnat hanc viaz ꝛ hoc ex diffinitione ppriū ꝛ modo inessendi ipsius: ꝛ similr̃ acci dentis ostendens φ nec respectu eiusdē nec diuersorūz possunt dici de codē. Accipiať ḋbi cā. risibile i nordie ad hoiem: claruz est φ respectu hois non est accñs enim sit eius pprium: hoc ēt tu concedens. Cōpareť idē risibi le ad aliud: vtpote ad lapidē: clarū ē φ lapidis nō est p

prium: q2 idē nō pōt eē ꝓpriū diuersoꝝ spē pmo nec se
cundo nisi sit pmo cōis vtriq3. Nec pōt eē accñs cōe re-
spectu lapidis: q2 tūc nō fuisset ꝓpriū hois: qḋ ꝓbat ex
cōuertibilitate ꝓprij cū eo cuius est. ꝯuenit.n.oī ꝛ soli ꝛ
sp: qḋ nō ꝯtingeret si alteri q̄litercūq3 in idētitate rōnis
ꝯueniret. Ex ꝯuertibilitate igit ꝓprij cū eo cuius ē. satis
habet ꝙ idē fundamento nec reº eiu idē nec respectu di
uersoꝝ pñt applicari hec duo de qbus querit. Et sicut
grā exēpli formauit argᵐ de risibili: ita t3 ō quocūq3 alio.
Et pōt ꝯfirmari hec rō: ꝛ solutio sequens doc. ex illa dif
finitione. 3. accñtis quā ponit Porphyrius. c. de accñte.
p remotionē. v3. oium alioꝝ ab accñte. Q. s. nō est genᵘ
nec spēs nec dr̄ia nec ꝓpriū ꝛc̄. qḋ non solū itelligit de
s. dis intentionibᵘ: sed ēt verificat in pmis. Quicqd tñ
sit de hoc: rō doc. facit fidem. Cōcludit ꝯñter doc. ptē ne
gatiuā quesiti cū rōne iam dicta iterū explicādo ipsam.
¶ Rñdet ꝯñter ad argumēta pncipalia. Ad pᵐ dupl̄r.
pmo negādo assumptū de q̄litatibᵘ elemētoꝝ: eo q2 im-
possibile ē subm eē sine ꝓprio: vel sub obiecto ꝓprij vel
ēt itelligi sub eius obiecto vt prius dictū ē. mō elemēta
ne dū itelligi sine repugnātia itellectuū pñt sub opposi-
tis q̄litatū pmarū: sed realr eē sub oppsitis eaꝝ. vt p3 in
trāsmutationibᵘ elementoꝝ adinuicē. nā cū gñat ignis
ex aq̄ pus alterat aq̄ ad caliditatē remouēdo successiue
ipsius friditatē adhuc manēte subā aque: in quā induci
tur ab agēte nāli caliditas: q̄ ē opposita sue q̄litati pme:
cuius ē frigiditas: q̄3 gñet ignis: cū generatio sit termi-
nus alterationis fm pbm ꝛ Cōmētatorē in pluribus lo-
cis. Ex h igit māifeste appet ꝙ frigiditas nō sit ꝓp.ium
ipsius aque: ꝛ silr dōm est de aliis vide infra. q. 4. añpre
dicamētoꝝ copiose ad h. ¶ Alia rñsio ꝓcedit silr negā
do idē assumptū: ex alia tñ rōne: eo q2. v3. nō ꝯsequunt
formā elemēti: sed potius mix3. l3 igit hēant cā3 quodā-
mō necessariā in subo: nō tñ cā3 p se: vt supra dixit: ꝛ ita
sunt accñtia insepabilia: nō tñ ꝓpria. Et ꝙ mix3 ꝯsequā
tur declarat: q2. v3. sunt principia actiōis ꝛ passionis. q̄
pmo insunt indiuiduo: ꝛ ꝯñter vel per accñs spēi: vt cō
ter allegat ex pmo meᵗᵘ in ꝓphemio. Concludit igit ꝙ
hmōi q̄litates pñt poni accñtia sepabilia respectu elemē
tatoꝝ ꝛ insepabilia respectu elementoꝝ: vt p3 de nigro
respectu corui ꝛ lapidis: nec tñ hoꝝ neq3 illo suntꝝ pro
pria: duplici ergo rōne falsu3 est assumptū. ¶ Ad 2ᵐ pn
cipale admisso ꝙ lux in abstracto sit eiusdē rōnis in cor
pore luminoso ꝛ meᵒ: nō tñ h3 eūdē modū eēndi hincin
de q̄re nullū ꝯcretū dictū ab ipsa est vniuocū hincinde:
que ꝯcreta l3 idē significēt qḋ lux ipsa: cōnotant tñ va-
rios modos eēndi ipsius in subo. na3 ꝯcretum significat
formā nō absolute ex mō signādi: s3 fm ꝙ est in subo:
vt supra. c. de gñe. ꝛ alibi tactū est ꝛ ifra in añpredicamē
tis. q. 8. h3 videri ꝛ statī3 in. 3. arᵒ clarius. Quare cū intē
tiones applicant ꝯcretis: vt supra dictū est sepius: ꝛ ma
xime h. 5. vl a. h duo nulli eidē ꝯcreto applicant ꝛ ita ar
gumētū nihil ꝯcludit. Declarat p exēpla varietatē illo-
rum ꝯcretoꝝ ꝛ p3 lrā. S3 ꝯ hāc solonē: l3 bona ꝛ singu
laris sit: istat dupl̄r ꝛ satis notāter. pmo ex idētitate cō-
creti ꝛ abstracti quo ad significatū maxime in doctrina
huius: vt ifra dicta. q. de denoiatiuis ad plenu3 habet.
mirū igit est ponere abstratū vniuocū ꝛ ꝯcrectū nō: sed
multiplex: vt arguat sic. Illa nō significāt pci idē quo-
rum est vniuocū ꝛ alterū multiplex seu multiuocū: s3 p
te lux in abstracto est vniuocū. in ꝯcreto vō multiuocu3
seu equocū. ergo ꝯcretū ꝛ abstractū nō idē penitᵘ signifi
cabūt. ꝯñs ē ꝯtra te. ergo ꝛ accñs. vr igit manifesta ꝯdi-
ctio in dictis doc. hic ꝛ alibi. 2ᵒ arguit ꝯ aliud dictu3 in
solone. s. ꝙ itētionis tñ applicant fundamētis in ꝯcreto
inductiue oñdēdo oᵐ de risibilitate ꝛ albedine reᵘ hois:
Nā pᵐ est ꝓpriū respectu ipsius. ꝛ 2ᵐ accñs. Et si aliqs
diceret ꝙ talia in abstracto accepta nō sunt vlia. Ex clu
dit doc. hoc dicēs: q2 eis ꝯuenit rō vlis. s. pdicari de plu
ribus. Na3 risibilitas ꝛ albedo sunt termini cōes hntes
significata cōia de pluribᵘ vniuoce dicibilia. Arguatur
igit sic. Oē vniuocū multis se h3 ad illa sub rōne alicu-
ius vlis: sed risibilitas ē hmōi. ꝛ silr albedo. ergo ꝛc̄. sed
nō sunt alia vlia pter h. 5. vt pus. q. 9. oñsu3 est. igit cō-
parando h duo ad hoie3 habebūt rōnē alicuius hoꝝ. 5.
nō alꝛiᵘ q̄3 ꝓprij quo ad pmū: ꝛ accñtis quo ad 2ᵐ. ista
añt sunt abstracta. vt p3. igit abstractis ꝯueniūt itētiōes
qḋ est ꝯ te. ¶ Ad ista rñdet doc. singulᵐ. Ad pmū i for
ma sic: ꝙ. s. equocatio pōt itelligi in ꝯcreto vel multiuo
caᵒ seu multiplicitas dupl̄r fm ꝙ duo iportat. s. vel rōne
formalis significati vel rōe ꝯnotati ex diuersitate ipsius
modi signāti ꝓuenies. Si pᵒ mō est multiplicitas bñ se
quit ꝙ ēt in abstracto sit silr ꝛ eꝯ si vniuoᵒ vniuoᵒ. ꝛ eꝯ
ab abstracto ad ꝯcretū iferēdo. Si vō 2ᵒ mō ꝯuenit mul
plicitas nō seqt ꝙ i absoluto sit silr: nec ex vniuocatiōe
abstracti remouet hᵒ multiplicitas. Et exēplificat de sa
no seu sanatiuo. ꝙ multipl̄r dr̄ s3 ꝙ h3 diuersa3 hītudi
nē ad diuersa ꝯnotata: seu ponat vnū ꝯcretū seu plura.
respicit.n. sanū: ꝛ id qḋ ē formalr tale: vt aial: ꝛ id qḋ si
gnificat sanitatē vt vrinā vel hmōi ꝛ id qḋ ē ꝯseruatiū sa
nitatis vl sani: vt dietā vel vas ꝓ q̄sto ꝯtētiuū effectiui
sanitatis. ꝛ id qḋ ē effectiuū sanitatis vt medicinā. Qua
re sanū m̄ltiplex vt h3 pbs. 4. ꝛ. 7. me. s3 ad vnū h ē ana
logū. sanitas vō vniuocū ē. silr dōs3 ē i ꝓposito de luce ꝛ
eius ꝯcretis. h idē h3 iste in. 4. di. ij. q. i. Lu3 igit dicis ꝙ
idē significāt. veꝝ est: sed nō eodē mō: q2 abstractū abso
lute: ꝯcreto in ordine ad subꝫ: ꝛ q2 talis ordo seu modᵒ
eēndi in subo ē multiplex: ideo cōcretum multiplex est.
¶ Ad 3ᵐ dic ꝙ risibilitas l se ꝛ quas ad sua iferiora pro
pria. ꝛ silr albedo sit vle vtpote spēs: l ordie tñ ad hoiem
neutrū ē vle: s3 tñ i ꝯcreto respectu hois. pᵐ ē ꝓpriū. s.
risibile: ꝛ 2ᵐ accñs. s. albū: vt. ā. dictū. ꝛ ꝯfirmat h ex pro
cessu Porphyrij. c. de ꝓprio ꝛ accñte. ꝛ litera patet.

De tertio

De tertio circa dicta in solone hᵒ. q. occurrunt
aliq̄ dubia. pᵒ an illa pma respōsio
ad. q. possit sustinere: ꝛ an ēt reᵘ diuersoꝝ supposita pos
sent ꝯuenire eidē ꝛ an itētio gñis ꝛ spēi vel gñis ꝛ pro-
prij: seu spēi ꝛ ꝓprij ꝛ silr de aliis: possit ꝯuenire eidē ēt
respectu diuersoꝝ. posset ēt ponderari q̄lē oppōnē hñt
ꝓpriū ꝛ accñs. Itē ꝯ ꝯnc3. q. fm ꝙ eam t3 doc. pōt obij
ci sic. Cuicūq3 accidit subm alicuᵒ ꝓprij ei accidit ꝛ il-
lud ꝓprium: s3 hoi accidit albedo vel albū: q̄ disgrega-
tiuū visus: qḋ est passio albi: q̄re ipsi disgregatiuo visus
pōt aplicari itētio proprij respectu albi: ꝛ itentio accñ-
tis respectu hois: ꝛ sic de aliis ꝓpriis passionibᵘ accñtiū
pōt argui. Silr arguit in scdis intēnonibᵘ. accipio pro-
priū vlis vel gñis vel alterius scde itētionis. ꝛ p3 ꝙ cō-
parando illud ad suū ꝓpriū subm: ei ꝯuenit itētio ꝓprij
vt modus: sicut ꝛ aliis ꝓpriis. cōparando vō ips3 ad fun
damētū pᵉ itētōale vel scde itentōale ei applicat inten
tio accidētis sicut ꝛ suo subo. Cui enim accidit genus
eidē accidit ꝓpriū gñis vt prius. ergo ꝛc̄. Itē vr maior
cōpossibilitas ꝓprij ꝛ accñtis eidem fundamento q̄3 ge
neris ꝛ accñtis: s3 genus ꝛ accñs ꝯueniunt eidē funda-
mēto respectu diuersoꝝ vt colori: sicut. ā. c. de gñe. q. 6.
ꝯcessū ē g ꝛc̄. S3 sustinēdo doc. quā nihil diminute di-
xit ad h rñdet. ¶ Ad pᵐ dico ꝙ ñ vr ꝓbabilis nec su-
fficiēs illa rñsio vt oñdit doc. nec silitudo ō gñe ꝛ spē ꝓ
cedit. ꝛ ēt forte fallit nisi capiēdo spēs extēsiue ꝓ subalt
terna vl tñ sbiecta q̄ ñ ē ꝓpe spēs: vt hic ponit oppoᵐ
seu dispatū pdicabile ꝯ genus: de q̄ lr̄a magis dicem.
¶ Et ad aliō dico ꝙ nō ꝓpe opposito vt opposita dñr
de eodē nec respcū eiusdē nec respectu diuersoꝝ: qḋ p3
pᵒ ō ꝯdictoriis: q2 ñ sūt ꝓpe ꝯdictoria si cōpent ad di

uersa in respectiuis dico. In absolutis vero nec respectiuis
eiusdē nec reꝝ diuersoꝝ dr̄r de eodē. Silr̄ ꝯria nō dicun
tur de eodē ꝛ ſm idē. ꝛ silr̄ ēt nec reꝝ eiusdē nec reꝝ diuer
soꝝ: ꝛ hoc vt formaliter talia sunt. qḋ dico ꝑꝑ. vba phy.
.5. phy. cōparantis extrema ad media inter se cōpata ꝛ eꝯ.
Silr̄ ēt nec ꝑuatiue opposita inq̄ꝫ sūt ꝑ se talia. qḋ addo
ꝑꝑ vba Ar. 2. de aīa cōparātis imꝑfecte tale ad priuatio
nē talis. Silr̄ idem pꝫ de relatiue oppositis: qꝛ nō sūt op
posita reꝝ diuersoꝝ ꝯsīr. vt. ē. pꝫ sepius. Nā refert dicere
relatiua ꝛ relatiue opposita. sed famosa locutio verificaꝛ
ꝑꝑ idētitatē ꝛ diuersitatē substrati ꝓpinqui. Nam eadē
que sūt relatiua sūt ꝯīter opposita. iō ad diuersitatē sub
stratoꝝ absolutoꝝ dicūtur h̄ relatiue opposita. ¶ Ad
aliud dico ꝓ ꝓbabilr̄ ꝙ nulle due haꝝ ītentionū ꝓprie
vt dispate sunt attribuunꝛ eidē fundamēto vel subo. ꝛ h̄
ſꝫ idē: de gn̄e. ꝛ spē pꝫ ex dictis: qꝛ spēs speⁱᵃ: de qua ma
xime intēdit Porphyrius: nō cōuenit illi cui ꝯuenit in
tētio gn̄is. vt pꝫ ex rōnibꝰ eoꝝ. ē. ꝛ satis hētur. silr̄ ō gn̄e
ꝛ dr̄ia: ꝛ gn̄e ꝛ ꝓprio: ꝛ spē ꝛ dr̄ia: ꝛ spē ꝛ ꝓprio: ꝛ ꝓprio
ꝛ accn̄te. ꝛ silr̄ de gn̄e ꝛ accn̄te: ꝛ spē ꝛ accn̄te: de qbꝰ ma
gis vr̄ ex verbis doc. ꝙ ꝯuenīūt eidē: qḋ veꝝ est loquen
do de eodē q: nō tn̄ de eodē quo. nā colo: i applicaꝛ intē
tio gn̄is rōne cōicabilitatis qdditatiue ꝛ ꝯbibilitatis ta
lis ad sua ꝓpria inferiora eiusdē gn̄is. sed intētio accn̄tis
applicaꝛ ei rōne inherētie ꝛ ꝯcernētie nāe aliene. ꝛ alte
rius generis. Et si dicaꝛ ꝙ ꝓpriū reꝝ vnius est spēs suo
rū īferioꝝ: vel aliqn̄ genus: breuiter: lꝫ aliqui distinguāt
de spē subiecta ꝛ ꝓdicata. dico nihilominꝰ ꝙ nō ꝓprie: ſꝫ
quodāmō silitudinarie dr̄ spēs vel genus pro quato suo
mō dr̄ de suis īferioribus: sicut ꝛ alia. sed tn̄ illa nō sunt
proprie inferiora nec illud supius: ſꝫ aliqua vel aliqd in
serioꝝ ꝛ superioꝝ. Silr̄ dico ō dr̄ia. ꝛ spē atqꝫ gn̄e. Et si
adducaꝛ doc. in ꝓ reptationū di. 25. q. 1. vbi dic̄ ꝙ oē vle
reducitur ad genus vel ad spēm. dico ꝙ circūstātia scriptu
raꝝ illuminat sn̄iaꝫ. addit. n. doc. qm̄ ingt illud qḋ est ꝓ
priū vel dr̄ia reꝝ spēi respectu suoꝝ inferioꝝ se hꝫ vt ge
nus vel vt spēs. Nō ly vt: qꝛ silitudinarie loqtur vt dixi:
vere ēt reducunꝛ ad spēꝫ dr̄ia ꝛ ꝓpriū tanquā aliqd eius
ꝛ reducitur accn̄s ad genus vel spēm: qꝛ eēntialior hītudo
est ad sua inferiora q̄ꝫ ad aliena: ꝛ prius est vnūqḋqꝫ in
se qd q̄ꝫ alterius modus: q̄re est reductiō posterioris ad
prius. ¶ Ad aliud pōt dici ꝙ illa oppō pōt poni nō so
lum dispatis cōiter dictis: ſꝫ oppositaꝝ dr̄iaꝝ declaratiua
vt pꝫ ex diffōnibꝰ ipsoꝝ supius ptractis. eē. n. ꝯrietas: ꝛ
si nō forte ꝓprijssime sumpta. vt pꝫ. sufficit tn̄ ad inferen
dum ꝯdictionē. ¶ Ad aliud: qḋ est directe ꝯtra ꝯnē prin
cipalē ad. q. ꝛ tangit bonā difficultatē. pōt dici ꝙ aliud
est ꝑncipalr̄: ꝛ immediate accidere subo: ꝛ ita dici accn̄s
ꝛ aliud mediate ꝛ cōcomitāter: vel sub alijs vbis absolu
ta inherentia vel ꝑ moꝝ sequele. arᵐ ꝓcedit 2ᵒ mō: ꝛ silr̄
sequēs de intētionibus. ꝯclō vō intelligiꝛ ꝑ mō. Nō est ēt
incōueniēs aliqd eē ꝓ se tale ꝛ ꝑ accn̄s aliud: lꝫ alias ei
sit oppoᵐ ꝛ h̄ si sit ꝑ accidens illud: sicut hītus idē pōt
esse per se speculatiuus: ꝛ per accn̄s: per accn̄s practicus
que non ꝓprie sunt oᵃ: qꝛ ꝑ se ꝑ se: ꝛ per accn̄s per accn̄s
opponunꝛ: sicut de qd mō in simili supra dcm̄ est h̄ solo
est satis appens. ꝛ pōt colligi aliqualr̄ ex dictis phi. 5. to
pico. c. 14. Aliter tn̄ dico ꝙ nec mediate nec īmediate il
lud qḋ est ꝓpriū vni: ē accn̄s aut illi aut alteri. aliud ē. n.
esse accn̄s: ꝛ aliud aliqd accn̄tis. sic̄ aliud eē subaꝫ ꝛ aliō
aliqd sube: sicut in silī dixi isꝫ. ē. de inferioribus ꝓpriū: ꝛ
dr̄ie: disgregatiuuꝫ igiꝛ visus nō est accn̄s ligni nec ꝑ se
pars formalr̄ accn̄tis: sed aliqd ipsiꝰ. Et silr̄ dicaꝛ ad aliō
de intentiōalibus. simile tetigi. ē. q. 6. ad finē. proprium
ēt nō dr̄ eē alicuiꝰ ꝓpriū nisi in se ꝛ in ordine ad sua infe
riora ꝯsideratū. ꝛ ita pōt negari disgratiuuꝫ eē ꝓpriuꝫ al
bi vt ad ligᵐ cōpaꝛ. imo sic ei extraneaꝛ: ꝛ ita arᵐ ꝯmittit

fallaciā accidētis. Nec obstat ꝙ lignū dr̄ disgregatiuū:
qꝛ h̄ itelligitur ꝑ accn̄s: ꝛ remote: sicut ꝙ hō hois sit risi
bile. i. illius q est risibilis: ita lignuꝫ est illud actualr̄ qḋ
se per se disgratiuū est. ¶ Ad vltᵐ pꝫ ex dictis ꝙ genus
ꝛ accn̄s nō cōueniūt eidē ſꝫ idē. Silr̄ nego assūptū pro
maiori. Dato. n. ꝙ maior sit ꝯuenientia ꝓpriꝫ ꝛ accn̄tis.
nō tn̄ maior cōpossibilitas seu minor repugnātia: vt pꝰ
in silī dictū est. Exᵐ de albo ꝛ nigro ꝛ albo ꝛ supficie. In
primis maior ꝯueniētia: qꝛ ne dū in gn̄e remoto seu cōce
ptu trāsmutātiꝰ. ſꝫ ēt i gn̄e ꝓpinq̄ ꝯueniūt. In scdis tn̄ mi
nor repugnāꝰ. ꝛ maior cōpositas lꝫ minor ꝯueniētia sit:
cū tn̄ in ꝯceptu trāsmutan ꝯueniūt. Vn̄ ex vltimis dr̄ꝫ
sumiꝛ sic̄ ꝛ entitas ita ꝛ ꝯpositas vel incōpositas ꝑ se vl̄
ꝑ accn̄s aliqꝫ. Forte tn̄ possꝫ ꝯcedi vniformis icōpositas
oīuꝫ vt qd ꝯsideraᵐ. lꝫ nō vt modꝰ. Exᵐ de albo ꝛ nigro
ꝛ albo ꝛ dulci. Ita dicaꝛ de gn̄e ꝛ de accn̄te: ꝛ de accn̄te ꝛ
ꝓprio: qꝛ duo pᵃ nō distiguūꝛ ꝑ dr̄ias īmediate oppositas
circa idē genus propinquum sicut duo vltima. ¶ Ad
hec tamen addat ingeniosus lector plura vt expedit.

Secundo circa pmū principale ꝛ solonēꝫ eius aliqua occurrunt. pmo an caliditas
sit eiusdē rōnis in elemēto ꝛ mixto: ꝛ an illa ꝓbatio ex
2. meta. h̄ sufficienter oñdit. Itē vr̄ ꝙ q̄litas ellr̄ sit ꝓpria
eius vel sibiintimiꝰ q̄ꝫ ꝓpriū. cuiꝰ oppoᵐ tꝫ in vtraqꝫ solo
ne ad pᵐ pncipale. tn̄ auc̄te Petri hispani q dic̄. c. de op
pōne. ꝙ calᵒ nō accidit igni ſꝫ est ei cōsubale ꝛ ptinet
ad ipsius diffōnē: sicut pūctus ad diffōnē linee ꝛ vnitas
ad diffōneꝫ nūeri. ꝛ addit ibi ꝙ modus eēndi in. ipsius
caliditatis in igne ptinet ad modū eēndi in. ptis diffōnis
in diffinito: qui est. 4. modus essendi in. 4. phy. t. c. 23.
Unde addit ibi ꝙ calitas nō est in igne vt in subo sed in
mā ignis. In igne vō est vt subale in eo cuiꝰ ē subale. tn̄
ē: q: accn̄s qḋ ꝯsegtur subꝫ rōne forme ipsius est eiꝰ ꝓ
priū: vt. ē. dixit doc. q. 3. de ꝓprio. ꝛ. c. ō accn̄te. sed q̄litas
elemēti est hꝰi. neꝫ talia nō insunt rōne māe. sed tn̄ q̄ꝫ ti
tas: qꝛ si sic nō eēnt actiue sic̄ nec mā: nec ēt per sensibile
ꝛ sic de alijs. Itē illud qḋ dicit in. 1. solone. ꝙ. s. alteratio
ꝓcedit gn̄ationē in elemētis vr̄ falsuꝫ. tn̄ qꝛ forme eloꝝ
gn̄anꝛ successiue ſm Auerroyꝫ: ꝛ multi scotiste sequun
tur h̄. 7. 8. meta. copiose disputat doc. idē. tn̄ qꝛ tūc ignis
manēs ignis posset eē fridus sic̄ aq̄ calā. ꝛ deductio solo
nis h̄ vr̄ oñdere. ſꝫ istud est impossibile marie nālr̄ vt ēt
hꝫ iste doc. in. 4. di. 12. nam semp aliquē gradus caliditatis
sibi determinat sine q̄ spole vr̄ ipsum fore: nec sub fridi
tate pōt eē vt expiētia docet. h̄. n. tanq̄ꝫ risu dignū multi
reputāt. s. ignē fore fridū. Itē cū dicit in 2ᵒ rn̄siōe ꝙ q̄li
tates elemētoꝝ. ꝯsequūꝛ ꝑa rōne māe: vel ipsaꝫ māꝫ cō
sequunꝛ ꝛ nō formaꝫ: nō vr̄ vsibile. vt pꝫ ex dictis. Nam
si loquaꝛ ō mā physica que est pᵃ: clarū est ꝙ illā nō cōse
quunꝛ vt cui insunt: qꝛ ſm istū. 2. di. ꝑ. q. 7. ꝛ idē tangit
3. di. 2. q. 4. ꝛ. 12. di. 4. subꝫ accn̄tis marie absoluti ē eius
actu. s. formali ꝛ nō solū entiᵘᵒ: si vō ibi fiat ſmo de mā i
diuiduali: vt qbusdā placet: siue illa pōnaꝛ mā pᵃ: siue mā
signata q̄ꝫtitate: siue hecitas: adhᶜ nō vr̄ veꝝ ꝙ q̄litates
eleᵐ. ꝯsequunꝛ illaꝫ: imo ꝓ videnꝛ cōuenire nāe elemēti.
nec illa hecitas est pnᵐ actiuū: physice loquēdo: sic̄ ꝑ us ō
mā physica dcm̄ est. Silr̄ illa ꝓbatio ex ꝑ meᶜ. non ꝓcedit
marie ſꝫ istū q tenet nām eē pnᵒ actiōis pᵃ ꝛ nō singu
lare lq̄ꝫ tū tale: lꝫ singl̄aritas sit ꝯditio agentis. Inferiꝰ ēt
in postꝑdicamētis. q. 4. dic̄ ꝙ calitas ꝯsequiꝛ ignē i suo
ꝑfectissimo eē: ſꝫ tale eē n̄ vr̄ eē māe ignis: q̄lrcūqꝫ suma
tur mā. ¶ Ad ista breuiter rn̄deo. Ad pᵐ dico cuꝫ doc.
ꝙ est eiusdē rōnis hinc inde. qḋ possꝫ mltiplr̄ ꝓbari. qḋ tn̄
ꝓ nūc omitto. dr̄ia nāqꝫ mā rn̄ q̄ꝫ tū talis est nūeralis: vt
prius sepe dcm̄ est. videaꝛ iste. 2. di. 1. pte. 2. vbi oñdit ge
nita ꝓpagaꝰ. ꝛ genita putrefactiōe aliqn̄ eē eiusdē rōnis.
Nā ibi nobilr̄ oñdit q̄lr̄ cognosci possit aliq̄ eē eiusdē rō

nis ꝛ p q̄ me°. Silr dico ꝙ ꝓbõ illa ex.2.meta.optime cõ
cludit:ꝫ aliq obstiati nõ assentiāt: qb° ꝯteruia est ꝓ do/
ctrina: ꝛ obstinatio pro v̄tute: ꝛ supbia pro scītate. sat tñ
in sui ꝯfusionē est in modū sy.nearū ascendere. Sz de q̄
vniuocatiōe ꝓcedit illa ꝓbõ.pꝫ isra.q.4.añpredi͞m. ꝛ ali/
bi:saltim quacūqꝫ vniuocatiōe pōt poni caliditas eē vni
uoca his ꝛ illis. ℭ Ad aliud nego q̄litatē elemēti esse ꝓ
priū vel intimi° ꝓpo Ad.P.hispanū alios ꝛ auctores h°
oꝑ.pōt vno° rñderi ꝑ interēptionē: vt cōiter in illo loco
negaſ. Uel q: p̄t ꝓbabiliter declarari:dicaſ ꝙ ꝑ ꝯsubale
ītelligit nō itrīsecū subē elemēti:ꝫ qõ ꝯsegtur nālr sbaꝫ
eius: ꝛ h̄ necītate nāe:ꝫ nõ simplr forte. ꝛ ꝑ ꝓtē diffōnis
ītelligit ꝓtē quo ad nos ꝛ a posteriori ꝑ addi͞um diffinien
tē.sic ꝑ de aia dixit phs.accñtia ꝯferre ad qõ qd est.extē
dēdo ēt ad accñtia ꝯnālia i eē ꝑfecto ꝛ nāe ꝛ realis exñtie
ꝛ iseꝑabilia: ꝛ ne dū ꝓprie ꝓpria. Et ex° q̄ adducunſ cur
rūt ō diffōne ꝑ extrīseca: ꝛ sic faciūt ꝓ hac solone:ꝫ clau
dicāt q̄ ad silitudinē notificatiōis ꝑ addi͞um nunc ꝑ ꝓus
nūc ꝑ posteri° siēde.vt pꝫ speculati. Uide notāter ad pro
positū.8.meta.t.c.5. ꝛ spāliter in ꝯcēto ibidē ꝑ totū ꝛ ma
xime ad finē ꝯcēti vbi sing͞mē ista hñtur. Et qõ addiſ de
esse calitatis in mā ignis tanqꝫ in subo. qõ vr̄ q̄dāmõ cō
forme dictis doc.hic in.2.solo.ad ꝓmū ꝓncipale.facit bñ
pro hac declaratōe in.P.hispanū. Nā si calitatē posuissꝫ
eē ꝓprie subalē igni nō dixisset ipaꝫ eē in mā vt in subo:
cū cōe sit oī subē ī subo nō eē ex p̄dicamētis.c.de suba.Il
lud aūt pōt exponi sic.vꝫ.ꝙ mā ignis est idēno ad formā
ignis ꝛ aq: ꝛ nō sic ignis.iō mā ignis est idēno ad calidi/
tatē ꝛ friditatē: ꝛ re° ei°sūt accñtia ēt seꝑabilia ꝛ cōplete
rōnē accñtis hñtia.s.adeē ꝛ abeē.ꝛc̄.non sic caliditas re°
ignis potest accñs:ꝫ sit simplr accñs eius iseꝑabile. Et
illud p̄t itelligi ō mā pro opposito corrumpēdo accepta
sicut dicimus ꝙ lignū est mā ignis vel aq̄ vel h°i: q̄ mõ
loqtur ꝯcētor ꝛ Ar.de mā in plerisqꝫ locis. ꝛ iste doc.in
2.di.ꝓ.ꝑte.2.soluēdo motiua Auerroys.vel de mā ī exñte
siue ex qua:que vocaſ elemētū ꝛ ꝓn͞m.5.meta. ꝛ ꝑ phy.ꝛ
alibi sepe.ꝓ͞m hoꝝ iatl sapit ad ꝓpositū:q: accipiēdo māꝫ
2° mõ nō recipit calitatē nisi r̄mote multū:nec recte pos
set dici subꝫ ei° vt argutū est. ℭ Ad aliā ꝓbōnē opꝫ dice
re q̄litates eꝶ ꝯuenire eis rōne suaꝝ formaꝝ aut to/
tius cōpositi: ꝛ nō solū vt cāe formalis: ꝫ potius vt effi/
cietis saltē equalēter. Et cū dicis. ꝟ eēnt ꝓpria.nego. Un
noto:vt.s̄.ēt notaui ꝙ accñs ꝯuenire rōne forme pōt in
telligi duplr.vel.s.ꝑ simplicē emanationē a ꝓncipqs itri
secis q̄dditatiuis: ꝛ nō alia efficiēte extrīseca q̄ꝫ subi.ꝓ/
ductiua. ꝛ tale accñs dixi eē respectū sūdamētalē ꝛ ꝓpꝫ
illi cuius est: ꝛ idē realr ei:vel ꝑ realē efficiētia. ꝛ aliaꝫ a
subi.ꝓductiōe. ꝛ h̄ vel ab ipomet subo vel a cā extrīseca
eius formalr:semꝑ tñ ab ipo subo eq̄ualēter:q: formā q̄
ꝓduceret sufficiēter i se ꝛ ꝓus nā hꝫ:ꝫ forte ab extrīseco
ꝓueniaſ. ꝛ tale accñs pono realr disponēdū a subo. ꝛ vt
pluri͞m absolutū:cui° in ꝓposito dico eē q̄litatē elti.pos
set ēt distigui ō forma:vt.s.in eē reali phyco ꝛ indiuidua
li.vel in eē q̄dditatiuo spē°° metaphysicali. ꝛ sic pōt ex/
poni doc.vbi.s̄.dixit ꝓpriū ꝯsequi formā specificā. ꝛ h̄ di
cit q̄litates eꝶ ꝯseq māꝫ:h̄ ē eētā in eē phy°° īdiuidua
li:qõ eē est māle re° eē meta°° ꝛ q̄dditatiui. vl ꝙ ꝯsequū
tur formā vt in mā:nõ in formā vt formā:ꝫ rōne forme
īn sint.si autē aliqs fingeret ꝙ sint ꝓpria in gradu deter
miato ꝛ h̄ vl itēsissimo vl remisso.accñtia āt infra vel.s̄.
illū gradū:facilr ipugnari p̄t:q: gradus nõ variāt rōneꝫ
forme. ꝛ iō er͞m doc.in solone ꝯuincit.silr non videnſ for
me eꝶ posse stare cū aliqs gradib°:q: nõ manet subm
fine suo ꝓprio.h̄ aūt falsuꝫ est:q: manēt in tota lati͞ē. vt
pꝫ. ℭ Ad aliō sustinēdo dcm̄ doc.nego assūptū. ℭ Ad
ꝓmā ꝓbatiōeꝫ.loqtur doc.ſm oꝑ. cōeꝫ que pōit gnātio
nē terminū alteratiōis: vel sustinēdo aliaꝫ posset dici ꝙ

alteratio ꝓcedit nā:ꝫ nõ duratiōe. ꝫ ꝓ° rñsio efficacior.
Infra ēt in post p̄dicamētis.q.4.doc.ponit eūdē mo͞m di
cēdi:forte tñ ista vera sunt de cētis non puris nec in suis
spēis:sed in his inferioribusque sunt eētā:ꝫ nõ sensibilr
mixta: ꝛ ita pōt sustineri ignē frigesieri ꝛ aquaꝫ calesieri
ꝛ sic de aliqs: sustinēdo ēt eētā ꝑ motū gnāri ꝛ corrumpi
adhic ꝓcedeſ p̄t alteratio ēt duratiōe gnātiōe.z.s.tota to
tā: ꝛ ꝑ ꝑs ꝑtē:ita ꝙ ꝓus duratiōe disponiſ ꝛ altereſ ꝑ ꝓ/
pinquiorē agēti q̄ꝫ introducaſ forā i illā: ꝛ sic de aliqs ꝑ or/
dinē. ℭ Ad aliā ꝓbōnē dcm̄ ē.s̄.ꝙ ignis sine repugnā/
tia itellectuū pōt itelligi sub opposito calitatis:ꝫ an esse
ꝑ aliquā pōꝫ du͞m ē.de pō absoluta dei nõ video ꝯdictio/
nē:sec°de ordinata: ꝛ de pō° nāe: cū de° res q̄s ꝯdidit sic
administret vt proprios motus agere sinat. vt hꝫ Aug°.
7.ci.c.30. ℭ Ad h̄ tñ q̄raſ Ar.3.c.h. ꝛ in ꝓblematibus
suis. Boe°.n.in li.de disciplina sco°°.c.3. in historia filij i/
constātie narrat nūerū.q.difficilium ꝯtractaꝝ in hemi/
circulo. Cratonis. ꝛ hāc pōit ferta supiorꝭ zodiaci lati/
tudinis eiusdē semicirculi. vꝫ. Cū vnū eꝶ ꝯtraꝫ vt aq̄
n: cñtalē accipiat q̄litatē vt calitatē:q̄re nō ignis accñta/
lē accipiat friditatē. ꝛ nō soluit ipsaꝫ:sicͥ nec alias q̄ōnes
sibi recitatas. Dñt tñ aliq ꝙ ē ꝑꝑ maxiaꝫ actiuitatē ignis
in trāsmutādo alia ꝛ nō ꝯ°. Sꝫ ꝓbabilr posset dici ꝙ h̄
est ꝑꝑ raritatē māe ignis in cōꝑatiōe ad alia.est.n.in mil
le culpa ꝓportiōe rarior ad terrā ꝛ cēteculpa ad aquā
q̄re friditas nõ pōt recipi in tā subtili ꝛ rara mā: vt pꝫ:ꝫ
h̄ maxie intelligo veꝝ de eētis puris. de ipsis vō non pu
ris forte sec°est:ꝫ ibi exꝑientia ōficiat. de q̄bus est phycī
cōsiderare.sufficit.n.doc. hic ad ꝓpo͞m suū ꝙ de aliq̄bus
eētis ꝛ suis q̄litatibus sit veꝝ ꝙ sub opposito pñt intel/
ligi ꝛ eē:ꝫ de aliqs sit difficultas:nõ tñ q: sūt ipoꝝ ꝓpria
vt pꝫ.dato.n.ꝙ nūqꝫ coruus possit effici albus.nō ꝑꝑ h̄
nigredo est ipsius ꝓpriū. ℭ Ad aliō pꝫ ex iā dictis expo
nēdo.P.hispanū.loqtur.n.doc.hic in mā phy. famose ꝛ
topice vt sepe dixi.vel exponaſ vt ꝓus de mā ꝛ phyca. ꝛ
indiuiduali: ꝛ de ꝯseq formā me°. ꝛ phyce ꝛ ꝑ effi͞m rea/
lem vel simplicē ema͞m seu pulula͞m. Accñtia.n.cōia cō
sequūtur ꝓu° indiuidui ꝛ nō spēi inqꝫtū talia: ꝛ non ob
stat ꝙ tale accñs ꝯueniat oībus in diuiduis illius spēi:q:
ēt hꝫ cāꝫ necīaꝫ in q̄libet:nō tñ ꝑ se: ꝛ iō nō seqtur ꝙ per
nāꝫ cōis sit tñ ꝑ se 2° ꝯueniret oībus indiuiduis. ꝯns est
ꝙ ꝑ se ꝓ ꝯueniret alicui cōi:vt.s̄.q.7. ꝛ alibi sepe tactuꝫ
est. Nõ intelligit.n.doc.ꝑ māꝫ h̄ce͞m:ꝫ poti° sūt totū qõ ē
māꝫ phy°° ꝛ meta°. Exponit ēt ꝛ ad ꝓpo͞m adducit phm
.i.meta.vt famose exponiſ. ꝛ oꝑõ ēt ꝛ trāsmutatio phy°.
est nāe singularis ꝑ. ꝛ ita ad ꝓpo͞m hic optima est illa ex
pō. Et ꝙ doc. in fra.in post p̄dicamētis dicit: alr rñdēdo
dicit.n ā ibi.3.rñsiones adducit q̄ ꝓbabiles sunt. Intelli/
git tñ doc.ibi ꝑ eē ꝑfectissimū ignis:eē non fractum:nec
trāsmutatū eius:sub gradu.vꝫ.perfecto caloris: ꝛ sic ad/
huc pōt dici hēre esse māle: re° esse q̄dditatiui: ꝛ specifice
eius. Hec oīa probabilia non asserendo:ꝫ altiora inge
nia excitādo. vtraqꝫ igitur solutio primi principalis pro
babilis ꝛ subtilis atqꝫ substentabilis est.

Tertio circa 2͞m ꝓncipale ꝛ solonē ei° aliq̄ du° pñt
adduci. ꝓ vr̄ illud qõ dicit in argumēto.s.
ꝙ lux in corꝑe luminoso ꝛ me° ē act°lucidi loqꝫ tale: re
pugnare dictis in solone argumēti vbi diē ꝙ nullū ꝯcre
tū dcm̄ a luce iest vniuoce ꝛc̄.q: lucidū est ꝯcretū conue
niens vniuoce vtriqꝫ ꝑte. Itē lux nõ ē in me°:sed tñ lu/
mē ꝙ ꝫ vitatē. ꝛ istū.13.di.2.est spēs lucis. ꝟ falsum diē
in illo assūpto: ꝛ ꝯcedit in solone. Posset ēt dubitari cir/
ca illā diuersitatē lucis in.s̄.celestibus: ꝛ vn̄ ꝓueit: ꝛ an
sint ꝑsa lumiosa radicaſ. vel tñ vnū.silr q̄les sunt illi vo
rū modi eēndi lucis in diuersis subis: ꝛ an migrat ō sbo
in subꝫ. Posset etiā dubitari ō ipsa luce i se:an .s.sit suba
vel accidēs. ꝛ silr de lumine. Quare ēt itēndēs nō appli

canē abstractio sicut cōcretio. imo opp^m cōcedit iferius
qꝛ albedinē silr ꝛ risibilitatē eē spēz. Quaē ēt poti⁹ spēs
vel genus pñt applicari abstractio qꝫ ꝓpriū ꝛ accñs. Si
militer sequeret ꝓcessus i infinitū in spēb⁹ si risibilitas
eēt spēs: qꝛ cuiuslꝫ spēi ē ꝓpꝛiū: ḡ risibilitatis: de illo q̄raē
in infinitū. Repugnat ēt sepe dictio ex fūdamentis do/
ctrine h⁹. Quare ēt nō multipliciter abstractū ꝓportio
naliter ꝯcreto in illis exēplis ō sano ꝛ i ꝓpo⁰ ō luce. alia
plura addat lector: qꝛ desidero ꝯuenire equocatiū auctū,
nale ꝯusqꝫ breuioē itrigeret mora frōd. siue lux brume
ad cui⁹ i ꝓyarmenias subtilissimas altercatiōes cluiddā
das. ℭ Ad p^m igiē dico q doc. capit lucidū ꝓ subtra/
cto. i. ꝓ diaphano. vt pꝫ ex pho: vbi alleē ibi ꝛ nō ꝓ for/
mali. vel dic q lucidū ꝓpꝛe ꝯuenit corpi luminoso ꝛ ñ
me⁰. nec doc. dic opp^m ex ic̄ siue tñ lod⁹ pt mediū dici lu
cidū: ꝛ sic dcā doc. nō sibi repugnāt. ℭ Ad aliō pt dici
q loqtur doc. hic famose forte ꝯm illā op. que ponit lu/
cē fluere ꝑ motū: vel melius: q nō logē assertiue: sꝫ ꝯdi/
tionalr. i. grā disputādi admittēdo. Jō dicit pt dici. q si
lux rē. vbi ly si dubitat. Uñ breuiter negādū ē ꝯm vita
tē lucē eē eiuldem rōnis in me⁰ ꝛ in corpe luminoso: ꝛ
negādū ē ēt ipsaꝫ vel cōcretū actualr dcm ab ipsa eē ꝓpꝛiū
in corpe luminoso. Et cū dr̄ q ꝯuenit ei rōne forme di
cēdū ꝑ oia sicut in simili iā dcm̄ ē ō q̄litatib⁹ eloꝝ. Uñ
Fran. de mayro. i꞉. di. 2. dicit q lux vocaē in fonte: hꝫ ē in
cope lominoso: ꝛ lumē i me⁰: splēdor i me⁰ terminato. ꝛ
fulgor in corpe splēdido: q̄ nō solū synonia sūt: sꝫ diuer/
sa significātia ꝑ hoc idē hꝫ iste in 2⁰ di. 13. vbi vult q lumē
est intētio vel spēs lucis in medio vl in diaphano: hꝫ est
in corpe trāspa⁰. qō ē actu tale qñ hꝫ lumē pō vō tale qñ
ñ hꝫ lumē sic in silīō colore ꝛ corpe terminato ē dōꝫ. Est
ergo lux in corpe lucido: lumen in diaphano tanqꝫ spēs
lucis. Color aūt ē in corpe terminato: qō ē extremitas ꝑ
spicui: q̄re. 2. de aīa dato ēt q lumē sit spēs ꝛ quoi^n lu/
cis: est tñ in se qō vr̄. qō cōtingit ēt in spēb⁹ coloꝝ vt ibi
dem hꝫ doc. ꝛ ꝯñter sup de sen. ꝛ sen. c. p. Uñ q̄litas de.
3. spē q̄litatis diuiē in q̄litatem ꝛ i intentionē q̄litatis. lu
men ḡ ē intentio lucis ꝛ reqritur tā in oclo qꝫ i me⁰ ad
vidēdū illuminata ꝛ colorata. Et multipliciter ꝯm ra/
dium rectum seu ꝑpēdicularē ꝛ fractū atqꝫ reflexū. de
qbus hꝫ videri vbi supra: ꝛ originalr in ꝑspectiua alacē
ꝛ fratris Joannis pechcam archiepi cātuarieñ. excellen
tissimi theologi ꝛ meta^ci in sua ꝑspectiua cōi. ꝛ in tit. de
luminaribus vide. 14. 15. ꝛ 16. ꝯneo ꝑme ptis ꝑspectiue
ipsi⁹ ad ꝓpo^m. Est ēt lumē aliō pmariū ꝛ aliō scōariū. ꝓ
uatio luminis pmariū ē vmbra: sꝫ vtriusqꝫ tenebra. scōariū
āt ē cum vmbra: de qb⁹ oibus quere copiose vbi supra.
qꝛ hic tm̄ ꝓ notitia terminoꝝ itroduxi h pauca. Posset
ēt saluari illō dcm̄ doc. aliter sic. vꝫ. q lux ē in corpe lu/
minoso ꝛ me⁰. s. vel i se vel i suo repñtatiuo: sꝫ h nō suffi
ciēter saluaret idētitatē rōnis ꝛ vniuocationē ei⁹ forma
liter vtrobiqꝫ dicaē igitur vt ꝑus. ℭ Ad aliud ꝑtinet
potius ad astrologū ꝛ phm realē h qꝫ ad logicum ꝑtra
ctare q̄raē phs in li. de celo ꝛ alibi: sed breuiter ꝓ nūc di
co q sicut in his iferiorib⁹ diuersitatē forme corrupti/
bilis seqtur diuersitas q̄litatis aut ꝑme aut 2^e. Ita in su
pracelestibus q̄ nō recipiunt ꝑegrinas ipressiones: seqē
suo mō suas formas diuersitas lucis. vñ aliqua magis
ꝛ. min⁹ diaphana sūt: ꝛ aliqua ex se: aliq̄ aliūde hñt lu/
cem vl lumē. aliqb⁹ tñ vr̄ q a sole radicaē ois accipiūt lu
men. de igne vō i sua spera an habeat lucē aliq varie sē
tiūt ꝛ de ipsis ōib⁹ meteorogiphycis. an lucide an illumi
nate sunt hꝫ videri i li. methe. ꝛ. 2. celi ꝛ alibi sepe. ꝓbabi
le tñ ē q plā alia a sole sūt in se fōmalr luminosa sic forte
oēs stelle fixe. ō errancis ñ ē ita certū: sꝫ ꝓbabile ēt sic ꝛ
ō illis pteretqꝫ ō luna: de qb⁹ mō nolo plixi⁹ ꝑtractaē: q̄re
doc. vbi. s. ꝛ alios theologos. ꝛ sup gene. ꝛ phos ꝛ astro
logos atqꝫ ꝑspectiuos. ℭ Ad aliō dico q illi varij modi
sūt esse ꝑ modū fōtalis plenitudis ꝛ itime emanitionis
metaphorice loquēdo: cū dr̄ corpus lucidū vl poti⁹ lu/
minosū: ꝛ adhuc ꝑ modū pncipij actiui cōicatiuū sui: vt
pōt ꝛ susceptiuū capax ē: per modū insup i alio recepti:
cū dr̄ illuminatū: in se: vel i suo repñsentatiuo: ꝑ modū ꝛ
fluxus ꝛ fieri: ꝑ modū actiōis ꝛ passiōis. vñ grāmaticus
diuersos modos signandi attribuit his vocib⁹ lucēs lu
minosum illuminatū. vtpote modū actiōis ꝛ passiōis ꝛ
fieri ꝛ fluxus: lꝫ forte nō succe^ui ꝓpꝛe loquēdo: sꝫ an mul
tiplicatio luminis sit succe^ue ꝛ ꝑ motū dū^m ē. vr̄ potius
Ap. 2. de aīa tenere ꝯclem negatiuā: sꝫ multi affirmati/
uā: sꝫ multi sustinēt: de quo alias videbitur. Est ḡ breui
ter lux in corpe luminoso q̄litas sensibilis: i medio ꝓo
spēs q̄litatis talis est vt lumē alr igitur denominaē hoc
ꝛ illud: ꝛ alio cōcreto atqꝫ alio a diuersis abstractis ori/
ginato: ꝫ si idē eēt abstractū in se: ꝛ vniuocū. ꝯcretū eēt
multiplex: dato ēt q eodeꝫ nomie posse nomiñri. vt pꝫ
in ex⁰ ō sano: ꝛ hoc ꝓꝑ variū modū eēndi forme talis in
subis diuersis: ꝛ ita eēt equocatio in cōcreto: ꝛ vniuo/
catio i abstracto. siue ḡ ponaē lux i se i abstracto eē eiuf/
dē rōis in corpe luminoso ꝛ medio: ꝛ formalr vtriqꝫ in/
esse: siue nō: tantū q ad ꝓpo^m doc. sufficit: nullū ꝯcretuꝫ
v^m vniuocū dictū a luce ꝯuenit vtriqꝫ: cui ꝯcreto attri/
bueréē iste due itētiōes. s. ꝓpꝛium ꝛ accñs. sꝫ illa suppo
sita de vni^ne lucis ꝛ de iherētia ipsi⁹ vtriqꝫ ꝛ q sit ꝓpꝛiuꝫ
vel i se. vt i suo ꝯcreto luminoso corpi: falsa sūt. vt pꝫ: q̄re
ar^m nullum ē. ℭ Ad aliō dico q nō migrat nec lux nec
aliō accñs de subō in subꝫ: sꝫ sui effc^m seu silitudinē ꝫ in
medio ordiate ꝛ inq̄lꝫ ꝑte ipsi⁹ aliā ꝛ aliā gignit siue in/
stāta^e siue in tpe. verūtñ. vt recitat phs. 2. ō aīa aliq ima
ginan sunt lumē. eē qōdā corp⁹ defluēs a corpe lucido.
qō ꝑ minutas ptes defluit. ꝛ moueē locaē ad visū. ꝛ tē
repꝛesētat visui corp⁹ lucidū: h āt latio efficacit ipugnat
phs ibi. ꝛ doc. vbi. s. iductiue ondit. q lumē ñ ē sba. nec
ꝯpleta: nec icōpleta. Ex his igiē pꝫ ad aliō. q. s. nec lux
nec lumē sit corp⁹ vl sba: sꝫ accñnis. de. 3. spē q̄litatꝫ. qō
an verū sit: in lumie glie clari⁹ appebit. Ar^m vō ad opp^m.
soluiē ab isto: ꝛ ab alqs. vbi. s. in. 2⁰. ℭ Ad aliud. q lo/
gicā tāgit. dist^m dico. Regulariter tenēdā. q itentiōes
scōe applicaē ꝑmis eo mō q̄ diffōnes i actu signato date
de scōis: pñt i actu exercito v̄ificari de illis: mō diffōnes
ꝓpꝛij ꝛ accñtis nō pñt v̄ificari: in fūdamētis i abstracto
sumptis i actu exercito: v̄bi cā. ꝓpꝛiū est qō ꝯuenit oi. ꝛ
soli ꝛ semꝑ: nō seqtur ḡ q hō p̄ꝫ et ꝑ se: et ois hō ē risibi
litas: sꝫ q ē risibilis. Silr accñs ē adest etē. ḡ hō ē albe
doꝫ ñ seqē: sꝫ bñ q alb⁹ accñtalr. Et cū dicis q op^m dicit
doc. infra. vbi ꝯcedit albedinē eē spēꝫ: et silr risibilitatē.
Dico q sicut dictū est. c. de gñe. duplex est abstractio. et
similiter duplex ꝯcretio. s. ad supp⁹ aliena et ꝓpꝛia. et fa
cta abstractione a ꝑmis remanet ꝯcretio. ad alia. iuxta il
lā ꝓpōnem notabilē. Qñ aliqd est ꝑ se tale ꝯiūctū cum
posteriori ēt sepatum ab illo pt eē tale: albū igiē ꝯcernit
et sua ꝛ aliena supposita: albedo vō ñ aliena: sꝫ tm̄ sua: q
re nō solū albo. sed ēt albedini applicaē ꝯgrue iñtētio spe
ciei. sꝫ qñ fieret vlterior abstractio. vt dicendo: qdditas
albedinis vel albedeitas. seu rō formalis albedinis nō
diceret amplius spēs: qꝛ nō posset v̄ificari in actu exer/
cito diffō spēi. vt pꝫ. sed hec intentio accñs et silr ꝓpꝛiuꝫ
applicaē fundamento. vt ꝯcernit ꝑcise suppō aliena. q̄
re h est vera: risibile est ꝓpꝛium: album est accñs. nō sic
h risibilitas est ꝓpꝛium: albedo est accñs: cōcediē. silr di/
cēdū est ō intentiōe gñis sicut de i intentiōe spēi. Qꝫ ad/
diē ꝯñter de risibilitate. dico q ꝯm veritatem nō ē spēs
nisi silitudinarie aliq̄lr sicut ꝑus nōui. Forte logē doct.
famose hic de ꝓpꝛio vt sepe notaui sustinendo q sit per
se in gñe: ꝛ ita spēs. sed de his. c. de ꝓpꝛio satis abunde

dixit: quere ibi. ¶ Ad vltimū sustinēdo vnitatem abstracti et in proposito et in exēplo de sano: qd̄ rōnabiliter nō cō multiplicatur abstractū concreto: quia nō in signato in quo cō ueniunt: sed in modo signandi: hoc est in concernētia: que cōuenit cōcreto et nō abstracto: est illa multiplicitas: siue in idē titate vocis significetur siue in diuersitate. et hoc notanter dixit doc. in lr̄a. vn̄ quantū ad significatū hoc nomē sanū est vniuocum: sicut hoc nomē sanitas: sed quantum ad modū essendi huius forme in diuersis ad que habet habitudinē: et que concernit in concreto est multiplicitas: vel analogie vel equiuocationis. Pho. n. dicit quod dicuntur ad vnū et nō proprie equoce. vn̄ si plura concreta possent reperiri que expresse important huius diuersas habitudines et varios modos essendi forme in diuersis subiis: tunc erit vnicū abstractū et plura cōcreta. vbi vero noia deficiunt erit vnū concretum in voce: sicut et vnū abstractū. sed multiplicitas in concreto: et vnitas in abstracto vt dictū est. primo mō est in proposito de concretis multis dictis a luce ex hypothesi doc. 2° mō in exēplo de sano licet doct. in. 4. di. 8. q. 1. fingat plura cōcreta sanitatis. et instātia contra doc. in illo loco quā pauci sconstie sciūt euadere: ex idētitate videlicet concreti et abstracti procedēs: vt hic argumētaliter soluitur ex isto loco. Vn̄ qui respuūt logicalia Scoti nunquam erunt visces et acuti in doctrina ipsius. Experto crede si vis. doc. tamen primo elē. q. 16. notāter dicit quod iste multiplicitas reducitur ad vnitatem. et hoc propter vnitatem significati. vbi. n. vnitas conceptus ibi semper vniuocatio simpliciter loquēdo. vt. 1. q. antepredicamētorum in primo habet iste. vbi inquit dicitur conceptus ibi ē vniuocatio: secundum quid tamen pōt esse multiplicitas. Sed aliter videtur doc. sentire in. 4. di. 12. q. 1. pertractādo illud exemplum de sano. vbi videtur velle quod est simpliciter equocū et nō solū analogum. Idem etiam pertractat. 9. meta. q. 3. et frater Guilielmus ockam quolibetto. 2. q. 4. pertractat idem. Breuiter igitur quicquid dicatur de mō illius multiplicitatis. aut. s. sit analogie. aut equocationis: aut reducibilis ad vnitatem. que oia forte probari possent dici diuersimode exponēdo: ad propositū doc. hic sufficit quod stat vnitas et vocis et signati ipsius abstracti. cū pluralitate concretorum: et sic lux erit nomē abstractū: a quo plura concreta sumuntur in casu argumēti. licet sit falsum: vt dictū ē prius. et sic si concedatur tibi quod vni illorum applicetur intētio prima non illi: sed alteri applicetur intētio accūnis propter varietatē connotati. quia primum connotat ipsum luminosum: 2m vero mediū. Sed adhuc nō videtur satisfacere huic solo: quia iste intentiōes nō vocibus: sed signatis vocū imponuntur: vt. s. sepenumero dictū est. In hoc. n. dicunt modi intelligēdi a modis significādi: quod hi rebus in esse tamen cognito: et illi vocibus attribuuntur: cū ergo per te in proposito sit idē significatū: quātūcunque varietur connotatum: sequitur quod eidem fundamēto attribuuntur ille due intētiones: cuius oppositum conatur doc. sustinere in. q. nec valet dicere quod respectu diuersorum: vt prius patet. Hoc argumentum satis tāgit. nec pōt faciliter euadi nisi dicatur quod signatum pōt dupliciter considerari. vno mō seorsum a connotato et sic signatur per abstractū. alio mō includēdo connotatū saltim in rōne termini habitudinis. primo mō verum est quod est idē signatum. scdo mō pōt dici aliud et aliud: sicut idē homo vt albus est a musico: et realiter vt musicus: sed si hoc nō placuerit. dic faciliter: vt prius notaui ad argumentum negando illa suppositiōne falsa nec doc. concedit ipsa nisi vt videatur quod consequenter sequatur ipsis admissis. ideo implicite ōdit aliū modū soluēdi argumentum et maxime ex his que dixit in solutione primi principalis. si tamen volueris soluere illā prosequere dic consequenter ad istārias oēs vt notaui et ad alia q̄ hic adduci aliorum ibi accumibus possunt. facile. n. (vt aiūt) ē addere inuētis.

Hec pauca secundum ingenioli mei imbecillitatē ad cōmunē vtilitatē doctrinā doc. subtilis amplecti volētium charitatis zelo et in seraphice religionis: cuius indignū me reputo supplementum anthonomasticē: et merito. quādā doctoris declarationē: vt minus prouectis tutius iter disponatur. et intrātibus integritas Scotice doctrine ondatur: duxi cōicare. rudi stilo prosus et familiari interpretatione: ne rei subtilitate: et obscuritate verborum pressi reddantur huius cui laborum desides discipuli. Quamuis ardua quā difficilia quamque vtilia sunt: et vbique necessaria. sine quibus (vt verum fatear) nemo apicē scolastice contēplationis nāciscī valebit: documēta tradita in his qōnibus res ipsa demōstrat. Quare si plerumque vacillaui prolixus: breuisque videbar: metas quoque logice considerationis egressus loca aliorum facultatū huius vel aliorum allegēdo: antiquos doc. quorum nō sum dignus verba recitare: minus rite honorādo atque aliqua ex parte reprehēdendo veniā dabit benigna charitas: que oia suffert. Nihil horū certe rōnabili causa accidit. Ad pauca tamen aspiciētes de facili iudicant. Minus quoque sane dicta maiorum correctioni semper submitto: et si quid vtilitatis acuminis atque singularis solertie: piis auribus occurret vltra litteram Scoti summi doc. et doctrine huius: cuius a cunabulis (vtinam fidelis) alūnus extiti: tribuatur. Ingeniosus vero et catholicus lector addat: et omittat vt expedire videbit. et vltimo reducat in obsequium xpi: qui ē vniuersalis conditor: generalis redemptor: diuinitate species: notione differens: cui proprium est pietas: et accidens humanitas. Cui et termino quod vnionis: et per circuminceßionē inclusis oīs sit honor et gloria in eterna euorum. Amē.

¶ Explicit lectura fratris Mauritij de Portu ordinis minorum prouincie Hibernie in questiones Doctoris subtilis super Porphyrio Padue dum ordinarie sacrā theologiā legebat. Finita. XXVIII. Augusti in Inclyta vrbe Ferrarie. Anno salutis christiane. M.CCCCXCIX.

¶ Subtilissimus tractatus de modis signādi: q grammatice speculatiua dr̄ alqs doctori subtili fratri Joanni Scoto ordinis minoꝝ inscribit: lꝫ Alberto de saronia ab aliquibus attribuatur: feliciter incohatur.

Quoniaꝫ quidē intelligere ⁊ scire cōtingit i oi scīa ex cognitione ꝑncipioꝝ: vt scribit ꝑmo phycoꝝ. Nos ergo volētes hēre sciē grāmatice noticiam circa eius principia cuiusmodi sūt modi signādi ꝑ se: ꝑmo opꝫ insistere. Sꝫ añquā coꝝ ingraf notitia in spāli premittēda sunt quedā in generali: sine qbus plenus non pōt haberi intellectus. ¶ Quoꝝ vnū: ⁊ ꝑmū est. qd̄ modus signādi ꝑtiatur ⁊ describaf. Scd̄m est. a quo modus significādi radicaliter oriaf. Tertiū ē, a quo modus significādi imediate sumaf. Quartū. quō modus significādi a mō intelligēdi: ⁊ a mō essendi distinguaf. Quintum. in quo modus significādi tanquam in suo subo inueniatur.

Circa primum est notādū ⁊ sciēdū: ꝙ modus signādi duo importat Equiuoce. n. dr̄ ō mō significādi actiuo: ⁊ passiuo. Modus signādi actiuus est ꝓprietas vocis ab intellectu sibi ꝯcessa: mediāte qua vox ꝓprietatē rei significat. Modus significādi passiuus est modus siue ꝓprietas rei ꝑut est per vocē significata. Et qꝛ significare: ⁊ cōsignificare est quodāmō agere. ⁊ signari ⁊ ꝯsignari est quodāmō pati: inde est ꝙ modus est ꝓprietas vocis: mediāte q̄ vox ꝓprietatē rei signat modus signādi actiu⁹ noiaf. Modus ꝟo vel ꝓprietas rei ꝑut ꝑ vocē passiue signaf. Modus significādi passiuus nūcupaf. Juxta qd̄ notādū: ꝙ cū intellectus vocē ad significādum: ⁊ ꝯsignificādū iponit: duplicē rōnē ei tribuit. s. rōnē signādi q̄ vocatur significatio ꝑ quā efficit signum vel significās: ⁊ sic formaliter est dictio. ⁊ rōnē cōsignificādi: que vocaf modus significādi actiuus. ꝑ quā vox significās fit ꝯsignū vel ꝯsignificās. ⁊ sic formaliter est ps orōnis. ita ꝙ pars est ps ꝺm se per hāc rōnē ꝯsignificādi seu modū ꝯsignificādi actiuū tanq̄ꝫ ꝑ principiū formale. sed est ps relata ad aliā ꝑ eandē rōnē ꝯsignādi actiuā tanq̄ꝫ per ꝑncipium efficiēs intrinsecū. Ex hoc pꝫ ꝙ rōnes ꝯsignificādi actiue seu modi significādi actiui ꝑ se ⁊ ꝑmo ad grāmaticā ptinēt tanq̄ꝫ ꝑncipia ꝯsiderata in grāmatica. Sꝫ rōnes ꝯsignādi passiue seu modi signādi passiui ad grāmati. ā nō ptinēt: nisi ꝑ acciñs qꝛ nō sunt ꝑncipiū partis orōnis nec formale nec efficiēs cū sint reruꝫ ꝓprietates. nisi q̄ntum ad illud quod est formale in eis. cum sit hoc etiam forte a modis significandi actiuis non discrepēt: vt infra patebit.

Circa secundū notādūꝫ ꝙ cū h⁹i modi sīt rōnes ꝯsignādi actiui non sunt figmēta: opꝫ ōm̄ modū signādi actiuū ab aliqua rei ꝓprietate radicalr̄ oriri: qd̄ sic pꝫ: qꝛ cū intellect⁹ vocē ad signādū imponit sub aliquo modo signādi actiuo ad ipsius rei ꝓprietatē aspicit. a qua modū significādi actiuū originalr̄ trahit: qꝛ itellectus cū sit virtus passiua de se indeterminata: ad actū determinatū nō vadit nisi aliunde determinef. vñ cū iponit voces ad significādū sub determinato modo significādi actiuo: a determinata rei ꝓprietate mouetur. ergo cuilꝫ mō signādi actiuo correspōdet aliqua ꝓprietas rei in re: seu modus eēndi rei. ¶ Sed cōtra hoc obijcitur. qꝛ hec vox signatiua. s. cecitas hꝫ femininū genus. qd̄ gen⁹ est modus significādi actiuus: tñ in re signata nō est ꝓprietas correspondēs que est ꝓprietas patiētis a qua sumif feminini genus. Jtem priuationes ⁊ figmēta sunt: ⁊ tñ sub nullis ꝓprietatibus cadūt: cū nō sint entia. tñ voces priuationuꝫ significatiue: ⁊ figmētorū modos signādi actiuos hñt. vt cecitas chimera: ⁊ similia. ¶ Dōm ꝙ nō oꝫ ꝙ semꝑ modus signādi actiuus alicuius dictiōis trahatur a ꝓprietate rei illius dictionis: cuius est modus significādi: sed pōt accipi a ꝓprietate rei alterius: ⁊ rei illius dictōis attribui. dūmō sufficit: ꝙ sibiipsi nō repugnet. ⁊ qꝛ substātias separatas nō intelligim⁹: nisi ex istis sensibilibus: iō sub ꝓprietatibus sensibiliū eis noia iponimus: ⁊ noibus eoꝝ modos signādi actiuos attribuim⁹. Unde lꝫ in deo ꝺm rei ꝟitatē nō sit ꝓprietas passiua: tñ imaginamur ipsum tanq̄ꝫ patiētē a nostris ꝑcibus. Silr̄ ꝑuatōes intelligim⁹ ex suis habitibus: iō sub suis ꝓprietatib⁹ eis noia iponimus. ⁊ noibus eoꝝ modos signādi actiuos attribuimus. Silr̄ in noibus figmētoꝝ sumunf modi significādi actiui ex ꝓprietatib⁹ ꝑtiū ex qbus imaginanf. Sicut chimera imaginaf cōponi ex capite leonis: ⁊ sic de alijs. ¶ Et si instef. Si modi signādi in noibus ꝑuationū sumunf a modis eēndi habituū: tūc noia ꝑuationū modum essendi habitus. ⁊ nō ꝑuationis designabūt ⁊ hoc posito: noia ꝑuationuꝫ per suos modos signādi actiuos erūt ꝯsignificatiua falsa. ¶ Dōm ꝙ nō est verū imo noia ꝑuationū per suos modos signādi actiuos designāt circa ꝑuationes modos intelligēdi qui sunt eoꝝ modi essendi. Juxta qd̄ sciēdum. ꝙ licet ꝑuationes non sint entia positiua extra aniam: sunt tñ entia positiua in aīa. vt pꝫ quarto metha. ⁊ sunt entia: ꝺm aiam. Et qꝛ eorum intelligi est eoꝝ esse. ideo eorum modi intelligēdi erūt eorum modi essendi: vñ noia ꝑuationum per suos modos significādi actiuos: nō erunt cōsignificatiua falsa: qꝛ cū modi intelligēdi ꝑuationuꝫ reducantur ad modos intelligēdi habitus ⁊ ꝑuatio cognoscaf per habituꝫ ideo modi eēndi ꝑuationū tandē ad modos essendi habitus reducantur.

Circa tertium notādū ꝙ modi significandi actiui imediate a modis itelligēdi passiuis sumunf. Juxta qd̄ sciēdū est: ꝙ sicut est duplex modus significādi. s. actiuus: ⁊ passiuus: ita duplex est modus intelligēdi. s. actiuus ⁊ passiuus. Modus intelligēdi actiuus est rō ꝯcipiēdi mediāte qua intellectus rei vel reꝝ ꝓprietates ꝯcipit vel apprehēdit. Modus intelligendi passiuus est ꝓprietas rei ꝑut est ab intellectu apprehēsa. Dicaf ergo ꝙ modi significādi actiui sumuntur a ꝓprietatibus reꝝ seu modis essendi: mediantibus modis intelligēdi passiuis: qꝛ modi significādi actiui nō sumunf a modis essendi: nisi vt hi modi eēndi ab itellectu apphēdunf. Modi aūt eēndi ꝑut ab itellectu sūt apprehēsi dicunf modi intelligēdi passiui. ergo modi significādi actiui sumunf a modus eēndi mediantibus modis intelligendi passiuis. Et iō imediate modi significādi actiui a modis intelligendi passiuis sumunf.

Circa quartum notandū. ꝙ modi eēndi: ⁊ modi intelligēdi passiui: ⁊ modi signādi passiui: sunt idē mālr. ꝫ dr̄nt formalr̄: qꝛ modus eēndi est rei ꝓprietas absolute. Modus itelligēdi passiuus est eiusdē rei ꝓprietas: ꝑut ab itellectu ē apprehēsa. Modus significādi passiuus est eiusdē rei proprietas ꝑut per vocem cōsignificaf. Et sunt eadē materialiter ⁊ realiter: qꝛ qd̄ dicit modus essendi absolute: dicit modus intelligēdi passiuus: prout referf ad intellectū. ⁊ qd̄ dicit modus itelligēdi passiuus: dicit modus s

gnificandi passiuus: put refert ad vocem. ergo sunt ea
materialiter. sed drūt formaliter. qd sic patet: qr q dicit
modum essendi dicit proprietatē rei absolute siue sub ra
tione existētis. Sed qui dicit modū intelligēdi passiuū
dicit eādem rei ꝓprietatē vt materiale. ꝛ rōnē intelligen
di siue cōcipiendi vt formale. Sed qui dicit modū signi
ficādi passiuum dicit eādem rei proprietatē vt materia-
le dicit rationē cōsignificandi vt formale. Et cū alia sit
rō essendi. alia intelligēdi. alia significādi. differūt sʒ for
males rōnes. ¶ Itē sciendū q modus essendi: ꝛ mod⁹
intelligendi actiuus: ꝛ modus significādi actiuus diffe
rūt formalr: ꝛ materialr: qr modus essendi dicit ꝓprie-
tatē rei absolute siue sub rōe existētie: vt dictū est. Mo
dus intelligendi actiuus dicit proprietatē intellectus
que est ratio intelligendi siue concipiendi. Modus si-
gnificandi actiuus dicit ꝓprietatem vocis que est rō cō
significādi: ꝛ qr alia est ꝓprietas rei ad extra: ꝛ alia intel
lectus: ꝛ alia vocis. ita est alia rō essendi. alia intelligēdi
alia cōsignificādi. ergo modus essendi: ꝛ modus intelli-
di actiuus: ꝛ modus significādi actiuus differūt i vtro-
q. ¶ Itē sciendū q modus intelligēdi actiu⁹. ꝛ modus
intelligēdi passiuus drūt mālr: ꝛ ꝯueniūt formaliter
qr modus intelligēdi passiuus dicit rei proprietatē sub
rone intelligēdi passiuā. sed modus intelligēdi actiuus
dicit ꝓprietatē intellectus: que est rō intelligēdi actiuā:
sʒ eadē est rō intelligēdi: per quā intellectus ꝓprietatē
rei intelligit actiue: ꝛ p quam rei ꝓprietas intelligit passi
ue. ergo ꝓprietas sunt diuerse: ꝛ rō est eadem. g mālr
drūt: ꝛ sunt idē formalr. ¶ Itē sciēdū q modus signi
ficādi actiuus ꝛ passiuus drūt mālr: ꝛ sunt idem for
maliter. qr modus significādi passiuus dicit ꝓprietatē
rei sub rōne ꝯsignādi passiuā: sed modus significandi
actiuus dicit ꝓprietatē vocis que est rō cōsignificādi ac
tiuā: sʒ eadē est rō p quā vox est signās actiue ꝛ p quā
proprietas rei significat passiue. ergo mālr sunt diffe
rentes: sed sunt idem formaliter.

Circa quintū est notādū q modus significā
di passiuus mālr est in re vt
in subiecto. qr mālr est proprietas rei. rei aūt ꝓprietas
est in eo cuius est vt i subo. formaliter aūt est i subiecto
in quo est modus signādi actiuus. qr formalr a modo
signādi actiuo non discrepat. Modus aūt significandi
actiuus cū sit ꝓprietas vocis significatiue: est in voce si-
gnificatiua: vt in subo ꝛ mālr: in ꝓprietate rei vt in sua
cā efficiēte radicali: ꝛ remota: ꝛ est i intellectu vt in
sua cā efficiēte ꝓpinqua. ꝛ est in ꝯne vt cā efficiēs in suo
effectu ꝓprie. ¶ Circa dicta est notādū q signū dictio
pars orōnis: ꝛ terminus ꝯueniūt: ꝛ drūt cōueniūt in sb
iecto. ꝛ obo. In subiecto: qr in eodē subo reperiri pnt. in
obiecto. qr idem obiectū respicere pnt: sicut signum: ꝛ si
gnatū. drūt. n. pentes rōnes. Quia dr signū ꝓ ratione si
gnificādi vel representandi aliqd absolute. Sʒ dr dictio
formaliter p rōnem significādi voci supadditā. qr dictio
est vox signatiua. Sed pars orōnis formaliter est pars
p mōn significādi actiuū dictiōi supadditū: qr ps orōnis
est dictio: vt hʒ modū significādi actiuū. Terminus ve-
ro dicit rōnem terminādi resolutiōes syllogismi. qr dia
lecticus resoluit syllogismos in ꝓpositiones ꝛ ꝓpositio-
nē in subm ꝛ predicatū. q dicuntur termini fm logicū.
¶ Itē sciēdū est q vox inquātum vox nō ꝯsideratur a
grāmatico. sʒ inquātū signū qr grāmatica est de signis
rez. ꝛ qr vox est abilissimū signū inter alia signa. iō vox
inquātū signū prius ꝯsideratur a grāmatico q̄ alia sig⁹
rez. Sed qr eē signū accidit voci. ideo grāmaticus cōsi-
derans vocē cōsiderat eā per accidens.

His visis dōm est de modis signādi actiuis
in spāli: Juxta qd notādū est q mo
dus signandi actiuus gest in grāmatica pncipiū: diui-
dit in modū significādi essentialē: ꝛ accidētalē. Modus
signandi eēntialis est per quē pars orōnis hʒ simplr esse
vel fm genus vel fm spēm. Modus significandi accidē
talis est qui aduenit. pti posticius esse cōplctum nō dās
esse parti nec fm genus nec fm spēʒ. Modus significā
di eēntialis subdiuidit in modū significādi essentialem
generalissimū: subalternū: ꝛ spālissimū. Modus signifi
cādi essentialis generalissimus est q est de eēntia partis
ꝛ cuiuslʒ suppositi sub eo cōtēti. Modus signādi eēn
tialis spālissimus ē q ē de essentia quorundā supposito
rum illius ptis. Modus signandi essentialis subalter-
nus est. q ē de essētia vnius partis nec generalissime nec
spālissime. sed medio modo se habētis vt possumus ima
ginari in istis modis significādi essentialē coordinatio
nē similē coordinationi predicamentali. Nam sicut in li
nea predicamētali est dare genus generalissimuʒ: cuius
ꝑdicatio generalissime se extēdit ad oia que sunt illius
coordinationis. ꝛ spālissimū cuius predicatio spālissime
se extēdit ad res illius coordinatiōis. ꝛ subalternū: cui⁹
ꝑdicatio medio modo se hʒ. Sic i istis modis signandi
eēntialibus est dare quēdam modū generalissimū: cui⁹
natura generalissime pticipatur ab oibus suppositis illi
us partis: ꝛ modum specialissimuʒ: cuius na spālissime
vel paucissime pticipat: ꝛ mediū modū qui medio mō se
hʒ. Itē modus signandi accidentalis diuidit in modum
signandi accñtalē absolutū: ꝛ respectiuū. Mod⁹ signan-
di accidētalis absolutus dr ille per quē ꝯstructibile nō
hʒ respectū ad alterʒ. sed solū ad rei ꝓprietatē. Mod⁹ si-
gnificandi accñtalis respectiu⁹ est p quē vnū ꝯstructibi
le hʒ respectū nō solū ad rei ꝓprietatē: sed ēt p quē vnū
ꝯstructibile hʒ respectū ad alterʒ. ꝛ hoc duplr. vel tanq̄
ad ipsum dependens. vel tanq̄ eius depēdētiā terminās:
De his igit modis oib⁹ videamus: ꝛ primo ꝓut sūt pn-
cipiū formale partis absolute: fm quē modū ptinent ad
Ethimologiā. Deinde ꝓut sunt pncipiū efficiens itrise
cum vnius partis ordinate cū alia: scdm quez ptinēt ad
Dyasintecticā. Determinātes aūt de his ꝓut sunt forma
ptis. pmo videam⁹ de mō signandi nois. secūdo de mō
signandi ꝓnois: ꝛ sic de ceteris fm ordinē de nali.

Modus significādi eēntia-
lis gnā
m lissimus nois ē mod⁹ signandi p modum
entis: ꝛ determinate apphēsiōis. ¶ Jux-
ta qd sciēdū sʒ vterq̄ istoz modoz sit vt
forma: nois absolute sumpti: tn̄ ꝯparādo nomē ad alias
ptes orationis modus entis hʒ rōnē mae q est facere cō
uenire. facit. n. nomē ꝯuenire cū ꝓnomie. sʒ modus de
terminate apphēsiōis hʒ rōnē forme que facit nomen
ab alijs ptib⁹ orōnis differre. ꝛ i ꝯparādo hos duos mo
dos adinuicē ex vtroq̄ resultat vnus mod⁹ p viā com
positionis. Et vt sciamus ex q̄ rei ꝓꝑetate iste mod⁹ su
matur. ¶ Nōndū q in rebus inuenim⁹ quasdaʒ ꝓprie
tates cōmunissimas siue modos eēndi cōmunissimos
.s. modum entis. ꝛ modum eē. Modus entis est mod⁹
hitus ꝛ quietis pmanentis rei inherēs ex h q hʒ esse.
Modus esse est modus fluxus ꝛ successionis rei ihe
rens ex h q hʒ fieri. Tūc dico q modus signandi acti
uus p modū entis q est modus gnalissim⁹ nois: trahi-
tur a mō entis q ē modus hit⁹ ꝛ pmanētis. Sʒ mōus si
gnandi actiuus p modū eē qui est modus eēntialis ge
neralissimus verbi trahitur a modo essendi ipsius esse
qui. est modus fluxus ꝛ successionis. vt postea patebit.
Ad hāc intentionē cōmentator scdo. physicoꝝ dicit q
duo sūt modi pncipales entiū. s. modus entis: ꝛ mod⁹
esse a quibus sumpserunt grāmatici duas ptes orōnis
pncipales. s. nomē ꝛ verbū. Sub noie ꝯprehēdit ꝓno
men sub

men. sub verbo participiũ. Itẽ modus determinate apprehensionis accipit a ꝓprietate forme ⁊ qualitatis q̃ est proprietas determinabilis quĩ forma determinat ⁊ distinguit. Hos duos modos significandi expresserunt grãmatici antiqui in diffinitione nominis cũ dixerũt nomẽ significare sbam cũ qualitate. Dantes itelligere per sbam modum substantie qui est modus entis sumpt⁹ a ꝓprietate rei que ẽ ꝓprietas habitus ⁊ permanentis que pmo ⁊ pncipaliter in sba reperit. Per qualitatem vo modum qualitatis qui est modus determinate apprehensionis sumptus a ꝓpetate forme ⁊ qualitatis q̃ est modus ⁊ ꝓpetas determinate apprehensionis. Nomen ergo est pars orõnis significãs per modum entis ⁊ determinate apprehensionis. ¶ Et si dicat aliquis ꝙ multa sũt nomia q̃ puatões entiũ significãt. vt nihil cecitas ⁊ hu͛iusmõi ergo dõ puationes ⁊ negationes nõ sint entia vr̃ ꝙ sub ꝓprietate entis stare nõ possunt: ⁊ iõ modus significãdi actiu⁹ per modũ entis in talib⁹ nominibus a ꝓprietate rei significatiue oriri nõ põt. ¶ Dõm vt dictũ est pus: ꝙ lʒ puationes ⁊ negationes non sint entia extra animã posita sunt tñ entia ſm aĩaʒ. vt pʒ ex intentione phĩ. 4. meta. vbi dicit: ꝙ opiniones cõtradictoriaꝝ sunt contrarie. hoc est duo contradictoria ſm animã: ⁊ qꝛ puationes ⁊ negationes ⁊ figmenta sunt entia ſm aĩam: iõ cadunt sub ꝓprietate entis que est ꝓprietas habitus ⁊ permanentis: a qua ꝓprietate trahitur modus significandi gñalissimus nominis.

Sub hoc autem mõ gñalissimo nominis ad mõʒ significãdi subalternũ siue ad modos significandi subalternos descendamus. Sunt aũt duo modi qui imediate sub hoc mõ ptinentur. s. modus cõis ⁊ mod⁹ appropriati q sunt modi spãles respectu generalissimi: ⁊ sunt gñales respectũ aliorum modoꝝ. de qbus postea determinabit. ¶ Modus significãdi ꝑ modũ cõmunis sumit a ꝓpetate rei que ẽ ꝓprietas diuisibilis in plura supposita vel cõmunicabilis pluribus suppositis a qua ꝓpetate ſm logicum sumitur i͛tẽtio vlis: ⁊ h modus constituit nomen cõmune ⁊ appellatiuũ: ⁊ hũc modũ vocat Donatus appellatiuã qualitatem. Nomen ergo cõmune vel appellatiuũ significat per modum cõicabilis pluribus suppositis. vt vrbs flumen. ¶ Modus significandi ꝑ modũ appropriati sumit a ꝓprietate rei que est ꝓpetas indiuisibilis per plura supposita a qua ẽt sumit apud logicũ indiuiduũ: ⁊ hic modus facit nomẽ ꝓpriũ: ⁊ hũc modũ Donatus vocat ꝓpriã qualitatẽ. Nomẽ ergo ꝓpriũ significat rẽ ꝑ modũ indiuisibilis ꝑ plura supposita. vt sub ꝓpetatibus idiuiduationis que sũt hic ⁊ nũc. vt Roma Tibris.

Deinde sub his modis descẽdam⁹ ad alios modos sbalternos min⁹ gñales istis. ⁊ p⁹ sub mõ. significandi per mo^m cõis. sc̃do ꝑ mo^m approprïati ¶ Circa pm̃ notandũ ꝙ modus significandi per modum significandi communis hʒ duos modos sub se qui sũt minus generales eo. s. modũ ꝑ se stantis ⁊ modũ adiacẽtis. ¶ Modus significandi per se stantis sumit a ꝓpetate rei que est ꝓprietas essentie determinate. Sicut. n. modus significandi generalissimus nominis sumitur a proprietate essentie absolute. sic modus significandi ꝑ se stantis sumitur a ꝓprietate ipsius essentie determinate ⁊ hic modus constituit nomen substantiuum. Nomen ergo substantiuum significat per modum determinati secundum essentiam. vt albedo lapis ⁊ cetera. ¶ Modus significandi qui est modus adiacẽtis sumitur a ꝓpetate rei q̃ ẽ ꝓpetas alteri adherentis ſm esse Sicut enim modus generalissimus verbi sumit a ꝓpetate ips⁹ esse absolute vt postea patebit. sic mod⁹ adiacentis in nomine sumit a ꝓprietatibus ipsius eẽ inherentis alteri ſm esse. Et hic modus ꝯstituit nomẽ adiectiuũ. Nomen ergo adiectiuũ significat per moduʒ inherentis alteri ſm esse. vt albus lapis dens. ¶ Et si instetur. noia dr̃iaꝝ in genere substantie: scʒ corporeũ ⁊ animatum sensibile rationale. adiectiua quidem sunt. congrue enim substantiuis adiunguntur dicendo: corpus animatũ: animal rationale: ⁊ tñ non significant ꝑ modum inherentis alteri ſm esse: qꝛ significant substantiã que ſcõm esse alteri non inheret. ¶ Dõm ꝙ hmõi noia sunt substantiua ⁊ significant substantiã: qꝛ idẽ significat rationale qõ homo significat: ⁊ animatum qõ aĩal. ¶ Et cum dicit ꝙ congrue cum substantiuis coniungunt. dicẽdo animal rationale. corpus animatũ. ¶ Dicendum. ꝙ ibi est ꝯstructio oppositoria ⁊ est incongrua de se: tamen per oppositionem admissiua. hec est ꝓpter specificationem specificanda.

Alterius sub mõ ꝑ se stãtis ⁊ alteri adiacentis. ad modos spãlissimos descẽdamus: ⁊ p⁹ sub mõ per se stãtis: ⁊ deinde sub modo adiacentis. ¶ Modus significandi ꝑ moduʒ per se stantis ꝯtinet sub se quinq3 modos noi. specialissimos. Quoruʒ pmus est modus significãdi per modũ generalis sumptus a ꝓprietate rei que est ꝓprietas cõicabilis pluribus specie differentibus. Et sicut a ꝓprietate rei que est cõmunicabilis pluribus absolute. sumitur modus significandi per modũ cõmunis absolute. sic ab eadẽ ꝓprietate stricti⁹ sumpta: scʒ a ꝓprietate cõicabili pluribus spẽ differentibus sumitur modus generalis. Ab hac aũt proprietate apud logicũ sumit secunda intentio generis: ⁊ sic iste modus constituit nomẽ substãtiuũ generale: vt animal color ⁊ hmõi. Nomen ergo substantiuũ generale est qõ significat per modũ applicabilis pluribus: nõ solum numero: sed specie differentibus. ¶ Secundus modus significandi cõmunis per se stantis est significare per modũ specificabilis sumptus a ꝓprietate rei que est cõmunicabilis pluribus non absolute: sed numero differentibus. ¶ Tertius modus per se stantis est modus significandi per modum descendentis ab altero. vt ab auo vel a patre: ⁊ hic modus constituit nomen substantiuum patronymicũ: vt priamides: qꝛ omne patronymicum a ꝓprijs nominibus patrũ vel auoꝝ deriuatur. Ideo merito patronymicũ a ꝓprijs nominibus nũcupatur. Nomen ergo patronymicum substantiuũ est qõ a ꝓprijs nominibus patrũ vel auoꝝ deriuat significans per modum descendentis ab altero. vt a patre vel auo. ¶ Quartus modus per se stantis ẽ modus significandi per moduʒ diminuti ab alio sumptus a proprietate diminutionis in re: ⁊ hic modus cõstituit nomẽ diminutiuũ. vt flosculus lapillus. Nomen ergo diminutiuũ est qõ a voce pmitiua deriuat significãs ꝑ modum diminuti ab alio. ¶ Quintus modus ꝑ se stantis ẽ modus significandi per modũ collectionis pluriũ i vno loco sumptus a ꝓprietate collectionis in re: ⁊ hic modus ꝯstituit nomẽ substantiuũ collectiuũ. vt ppls. gens. turba. Nomen ergo collectiuũ est qõ significat per moduʒ collectionis pluriũ ſm vnũ locũ suppositoꝝ.

Deinde sub mõ adiacẽtis ad modos spãlissimos descẽdam⁹: qui ꝯtinet sub se. 14. modos Quoꝝ pm⁹ ẽ modus significandi ꝑ mo^m adiacentis alteri in subto siue denoiantis ipm simplr̃ ⁊ absolute spãli rõne nõ supaddita. Et h mod⁹ ꝯstituit nomẽ adiectiuũ denoiatiuũ. vt alb⁹ niger mõtan⁹. Nomẽ g adiectiuũ dnoiatiuũ significat ꝑ mo^m adiacẽtis alteri siue denoiantis alterũ simplr̃. Et iste modus est gñalior oĩbus modis sequentibus q dñr modi adiacẽtis alteri siue denoiantis alterũ supaddita rõe spãli. vt postea patebit. ¶ Secũdus modus adiacentis est modus significãdi per modũ deno

miētis alterꝫ cōicabil pluribꝫ spē dr̄ntibꝫ. Et iste modꝰ cōstituit nomē adiectiuū generale: vt coloratus. Nomē adiectiuū generale ē qō significat per modū denominātis sub rōne cōicabilis pluribꝰ spē differentibus. ❡ Tertius modus adiacētis est modus per modū denominantis alterū sub rōne cōicabilis pluribꝰ solo numero differentibꝰ. Et hꝰi modus constituit nomē adiectiuū spāle: vt humanus albus niger. Nomē ḡ adiectiuuȝ spāle significat per modū denominātis alterū sub rōne cōicabilis pluribꝰ solo numero dr̄ntibꝰ. Nec ꝓhibet aliqd eadē noīa sub diuersis spēbꝰ noīs collocari p modos significādi dr̄ntes. Nā si ꝯsiderent in his nomībꝰ. s. albꝰ humanus coloratus ꝛ hꝰi modus significandi denominantis alterū simpliciter rōe spāli nō superaddita. sic sunt sb nomine adiectiuo denominatiuo. Si aūt ꝯsiderent sm ꝙ eis cōpetit modus denominātis alterū sub rōne cōicabilis pluribus specie vel numero dr̄ntibus. sic sūt sub noīe adiectiuo generali vel spāli. ❡ Quartus modus adiacentis est modus significandi per modū denominantis alterū sub rōne possidētis ipm. ꝛ h modus cōstituit nomē adiectiuū possessiuū. vt aureus lapideꝰ. Nomen ergo adiectiuū possessiuū ē qō significat p modū denominātis alterū sub rōe possidētis ipȝ. ❡ Quintꝰ modus adiacentis est modus significandi per modū denominātis alterū sub rōe diminuti ab alio. Et h modus ꝯstituit nomen adiectiuum diminutiuum vt nouellus paruulus. Nomen ergo adiectiuū diminutiuū est qō significat p modum denominantis alterum sub rōe diminuti ab alio. ❡ Sextus modus adiacētis est modus significādi per modum denominātis alterū sub rōne collectionis pluriū suppositoꝝ sm locū. Et iste modus cōstituit nomē adiectiuum collectiuū. vt Gen. popularis. Nomē ergo adiectiuum collectiuū ē qō significat p modū denominantis alterū sub rōne collectionis pluriū suppositoꝝ sm locum. ❡ Septimus modus adiacētis est modꝰ significandi p modū denominātis alterū sub rōne diuidentis ipsum in partes: ꝛ hic modus cōstituit nomē adiectiuum diuisiuum. vt ōis totus. Nomen ergo adiectiuum diuisiuū est qō significat p modū denominātis alterū sub rōne diuidētis ipm in partes. ❡ Octauꝰ modꝰ adiacētis ē modus significandi p modum denominātis alterū sub rōe gentis vel patrie. Et hic modus ꝯstituit nomē adiectiuū gentile. vt grecus gallicus. Nomē ḡ adiectiuum gentile est qō significat per moᵐ denominantis alterū sub rōne gentis vel patrie. ❡ Nonus modus adiacentis est modus significandi per modū denominantis alterum sub rōne ciuitatis vel oppidi: ꝛ hic modus constituit nomen adiectiuū patrium. vt patricus eufrodicꝰ parisiēsis ardebericēsis. Nomē ergo patriū ē qō deriuatur a ꝓpriis nominibꝰ ciuitatū vel oppidoꝝ significās per modū denominātis alterꝫ sub rōne ciuitatis vel oppidi. ❡ Decimus modus adiacentis est modus significandi per modum denominantis alterum sub rōne interrogationis: ꝛ hic modus constituit nomen adiectiuum interrogatiuū. vt quis qualis quātus. Nomen ḡ adiectiuū interrogatiuū est qō significat per modū denominātis alterū sub rōne interrogationis de ipso. Undecimus modus adiacentis est modus significandi per modum denominātis alterum sub rōne respondentis ad interrogatiuū. Et h modus ꝯstituit nomen adiectiuuȝ responsiuum vt tot talis tantus. Nomē ergo adiectiuū responsiuuȝ est qō significat per modum denominantis alterum sub ratione responsionis de ipso. ❡ Duodecimus modus adiacētis ē modus significandi p modū denominantis alterū indeterminate ꝛ infinite. ꝛ h mōus ꝯstituit nomē adiectiuū infinitū. vt quicūq̧ qlīscūque. Nomē ergo adiectiuū infinitū est qō significat per modū denominātis alterū sub rōne infinitatis ꝛ indeterminationis. ❡ Decimustertius modus adiacentis ē modus significādi per modū denominātis alterum sub rōne negantis ipm: ꝛ h modus ꝯstituit nomē adiectiuū negatiuuȝ. vt nullus nemo. Nomē ergo adiectiuū negatiuū est qō significat per modū denominātis alterū sub rōne negantis ipm. ❡ Decimusquartꝰ modus adiacentis est modus significandi per modū denominātis alterū sub rōne demonstrationis: ꝛ hic modus ꝯstituit nomē adiectiuū demonstratiuū. vt talis tantus. Nomē ergo adiectiuū demonstratiuū est qō significant per modū denominātis alterū sub rōne demonstrantis ipsum. ❡ Decimusquintus modus adiacentis est modus significādi per modū denominantis alterū stans sub pma noticia referendo ipm sub secūda noticia: ꝛ hic modus ꝯstituit nomē relatiuū. vt qui q̄lis quātus. Nomē ḡ adiectiuuȝ relatiuū est qō significat per modū denominātis alterū stans sub pma noticia referendo ipȝ sub secūda noticia. ❡ Decimussextus modus adiacentis est modus significandi per modū denominātis alterꝫ simplr sine excessu in termino. Et h modus cōstituit nomē adiectiuum positiuū. vt albꝰ niger. Nomē ergo positiuū ē qō significat per modū adiacentis alteri vel denominātis alterꝫ sine excessu in termino. ❡ Decimusseptimus modus adiacentis est modus significandi per modum adiacentis alteri vel denominātis alterū sub rōne comparantis ipm in excessu citra terminū: ꝛ iste modus cōstituit nomen ꝯparatiuū. vt albior nigrior. Nomē ergo adiectiuū ꝯparatiuū est qō significat p modū adiacētis alteri: vel denominātis alterū sub rōne cōparātis cū excessu citra terminū. ❡ Decimusoctauus modus adiacētis est modus significandi p modū denominātis alterū sub rōne cōparātis ipm sm excessum in termino: ꝛ hic modꝰ constituit nomen adiectiuū superlatiuū. vt albissimus. Nomen ergo adiectiuū superlatiuū est qō significat per modum denominātis alterū sub rōne cōparātis ipm sȝ excessum in termino. ❡ Decimusnonus modus adiacentis est modus significandi per modū denominātis alterum sub rōne referētis ipm ad terminū: ꝛ hic modus cōstituit nomē adiectiuū ad aliqd dictū nūcupatū. vt pr̄ ꝛ filius: equalis ꝛ similis: ꝛ oīa alia que relonē importāt in cōcreto. Nomē ḡ adiectiuū ad aliquid dictum est qō significat per modū denominātis alterū sub rōne referentis ipm ad terminū. ❡ Uigesimus modus adiacentis est modus significandi per moᵐ denominātis alterū sub rōne actus in habitū trāsmutati: ꝛ hic modus ꝯstituit nomē adiectiuū verbale. vt amabilis amabundus. Nomen ergo adiectiuū verbale est qō descendit a voce verbi significans per modū denominātis alterū sub rōne actus trāsmutati in habitū. ❡ Et notandū ꝙ nomē adiectiuū ꝑticipale vt amās: ꝛ hmōi sub voce participiȷ eundē modū significandi actiuū hȝ: ꝛ ideo specifice a noie ꝟbali discrepare nō pōt: ꝛ ideo sub diuisione gn̄ali collocat. ❡ Uigesimusprimus modus adiacētis est modus significandi p modū denoīantis alterū sub rōne tpis: ꝛ hic modus ꝯstituit nomen adiectiuū tpale. vt diurnus nocturnꝰ annuꝰ. Nomē ḡ adiectiuū tēporale est qō significat per modū denominātis alteruȝ sub rōne tēporis. Et qȝ quedā hmōi nomia ab aduerbiis sm vocē deriuant. iō aduerbialia nuncupant. vt hodiernꝰ serotenꝰ. ❡ Uigesimussecūdus modus adiacētis est modus significandi per modū denominantis alterū sub rōne loci: ꝛ iste modus cōstituit nomen adiectiuū locale. vt vicinus ꝓpinquus proximus. Nomen ergo adiectiuuȝ locale est qō significat p modū denominātis alterum sub rōne loci. ❡ Uigesimustertius modus adiacētis ē modus significandi p modū nominantis alterū sub rōne ordīs. Et h

modus

modus cōstituit nomen adiectiuū ordinale. vt pm⁹ secundus tertius. Nomē ergo ordinale est qđ signat per modum denominātis alter⁹ sub rōne ordis. ¶ Uigesimusquartus modus adiacētis ē modus signādi p modum denominātis alter⁹ sub rōne nūeri: ⁊ hic modus cōstituit nomē nūerale. Nomē ḡ adiectiuū nūerale ē qđ signat p mo^m denominātis alter⁹ sub rōne nūeri. Et sic patēt modi signādi cōis p se stantis ⁊ adiacentis: q̄ sūt ⁊ quot sunt. Sicut sūt alij modi signādi p modū cōis per se stantis ⁊ adiacētis ab his diuersi. Qui tñ sūt magis vsitati sunt hi primitus recitati.

Consequenter

sub mō appropriati qui ex opposito diuidebat ꝯ̄ modum signādi cōis ad modos spālissimos descēdam⁹. Diuidit aūt iste modus in q̄ttuor modos: quor⁹ pmus est modus ꝓpe denominationis sumptus a ꝓpetate indiuiduationis absolute ⁊ hic modus cōstituit nomē ꝓpriū indiuidue ⁊ absolute impositū. vt sortes plato. Nomen ḡ ꝓprie ꝓpriū est qđ signat rē suam sub ꝓprietatibus indiuiduationis absolute. ¶ Secundus mod⁹ appropriati est modus signādi p modū ꝓnominationis sumptus a ꝓprietate dñtie que ē facere differre: ⁊ iste modus cōstituit nomē ꝓpriū ꝓnomē. vt Marcus. Tullius. Nomen ergo ꝓpriū ꝓnomē ē qđ impositum est sub rōne differentie. ¶ Tertius modus appropriati est modus signādi p modū cognominis vel cognationis sumptus a ꝓpetate parentali: que est ad vnū pluribus conuenire: ⁊ iste modus cōstituit nomē ꝓpriū cognomē. vt omnes de parentela Romuli dicūtur romani. Et dicit cognomē quasi pluribus cognatis nomen cōmune. Nomen ḡ ꝓpriū cognomē ē qđ impositum est rei indiuidue sub ꝓpetate parentali. ¶ Quart⁹ modus appropriati est modus significandi per modum agnominis sumptus a ꝓpetate euentus: ⁊ hic modus constituit nomen ꝓpriū agnomē. vt Scipio nominatus fuit africanus: q2 africam vicit ab euentu. Nomē ḡ ꝓpriū agnomen est qđ īpositum est rei īdiuidue sub ꝓprietate euentus. Patet ergo qui ⁊ quot sūt modi significandi nomis essentiales. generales. spālissimi. ⁊ subalterni. ⁊ que ⁊ quot sunt spēs nominis p eosdem cōstitute. ¶ Et notādum q̄ sicut modus generalissimus nomis qui est modus entis diuidit in modos spāles descendendo ad modos specialissimos. Sic nomē simpliciter sumptū in sua pma diuisione diuidit in nomen cōmune ⁊ nomē ꝓpriū. Nomen vero cōmune vel appellatiuum diuidit in adiectiuū ⁊ substantiuū. Nomē substantiuum diuidit in nomē substantiuū generale spāle patronimicum collectiuū ⁊ diminutiuum. Nomē adiectiuum diuidit in nomē adiectiuū denominatiuum generale spāle possessiuū diminutiuum gentile patriū interrogatiuū. responsiuum infinitū negatiuū demōstratiuū relatiuum positiuum comparatiuum ⁊ superlatiuū ad aliquid dcm̄ temporale. verbale. locale nūerale. diuisiuū ⁊ collectiuū. Itē ꝓpriū diuidit in nomen ꝓpe ꝓpriū ꝓnomen cognomē ⁊ agnomē. ¶ Et sciendum q̄ preter noīa de quor⁹ mod is signādi determinatum est. Sunt ⁊ plura alia noīa vsitata que dñtias specificam nō hñt ſm modos significandi discrepantes ſm diuersitatem vocis vel significati. iō sub spālib⁹ modis signādi nō cadūt: sed comprehendunt sub modis significandi supradictis: sicut nomen corporale incorporale equiuocū sinonimū absolutum fictum. ⁊ his similia quor⁹ q̄dā sunt sub nomībus substantiuis: quedā vero sub nominibus adiectiuis ꝯprehendunt.

Determinatis

modis signādi essentialibus nomis: ꝯsequenter de modis significandi accidētalibus nomis videam⁹. Iuxta qđ notandum q̄ qualitas quā assignat donatus p accidente nomis: diuidēs eam in qualitatem ꝓpam ⁊ appellatiuā nominat duos modos significandi ēētiales nominis subalternos. s. modū cōmunis ⁊ appropriati: vt p3 ex predictis: qui dicunt accidere nomini: q2 sūt preter intellectum ēētialē nomis simplr absolute sumpti. Item cōparatio quā donatus diuidit in tres gradus nominat tres modos signādi cōstituentes positiuum cōparatiuū ⁊ superlatiuū: de quibus dcm̄ est. Et sb his tribus modis signādi tres gradus comparationis nominant. Et dr̄ ē cōparationē accidere nomini: q2 hi tres modi sunt extra nomis absolute sumpti essentiam: ⁊ sic vnanimiter ōis modus signādi q nō ē modus ēētialis generalissimus pt dici accidens nomis absolute. talis modus est tñ ēētialis parti ſm spēm. Dicam⁹ ergo de modis signādi pure accidentalibus nomīs: sunt. s. ſm grāmaticos. spēs. genus. numerus. figura. persona ⁊ casus. De his ergo dicamus: ⁊ pmo de spē. ¶ Iuxta qđ sciendum q̄ spēs ſm q̄ ē modus signādi accñtalis nominis nō attendit ex parte vocis: vt qdam dicūt. ita q̄ illud nomē sit pmitiue speciei. cuius vox est prime ad signādum imposita. ⁊ illud deriuatiue spēi: cuius vox est secundario imposita a voce pmitiua descendēs vt albus descendit ab albedine: ⁊ sic modus signādi actiuus a voce traheret ⁊ nō a rei ꝓpetate. qđ est cōtra posita. ¶ Dōm est ergo q̄ spēs sumitur a ꝓprietate q̄ est modus existendi pmarie vel secūdarie. Et voco modum signādi pmarie modū existendi. absolute: ⁊ modum significandi secundarie: modū3 existendi cōparate. Species ergo est modus signādi acīdētalis nominis mediante quo modum signādi pmariū vel secūdarium signat: ⁊ diuidit in spēm pmitiuā ⁊ deriuatiuā. Spēs pmitiua. est modus signādi rem per modū primarij sub esse pmario: vl sub ēētia pma. ¶ Spēs deriuatiua est modus signādi rem sub esse secūdario siue essentia secundaria. Uñ mons pmitiue speciei est: q2 significat rem sub entis pmaria que est essētia absoluta. S3 montanus est deriuatiue spēi: q2 signat rem sub esse secūdario siue essentia secūdaria que est essētia cōparata. Nam montanus signat montem absolute: sed in cōparatione ad habitatorem montis: ⁊ sic est in alijs que sunt pmitiue: aut deriuatiue speciei.

Dicto de specie

dōm nunc restat de gñe. ¶ Iuxta qđ notendum q̄ in rebus inueniunt due ꝓprietates generalis. s. ꝓprietas agentis ⁊ proprietas patientis: que l3 in omnibus rebus ex materia ⁊ forma compositis inueniant: tñ in rebus separatis magis prompte ⁊ distincte videntur in esse: quorum vnum determinate est generans. ⁊ alterū determinate patiens. Alijs aūt reb⁹ īsunt sub quadā īdifferentia ⁊ indeterminate. Ex hoc antiqui attendentes definierunt genus dicentes. Genus est discretio sexus. hoc est. Genus est modus signādi nomis sumptus a ꝓprietate actiua vel passiua que in rebus separatis magis prompte ⁊ determinate īuenit. Ab h⁹ enim ꝓpetatibus. vt dcm̄ est trahitur genus in nominibus. Uñ genus est modus significandi mediante quo nomen ꝓpetatem agentis vel patientis indifferenter vel vtrūq3 significat. Et ſm diuersitatem harum proprietatum diuersificatur genus in nomie per masculinum femininum ⁊c. Genus masculinum est modus significandi rem sub ꝓprietate agentis. vt vir lapis. Genus femininum est modus signādi rem sub ꝓprietate patientis vt mulier petra. Genus cōmune est modus significandi rem sub vtraq3 proprietate determinate. vt homo ꝟ

go. Aliter dicitur et melius q genus cōmune est quod
nec differt a masculino: nec feminino. Genus neutruz
est modus significandi rem sub ppⁱetate neutra que
est indeterminata et indifferenter ad vtrūq. vt lignuz
animal rc̄. Quidā tn̄ dicunt q neutrū genus sit mod⁹
significandi rem sub puatione vtriusq ppⁱetatis: quo
posito vel genus neutrum non erit modus significan
di: sed figmentum vel a puatione accipiet: que nullus
est ca: que ambo sunt inconuenientia: nisi tunc intelli
gant quedā nomina esse sub puatione vtriusq ppⁱe-
tatis imposita: et sic ipsa esse neutri generis: et hoc est bn̄
possibile. Sicut aliqua verba pn̄t imponi ad significan
dum puationē generis: vel alterius accidentis q̄ gn̄is
q tn̄ imponit nomē ad significādū sub ppⁱetate om-
nis gn̄is: hoc im̄ puenit adiectiuis: que genus non hn̄t
ex ppⁱetate sue rei subiecte. Sed ex ppⁱetate rei sub
stantiui nominis. vn̄ dicit adiectiuū eē omnis generis
qz pōt attribui substantiuis masculini generis feminini
vel neutri. vt felix. Item illud nome dicit epychenū ge-
neris qd̄ hz masculinū genus et femininum sub vno ar
ticulo designatū: vt hic passer hec aquila. Itez illud no
men dicit dubij generis qd̄ nulla cā cogente poc te sub
vtroq genere masculino: et quādoq sub feminino. vt
hic vel hec dies. hic vel hec cortex.

Habito de genere

dōm ē d numero. Iuxta qd̄ nōndūz
q numerus in rebus extra animā fm̄ Boe. est multitu
do ex vnitatib⁹ pfusa. Sed duplex est vnitas: q̄dā est in
diuisiua rei entitas a qua ens dr̄ vnum. i. indiuisiuuz. ab
ista vnitate multotiēs iterata pfundit multitudo que
est vnum de transcendētibus. vt ens vnum. Et quia cū
ente puertit h⁹l multitudo vocatur numerus essentia
rum: et fm̄ istū numerū eēntiaꝝ species rex numerali-
tur. Alia est vnitas q̄ est rei indiuisa cōtinuitas a qua
continuū dr̄ vnum. i. indiuisiuū. ab ipsa vnitate multo-
tiens iterata pfunditur multitudo que numerus mate
rialis vocat. i. indiuiduoꝝ. fm̄ diuisionē materialem dif
ferentium. ¶ Iste etiam numerus dicit accidentalis:
qz per hunc numerant indiuidua que p accidens diffe
runt. ¶ Et sciendū q in vtroq numero due ppⁱeta
tes inueniūt. s. ppⁱetas indiuisibilitatis que inest sibi ra
tione vnitatis: et ppⁱetas diuisibilitatis que inest sibi ra
tione multitudis: que ab vnitatis replicatione pfundi
tur. Et ex his proprietatibus iā dictis sumit numerus
in nomine q est modus sign̄andi accidētalis nominis.
¶ Numerus ergo ē modus sign̄andi accidentalis no
minis mediante quo nomē ppⁱetatē diuisibilitatis sⁱ ē
proprietas multitudis psignificat. Diuidit aūt in singu
lare et plurales. Numerus singularis ē modus signan
di rē sub ppⁱetate indiuisi: que ē ppⁱetas vnius. vt aial
homo. Numerus pluralis ē modus significandi rē sub
ppⁱetate diuisi. que est ppⁱetas multitudinis. vt aīa
lia homines boues rc̄.

Dicto de numero

dōz ē de figura. Iux-
ta qd̄ nōndū q figu
ra put ē modus sign̄andi nomis nō accipit a ppⁱeta-
te vocis: vt qdā dicūt: sed a ppⁱetate sumpta a re: ita q
illud nomē sit simplicis figure cuius vox ē simplex. vt
doctus. et illud cōposite figure cuius vox ē composita:
vt indoctus. Illud vero decomposite cuius vox ē decō
posita. vt inexpugnabilis: qz hoc posito modi significā
di traherent a voce et non a rei ppⁱetate: qd̄ est cōtra di-
cta. Sz dōm ē q figura sumit a ppⁱetate rei. ¶ Iuxta
qd̄ notādū q i rebus inueniūt tres ppⁱetates cōmunes
. s. ppⁱetas simplicis ppⁱetas compositi. et ppⁱetas
decompositi. Et voco ppⁱetatem decōpositi ppⁱetates
collectionis ex plurib⁹ q̄ duobus. Ab istis ppⁱetati-
bus rex sumitur figura q̄ est modus sign̄andi nomis.
Ab his etiā ppⁱetatibus imponit logicus tres voces ad
significādum. s. terminū ppositionē et syllogismū: lz ali
ter sumat simplicitas cōpositio et decompositio in no-
mine simplicis composite. et decomposite figure q̄z i ter
mino ppōne et syllogismo. In ppositione et syllogismo
sumit cōpositio fm̄ distantiam circa diuersa sign̄ata di
uersarum vocū cadēs. Sed i nomie cpposite et decompo
site figure. sumit compositio fm̄ distantiam vocuz circa
idem significatum eiusdē dictionis cadēs. Silr̄ in termio
sumit simplicitas prout opponit compositioni: et ē fm̄
distantiam cadens circa diuersa diuersorum vocum: sz
in diffinitione simplicis figure sumit simplicitas put
opponit compositioni q̄ est fm̄ distantiā circa idem si-
gnificatuz eiusdē dictionis cadēs. ¶ Figura ergo ē mo
dus sign̄andi accidentalis nomis: mediante quo nomē
ppⁱetatez simplicis compositi vl' decompositi sign̄at.
Et secundum hanc triplicē ppⁱetatē rei variat figura.
simplex. cōposita et decomposita: figura simplex est mo
dus significandi rem nomis sub ppⁱetate simplicis vt
diues pauper. Composita sub ppⁱetate cōpositi vt pre
diues: preclarus. Decomposita sub ppⁱetate decompo
siti. i. sub ppⁱetate collectionis vt inexpugnabilis. Et
hoc ē qd̄ solet dici q illa dictio est simplicis figure que
est imposita a simplici conceptu ad sign̄andū: et illa est
composite figure: que est imposita ad sign̄andū a cōce-
ptu cōposito. et illa dictio dr̄ eē decomposite figure que
est imposita a plurib⁹ cōceptib⁹ ad sign̄andū q̄ ex duo
bus aggregatis: lz hoc verum sit: tn̄ qz h⁹i conceptus n̄
sunt ficti oz correspōdere proprietates i re: et he proprie
tates sunt he que dicte sunt: quas nomē significat cōce
ptibus memoratis mediantibus.

Consequēter

de casu dicam⁹. Iuxta qd̄ no-
tādū q i rebus inueniūtur
due ppⁱetates. s. ppⁱetas pncipij et ppⁱetas termini.
Item inueniuntur quedā proprietates generales in re-
bus. s. ppⁱetas vt qd̄ ē aliqd in se vel qd̄ est alterum: et
ppⁱetas cuius ē aliud: et proprietas vt cui aliquid dat: et
sic de consimilibus que representant p inflexionem h⁹
nominis qd̄ cuius cui rc̄. Et a primis ppⁱetatibus ori
tur casus qui est modus sign̄andi nominis. Sed a secū
dis proprietatibus superadditis primis oriuntur differē
tie casus vel casuum. Casus igitur ē modus significan
di accidentalis nominis: mediante quo nomen ppⁱeta-
tem principij vel termini consignificat. Et secundū ha-
rum ppⁱetatum diuersitatem cū aliq̄s ppⁱetatibus su
peraddinis casus in sex spēs partitur in nt̄m. gtū. dtm̄.
actm̄: vtm̄. et ablatiuum. ¶ Nominatiuus casus ē mo
dus sign̄andi in rōne principij illa ppⁱetate rei: vt qd̄
est alteruz superaddita. vt dicēdo. sortes currit vl' amat
iste nominatiuus sortes significat in rōne principij hu-
ius actus amare sub proprietate. vt qd̄ est alterum. i. sb
proprietate. vt quod ē aliqd in se. alterum actū verbi si-
bi est inherenti pricipiās actiue. Similiter sortes ama
tur. sortes significat: vt qd̄ est aliquid in se alteruz prin
cipians passiue. Vtrobiq enim stat sub ppⁱetate prin
cipij respectu verbi dependentis. ppⁱetate vt qd̄ ē alte
rum superaddita. Et ex hoc pz error dicentiuz nomen eē
modum de quo est aliqd enunciabile: vel modū in quo
est alterum vt in subiecto. Licet. n. res nominatiui re-
spectu verbi possit substare proprietati. vt de quo vel p
prietati vt in quo: et sic de aliqs: tn̄ voce nominatiui res
non significat sub proprietate. vt de quo vel in quo. qz
tunc nominatiuus casus non esset ab ablatiuo distin-
ctus. Itē pstructio nominatiui cū verbo fieret mediāte
ppōne de. vl' i quo: et hoc posito ppō n̄ deseruiret: qd̄ falsū
est. Nominatiu⁹ ergo ē modus sign̄andi. vt qd̄ ē alteꝝ.
Et hoc

Et hoc ꝓbaꝭ rōne ⁊ auctoritate. Rōne sic. Ille modus est modus signādi nominatiui per quē nominatiuus ab omnibus aliꝭ distinguiꝭ: sed ꝑ modū vt qđ est alterum est modus distinctꝰ ab aliꝭ. ergo nominatiuꝰ ē modus signādi. vt qđ ē alterꝫ. Hoc etiā pꝫ auctoritate Petri helie q vult ꝙ spēs siue modi casuū sumanꝭ penes inflexionē huius nomīs qđ cꝰ cui ⁊c̄. Si ḡ genitiuꝰ est modus significandi vt cuius ē alterum. datiuus ut cui aliqđ daꝭ. Nominatiuus erit modus signādi vt qđ ē alterum. Et dꝭ iste modus signandi nominatiuꝰ: qꝛ isto modo rebus nomina īponimꝰ. Et huic modo ꝓportionatur modus in verbo vt ipm est alterꝫ. s. ꝑncipatū ⁊ causatum a re nominatiui actiue vel passiue. Genitiuus est modus signādi rem in rōne ꝑncipꝗ vel termini indifferenter. ꝓꝓetate vt cuius ē alterum superaddita: vt dicēdo fortis interest. iste genitiuus fortis signāt rem in rōne ꝑncipꝗ respectu huius verbi interest ꝓprietate vt cuius est alterꝫ superaddita. Sim lr dicēdo. misereor fortis vel filius fortis est. iste genitiuus fortis significat rem in ratione termini respectu huius verbi misereor: vel istius nominis filius: ꝓꝓetate vt cuius ē alterꝫ superaddita: ⁊ dꝭ genitiuus q̈si pmo a voce nominatiui genitus. Et huic modo ꝓportionatur modus in verbo vt ipsum ē alterius. Datiuus casus ē modus signādi reꝫ ī rōne ꝑncipꝗ vel termini indifferenter ꝓprietate vt cui alteriꝫ acquiriꝭ superaddita. vt dicēdo forti accidit. In hac ꝯstructione iste datiuus forti significat ꝑ modū ꝑncipꝗ superaddito sibi modo vt cui alterꝫ acqriꝭ. Similiter dicendo. faueo forti. vel similis ē forti. In hac cōstructiōe iste datiuus forti significat rem in rōne termini ꝓprietate vt cui alterū daꝭ superaddita. Et dꝭ iste modus significandi datiuus: qꝛ est modus significandi vt cui alterum acquiriꝭ vel daꝭ. Et huic modo ꝓportionatur modus in verbo vt ipsum est qđ alteri daꝭ. Accusatiuus casus ſm dictam inflexionem est modus significādi rem in rōne termini. ꝓprietate vt quē superaddita vt dicendo amo fortē. iste accusatiuꝰ fortē significat ꝓprietateꝫ terminandi actum ⁊ dependentiam hꝰ verbi amo ꝓprietatem vt quē superaddita: ⁊ dꝭ accusatiuus quasi terminus actus: ⁊ huic mō ꝓportionaꝭ modus in verbo modus dependentis sub mō vt alterū. Aliqñ tñ accusatiuus casus est modus significandi reꝫ sub rōne ꝑncipꝗ simpliciter. i. ꝓprietate speciali nō superaddita. s. quando actus construitur cum infinitiuo vel cum verbo impersonali. vt dicendo me legere: me opꝫ hic significat accusatiuus reꝫ sub rōne ꝑncipꝗ simpliciter a nulla ꝓprietate. s. speciali contracta: nec cōtrahibili cui ꝓportionatur modus verbi simpliciter. ⁊ hic modus nō videtur sibi accidere nisi tūc posttaꝭ: ꝙ actus sit modus significandi equiuocus ad significandum sub rōe termini vt quē ⁊ ad modū sub rōne ꝑncipꝗ simpliciter. ¶ Et sciēdum ꝙ rō termini: vt quē aliquādo sumitur simpliciter non contracte vt dicendo lego librum. aliquando contracte. vt quādo contrahitur per prepositionem. actō deseruientem vt dicendo vado ad patrem vel curro ad campum. ⁊ sic de aliꝭ: ⁊ sic modus sibi correspōdens simpliciter est contrahendus. Uocatiuus casus est modus significandi sub ꝓprietate termini dependētis actus exerciti vel exercitati. nulla differentia proprietatum dictaruꝫ superaddita. vt dicendo. o henrice. iste vocatiuus habet in se rem in rōne termini tantum in ratione dependentis actus illius exerciti. Unde notandum ꝙ duplex est actus. s. signatus ⁊ exercitatus. Actus signatus est qui per verbum vel participiū causatur. vt lego legens. Actus exercitatus est qui per prolationem huius aduerbꝗ. o. exercitatur quasi in eius modum significandi cadens. ⁊ huius proprius terminus est vocatiuus. Ideo iste modus significandi vocatiuus nominatur. Quia est proprius terminus vocationis seu actus vocandi. Et huic mō significandi vocatiui vt exercitati: proportionatur in aduerbio modus significandi per modum vocātis vel exercitātis. Ablatiuus est modus significandi rem in rōe ꝑncipꝗ vel termini indifferenter ꝓprietate vt quo superaddita. vt dicendo vtor pane. iste ablatiuus significat in rōne termini proprietate vt quo superaddita. ⁊ huic modo proportionatur modus dependentis sub modo vt altero. Similiter dicēdo. forte legitur. iste ablatiuus significat in ratione ꝑncipꝗ modo vt quo superaddito. ⁊ dicitur iste modus ablatiuus: qꝛ est modus significādi: vt aq̄ aliquid auferimus. ¶ Et est sciendū ꝙ rō ꝑncipꝗ vel termini a quo sumitur aliquādo non contracte. vt dicendo vtor pane. aliquando contracte propositionibꝰ adiectis. vt dicendo a forte legitur in ecclesia siue in domo: ⁊ sic de aliꝭ. ⁊ sic modus significandi correspondens sibi ⁊ proportionabilis est contrahendus ex illis. Sufficientia istorum casuum sic sumitur: vt pꝫ per hūc modum. Omnis casus aut est modus significandi in rōne ꝑncipꝗ vel termini tantum vel vtriusque indifferenter. ¶ Si casus sit modus significandi rem in ratione principꝗ tantum modo vt quod est alterum superaddito: ⁊ sic est nominatiui casus. si termini tantum nullo aliꝰ superaddito: ⁊ sic est vocatiuus casus. Si ratione vtriusꝗ indifferenter vel hoc est modo superaddito vt cuius: ⁊ sic est genitiuus casus: vel modo vt cui: ⁊ sic ē datiuus casus: vel modo vt quem: ⁊ sic est accusatiuus casus: vel modo a quo. ⁊ sic est ablatiuꝰ casus. ¶ Et sciēdum ꝙ sicut species ⁊ differentie casuum attenduntur penes inflexionem huius nominis quod cuius cui ⁊c̄. sic modi in verbo proportionabiliter casibus attendantur penes inflexionem huius nomīs alter alteriꝰ alteri.

Habito de casu dicēdū est de persona. Iuxta qđ notādū. ꝙ ī rebus rōnalibꝰ reperiꝭ qđā ꝓꝓetas loquendi: a qua trahetur persona que est accidens nominis. Est ergo ꝑsona modus significandi nominis mediante quo nomē ꝓprietatem loquēdi cōsignificat. Et ſm hanc diuersitatem loquēdi de se ad aliū vel de alio variaꝭ persona per triplicem differētiam. s. ꝑmā scđaꝫ ⁊ tertiam. Prima persona est modus significandi rē sub ꝓprietate loquendi de se. vt de se. ¶ Secunda persona ē modus significandi rē sub ꝓprietate loquēdi ad aliū. vt ad aliū. ¶ Tertia ꝑsona est modus significādi sub proprietate loquendi de alio vt de alio: ⁊ quia modus loquendi de se nō est sine modo significādi de se. ideo dicitur modus iste persone per se a sonādo nominata. ¶ Notādū ꝙ declinatio quā Donatus sub casu comprehēdit a proprietatibus casuū oriꝭ: de quibus dc̄m est. Et quia ad istam inflexionem proprietatū sequiꝭ in pluribus inflexio vocū. Ideo qdā dixerūt declinationē esse vocis in vocem inflexionē. Quod autem quod nomen sit prime. secūde. tertie. quarte. vel quinte declinatiōis vel ꝯtinis. vel in ꝯtinis. hoc autem totum ex parte vocis attenditur. Et sic patet qui ⁊ quot sunt modi signādi nomīs tāꝫ eēntiales q̄ꝫ accñtales.

Modus significādi eēntialis generalissimus ꝓnominis ē modus significādi per modum entis: ⁊ indeterminate apprehensionis: a qua vero ꝓprietate modus significandi per modum entis sumitur de quo ꝑus dc̄m ē. Nā in hoc mō ꝓnomē a nomīe nō distiguiꝭ: vt dc̄m ē. Modꝰ vero īdeterminate apprehensionis hꝫ ortū a ꝓꝓetate seu mō eēndi mãe ꝑme. Mã enīꝫ ꝑma in re extra īdeterminata est respectu cuiuslibet forme

nālis que inest de se ita q̄ non includit formā: nec dēter
minationē forme: ab illa enim ꝓprietate materie p̄me
que est ꝓprietas de se indeterminata: determinata ta/
mē per formā: sumit modus sign̄andi per modū inde/
terminati qui est modus eēntialis generalissimus ꝓno
minis: nō q̄ ꝓnomē mām p̄mā signet tm̄: sed ex modo
essendi reperto in materia prima. intellectus mouet ad
cōsiderādū aliquā eēntiā sic indeterminatā: ꝛ imponit
sibi vocem sub modo sign̄andi per modū indeterminati.
Et hūc modū eēntialē generalissimū ꝓnominis grāmati
ci expresserunt dicētes ꝓnomē signare substātiam me/
rā vel substantiā siue qualitatē. Dātes intelligi per sub/
stantia modum entis q̄ in substātia principalr̄ reperit̄.
vt dcm̄ est p̄us per merā aūt vel sine qualitate modū in
determinate apprehensiōis. ℭ Sꝫ si obijciat̄ sic. modus
sign̄andi partis dꝫ eē positiuus ꝛ nō p̄uatiuus: sic pars
est q̄dā positiuū: sed modus indeterminate apprehē
sionis est modus p̄uatiuus. ergo nō pōt esse modus si/
gn̄andi ꝓnominis. ℭ Dōm illud q̄d est ita indetermina
tum q̄ excludit formā ꝛ forme determinatiōēꝫ est p̄ua/
tiuum. tn̄ illud q̄d est sic indeterminatū q̄ nō excludit
formā: nec forme determinatiōēꝫ: nō ē p̄uatiuū: ꝛ sic hꝫ
modus significandi ꝓnois qui est modus indetermina/
ti: de se tamen determinabilis. ℭ Uel dōꝫ q̄ per modū
istū p̄uatiuū grammatici circū loquunt̄ modū sign̄an
di partiū: qui est modus sign̄andi cōis simplr̄. ℭ Et si
dicat̄ q̄ iste modus significandi cōmunis simplr̄ inue/
nitur in hoc nomie ens. ergo ens est ꝓnomē: vel ꝓno/
mē nō erit distinctū a nomie. ℭ Dōm: q̄ licꝫ hoc nomen
ens habeat modum significādi cōem respectu significa
toꝝ sp̄aliū. s. substātie: vel accidentis hominis vel leōis:
tamen eius significatum non est cōmune respectu alio
rum transcēdentiū que sunt vnum res ꝛ aliqd: ꝛ respe
ctu p̄uationum ꝛ negationū: vt nihil est nō ens: ergo
non hꝫ modū sign̄andi cōē simpliciter. Sed ꝓnomen
habet modum sign̄andi cōis simpliciter respectu oium
sign̄torum sp̄alium ꝛ transcendentiū p̄uationū ꝛ ne/
gationū teste Prisciāo q̄ dicit: q̄ ꝓnomē ad omne sup/
positum pertinet: id est ad omne sign̄atū se extendit. er/
go in stātia nulla. ℭ Juxta q̄d notādū q̄ ōis pars oro/
nis est ens s̄m aīam. ℭ Item sciendum q̄ oēs p̄uatio/
nes ꝛ negationes in re sunt entia positiua in anima. vt
dcm̄ est p̄us. Dōm est ḡ: q̄ licꝫ modus indeterminati sit p̄
uatiuū s̄m rem. Est tamē positiuum in aīa: ꝛ hoc suffi
cit s̄m distinctione partium orōnis que sunt entia s̄m
aīam: ꝓnomen ergo est pars orōnis sign̄ans per modū
entis ꝛ indeterminate apprehensionis.

Sub hoc autē generalissimo mō sign̄an/
di ꝓnomis ad modos eēn
tiales s̄balternos ꝛ sp̄alissimos descēdam᷒: q̄ sūt modi re
latiōis ꝛ demōstratōis: modus primitiui ꝛ deriuatiui:
modus substātialis vel substantiui ꝛ adiectiui. Mod᷒
ergo significandi qui vocat̄ demōstratio sumitur a ꝓp̄e
tate rei qui est ꝓprietas certitudīs ꝛ p̄sentie seu notitie
p̄me itellectus. Et hūc modū Donatus vocat qualita/
tē finitā: ꝛ hic modus ꝯstituit ꝓnomē demonstratiuū.
ℭ Pronomē ergo demōstratiuū sign̄at rē sb̄ rōne vel
ꝓprietate p̄ntie seu notitie p̄me. Semper enī ꝓnomia
vt demōstratōis rē vt certā ꝛ p̄sentē representant: si/
ue fit demōstratio ad itellectū siue ad sensum: tn̄ differē
ter: q: demonstratiuū ꝓnomen per sensum hoc q̄d de
monstrat significat vt ille currit. Sed ꝓnomē demon/
stratiuū ad itellectū hoc q̄d demōstrat nō significat: sed
aliud: vt si dicā de herba demōstrata in manu mea: hec
crescit in horto meo. hic vnū demonstrat̄ ꝛ aliud signifi
catur. Et hunc modū demōstrādi habēt ꝓpria nomia:
vt si dicā demōstrato Joāne iste fuit Joānes. hic vnum
demonstrat̄ ꝛ aliud in numero significat̄. Et sic ꝯtingit
dare diuersos modos certitudinis: ꝛ presentie ꝛ s̄ꝫ hoc
erunt modi diuersi demōstrationum: ꝛ ex consequenti
diuersa pronomina demonstratiua. Contingit enim rē
esse presentem ꝛ certam vel maxime esse certaꝫ vel pre/
sentem: ꝛ sic demonstratur per hoc ꝓnomen ego: vel n̄
maxime esse certam ꝛ presentem sic demonstrat̄ p̄ hoc
pronomen tu ꝛ alia similia. Modus sign̄andi qui voca
tur relatio sumitur a proprietate rei qui est proprietas
absentie ꝛ certitudinis seu notitie secūde. Unde ꝛ Dōa
tus appellat istū modum qualitatem infinitam: Et hic
modus ꝯstituit ꝓnomē relatiuū. Pronomen ergo rela
tiuum significat rem sub proprietate incertitudinis seu
notitie secunde siue absentie. Semper enim ꝓnomen
relatiuū vt relatōis representat rem vt est absens: ꝛ in/
certa: siue res sit absens: siue presens: vt dicēdo. sortes
currit ꝛ ille disputat. Jstud relatiuū ille. refert s̄b antece
dēs sor. stans sub actu p̄mo seu sub notitia p̄ma reiterā
do ipsum sub actu secūdo: siue sub notitia secūda: ꝛ sic
notificāt ipsū tanq̄ incertū ꝛ absens faciens recordatio
nē de ipso sub actu secūdo. Recordatio semper est p̄te/
ritoꝝ ꝛ absētiū. Recordatio nihil aliud est q̄ꝫ cognitio
secūda: vt si aliqd sit p̄mo cognitū: postea oblitū: ꝛ ite
rum ad memoriā reductū. Unī dr̄ relatio ante late rei re
cordatio. Et sicut ꝯtingit dare diuersos gradus absētie
s̄m hoc sunt diuersi modi relatōis: ꝛ ex cōsequēti diuer
sa pronomina relatiua: quia ad diuersitatem in causa se
quitur diuersitas in effectu.

Modus significādi q̄ est p̄mitiu᷒ ꝛ dēri
uatiu᷒ sumit̄ ab
eadem ꝓprietate in ꝓnomine a qua sumitur species p̄
mitiua ꝛ deriuatiua in nomie. Sunt enī modi signifi/
cādi hic ꝛ illic. Nam p̄mitiua in ꝓnomie idē est q̄d spe/
cies primitiua in nomie: ꝛ deriuatiua in ꝓnomine idē
est q̄d species deriuatiua in nomie. Sed habēt se differē
ter: q: p̄matio ꝛ deriuatio constituit diuersas species in
pronomine. Sicut ꝓnomen p̄mitiuū: ꝛ deriuatiuum.
Sed in nomie species p̄mitiua ꝛ dēriuatiua modi signifi
cādi accidētales nominis nominantur. Jteꝫ modus ad
iacentis ꝛ per se stantis ab eisdem proprietatibus sumi
tur in ꝓnomine sicut in nomine. s. a proprietate eēntie
distincte: modus per se stantis: ꝛ a proprietate inheren
tis alteri s̄m esse modus adiacentis. ℭ Et notandū q̄
a grammaticis ponuntur tria pronomina substātiua. s.
ego. tu. sui. q: h᷒ poete vsi sūt virtute demonstrationis
ꝛ relationis in sermone perfecto sine adiunctione alte/
rius substantiui. Alijs autem oībus vsi sunt adiectiue.
iō grāmatici posuerūt oia alia ꝓnoia adiectiua.

Sub modo significādi q̄ est modus deriuati
uus ad modos specialissimos de
scendamus. Cōtinet aūt sub se duos modos. Primus ē
modus significandi p̄ modū adiacentis alteri sub ratio
ne possidentis ipsiꝫ. Et hic modus cōstituit pronomē
deriuatiuū possessiuum. Pronomē ergo deriuatiuum
possessiuū ē q̄d significat p̄ modū adiacentis alteri per
modū possidētis ipsū. vt meus tuus suus ꝛc̄. Secūd᷒
modus deriuatiui ē modus significādi p̄ modū adiacē
tis alteri sub rōe gētis vel p̄rie: ꝛ hic modus cōstituit ꝓ
nomē deriuatiuū gentile. Pronomen ergo deriuatiuū
gentile est q̄d significat per modum adiacentis alteri s̄b
ratōe gentis vel patrie vt nostras vestras. Sic ergo pꝫ
q̄ sicut mod᷒ sign̄andi generalissimus nomis diuidit̄
in modos specialissimos ꝛ subalternos. sic ꝓnomē sim
pliciter sumptū in p̄ma sua diuisione diuiditur in ꝓno
men demonstratiuū ꝛ relatiuū: p̄mitiuū ꝛ determina/
tiuū: substātiuū ꝛ adiectiuū. Jtē ꝓnomē adiectiuū dēri
uatiuū diuidit̄ l ꝓnomē deriuatiuū possessiuū: ꝛ l ꝓno
men

men deriuatiuum gentile. Et hec de modis significandi essentialibus pronominis sufficiunt.

Dicto de modis significandi essentialibus. Dicendum est de modis significandi accidentalibus. Iuxta quod notandum quod Donatus assignat pronomini sex accidentia .s. qualitatem genus. numerum. figuram. personam. et casum. Notandum quod qualitas quam Donatus assignat pro accidente pronominis diuidens eam in qualitatem finitam et infinitam. vocat duos modos significandi essentiales speciales pronominis .s. demonstrationem et relationem: de quibus dictum est. Ita quod per qualitatem finitam Donatus dat intelligere demonstrationem que rem finitam significat et certam representat .s. sub accidentibus realibus: que occulis conspici possunt. Per qualitatem infinitam dat intelligere relationem que rem incerte et infinite representat .s. sub notitia secunda per recordationem que est incerta respectu notitie prime. vt dictum est. De genere autem et numero persona figura et casu in pronomine idem intelligatur quod de ipsis dictum est de nomine. Nam illa accidentia eadem sunt hic et ibi et ab eisdem proprietatibus sumuntur.

Habito de modis significandi pronominis consequenter de eius significatione videamus. Quidam dicunt quod pronomen de se et absolute nihil significat. sed tamen habet habilitatem ad significandum: et talis habilitas reducitur ad actum per demonstrationem et relationem quod persuadent per Priscianum. qui dicit pronomen sine demonstratione et relatione cassum esse et vanum. ¶ Ista opinio est erronea et falsa: quia modus significandi presupponit significatum. Sicut proprietas rei presupponit ipsam rem: sed pronomen habet modos significandi. ergo pronomen necessario habet significatum. ¶ Ad auctoritatem quam inducunt quod pronomen sine demonstratione et relatione est cassum et vanum. Dicendum est quod pronomen sine demonstratione et relatione non est cassum et vanum. quia vt dicitur secundo physi. illud est cassum et vanum: quod ordinatum est ad aliquem finem et illum non attingit. Sed pronomen simpliciter ordinatum est ad significandum essentiam indeterminatam: et illam non potest attingere ergo est frustra. ¶ Dicendum quod cassum et vanum dupliciter dicitur aliquid. vno modo quod nihil significat. Alio modo: quia nihil determinate significat. Pronomen significat aliquid: sed non aliquid determinate et sic attingit finem: ideo non est frustra. ¶ Alii dicunt quod pronomen significat conceptum mentis indeterminatum applicabilem vnicuique enti tam in anima quam extra animam sicut intentiones secunde sicut genus. species. subiectum predicatum: et que significant conceptum indeterminatum applicabilem cuicunque enti: quorum motiuum est: quod si pronomen significaret aliquid indeterminatum: tunc eius significatum non esset intellectiuum. ¶ Ista opinio est erronea similiter: quia si pronomina significarent conceptum mentis nunquam predicatum reale posset verificari de pronomine: et sic esset falsa. ego sum homo quia predicatum de eo verificatur quod per subiectum intelligitur et significatur. vnde sicut hec est falsa: conceptus hominis est animal. sic hec erit falsa. ego sum animal quod est inconueniens. ¶ Ad illud quod adductum fuit ad confirmationem dicti sui quod si pronomen significaret aliquid indeterminatum eius significatum non posset intelligi. ¶ Dicendum quod sicut videmus in re quod totum compositum intelligitur per formam. et postea intellectus diuidens partem a parte. primo cognoscit formam: et postea per analogiam ad formam cognoscit materiam que est in potentia ad formam vt dicitur .i. phy. Sic intellectus potest intelligere aliquam essentiam determinatam: et postea potest considerare et respicere essentiam aliam in respectu ad illam vel aliam de se indeterminatam. tamen per aliquod determinabilem: et illud est significatum pronominis .s. quod significat essentiam de se indeterminatam determinabilem tamen. Et sic patet quod pronomen significat essentiam sed indeterminatam: significatum enim pronominis non solum se extendit ad significata specialia: sed etiam ad significata transcendentium priuationum et negationum. vt patet ex predictis. Quod enim pronomen significat in generali. illud refert. et demonstrat in speciali. Sed pronomen in speciali demonstrare et referre potest: siue ipsum sit ens in anima: siue extra animam. siue fictum siue verum: siue ens in actu: siue ens in potentia. Et sic in vno sunt duo contraria .s. ens et non ens. tamen non ens refert et demonstrat pro vt est aliquod secundum animam quia contradictoria extra animam sunt contraria secundum animam. vt patet. quarto metaphy.

m Odus significandi essentialis generalissimus verbi est modus significandi rem per modum esse et distantie a substantia. Ad cuius intellectum est notandum: quod licet vterque modus .s. esse et distantia sit forma verbi absolute sumpti: tamen in comparando verbum ad participium. modus esse habet rationem materie respectu verbi. quia facit verbum conuenire cum participio: sed facere conuenire est proprietas materie. Modus autem distantie tamen habet rationem forme: quia facit verbum ab omnibus aliis differre. Et quia aliter est habere rationem materie et aliter rationem forme. ideo comparando vnum ad alterum resultat ex vtroque vnus modus per naturam compositus. ¶ Notandum quod modus significandi actiuus per modum esse oritur a proprietate rei que est proprietas ipsius esse .s. proprietas fluxus et successionis: que opponitur proprietati eius: que est proprietas habitus et permanentis. vt prius dictum est in capi. de nomine. Et si dicas esse cuiuslibet rei verbaliter significatur: non tamen omne ens habet esse successiuum. Nam esse dei et intelligentiarum non est in fluxu: nec in successione: et tamen dicimus deus est: et intelligentia est. Item generatio et corruptio et illuminatio aeris non habent esse in successione: et tamen esse eorum verbaliter significatur vt dicendo generatio et corruptio et illuminatio aeris sunt siue fuerunt. ¶ Dicendum: quod licet esse dei et intelligentiarum non sit successiuum successione temporis: tamen habet esse successiuum ratione et successione eternitatis. Et licet eternitas sit tota simul et perfecta secundum Boe. tamen quia intelligimus ea ex istis inferioribus. ideo imaginamur ibi successionem et durationem eternitatis per diuersa spacia temporis: est tamen ibi successio que est inter tempus et terminum temporis: quia impossibile est quod in eodem instanti aliquid habeat esse et non esse: sed in toto tempore preterito fuit non ens: sed bene est dare principium temporis siue motus in quo est ens: vt patet per Ar. 8. physico. Item illuminatio aeris: licet non successiue producatur successio causatur ex resistentia medii: tamen ibi est successio causata ex resistentia terminorum contrariorum. vt a quo et ad quem. huic autem modo verbi qui est modus esse et successionis proportionatur in supposito et in obliquo modus entis .i. modus habitus et permanentis. Iterum notandum quod modus distantis in verbo sumitur ab eadem proprietate rei a qua modus per se stantis sumitur in nomine .s. a proprietate essentie determinate. Et similiter sic .s. a proprietate essentie determinate trahitur in verbo modus distantis. Cum ergo principium eadem significet rem verbi que secundum essentiam est districta. ergo principium modum distantis habebit quod falsum est. ¶ Ad cuius solutionem notandum quod in vna: et eadem re possunt reperiri diuerse proprietates rei non repugnantes a quibus sumi possunt diuersi modi significandi actiui: licet vna vox non imponatur: et vt stat sub omnibus illis proprietatibus: sed quandoque et imponitur vna vox: et tunc stat sub vna proprietate rei. Verbi gratia. hec res albedo habet diuersas proprietates sub quibus possunt et imponi diuerse voces. Nam si consideretur in ea modus entis qui est modus habitus et permanentis. sic significatur per vocem nominis absolute. Si autem consideretur in ea modus entis. et cum hoc modus essentie determinate. sic significatur voce nominis substantiui vt albedo. Si autem consideretur in ea modus entis: et cum hoc alter inherentis secundum esse. sic significatur in voce nominis adiectiui. vt album. Item si consideretur in ea mo

dus esse q est modus fluxus et successionis: et cum hoc modus eēntie distincte sic signat verbaliter vt de albo. Item si psideret in ea modus inherētis fm esse sic significat participialiter vt de albēo. Et sic pz q quis participiū significet eandem rem quā verbū signat: que fm eēntiā est distīcta: tñ participiū nō signat eā vt distinctā: sz vt alteri vnitā. g modū distantie nō hz. ¶ Et si instes. a pprietate essentie distincte oritur modus signandi distantis in verbo. vñ q modus distantie in verbo non possit omni verbo cōuenire: qz dicendo ens est: esse non cōsignificat aliqd eēntialr distīctū ab omni ente: qz qd ē eēntialiter distinctū ab ente est nō ens. ¶ Dōm: q lz hoc verbum est. nō significet. aliqd essentialr ab ente distinctū: attamen in ista ppōne subm accipit vt materia. et pdicatū accipit vt forma que eēntialiter differūt. Uel dicēdū: cū nō sit dare ens pter hoc vel illud: et cū omne qd ē simul hoc vel illud: qz ens ē pcretū et signat duo. s. rē et esse: et illud esse nō ē ens. iō hoc verbū est signat aliqd essentialiter distās ab ente. Uel aliter lz in ista ppōne significatū verbi nō differat essentialiter et fm rez significato suppositi: differt tamen ab eo fm rōnem: et hoc sufficit ad distantiā et diuersitatē verbi a supposito. que sūt entia fm rōnem. Uerbū ergo est pars orōnis signans per modum esse distantis a substantia.

Sub hoc modo eēndi gñalissimo verbi ad modos signandi eēntiales subalternos descēdamus p quādā diuisionē. Iste ergo modus esse cū distātia vel sumit generaliter tāq3 aliqd specificabile p eē spāle: et sic eē cū distantia constituit verbū substantiuū. Uerbū ergo substantiuū significat p modū eē generaliter specificabile p quodlibet eē spāle. Unī et dr substantiuū: non eī mō per se stantis: sz qz signat eē generale specificabile: iō pōt stare specificatiuū cuiuscuqz specificantis ipm. vel iste modus eē sumitur gñaliter respectu rei pprie nominationis tm: et sic pstituit verbum vocatiuum. Uerbū ergo vocatiuuz signat nominationē in gñali specificabile p quā. uncqz nominationē ppam in spāli. Uel iste modus esse cū distantia sumit spālr put stat in spāli p esse actiōis vl passionis: et sic iste modus pstituit verbū adiectiuū. Uerbū ergo adiectiuū ē qd signat actionē vel passionem. Iste modus specialis subdiuidit in qtuor modos eēntiales spālissimos. s. in modū actionis: in modū passionis: in modū neutrū: et modū vtriusqz. Modus signandi per modū eē distantis sub mō actionis tm constituit verbū adiectiuum actiuū. Uerbū ergo adiectiuū actiuum est qd significat tm actionem: vt amo curro loquor. Modus significandi per modū eē distantis per modum passionis tm constituit verbū adiectiuū passiuum. Uerbū ergo adiectiuū passiuum est qd signat passionē tm: vt amor legor. Modus significādi per moduz eē sub mō neutri siue sub puatione vtriusqz constituit verbū neutrū. Uerbū ergo neutrū est qd nec actionē: nec passionē signat. vt viuo sto. Similiter. n. aliqua neutra absoluta dicunt nō per aliquē modū significādi: sed p puationem trāsitionis. sic aliqd verbū dr neutrū non p aliquem modum significādi: sed per puationē actionis vl passionis vel alterius. Iuxta qd notādū q verbū neutrum est ab aliis distinctum non specifice per puationē actionis et passionis: sz per modū signandi spālem qui est modus signandi p modū eē: vt est contractū eē spāli nō actiōis vel passionis. sz alicuius alterius dictiōis. Et si dicamus non est contractū eē spāli actionis vel passionis. ergo hēbit modū eē generalem: et sic verbuz neutrū erit verbum substantiuū: qd falsum est. ¶ Dōm q lz verbū neutrum nō habeat modū significandi modo actionis vel passionis cōtractum: non tm significat esse generalem nō cōtractū de se: sz ptrahibile. Uerbuz neutrale signat eē contractū de se nō ptrahibile: vt viuo significat eē absolute: sed eē vite: et sic de aliis. Modus significādi per modū vtriusqz. s. actionis et passionis pstituit verbū cōe. Uerbum g cōe est qd signat vtrūqz. s. actionē et passionē: vt criminor. Uerbū ergo deponēs non pōt eē distincta spēs ab actiuo et passiuo: nisi per vocuz terminationē: qd nō ē specifice differre: cum plures partes orōnis possint in vna voce et terminatione puenire. ¶ Et notādū q fm hos modos. s. actiōis passiōis neutri et cōis qdā distinguūt genera in vbo: qd falsum ē: sz penes hos modos spāles spēs in verbo distiguunt: cū nō sit idē dicere verbū actiuū et actiui generis. vt postea patebit. Et sciendū q sicut modus eēntialis gñalissimus diuiditur in modos significandi essentiales. Sic verbum absolute sumptum diuiditur in verba specialia. Uerbum ergo prima sui diuisione diuiditur in verbum substantiuum vocatiuum et adiectiuum. Uerbuz adiectiuum subdiuiditur in verbum actiuum. et passiuū. neutrum et cōmune.

Consequenter de modis signandi accñtalibus vbi videamus. Iuxta q notādū q verbuz hz quēdam moduz signandi qui vocat cōpositio: de quo antiqui grāmatici expresse mētionē nō fecerūt. quē tñ modū verbo attribuūt: moti ex dicto pBi. i. peryar. q dicit q hoc verbū est signat quādaz cōpositionem: quā sine extremis nō est intelligere: et tñ hoc verbū est icludit in omni vbo tanqz radix omnium iō compositio omni verbo inheret: per quā verbum distans a supposito ad suppositū pncipaliter iclinat. Et hūc modū vocāt qdā eēntialem verbo. qd nō est verū: qz nō est eēntialis generalissimus: cū verbo nō det rē simplr sz sit pter eius intellectum eēntialē. Nec ēt est eēntalis spālis: cū nō cōstituat aliā spēm verbi vt de se pz. Item verbum de se signat per modū distantis: sz compositio que est modus inherētis alteri: mō distantis quasi opponitur. g verbum hz compositionē per accñs. hic autē modus trahit a pprietate rei verbi que est pprietas inherētis alteri fm esse. Compositio ergo modus signandi verbi mediante quo verbū distās a subo pmo et pncipaliter ad suppositū inclinat: lz. n. verbum per alios modos accñtales ad suppositū inclinet: hoc tñ est ex cōsequēti et nō pñpaliter. inquantū supra cōpositionē fundant modi illi ipsam ptrahentes: sicut modus numeri et personē: et sic de aliis. Et huic modo verbi pportionat ex pte suppositi modus per se stantis. Et iste modus consequitur verbum rōne distātis. Quia cū verbum sit alterum extremū in orōne distans a supposito et inclinet ad suppositū: huius inclinationis pncipale et communissimū pncipiū est compositio inter ceteros modos accidentales. Et dico accñtales. qz verbū pus p modū eē inclinat ad idē qd hz moduz entis: sz ille modus est eēntialis verbi. vt dcm ē. Nec obstat si pposītio q est modus inherentis simul stet cū mō distātis in verbo: qz lz eidem insint respectu eiusdē: nō tñ eodem mō et fm idēm. Nā modus distantis inest verbo pprietate essentie distincte: sz cōpositio a pprietate inherētis alteri fm esse. Nec eodez mō qz modus distātis inest verbo per se compositio vero p accñs: sicut iam dcm est.

De aliis modis accñtalibus vbi videamus et sūt septē fz donatū. s. qualitas pniugatio. gen. numerus. figura. tps. psona. de qbus fm ordinē videamus. et pmo de qlitate. Iuxta qd nōnduz q p qlitatē Donatus dat itelligere duos modos signandi vbi accñtales. s. mōuz et figurā. sicut i noīe. p qlitatē dat itelligere duos mōs signandi. s. appellatiuū et pprium. et in pnoīe p qlitatē demōstrationē et relationē. Modus vt est accidēs

est accñs v[illegible] a ꝓprietate rei vbi que est ꝓprie-tas significatiõis [illegible] põnis ꝛ inclinatõis rei vbi ad suppo-sitũ significans q̃litates indicatiuũ imꝑatiuũ. opt. subiũ. vel sic inf. Modus ergo nihil aliud est q̃ modus significãdi accñ-talis v. rbi mediãte quo ꝓprietatem verbi ꝑ modũ in dicatiuũ. imꝑatiuũ. opt. subiũ. v[illegible] circa verbũ dependẽ tiam ad suppositũ consignificat. Et ex his q̃lificationi-bus ꝛ [illegible] aĩa aff[illegible] ad enunciandum actũ de subiecto [illegible]. Inde est q̃ petrus helie diffinies mo-dum. Modus est varia [illegible] inclinatio varios eius affe ctus demõstrãs: ꝫ non [illegible] modus [illegible] ipsa inclinatio: ꝫ q̃li tas inclinatõis: non ea q̃ nis [illegible] naf ad enunciandum actus de subiecto: ꝫ modus vt est accñs vbi est q̃litas com põis que vbum inclinaf ad suppositũ. Quedã q̃litas est a ffe.i. causata ab [illegible] cetera vbi accñtia repũsẽ-tans diuersi [illegible] anie.i. plus extrẽe in anima [illegible] modus significandi [illegible] modus est põe [illegible] rõne cõpõnis: ꝫ cõpositio [illegible] verbum rõne esse distãtie. Et fm diuersitatem [illegible] q̃litatis diuersi-ficaf modus per quĩqꝫ orões. s. per indicatiuũ. imꝑatiuũ. optatiuũ. coniunctiuũ. ꝛ infinitiuũ. Dicit. n. infinitiuus: q̃ [illegible] cõiũctiõi oẽs modi in ipm resoluunf. vt dicẽdo lego [illegible] me legere. lege. i. ipero te legere: ꝛ sic õ aliis. Notandũ fm q̃ osdam [illegible] verbo correspõdet casus simplr in [illegible] est rõ pncipiũ vel termini generalr simpli[illegible] est verũ: q̃ [illegible] mi a [illegible] tanq̃ in supposito: ꝛ rõ t[illegible] m a p[illegible] tanq̃ in obliquo. Si m[illegible] bo cor-rñdet casus simplr in supposito: [illegible] rõ termini [illegible] suppositio: vel modus determi[illegible] dependẽtis verbi post se in obliquo. Quo posito modus non solum [illegible] q̃litas cõpõnis: q̃ verbum dep[illegible] deret ante se ad suppositũ: sed etiam esset [illegible] ante verbi post se ad obliquũ: ꝫ verbũ est [illegible] dicẽdo q̃ mõ [illegible] in vbo correspõdet [illegible] pncipiũ. Sicut enĩ vbũ per modũ eẽ ex [illegible] modũ entis per se stãtis. Sic p modũ q̃ q̃litas [illegible] põnis exigit i supposit to modũ p se stãtis in rõne pncipiũ [illegible].

Forma que est accñs [illegible] est q̃ spẽe in [illegible] ꝓprietate sup a [illegible]. La mõ [illegible] p̃me vel [illegible] est mod⁹ ac cidentalis [illegible] ex istẽdi ꝑ [illegible] perfectã [illegible] ditatiuã. frequentatiuã. inc[illegible] nutiuã. ꝛ de-deratiuã. Per formã perfectã [illegible] ipẽo p̃mitiue. q̃ que sũt perfecte [illegible] spẽ: q̃ si-ficãt rẽ verbi absolute [illegible] verbo volo ꝛ sum. Sed [illegible] incohatiue [illegible] sunt derivatiue spẽi: q̃ [illegible] significent [illegible] absolu[illegible] qdã [illegible]. ne. s. [illegible] tione [illegible] deriuatiue. vt [illegible] s. o. [illegible] sorbillo ꝛc̃.

Alterius [illegible] est de piugatõe. Est aũt cõiu-gatio mod⁹ significãdi rẽ verbi put i flectif per diuersas ꝓprietates tempoꝛ numer[illegible] mo doꝝ ꝛ pa[illegible] sicut declinatio in nomine: q̃ sicut de[illegible] nomie est modus significãdi res no minis put [illegible] per diuersas ꝓprietates casuũ. sic piugatio in [illegible] est modus significãdi res verbi [illegible] in flectif per diuersas ꝓprietates tempoꝝ [illegible] mo doꝝ ꝛ person[illegible]: ꝫ differũt q̃: decli[illegible] peneo vnũ accñs qd est casus. iõ donatus de[illegible] natione sũ casu cõprehendebat. Cõiugatio aũt attẽdit penes inflexio-nẽ pluriũ accñtium iõ sub nullo ꝓprie ꝛ determinate põt cõprehẽdi: ꝫ inter alia accñtia verbi numeratur. Quo aũt [illegible] p̃ma secunda ꝛ tertia vel quarta cõ [illegible] sequens hoc totum a parte vocis attendit. Et ex hoc patet q̃ sum ꝛ volo habent coniugationẽ: ꝫ non p̃mã secundam [illegible] ternam.

De significatiõe [illegible] genere vbi videamus. Iuxta qd sciendũ [illegible] catio sumit a ꝓprietate rei vbi que est ꝓprietas [illegible] tie ad quelibet obliquũ post se. hñtem le[illegible] stãndi. Significatio ergo accñtalis est modus significã di accñtalis verbi mediante quo verbum significat [illegible] tates dependentie ad quemlibꝫ obliquũ post se. [illegible] cõpositio est modus significãdi: mediante qu[illegible] bum p̃mo ꝛ pncipalr depẽdet ad qd̃libꝫ suppo[illegible] ante se: ita significatio est modus significandi: med[illegible] verbum [illegible] pncipalr dependet ad quelibet obliquũ post se. E[illegible] per petrũ helie; qui per significatio nem accñ[illegible] intelligere modũ transeun[illegible] mo dus [illegible] ad q̃[illegible] quũ post se. Et [illegible] mõ significandi ꝓportion[illegible] entis per se stã[illegible] post in obliquo. Nam [illegible] verbum per cõpositionem exigit modũ entis pe[illegible] in quolibet supposito a parte ante: sic [illegible] significatiões accñtales exigit modum entis per se stantis in quolibet obliquo. Vocaf aũt iste modus significatio: q̃ ipsa mediante verbo repõsentat ꝓprietatem inde[illegible] significatus verbi fundata. Et dr̃ accñtalis: q̃ non est [illegible] generalis nec spãlis vt dcm̃ est de cõpositione.

Consequẽter [illegible] genere videamus. Gen⁹ [illegible] bo sumitur a ꝓprietate rei [illegible] est ꝓprietas [illegible] rei [illegible] vbi post se ad obli [illegible] sub rõne termi[illegible] non contrac[illegible] ꝫ contrahibilis. Genus ergo in [illegible] bo est modus significandi accñta [illegible] vbi: mediante [illegible] ꝓprietates dependentie rei verbi [illegible] se ad obliqu[illegible] termini significat. [illegible] hoc pꝫ p. Petrum helia q̃ diffinit [illegible] accñtalem sic dicens. Genus est significatio [illegible] de-terminatõe in o. vel in or. dans intelligere per significa-tionem accñtalem modum significati [illegible] vt dcm̃ est. i. dependendi ad quemlibet obliquum post se. p terminationes in o. vel in or. dat itelligere ipõs generis. quam diuersitas maxime [illegible] gramaticos [illegible] termi-natio[illegible] fm gramaticos [illegible] o: nõũ q̃ [illegible] [illegible] nõ est [illegible] [illegible] significat [illegible] [illegible] [illegible] ationẽ [illegible] verbi ad co[illegible] sic le[illegible] Sed m[illegible] est [illegible] ter cõ[illegible] vel [illegible] cõ[illegible] incli[illegible] vt [illegible] est formaliter significat [illegible] q̃ [illegible] bẽs ꝛ ponẽs. Jn [illegible] [illegible] vbi rat[illegible] sitõis. Sic genus est [illegible] ratiõe [illegible]. Et vocaf ist[illegible] significãdi genus a [illegible] rãdo [illegible] vox vnius generis ge nerat a voc[illegible] genereris: vt vox passiua generat a voce actiua. Quare aliqd verbum sit generis actiui vel passiui vel neutri: ꝛ sic õ ceteris. hoc maxime a parte vo cis attendit. Et hoc e[illegible] pꝫ per. Donatũ [illegible] mõ dif finit genus actiuũ d[illegible] actiuũ [illegible] o. ꝛ põt accipere. r. fi[illegible] vbum penes vnã ter[illegible] nẽ q̃ possionẽ [illegible] vbũ sub [illegible] tiõe vocis in o. magis [illegible] passiue. Sic õ cete ris. Inde est q̃ gen⁹ vbi [illegible] ndi [illegible] rei vbi post [illegible] obliquũ sub rõne termini. vt [illegible]. Et [illegible] hũc [illegible] sit aliqu[illegible] passi[illegible] vt [illegible] amo: a[illegible] acre [illegible] ꝛ a po [illegible] vt amplector [illegible] ꝓ [illegible] ꝛ loquor a loquor. Jn [illegible] q̃ qdã gen⁹ est [illegible] uũ

qõdã [illegible] ¶ [illegible] Sed opz pter hoc ad vo[illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible] ¶ [illegible]

qõdã [illegible] Sed opz pter hoc ad vo[illegible] tiões at[illegible] dere si volumus gnã vboꝝ seruare. ℭ Dicendũ ergo ꝙ illud est actiui seu actiui gnĩs qđ sub terminatiõe vocis in o. põt mutari in r. ⁊ frequenti⁹ actiões signãt. vt amo lego. Et dr frequentius ꝓpter ista vba timeo. liceo. metuo. ⁊ hmõi q̃ sb voce actiua modũ passionis signãt. ℭ Uerbũ passiui gnĩs est qđ sb terminatiõe vocis in r. põt mutari in o. ⁊ frequenti⁹ passionẽ signãt. vt amor legor. Et dico frequẽtius ꝓp licet [illegible] ⁊ hmõi. q̃ sub voce passiua actiões signãt. ℭ Uerbum neutri gnĩs est qđ sub terminatiõe vocis in o. non põt mutari in r. ⁊ sub indẽfinite vel indeterminatiõe actionem vel passionẽ signãt vt curro ferueo. viuo: ita ꝙ respiciẽdo ad oĩa vba neutri gnĩs: q̃dam signĩficãt actiões tm̃ vt curro: q̃dã passionẽ tm̃ vt ferueo: q̃dam neutrum vt sto viuo. ℭ Uerbũ depõẽtis gnĩs est qđ sub terminatiõe vocis in r. nõ põt mutari in o. ⁊ cõsignificat actiõez oppositã passiõe. vt lucror loquor. sequor. vereor. lucror. letor. fruor. ⁊ alia multa eius gnĩs. ℭ Uel passiõez oppositã actiõe. quoꝝ soluz duo inueniũtur patior. s. ⁊ nascor. Et nõ differũt a ꝑdictis generibus: nisi penes vocis terminationem. ℭ Uerbũ cõis generis est qđ sub terminatiõe vocis in r. nõ põt mutari in o. ⁊ ꝯsignãt actionem ⁊ passionẽ simul: quoꝝ nouẽ inueniuntur. s. criminor. amplector. osculor. interpretor. moror. veneror. largior. experior hortor. Et alia [illegible] la deponẽtia que apud auctores inueniunt ẽt in passiua signatiõe vt contitor: ⁊c̃. Et notandum ꝙ sicut mõ verbi ꝯrũdet rõ principii [illegible] supposito. sic generi in verbo corrũdet rõ termini in obliquo. Ex dictis ꝯcludo ꝙ verbũ pter numerũ ⁊ personã hz tot modos signĩficãdi respectiuos qbus depẽdet post se ad obliquũ quot hz qbus depẽdet ante se ad suppositũ ſm similitudinẽ se habẽs. qđ pz. qꝛ sicut verbum per modum eẽ requirit modum entis in supposito. Sic per eũdẽ modum esse exigit modũ entis in obliquo. Et sicut verbũ per ꝯpõnẽ exigit modũ per se stantis in supposito sic per signãtiõez accidentalẽ exigit modũ per se stãtis in obliquo. Item sicut verbũ per modũ distãtis exigit modũ per se stãtis ꝓ supposito. ita per eundẽ modũ eẽ exigit modũ entis in obliquo. Et sicut verbum ꝑ modũ ꝯpõitis exigit modũ entis per se stantis in rõne ꝑncipij in supposito. sic per modum generis exigit modũ per se stãtis in rõne termini in obliquo. Item sicut verbũ per [illegible] us ꝓportiõabiles e[illegible] mõ verbi super [illegible] tos [illegible] in supposito rõnem [illegible] alr: ⁊ [illegible] ter cõtractã: ⁊ ex ꝯñti aliud [illegible] aliud sup[illegible] Sic e[illegible] verbũ per modos ꝓportionabiles [illegible] verbi supradditos verbũ exigit in obliquo rõn[illegible] alr ⁊ aliter ꝯtractã: ⁊ ex ꝯñti aliuz ⁊ alium obliqu[illegible] ergo ꝙ sicut inter modos vbi q̃b⁹ depẽdet ante se ad suppositũ modus depẽdẽdi ad modũ videt esse ꝑncipalis. Unñ ⁊ ꝯstructio intransitiua verbi cũ nõiatiuo a parte ante maxime videt eẽ intransitiua: qꝛ ponitur esse alios: ⁊ qꝛ sola perfecta sit inter alios modos transeũdi ⁊ depẽdendi: ⁊ a parte post ad obliquũ modus depẽdẽdi ⁊ trãseundi ad actiuũ videt esse ꝑncipalis. vñ ⁊ ꝯstructio transitiua verbi ⁊ participij cũ actiuo maxime videt esse transitiua: qꝛ maxime est eũdẽ [illegible] alias ꝯstructiões transitiuas. Et hoc attẽdẽtes grãmatici [illegible] erũt quedã verba trãsitiua [illegible] modũ transeundi [illegible] tis. vt amo lego. Quedã aũt absoluta. hmõi. i. depẽd[illegible] a trãsitiõe ꝑuata. vt sto curro viuo ambulo sedeo dormio ⁊ hmõi.

De persona

numero. ⁊ figura in vbo dõz ẽẽ sicut in noie. Nã ab eis [illegible] ꝓpetatibus sumunt vtrobiqꝫ [illegible] dr̃nt: qꝛ nũerus ⁊ ꝑsona sũt verbõꝝ ex ꝓpetate sue rei ꝑ se loquẽdo: sꝫ ex ꝓprietate rei suppositi: qđ pz de ꝑsona. Nã persona est modus signandi quo mediãte vbũ ꝓprietatẽ loqu[illegible] ꝯsignificat non inherentẽ de se: sꝫ vt res verbi applicabilis est rei suppositi subsistẽtis per se sꝫ ꝓprietates loquẽdi. Uel ꝑsona in ẽ vbo ex aptitudine attribuẽdi supposito ſm variã attributionẽ. Persona aũt vbi distinguit per triplicẽ dr̃ñaz. s. ꝑmã. scõam ⁊ tertiã. vñ vbũ dicimus eẽ ꝑme ꝑsone attributũ qđ est applicabile supposito ꝓut stat sub ꝓprietate loquẽdi de se: ⁊ sic de aliis. Et ex hꝫ seq̃t qđ illud vbuz est nulli⁹ ꝑsone qđ supposito sub certo mõ loquẽdi nõ ẽ applicabile. Et eodẽ mõ dõm ẽ de nũero ⁊ figura ⁊c̃.

Ultimo

de tpe dõm est. Iuxta qđ est sciẽdũ ꝙ sicut in re extra tps ꝯseqtur ipm mot⁹ eẽ: sicut mẽsura mensuratũ sic modus tẽporis ſm esse rõnis ꝯseqtur modum esse q est modus fluxus ⁊ successionis. ℭ Tẽpus vo vt est accñs vbi. i. modus signandi accñtalis vbi quo mediãte verbũ circa rem mo⁹ tpis ꝯsignãt. Et ſm diuersitatẽ hui⁹ modi vel ꝓprietatis tps ꝑ tres drĩas distiguitur. s. per pñs ꝑteritũ ⁊ futurũ. Tps ꝑsens est modus signandi rem verbi ꝓut cadit sub drĩa ꝑsentis tpis. Tempus ꝑteritũ est modus signandi rez ꝓut cadit sub drĩa ꝑteriti tpis. Eodem mõ intelligendũ est de futuro. ℭ Et si instet. Deus est: deus intelligit: tñ esse dei: ⁊ itelligere dei non cadit sub aliq̃ drĩa tpis. ergo non semꝑ vbũ modũ ⁊ drĩam tpis reqrit vt videt. ℭ Dõm ꝙ lz esse dei ⁊ intelligere dei nõ cadant sub aliq̃ drĩa tpis: tñ cadit sub aliq̃ drĩantia eternitatis ſm nr̃az apprehensionẽ. vt dcm̃ est supius. Notãdũ ꝙ tps nõ est accñs respectiuũ vbi cũ ſm tpz non dependeat ante se ad suppositũ: nec post se ad obliquũ. Põt tñ respectũ adverbiorũ tẽporaliũ dici accñs respectiuũ. Qꝛ icõgrue dr̃. socrates currit cras. vl plato disputat heri. Et sic petet modi significãdi verbi eẽntiales ⁊ accñtales. ꝯrelatiue q sunt ⁊ quot sunt [illegible] qbus ꝯpetentibus oriuntur.

Modus

signandi eẽntialis gnãlissimus aduerbij ẽ mod⁹ signãdi [illegible] mo⁹ adiacẽtis alteri ꝑ modũ eẽ fluxus [illegible] ⁊ simpl[illegible] ⁊ absolute determinãs. [illegible] qꝛ pncipiũ signãt per mo⁹ eẽ sicut vbuz. sed aduerbiu[illegible] tat pt capi[illegible] sicut verbũ. lz ꝑncipiũ dicat adiectiuũ [illegible] ſm Priscianu. hoc est idẽ: qꝛ aduerbiũ ſm oẽs spẽs ei[illegible] rminat vbum: lz nõ ꝑncipium qꝛ aduerbia determi[illegible] a vba gr̃a ꝯpõnis: ⁊ gr̃a modi q est q̃litas ꝯpõnis ꝑncipia determinare nõ possunt: cũ ꝑncipiũ ꝯpõnẽ: ⁊ modũ verbi nõ hẽat. Et sumitur iste modus determinãtis a ꝓprietate terminantis in re. Aduerbiũ ergo est pars orõnis significans per mo⁹ adiacẽtis alteri qđ per mo⁹ esse signãt ipm absolute determinans. Et notãdũ ꝙ aduerbiũ de suo mõ significandi eẽntiali gnãlissimo tantũ determinat ea q̃ per mo⁹ esse significãt: lz de al[illegible] o mõ eẽntiali spãli ⁊ accñtali possit alia determinar[illegible] t [illegible] z de aduerbijs exclusiuis q̃ sunt. tm̃ mõ. solũmõ. ⁊ hmõi. que ꝓpter modũ signãndi per modũ excludẽtis pñt determinare oẽ [illegible] hz [illegible] ꝑ modũ ex[illegible] sibilis. Sꝫ mod[illegible] i exclusibilis [illegible] o [illegible] ñt solũ vba vel p[illegible] la. sed ẽt nomina ⁊ alie ptes orõnis hñt ipz. idẽ ista aduerbia ꝑ hmõi modũ eẽntiale spãl[illegible] hñt ẽt alia a vbo ⁊ a participio determinare. vt dicẽdo [illegible] omo tñmõ legit. Silr dicẽdo tũc tpis. hoc aduerbiũ tũc. ꝑ modũ signãndi accñtalẽ q ẽ modus vt alterius ꝯstruitur cũ genitiuo [illegible] se per modũ vt cui⁹. Et sic de aliis.

Sub modo

eẽntiali gnãlissimo aduerbij duo modi eẽntiales sbalterni [illegible] entur. Quoꝝ ꝑm⁹ ẽ mod⁹ signãdi ꝑ modũ determinãtis vbũ vel participiũ rõne significati. Secũdus modus ẽ mod⁹ significãdi per modũ determinã[illegible] um vel participiũ rõne modi signãndi. Et hos modos [illegible] us appellat significatiões aduerbij. Naz sicut per q̃litatem in no

mine dat itelligere modū cōis: ⁊ appropriati. p qualita/
tem in pronomine demonstratiōes: ⁊ relatiōne p qualita
tem in verbo mo^m ⁊ formā. Sic p significationez in ad/
uerbio dat itelligere duos modos essentiales subalter/
nos mediatos. Et notandū q̃ duplex est signātio. vna
qua vox refert ad esse. ⁊ p quā vox formalr fit dictio vt
prius dictū est: ⁊ hoc est essentiale cuilz pti. Nā q̄lz ps orō
nis aggregat in se tria. scz vocē signatiōnē: ⁊ mo^m signi/
ficandi. Alia est signātio q̄ idē est qđ modus signādi. ⁊
hec est alia i aduerbio. alia in pticipio. ⁊ alia in iterectio
ne. q̄ mōi signandi sunt. Quis āt modus sit signātio in
pticipio. ⁊ iterectiōe postea patebit. Significatio in ad
uerbio: vt dictū est. ē modus signādi quo mediāte ad/
uerbiū repñtat spāles modū determinādi ṽbū vel pti/
cipiū. aut rōe signati: aut rōe modi signādi. Vñ signifi
catio nō ē modus accñtalis. sz eēntialis spālis. nisi p tā
to dicat accñtalis. q2 est extra rōnez aduerbij absolute vt
prius dictū est de qualitate pnominis in pronomine.

Sub his duob^s modis subalternis ad modos
essentiales spālissimos descēdamus.

Primus ē modus signādi p mo^m determinātis verbū
vel pticipiū rōne rei signate. ⁊ diuidit in q̄tuor spēs eēn
tiales q̄tuor spēs aduerbiorū ɔstituētes. que sunt aduer
bia loci q̄litatis q̄ntitatis vocādi. ℂ Aduerbiū loci ē qđ
determinat rem ṽbi rōne loci. Et hoc dupl'r vel p mo^m
reqrentis locū. vel rñdentis ad locū. Si per mo^m requi/
rentis. hoc est quadrupl'r. vel est in quo ⁊ sic est vbi. vel
a quo. ⁊ sic est vñ. vel ad quē. ⁊ sic est quo. vel per quē. ⁊
sic est qua. Si per mo^m rñdentis ad locū. sic sunt ista ad
uerbia hic ibi illic inde istuc ⁊ hmōi. ℂ Aduerbiū quanta
tis signat p mo^m determinantis rez ṽbi vel pticipij rōne
mensure continue vel discrete. ⁊ sub hac spē cōphendū/
tur aduerbia separādi. vt seorsuz retrorsuz: ⁊ huiusmōi.
ℂ Et hoc dupl'r. vel p mo^m reqrentis mensuraz vt quo
tiens quantū. vel p mo^m rñdentis mensuram: ⁊ sic sunt
ista aduerbia. multū parum modicū minimū minime. se
mel bis ter quater. ℂ Et notandū q̃ donatus appellat
aduerbiū q̄titatis discrete aduerbiū numeri. Nō q2 de
terminat ṽbum vel pticipiū rōne numeri: cū ēt possit de
terminare aliqđ ṽbum qđ nullius est numeri. vt dicēdo
legere semel vel amare bis ter quater. Scđ ideo dr̄ de/
terminare verbū rōne numeri. q2 determinat rem verbi
rōne mēsure discrete cuius spēs est numerus. vel iō: q2
repñtat rem ṽbi eē iteratā: ⁊ sic sunt ista aduerbia. bis
ter quater. vel repñtat rē verbi eē iteratione priuataz vt
semel. Ex vnitate. n. multotiēs iterata nūerus cātur. p/
pterea a donato aduerbiū numeri nūcupat. ℂ Aduer/
biū q̄litatis signat p mo^m determinātis rez ṽbi vel ptici
pium rōne qualitatis. ⁊ hoc dupl'r. vel p mo^m reqrentis
rē verbi vt qualr quō. vel p mo^m rñdētis ad qualitatem
vt docte prudēter. Aduerbiū vocādi est qđ verbū rōne
actus exercitādi determinat. put ad ipm resoluit subs
vocatiui vocata. vt o bettrice lege. ℂ Scđus modus
signandi per mo^m determinātis rez verbi vel pticipij rō
ne modoꝝ significādi diuidit in tres modos. scz in mo/
dū significādi per mo^m determinātis verbū rōne cōpō/
nis. ⁊ in mo^m significādi p mo^m determinātis verbū rōe
tpis. ⁊ in mo^m significādi p mo^m determinātis verbū rō
ne qualitatis siue modi. qui dicunt indicatiuuz optati/
uum īperatiuū ⁊c̄. ℂ Modus significādi p mo^m deter/
minātis verbū rōne cōpōnis est modus signandi p mo
dū determinātis inherētiaz ṽbi. ⁊ diuidit in quatuorde
cim modos spālissimos. q̄tuordecim spēs aduerbioꝝ
ɔstituētes. q̄ sunt aduerbia iterrogandi. dubitandi. affir
mandi. negādi. modificādi. demonstrādi. ordinis. simitu
dinis. euentus. phibendi. eligēdi. ɔgregandi. resedendi
excludēdi. Aduerbia iterrogādi determinant inherē/
tiam ṽbi sub rōne reqrentis cām: vt cur. quare. ⁊ hmōi.
Aduerbia dubitādi determināt verbū sub rōne dubita
tionis vt forsan forsitan ⁊c̄. Aduerbia affirmandi deter
minant verbū rōne affirmatiōis: vt ēt certe ⁊ hmōi. Ad
uerbia negādi determināt verbū sub rōne negationis
haud nō neq;. Aduerbia iurandi sub istis duobus mo/
dis ptinent. Aduerbiū modificādi determinat inherē
tiā verbi sub rōne necessitatis ɔtingentie possibilitatis
vel ipossibilitatis. ⁊ sic itelligit suo modo de alijs. Nam
aduerbia hñt fere idē p signato: ⁊ pro mō significādi. si
cut hoc aduerbiū forte de suo significato spāli spectat
euentum: ⁊ significat p mo^m euentus. ⁊ ideo cognito si/
gnificato speciali cognoscit ⁊ modus significādi: q2 nō
discrepāt nisi penes rōnem. sicut absolutū. ⁊ cōparatū.
ℂ Modus significādi p mo^m determinātis verbū rōne
modi qui est qualitas inclinationis subdiuidit in duos
modos spālissimos: duas spēs aduerbioꝝ ɔstituentes:
que sunt aduerbia optādi: ⁊ hortādi. ℂ Aduerbia hor
tandi determināt inherētiam verbi sub rōne exhortatio
nis exprimende. vt eya age. Aduerbiū optandi determi
nat verbū sub rōne voti vel desiderij. vt vtinā. ℂ Mo/
dus significādi p mo^m determinātis verbū sub rōe tpis
subdiuidit in duos modos spāles duas spēs aduerbio/
rū ɔstituentes. scz aduerbiū tpis iterrogatiuū: ⁊ rñsiuū.
ℂ Aduerbiū tpis interrogatiuū signat p mo^m determi
nantis verbū sub rōne tpis per mo^m inquirentis tp̄s vt
qñ. ℂ Aduerbiū tpis rñsiuum significat per modū de/
terminantis verbū rōne tpis sub mō rñdentis. vt nunc
nuper hodie. ℂ Et notandū q̃ nulla spēs aduerbij de
terminat verbum sub rōne modi significandi eēntialis
gñalissimi ipsius verbi: sed sub rōne modoꝝ specialium
vel accidētaliū vt visum est. ℂ Et notandū q̃ donatus
posuit quedaz aduerbia spālia psonalia. Que tñ aduer/
bia non sunt nec verbū rōne determinant. q2 ēt possunt
adiungi verbis. que sunt nullius psone. vt dicendo. Le
gitur mecum. amatur tecum. ℂ Unde dōm q̃ scđm
Priscianum sunt pnomina cum ppositione p anastro
pham prolata: ⁊ transitiue cum verbis a parte post con
structa. Sic ēt p3. q̃ sicut modus significandi eēntalis
gñalissimus aduerbij diuidit in modos subalternos ad
modos spālissimos descēdēdo. Sic pari mō aduerbiuz
simpliciter sumptum diuidit in aduerbia spālia. ℂ Di/
uidit aūt aduerbiū p̄mo in aduerbiū determinans ver/
bum rōne significati vel rōne modi significādi. ℂ Ad
uerbium determinās verbū rōne significati subdiuidit
in aduerbiuz loci quātitatis qualitat. ⁊. ⁊ vocādi. ℂ Itē
aduerbiū determinans verbum rōne modi significādi
subdiuidit in aduerbium determinans ṽbum rōne cō/
positionis rōne modi. ⁊ rōne tpis. Item aduerbium de
terminans verbum rōne cōpositionis subdiuidit in ad
uerbiū interrogandi. dubitādi. affirmādi. negādi. modi
ficandi. ordinis. similitudinis. euētus. phibēdi. eligēdi.
ɔgregandi. demonstrandi. resedendi. excludēdi. ℂ Itē
aduerbium determinans ṽbum rōne modi subdiuidit
in aduerbium hortandi ⁊ optandi. ℂ Item aduerbiuz
determinans verbum ratione tpis subdiuidit in aduer
bium requirens tp̄s: ⁊ aduerbium rñdens tēpus. de q̄
bus omnibus dictum est. De comparatione: specie: ⁊ fi
gura dōm est hic sicut in noie. Et sic patent modi signi
ficandi eēntiales: ⁊ accñtales aduerbij qui sunt: ⁊ quot
sunt: ⁊ a quibus pprietatibus sumuntur.

m Odus significādi eēntialis gñalissi/
m^s pticipij ē modus signandi p mo^m eē idē
ntitatis a subs. ℂ Circa qđ notādū q̃ mod^s
eē in participio ⁊ in verbo ab eadē rei pro
prietate orit: que ē pprietas fluxus: ⁊ successiōis: ⁊ isto

modo pticipiū a ỽbo nō discrepat. ℭ Modus aūt distā
tis a substātia seu modus vniti substantie sumit ab ea,
dem rei ꝓprietate in pticipio a qua sumit modus adia
centis in nomine: ⁊ cōpositio in ỽbo. ⁊ hec est ꝓprietas
inherentis alteri ḟm esse. Et non ē icōueniēs ab eadem
rei ꝓprietate modos diuersos nō oppositos oriri: cū ⁊
modi signif. cādi oppositi in eadē voce possint fundari.
⁊ p istū modū significādi pticipiū a verbo distinguit. ⁊
p istuz modū pticipiū in suū suppositū in ꝯstructiōe col
locatu. ℭ Participiū ergo est ps orōnis significās per
moduz esse idistātis a subā siue vniti cum substātia: qd̄
idē est. Et dicit pticipiū q̄si ptem noīs: ⁊ partē verbi ca
piens. nō partē essentialē: id est modū eēntialē vtriusqꝫ
vt qdā dicūt: q pticipiū significat p modū entis ⁊ p no
mē eē. qd̄ falsuz est: q: tunc pticipiū nō eēt ab vtroqꝫ di
stinctū specifice: qd̄ est icōueniēs. sꝫ p tanto dr̄ pticipiū
capere ptē noīs ⁊ verbi. q: hꝫ quosdā modos significā,
di nominis ⁊ verbi cōsimiles. vt statim apparebit.

Sub modo essentiali gñalissimo participij ad modos subalternos descēdam⁹.

Diuidit ēt modus eē indistātis in tres modos subalter
nos. Primus modus est modus significandi p mo^m esse
gñaliter respectu cuiuslibet esse spālis. ⁊ hic modus cō,
stituit pticipiū substantiuū. vt ens existens. Secundus
est modus significandi p modū esse generatio. respectu
nominatiōis ꝓprietatis: ⁊ hic modus ꝯstituit pticipium
vocatiuū: vt nominans vocans. Tertius est modus si,
gnificādi p modum eē spālis actionis vel passionis. Et
hic modus ꝯstituit pticipiū adiectiuū. Et subdiuiditur
iste modus esse specialis actōis vel passionis in q̄tuor
modos essentiales spālissimos. Primus ē modus signi,
ficandi p modū actionis tm̄: ⁊ hic modus ꝯstituit parti
cipium ab actiuo descendens. vt legens amans. Secun
dus modus est modus significādi per mo^m passionis. ⁊
hic modus ꝯstituit pticipiū a verbo passiuo descendēs,
vt amatus lectus. Tertius est modus significādi p mo
dū neutrius ⁊ hmōi modus ꝯstituit pticipiū a ỽbo neu
tro descēdens vt stās currens. Quartus est modus si,
gnificādi p modū vtriusqꝫ simꝉ. ⁊ ꝯstituit pticipiū a ver
bo cōi descendens. vt criminans criminatus ⁊ hmōi. Et
sic patet q sicut modus eēntialis generalissimus ptici,
pij diuidit in modos subalternos ad spēalissimos descē
dendo. sic ēt pticipiū simpliciter sumptū diuidit in par,
ticipiū substātiuum: ⁊ adiectiuum: ⁊ vocatiuū. Adie,
ctiuū subdiuidit in actiuū. passiuum. neutrum. ⁊ cōe.

Consequenter de modis significandi acci,dentalibus pticipij videa,

mus. Sunt aūt ḟm Donatū sex accidētia pticipij. scꝫ si
gnificatio. genus. tps. numerus. figura. casus. Signifi,
catio in participio ḟm grāmaticos idē est qd̄ genus in
ỽbo ⁊ ab eadem ꝓprietate sumit. Genus in ỽbo: vt dicti
est. est modus significādi p modū dependētie ỽbi de obli
quum post se in rōne termini: ⁊ ħ idē significatio in pti,
cipio. Ex hoc sequit q quēcūqꝫ modū significādi ỽbuz
exigit post se in obliquo rōne generis eundē exigit pti,
cipiū post se in obliquo rōne significatiōis. ⁊ hic modus
est modus significādi in ⁊ ōne termini absolute: ⁊ nō cō
tracti. tm̄ ꝯtrahit: vt dictum est in capitulo de ỽbo. Qu ēt
aliqd̄ pticipiū sit significationis actiue vel passiue. ⁊ sic
de aliqs: hoc totum de pte vocis attēdit. De generē. nūe
ro. figura. casu: ⁊ psona sicut in noīe dictum est itelligit
hic. ⁊ de tpe eodem modo intelligit hic sicut dictum est
de verbo. ℭ Sed tm̄ notan dū q noīa adiectiua: ⁊ ptici
pia adiectiua hñt casus numerum genus ⁊ psonā non
ex pte sue rei loquēdo sed ex parte rei subiecte. Nam si,
gnificatum istorum non stat per se sub ꝓprietate agen,
di vel patiēdi a qua oritur genus. Nec stat per se sub
ꝓprietate vnius vel pluriuz: a qua sumitur numerus: cū
accidētia numerētur ad numerationes subiectoꝝ. Nec
etiam stat p se sub ꝓprietate termini vel pncipij: a qua
oritur casus. non enim tali depēdētia ꝯstructio inncia
tur ⁊ terminatur. Nec etiam stat per se sub ꝓprietate lo
quēdi: a qua oritur psona. Sed res subā per se sub istis
ꝓprietatibus consistit. vnde dicta accidētia insunt eis p
attributionē sui ad substantiam. ⁊ iō ēt hmōi adiectiua ⁊
requirūt dicta accidētia in subiectis non modos signifi
candi ꝓportionabiles: sed similes. scꝫ simile genus: simi
lem numerum: similem casuz: similez psonaz requirūt.
vt postea patebit. Et sic patēt modi significandi partici
pij essentiales ⁊ accidentales: ⁊ qui sunt ⁊ quot sunt: ⁊ a
quibus proprietatibus oriuntur.

De significato participij hoc itelligēdū est q intelligit de significato cu,

iuslibet termini cōcreti accidētis. qd̄ qdam ponunt ag,
gregatū ex vtroqꝫ. scꝫ ex accidente ⁊ subiecto. ℭ Et q,
dam ponunt illud soluz esse accñs sub modo depēdētis
ad ipz subz. Alij ponūt aggregatū formalr eē: tm̄ p rōez
accñtis. Et q: oēs iste positiōes hñt forte defensores. iō
de significato participij disputantibus relinquatur.

MOdus significādi eēntialis ꝯiūctio,

nis gñalissimus est modus significandi p
modū ꝯiungētis duo extrema. Et sumit
iste modus signādi a ꝓprietate ꝯiungē,
tis ⁊ vnientis in rebus extra. Cōiunctio ḡ est ps orōn
nis per modū ꝯiungentis duo extrema signās.

Sub modo essentiali gñalissimo ꝯiunctiōis ad modos subalternos per diui,

sionē descēdamus. Diuidit aūt iste modus ꝯiungentis
duo extrema in modū ꝯiungētis duo extrema per vim:
⁊ in modū ꝯiungētis duo extrema per ordinez. Et hos
duos modos donatus appellat potestates. Et hꝫ se sic
potestas in ꝯiunctione. sicut signatio in aduerbio. Naz
sicut signatio in aduerbio ꝯsistit in spāli modo determi
nandi. Sic potestas in ꝯiunctiōe ꝯsistit in spāli modo
ꝯiungendi. Et istiusmodi modus est modus ꝯiungēdi
per viz: ⁊ per ordinē. Ex hoc pꝫ q potestas in ꝯiunctio,
ne non est modus signandi accidentalis nisi pro tanto
q: est extra rōnē ꝯiunctionis simplr ⁊ absolute sumpte.
vt dictum est de signatione in aduerbio. ℭ Modus si,
gnificandi per mo^m ꝯiungētis duo extrema p viz: ē mo
dus signandi vniēdi duo extrema: q̄ inter se depēdētiā
non hñt. vt duo substātiua vel duo adiectiua. vel duas
orōnes iter se ordinē non habētes. Et diuidit in duos
modos eēntiales specialissimos. Quoꝝ prīus est mo,
dus signandi per modū ꝯiungētis duo extrema iter se
⁊ respectu alicuius tertij. Et iste modus constituit ꝯiun
ctiones copulatiuas. ℭ Secūdus mod⁹ ē modus signi
ficandi per mo^m ꝯiungentis duo extrema inter se distin
guēdo ea respectu tertij. ⁊ hic modus ꝯstituit ꝯiunctio,
nes disiunctiuas: de qbus boetius dicit. q ꝯiunctio di,
siunctiua facit hoc q ea que ꝯiungit simul eē nō pmit
tit. ℭ Item modus significandi per modū ꝯiungentis
duo extrema ḟm ordinē ē modus vniētis duo extrema
p ordinē inclinata: ⁊ diuidit in duos modos essentiales
spālissimos quoꝝ pmus ē modus signandi per modū
ꝯiungentis duo extrema ḟm ordinē ex pte ante se tenē
tia. ⁊ ħ modus ꝯstituit ꝯiunctiones causales que se te,
nent ex pte añcedētis qd̄ ē cā ꝯsequētis. dicendo sic sor
tes currit. ergo mouet. ℭ Secūdus ē modus signan,
di per modū ꝯiungētis duo extrema ḟm ordinez ex pte
ꝯsequētis se hñtia. ⁊ hic modus ꝯstituit ꝯiūctiōes rōna
les: ⁊ bene rōnales dicunt: q: magis se tenēt ad ptē con
sequētis. cuius rō dependet ab antecedente vt dicendo

Tertia interponitur inter solē ⁊ lunam. ergo luna eclipsatur. Et est notādum ꝙ quedam coniunctiones dicūtur expletiue. que ſm veritatē nō sūt ɔiūctiones: q2 nō ɔiungūt: sed tm̄ cōiuncta ornāt ⁊ in sermone nō sumunt̄ pp necessitatē: sed pp ornatū. Si aūt eas coniunctiones expletiuas volum⁹ icludere ī spēb⁹ ɔiūctionis. hō mō sufficiētiam hax̄ spērum sumemus. Dis cōiunctio aut ɔiungit duo extrema: aut duo extrema ɔiuncta ornat. Si ɔiungit hō est dupliciter: aut per vim: aut p ordinē. Si per vim hoc est dupł. aut ɔiungit aliqua iter se respectu tertij: ⁊ sic sunt ɔiunctiones copulatiue. aut ɔiungit aliqua inter se distinguēdo respectu tertij. ⁊ sic sunt ɔiūctiones disiūctiue. Si p ordinē hō est dupł: aut ɔiunctio se tz ex parte antecedētis. Et sic sunt cāles. aut magis ad ɔn̄s. Et sic sunt rōnales. ¶ Si aūt ɔiunctio extrema nō ɔiungit: sed ɔiuncta adornat. sic tunc sunt cōiunctiones expletiue. ⁊ dicunt̄ expletiue: q2 extra plenū sensum orōnis sunt posite. ⁊ sic patet. ꝙ sicut mod⁹ significādi esse ɔialis generalissimus diuidit̄ in modos spāles ad spālissimos descēdēdo sic diuidit̄ ɔiūctio simpliciter sumpta in ɔiūctionē ɔiungentē p vim: ⁊ ɔiūctionē ɔiūgētē p ordinē. Cōiūctio p vim ɔiūgens diuiditur in ɔiunctionē copulatiuā ⁊ disiūctiuā. Jtez ɔiunctio cōiūgens p ordinē diuidit̄ ī ɔiunctionē causalē ⁊ rōnalē.

Cōsequenter de modis significādi accñtalibus ɔiunctionis videamus: q̄ sunt tres. s. Spēs figura ⁊ ordo. De spē sicut in noīe dicēdū est. ab eisdē. n. ꝓprietatibus sumunt̄ vtrobiq3. Ordo in ɔiunctione sumit̄ ab ordie in rebus ab extra. Est .n. ordo in ɔiunctione modus significandi ɔcitiuus quo mediāte ɔiunctio ordinē extremox̄ ɔsignat rōne cuius ordis aut ɔiūctio ꝑponit̄ tm̄: aut postponit̄: aut indifferēter ꝑponit̄ ⁊ postponit̄ extremis ɔiūctis. Et sic patēt modi sign̄andi ɔiūctionis q funt: ⁊ quot sūt: ⁊ vn̄ oriāt̄.

Modus significādi ēēntialis generalissimus ꝑpositiōis est modus sign̄andi p modū adiacētis alteri. i. causali ipsius ɔhēs: ⁊ ad actu retorquēs. Et iste modus ꝑpōnis sumit̄ a ꝓprietate determinatiōis ⁊ coartatiōis in reb⁹. ¶ Et est notādū ꝙ ꝑpositio nō est inuēta pp v̄ba vehemētis trāsitionis: vt qdā dicūt. hoc. n. nō videt̄ grāmatice dictū: cū grāmaticus velocē vel tardā transitionē nō ɔsideret. Jtē q̄dā v̄ba ꝑpōnes exigūt: q̄ tn̄ nullā hn̄t trāsitionē nec velocē nec tardā. vt dicēdo. sum in domo. Jtē dñs anulus ex auro. illō nomē anulus exigit ꝑpositionē. nō tn̄ vllā trāsitionē hz vt pz de se. Unde dicēdū est ꝙ prepositio iuēta est finaliter pp casuale. Nō quodcūq3. sed qō est accusatiuus: ⁊ ablatiuus. Nam sicūt dictum est in capitulo de noīe: ꝙ accusatiuus ē modus significādi vt quem ɔtrahibilis per modum: vt ad quē. in quem: prope quem: ⁊ iuxta quē: ⁊ sic de alijs. Similiter ablatiuus est modus sign̄andi per modū a que contrahibilis: vt a quo: ⁊ in quo. ⁊ sine quo. ⁊ h⁹i. Talis aūt coartatio casualis fit per ꝑpositiones accusatiuo casui vel ablatiuo deseruientes. vnde prepositio inuenta est vt ꝑmo modū casualē contrahat ⁊ coartet: ⁊ deinde casualē vel actū reducat. Per hoc. n. ꝙ prepositio casuale coartat: ⁊ ɔhit prepositio casuale ad actū reducit: ⁊ sufficiēter disponit. vt cū actu cōstruat̄ ⁊ sumatur. hic sumit̄ actus pro cōstructibili depēdenti ad casuale. non .n. depēdēs ad casuale mediante prepositiōe semper ē actus. licz vt frequēter. Est ergo prepositio pars orōnis significans per modū adiacētis alteri casuali ipsum cōtrahens ⁊ ad actum reducens ⁊c̄.

Sub hoc aūt mō generalissimo prepositionis ad modos subalternos p quādā diuisionē descēdamus. Diuiditur āt iste mod⁹ generalissimus prepositionis in tres modos subalternos: quorū primus est modus significādi p modum ɔtrahentis: ⁊ retorquētis actm̄ tm̄. Scōs mod⁹ ē mōus significādi p modū ɔhentis: ⁊ retorquētis ablatiuū tm̄. Terti⁹ mod⁹ est modus significādi p modū ɔtrahētis ⁊ retorquētis accusatiuū ⁊ ablatiuū. s. vtrunq3 differēter. Et hos tres modos essentiales subalternos vocāt doctores casum ꝑpositionis. Et hz se similiter casus in prepositione: sicut signū in aduerbio. ⁊ potestas in ɔiunctione. Nā sicut signum in aduerbio cōsistit in modo spāli terminandi. ⁊ potestas in spāli modo coniungendi. Sic casus in prepositione cōsistit in spāli modo ɔtrahēdi. Et hoc tripłr variatur vt dictū est. Ex hoc patet ꝙ casus nō est accñs ꝑpositionis nisi sicut dictū est de significatione in aduerbio ⁊ potestate in ɔiunctione. Jtē primus modus significādi. s. per modū ɔtrahētis accusatiuum diuidit̄ in triginta species prepositiōis ɔstituētes que sunt. apud ante ⁊c̄. que diuersos hn̄t modos ɔtrahēdi casuale: licet in his nō inueniatur pluralitas indiuiduox̄. sed quot sunt spēs tot sunt indiuidua. Secūdus modus significādi: scz modus ɔtrahētis ablatiuū tm̄ subdiuiditur in quindecī spēs prepositionis ɔstituētes. q̄ sunt. a. ab. absq3. ⁊c̄ de quibus idē est dicēdum sicut prius. Tertius modus significādi. s. per modum ɔtrahētis vtrūq3 casuale subdiuiditur in quattuor modos specialissimos. quattuor species ꝑpositiōis ɔstituentes que sunt. in. sub. super: ⁊ subter. Et sic pz ꝙ sicut modus significandi essentialis generalissimus ꝑpositionis diuidit̄ in modos subalternos ad specialissimos descēdendo. Sic ꝑpositio simpłr sumpta diuidit̄ in ꝑpositiones deseruientes accusatiuo tm̄. Et in prepositiones deseruiētes ablatiuo tm̄ ⁊ ī ꝑpositiones deseruientes vtriq3. ¶ Jtem prepositiones deseruientes accusatiuo tm̄ diuiduntur in triginta species: ⁊ prepositiones deseruiētes ablatiuo tantum in quindecim species. ⁊ ꝑpositiones deseruiētes vtriq3 in quattuor species. de quibus oībus visum est. ¶ Notādum ꝙ ꝑpositio dicit̄ preponi partibus orationis dupliciter vno modo per appositionem cum prepositio seruat sibi vim diuisionis. ⁊ manet prepositio p eius modū significādi essentialem generalissimū. Et hec est vera prepositio. ⁊ ab alijs ptibus orōnis distincta. Alio mō ꝑponitur partibus orōnis p cōpositionem. ⁊ tunc nō manet p se dictio. nec pars orōnis. sed cadit in vim dictionis cū qua componit̄. ⁊ tunc ꝑpositio nō retrahit nec retorquet. sed cōplet aut mutat. aut minuit. Prepositio autē dupliciter ɔponitur cū partibus. Uno modo separabiliter ita ꝙ preter cōpositionē pōt dictionibus adiūgi ⁊ a dictionibus separari. ⁊ sub proprio modo stare. Alio modo inseparabiliter: ⁊ sic nō meret̄ dici ꝑpositio. nisi valde ipropꝛie pp quādā similitudinē quā hz cū ꝑpōne ī cōpositione. Nā sicut prepositio in cōpositione cōplet: aut mutat. aut minuit. sic ēt iste vt distraho. reprobo. regredior ⁊ h⁹i. Et vniformiter ꝑpositiones in cōpositione nō sunt vere ꝑpositiōes. q2 p se nihil sign̄ant. cuz nō sint per se dictiones. Nec ēt p se modū sign̄andi hn̄t: sz addunt̄ alijs dictionibus tanq3 syllabice adiectiōes: vt mepte ⁊ h⁹i. Q. aūt habitudo vel circūstātia caux̄ attribuit̄ ꝑpositioni: hoc magis fortasse ex significatione cōstructibiliū extremox̄ elicit̄. Nā ꝑpositio extra ɔpōnes si p se ɔferat̄: nulla circūstētia causax̄ p eam exprimit̄ nec de vi vocis: nec de vi sign̄ati. nec de vi alterius modi sign̄andi. Et sic patēt modi sign̄andi ꝑpōnis q sunt: ⁊ quot sūt ⁊ a qbus ꝓprietatibus sumant̄.

Modus significandi ēēntialis generalissim⁹ interiectōis est modus sign̄andi per

modũ determinantis alterũ qđ est verbum vel participium affectiones animi rep̄sentans. Nã cũ anima afficitur motu doloris gaudij metus: ⁊ h⁹i hoc per interiectiones exprimitur. Unde interiectio determinat verbũ vel participium nõ simpliciter: sed in cõparatione ad aiam eius effectum exprimẽs. Interiectio ergo est ps orõnis ⁊c. Et hoc vocat donatus significare cũ dixit q̄ interiectio est pars orõnis significans mentis affectũ voce icognita. i. cõceptũ mentis sub voce nondeliberata.

Sub hoc mõ ẽentiali gnalissimo iteriectionis ad modos spãlissimos descendamus diuiđ aũt ille modus in quattuor modos speciales. Primus est modus sigñandi per modum determinãtis alterum motũ doloris vel tristitie in aia rep̄sentãs. Et iste modus ꝯstituit interiectionem doloris. vt heu. ¶ Secundus modus ẽ modus sigñandi ꝑ modũ determinãtis alterum motum gaudij vel letitie in aia rep̄sentans. Et iste modus constituit interiectionẽ letitie. vt euax. ⁊ hmõi. ¶ Tertius modus est modus significãdi ꝑ modum determinantis alterꝰ motũ admirationis in aia representãs. Et hic modus ꝯstituit interiectionẽ admirationis: vt pape: ⁊ h⁹i. ¶ Quart⁹ ẽ modus sigñandi per modũ determinãtis alterũ motũ terroris vel metus rep̄sentãs. Et iste modus ꝯstituit iteriectiones metus: vt ata: ⁊ similia. Et hos quattuor modos speciales donatus sub significatione ꝯprehendit. ⁊ hꝫ eodẽ mõ se significatio ad interiectionẽ sicut significatio ad aduerbiũ. ⁊ potestas ad cõiũctionẽ. ⁊ casus ad p̄positionẽ. Sicut enim significatio in aduerbio cõsistit in spãli mõ determinãdi. ⁊ potestas in cõstructione in spãli mõ cõiũgẽdi ⁊ casus in p̄positione in spãli mõ ꝯtrahendi. sic significatio interiectionis consistit in spãli mõ determinandi spãlem motũ in aia rep̄sentans. Et hoc cõsistit i qttuor modis: vt visum ẽ. Et iđ significatio nõ est accñs interiectionis. nisi sicut visum est de alijs. Sufficiẽtia istoꝝ specierũ sic pt accipi. Cũ iteriectio determinat v̄bum ex parte mot⁹ ⁊ affectiões in aia. põt ergo anĩa moueri circa ꝯuenientia vel circa nõ ꝯuenictia vel circa medio mõ se hñtia. Si circa ꝯuenientia sic sũt iteriectiones letitie. Si circa nõ ꝯueniẽtia hoc est dupliciter. vel cadit sub tpe p̄senti. ⁊ sic sunt iteriectiones doloris. si sub futuro ⁊ sic sunt interiectiones metus. qꝛ de p̄nti dolemus ⁊ đ futuro timemus. Si aũt aia afficitur circa medio mõ se habentia. sic sũt interiectiones admirationis. ¶ Notãdũ ergo q̄ iteriectiones ⁊ alie ptes ideclinabiles. ñ tot modos sigñandi hñt sicut ptes declinabiles. qꝛ significatũ partiũ indeclinabiliũ paucis subsistit ꝓprietatibus. ⁊ iđ pauciores sunt modi sigñandi ptibus indeclinabilibus q̄ȝ declinabilibus. Et sic patent modi significãdi interiectionis qui sunt: ⁊ quot sunt. ⁊ vñ oriunẗ. Et hec de modis significandi octo partium orõnis ꝓut ad ethimologiã spectant dicta sufficiant.

Habito de modis sigñandi octo ꝑtiũ orõnis sub rõne q̄ sũt p̄n^m formale partiũ s̄monis s̄m quẽ modũ ꝑtinẽt ad ethimologiã. ꝯsequẽter de ipsis dicamus ꝓut sunt p̄n^m efficiẽs intrisecũ ꝯstructionis ⁊ aliaꝝ ꝑtium sermonis. s̄m quẽ modũ ꝑtinẽt ad diasinthencã. ⁊ h̄ nihil aliud est q̄ȝ applicare eos ad ꝯstructionẽ cõgruitatẽ: ⁊ ꝑfectionẽ ostẽdẽdo qui modi significãdi quarũ ꝯstructionũ cõgruitatũ ꝑfectionũ sunt p̄ncipia. De his ergo tribus passionib⁹ determinem⁹. Primo eaꝝ p̄ncipia in generali videamus. Sũt aũt quattuor p̄ncipia eẽntialia ꝯstruẽdi s̄monẽ congrue: ⁊ ꝑfecte. s. materiale ⁊ formale efficiens. ⁊ finale. Principiũ materiale cõstruẽdi sunt cõstructibilia. qꝛ sicut se hꝫ subiectũ ad accñs. sic se hñt cõstructibilia ad ꝯstructionẽ. h̄ subm est materia accñtis. Nã accidẽs nõ hꝫ mãm ex qua. sed in qua. ergo cõstructibilia sũt mã cõstructionis ⁊ nõ sũt plura vel pauciora duobus. Qꝛ vt patebit ꝯstructio causaẗ ex depẽdẽtia vni⁹ cõstructibilis ad alterũ. Sed vna depẽdẽtia nõ est nisi duoꝝ. s. dependẽtis ⁊ determinãtis. ergo vnius constructionis nõ sũt nisi duo ꝯstructibilia. s. dependẽs ⁊ determinãs. Et ex hoc pꝫ error dicentiũ: hõ alb⁹ currit bene q̄ sit vna ꝯstructio. Nã hic sunt diuerse. Una q̄ adiectiuum depẽdet ad substãtiuũ. Alia q̄ verbuȝ dependet ad suppositũ. Tertia q̄ determinãs depẽdet ad determinabile. ergo nõ erit hic vna cõstructio. Similr cum dr̄ sortes percutit platonem. hic ꝑꝑ diuersas depẽdentias verbi ad suppo^m añ se ⁊ ad obliquũ post se non põt esse vna cõstructio. vt de se pꝫ. Principium formale ipsius cõstructionis est vnio ꝯstructibiliũ. hoc. n. ẽ formare per qđ res hꝫ esse per ꝯstructibiliũ vnionẽ. ergo ꝯstructibilium vnio est forma ꝯstructionis. Principiũ efficiẽs ꝯstructionis ẽ duplex. s. extrisecũ ⁊ intrinsecuȝ. Intrinsecũ sunt modi sigñandi respectiui: rõne quoꝝ vel vnũ ꝯstructibile est ad alterum depẽdens vel alterius dependẽtiã terminãs a qbus modis sigñandi respectiuis abstrahunẗ duo modi sigñandi generales. s. modus dependendi in vno ꝯstructibili: ⁊ modus depẽdentiam terminãs in altero ꝯstructibili. Et hi modi sigñandi dicuntur efficere constructionem ꝑ tãto: qꝛ p̄parant ⁊ disponunt ꝯstructibilia ad actualẽ vnionẽ: que fit per intellectum: ȝ quedam magis remote: ⁊ quedaȝ magis ꝓpinque. vt patebit in sequentibus. Et dicunẗ modi significãdi p̄ncipiũ intrinsecũ: quasi iter cõstructibilia manẽtes. Sꝫ p̄ncipiũ efficiẽs extrinsecũ est intellectus q̄ ꝯstructibilia ꝑ modos sigñandi disposita ⁊ p̄parata actu vnit in ꝯstructionẽ ⁊ sermonẽ. Cõstructibilia enim q̄litercũq̄ȝ summe disponanẗ ad vnionẽ ꝑ suos modos sigñandi nunq̄ȝ tñ vnuȝ ꝯstructibile actu se alteri vnit sed h̄ fit ꝑ intellectuȝ. vt dcm̃ ẽ. Et dr̄ itellectus p̄ncipiuȝ extrinsecum quasi extra ꝯstructibilia manẽs. Principiuȝ finale ẽ expressio mẽtis cõceptus compositi. Quia vt dicit. 5. meta. q̄ finis est gratia cuius aliqd fit: ȝ ꝯstructio partium orõnis fit gratia expressionis mentis cõcept⁹ compositi ergo expressio mentis conceptus compositi est finis ꝯstructionis. vnde p̄hs. p̄. peryarmenias. dicit q̄ ea q̄ sunt i voce. i. voces significatiue i ꝓpositione q̄les sunt orões grãmatice. sũt note passionũ earum q̄ sũt in anima. s. signa cõceptus mẽtis vel anime. Signuȝ ãt est finaliter ꝑꝑ significatũ. ergo ꝯstructio vel orõ in grãmatica est finalr̃ ꝑꝑ exp̄mendũ mẽtis ꝯceptum.

Consequẽter videamus de istis tribus passionibus in spãli: ⁊ p̄mo de cõstructione. scđo de cõgruitate. ⁊ tertio de ꝑfectione: qꝛ cõstructio est p̄or cõgruitate: ⁊ cõgruitas p̄or ꝑfectione vt patebit. Ad cognoscendum naturam constructionis in se ⁊ in suis partibus subiectiuis. ¶ Notãdũ q̄ ꝯstructio est quoddam incõplexum vniuocũ. sed s̄m Boetiũ. incomplexum vniuocum hꝫ duplicẽ cognitionem. s. ꝑ diffõnem: qua res cognoscitur s̄m suũ esse: ⁊ per diuisionem: qua res cognoscitur s̄m sui posse. Ad diffõnẽ ergo cõstructionis: ⁊ ad eius diuisionem ꝓcedamus. Diffiniẗ ergo cõstructio sic. Constructio est ꝯstructibiliũ vnio ex modis sigñandi ⁊ intellectu causata ad exp̄mẽdũ mẽtis ꝯceptũ compositum finaliter adinuenta. ¶ Ad cuius itellectũ est notãdũ q̄ diffõ datur causa inotescendi ⁊ cognoscendi reȝ. vt habeẗ. 6. topicoꝝ. Sꝫ res cognosciẗ per suas causas. ex qbus hꝫ esse. ergo per suas causas hꝫ diffiniri. Ex hoc sequitur q̄ aliquid sufficientius cognosciẗ: cũ ꝑ oẽs suas causas cognoscaẗ: q̄ȝ qñ cognoscaẗ ꝑ q̄sdã ei⁹ causas tantum. vt pꝫ ex itẽtiõe

phi.6.metaphysi. Sed predicta diffinitio aggregat in se
oēs causas ꝯstructiōis. nā per ly ꝯstructibiliū. tāgit cau
sa materialis: per ly vnio. cā formalis: per ly ex modis si
gnificandi causata. tangit cā efficiens intrinseca. p ly ab
intellectu causata. cā efficiēs extrinseca: p ly ad exprimēdū
mētis ꝯceptū. tāgit cā finalis. g̃ dicta diffō est sufficiens.

Uisa natura
ꝯstructionis in se vis diffōnis:
ꝯñter eius nām videamus i suis
partibus vis diuisiōis. ℭ Scdm oēs grāmaticos pͣ di
uisio ꝯstructionis ē h. Cōstructionū alia transitiua alia
intransitiua. Et ista diuisio est sufficiēs: q2 ad has duas
dr̄ntias reducunt oēs ꝯstructionū spēs. Nā retrāsitiua
ꝛ reciproca ad trāsitiuā reducuntur. vt postea patebit.
ℭ Ad intellectū mēbroꝝ huius diuisiōis notandū ꝙ in
genere est dare pͥᵐ qd̄ est metrū ꝛ mensura alioꝝ. vt scri
bit .5. metaphy. Est g̃ in genere ꝯstructibiliū dare pͥmū
ꝯstructibile: ꝛ sic ē dare pͥmū et erit dare scdm: q2 pͥmū ꝛ
scdm sunt dr̄ntie ordinis. Et illud est verū in oī ꝯstru
ctione ꝯstructibile pͥmū qd̄ post se depēdet ad obliquū.
illud vō scdm qd̄ ante se depēdet ad suppositū illud est
et 2ᵐ qd̄ dep[illegible]et ad determinabile. Et rō hoꝝ est: q2 illd̄
qd̄ post se d[illegible]ēdet ad obliquū depēdet ad ipz vt ad ter
minū ꝛ vltiᵐ: qd̄ āt ante se depēdet ad suppositū depen
det ad ipm vt ad pͥncipiū ꝛ ad pͥmum: qd̄ aūt dependet
ad determinabile: depēdet ad aliqd̄ pͥus se. determinatio
aūt ꝛ dispō rei est posterior ipsa re. ℭ Itē notādū ꝙ cū
oīs ꝯstructio reqͥrat scdo ꝯstructibilia ops vnum eē de
pendēs: ꝛ alterū dependētiā terminans: qd̄ sic pͥbatur: q2
illa duo ꝯstructibilia quibus fit cōstructio: aut ambo de
pendēt: aut ambo depēdentiā termināt: aut vnū depen
det ꝛ alterū depēdentiā determināt. Sed nō pñt ambo
depēdere: q2 depēdēs accipit vt qd̄ in potētia. sȝ ex duo
bus entibꝰ in potētia nō fit aliqd̄ vnū. vt dr̄ 7ᵒ metaphy
sice. g̃ ex duobꝰ depēdētibus nō fit ꝯstructio. Itē si am
bo depēderēt. mutuo depēderēt. Sȝ que mutuo depen
dēt sunt simul nā: ꝛ talia nō sunt sm̄ pͥus ꝛ posteriꝰ or
dinata. Dictū est. n. ꝙ ꝯstructibiliū ē ordo sm̄ pͥus ꝛ po
sterius. g̃ ꝛc̄. Itē ꝯstructibilia non possunt ambo termi
nare: q2 determināns vt ē determināns ē ens in actu: sȝ ex
duobꝰ entibus in actu nō fit terminū. g̃ nō pñt ambo termi
nare. Relinquit g̃ ꝙ ꝯstructibiliū vnū sit depēdēs. alte
rū vō depēdētiā termināns. Nā sicut ex mā ꝛ forma: quo
rū vnū est in actu: alterū vō in potētia: fit p se cōpositū
in nā. sic ex rōe dependēdi ꝛ termināndi fit p se ꝯstructio
in sermone. Illud vero constructibile terminat qd̄ rōne
alicuius sui modi significādi terminuȝ dat ꝛ ꝯcedit ꝛc̄.

Resumo
ergo qd̄ dictū ē: ꝙ in oī ꝯstructione est
pͥmū ꝯstructibile ꝛ scdm. Aut g̃ scdm
dependet ad pͥmū: aut pͥmū depēdet ad scdm: scdo p sui
dependētiā a pͥmo recedēte. Si scdm depēdet ad pͥmū.
sic ē ꝯstructio itrāsitiua. Cōstructio g̃ itransitiua est cō
structio in qua scdm ꝯstructibile per suos modos signi
ficandi depēdet ad pͥmū. vt dicēdo sortes currit. hoc vbū
currit qd̄ ē ꝯstructibile scdm. in hac ꝯstructiōe depēdet
ad suppositū qd̄ est pͥmū ꝯstructibile. Itē dicēdo sortes
legit bene. hoc aduerbiū bene: qd̄ est scdm ꝯstructibile
in ista ꝯstructiōe: depēdet ad vbū qd̄ est pͥᵐ ꝯstructibile.
Si aūt ꝯstructibile depēdet ad scdm. scdo nō depēdēte
ad pͥmū: sed aliud a pͥmo diuersuȝ: sic ē ꝯstructio trāsiti
ua. ℭ Cōstructio g̃ trāsitiua ē in qua pͥmū ꝯstructibile
per suos modos significādi depēdet ad scdm. scdo p eiꝰ
dependētiā a pͥmo recedēte si depēdēs fuerit. Et dico si
dependens fuerit: q2 in hac ꝯstructiōe qñqȝ ꝯstructibile
depēdētiā nō hȝ: sed solū pͥmi ꝯstructibilis dependen
tiam terminat. vt sic dicēdo. pcutio sortē. Qñqȝ aūt sm̄
constructibile depēdentiā hȝ. vt sic dicendo. video legē
tem librum. hoc pͥncipiū legentē in ista ꝯstructione cū
hoc ꝙ dependentiā verbi terminat ante se: qd̄ ē pͥmum
ꝯstructibile in hac orōne: et dependet ad obliquū post
se: qd̄ ē diuersuȝ a ꝯstructibili pͥmo. Ex istis pȝ ꝙ ꝯstru
ctio reciproca ꝛ retransitiua sub transitiua cōtinentur.
Nāȝ ꝯstructio reciproca trāsitiua ē vt dicendo sortes dī
ligit se: q2 hō ꝯstructibile pͥmū dependet ad scdȝ. scdo nō
dependēte ad pͥmū. sed ad aliud si dependet. Item retrā
sitiua est ex duobus trāsitiuis cōposita. vt dicendo: sor
tes rogat me vt diligā eū. iō sub trāsitiua ꝯtinet. ℭ Et
scīedū ꝙ iste due dr̄ntie trāsitiuū ꝛ intransitiuū sumun
tur in ꝯstructionibus metaphorice. i. per quādā simili
tudinem transitus realis. Nam aliqs dr̄ realiter transi
re qñ trāsit de vno loco ad aliū a pͥmo diuersuȝ. Cū aūt
qs pcedit ad aliquē terminū pͥmū: ꝛ in isto manet inde
nō diuertens. tūc dr̄ nō trāsire. Sic in ꝯstructione itran
sitiua: q2 depēdētia vnius. s. posterioris ꝯstructibilis va
dit ad pͥmū inde nō trāsiens. iō intrāsitiua dr̄. vt sortes
currit. In ꝯstructione vō trāsitiua depēdentia posterio
ris nō vadit ad pͥmū: sed transit ad aliud diuersum a pͥi
mo. ideo transitiua merito nūcupat. ℭ Ulterius notā
dum ꝙ in ꝯstructione itransitiua posterius ꝯstructibile
depēdēs ad pͥmū aliquo mō nitit identitati cū eo. In cō
structione aūt trāsitiua posterius ꝯstructibile nō depen
dens ad pͥmū: sed per suā depēdentiā a pͥmo recedēs ali
quo mō nitit diuersificari ab eo. Exinde ē ꝙ antiqͥ grā
matici dātes diffōnes ꝯstructiōis trāsitiue ꝛ intrāsitiue
dabāt eas per idē ꝛ diuersum. Dicētes ꝯstructionē itrā
sitiuā esse illam in qua ꝯstructibilia ptinent ad idē: vel
tāqȝ ad idē vident ptinere: ꝯstructionēȝ aūt trāsitiuā eē
illaȝ in qua ꝯstructibilia pertinet ad diuersa vel vident
ptinere ad diuersa. Illud aūt dȝ intelligi mō quo dictū ē:
q2 p tāto ꝯstructibilia in ꝯstructione itrāsitiua dicunt
ptinere ad idē: q2 posterius ꝯstructibile per suū moduȝ
significādi dependens ad pͥmū aliquo mō nitit identitati
cū eo: p tanto ēt ꝯstructibilia in ꝯstructione transitiua
dicunt ptinere ad diuersa: q2 posterius ꝯstructibile per
suā dependētiā a pͥmo ꝯstructibili recedens aliquo mō
nitit diuersificari cū eo vel ab eo. Et sic pȝ qd̄ est cōstru
ctio transitiua ꝛ intrāsitiua: ꝛ quare sic nominatur.

Uisa de
ꝯstructiōe trāsitiua ꝛ intrāsitiua diffōne
ꝯñter descendamus ad suas spēs. Diui
dit aūt ꝯstructio itrāsitiua in ꝯstructionē intrāsitiuam
actuum: ꝛ ꝯstructionē itrāsitiuā psonarū. Cōstructio in
trāsitiua actuū est in qua ꝯstructibile depēdens p mo
dū actus significat. vt dicēdo. sortes currit. Cōstructio
intrāsitiua psonaꝝ in qua ꝯstructibile depēdēs signi
ficat per modū subē vel quolibet aliter. vt dicēdo sortes
albus currit bñ. Unde sub his vlterius descendamus.
ℭ Iuxta qd̄ notādū ꝙ cū ꝯstructio itrāsitiua actuuȝ sit
suppositi cū apposito. Et itrāsitiua psonaꝝ sit determi
nabilis cū determinatiōe. iō sm̄ diuersitatē suppositoꝝ
ꝛ diuersitatē determinātium: diuersificat ꝯstructio itrā
sitiua actuū ꝛ psonaꝝ. ℭ Iuxta qd̄ notandū ꝛ primuȝ
de ꝯstructiōe itransitiua actuū: ꝙ in oī ꝯstructione pfe
cta reqͥrunt duo extrema ꝛ sm̄ situ distāna. s. suppositus
ꝛ appositū. Et cū appositū signet per modū distantis a
supposito sm̄ situ: iō supposito addi nō pōt sine medio.
Tale āt mediū ē cōpositio. vt dictū ē in capitulo de vbo.
ꝛ ideo cōpō in hmōi depēdentia maxime ē vbo necessa
ria. Ex quo pȝ ꝙ oē verbū reqͥrit suppositū siue sit pso
nale siue impsonale: siue finitū siue infinitū. Nō tñ idē
sed aliud ꝛ aliud: sȝ qd̄ cōpō cū modo verbi fuerit aliter
ꝛ aliter ꝯtracta mō significandi casui ꝓportionabili. Resu
mo g̃ qd̄ dictū ē: ꝙ cū ꝯstructio intransitiua actuum sit
suppositi cū apposito: ꝛ cuȝ nil supponat nisi casus vel
hñs casuȝ. ideo sm̄ diuersitatē casus supponētis diuer
sificat cōstructio intrāsitiua actū. Aut ergo ntūs casus

supponit vt dicendo. sortes currit. Aut genetiuus casus supponit: vt dicendo. sortis interest. Aut datiuus casus supponit. vt dicendo. sorti accidit. Aut accusatiuus supponit. vt dicendo. sortē legere oportz. Aut ablatiuus casus supponit. vt dicēdo. a sorte legit. Utrū aūt supponere nō rpcu non rō pncipiū repugnet: vt v.sum est supra in. c. de noīe.

Principia cōgruitatis circa singulas predictas assignare possumus. ¶ Notandū aūt q̄ cōgruitatis principia cōstructōis verbi post ī alis cū supposito noīatiui casus sunt tres modi significādi in apposito dependenti: quos cōformant fex in supposito terminātī. nā in apposito est modus eē cū in supposito corrn̄det modus entis. Secūdo in apposito ē cōpositio: cui in supposito corrn̄det modus per se stantis. Tertio in apposito ē modus verbi: cui in supposito corrn̄det ratio principij. Et hi modi significādi sunt vtrobiqz pncipia remota: ⁊ cōe huius cōgruitatis. Quarto in apposito dependenti est modus: scz vt ipm est alterū: cui corrn̄det in supposito vt qd est alterū. hoc est puenientia numeri in vtroqz. Quinto puenientia psone in vtroqz. Et ista sunt principia specialia ⁊ appropriata. Principia cōgruitatis intrāsitiui suppositi gti casus cū apposito. vt dicendo. sui interest. loquendo de principijs remotis ⁊ cōibus sunt eadem que erāt in pdicta cōstructione. l. ex pte vbi dependentis aū se modus eē: ⁊ cōpō ⁊ modus vbi quibus cōformantur in supposito terminantī modus entis: ⁊ modus p se stantis: ⁊ rō pcpij simpliciter sumpta. Principia aūt ppria vel ppinqua sunt duo modi cōformes: scz ex pte dependētis modus vt alterius. ex pte terminātis modus vt cuius. Principia cōgruitatis cōstructōis iq̄ dtiuā suppōit. vt dicēdo sorti accidit. accipiēdo pncipia remota: ⁊ cōia sunt eadē q̄ in pdictis. sed ppria ⁊ specialia pncipia sunt duo modi cōformes: scz modus vt alteri ex pte dependentis: ⁊ modus vt cui ex pte terminantis. Principia aūt cōgruitatis cōstructōis intrāsitiue in q̄ actiuus casus supponit. vt dicēdo. Me legere: sortes oportet scribere. Sumēdo pncipia remota sunt eadē que in pdictis. Sed pncipia ppria sunt duo modi cōformes. Nā in apposito est modus vbi simpliciter sumptus. l. modo speciali casui cōformati ptractus. ⁊ in supposito est ratio pncipij actiue simpliciter: ⁊ nō ptracta nec ptrahibilis. Principia cōstructōis cōgruitatis intrāsitiue in qua ablatiuus supponit. vt dicendo. a sorte legit. remota sunt eadē que in pdictis. Sed principia ppria sunt duo modi cōformes: scz modus vt ab aliquo in apposito: ⁊ modus vt a quo in supposito. Et nota q̄ oēs iste cōstructiones vbi impsonalis a parte ante cū obliqs fiūt p modos pportionabiles: ⁊ nō p modos cōuenientes. Non. n. requirit in istis ptructionibus puenientia numeri ⁊ persone. Unde sub quocūqz numero pdicta verba possunt respicere sua supposita vt dicendo: me opz: vos opz. Itez sub quacūqz psona vt dicendo. opz me. opz te. opz illum. ⁊ eodē modo intelligitur in alijs: ⁊ p hoc dicunt impersonalia: quasi numero ⁊ persona priuata. ¶ Et sciēdū q̄ sicut vba psonalia q̄ impsonalia cōstruūtur cū obliquis: sic tn̄ est differentia: qz vba psonalia cōstruunt cum obliqs trāsitiue a pte post solū: sed vba impersonalia cōstruuntur tam a pte ante intransitiue q̄ a pte post.

Dicto de cōstructiōe intransitiua actuum quo modo diuersificatur sz diuersitatē suppositorum. Consequenter videndū est de constructione intransitiua personarum determinati cum determinatione. quo variatur seu diuersificatur sz diuersitatem determinationū. Juxta qd notandū q̄ quicqd inuenitur in sermone vel ē suppositū vel appositū vel aliqd ab vtroqz diuersū: tn̄ ad aliqd illorū ordinatū. vel ē determinatio alicuius horz triū. ⁊ hec oia inueniunt in orone q̄ sub sequitur. summa doctrina talis rethoris instruit subtiliter artē rethoricā. cū ḡ determinabilis cum determinatiōe diuersificatur sz diuersitatē determinationū: aut ḡ determinatio addit supposito vel apposito vel orōni ab vtroqz. Si determinatio addatur supposito. hoc ē dupliciter. vel hec determinatio est determinabilis vel indeclinabilis. Si declinabilis. hoc ē q̄druplicitēr. Quia vel ista determinatio declinabilis est adiectiuū denominatiuū. vel ē adiectiuū relatiuū: vel adiectiuū interrogatiuū: vel adiectiuū distributiuū. Si adiectiuū denominatiuū sic ista est cōstructio. sortes albus. equus albus. que specificas diuersam non hz: sed sub vna specie cōstructionis cōtinetur. Principia cōia istius cōstructionis ex pte adiectiui dependētis sunt modus determinantis: ⁊ modus adiacētis. Ex pte substātiui terminantis sunt modus determinabilis: ⁊ modus p se stāns. ⁊ puenientia in gñe numero casu ⁊ psona. Sed pncipia ppria sunt duo modi cōformes: scz modus denominātis simpliciter ex pte dependētis: ⁊ modus denominabilis simpliciter ex pte terminātis. Si aūt ista determinatio declinabilis sit adiectiuū relatiuum sic est ptructio relatiui cū antecedēte. Principia cōgruitatis huius cōstructiōis cōia sunt eadez q̄ in pdictis. sz ppria sunt duo modi cōformes. Ex pte relatiui dependētis modus significādi p modū referentis. ex pte antecedentis modus significādi p modū referibilis. Si aūt ista determinatio declinabilis sit adiectiuū interrogatiuum sic est ptructio interrogatiui cū suo rn̄suo. Principia huius cōgruitatis cōia sunt eadez que prius. sed pncipia ppria sunt duo modi conformes. ex pte interrogatiui dependentis modus significādi p modū certificabilis sub rōne interrogātis. ex pte aūt rn̄siui modus significādi p modū certificantis sub rōne rn̄sibilis. Si aūt determinatio sit adiectiuū distributiuum sic ē ptructio signi distributiui cū termino cōi. vt dicēdo. ois hō. nullus asinus. Principia cōgruitatis cōia sunt eadē q̄ in pdictis. Sz principia ppria sunt duo modi cōformes. ex pte signi distributiui modus significādi p modū distributiōis. ex pte termini cōis modus significādi p modū distribuibilis. ¶ Est aūt notādū q̄ in hmōi ptructionibus cōformitas diuersorū accidentiū nō sunt pncipia cōe cōgruitatis: nō sp requirit: sed vt frequentius. ¶ Si aūt ista determinatio addita supposito sit indeclinabilis h̄ ptingit duobus modis. qz aut est cōiunctio aut aduerbiū aut prepositio aut interiectio. Si est cōiunctio hoc est dupliciter: qz aut ptungit suppositū apposito p vim vel per ordinē. Si p vim: h̄ est dupliciter. aut cōiungit extremā iter se respectu tertij: vt sortes ⁊ plato currūt: aut disiūgit ea respectu tertij: vt sortes vel plato currit. Si aūt cōiunctio cōiungit suppositū apposito p ordinē. h̄ est dupliciter. Aut coniunctio se tz cū añcedente aut cū pñte. Ex: plura de vtroqz: vt dicēdo. h̄ hō est ergo aial est. Si aūt determinatio indeclinabilis addita supposito sit ppō. sic ē ista. A sorte legit. Si aūt determinatio indeclinabilis addita supposito sit tm̄ aduerbiū. sic ē ista. Tantū sortes legit. Si aūt ista determinatio indeclinabilis addita supposito sit iterie ctio. sic est ista. heu mortuus est. ¶ Et sciēndū ē q̄ ad uerbiū inquātū aduerbiū nō addit ei qd ē suppositū p se. ppue. Sz inquātū ē aduerbiū tale. scz aduerbiū exclusiuū. Et dico q̄ aduerbiū nō addit ei qd ē ppue supposituz: qz dicēdo. currere velociter ē bonū. In ista orone infinitiuus nō supponit p se sz gr̄a noīs. Idez intellige de interiectiōe dōdo. heu mortuus ē: ⁊ hmōi. Principia oium harū pstructionū cōgruitatis generalia duo sunt modi cōformes. modus determinātis: ⁊ modus determinabilis. Principia aūt magis spālia cōgruitatis cōstructiōis: in q̄ cōiunctio addit supposito sunt ex pte cōiunctiōis modus piūgētis: ⁊ ex pte extremorū modus piungibilis. Sz pn

cipia s̄m vnāquāq3 specie̅ appropriata sunt modi signi ficandi qbus vna spēs ɔiunctionis specifice ab alia di stinguit. Qui patent capitulo de ɔiunctione vnicuiq3 subtiliter īuenti. ¶ Item ꝓpria p̄ncipia istius ɔstructio nis. a forte legitur. sunt duo modi significādi ɔformes. sc3 modus cōtrahētis: ⁊ retorquētis a parte p̄pōnis. ⁊ modus ɔtrabibilis ⁊ retorqbilis ex pte causalis. ¶ Itē ꝓpria p̄ncipia ɔgruitatis huius ɔstructionis. tm̄ fortes legit. sūt duo modi cōformes. sc3. modus excludētis ex pte aduerbij tm̄. ⁊ modus exclusibilis ex pte suppositi sc3 fortes. ¶ Itē ꝓpria p̄ncipia ɔgruitatis huius ɔstru ctionis. heu mortuus est. sunt duo modi conformes. sc3 modus determinātis sub affectu doloris. ⁊ modus de terminabilis qui est sibi ꝓportionabilis: ⁊ ita itelligat̄ i alijs interiectionib⁹ letitie vel admirationis suo modo. Si aūt determinatio addat̄ apposito: hoc est dupliciter qr determinatio est declinabilis vel indeclinabilis. si p⁹ modo. sic est ista. sum albus vocor adrianus. Et p̄ncipia huius ɔstruitatis siue huius ɔstructionis cōia sunt ea dem que in p̄dictis. Sed principia ꝓpria sunt duo mo di ɔformes. [illegible] ex pte appositi modus eē seu vocatiōis specialis [illegible] specificantis. ex pte terminantis modus significan[illegible] modū terminātis illud qd̄ p mo^m esse vel vocatiōis specialis in rōne specificātis significat. Si āt ista determinatio sit ps idecliuabilis: hoc est tripliciter. Aut ē aduerbiū. vel ɔiunctio. vel iteriectio. Si ē aduer biū: hoc est dupl̄r. qr vel aduerbiū addit̄ verbo rōne di spositionis rei significate. aut rōne modoꝝ significandi ⁊ vtrobiq3 sunt multe ɔstructiones s̄m multas determi nationes aduerbiales. de quibus oibus dictū est capitu lo de aduerbio. ¶ Principia aūt ɔgruitatis oiu3 haru3 ɔstructionū generalis sunt duo modi significādi cōfor mes. sc3. modus determināns ex pte aduerbij. ⁊ modus determinabilis ex pte appositi. S3 p̄ncipia ꝓpria sunt duo modi significandi quibus vnaqueq3 spēs aduerbij ab alia distinguit̄ que patent vnicuiq3 h diligēter inspi cienti Si aūt determinatio indeclinabilis addita appo sito sit interiectio. h est q̄druplicitier: qr aut illa interie ctio letitiam exprimit. aut dolorē. aut admirationē: aut metum. Sed p̄ncipia harū constructionū cōia sūt eadē que in p̄dictis. Sed propria p̄ncipia sunt duo modi si gnificandi: qbus vnaqq3 spēs interiectionis distinguit̄ ab alia. ¶ Si aūt determinatio addita apposito sit cō iunctio: h contingit eodem modo sicut cu3 ɔiunctio ad ditur supposito. Sunt eni3 tot spēs: ⁊ eodē mō se hn̄tes congrue vel cōstructiue. ¶ Si aūt determinatio adde tur ad illud qd̄ est diuersu ꝑ ab vtroq3: sc3. supposito: ⁊ apposito. tn̄ ordinatū ad suppositū: tūc eodē mō fere di uersificatur: ⁊ ēt tot spēs cōstructionū: quot sunt cū de terminatio addit̄ ad suppositū: ⁊ eodē mō cōgrue. ¶ Si aūt determinatio addat̄ ad illud qd̄ est diuersū ab vtroq3 sc3. supposito. tn̄ ordinatum ad appositū diuersificat̄ vt priores: ⁊ itēꝝ tot sūt spēs cōstructionis. ⁊ eodē modo ɔstructe: vt vnicuiq3 patere pōt diligēter intuēti. Et sic patēt oēs ɔstructiones intrāsitiue que sunt: ⁊ quot sunt p̄ncipia ɔgruitatis ipsarū tam cōia q̄3 propria.

Uiso de cōstructiōe intrāsitiua via diuisiōis. cō sequēter de cōstructione trāsitiua via diuisiōis diligēter videamus. Diuiditur aūt cōstructio transitiua in constructionē trāsitiuā actuū: ⁊ cōstructio nē transitiuā personaꝝ. Constructio transitiua actuu3 est in qua cōstructibile depēdēs per modū actus signifi cat. vt lego librū. Constructio trāsitiua personaꝝ est in q̄ cōstructibile depēdens per modum substantie signifi cat. vt dicēdo: filius fortis. Cōstructio trāsitiua actuum diuidit̄ in ɔstructionē trāsitiuā actus signati: ⁊ in ɔstru ctionē trāsitiuam actus exerciti. Cōstructio transitiua actus exerciti n̄ diuidit̄ i spēs. s3 tm̄ i idiuidua vt o tho ma. Principia congruitatis h⁹ constructionis cōia sunt duo mōi ex pte dependentis. p quoꝝ vnū exigit modu3 p se stantis: ⁊ p alterum exigit rōnem termini absoluti. Sed principia ꝓpria sunt duo modi ɔformes: sc3 mo dus significādi p modū excitantis seu vocantis a parte aduerbij: ⁊ modus significādi p modū excitati ex parte vocatiui. Item constructio transitiua actus signati diui dit̄ s̄m diuersitatē cōstructibilis terminātis quadrupli citer: vel qr est gti casus. vt dicendo misereor fortis. vel dti vt faueo forti. vel acti vt percutio fortem. vel ablti vt vtor toga. Principia cōgruitatis cōia haru3 constructio num sunt tres modi ex pte dependentis. ⁊ tres ex par te terminantis. Nam ex parte dependentis est modus esse: cui correspondet in obliquo post se modus entis. se cundo ex parte dependentis est significatio accn̄talis: q est modus significandi dependentis ad quemlibet obli quū post se: cui correspondet in obliquo modus signifi candi per modum p se stantis. Nam sicut hec est incon grua. albus currit. pari modo hec incōgrua. ꝑcutio al bum. Tertio ex parte dependētis est modus generis: q est quasi q̄litas significatiōis accn̄talis: cui correspōdet in obliquo modus significandi p modū termini absolu te modo conformi casuum ɔtrahibilis. Principia pro pria huius ɔstructionis. misereor fortis. sunt duo mo di conformes: sc3 modus dependētis sub mō. vt alteri⁹ ex parte dependētis. ⁊ modus termini vt cuius ex parte terminātis. Principia vero ꝓpria huius cōstructionis faueo forti. sunt duo modi cōformes. sc3 modus depen dentis sub mō vt alteri: ⁊ modus terminantis sub mō vt cui. Principia ꝓpria cōgruitatis h⁹ ɔstructionis. ꝑcu tio fortē. sūt duo modi conformes. sc3 modus dependē tis. vel trāseuntis sub modo vt alterum: ⁊ modus termi nantis sub modo vt quem. Si aūt ille modus vt que3 sit p̄positione ɔtractus. tūc similiter modus transeūtis sub modo vt alterū est ꝓportionabiliter prepōne ɔhen dus. Principia aūt ꝓpria cōgruitatis huius ɔstructio nis. vtor toga. sunt duo modi cōformes. sc3 modus trā seuntis ⁊ pendentis sub modo vt ab altero. Et modus terminantis sub modo vt a quo ꝓportionabiliter est ɔ hendus. ¶ Itē cōstructio transitiua personarū diuidit̄ in q̄tuor spēs s̄m q̄druplicem diuersitatem constructi bilis terminantis. qr vel est gti casus. vt dicendo filius fortis. vel dti. vt similis forti. vel acti. vt albus facie3. vel abl[illegible]i. vt celer pedibus: id ē velox. Principia ɔgruita tis communis harum ɔstructionum sunt modus entis sub modo transeuntis ex pte dependentis: ⁊ modus en tis per se stantis in obliquo. Nā sicut hec est incongrua misereor albi. sic hec. cappa albi. Et similiter sicut h est congrua. misereor fortis. sic hec est congrua. cappa. for tis. Principia ꝓpria huius congruitatis. filius fortis: sunt duo modi significandi conformes. sc3 modus de pendentis sub modo vt alterius: ⁊ modus entis termi nantis sub modo vt cuius. Et ita intelligatur i alijs tri bus casibus in ordine suo. ¶ Iuxta quod notandu3 q̄ constructio que est adiectiui cū acc̄tō non ē icongrua: sed figuratiua. Acc̄tūs enim solum ɔstruit̄ congrue cu3 significantibus actum. qr acc̄tūs est terminus actus si gnati. vn̄ de cōgruitate huius ɔstructionis nō ē inqui rendū. tn̄ pp synodochen congrue admitat̄ i sermone. Epilogator ¶ Et sic p3 sufficiētia specieꝝ ɔstructionū: ⁊ p̄ncipio rū ɔgruitatis earundē. Patet ēt q̄liter ɔstructio simplici ter diuidit̄ i constructionē transitiua: ⁊ intransitiuam. Constructio itransitiua diuidit̄ in constructionem in transitiua3 actuū: ⁊ personaru3. Constructio itrāsitiua actuū diuiditur in quinq3 spēs. s3 numerū quinq3 sup positoꝝ spē3 differentiū. Itē ɔstructio intransitiua ꝑsonaꝝ.

q̄ est determinabilis cū determiatiōe diuidit̄ ſm diuerſi
tatē determinationū q̄ multiplr̄ variant̄ vt viſuȝ ē. Iteȝ
ꝯſtructio trāſitiua diuidit̄ i ꝯſtructionē trāſitiuā actuū
ꝛ pſonaꝝ. Cōſtructio trāſitiua actuū diuidit̄ i trāſitiuā
act⁹ exerciti. ꝛ act⁹ ſignati. Cōſtructio act⁹ exerciti nō di
uidit̄ niſi ſȝ indiuidua. Cōſtructio tranſitiua act⁹ ſignati
diuidit̄ i q̄tuor ſpecies ſpāliſſimas ſȝ diuerſitatē q̄tuo:
obliquorum ſpē dn̄tiū. Et notandū ꝙ ſicut ꝯſtructio
diuidit̄ per ſe in trāſitiuā: ꝛ intrāſitiuā. ſic p accñs diui
ditur in ꝯſtructionē ſȝ ſenſum: ꝛ ſm itellectū q̄ diuiſio
ideo dr̄ p accñs: q: nō diuidit ꝯſtructionē ſm ſe ꝛ abſo/
lute. ſȝ in cōparatiōe ad aiaȝ apphēſiuā. Et dr̄ ꝯſtructio
ſm ſenſuȝ: q: ambo ꝯſtructibilia ſunt vocetenus expſſa
rōne cui⁹ vocis ſe ꝯfert ſenſui audit⁹. Cōſtructio ſȝ in
tellectū ē qñ alterū nō ē vocaliter expſſum: ſȝ ē i intelle/
ctu. vt lego: ꝛ hmōi. Et hec de ꝯſtructiōib⁹ dcā ſufficiāt.

Sequitur de cōgruitate q̄ est 2ª pars sermōis de q̄

lȝ tactū ſit i ſpāli circa quā: ſȝ ſpēs ꝯſtru/
ctiōis. de ei⁹ tñ nūc ſeorſuȝ i ſpāli videam⁹.
¶ Iuxta qḋ notādū ꝙ ſic ꝯſtructio reqͥ
rit ꝯſtructibiliū vnionē abſolute. ſic con/
gruitas reqͥrit ꝯſtructibiliū vnionē: nō quācūq;: ſȝ debi
tā. Et q: vnio pt̄ ꝯtigere dupl'r. Uno⁹ ex ꝯueniētia ſigni
ficatoꝝ ſpāliū. ꝛ p opp⁹ vnio idebita ex repugnātia ipo
rum. Alio mō pt̄ ꝯtigere ex ꝯformitate modoꝝ ſignan
di. ꝛ p opp⁹ ex idebita modoꝝ ſignandi diſcrepātia. ide
ē ꝙ qdā nō diſtiguētes iter ſignatoꝝ ſpāliuȝ ꝯueniētiā
vel repugnātiā: ꝛ modoꝝ ſignandi ꝯformitatem vel di/
ſcrepātiā: dixerūt oēs ꝯſtructiōes eē ꝯgruā vel icōgruā:
in q̄ ē ſignatoꝝ ſpāliū ꝯueniētia vel repugnātia. Sed hō
nō valȝ: q: ꝯgruitas ē paſſio pſone i grāmatica ꝯſidera/
ta. Unū pȝ ꝙ ꝯgruitas ſit de cōſideratiōe grāmatici p ſe.
Sȝ ꝯueniētia vel repugnātia ſignatoꝝ ſpāliū a grāma/
tico p ſe nō ꝯſideraṫ: ſȝ magis a lo⁹: ḡ ꝯgruitas i ſmone
ab his nō cauſaṫ. ¶ Dōȝ ē ḡ ꝙ ꝯgruitas: ꝛ icōgruitas
cauſant̄ ex ꝯformitate vel diſcōformitate modoꝝ ſignan
di: q̄ p ſe ſūt ſb ꝯſideratiōe grāmatici. tā ꝓprietas vel im
ꝓprietas ſmonis cauſaṫ ex incōueniētia vel repugnā
tia ſignatoꝝ ſpāliū. Unū h ē ꝯgrua ꝛ ꝓpria. Capa nigra.
ꝛ h ē iꝓpria. capa cathegorica. tñ vtraq; iſtarum ē con
grua. ¶ Scđo notandū ꝙ ꝯgruitas reqͥrit debitā vnio
nē ꝯſtructibiliū. Et cū hmōi vnio nō cauſeṫ p q̄ſdā mo/
dos ſignandi: iō ad ꝯgruitatē reqͥriṫ ꝯformitas oīuȝ mo
doꝝ ſignandi ꝯſtructibiliū ad aliquā ſpēȝ ꝯſtru[illegible]ꝛ alis
reqſitoꝝ. ita ꝙ ꝯſtructibile depēdēs ſit terminatū p cū
ſtructibile terminās quātū ad oēs modos ſignandi ſm
quos depēdet quātū ad iſtā ꝯſtructionē. Et dico quātū
ad iſtā ꝯſtructionē. q: ſi hēat depēdētiā ad diuerſas cō/
ſtructiones nō reqͥriṫ ꝙ oēs dependētie ſint ſp acta ter
minate. ſȝ ſufficit ꝙ ſȝ vnā ꝯſtructionē termineṫ. vt di/
cēdo. lego libꝛū. h ē ꝯgrua. lȝ nō addaṫ virgilij. vel aliqḋ
aliud: qḋ termiet depēdētiā h⁹ qḋ ē librū ſȝ quā depen/
det a pte poſt. ¶ Tertio notan⁹ ē ꝙ cū ꝯformitas mo/
doꝝ ſignandi ſit pn̄ ꝯſtructiōis: ꝛ ꝯgruitatis diſtiguē
dū ē de ꝯformitate. q: duplex ē ꝯformitas: ſcȝ ꝓportio/
nis ꝛ ſilitudinis. ꝛ qñq; vtraq; ad ꝯſtructionem reqͥriṫ.
qñq; aūt ſufficit ſilitudinis tm̄. qñq; aūt ſufficit ſilitudi
nis ꝯformitas tm̄. Et vt ſciam⁹ qñ vtraq; ꝯformitas exi
gaṫ aut altera tm̄. Notādū ꝙ qñq; ꝯſtructibile depen/
dens hȝ aliq̄s modos ſignandi nō ex ꝓprietatib⁹ ſue rei
p ſe. ſȝ ex ꝓprietatib⁹ rei ꝯſtructibilis terminātis ꝛ tunc
iter illos modos ſignandi exigiṫ ſilitudo: ꝛ nō ꝓportio.
ita ꝙ ꝯſtructibile terminās dȝ hr̄e modos ſimiles mo/
dis ſignandi ꝯſtructibilis depēdētis. vt pȝ de ꝯſtructio/
ne adiectiui cū ſubſtātiuo: ꝛ in ꝯſtructione noiatiui ca/
ſus cū vbo pſonali. Nā adiectiuū hȝ tā gen⁹ q̄ nūerum

q̄ȝ caſuȝ pſonā ex ꝓprietatib⁹ rei ſube: vt dcm̄ ē ſupꝛa.
Unū ex pte ſubſtātiui nō reqͥrit modos ꝓportiōabiles: ſȝ
ſimiles. Similr̄ vbū pſonale hȝ nūeꝝ ꝛ pſonā ex ꝓpꝛie
tatib⁹ rei ſuppoſite. iō hos modos reqͥrit in ſuppoſito nō
ꝓportionabiles: ſȝ ſimiles. Si aūt ꝯſtructibile depēdēs
hȝ aliquos modos ſignandi ex ꝓprietatib⁹ ſue rei p ſe:
ꝛ nō ex ꝓprietatib⁹ rei ꝯſtructibilis terminātis: tūc exi/
giṫ in illis modis ſignandi ꝓportio ꝛ non ſilitudo: ꝛ q:
adiectiuū hȝ mo⁹ adiacētis ꝓpe. ꝛ ō ꝓprietatib⁹ ſue rei
iō p hmōi modū adiacētis reqͥrit i ſubo modū p ſe ſtan
tis: q ē ſibi ꝓportiōabilis. ꝛ ſic i aliis itelligaṫ. ¶ Quar
to notāduȝ ē. ꝛ ſicut ꝯgruitas ꝯſtructiōis i gn̄ali cauſaṫ
ex ꝯformitate modoꝝ ſignandi gn̄alr̄ dictoꝝ. Sic con/
gruitas ſpālis ꝯſtructionum ſpāliū cauſaṫ ex alia ꝛ alia
ꝯformitate alioꝝ ꝛ alioꝝ modoꝝ ſignandi. vt pȝ ex pre
dcis i ſpēciēdo ſingulas ſpēs ꝯſtructiōis. Cōgruitas ni/
hil aliud eſt q̄ȝ partiū ſmonis debita vnio ex modoꝝ ſi
gnandi ꝯformitate ad aliquā ſpēȝ ꝯſtructiōis reqſitoꝝ
derelicta. Ultio notādū ē ꝙ ſicut duplex ē ꝯſtructio: ſcȝ
ſȝ ſenſuȝ: ꝛ ſȝ itellectū. Cōgruitas ſȝ ſenſuȝ ē qñ ambo
ꝯſtructibilia ſūt vocetenus expſſa. Et dr̄ [illegible] ſȝ ſenſuȝ.
nō q: ſenſus ei⁹ ꝯgruitatē pcipit: ſȝ q: vo[illegible]ꝯſtru
ctibilis apphēdit. cū vox ſit ꝓpriū obȝ [illegible]. Cōgrui/
tas vō ſȝ itellectū ē qñ ambo ꝯſtructibilia ſm vocē nō ſūt
expſſa. ſȝ alteꝝ ipſoꝝ ē ab itellectu apphēſuȝ. ſic ꝯtigit
i vbis p̄ ꝛ 2ª pſone: i qb⁹ itelligiṫ ſuppoſitū. Et ſic pȝ qd
ſit ꝯgruitas: ꝛ vn̄ cauſaṫ. ꝛ h de ꝯgruitate dcā ſufficiāt.

Sequitur de pfectiōe q̄ ē tertia ꝛ vltia paſſio ſmōis.

¶ Iuxta qḋ notādū ꝙ cum grāmatica ſit
ſcia organica: opȝ ꝙ illō qḋ i grāmatica eſt
ꝑncipalr̄ ꝯſideratū ſit organicū. h aūt ē cō
ſtructio de q̄ dcm̄ eſt. Et q: oē organicū ē ad aliquē finē
ordinatū. ē igiṫ ꝯſtructiōis aliq̄s finis neceſſari⁹. Talis
aūt finis ē duplex. ſ. ꝓpinquus ꝛ remot⁹. ¶ Finis ꝓpi
quus ē expſſio mētis ꝯceptus cōpoſiti ſm diſtātiaȝ. Et
dico ſm diſtātiā: q: ꝯceptus eſt aliqñ ſm indiſtātiam. vt
cōponēdo hoiem cū albo ſine copula. vt dicēdo. Hō al/
bus. Aliqñ ꝯceptus mētis eſt cōpoſitus ſm diſtātiā: vt
cōponēdo hoiem cū albo. mediāte copula. dicēdo hō ē
albus circa quā cōpoſitionē cōſiſtit veritas ꝛ falſitas. vt
dr̄ p⁹ pierminiaꝝ. Et q: itellect⁹ ſup cōpoſitionē pmaȝ
nō qeſcit cuȝ ſit incōpleta. ſȝ de pma ꝓcedit ad ſcđam.
iō ꝯſtructio nō ē ad expmēdū p⁹ ꝯceptū: ſed ad expmē/
dū 2⁹ ꝯceptū cōpoſitū ſȝ diſtātiā finalr̄ ordinata. Finis
aūt remot⁹ ꝯſtructiōis ē gn̄are pfectū ſenſuȝ i aīo audi/
toris ex ꝯſtructibiliū debita vnione. ¶ Scđo ē notan/
dū ꝙ ſic ꝯſtructio ſimplr̄ derelinquiṫ ex ꝯſtructibilium
vnione abſolute. ꝛ ꝯgruitas ꝯſtructiōis ex ꝯſtructibiliū
vnione debita. Sic pfectio derelinquiṫ ex ꝯſtructibiliū
vnione debita nō quorūcūq;: ſȝ ſuppoſiti cum appoſito
dūmō nulla depēdētia derelinq̄tur circa ipſaȝ nō termi
nata retrahēs eā ab eius fine: q ē ꝯceptū mētis cōpoſitū
exprimere: ꝛ pfectū ſenſuȝ i aīo auditoris gn̄are. Ex his
pȝ ꝙ tria reqͥrunṫ ad pfectionē ſermonis. Primū ē ſup
poſitū: ꝛ appoſitū: Q: cum ꝯſtructio pfecta ſit ad expꝛi
mēdū mētis ꝯceptū cōpoſitū ſm diſtātiā finalr̄ ordina
ta. opȝ ꝙ ſicut ē diſtātia iter ꝯceptus mētis cōpoſitos ſic
ēt ſit diſtātia i ꝯſtructibiliū vnione. Sȝ hec diſtantia ſo
lū ē iter ſuppoſitū ꝛ appoſitū. ex h ꝙ ſolū vbū ē appoſi
tū q̄ [illegible] modū diſtātis ſe hȝ. Scđo reqͥriṫ oīum modorū
ſignandi ꝯformitas ꝓut ad ꝯgruitatē reqͥrebaṫ. Ter/
tio reqͥriṫ ex pte ꝯſtructiōis ꝙ nulla depēdētia ſit nō ter/
minata q̄ retrahat ipaȝ ab ei⁹ fine: q ē mētis ꝯceptū expꝛi
mere: ꝛ pfectū ſenſuȝ i aīo auditoris gn̄are. ¶ Tertio ē
notādū ꝙ ꝯſtructio hñs i ſe hec tria mēbꝛa q̄ dicta ſunt
pfecta ē ſȝ tres modos pfectos q̄s aſſignat p̄hus q̄rto

metaphysice. Nā vno mō aliqd ē pfectū cui nihil deest eorū q̄ requirunt̄ ad eius spēm. Scđo mō aliqd ē pfectuȝ cū pōt debite suū finē: pp quē ordinat̄ ptīgere. Tertio mō aliqd est pfectū: cū pōt sibi simile in spē generare. Cōstructio ḡ hñs suppo͡m ꝛ appo͡m s̄ȝ ꝯformitatē oīuȝ modorū signandi: nullā hñs circa se depēdētiā: non terminatā: non retrahētē ipsam ab eius fine: est pfecta p̄mo: q: nihil sibi deficit eorū q̄ ad ei⁹ spēȝ requirunt̄. Scđo mō ēt est pfecta. q: debite ꝑt suū finē pp quē ordinat̄ q̄ exprimere mētis cōceptū ꝯpositū s̄m distātiā vt dcm̄ ē ptingere. Tertio mō ē ēt pfecta: q: pōt facere sibi simile. id est pfectū sensum in aīo auditoris generare. Ex istis pȝ q̄ signū pfectionis constructionis est generare pfectum sensum in aīo auditoris. Ita q̄ ... illa cōstructio erit pfecta. q̄ pfectū sensum in aīo ... generabit. Sed h̄ pfectio sensus in aīo auditor ... punctualis. s̄ȝ hȝ gradū pfectionis s̄m magis ꝛ minus: ꝛ s̄m h̄ ꝯstructio dr̄ magis ꝛ minus pfecta. Nā ea magis pfcā est q̄ magis gerat aīum auditoris: ꝛ q̄ minus gerat minus pfecta erit. Ex his dictis ēt pȝ q̄ hec est imperfectaȝ si forteos cum ... q: ista ꝯstructio si huic ꝯstructioni addita forteos cum ... ꝛ ... ꝯpēdētiā ad aliqd extra se: vt ad aliqd ꝯñ. qđ si nō exprimit̄ semper imperfecta manebit: vt dicendo. me legere. h̄ est impfecta: q: aīum auditoris nō gerat. ꝛ si que sūt similes. Perfectio nihil aliud est q̄ passio sermonis tertia ꝛ vltima ex debita ꝯstructibiliū vnione derelicta cū sufficientia exprimendi mētis ꝯceptum ꝯpositū s̄m distantiā: ꝛ generādi pfectam s... in aīo auditoris. ¶ Quarto ē nōndū q̄ duplex est perfectio ꝯstructionis. s. ꝛ s̄m sensum: ꝛ s̄ȝ itellectū. Perfectio s̄m sensum est cū ambo ꝯstructibilia cōstructionis sunt voceten⁹ expressa: vt ego lego. Perfectio s̄m intellectum est cū constructibilia s̄m vocē non exprimuntur. s̄m alterum ab intellectu apprehenditur. vt dicēdo lego. Nam hoc verbum lego. dat intelligere suppositum qđ est ly ego. sub conformitate omniuȝ modorū signandi requisitorū ad hāc spēȝ ꝯstructionis. Et tm̄ h̄ nulla derelinqt̄ depēdētia ex pte ꝯstructiōis tot⁹ vl̄ ptiuȝ eius non terminata q̄ retrahat eaȝ ab eius fine: qui est mentis ꝯceptuȝ cōpositū s̄ȝ distātiā exprimere: vel pfectū sensuȝ in aīo auditoris generare: ꝛ ita itelligat̄ illis. ¶ Quinto ꝛ vltimo ē notādum q̄ illud qđ hȝ se p additionē ad alterū: posterius ē eo: iō ex dictis pȝ q̄ cōgruitas ē posterior constructione. ꝛ pfectio posterior cōgruitate. nam ꝯstructio nō reqrit aliqđ nisi absolute cōstructibiliū vnionē ex modorū signandi ꝯformitate causata. vt dicēdo. vir est alba. ita bñ est ꝯstructio sicut ista. vir est albus. q: vtrobiqȝ est ꝯformitas modorū signandi. Sed ꝯgruitas reqrit ꝯstructibiliū vnionē: nō quācūqȝ: sed debitā ex ꝯformitate modorū signandi illius constructionis tm̄ ad illaȝ spēm cōstructionis reqsitorum. Perfectio reqrit cōstructibiliū vnionē: nō quorūcūqȝ: sed solū suppositi cū apposito ex ꝯformitate oīuȝ modorum signandi causatā cū sufficiētia exprimēdi mētis cōceptū cōpositū s̄m distantiam: ꝛ generandi pfectū sensum in aīo auditoris. Et sic pȝ q̄ pfectio sup ꝯgruitatē addit ꝓpria ꝑncipia. ꝛ similiter ꝯgruitas sup ꝯstructionem: ꝛ ideo perfectio ꝑsupponit ꝯgruitatē: ꝛ ꝯgruitas ꝯstructionem. ¶ Constructio ergo ē passio sermonis ꝑma. ꝯgruitas secunda. pfectio tertia ꝛ vltima. Et vt habeamus distinctū modum interrogādi de ipsis passionibus grāmatice. Sciendum est q̄ de differentiis cōstructionis que sunt transitiuū: ꝛ intransitiuū. possumus q̄rere per hoc interrogatiuū que. Sed de istis differētiis que sunt congruum ꝛ incongruum possumus querere p hoc interrogatiuū qualis. Sed de istis differētiis que sunt perfectum ꝛ imperfectuȝ possumus querere per h̄ interrogatiuum quanta. Unde versus. Que trans intrans. qualis con incon. quanta per imper.

¶ Et sic est finis libri de modis significandi. Venetiis impressi anno dñi. 1512. die. 30. decembris.

Registrum

AA BB CC DD EE FF GG HH II

Oēs sunt q̄terni p̄ter HH II qui sūt quinterni.